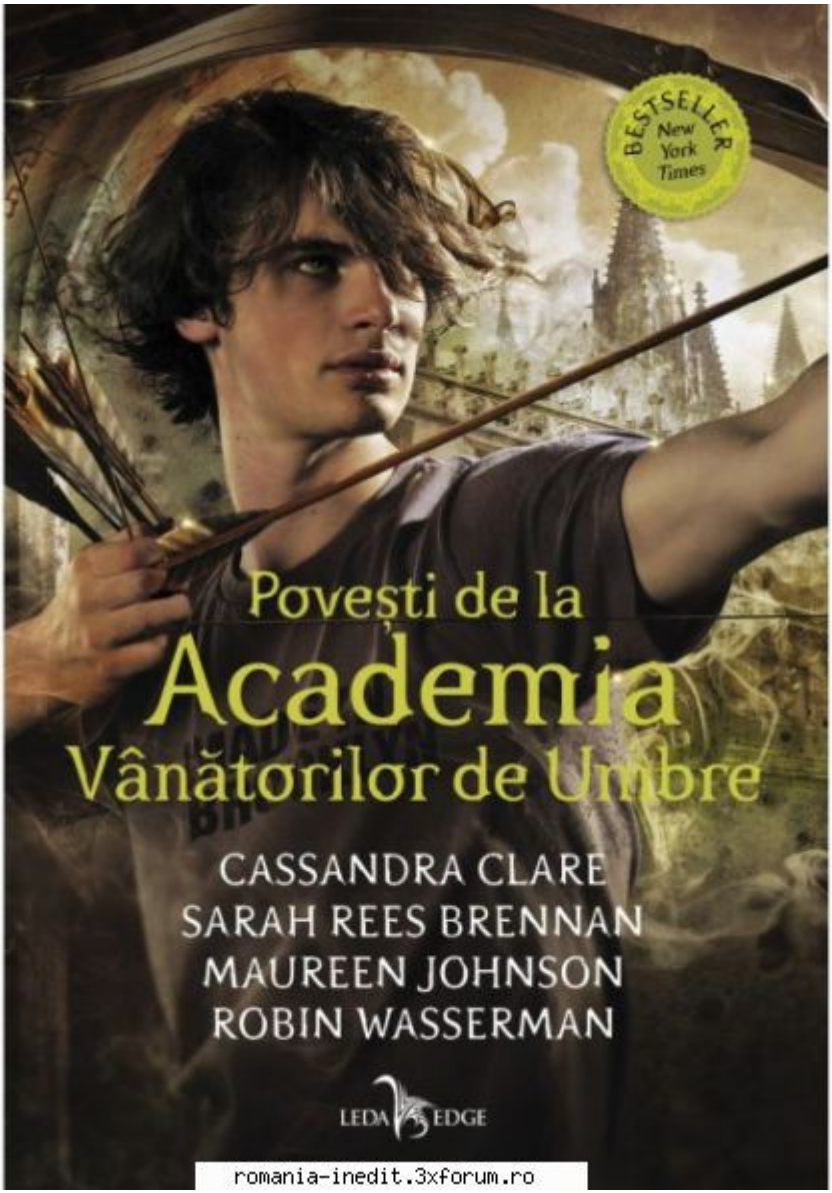

romania-inedit.3xforum.ro

Cassandra Clare și Sarah Rees Brennan

Academia Vânătorilor De Umbre

Simon o privi preț de un moment îndelungat. Era atât de frumoasă și de impresionantă încât găsi că era prea mult ca el să-i poată face față.

Problema era că Simon nu știa cum să facă bagajele ca un șmecher.

Pentru o drumeție cu cortul, sigur; să rămână acasă la Eric peste noapte sau pentru o cântare în weekend, în regulă; sau să meargă în vacanță la plajă cu mama sa și cu Rebecca, nicio problemă. Simon putea în orice clipă să arunce într-o geantă niște loțiune de plajă și șorturi sau tricouri cu formația și lenjerie curată. Simon era pregătit pentru o viață normală.

De aceea era total nepregătit pentru a-și face bagajele ca să meargă la un centru de antrenament de elită unde ființe pe jumătate îngeri care luptau cu demoni, cunoscute drept vânători de umbre, urmau să încerce să-l transforme într-un membru al propriei lor rase de războinici.

În cărți și în filme, oamenii erau fie transportați pe un tărâm magic în hainele în care se îmbrăcau ziua, fie trecuți repede peste toată tevatura cu făcutul bagajelor. Simon se simțea acum de parcă fusese jefuit de informații vitale de către media. Oare trebuia să-și pună cuțitele de bucătărie în bagaj? Se cuvenea să-și ia prăjitorul de pâine și să-l folosească pe post de armă?

Simon nu făcu niciunul din aceste lucruri. În schimb, alese varianta sigură: lenjerie intimă curată și tricouri haioase. În mod sigur vânătorilor de umbre le plăceau tricourile haioase, nu-i așa? Tuturor le plac tricourile haioase.

— Tinere, nu știu ce părere au despre tricourile cu bancuri porcoase într-o academie militară, îi spuse mama sau Simon se întoarse, prea iute, cu inima în gât. Mama lui stătea în cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Chipul ei veșnic îngrijorat era cutat de și mai multe griji, dar în cea mai mare parte se uita cu drag la el. Așa cum o făcuse mereu.

Cu excepția faptului că într-un alt șir de amintiri, la care Simon nu prea avea acces, el devenise vampir și ea îl alungase din casa lor. Acesta era unul dintre motivele pentru care Simon se ducea la Academia Vânătorilor De Umbre, pentru care o minți cu nerușinare pe mama sa că voia cu disperare să meargă. Îl pusese pe Magnus Bane — un magician cu ochi ca de pisică; Simon chiar cunoștea un magician cu ochi de pisică adevărați — să falsifice hârtiile pentru a o convinge că avea o bursă la o academie militară fictivă.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a nu fi nevoit să se uite la mama sa în fiecare zi și să-și aducă aminte cum îl privise atunci când îi fusese frică de el, atunci când îl urâse. Atunci când ea îl trădase.

— Cred că mi-am evaluat destul de bine tricourile, îi răspunse Simon. Sunt un tip destul de chibzuit. Nimic prea impertinent pentru armată. Numai chestii bune pentru măscăriciul clasei. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, altminteri nu te-aș lăsa să pleci, îi zise mama sa.

Se duse spre el și îl sărută pe obraz, părând surprinsă și rănită atunci când el tresări, dar nu comentă, nu în ultima lui zi. În schimb, îl cuprinse în brațe.

— Te iubesc. Să ții minte asta!

Simon știa că nu era drept: mama lui îl dăduse afară socotind că nu mai era cu adevărat Simon, ci un monstru păgân care avea înfățișarea fiului ei. Și totuși, el continua sa creadă că ea ar fi trebuit să-l recunoască și să-l iubească în pofida a tot ceea ce se întâmplase. Nu putea să uite ce făcuse ea.

Cu toate că ea uitase asta, cu toate că, în ceea ce o privea pe mama lui sau aproape pe oricine altcineva pe lume, nu se întâmplase niciodată.

Așa că era nevoit să plece.

Simon încercă să se relaxeze în îmbrățișarea ei.

— Am destule pe cap, zise el, apucând-o de braț. Dar voi încerca să țin minte asta.

Ea se trase îndărăt.

— Câtă vreme ai s-o faci. Ești sigur că e-n regulă să te ducă prietenii tăi?

Se referea la prietenii vânători de umbre ai lui Simon (despre care el pretindea că erau amicii lui de la academia militară care îl inspiraseră să li se alăture). Prietenii vânători de umbre ai lui Simon erau celălalt motiv pentru care el pleca.

— Sunt sigur, răspunse Simon. Pa, mamă! Te iubesc!

Vorbea serios. Nu încetase niciodată să o iubească, în această viață sau în oricare alta.

Te iubesc necondiționat, îi spusese mama lui, de câteva ori, când era mai mic. Așa iubesc părinții. Te iubesc orice-ar fi.

Oamenii spun astfel de lucruri, fără să se gândească la potențialele scenarii de coșmar sau la condiții îngrozitoare, la întreaga lume care se schimbă și la iubirea care dispare. Niciunul din ei nu visase vreodată că iubirea avea să fie pusă la încercare și să nu treacă testul.

Rebecca îi trimisese o felicitare în care scria: NOROC bun, soldățel! Simon își aminti, chiar și atunci când i se încuiase ușa în nas, blocată în toate felurile cu putință, brațul surorii lui în jurul umerilor săi, glasul ei blând la urechea lui. Ea îl iubise, chiar și atunci. Așa stătea treaba. Era ceva, dar nu destul.

Nu putea să rămână acolo, prins între două lumi și două șiruri de amintiri. Trebuia să evadeze. Trebuia să plece și să devină erou, așa cum fusese cândva. Cu siguranță asta nu avea să facă rău nimănui.

Simon se opri înainte de a-și pune geanta pe umăr și de a porni spre Academie. Vârî felicitarea de la sora lui în buzunar. Părăsi casa pentru o viață nouă și bizară și luă cu el iubirea ei, așa cum o mai făcuse cândva.

Simon se întâlnea cu prietenii lui, deși niciunul nu mergea la Academie. Căzuse de acord să vină la Institut și să-și ia rămas-bun înainte să plece.

Fusese o vreme când el putea să vadă fără ajutor prin iluzi ile magice, însă acum avea nevoie de ajutorul lui Magnus. Simon

ridică privirea spre clădirea impozantă și stranie a Institutului, a mintindu-și tulburat că mai trecuse pe lângă ea până atunci și v ăzuse doar o clădire părăsită. Totuși, aceasta era o altă viață. își aminti un soi de pasaj din Biblie despre modul cum văd copiii înt r-o oglindă întunecată[1], dar a crește înseamnă a vedea lucrurile limpede. Putea să deslușească Institutul destul de clar: o structură impresionantă, care se înălța mult deasupra capului său. Genul de clădire menită a-i face pe oameni să se simtă ca niște furnici. Simon împinse poarta filigranată, străbătu aleea îngustă care șerpuia în jurul Institutului și traversă curtea.

Zidurile care înconjurau Institutul împrejmuiau o grădină ce se străduia să fie înfloritoare, dată fiind vecinătatea ei cu un bulevard din New York. Existau alei și bănci impresionante din piatră, ba chiar și o statuie a unui înger, care îl neliniștea pe Simon, de vreme ce era fan Doctor Who. Îngerul nu vărsa lacrimi, dar părea prea deprimat pentru gustul lui Simon.

Pe o bancă din piatră în mijlocul grădinii erau așezați Magnus Bane și Alec Lightwood, un vânător de umbre care era înalt și brunet și cât se poate de puternic și de tăcut, cel puțin în preajma lui Simon. Totuși, Magnus era vorbăreț, avea acei ochi de pisică anterior menționați și puteri magice, iar în momentul de față era îmbrăcat într-un tricou mulat, cu imprimeu în dungi ca de zebră, cu accente roz. Magnus și Alec ieșeau împreună de ceva timp; Simon bănuia că Magnus putea să vorbească singur cât pentru amândoi.

În spatele lui Magnus și Alec, rezemate de un zid din piatră, se aflau Isabelle și Clary. Isabelle stătea sprijinită de zidul grădinii, privind peste el în depărtare. Arăta de parcă se afla în toiul unei ședințe foto incredibil de fermecătoare. Pe de altă parte, așa proceda mereu. Era talentul ei. Clary, totuși, o privea cu încăpățânare pe Isabelle și îi vorbea. Simon își spuse că până la urmă Clary avea să izbutească și să o determine pe Isabelle să-i acorde atenție. Acesta era talentul ei.

Pe oricare dintre ele o privea, simțea un junghi de durere în piept. Faptul că le privea pe amândouă îi stârni o durere surdă, constantă.

---

1 1 Corinceni, 13:12

Așa că Simon alese în schimb să-l caute pe prietenul său Jace, care stătea în genunchi în iarba înaltă și își ascuțea un pumnal scurt pe o piatră. Simon presupuse că Jace avea motivele sale pentru asta; sau poate doar știa că arăta grozav în timp ce o facea. Era o posibilitate ca el și Isabelle să realizeze împreună o ședință foto pentru Revista Durilor.

Se adunaseră cu toții. Pentru el.

Simon s-ar fi simțit atât onorat, cât și iubit, doar că în mare parte se simțea ciudat, deoarece avea doar câteva crâmpeie de amintiri care spuneau că el îi cunoștea pe acei oameni cât de cât, și o viață întreagă de amintiri care spuneau că ei erau niște străini înarmați, excesiv de aprigi. Genul acela de oameni pe care îi eviți în mijloacele de transport în comun.

Adulții de la Institut și din Conclav, părinții lui Isabelle și Alec, și ceilalți oameni, erau cei care sugeraseră că, dacă Simon dorea să devină vânător de umbre, trebuia să se ducă la Academie. Aceasta își deschidea porțile pentru prima dată în ultimele decenii pentru a-i primi pe ucenicii care urmau să completeze rândurile vânătorilor de umbre pe care recentul război le decimase.

Lui Clary nu-i surâdea ideea. Isabelle nu spusese absolut nimic în legătură cu subiectul, însă Simon știa că nici ei nu-i plăcea. Jace susținuse că el era perfect capabil să-l antreneze pe Simon în New York, ba chiar se oferise să facă el totul și să-l aducă pe Simon la același nivel de pregătire cu al lui Clary. Lui Simon asta i se păruse ceva înduioșător și se gândise că el și Jace fuseseră probabil mai apropiați decât își amintea el, dar adevărul crunt era că nu voia să rămână în New York.

Nu voia să rămână în preajma lor. Nu credea că putea să suporte expresia constantă de pe chipurile lor — mai ales de pe fețele lui Isabelle și a lui Clary — de speranță dezamăgită. De fiecare dată când îl vedeau, îl recunoșteau, îl știau și așteptau lucruri de la el. Și de fiecare dată se izbeau ca de un zid. Era ca și cum ar fi privit pe cineva săpând acolo unde știa că îngropase ceva prețios, săpând și săpând întruna și dându-și seama că orice ar fi fost… dispăruse. Dar continua să sape exact la fel, deoarece ideea de a pierde acel lucru era îngrozitoare și, deoarece, poate…

Poate…

El era acea comoară pierdută. El era acel „poate”. Și îi displăcea. Acela era secretul pe care încerca să-l țină față de ei, cel pe care se temea mereu că avea să-l dea în vileag.

Trebuia doar să mai treacă prin acest ultim rămas-bun, iar apoi avea să fie departe de ei, până ce devenea mai bun, până ce era mai aproape de persoana pe care ei voiau de fapt să o vadă. Atunci ei nu aveau să fie dezamăgiți de el, iar el nu avea să fie un străin pentru ei. Avea să facă parte dintre ei.

Simon nu încercă să-și anunțe brusc prezența acolo întregului grup. În schimb, se duse cu pași șovăielnici spre Jace.

— Bună! îl salută el.

— O, făcu Jace nepăsător, ca și când nu așteptase acolo cu scopul de a-l conduce pe Simon. Ridică privirea, o căutătură aurie, nonșalantă, apoi privi în altă parte. Tu erai.

Să se creadă mai șmecher ca oricine era ceva specific lui Jace. Simon presupuse că la un moment dat probabil că înțelesese asta și chiar îi plăcuse.

— Hei, m-am gândit că n-o să mai am ocazia să te întreb din nou asta. Tu și cu mine, zise Simon. Suntem destul de apropiați, nu-i așa?

Jace îl privi un moment, cu chipul foarte calm, apoi sări în picioare și spuse:

— Absolut. Uite-așa suntem. Își încrucișă două degete. De fapt, suntem mai mult așa. Încercă să le încrucișeze iar. La început a existat puțină tensiune, după cum poate că îți vei aminti mai târziu, dar asta s-a rezolvat când ai venit la mine și mi-ai mărturisit că te luptai cu sentimentele tale de gelozie intensă față de — și acestea au fost cuvintele tale — înfățișarea mea uluitoare și farmecul irezistibil.

— Așa am făcut? întrebă Simon.

Jace îl bătu pe umăr.

— Da, amice. Îmi amintesc limpede.

— Bine, mă rog. Chestia e că… Alec e mereu tăcut în

preajma mea, zise Simon. E doar sfios sau l-am supărat și nu-mi aduc eu aminte? Nu mi-ar plăcea să plec fără să încerc să îndrept lucrurile.

Expresia lui Jace căpătă din nou acea anumită liniște.

— Mă bucur că m-ai întrebat asta, spuse el într-un final. Se mai petrece ceva. Fetele nu vor ca eu să-ți spun, dar adevărul este că...

— Jace, nu-l mai monopoliza pe Simon! zise Clary.

Ea vorbi ferm, așa cum o făcea mereu, iar Jace se întoarse, așa cum o făcea mereu, răspunzând chemării ei într-un fel în care nu o mai făcea pentru nimeni. Clary veni spre ei, iar Simon simți din nou acel junghi în piept pe măsură ce capul ei roșcat se apropia. Era atât de mică!

În timpul uneia dintre sesiunile lor de pregătire ghinioniste, în care Simon fusese degradat la rangul de simplu observator după ce își scrântise încheietura mâinii, îl văzuse pe Jace aruncând-o pe Clary într-un perete. Ea se răzbunase imediat.

În pofida acestui fapt, Simon continua să simtă că ea avea nevoie să fie protejată. Faptul că simțea asta stârnea un gen anume de groază, să ai emoții fără amintiri. Simon avea senzația că era nebun pentru că avea asemenea sentimente față de străini, fără să fie susținute cum ar trebui de familiaritate și de experiențe pe care să și le poată aminti. În același timp, știa că nu simțea și nu se exprima suficient. Știa că nu le dădea ceea ce voiau ei.

Clary nu avea nevoie să fie protejată, dar undeva înlăuntrul lui Simon era fantoma unui băiat care voise dintotdeauna să fie cel care să o protejeze, și nu facea decât să o rănească rămânând în preajma ei fără a fi capabil să fie acel tip.

Amintirile veneau, uneori ca un torent copleșitor și terifiant, însă cel mai adesea în cioburi mici, piese ca de mozaic pe care Simon nu prea reușea să le înțeleagă. O piesă era o strălucire în care mergea la școală cu Clary, cu mâna ei foarte mică și a lui doar ceva mai mare. Pe atunci se simțise mare, totuși, mare și mândru și responsabil pentru ea. Fusese

hotărât să nu o dezamăgească.

— Bună, Simon! îl salută ea acum.

Ochii îi străluceau din pricina lacrimilor și Simon știa că erau numai din vina lui.

O luă pe Clary de mâna ei mică, bătătorită de arme și artă. Își dorea să poată să găsească o cale să creadă din nou, cu toate că știa că e imposibil, că era de datoria lui să o protejeze.

— Bună, Clary! Să ai grijă de tine, îi spuse. Știu că poți. Tăcu. Și să ai grijă și de Jace, bietul blond neajutorat.

Jace făcu un gest obscen, care îi lăsă lui Simon senzația de ceva familiar, așa că își dădu seama că era o chestie de-a lor. Jace își lăsă repezit mâna în jos atunci când Catarina Loss își făcu apariția dintr-o laterală a Institutului.

Era, ca și Magnus, magician, și prietena lui, dar în loc să aibă ochi ca de pisică, era albastră din cap până-n picioare. Simon avu impresia că ea nu-l plăcea prea tare. Poate că magicienii se plăceau doar între ei. Deși Magnus părea să-l placă destul de mult pe Alec.

— Salutare, zise Catarina. Gata de plecare?

Simon murea de nerăbdare sa plece de câteva săptămâni bune, dar acum, că venise clipa, simțea cum panica îl strânge de gât.

— Aproape, răspunse el. O clipă doar.

Făcu un semn din cap spre Alec și Magnus, care îl salutară și ei cu același gest. Simon simți că trebuia să clarifice tot ce era ciudat între el și Alec înainte de a se aventura mai departe.

— La revedere, băieți, vă mulțumesc pentru tot!

— Crede-mă, chiar și să te eliberez parțial de sub o vrajă fascistă a fost plăcerea mea, spuse Magnus, ridicând o mână.

Purta mai multe inele, care sclipeau în soarele primăvăratic. Simon se gândi că probabil își zăpăcea inamicii cu puterile lui magice, dar și cu strălucirea sa.

Alec se mărgini doar să dea din cap.

Simon se aplecă și o îmbrățișa pe Clary, deși asta făcu să-l

doară și mai tare în piept. Felul în care o simțea și cum mirosea era atât ciudat, cât și familiar, mesaje contradictorii gonindu-i prin minte și prin trup.

Încercă să nu o îmbrățișeze prea tare, cu toate că ea îl cam îmbrățișa strâns. De fapt, ea îi cam zdrobea cutia toracică.

Când îi dădu drumul lui Clary, se întoarse și îl îmbrățișă pe Jace. Clary privi, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Uf! exclamă Jace, părând extrem de surprins, dar îl bătu pe Simon repede pe spate.

Simon presupuse că de obicei își ciocneau pumnii sau așa ceva. Nu cunoștea modalitatea războinicilor de a fi frați: Eric era oricând amator de o îmbrățișare. Se decise că probabil avea să fie bună și pentru Jace și îi răvăși puțin părul pentru a se face înțeles, înainte de a se da înapoi.

Apoi Simon își adună curajul, se întoarse și se duse spre Isabelle.

Isabelle era ultima persoană de la care trebuia să-și ia rămas-bun; avea să fie cel mai greu. Ea nu era precum Clary, să plângă fățiș, sau precum ceilalți, să-i pară rău că-l vede plecând, dar în rest să fie în regulă. Ea părea mai indiferentă decât oricine, atât de indiferentă, încât Simon știa că nu e real.

— Am de gând să mă întorc, zise Simon.

— Nu mă îndoiesc, spuse Isabelle, privind în gol peste umărul lui.

Întotdeauna se pare că te întorci.

— Când o voi face, voi fi nemaipomenit.

Simon făcu promisiunea, neștiind sigur dacă și-o va putea ține. Se simțea ca și când trebuia să spună ceva. Știa că era ceea ce ea voia, ca el să se întoarcă la ea așa cum fusese cândva, mai bun decât era acum.

Isabelle ridică din umeri.

— Să nu crezi c-am să te aștept, Simon Lewis.

Asemenea felului în care se prefăcea a fi indiferentă, asta sunase ca o promisiune diametral opusă. Simon o privi preț de

un moment îndelungat. Era atât de frumoasă și de impresionantă, încât găsi că era prea mult ca el să-i poată face față, De-abia putea să creadă în noile sale amintiri, dar ideea că Isabelle Lightwood fusese iubita lui părea mai de necrezut decât faptul că vampirii erau reali și că Simon fusese unul. Nu avea nici cea mai vagă idee cum de o făcuse cândva să se îndrăgostească de el, așa că nu știa nici cum să o facă să se îndrăgostească de el din nou. Era ca și cum i s-ar fi cerut lui să zboare. O invitase o dată la dans, de două ori la o cafea în lunile de când ea și Magnus veniseră la el și îi dăduseră înapoi cât de mult putuseră din amintirile lui, dar nu suficient. De fiecare dată Isabelle îl privise precaută, în expectativă, sperând la un miracol pe care el știa că nu-l putea înfăptui. Asta însemna că el avea limba legată de fiecare dată când se afla alături de ea, atât de convins că va spune ceva greșit și va strica totul, încât cu greu putea să spună ceva.

— În regulă, zise el. Ei bine, o să-mi fie dor de tine.

Isabelle întinse mâna și îl prinse de braț. Tot nu se uita la el.

— Dacă vei avea nevoie de mine, voi veni, spuse ea, și îi dădu drumul la fel de brusc precum îl apucase.

— În regulă, spuse el din nou și se retrase alături de Catarina Loss în timp ce ea crea un portal pentru a pleca în Idris, țara vânătorilor de umbre.

Această despărțire era atât de dureroasă și de ciudată, încât el nu prea putea să aprecieze cât de grozav era că se facea magie chiar în fața lui.

Flutură din mână în semn de rămas-bun tuturor acelor oameni pe care de-abia îi cunoștea și oricum îi iubea, și speră ca ei să nu poată să-și dea seama cât de ușurat era că pleacă.

Simon avea frânturi de amintiri despre Idris, turnuri și o închisoare și chipuri încruntate și sânge pe străzi, dar totul era despre orașul Alicante.

De data aceasta, se trezi în afara orașului. Se afla în luxuriantul peisaj rural, pe o parte vale, pe cealaltă pajiști. Pe o distanță de câțiva kilometri nu se vedea nimic altceva decât diferite nuanțe de verde. Până la strălucirea cristalină de la

orizont, care era Orașul de Sticlă, cu ale sale turnuri sclipind în soare, existau doar pajiști întinse de culoarea jadului. Pe cealaltă parte se găseau adâncimile de smarald ale unei păduri, o abundență de verde-închis învăluită în umbre. Vârfurile copacilor foșneau în vânt asemenea unor pene verzui.

Catarina privi în jur, apoi făcu un pas, așa că stătea drept pe marginea văii. Simon o urmă și, cu acel singur pas, umbrele pădurii se ridicară, ca și când umbrele puteau deveni un văl.

Deodată, se iviră ceea ce Simon recunoscu drept terenuri de antrenament, spații întinse lipsite de vegetație, tăiate în sol, împrejmuite cu garduri, semnele indicând unde obișnuiau vânătorii de umbre să alerge sau să arunce fiind atât de adânc imprimate în pământ, încât Simon putea să le vadă de unde stătea. În mijlocul terenurilor și în inima pădurii, se afla giuvaierul pentru care toate celelalte constituiau fundalul, o clădire înaltă, cenușie, cu turnuri și cupole. Brusc, Simon căută cuvinte din domeniul arhitecturii, cum ar fi „contrafort”, pentru a descrie modul cum piatra putea sa aibă forma aripilor unei rândunici și să susțină un acoperiș. Academia avea un vitraliu în centrul ei. În acel geam, înnegrit de trecerea timpului, încă mai putea fi văzut un înger purtând o spadă, celest și aprig.

— Bine ai venit la Academia Vânătorilor De Umbrei îi spuse Catarina Loss, cu o voce blândă.

Împreună începură coborâșul. La un moment dat, bascheții lui Simon alunecară pe pământul moale și sfarâmicios al pantei abrupte, iar Catarina se văzu nevoită să-l apuce de jachetă pentru a-l reechilibra.

— Sper că ți-ai adus și niște bocanci, orășene.

— Nici prin gând nu mi-a trecut să-mi aduc bocanci, răspunse Simon.

Știuse că nu-și făcuse bagajul cum trebuie. Instinctele nu-l dezamăgiseră. Dar nici nu-i fuseseră de ajutor.

Catarina, probabil dezamăgită de evidenta lipsă de inteligență a lui Simon, rămase tăcută în timp ce treceau prin umbra ramurilor în crepusculul verde creat de copaci, până ce aceștia se răriră și lumina soarelui inundă spațiul din jurul lor, iar Academia Vânătorilor de Umbre se contură amenințătoare în

depărtarea din fața lor. Pe măsură ce se apropiau, Simon începu să observe anumite defecte la clădirea Academiei, pe care nu le remarcase atunci când fusese departe și cuprins de venerație. Unul dintre turnurile înalte, subțiratic, se înclina într-un unghi alarmant. În arcade existau cuiburi mari de păsări și la câteva ferestre atârnau pânze de păianjen, lungi și groase ca niște draperii, fluturând în bătaia vântului. Unul dintre panourile vitraliului lipsea, lăsând un spațiu întunecat acolo unde ar fi trebuit să se afle ochiul îngerului, astfel încât arăta ca un înger transformat în pirat.

Simon nu avea o presimțire bună în legătură cu niciuna din acele observații.

În fața Academiei circulau oameni, sub privirea îngerului-pirat. Văzu o femeie înaltă, cu o coamă de păr blond roșcat, și în urma ei două fete despre care Simon își închipuia că erau eleve ale Academiei, Ambele păreau să fie de vârsta lui.

O crenguță trosni sub piciorul stângaci al lui Simon și toate cele trei femei care se plimbau își ridicară privirile. Femeia cu părul blond roșcat reacționă pe loc, luând-o la fugă cu viteză maximă spre ei și năpustindu-se asupra Catarinei de parcă era o soră de mult pierdută, O apucă pe Catarina de umeri, iar această păru extrem de stingherită.

— Domnișoară Loss, slavă îngerului că ați venit! exclamă ea. Totul a luat-o razna, e un adevărat haos!

— Nu cred că am avut… plăcerea, răspunse Catarina, cu o pauza plină de semnificații.

Femeia se adună și îi dădu drumul Catarinei, mișcând din cap în așa fel încât părul ei viu colorat îi zbură în jurul umerilor.

— Eu sunt Vivianne Penhallow. Ăăă, decana Academiei. Încântata de cunoștința!

Poate că vorbea formal, însă era îngrozitor de tânără pentru a conduce efortul de redeschidere a Academiei și de a-i pregăti pe toți noii ucenici, de care era o nevoie disperată pentru a întări forțele vânătorilor de umbre. Dar, pe de altă parte, Simon presupuse că asta era ceea ce se întâmpla atunci când erai verișoara prin alianță a Consulului. Simon încă încerca să înțeleagă cum funcționa guvernarea vânătoriloi de umbre și,

de asemenea, genealogia acestora. Ei toți păreau a fi rude între ei și asta era foarte tulburător.

— Doamnă decan Penhallow, care ar fi problema?

— Ei bine, ca s-o spun pe șleau, săptămânile alocate renovării Academiei par să fi fost, ah… „teribil de insuficiente” sunt cuvintele care poate descriu cel mai bine situația, răspunse Vivianne Penhallow, rostind cuvintele dintr-o suflare. Și unii dintre profesori deja au… ăăă… plecat pe neașteptate. Nu cred că intenționează să se mai întoarcă. De fapt, unii dintre ei mi-au adus la cunoștință acest lucru folosind un limbaj neadecvat. De asemenea, Academia este un pic cam răcoroasă și, ca să fiu foarte sinceră, destul de defectuoasă la nivel structural. În plus, pentru a respecta adevărul, trebuie să vă spun că avem o problemă și cu aprovizionarea cu alimente.

Catarina ridică o sprânceană ivorie.

— Care e problema cu aprovizionarea cu alimente?

— Nu există alimente.

— Asta chiar este o problemă.

Umerii decanei căzură și, cumva, pieptul i se dezumflă, ca și când ținând toate acestea în ea ar fi strâns-o într-un corset invizibil al neliniștii.

— Fetele acestea care sunt cu mine sunt două dintre cele mai vechi eleve și provin din familii bune de vânători de umbre — Julie Beauvale și Beatriz Velez Mendoza. Au sosit ieri și s-au dovedit a fi de mare ajutor. Iar acesta trebuie să fie tânărul Simon, zise ea, oferindu-i un zâmbet.

Simon fii luat prin surprindere și nu era sigur de ce, până ce își aminti vag că foarte puțini vânători de umbre adulți arătaseră semne de apreciere la ideea de a avea printre ei un vampir. Firește, ea nu avea niciun motiv să-l deteste la prima vedere. De asemenea, păruse nerăbdătoare să o cunoască pe Catarina, gândi Simon; poate că era cumsecade. Sau poate că era doar nerăbdătoare să primească ajutorul Catarinei.

— În regulă, zise Catarina. Ei bine, ce surpriză că această clădire rămasă goală după o revoluție de acum două decenii nu funcționează șnur după numai câteva săptămâni! Mai bine mi-

ați arăta care sunt cele mai mari deficiențe. Am să le rezolv, astfel încât să nu avem parte de toată agitația pricinuită de un vânător de umbre copilaș care și-a frânt gâtul.

Cu toții o priviră lung pe Catarina.

— Inestimabila tragedie, am vrut să spun, se corectă Catarina și zâmbi larg. Ați putea să vă lipsiți de una din fete, care să-l conducă pe Simon în camera lui?

Părea nerăbdătoare să scape de Simon. Chiar nu-l plăcea. Simon nu-și putea da seama ce îi făcuse el.

Decana o privi lung pe Catarina pentru încă o clipă și apoi își reveni.

— O, da, desigur! Julie, vrei, te rog, să-l conduci tu? Instalează-l în camera din turn.

Julie ridică din sprâncene.

— Serios?

— Da, serios. Prima cameră cum intri în aripa de est, precizează decana cu o voce încordată, după care se întoarse spre Catarina. Domnișoară Loss, încă o dată, sunt foarte recunoscătoare că ați ajuns. Chiar ați putea să rezolvați unele dintre aceste probleme?

— Există o zicală: E nevoie de un repudiat pentru a curăța mizeria unui vânător de umbre, afirmă Catarina.

— Eu... n-am auzit această zicală, spuse decana Penhallow.

— Ce ciudat! comentă Catarina, vocea ei stingându-se în timp ce se îndepărtau. Repudiații o rostesc des. Foarte des.

Simon rămase abandonat și se zgâia la fata care rămăsese, Julie Beauvale. Îi plăcea mai mult cum arăta cealaltă fată. Julie era foarte drăguță, dar chipul și nasul și gura ei erau ciudat de înguste, dând impresia că întregul ei cap era țuguiat a dezaprobare.

— Simon, nu-i așa? îl întrebă ea, iar gura ei pre-țuguiată păru să se țuguie și mai tare. Urmează-mă!

Se întoarse, cu mișcările bruște ale unui sergent de

instrucție, iar Simon o urmă, fără să se grăbească, dincolo de pragul Academiei, într-un hol care reverbera, cu un tavan boltit. Își lăsă capul pe spate și încercă să își dea seama dacă modelul verzui de pe tavan era de la lumina slabă aruncată de vitraliu sau era de fapt mucegai.

— Te rog, ține pasul, se auzi glasul Juliei, plutind dinspre unul din cele șase intrânduri întunecate tăiate în zidul din piatră.

Fata deja dispăruse și Simon porni în întuneric după ea.

Întunericul se dovedi a fi doar o scară întunecată, care ducea în sus spre un coridor de piatră întunecat. Lumina era foarte slabă, deoarece ferestrele erau doar niște fante înguste în piatră. Simon își aminti că citise despre ferestre ca acestea, create în așa fel încât nimeni să nu poată trage în tine, dar tu să poți trage săgeți afară.

Julie îl conduse printr-un pasaj, apoi prin altul, în sus pe un rând de scări, în jos printr-un alt coridor, croindu-și drum printr-o mică încăpere circulară, ceea ce reprezenta o schimbare drăguță, dar care ducea în alt pasaj. Toată această piatră întunecată și mirosul straniu, combinate cu toate acele coridoare, îl făcură pe Simon să se gândească la cuvintele „mormânt neolitic”.

— Carevasăzică, ești vânător de demoni, zise Simon, mutându-și geanta pe umeri și grăbindu-se după Julie. Cum e?

— Vânător de umbre, și de asta te afli aici, îi spuse fata și apoi se opri în fața uneia dintre multele uși, din stejar lăcuit cu armături din fier, cu mânerul sculptat în așa fel încât să semene cu o aripă de înger.

Ea strânse mânerul în palmă, iar Simon văzu că fusese probabil răsucit de nenumărate ori de-a lungul secolelor, căci detaliile aripii îngerului se tociseră și acum era aproape netedă înăuntru era o mică încăpere din piatră, care conținea două paturi înguste — pe unul din ele se afla deja o valiză deschisă — cu stâlpi din lemn sculptați, o fereastră în romburi, prăfuită, și un șifonier mare lăsat într-o parte, ca și când îi lipsea un picior.

Acolo se mai găsea și un băiat, care stătea cocoțat pe un taburet. Se întoarse încetișor pe scaun pentru a-i întâmpina, privindu-i de sus, ca și cum ar fi fost o statuie pe un soclu.

Nu arăta foarte diferit de o statuie, dacă cineva ar fi îmbrăcat o statuie în jeanși și un tricou cu mâneci lungi și dungi roșii și galbene. Liniile feței sale erau frumoase și aminteau de cele ale unei statui, și era lat în umeri, atletic, ca majoritatea vânătorilor de umbre. Simon bănuia că îngerul nu-i alegea pe astmatici sau pe cei care fuseseră vreodată loviți în plină figură de o minge de volei în sala de sport. Băiatul avea un bronz auriu de vară, ochi căprui-închis și păr castaniu cârlionțat, care îi cădea pe frunte. La vederea lor, băiatul zâmbi și în obraz îi apăru o gropiță.

Simon nu se considera cine știe ce cunoscător al frumuseții masculine. Dar auzi un mic sunet în spatele lui și privi peste umăr.

Sunetul fusese un oftat izbucnit sub forma unei pufnet imposibil de stăpânit din partea lui Julie, care, în timp ce Simon privea, executase simultan cu oftatul și o zvârcolire lenta, involuntară, Simon gândi că această reacție era, probabil, un semn că băiatul era ceva ieșit din comun când venea vorba de înfățișare.

Simon își dădu ochii peste cap. Aparent, toți tipii vânători de umbre erau modele de lenjerie intimă, inclusiv noul lui coleg de cameră. Viața lui era o glumă.

Julie părea ocupată să-l admire pe tipul de pe taburet. Simon avea mai multe întrebări, cum ar fi „Cine e ăsta?” și „De ce e cocoțat pe un scaun?”, dar nu voia să fie o pacoste.

— Chiar mă bucur că sunteți și voi aici. Acum… nu vă panicați, șopti tipul de pe scaun.

Jul ie făcu un pas înapoi.

— Ce-i cu tine? vru Simon să știe. Dacă spui „nu vă panicați”, garantat toată lumea intră în panică! Fii mai explicit în legătură cu problema ta.

— În regulă, pricep ce spui și ai dreptate, continuă noul băiat.

Avea un accent, pronunțând anumite silabe cu o voce ușoară și totuși vibrând. Simon era destul de sigur că e scoțian.

— Doar că am impresia că în șifonier e un oposum

demonic.

— În numele îngerului! exclamă Julie.

Simon zise:

— Asta e ridicol!

Din șifonier se auzea un zgomot. Un sunet surd, un grohăit, un sâsâit care îi făcu lui Simon părul măciucă.

Iute ca un fulger și cu o grație de vânător de umbre, Julie sări pe patul pe care nu se afla o valiză deschisă. Simon presupuse că acela era patul lui. Faptul că se afla acolo de numai două minute și deja avea o fata care se aruncase singură pe patul lui ar fi fost încântător, doar că, firește, ea fugea de niște rozătoare infernale.

— Simon, fa ceva!

— Da, Simon… tu ești Simon? Bună, Simon… te rog, fa ceva cu oposumul demonic, spuse băiatul de pe scaun.

— Sunt sigur că nu e un oposum demonic.

Zgomotul din șifonier era foarte puternic și Simon nu se simțea pe deplin sigur. Părea că acolo, înăuntru, se afla ceva enorm care stătea la pândă.

— M-am născut în Orașul de Sticlă, zise Julie. Sunt vânător de umbre și pot să rezolv chestii demonice. Dar în același timp am fost crescută într-o casă drăguță, care nu era infestată de sălbăticiuni împuțite!

— Ei bine, eu sunt din Brooklyn, spuse Simon, și nu vreau să-mi critic preaiubitul oraș sau să-l numesc o grămadă de gunoi infestată de paraziți, cu muzică bună sau altceva, însă cunosc rozătoarele. De asemenea, cred că am fost și eu un rozător, dar numai pentru puțin timp… nu-mi amintesc prea clar și nu vreau să discut despre asta. Cred că mă descurc cu un oposum… care, din nou, sunt convins că nu e demonic.

— Eu l-am văzut și voi nu! exclamă tipul de pe taburet. Vă spun, era suspect de mare. Diavolesc de mare!

Se auzi încă un foșnet și un adulmecat amenințător. Simon se duse spre valiza deschisă de pe celălalt pat. Acolo existau o

mulțime de alte tricouri în dungi, dar deasupra lor mai era ceva.

— Aia e o armă? întrebă Julie.

— Aăă, nu, răspunse Simon. E o rachetă de tenis.

Vânătorii de umbre aveau nevoie de activități extrașcolare.

Presupuse că racheta avea să fie cu adevărat o armă groaznică, dar era tot ce avea. Se îndreptă din nou spre șifonier și deschise brusc ușa. Acolo, în adâncitura crăpată și roasă a șifonierului, se afla un oposum. Ochii lui roșii străluceau, iar botul lui mic, deschis, sâsâia la Simon.

— Ce dezgustător! exclamă Julie. Omoară-l, Simon!

— Simon, tu ești singura noastră speranța! spuse băiatul de pe taburet.

Oposumul făcu o mișcare, ca și când ar fi vrut să țâșnească înainte.

Simon izbi racheta de podeaua din piatră cu o bufnitură. Oposumul sâsâi din nou și se mișcă într-o altă direcție. Simon crezu că e o fentă, chiar înainte ca oposumul să-i treacă printre picioare. Simon scoase un sunet care era prea aproape de un zbieret, se împiedică îndărăt și lovi cu sălbăticie în mai multe direcții, nimerind de fiecare dată dalele din piatră. Ceilalți doi țipară. Simon se răsuci pentru a încerca să localizeze oposumul, văzu cu coada ochiului o fulgerare de blană și se întoarse din nou. Băiatul de pe scaun — fie în căutare de cineva care să-l liniștească, fie într-un efort nechibzuit de a fi de folos — îl prinse pe Simon de umeri și încercă să-l sucească, folosindu-i tricoul pe post de pârghie.

— Acolo! țipă el în urechea lui Simon, iar Simon, care porni să se rotească, se văzu învârtit împotriva voinței sale și dădu cu spatele peste taburet.

Simți taburetul mișcându-se și venind peste picioarele lui, iar băiatul de pe scaun se prinse iar de umerii lui Simon. Simon, deja ametit, se clătină și apoi văzu micul trup îmblănit al oposumului târându-se peste pantoful lui și făcu o greșeală fatală. Își lovi propriul picior cu racheta. Foarte tare.

Simon, taburetul, băiatul de pe taburet și racheta căzură grămadă pe podeaua din piatră.

Oposumul se strecură pe ușă afară. Simon avu impresia că îi aruncase o privire de triumf cu ochii lui roșii.

Simon nu era în măsură să-l urmărească, de vreme ce se afla într-un talmeș-balmeș de picioare de scaun și picioare umane și se lovise cu capul de stâlpul patului.

Încercă sa se ridice în capul oaselor, frecându-și capul și simțindu-se puțin amețit, când Julie sări din pat. Stâlpul patului se legănă din pricina forței mișcării ei și îl mai lovi o dată pe Simon în ceafa.

— Ei bine, băieți, va las înainte ca această creatură să se întoarcă în vizuina sal îi anunță ea. Aăă... vreau să spun că vă las, băieți... să vă vedeți de treabă. Julie se opri în pragul ușii, privind lung în direcția în care dispăruse oposumul. La revedere! adăugă și țâșni în direcția opusă.

— Au! exclamă Simon, renunțând să mai stea în capul oaselor și lăsându-se pe spate, sprijinit în mâini. Făcu o grimasă. Foarte au. Păi... asta a fost... Gesticula spre taburet, spre ușa deschisă, spre șifonierul dezgustător și spre trupul său întins pe spate. Asta a fost..., continuă el, și se trezi scuturând din cap și râzând. O nemaipomenită etalare a abilităților din partea a trei viitori grozavi vânători de demoni.

Băiatul, care nu mai era pe scaun, părea speriat, fără îndoială deoarece credea că noul lui coleg de cameră era dus cu pluta și chicotea pe seama oposumilor. Simon nu se putea abține. Nu se mai oprea din râs.

Oricare dintre vânătorii de umbre pe care îi cunoștea în New York ar fi făcut față situației fără să clipească. Era sigur că Isabelle i-ar fi tăiat capul oposumului cu o spadă. Dar acum era înconjurat de oameni care se panicau și țipau și se urcau în picioare pe taburete, dezastre de ființe umane agitate, care nu se descurcau cu un singur rozător, iar Simon era unul dintre ei. Erau cu toții doar niște copii normali.

Era o asemenea ușurare, încât Simon se simți amețit. Sau poate că era din cauză că se lovise la cap.

Continuă să râdă, iar când privi din nou spre colegul lui de cameră, celălalt băiat îi susținu privirea.

— Ce păcat că profesorii noștri nu au văzut acest spectacol grozav! spuse pe un ton serios noul coleg de cameră al lui Simon. Apoi izbucni și el în hohote de râs, cu mâna la gură, și la coada ochilor îi apărură riduri, ca și când râdea tot timpul și fața lui se obișnuise cu asta. Ne vom descurca de minune!

În cele din urmă se potoliră din râs după episodul cu oposumul, iar Simon și noul lui coleg de cameră se ridicară de pe podea și trecură la despachetat și la prezentări.

— Îmi pare rău pentru toate astea. Nu prea mă descurc cu chestiile mici care aleargă. Sper să lupt cu demoni ceva mai răsăriți. Eu sunt George Lovelace, apropo, zise băiatul, așezându-se pe pat, lângă valiza sa deschisă.

Simon se uită lung la geanta lui, plină de tricouri haioase, și apoi, suspicios, la șifonier. Nu știa dacă să încredințeze șifonierului oposumului tricourile lui.

— Deci ești vânător de umbre, nu?

Înțelesese până atunci cum erau alcătuite numele vânătorilor de umbre și deja își imaginase de la prima vedere că George era vânător de umbre. Numai că asta fusese înainte ca Simon să-l considere pe George un om tare mișto. Acum era dezamăgit. Știa ce gândeau vânătorii de umbre despre mundani. Ar fi fost plăcut că aibă pe cineva nou în toate astea cu care să treacă prin școală.

Era plăcut să aibă iar un coleg de cameră, gândi Simon. Ca Jordan. Nu și-l putea aminti prea bine pe Jordan, colegul lui de cameră de când era vampir, însă ceea ce-și amintea era frumos.

— Ei bine, eu sunt un Lovelace, precizează George. Familia mea a renunțat la statutul de vânători de umbre în anii 1700, din cauză că erau leneși, apoi s-au instalat lângă Glasgow pentru a deveni cei mai buni hoți de oi din ținut. Cealaltă ramură a familiei Lovelace a renunțat la statutul de vânători de umbre în anii 1800 — cred că aveau o fată care s-a întors, dar fata a murit, așa că noi eram tot ce mai rămăsese. Vânătorii de umbre obișnuiau să se întoarcă la vechile generații, iar bravii

mei strămoși erau ceva gen: „Nup, cred că rămânem cu oile”, până ce, într-un târziu, Conclavul a încetat să mai bată la ușile lor, deoarece se săturase de felul în care se manifestau trântorii noștri. Ce pot să-ți spun? Cei din familia Lovelace sunt oameni care se dau bătuți cu ușurință.

George ridică din umeri și făcu un gest de n-ai ie-ales cu racheta lui de tenis. Plasa era ruptă. Rămăsese singura lor armă în caz că oposumul avea de gând să revină.

Simon își verifica mobilul. Idris nu avea semnal, mare surpriza, și îl arunca în valiză, printre tricouri.

— Asta e o moștenire nobila.

— Poți sa crezi că până acum câteva săptămâni habar n-am avut de nimic? Vânătorii de umbre au venit să ne caute din nou, spunându-ne că au nevoie de, ăaă, vânători de demoni noi în lupta împotriva răului, deoarece o parte din ei au murit în război. Pot doar să spun că, frate, vânătorii de umbre chiar știu cum să câștige inimi și minți.

— Ar trebui să tipărească niște fluturași publicitari, sugeră Simon, iar George rânji. Doar câțiva dintre ei care arată foarte mișto și se îmbracă în negru. Pe flutur aș ar putea să scrie: PREGĂTIT SĂ FII DUR? Pune-mă în legătură cu departamentul de marketing al vânătorilor de umbre, mai am și alte nestemate din astea în minte.

— Am niscaiva vești proaste să-ți dau despre cei mai mulți dintre vânătorii de umbre și abilitățile lor de a folosi un copiator, îi spuse George. Oricum, s-a dovedit că părinții mei știuseră tot t impul de asta și pur și simplu nu m-au informat. Deoarece, de ce aș fi eu interesat de o chestie insignifiantă ca asta? Mi-au spus c ă bunica era nebună atunci când povestea cum dansase cu elfii! înainte să plec, m-am făcut clar înțeles că nu mai aveam de gân d să accept ca ei să păstreze astfel de secrete mișto față de min e. Ca să fiu sincer, tata a zis că buni e complet dusă cu sorcova. Doar că elfii sunt și ei adevărați. Totuși, probabil nu și amantul e i, un elf de vreo zece centimetri, pe nume Bluebell[2].

— Probabil că nu, zise Simon, gândindu-se la tot ce își amintea despre elfi. Deși nu-s foarte convins.

---

2 Clopoţel (campanula)

— Așadar, tu ești din New York? îl întrebă George. Fascinant!

Simon ridică din umeri: nu știa ce să spună, când dusese un trai liniștit în New York toată viața lui, iar apoi descoperise că orașul și propriul lui suflet se transformaseră în trădători. Când fusese dureros de nerăbdător să plece.

— De unde ai aflat despre toate astea? Ai Vederea?

— Nu, răspunse Simon încet. Nu, sunt un tip obișnuit, dar cea mai buna prietenă a meu a aflat că este vânător de umbre și fiica unui tip cu adevărat rău. Și sora altui tip cu adevărat rău. Are cel mai mare ghinion în ceea ce privește rudele. M-am trezit implicat în asta și, ca sa-ți spun drept, nu-mi amintesc chiar totul, fiindcă...

Simon se opri și încercă să se gândească la o modalitate prin care sa-i explice amnezia provocată de demoni în așa fel încât să nu-l convingă pe George că ar avea aceleași probleme ca bunica lui. Apoi văzu ca George îl privea, cu ochii lui căprui larg deschiși.

— Tu ești Simon, spuse el în șoaptă. Simon Lewis!

— Corect, confirmă Simon. Hei! Numele meu e pe ușa sau... există vreun soi de registru în care trebuie sa semnez...

— Vampirul, continuă George. Prietenul cel mai bun al lui Mary Morgenstern.

— Ăaă, Clary, precizează Simon. Ăăă, da. Îmi place sa mă consider fostul mort-viu.

Felul în care îl privea George, ca și când era mai degrabă foarte impresionat decât dezamăgit sau în așteptarea a ceva, părea puțin penibil. Simon fu nevoit să recunoască, de asemenea, că era și un pic plăcut. Era foarte diferit de modul în care îl privise vreodată oricine altcineva, în fosta lui viață sau în aceasta nouă.

— Nu înțelegi. Am sosit în gaura asta împuțită, înghețată, plină de mizerie și de rozătoare, și întreaga Academie fremăta de oameni care vorbeau despre niște eroi de vârsta mea care au mers cu adevărat într-o dimensiune din iad. Asta a dat o perspectivă reală faptului că toaletele nu funcționează aici.

— Toaletele nu funcționează? Dar cum… cum ne facem…

George tuși.

— Ne înfrățim cu natura, dacă înțelegi ce vreau sa spun.

George și Simon priviră pe fereastra lor la pădurea de dedesubt, la frunzele care se legănau alene în bătaia vântului de dincolo de ochiurile rombice ale ferestrei. Apoi George și Simon se uitară, mohorâți și triști, unul la celălalt.

— Pe bune, toată lumea vorbește numai despre tine și grupul tău de eroi, zise George, revenind la ceva mai vesel. Ei bine, despre asta și despre faptul că avem porumbei care trăiesc în cuptoare. Tu ai salvat lumea, nu-i așa? Și nu-ți amintești. Trebuie să fie ciudat.

— Este ciudat, George, mulțumesc că ai adus vorba de asta.

George râse, aruncându-și racheta stricată pe podea, și continuă să se uite la Simon ca și când era o persoană nemaipomenită.

— Uau! Simon Lewis. Bănuiesc că există cineva la Academia înfiorătoare căruia trebuie sa-i mulțumesc pentru că m-am ales cu un coleg de cameră mișto.

George îl conduse pe Simon la cină, lucru pentru care Simon se simți profund recunoscător. Sala de mese semăna mult cu celelalte încăperi pătrate de piatră din Academie, cu excepția faptului că avea la un capăt un șemineu masiv sculptat, care înfățișă săbii încrucișate și un motto atât de ros de vreme, încât Simon nu-l putea citi.

Existau mai multe mese rotunde, înconjurate de scaune din lemn de diferite mărimi. Simon începea să creadă sincer că mobilaseră Academia cu lucruri pe care vreun bătrân le scosese la vânzare în garajul casei. Mesele erau pline de puștani. Cei mai mulți dintre ei erau cu cel puțin doi ani mai mici decât Simon. Câțiva erau chiar și mai mici. Simon nu-și dăduse seama că el se afla în categoria celor mai în vârstă pentru un ucenic de vânător de demoni, iar asta îl facea să fie agitat. Se simți profund ușurat când văzu niște chipuri de vârsta lui întrucâtva familiare.

Julie, cu fața ei țuguiată, Beatriz și încă un băiat îi văzură

și le făcură cu mâna. Simon presupuse că semnul era pentru George, dar, când se așeză, Julie chiar se rezemă de el.

— Nu-mi vine să cred că n-ai spus că ești Simon Lewisl îi zise ea. Am crezut că ești doar un mundan.

Simon se îndepărtă ușor.

— Sunt doar un mundan.

Julie râse.

— Știi tu ce vreau să spun.

— Vrea să spună că noi toți îți suntem îndatorați, Simon, explică Beatriz Mendoza, zâmbindu-i; avea un zâmbet grozav. Noi nu uităm asta. E o plăcere să te cunoaștem și să te avem aici. Ba chiar am putea, măcar o dată, să avem parte de o conversație adevărată cu un băiat. Nicio șansă de așa ceva cu Jon aici de față.

Băiatul, care avea bicepșii de mărimea capului lui Simon, se întinse peste masă și îi dădu mâna. În pofida faptului că era extrem de intimidat de acel braț, Simon îi strânse, totuși, mâna.

— Eu sunt Jonathan Cartwright. Îmi face plăcere.

— Jonathan, repetă Simon.

— E un nume foarte comun printre vânătorii de umbre, precizează Jon. După Jonathan Vânătorul de Umb…

— Ăăă, nu, știu, am și eu un exemplar din Codex, spuse Simon.

De fapt, Clary i-l dăduse pe al ei, și el se amuzase citind paginile ilizibil scrise de practic toți cei de la Institut. Simțise că astfel ajungea să-i cunoască, în siguranță, de la distanță, de acolo de unde ei nu-l puteau vedea eșuând și dându-și în vileag lacunele în cunoștințe.

— Doar că… eu cunosc niște oameni pe care îi cheamă Jonathan. Nu că-și spun ei Jonathan. Că-și spuneau Jonathan.

Nu-și amintea mare lucru despre fratele lui Clary, dar îi știa numele. Nu voia neapărat să-și amintească mai mult.

— A, da, Jonathan Herondale, zise Jon. Bineînțeles că-l cunoști. De fapt, suntem prieteni buni. L-am învățat un truc sau

două, care probabil că v-au ajutat pe toți pe tărâmurile demonilor, am dreptate?

— Te referi la… Jace? întrebă Simon cu suspiciune.

— Da, evident, răspunse Jon. Probabil că a pomenit de mine.

— Nu că mi-aș aminti…, zise Simon. Dar eu am amnezie demonică. Așa că asta este.

Jon dădu aprobator din cap și ridica din umeri.

— Corect. Neplăcută experiență. Probabil că a pomenit de mine și tu ai uitat din cauza amneziei demonice. Nu ca să mă laud, dar suntem apropiați, eu și Jace.

— Mi-aș dori să fiu și eu apropiata de Jace Herondale, ofta Julie. Este așa de superb!

— E mai vulpoi decât o blană de vulpe într-o vizuină de vulpe într-o zi de vânătoare de vulpi, se arătă de acord Beatriz, pe un ton visător.

— Cine e ăsta? întrebă Jon, mijind ochii spre George, care se lăsase pe spate în scaunul lui și părea mai degrabă amuzat.

— Asta apropo de vulpoi, vrei să zici? Sunt George Lovelace, răspunse George. Îmi pronunț numele de familie fără rușine, căci sunt destul de sigur de masculinitatea mea.

— Ooo, un Lovelace, spuse Jon, luminându-se la față. Mda, poți să stai cu noi.

— Totuși, trebuie să spun, numele meu de familie nu a mai constituit niciodată până acum o chestiune care să atragă, remarcă George. Vânători de umbre, ca să vezi!

— Păi, știi tu, interveni Julie. Ai să vrei să ieși cu oameni de nivelul nostru.

— Poftim? întrebă Simon.

— Există două niveluri diferite în Academie, îi explică Beatriz. Nivelul pentru mundani, unde îi formează pe studenți în ceea ce privește lumea și le oferă antrenamentul de bază foarte necesar, și nivelul pentru adevărații copii de vânători de umbre, unde ni se preda dintr-un curriculum mai avansat.

Julie surâse.

— Ce vrea Beatriz să spună este că avem o elită și avem un grup de scursuri.

Simon le privi lung, cu o senzație de leșin.

— Deci… eu voi fi la cursurile scursurilor.

— Ba nu, Simon, nu! exclama Jon, arătând șocat. Bineînțeles că nu.

— Dar sunt mundan, repetă Simon.

— Simon, tu nu ești un mundan obișnuit, îi spuse Julie. Tu ești un mundan excepțional. Aceasta înseamnă că se vor face excepții.

— Dacă cineva încearcă să te pună laolaltă cu mundanii, le arăt eu lor! continuă Jon trufaș. Orice prieten al lui Jace Herondale este, firește, și prietenul meu.

Julie îl bătu pe Simon pe mână. Simon își privi lung mâna, de parcă nu îi aparținea. Nu voia să fie inclus la nivelul pentru ratați, dar nici nu se simțea în largul lui când oamenii îl asigurau că nu avea să fie.

Și totuși, parcă își amintea cum Isabelle, Jace și Alec spuneau din când în când niște lucruri dubioase despre mundani. Isabelle, Jace și Alec nu erau atât de răi. Era doar felul în care fuseseră crescuți: nu vorbeau neapărat serios când spuneau anumite lucruri. Simon era destul de sigur de asta.

Beatriz, pe care Simon o plăcuse din prima, se aplecă în față din locul ei de vizavi de Julie și îi spuse:

— Tu ai făcut mai mult decât să-ți câștigi locul.

Îi zâmbi cu sfială. Simon nu se putu abține să nu-i zâmbească și el.

— Așadar… eu voi merge la cursurile pentru scursuri? întrebă George încet. Nu știu nimic despre vânătorii de umbre, despre repudiați sau despre demoni.

— O, nu, zise Jon. Tu ești un Lovelace. Vei descoperi că totul îți va veni foarte lesne: e în sângele tău.

George își mușcă buza.

— Dacă spui tu…

— Cei mai mulți elevi de la Academie vor fi la cursurile elitei, spuse Beatriz repede. Noii noștri recruți sunt în mare parte ca tine, George. Vânătorii de umbre cutreieră lumea în lung și-n lat în căutare de oameni pierduți și risipiți în lume, cu sânge de vânător de umbre.

— Deci sângele de vânător de umbre te califica pentru nivelul de elită, clarifică George lucrurile. Și nici pe departe cunoștințele.

— Corect, afirmă Julie. Uită-te la Simon. Firește că e la nivelul de elită. S-a dovedit a fi demn de asta.

— Simon a trebuit să salveze lumea, iar noi ceilalți intrăm deoarece avem numele de familie potrivit? întrebă George amuzat. Îi făcu din ochi lui Simon. Ce noroc pe capul tău, amice!

În jurul mesei se lăsă o tăcere inconfortabilă, dar Simon bănuia că nimeni nu se simțea la fel de stânjenit ca el.

— Uneori, cei cu sânge de vânător de umbre sunt puși în rândul scursurilor, dacă se fac de rușine, spuse Julie brusc. În principal, da, grupul scursurilor este rezervat mundanilor. Acesta este modul în care Academia a funcționat în trecut; este modul în care va funcționa în viitor. Luăm unii mundani, pe cei cu Vederea sau cu perspective atletice remarcabile, la Academie. Este o oportunitate minunată pentru ei, o șansă să devină mai mult decât au putut să viseze vreodată. Dar ei nu pot să țină pasul cu adevărații vânători de umbre. N-ar fi foarte corect să te aștepți s-o facă. Nu toți pot fi Simon.

— Unii dintre ei pur și simplu nu au aptitudinile necesare, adăugă Jon pe un ton semeț. Alții nu vor supraviețui înălțării.

Simon deschise gura, dar, înainte să poată pune și alte întrebări, sunetul unei bătăi din palme îl întrerupse.

— Dragii mei elevi, actualii și viitorii mei vânători de umbre, începu decana Penhallow, ridicându-se de pe scaunul ei. Bun venit la Academia Vânătorilor De Umbre! Este o mare bucurie să vă văd pe toți aici la deschiderea oficială de bun augur a Academiei, unde vom pregăti o întreagă nouă generație care să respecte Legea instaurată de înger. Este o onoare să fi

fost aleși să veniți aici, și o bucurie pentru noi să vă avem alături.

Simon privi în jur. Erau circa două sute de elevi acolo, gândi el, înghesuiți inconfortabil în jurul meselor șubrede. Remarcă, din nou, că mai mulți dintre ei erau foarte tineri, neîngrijiți și posomorâți. Simon se simți cuprins de un sentiment de milă pentru ei, chiar în timp ce se întreba care era exact situația cu apa curenta la Academie.

Nimeni nu arăta ca și cum se simțea onorat să fie acolo. Simon se trezi punându-și din nou întrebări despre metodele de recrutare ale vânătorilor de umbre. Julie vorbea despre ele ca și cum erau nobile, căutând familii de vânători de umbre rătăciți și oferindu-le oportunități uimitoare mundanilor, însă unii dintre puștanii de acolo arătau de doisprezece ani. Simon se văzu nevoit să se întrebe cum trebuie să fi fost viața ta dacă erai gata să lași totul și să pleci să lupți cu demonii la doisprezece ani.

— S-au înregistrat câteva pierderi neașteptate în rândul personalului, dar sunt sigură că ne vom descurca splendid cu cadrele excelente care ne-au rămas, continuă decana Penhallow. Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Delaney Scarsbury, maestrul vostru de antrenament.

Bărbatul care ședea alături de ea se ridică. El făcea ca bicepșii lui Jon Cartwright să arate ca niște struguri pe lângă un grepfrut, și avea și un petic pe ochi, asemenea îngerului din vitraliu.

Simon se întoarse încet și se uită la George, care, spera el, se gândea la același lucru. Rosti pe mutește: Nu se poate!

George, care chiar se gândea la același lucru, dădu aprobator din cap și răspunse tot pe mutește: Vânător de umbre pirat!

— Abia aștept să scot untul din voi și să-l modelez, transformându-vă în războinici feroce, își anunță Scarsbury intențiile.

George și Simon schimbară iar priviri pline de subînțelesuri.

O fată de la masa din spatele lui Simon începu să plângă.

Părea să aibă în jur de treisprezece ani.

— Iar aceasta este Catarina Loss, o magiciană demnă de toată stima, care vă va învăța o mulțime de lucruri despre... istorie și așa mai departe!

— Ura! zise Catarina, cu o fluturare întâmplătoare din degetele ei albastre, ca și când se hotărâse să încerce să aplaude fără să se deranjeze să ridice ambele mâini.

Decana continuă:

— În ultimii ani la Academie, datorita vânătorilor de umbre veniți de pretutindeni de pe glob, în fiecare zi a săptămânii am servit feluri de mâncare delicioase din alte țări. Cu certitudine intenționăm să continuăm tradiția! Dar bucătăria se află într-o stare puțin cam proastă și deocamdată avem...

— Supă, zise Catarina pe un ton neutru. Cazane peste cazane de supă cafenie tulbure. Poftă bună, copii!

Decana Penhallow continuă să aplaude singură.

— Așa este. Poftă bună tuturor! Și, din nou, bine ați venit!

Chiar nu mai era nimic la ofertă în afara acelor cazane uriașe cu o supă dubioasă.

Simon se așeză la coadă și privi cu atenție în profunzimea unsuroasă a lichidului închis la culoare.

— Sunt aligatori înăuntru?

— Nu-ți pot promite nimic, zise Catarina, inspectându-și propriul castron.

Când Simon se vârî în pat în acea seară, era obosit și încă flămând, încercă să se înveselească gândindu-se din nou că recent fusese o fată în acel pat. O fată în patul lui, pentru prima dată de când se știa, gândi Simon, dar atunci amintirile veniră ca un fuior de nori peste lună, întunecând orice fel de certitudine. Își aminti de Clary dormind în patul lui când erau atât de mici, încât pijamalele lor aveau imprimeuri cu camioane și ponei. Își aminti că o sărutase pe Clary și că ea avusese gust de limonadă proaspătă. Și și-o aminti pe Isabelle, cu părul ei negru împrăștiat pe perna lui, cu gâtul dezgolit pentru el, cu unghiile ei de la picioare zgâriindu-l pe picior, ca într-un film

sexy cu vampiri, lăsând la o parte fragmentul cu unghiile. Celălalt Simon fusese nu doar un erou, ci și un seducător. În fine, mai seducător decât era acum Simon.

Isabelle. Gura lui Simon se mișcă pentru a alcătui forma numelui ei, apăsând-o de pernă. Își spusese că nu avea să se mai gândească la ea, nu până ce nu ajungea acolo unde își dorea în Academie. Nu până ce nu se afla pe drumul pe care îl alesese, acela de a fi mai bun, de a fi persoana care voia ea ca el să fie.

Se întoarse, astfel că era întins pe spate și privea lung la tavanul din piatră.

— Ești treaz? îl întrebă George în șoaptă. Nici eu nu dorm. Sunt îngrijorat că oposumul ar putea să se întoarcă. Simon, de unde a venit? Unde s-a dus?

Chinul de a se transforma într-un vânător de umbre deveni evident pentru Simon chiar a doua zi.

Mai întâi, pentru că Scarsbury le lua măsuri pentru echipament, ceea ce era un experiment terifiant în sine. În al doilea rând, deoarece implica tot felul de comentarii personale dureroase despre fizicul lui Simon.

— Ai umerii foarte înguști, spuse Scarsbury gânditor. Ca ai unei doamne.

— Sunt suplu, îl informă Simon cu demnitate.

Îl privi cu amărăciune pe George, care era întins pe o bancă, așteptând ca Simon să termine cu măsurătorile. Echipamentul lui George era fără mâneci; Julie venise deja să-l complimenteze pentru cât de bine i se potrivea și îi atinsese brațele.

— Știi ce, zise Scarsbury, am un echipament pentru fete…

— Bine, îl întrerupse Simon. Adică, îngrozitor, dar bine! Dați-mi-l!

Scarsbury vârî materialul negru împăturit în brațele lui Simon.

— E croit pentru o fată mai înaltă, zise cu o voce care probabil trebuia să-l consoleze și care în mod categoric era prea

sonoră.

Toți copiii se întoarseră și își ațintiră privirea asupra lor. Simon se abținu să nu facă o plecăciune sarcastică și o șterse să-și îmbrace echipamentul.

După ce căpătară echipamentul, li se dădură arme. Elevii mundani nu puteau să folosească rune sau stele și nici cele mai multe dintre armele vânătorilor de umbre, așa că li se dădură arme mundane; intenția era să le îmbogățească tinerilor cunoștințele despre arme. Simon se temea că toate cunoștințele sale despre arme erau la fel de bogate ca un cerșetor.

Decana Penhallow aduse cutii uriașe cu tot soiul de cuțite terifiante, care păreau foarte stranii într-un mediu academic, și le ceru să aleagă un pumnal care să li se potrivească.

Simon alese un pumnal absolut la întâmplare, apoi se așeză la pupitrul lui, învârtindu-l.

Jon dădu din cap spre el.

— Fain.

— Mda, se arătă Simon de acord, dând și el din cap și gesticulând cu pumnalul. Așa mi-am zis și eu. Fain. Foarte ascuțit.

Înfipse pumnalul în pupitru, unde se înțepeni, și Simon se văzu nevoit să-l smulgă din lemn.

Simon crezuse că antrenamentul nu putea să fie la fel de rău ca pregătirea pentru antrenament, dar se dovedi că era cu mult mai rău.

Jumătate din zilele de la Academie reprezentau activități fizice. Era ca și cum jumătate din zi mergeai la sală. La o sală unde totul era foarte, foarte ascuțit.

Când învățau lucrurile de bază despre scrimă, Simon făcea echipă cu o fată pe care o remarcase în sala de mese, cea care plânsese atunci când Scarsbury le fusese prezentat.

— Ea este din rândul scursurilor, dar înțeleg că nici tu nu ești foarte experimentat la scrimă, îi spuse Scarsbury. Dacă nu constituie o provocare destul de bimă, să-mi spui.

Simon se zgâi la Scarsbury în loc să facă ce voia să facă, adică să-i spună verde în față că el nu putea să creadă că un adult numea pe cineva „scursură”.

O privi pe fată, care își ținea capul brunet plecat, cu sabia lucind în mâna care îi tremura.

— Bună! Eu sunt Simon.

— Știu cine ești, murmura ea.

Corect. Aparent, Simon era o celebritate. Dacă ar fi beneficiat de toate amintirile, poate că asta i s-ar fi părut ceva normal. Poate că ar fi știut că o merita, în loc să știe că nu.

— Pe tine cum te cheamă? o întrebă el.

— Marisol, îi răspunse ea fără nicio tragere de inimă.

Nu mai tremura, observă el, acum că Scarsbury se retrăsese.

— Nu-ți face griji, îi spuse el încurajator. Voi fi îngăduitor cu tine.

— Hmm, făcu Marisol.

Acum nu mai părea gata să izbucnească în plâns; avea ochii mijiți.

Simon nu era obișnuit cu copiii mult mai mici, dar amândoi erau mundani. Simon avea un sentiment ciudat la gândul că amândoi erau în aceeași tabără.

— Te-ai instalat bine? Ti-e dor de părinții tăi?

— N-am părinți, răspunse Marisol cu un glas mic și dur.

Simon rămase șocat. Ce idiot erai Se gândise la asta, la motivul pentru care copiii mundani veneau la Academie. Mundanii trebuiau să aleagă să-și părăsească părinții, familiile, fostele lor vieți. Numai dacă, firește, deja nu mai aveau părinți și nici familii. Se gândise la asta, dar uitase, obsedat de propriile lui amintiri și de cum avea să se acomodeze el, gândindu-se numai la propria-i persoană. El avea un cămin la care să se întoarcă, deși nu era perfect. El avea de ales.

— Ce ți-au spus vânătorii de umbre atunci când au venit să te recruteze?

Marisol se uită lung la el, cu o privire limpede și rece.

— Mi-au spus, îi răspunse, că voi lupta.

După cum se dovedi, luase lecții de scrimă încă de când învățase să meargă. Ea îl umili și se dovedi mult mai bună, facându-l să se poticnească și să cadă când un vârtej mic și țepos se dezlănțui asupra lui pe terenul de antrenament.

De asemenea, se tăie singur la picior cu propria spada atunci când căzu, dar rana era foarte mică.

— Ai fost puțin cam prea îngăduitor cu ea, îi spuse Jon, care trecea pe acolo și îl ajută să se ridice. Scursurile nu vor învăța dacă nu li se dau lecții, să știi.

Vocea lui era blândă; căutătura aruncată lui Marisol nu era.

— Las-o în pace, murmură Simon, dar nu-i spuse că Marisol îl învinsese pe bune.

Ei toți îl credeau un erou.

Jon rânji și se îndepărta. Marisol nici măcar nu se uită la el. Simon își studie piciorul, care îl ustura.

Nu era numai scrima. Unele dintre activități erau chestii obișnuite, cum ar fi alergatul, însă când Simon încerca să alerge și să țină pasul cu copii mult mai atletici decât fusese el vreodată, era bântuit în mod constant de amintiri despre cum plămânii lui nu-l usturaseră niciodată din pricina lipsei de aer, despre cum inima lui niciodată nu-i bubuise din pricina suprasolicitării. Cândva fusese iute, mai rapid decât oricare dintre acești vânători de umbre ucenici, rece și prădalnic și puternic.

Și mort, își aminti, în timp ce rămase din nou în urma tuturor. Nu voia să fie mort.

Alergatul era oricum mult mai bun decât mersul pe spinarea cailor. Academia îi inițiase în călărie din prima lor vineri acolo. Simon credea că probabil asta era considerată o desfătare.

Toți ceilalți se purtau de parcă era o desfătare. Numai celor din elită li se îngăduia să meargă la călărie, și în timpul

meselor ei își bătuseră joc de scursuri pentru că nu fuseseră și ei acolo. Asta păruse să-i înveselească pe Julie și pe Jon, în fața interminabilei supe îngrozitoare.

Simon, balansându-se instabil pe spatele unui animal uriaș care își dădea ochii peste cap și aparent încerca să danseze step, nu avea senzația că ar fi vreo desfătare. Scursurile fuseseră trimise să învețe lucruri elementare despre vânătoarea de umbre. Cea mai mare parte a cursurilor lor erau separate de elita, iar Jon îl asigură pe Simon că erau plicticoase. În moment acela, Simon chiar ar fi preferat să fie plictisit.

— Si, îl atenționă George în șoaptă. Un pont. Călăritul merge mai bine dacă ții ochii deschiși.

— Experiența mea anterioară în ale călăritului se limitează la caruselul din Central Park, se răsti Simon. Scuze că nu sunt domnul Darcy!

George era, după cum remarcau mai multe domnișoare, un călăreț remarcabil. Nu trebuia să se miște cine știe ce încât calul să-i răspundă, ambii mișcându-se lin împreună, în vreme ce lumina soarelui vălurea în buclele lui stupide. Arăta cum trebuie, făcând ca totul să pară ușor și grațios, ca un cavaler din filme. Simon își aminti că citise cărți despre cai fermecați care le citeau toate gândurile călăreților lor, cărți despre cai născuți din Vântul de Nord. Să ai un armăsar nobil făcea parte din statutul unui războinic magic.

Calul lui ori avea lipsuri, ori era un posibil geniu care își dăduse seama că Simon nu putea să-l controleze. Porni la o plimbare în pădure, cu Simon pe spinarea sa, când implorându-l, când amenințându-l, când oferindu-i mită. Dacă cel pe care îl călărea el putea să-i citească gândurile, atunci înseamnă că era un sadic.

Întrucât se lăsa noaptea și seara devenea tot mai rece, calul porni înapoi spre grajdul lui. Simon nu avu de ales în această privință, dar reuși să se rostogolească de pe cal și să intre împleticit în Academie, cu degetele și genunchii complet amorțiți.

— A, iată-te! zise Scarsbury. George Lovelace era înnebimit de grijă. Voia să adune un grup și să pornească în

căutarea ta.

Simon își regretă gândurile înciudate despre talentul de călăreț al lui George.

— Dați-mi voie să ghicesc, spuse Simon. Toți ceilalți au zis: „Nee, dacă îl lăsăm să moară, asta îi va întări caracterul.”

— Nu mi-am făcut griji că vei fi mâncat de urși în adâncul pădurii întunecoase, răspunse Scarsbury, care nu arăta ca și cum și-ar fi făcut vreodată în viața lui griji pentru ceva.

— Bineînțeles că nu, asta ar fi abso…

— Aveai pumnalul la tine, adăugă Scarsbury nonșalant și se îndepărtă, lăsându-l pe Simon să strige după el.

— Pu… pumnalul meu de ucis urșii Chiar mă vedeți omorând urși cu un pumnal? Ce informații aveți despre urșii din aceste păduri? Cred că e responsabilitatea dumneavoastră ca educator să-mi spuneți dacă există urși în pădure.

— Lewis, ne vedem mâine dis-de-dimineață la antrenamentul cu sulița! zise Scarsbury și merse mai departe fără să privească înapoi.

— Există urși în pădure? repetă Simon pentru sine. E o întrebare simplă. De ce vânătorii de umbre se descurcă atât de prost când vine vorba de întrebări simple?

Zilele treceau într-un vârtej de activități îngrozitor de violente. Dacă nu era antrenamentul cu sulița, Simon era aruncat de colo-colo într-o încăpere (ulterior, George își tot cerea scuze, dar asta nu ajuta). Dacă nu era treaba cu pumnalul, avea parte de și mai multă scrimă și înfrângeri umilitoare la mâna micilor și maleficilor recruți vânători de umbre. Dacă nu era scrimă, erau curse cu obstacole, iar Simon refuza să vorbească despre cursele cu obstacole. Julie și Jon deveneau din ce în ce mai reci în timpul meselor, și se făceau în trecere câteva comentarii despre mundani.

La sfârșit, Simon se duse bălăbănindu-se obosit spre următorul exercițiu în inutilitate și obiecte ascuțite, iar Scarsbury îi puse în mâini un arc.

— Vreau ca toată lumea să încerce să nimerească țintele,

zise Scarsbury. Și, Lewis, vreau ca tu să încerci să nu nimerești pe niciunul dintre ceilalți recruți.

Simon cântări arcul în mâini. Avea o greutate plăcută, gândi el, ușor de ridicat și de manipulat. Fixă săgeata în arc și pipăi ca să simtă cât de încordată era coarda, gata să-i dea drumul, pregătit să o lase să zboare de-a lungul traseului pe care îl dorea.

Își trase brațul înapoi, și totul se dovedi extrem de ușor: cercul din centrul țintei. Mai trase o data, și încă o dată, săgețile zburând pentru a-și găsi țintele, iar brațele începură să îl usture și inima să-i bubuie de ceva asemănător fericirii. Era bucuros să poată să-și simtă mușchii lucrând și inima bătându-i cu putere. Era foarte bucuros să fie viu din nou și capabil să simtă toate momentele ca acesta.

Simon lăsă arcul în jos pentru a descoperi că toată lumea se zgâia la el.

— Poți să faci asta din nou? îl întrebă Scarsbury.

Învățase să tragă cu arcul în tabăra de vară, dar stând acolo, cu arcul în mâini, își aminti altceva. Își aminti cum respirase, cum îi bătuse inima, cum îl urmăriseră cu privirea vânătorii de umbre. Atunci fusese tot o ființă umană, un mundan pe care toți îl disprețuiau, dar el omorâse un demon. Își aminti: văzuse că ceva trebuia făcut, și o făcuse.

Un tip nu prea diferit de cine era acum.

Simon simți cum un zâmbet i se întinde pe tot chipul, făcând să-l doară obrajii.

— Mda. Cred că pot.

Julie și Jon fură amândoi mult mai prietenoși la cină decât fuseseră în ultimele câteva zile. Simon le povesti despre uciderea demonului, ce își amintea, iar Jon se oferi să-l învețe câteva trucuri la scrimă.

— Mi-ar plăcea să aud mai multe despre aventurile tale, zise Julie. Orice poți să-ți amintești. În special dacă îl includ pe Jace Herondale. Știi cum a căpătat acea cicatrice sexy de pe gât?

— A, făcu Simon. De fapt… da. De fapt… eu am fost ăla.

Cu toții îl priviră lung.

— Se prea poate să-l fi mușcat. Puțintel. Mai mult o ciugulire, pe bune.

— A fost delicios? se interesă Julie, după o pauză de gândire. Arată ca și cum ar fi delicios.

— Ăăă, făcu Simon. Nu e o doză de suc.

Beatriz dădu din cap cu toata convingerea. Ambele fete păreau foarte interesate de aceasta discuție. Prea interesate. Le străluceau ochii.

— Poate că te-ai suit pe el încet și apoi ți-ai coborât ușor capul spre gâtul lui delicat, care pulsa? îl întrebă Beatriz. Ai putut să simți căldura care radia din trupul lui într-al tău?

— I-ai lins gâtul înainte să-l muști? întrebă și Julie. O, și ai avut ocazia să-i pipăi bicepșii? continuă ea, apoi ridică din umeri. Sunt doar curioasă în legătură cu, știi tu, tehnicile vampirilor.

— Îmi imaginez că Simon a fost și blând, și dominant în timpul momentului său special cu Jace, zise Beatriz visătoare. Vreau să spun, a fost special, nu-i așa?

— Nu! exclamă Simon. Trebuie să înțelegeți. Am mușcat numeroși vânători de umbre. I-am mușcat pe Isabelle și Alec Lightwood; să-l mușc pe Jace n-a fost deloc un moment tandru și unic!

— I-ai mușcat pe Isabelle și Alec Lightwood?! întrebă Julie, a cărei voce începuse să trădeze faptul că se pierdea cu firea. Ce ți-au făcut membrii familiei Lightwood?

— Uau! exclamă George. Îmi închipuiam eu că tărâmurile demonilor sunt fioroase și terifiante, dar se pare c-a fost miam-miam-miam non-stop.

— N-a fost așa! se răsti Simon.

— Putem să nu mai vorbim despre asta? ceru Jon, cu o voce ascuțită. Sunt sigur că voi toți ați făcut ce trebuia să faceți, dar gândul unor vânători de umbre deveniți prada imui repudiat

e dezgustător.

Lui Simon îi displăcu felul în care Jon rostise „repudiat”, ca și cum cuvintele „repudiat” și „dezgustător” erau mai mult sau mai puțin același lucru. Dar poate că era firesc ca Jon să fie tulburat. Simon putea să-și aducă aminte că și el fusese tulburat de asta. Nici Simon nu voise să-și transforme prietenii în pradă.

Ziua de azi decursese destul de bine. Simon nu voia să o strice. Hotărî că era într-o stare de spirit destul de bună cât să o lase baltă.

Simon începuse să se simtă mai bine în ceea ce privește Academia, până în acea seară, când se trezi dintr-o moțăială într-o revărsare de imagini din memorie.

Amintirile te năpădesc uneori așa, nu în mici șocuri, ci într-o cascadă stăruitoare și teribilă. Se mai gândise și până atunci la fostul lui coleg de cameră. Știa că avusese un prieten, un coleg de cameră pe nume Jordan, iar Jordan fusese omorât. Dar el nu-și amintise sentiment tele legate de asta — felul în care Jordan îl lăsase să stea la el atunci când mama lui îi încuiase ușa în nas, cum vorbea cu Maia despre Jordan, cum o auzea pe Clary râzând că Jordan e drăgălaș, cum vorbea cu Jordan, întotdeauna răbdător și amabil și văzându-l pe Simon mai mult decât o slujbă, mai mult decât un vampir. Și-i aminti pe Jordan și pe Jace mârâind unul la altul și apoi jucând jocuri video ca idioții, pe Jordan găsindu-l dormind într-un garaj, pe Jordan uitându-se la Maia cu un regret imens.

Și își aminti cum ținuse medalionul Praetor Lupus al lui Jordan în mâinile sale, în Idris, după moartea lui Jordan. Simon mai ținuse de atunci acel medalion, odată ce-și recăpătase o parte din amintiri, cântărindu-l în palma și întrebându-se ce însemna acel motto în latină.

Știuse că Jordan fusese colegul lui de cameră, și știuse că fusese una dintre numeroasele victime colaterale ale războiului.

Până acum, nu simțise cu adevărat greutatea amintirii.

Simpla ei greutate îl făcu să se simtă de parcă pe piept i s-ar fi stivuit pietre care îl striveau. Simon nu putea să respire. Țâșni din așternuturi, legănându-și picioarele peste marginea patului, tălpile sale atingând podeaua cu șocul răcelii.

— A fost.. A fost el? mormăi George. S-a întors oposumul?

— Jordan a murit, spuse Simon deprimat și își lăsă capul în mâini.

Se așternu tăcerea.

George nu-l întrebă cine fusese Jordan sau de ce brusc îi păsa. Simon n-ar fi știut cum să-i explice amestecul de jale și vină din pieptul lui: cum se detesta pentru că îl uitase pe Jordan, cu toate că nu avusese de ales, cum asta era de parcă ar fi aflat pentru prima dată că Jordan murise și lui i s-ar fi redeschis o rană care se cicatrizase, ambele senzații deodată, Simon simți un gust amar în gură, ca de sânge, de sânge foarte vechi.

George se întinse și își puse mâna pe umărul lui Simon. O ținu acolo, o prindere fermă, o mână caldă și sigură, ceva care să-l ancoreze pe Simon în noaptea întunecată a amintirii.

— Îmi pare rău, șopti el.

Și lui Simon îi părea rău.

A doua zi, la cină, se servi din nou supă. De acum, se adunaseră câteva zile de când toate mesele constaseră numai în supă. Simon nu-și amintea o viață de dinainte de supă, și nu mai spera să aibă o viață după supă. Se întreba dacă vânătorii de umbre aveau rune care să-i protejeze împotriva scorbutului.

Grupul lor obișnuit era strâns în jurul mesei lor obișnuite, sporovăind, când Jon spuse:

— Mi-aș dori ca persoana care ne predă despre demoni să fie una care să nu aibă păreri preconcepute, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Aăă, făcu Simon, care, în cea mai mare parte a timpului, asista la cursurile despre demoni de-a lungul secolelor foarte relaxat, întrucât nu i se cerea să facă mișcare. Nu avem cu toții aceleași… păreri… în ceea ce privește vânătoarea de demoni?

— Știi tu ce vreau să spun, zise Jon. Ar trebui să ni se predea și despre crimele din trecut ale magicienilor. Trebuie să luptăm și împotriva repudiaților. Este o dovadă de naivitate să pretinzi că sunt cu toții îmblânziți.

— Repudiații, repetă Simon.

În gura lui, supa se transformă în cenușă, ceea ce era în realitate o îmbunătățire.

— Cum ar fi vampirii?

— Nu! rosti Julie precipitata. Vampirii sunt grozavi. Ei au, știi tu, clasă. Prin comparație cu ceilalți repudiați. Dar daca vorbești despre creaturi ca vârcolacii, Simon, trebuie să înțelegi că ei nu sunt tocmai genul nostru de oameni. Dacă măcar le poți spune oameni.

Ea rostise „vârcolaci”, iar Simon nu se putu abține să nu se gândească la Jordan, tresărind de parcă fusese lovit și incapabil să-și mai țină gura închisă o clipă în plus.

Simon împinse deoparte bolul cu supă și își trase scaunul înapoi.

— Nu-mi spune tu ce trebuie să fac eu, Julie! îi zise pe un ton glacial. Trebuie să te informez că există vârcolaci care valorează cât o sută de funduri de vânători de umbre ca al tău și al lui Jon. Află că m-am săturat până în gât de insultele voastre la adresa mundanilor și de faptul că-mi spui întruna că eu sunt excepția voastră specială de animăluț de companie, ca și când aș vrea să fiu animalul de companie al unor oameni care îi intimidează pe puștii mai mici și mai slabi decât ei. Și mai trebuie să-ți spun că ai face mai bine să speri că această Academie funcționează și că mundanii ca mine se înalță, deoarece, după cum vă văd eu, următoarea generație de vânători de umbre nu va fi nimic fără noi.

Se uită spre George, în felul în care se uita la el când împărtășeau glume în timpul cursurilor și al meselor, să vadă dacă era de acord cu el.

George privea țintă spre farfuria sa.

— Zău așa, frate, murmură el. Nu... nu face asta. Te vor obliga să te muți din cameră. Stai jos doar și toată lumea poate să-și ceară scuze și lucrurile vor fi din nou cum au fost.

Simon inspiră adânc, își înghiți dezamăgirea și spuse:

— Nu vreau ca lucrurile să fie din nou cum au fost. Vreau

ca lucrurile să se schimbe. Se întoarse cu spatele la masă, cu spatele la ei toți, se îndreptă spre locul unde decana și Scarsbury stăteau la masă, și anunță în gura mare: Doamnă decan Penhallow, vreau să fiu plasat în grupul mundanilor.

— Poftim? exclamă Scarsbury. La scursuri?

Decana își lăsă lingura să cadă în supa ei cu un plescăit zgomotos.

— Cursul pentru mundani, domnule Scarsbury, te rog! Nu te referi la elevii noștri în acest fel. Mă bucur c-ai venit la mine cu această chestiune, Simon, spuse ea după un moment de ezitare. Înțeleg că s-ar putea să ai dificultăți la cursuri, dată fiind natura ta mundană, însă…

— Nu e vorba că am dificultăți, o întrerupse Simon. E că mai curând eu nu mă pot asocia cu familiile de elită ale vânătorilor de umbre. Pur și simplu nu cred că ei sunt genul meu de oameni.

Vocea lui reverbera în tavanul din piatră. Existau o mulțime de puști care îl priveau lung. Una era mica Marisol, care se uita la el cu o expresie surprinsă și gânditoare. Nimeni nu spunea nimic. Pur și simplu se uitau.

— În regulă, am spus tot ce aveam de spus, mă simt stânjenit și acum am să plec, adăugă Simon și o zbughi din încăpere.

Aproape că se izbi de Catarina Loss, care privise toată scena din cadrul ușii.

— Îmi pare rău, mormăi el.

— Să nu-ți pară, zise Catarina. De fapt, vin cu tine. Te ajut să-ți strângi lucrurile.

— Poftim? întrebă Simon, grăbindu-se după ea. Chiar trebuie să mă mut?

— Mda, scursurile locuiesc la subsol, răspunse Catarina.

— Unii puști sunt cazați în temnițe și până acum nimeni nu a remarcat că este un sistem dezgustător?

— Oare chiar este? întrebă Catarina. Te rog să-mi spui mai

multe despre vânătorii de umbre și tendința lor ocazională de a fi nedrepți. Voi găsi acest lucru fascinant și surprinzător. Scuza lor este că nivelurile aflate mai jos sunt mai ușor de apărat pentru copiii care nu pot lupta la fel de bine precum colegii lor.

Intră în camera lui Simon cu pași mari și se uită în jur după lucrurile lui.

— De fapt, nu am despachetat prea multe, spuse Simon. Mi-a fost teama de oposumul din șifonier.

— De ce anume?

— Și George, și eu am fost de părere că e foarte misterios, îi spuse Simon cu sinceritate, luandu-și geanta și îndesând în ea cele câteva lucruri pe care le lăsase să zacă pe dinafară.

Nu voia să-și uite echipamentul lui de luptă pentru fete.

— Mă rog, zise Catarina. Nu te contrazic la partea cu oposumii. Ceea ce vreau eu să subliniez este că… s-ar putea să te fi înțeles eu greșit, Simon.

Simon clipi.

— Oh?

Catarina îi zâmbi. Era uluitor zâmbetul ei, ca un răsărit de soare albastru.

— Nu eram nerăbdătoare să vin să predau aici. Vânătorii de umbre și repudiații nu se înțeleg prea bine, iar eu am încercat să mă țin departe de nefilimi chiar mai mult decât ceilalți din neamul meu. Dar am avut un prieten drag pe nume Ragnor Fell, care a locuit în Idris și a predat la Academie timp de câteva zeci de ani înainte să fie închisă. N-a avut niciodată o părere bună despre vânătorii de umbre, dar îi era drag locul ăsta. Eu… l-am pierdut recent pe prietenul meu și știu că acest loc nu poate funcționa fără profesori. Am vrut să fac ceva în amintirea lui, cu toate că detest ideea de a preda unei haite de nefilimi aroganți și neastâmpărați. Însă l-am iubit mai mult pe prietenul meu decât îi urăsc pe vânătorii de umbre.

Simon încuviință din cap. Se gândi la amintirile sale despre Jordan, la cât îl durea fie și numai să se uite la Isabelle și Clary. Fără amintiri, ele nu mai existau. Și nimeni nu voia ca

persoanele iubite să nu mai existe.

— Așa că se prea poate să fi fost cam irascibilă în legătură cu venirea mea aici, recunoscu Catarina. Se prea poate să fi fost cam irascibilă și în legătură cu tine, deoarece… din câte știu, nu prea ți-a surâs ideea de a fi vampir. Și acum ești vindecat, ce miracol, iar vânătorii de umbre s-au grăbit să te coopteze. Tu chiar începi să fii unul dintre ei, ceea ce ai vrut dintotdeauna. Ți s-a înlăturat stigmatul de a fi unul dintre noi.

— Eu n-am… începu Simon, apoi înghiți pentru a-și reprima sentimentele. Nu-mi pot aminti totul. Așa că uneori e ca și cum aș apăra acțiunile altcuiva.

— Trebuie să fie frustrant.

Simon râse.

— Habar n-ai. Eu nu vreau… eu n-am vrut să fiu vampir, nu cred. N-aș vrea să fiu iar făcut vampir. Să fiu blocat la vârsta de șaisprezece ani când toți prietenii și familia mea înaintează în vârstă fără mine; să simt imboldul de… de a le face rău oamenilor? Nu vreau nimic din astea. Dar… uite, nu-mi amintesc multe, însă îmi amintesc suficient, îmi amintesc că pe atunci eram o persoană, la fel de mult cum sunt și acum. Să devin vânător de umbre nu va schimba asta, dacă voi deveni vreodată vânător de umbre. Am uitat destul. Nu voi uita asta.

Își săltă geanta pe umăr și îi făcu semn Catarinei să-i arate drumul spre noua lui cameră. Ea procedă întocmai, coborând treptele din piatră care, își imagina Simon, duceau la subsol. Nu-și închipuise că ei țineau copii la subsol.

Pe scări era întuneric. Simon puse o mână pe perete pentru a-și ține echilibrul, apoi o trase iute.

— Îh, dezgustător!

— Da, majoritatea suprafețelor subterane sunt acoperite cu o mâzgă neagră, zise Catarina sec. Ai grijă!

— Mulțumesc. Îți mulțumesc că m-ai avertizat

— Pentru puțin, răspunse Catarina, cu o urmă de râs în glas.

Pentru prima dată, lui Simon îi trecu prin minte că ea chiar

era cumsecade.

— Ai spus... dacă ai să devii vreodată vânător de umbre. Te gândești să pleci?

— Acum, că am atins mâzga, da, mormăi Simon. Nu. Nu știu ce vreau, cu excepția faptului că încă nu vreau să renunț.

Aproape că se răzgândi atunci când Catarina îl conduse în camera lui. Era mult mai întunecată decât fosta sa cameră, deși semăna cu ea. Stâlpii din lemn ai celor două paturi înguste arătau putreziți, iar în colțurile camerei mâzga neagră devenise aproape vâscoasă, transformându-se în mici cascade de mâzgă.

— Nu-mi amintesc iadul prea bine, spuse Simon. Dar parcă era mai drăguț ca aici.

Catarina râse, apoi îl șocă pe Simon aplecându-se și sărutându-l ușor pe obraz.

— Succes, Diurnule! îi ură ea, râzând de expresia lui. Și, orice-ai face, nu folosi băile de la acest nivel. De la niciun nivel, evident, dar în special de la ăsta!

Simon nu-i ceru să-i explice, fiindcă era îngrozit. Se așeză pe noul lui pat și apoi se ridică grăbit, din pricina scârțâitului prelung și a norului de praf pe care îl stârnise. Hei, cel puțin de data asta nu avea un coleg de cameră — era regele acestui domeniu claustrofobic și slinos, își puse în gând să despacheteze. Șifonierul din aceasta cameră era de fapt curat și gol, ceea ce în mod clar constituia o îmbunătățire. Simon putea să locuiască în șifonier cu tricourile lui haioase.

Terminase de mult de despachetat, când George își făcu apariția, târându-și valiza în urma lui și purtându-și racheta stricată pe umăr ca pe o sabie.

— Salut, frate!

— Salut! răspunse Simon precaut. Aăă... ce... ce cauți aici?

George își aruncă valiza și racheta pe podeaua slinoasă și se trânti pe pat. Se întinse cu voluptate, ignorând scârțâitul amenințător al patului de sub el.

— Există o problema: cursul de avansați e de fapt destul

de greu, răspunse George în timp ce Simon începea să zâmbească. Și poate ai auzit că cei din familia Lovelace se dau bătuți foarte ușor.

Simon se simți și mai ușurat să-l aibă pe George a doua zi, astfel încât să poată să stea împreună, în loc să se așeze la una dintre mesele mundanilor de treisprezece ani, care trăgeau cu coada ochiului la ei atunci când nu vorbeau în șoaptă despre telefoanele lor.

Ziua se înseninã și mai mult când Beatriz se înființă și ea la masa lor.

— N-am de gând să renunț la antrenamentul pentru avansați doar ca să umblu după fundul tău, așa cum face Crețofolin aici de față, îl anunță Beatriz, dar putem fi în continuare prieteni, nu?

Îl trase pe George de păr cu afecțiune.

— Ai grijă, îi spuse George cu o voce obosită, umilă. N-am apucat să pun geană pe geană în cămăruța noastră slinoasă. Cred că în pereții noștri trăiește o creatură. O aud. Zgrepțănând. Trebuie să recunosc, se poate să nu fi fost atât de deștept atunci când am luat hotărârea de a-l urma pe Simon. E posibil ca trăsăturile mele frumoase să fie tot ce am.

— De fapt… deși nu sunt dispusă să vă urmez la cursurile voastre plictisitoare și în infinita lipsă de respect a colegilor mei… eu cred că a fost un lucru foarte mișto ce ai făcut tu, Simon, zise Beatriz.

Surâse, cu dinții sclipindu-i albi în contrast cu tenul ei cafeniu, iar zâmbetul său era cald și plin de admirație — cam cel mai drăguț lucru pe care îl văzuse Simon toată ziua.

— Ai dreptate, principiile noastre sunt sănătoase, deși pereții ne sunt infestați. Și tot vom avea unele cursuri interesante, Si, spuse George. În plus, nu-ți face griji, tot vom fi trimiși în misiuni pentru a lupta cu demonii și cu derbedeii de repudiați.

Simon se înecă aproape cu supa.

— Nu-mi făceam griji pentru asta. Oare este vreunul dintre profesorii noștri cât de cât îngrijorat pentru că trimiterea

oamenilor lipsiți de superputeri să lupte cu demonii s-ar putea dovedi puțintel cam, ca să spunem lucrurilor pe nume, fatală?

— Ei trebuie să treacă prin testări de curaj înainte să treacă prin înălțare, spuse Beatriz. Mai bine să renunțe fiindcă sunt speriați sau chiar pentru că un demon le halește piciorul, decât să-i pună să încerce să se înalțe fără să fie pregătiți și să moară în încercare.

— Asta-i un lucru grozav, vesel și normal de spus, remarcă Simon. Vânătorii de umbre se pricep de minune când vine vorba de spus lucruri normale.

— Ei bine, de-abia aștept misiunile, spuse George. Și mâine vine un vânător de umbre ca să țină o prelegere despre armele mai puțin utilizate. Sper că va fi și o demonstrație practică.

— Nu într-o sală de curs, zise Beatriz. Gândiți-vă ce ar putea să facă pereților o arbaletă.

Acesta se dovedi singurul avertisment pe care îl primi Simon înainte de a intra vesel în sala de curs a doua zi, cu George în urma lui, și de a o descoperi pe decana Penhallow deja prezentă acolo, vorbind cu o veselie neliniștită. Sala era foarte plină — erau prezenți atât cei de la cursul normal, cât și cei de la cursul mundanilor.

— ... în pofida vârstei sale fragede, o femeie vânător de umbre cu o îndemânare recunoscută și renumită în utilizarea unor arme mai puțin folosite, cum ar fi biciul. Dați-mi voie să îi urez bun venit la Academia Vânătorilor de Umbre primului nostru lector Isabelle Lightwood!

Isabelle se întoarse, cu părul ei negru și drept înfoindu-se în jurul umerilor și cu fusta neagră umflându-se în jurul picioarelor sale albe. Era dată cu un ruj sclipicios de culoarea prunei, atât de închis, încât părea aproape negru. Ochii ei chiar păreau a fi negri, dar un alt cuțitaș al amintirilor îi străpunse memoria lui Simon, în cel mai nepotrivit moment cu putință, firește: își aminti culorile ochilor ei de foarte aproape, căprui foarte închis, ca o catifea cafenie, atât de aproape de negru, încât nu era nicio diferență, dar cu inele de culoare mai deschisă...

Se poticni de pupitrul lui și se prăbuși pe scaunul său cu o bufnitură.

Când decana plecă, Isabelle se întoarse și își privi clasa cu un dispreț absolut.

— De fapt, eu nu mă aflu aici pentru a-l instrui pe vreunul dintre voi, idioților, le spuse ea, trecând în sus și în jos printre rândurile de pupitre. Dacă vreți să folosiți un bici, antrenați-vă cu unul, iar dacă vă pierdeți o ureche, să nu fiți ca niște bebeluși plângăcioși.

Mai mulți băieți dădură aprobator din cap, ca hipnotizați. Aproape toți băieții o priveau pe Isabelle ca și când erau un cuib de șerpi dornici să fie fermecați. Și unele dintre fete o priveau în același fel.

— Mă aflu aici, anunță Isabelle, încheindu-și plimbarea în căutare de pradă în tot perimetrul și întorcându-se cu fața la ei cu ochi scăpărători, pentru a stabili care este relația mea.

Simon făcu ochii mari. Nu se putea ca ea să vorbească despre el. Sau se putea?

— Îl vedeți pe bărbatul acela? întrebă Isabelle, arătând spre Simon.

Se părea că într-adevar vorbea despre el.

— El este Simon Lewis și e iubitul meu. Așa că dacă vreunul dintre voi doar se gândește să-i facă rău fiindcă e mundan sau — fie ca îngerul să aibă milă de sufletul lui! — îl urmărește în chip romantic, vin după el, îl vânez și-l fac praf!

— Suntem doar frați, spuse George degrabă.

Beatriz se trase la marginea pupitrului, cât mai departe de-al lui Simon.

Isabelle își lăsă mâinile în jos. Îmbujorarea produsă de fervoare dispărea și ea de pe chipul ei, ca și cum venise să spună ceea ce spusese și acum, că rămăsese fără adrenalină, procesa de fapt ceea ce ieșise din gura ei.

— Acum voi pleca, îi anunță Isabelle. Vă mulțumesc pentru atenția acordată. Sunteți liberi!

Se întoarse și ieși din sală.

— Trebuie să..., începu Simon, ridicându-se din banca lui pe picioarele care păreau puțin instabile. Trebuie să plec.

— Da, trebuie, zise George.

Simon ieși pe ușă și alergă pe coridoarele din piatră ale Academiei. Știa că Isabelle era rapidă, așa că o luă la fugă, mai iute decât alergase vreodată pe terenurile de antrenament, și o prinse în hol. Ea se opri în lumina obscură a vitraliului când el o strigă pe nume.

— Isabelle!

Îl aștepta. Buzele ei se întredeschiseră și luciră ca prunele în gerul iernii, gata de a fi gustate. Simon se putea vedea alergând spre ea, luînd-o în brațe și sărutând-o pe gură, știind cât o costase ca să facă tot ce făcuse adineauri — curajoasa, geniala lui Isabelle —, și luând-o cu el într-un vârtej de iubire și de bucurie, dar văzu toate acestea ca printr-un ochi de sticlă, ca și cum ar fi privit într-o altă dimensiune, una pe care o putea vedea, dar nu o putea atinge.

Simon simți un junghi arzător de durere în întregul lui trup, nu doar în piept, de parcă ar fi fost lovit de fulger. Însă trebuia să o spună.

— Nu sunt iubitul tău, Isabelle! strigă el.

Ea păli. Simon se îngrozi de cât de prost îi ieșiseră cuvintele.

— Vreau să spun, nu pot să fiu iubitul tău, Isabelle, explică el. Nu sunt el... acel tip care a fost iubitul tău. Tipul acela pe care îl vrei tu.

Aproape că spuse: mi-aș dori sa pot fi, își dorise să poată fi. Acesta era motivul pentru care venise la Academie, să învețe cum să fie acel tip pe care ei toți îl voiau înapoi. Își dorise să fie așa, să fie un erou extraordinar ca într-un joc sau un film. La început, fusese foarte sigur că asta era ceea ce el voia.

Cu excepția faptului că a-și dori să fie acel tip era ca și cum își dorea să șteargă orice urmă din tipul care era acum: tipul normal, fericit, care cânta într-o formație, care încă își

putea iubi mama, care nu se trezea în cea mai rece și întunecată oră a nopții plângându-și prietenii morți.

Și el nu știa dacă putea să fie acel tip pe care ea îl voia, fie că și-o dorea sau nu.

— Tu îți amintești totul, iar eu… eu nu-mi amintesc suficient, continuă Simon. Te-am rănit când n-am intenționat să o fac, și am crezut că pot să vin la Academie și să mă întorc mai bun, dar nu arată bine. Întregul joc s-a schimbat. Nivelul meu de pricepere a scăzut și nivelul de dificultate s-a ridicat la imposibil…

— Simon, îl întrerupse Isabelle, vorbești ca un tocilar.

O spusese aproape cu dragoste, dar Simon se simți și mai agitat.

— Și nu știu nici cum să fiu pentru tine vampirul Simon cel sexy și șmecher!

Gura perfectă a lui Isabelle se rotunji, ca o semilună întunecată pe fața ei albă.

— Simon, tu nu ai fost niciodată atât de șmecher.

— O! făcu Simon. O, slavă Domnului! Știu că ai avut o mulțime de iubiți. Îmi amintesc că a existat un elf și — o altă frântură de amintire, de data aceasta deloc bine-venită — un… lord Montgomery? Te întâlneai cu un membru al nobilimii? Cum am să concurez eu cu asta?

Isabelle încă părea afectuoasă, dar asta era diluată cu o doză bună de nerăbdare.

— Tu ești lordul Montgomery, Simon!

— Nu înțeleg, zise Simon. Când ești făcut vampir, ți se acordă și un titlu?

Poate că asta avea sens. Vampirii erau aristocrați.

Isabelle își duse degetele la frunte. Era un gest care părea unul de sfârșeală batjocoritoare, ca și cum pe Isabelle o oboseau toate acestea, dar Simon văzu felul în care i se închiseră ochii, de parcă ea nu îl putea privi în timp ce vorbea.

— Era doar o glumă între mine și tine, Simon!

Simon era sătul de toate astea: să cunoască părți din ea atât de bine și altele deloc, să știe că el nu era ceea ce ea își dorea.

— Ba nu! protestă el. Era o glumă între tine și el.

— Tu ești el, Simon!

— Ba nu sunt, îi spuse el. Eu nu… nu știu cum să fiu, ăsta e lucrul de care mi-am dat seama în tot acest timp. Am crezut că aș putea să învăț să fiu el, dar, de când am ajuns la Academie, am aflat că nu pot. Nu pot să trec din nou prin tot ceea ce am făcut noi. N-am să fiu niciodată tipul care a făcut toate lucrurile alea. Am de gând să fac lucruri diferite. Am de gând să fiu un tip diferit.

— Odată ce te înalți, îți vei recăpăta toate amintirile! îi strigă Isabelle.

— Dacă mă voi înălța, asta va fi peste doi ani. Nu voi fi același tip peste doi ani, chiar dacă îmi recapăt amintirile, deoarece vor fi foarte multe alte amintiri. Nici tu nu vei fi aceeași fată. Știu că ai crezut în mine, Isabelle, știu că ai crezut, căci tu… tu ai ținut la el. Dar, Isabelle, Isabelle, nu e corect din partea mea să profit de credința ta. Nu e corect să te fac să-l aștepți, când el nu se va mai întoarce niciodată.

Isabelle își ținea brațele încrucișate la piept, cu degetele strânse în catifeaua propriei ei jachete, în nuanța prunei închise la culoare, de parcă își oferea singură alinare.

— Nimic din toate astea nu e corect. Nu e corect că o parte din viață ți-a fost smulsă. Nu e corect că tu ai fost smuls de lângă mine. Sunt foarte supărată, Simon.

Simon făcu un pas spre ea și îi luă una din mâini, desfacându-i degetele din jachetă. Nu o luă în brațe, dar rămase la mică distanță de ea, cu mâinile lor înlănțuite peste acea distanță. Gura ei tremurătoare sclipea, la fel și genele. El nu știa dacă asta era neîmblânzita Isabelle plângând, ori dacă era rimei cu sclipici. Tot ce știa era că ea strălucea ca o constelație în forma unei fete.

— Isabelle, spuse el. Isabelle.

Era foarte mult ea însăși, iar el de-abia avea habar cine

era.

— Știi de ce te afli aici? vru ea să știe.

El se mulțumi doar să o privească. Acea întrebare putea să însemne foarte multe lucruri, și erau foarte multe feluri de a răspunde.

— Vreau să spun, la Academie, preciza ea. Știi de ce vrei sa devii vânător de umbre?

El avu o ezitare.

— Voiam să fiu iar acel tip, răspunse el. Acel erou pe care voi toți vi-l amintiți… iar asta pare a fi o școală de pregătire pentru eroi.

— Ba nu este, spuse Isabelle pe un ton egal. E o școală de pregătire pentru vânători de umbre. Și da, cred că e un lucru destul de grozav, și da, cred că a apăra lumea este destul de eroic. Dar există vânători de umbre lași și vânători de umbre malefici și vânători de umbre deznădăjduiți. Dacă intenționezi să mergi până la capăt cu Academia, trebuie să-ți dai seama de ce vrei tu să fii vânător de umbre și ce înseamnă asta pentru tine, Simon. Nu doar de ce vrei să fii special.

El tresări, dar era adevărat

— Ai dreptate. Nu știu. Știu că vreau să fiu aici. Știu că trebuie să fiu aici. Crede-mă, dacă ai fi văzut băile, ai fi înțeles că nu am luat această decizie cu ușurință.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

— Dar, continuă el, nu știu de ce. Nu mă cunosc prea bine încă. Știu ce ți-am spus, la început, și știu ce ai sperat. Că aș putea redeveni cine am fost înainte. M-am înșelat cu adevărat și îmi pare tare rău.

— Îți pare rău? se răsti Isabelle. Știi ce mult a însemnat pentru mine să vin aici, să mă fac de râs în fața tuturor acestor oameni? Știi… firește că nu știi. Nu vrei ca eu să cred în tine? Nu vrei ca eu să te aleg pe tine?

Isabelle își trase mâinile din ale lui, întorcându-și fața așa cum o făcuse și în grădina Institutului, care era căminul ei. De data asta, Simon își dădu seama că era numai vina lui.

Ea deja se îndepărta în timp ce îi spunea:

— Fă așa cum vrei, Simon Lewis! Eu n-am s-o fac.

Simon se simți atât de deprimat după ce plecase Isabelle — după ce el o alungase —, încât nu credea că o să se mai ridice vreodată din pat. Zăcea acolo, ascultându-l pe George sporovăind și frecând pereții, îndepărtase o cantitate impresionantă de mâzgă.

Simon se retrăsese acolo unde credea că nu-l va găsi nimeni niciodată. Se duse și se așeză în baie. În băi, dalele din piatră erau crăpate; în una dintre toalete era ceva întunecat. Simon spera că era doar supa aruncată de copii.

Avu o jumătate de oră de tihnă în baie, singur cu toaletele oribile, până ce George își vârî capul pe ușă.

— Hei, amice! zise George. Nu folosi băile astea. Nu ți-aș putea spune mai clar de-atât.

— Nu intenționez să folosesc băile, răspuse Simon trist. Sunt varză, dar nu sunt idiot. Am vrut doar să fiu singur și să nutresc gânduri deprimante. Vrei să știi un secret?

George tăcu un moment.

— Dacă vrei să-mi spui. Nu ești obligat. Cu toții avem secrete.

— Am alungat-o pe cea mai uluitoare fată pe care am întâlnit-o vreodată, fiindcă sunt un ratat prea mare pentru a reuși să fiu eu însumi. Asta e secretul meu: vreau să fiu un erou, dar nu sunt. Toată lumea crede că sunt un războinic extraordinar care i-a invocat pe îngeri și i-a ajutat pe vânătorii de umbre și a salvat lumea, dar e o glumă. Nici măcar nu-mi pot aminti ce am făcut. Nu-mi pot închipui cum am facut-o. Nu sunt special și nimeni nu va fi prostit multă vreme și nici măcar nu știu ce caut aici. Deci. Tu ai un secret care să poată să-l întreacă pe ăsta?

Din una dintre toalete se auzi un gâlgâit. Simon nici măcar nu se uită într-acolo. Nu era interesat să cerceteze acel sunet.

— Eu nu sunt deloc un vânător de umbre, spuse George degrabă.

Să stai pe podeaua unei băi nu era modul ideal în care să

primești revelații monumentale. Simon se încruntă.

— Nu ești un Lovelace?

— Ba da, sunt un Lovelace.

Glasul lui George, în mod normal voios, acum era sumbru.

— Dar nu sunt vânător de umbre. Sunt adoptat. Vânătorii de umbre care au venit să mă recruteze nici măcar nu s-au gândit la asta — la oameni cu sânge de vânător de umbre care își doresc copii mundani, dându-le nume de vânători de umbre și considerându-i ca fiind ai lor. Întotdeauna am plănuit să spun adevărul, dar mi-am imaginat că avea să fie mai ușor când o să ajung aici — mai puțină bătaie de cap să decidă să mă lase să rămân decât să-și dea seama dacă au vrut să mă aducă. Și apoi i-am întâlnit pe ceilalți și am început cursul și m-am gândit că aș putea să țin pasul cu ei destul de ușor. Am văzut ce gândesc ei despre mundani. Mi-am închipuit că nu se va întâmpla nimic rău dacă aș păstra secretul și aș rămâne în grupa de elită și aș fi precum ceilalți, măcar un timp... George își vârî mâinile în buzunare și privi țintă în podea. Dar te-am cunoscut și pe tine, iar tu nu ai niciun fel de puteri speciale și deja făcuseși mult mai mult decât toți ceilalți luați împreună. Acum tu ai făcut niște chestii, cum ar fi să te transferi în grupa mundanilor când nu erai nevoit s-o faci, iar asta m-a determinat să fac ceva și mai bărbătesc și să-i spun decanei că sunt mundan și să fiu și eu transferat. Tu ai făcut asta. Felul în care ești acum, bine? Așa că încetează să mai spui ce ratat ești, deoarece eu n-aș urma un ratat într-un dormitor plin de mâzgă sau într-o baie plină de mâzgă, iar eu te-am urmat în amândouă. George se opri și apoi reluă agresiv: Și mi-aș dori să schimb formularea ultimei fraze, deoarece a sunat tare rău, dar nu știu sigur cum.

— O iau așa cum a fost gândită, zise Simon. Și... mă bucur sincer că mi-ai spus. De la bun început am sperat să am drept coleg de cameră un mundan grozav.

— Vrei să mai știi un secret? îl întrebă George.

Simon era ușor îngrozit de o altă revelație și era îngrijorat că George putea fi agent secret, dar dădu totuși afirmativ din cap.

— Toți din această Academie, vânători de umbre și

mundani, oameni cu Vederea și fără, cu toții caută să fie eroi. Cu toții sperăm și încercăm și în curând va fi vărsare de sânge pentru asta. Tu ești la fel ca noi ceilalți, Si. Cu excepția faptului că e ceva la tine care e diferit: noi toți vrem să fim eroi, dar tu știi că poți să fii unul. Tu știi că într-o altă viață, într-un univers paralel, oricum vrei tu să-i zici, ai fost un erou. Poți fi din nou. Poate nu același erou, însă tu ai o anume calitate să faci alegerile corecte, să faci mari sacrificii. Asta înseamnă multă presiune. Dar înseamnă și mai multă speranță decât are oricare din noi ceilalți. Gândește în felul ăsta, Simon Lewis, și eu cred că ești destul de norocos.

Simon nu se gândise în felul acesta. Continuase să creadă că un întrerupător avea să fie apăsat și el va fi din nou special. Dar Isabelle avea dreptate: nu se putea ca asta să aibă legătură numai cu faptul de a fi special. Își aminti când văzuse Academia pentru prima dată, cât de fermecătoare și de impresionantă se înfățișase de la distanță și cât de diferită arăta privită de aproape. Începea să creadă că procesul de a deveni vânător de umbre era la fel. Începea să creadă că totul avea să se rezume la el tăindu-se cu spada și la calul său fugind cu el în spinare, la el mâncând supa aia oribilă și curățând mâzga de pe pereți, și dându-și seama încet și cu dificultate cine voia el cu adevărat să fie, de data asta.

George se rezemă de peretele băii, ceea ce fu o mișcare evident imprudentă și periculoasă, și îi zâmbi strengărește. Văzând acel zâmbet, văzând că George refuza să fie serios mai mult de o secundă, Simon își aminti de altceva legat de prima lui zi la Academie. Își aminti de speranță.

— Apropo de noroc, Isabelle Lightwood e o bunăciune. De fapt, e mai mult decât o bunăciune: e o eroină. A venit până aici ca să spună lumii că ești al ei. Îmi spui tu mie că ea nu vede un alt erou atunci când îl are în față? Ai să-ți dai seama ce cauți aici. Isabelle Lightwood crede în tine și, nu știu dacă e important sau nu, și eu cred.

Simon îl privi lung pe George.

— E foarte important, zise el într-un sfârșit. Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea.

— Cu plăcere. Acum, ridică-te, te rog, de pe podea, îl imploră George. E tare naspa!

Simon chiar se ridică de pe podea. Ieși din baie, cu George în fața lui, și amândoi aproape că se izbiră de Catarina Loss, care tara o enormă supieră cu capac pe dalele din piatră, cu un hârșâit neplăcut.

— Domnișoară Loss.. Zise Simon. Pot să vă întreb... ce faceți?

— Doamna decan Penhallow a decis că nu va comanda alimente proaspete până ce această supă delicioasă și hrănitoare nu va fi terminată. Așa că am de gând să îngrop supa asta în pădure, îi informă Catarina Loss. Apucă de cealaltă toartă!

— Hm. OK, e un plan bun, zise Simon, apucând de cealaltă toartă a supierei și pășind în ritm cu Catarina.

Merseră balansând supiera între ei, urmați de George. În timp ce înaintau pe coridoarele friguroase și răsunătoare ale Academiei, Simon adăuga:

— Am doar o întrebare scurtă despre pădure. Și urși.

Pierdutul Herondale

de Cassandra Clare și Robin Wasserman

Simon era pe punctul de a o contrazice din nou, când un bici strălucitor pocni din întuneric și se înfășură în jurul gâtului fetei. O smulse de la pământ și o trânti tare, spărgându-i capul de podeaua din ciment.

A existat o vreme, nu cu mult timp în urmă, când Simon Lewis fusese convins că toți profesorii de gimnastică erau în realitate demoni evadați dintr-o dimensiune infernală, hrănindu-se cu agonia tinerilor care nu-și puteau controla mișcările.

Habar nu avea el că fusese foarte aproape de adevăr.

Nu că la Academia Vânătorilor De Umbre se țineau ore de

gimnastică, nu chiar. Iar antrenorul său, Delaney Scarsbury, nu era un demon, ci mai degrabă un vânător de umbre care considera că a reteza gâturile câtorva bestii infernale cu multe capete constituia distracția ideală într-o seară de sâmbătă — dar în ceea ce-l privește pe Simon, acestea erau chestiuni de amănunt.

— Lewis! strigă Scarsbury, conturându-se amenințător deasupra lui Simon, care zăcea lat la podea, încercând să-și încordeze voința pentru a mai face o flotare. Ce aștepți, invitație specială?

Picioarele lui Scarsbury erau groase ca niște bușteni, iar bicepșii la fel de deprimant de uriași. Asta, cel puțin, constituia diferența dintre profesorii de gimnastică vânători de umbre și cei mundani ai lui Simon, din care majoritatea de-abia puteau să ridice pe post de greutăți o pungă de chipsuri de cartofi. De asemenea, niciunul dintre profesorii de gimnastică ai lui Simon nu purta un petic de ochi sau o sabie gravată cu rune și binecuvântată de îngeri.

Dar, în toate felurile care contau, Scarsbury era exact la fel.

— Copii, ia uitați-vă la Lewis! strigă el spre restul clasei, în timp ce Simon se ridică sprijinit în mâini într-o poziție tremurătoare, forțându-se să nu cadă pe burtă în țărână — din nou. Eroul nostru aici de față s-ar putea totuși să-și învingă brațele ca niște spaghete.

Din fericire, numai o persoană râse. Simon recunoscu chicotitul distinctiv al lui Jon Cartwright, fiul cel mai mare al unei distinse familii de vânători de umbre (așa cum ar fi primul care să o spună). Jon credea că se născuse pentru măreție și părea deosebit de iritat că Simon — un mundan nenorocit — reușise să o atingă primul. Chiar dacă el nu-și mai putea aminti că o făcuse. Jon, bineînțeles, era cel care începuse să-l strige pe Simon „eroul nostru”. Și, la fel ca toți profesorii malefici de gimnastică de dinaintea lui, Scarsbury fusese mai mult decât fericit să adopte sintagma puștiului.

Academia Vânătorilor De Umbre avea două grupe, una pentru copiii vânători de umbre care crescuseră în această lume

și al căror sânge îi menea luptei contra demonilor, și una pentru mundani, neștiutori, lipsiți de destinul genetic și chinuindu-se să îi ajungă din urmă pe primii. Toți își petreceau cea mai mare parte a zilei la cursuri separate, mundanii studiind artele marțiale rudimentare și memorând aspectele principale ale Convenției nefilimilor, în timp ce vânătorii de umbre se concentrau pe abilități mai avansate: jonglând cu steluțe ninja și studiind chthoniana și aplicându-și Peceți cu rune de o superioritate insuportabilă și cine mai știe ce. (Simon încă mai spera ca undeva în manualul vânătorilor de umbre să fie secretul strânsorii mortale a lui Vulcan. La urma urmelor, după cum le tot aminteau instructorii, toate poveștile sunt adevărate.) Dar cele două cursuri începeau în fiecare zi împreună: toți elevii, indiferent de cât de lipsiți de experiență sau de avansați, erau așteptați să se prezinte pe terenul de antrenament la răsăritul soarelui pentru o oră chinuitoare de calistenie. Divizați rămânem, gândi Simon, în vreme ce încăpățânații lui bicepși refuzau să se umfle.

Când îi spusese mamei lui că voia să meargă la școala militară astfel încât să se oțelească, ea îi aruncase o privire ciudată. (Nu la fel de ciudată dacă i-ar fi spus că voia să meargă la școala de luptă împotriva demonilor astfel încât să bea din Pocalul Mortal, să se înalțe la rangul de vânător de umbre și poate să-și recapete amintirile care îi fuseseră furate într-o dimensiune infernală, dar pe aproape.) Acea privire spunea: Fiul meu, Simon Lewis, vrea să se angajeze la o viață în care trebuie să facă o sută de flotări înainte de micul dejun?

Știa asta, căci putea să o citească destul de bine — dar și pentru că odată ce ea își revenise din șoc, îi spusese: „Fiul meu, Simon Lewis, vrea să se angajeze la o viață în care trebuie să facă o sută de flotări înainte de micul dejun?” Apoi îl întrebase, tachinându-l, dacă era posedat de o creatură malefică, iar el se prefăcuse că râde, încercând măcar o dată să ignore frânturile de amintiri din cealaltă viață, adevărata lui viață. Cea în care fusese transformat în vampir și mama lui îl numise monstru și se baricadase în casă, lăsându-l pe el pe dinafară. Uneori, Simon era de părere că ar face orice pentru a-și recăpăta amintirile care îi fuseseră luate — dar existau momente când se întreba dacă nu era mai bine ca unele lucruri să rămână uitate.

Scarsbury, mai exigent decât orice sergent de instrucție, îi obliga pe tinerii care îi fuseseră dați în grijă să facă în fiecare dimineață două sute de flotări… dar, cel puțin, îi lăsa mai întâi să-și mănânce micul dejun.

După flotări, urmau alergările. După alergări, urmau săriturile. Iar după sărituri…

— După tine, eroule, îl luă Jon în râs, acordându-i lui Simon întâietate la zidul de cățărare. Poate că dacă îți dăm un avans, nu vom fi nevoiți să așteptăm mult timp până să ne ajungi din urmă.

Simon era prea obosit pentru un răspuns isteț. Și în mod cert prea obosit pentru a se cățăra pe zid, care avea punctele de sprijin fixate la distanțe imposibile. Reuși câțiva metri, cel puțin, apoi se opri pentru a le permite mușchilor lui care urlau să se odihnească. Rând pe rând, toți ceilalți elevi escaladară zidul, depășindu-l, și niciunul nu părea să fi rămas măcar puțin fără suflu.

— Fii erou, Simon? bombăni Simon cu amărăciune, amintindu-și de viața pe care i-o fluturase Magnus Bane în față la prima lor întâlnire — sau, cel puțin, prima pe care și-o amintea Simon. Bucură-te de o aventură, Simon! Cum ar fi, transformă-ți viața într-o lungă și chinuitoare oră de gimnastică, Simon!

— Amice, iar vorbești de unul singur. George Lovelace, colegul său de cameră și singurul lui prieten adevărat de la Academie, se săltă alături de Simon. Îți pierzi controlul?

— Vorbesc cu mine, nu cu omuleții verzi, precizează Simon. Încă sunt sănătos la cap, cel puțin așa eram ultima dată când m-am controlat.

— Nu, am vrut să spun — George dădu din cap înspre degetele transpirate ale lui Simon, care se albiseră de la efortul de a-i susține greutatea — punctele de sprijin.

— A! Da. Sunt în formă excelentă, spuse Simon. Doar vă las un avans. Îmi închipui că în condiții de luptă adevărată, întotdeauna cămășile roșii sunt cei care merg primii, știi?

George se încruntă.

— Cămășile roșii? Dar echipamentul nostru e negru.

— Nu, cămășile roșii. Carnea de tun. Star Trek. Nimic din toate astea nu-ți sună...

Simon oftă la vederea expresiei goale de pe chipul lui George. George crescuse într-o zonă rurală izolată din Scoția, dar nu era ca și cum ar fi trăit fără internet și cablu. Problema, după câte își putea da seama Simon, era că familia Lovelace nu se uita la nimic altceva decât la fotbal și își folosea conexiunea Wi-Fi aproape exclusiv pentru a-i monitoriza pe cei de la clubul de fotbal Dundee United și ocazional pentru a cumpăra oi angro.

— Las-o baltă. Ne vedem sus.

George ridică din umeri și și văzu mai departe de catarare a lui Simon și privi colegul de cameră — un fotomodel de tip Abe rcrombie[3], musculos, bronzat — balansându-se pe punctele de s prijin din plastic cu ușurința Omului-Păianjen. Era ridicol: George nici măcar nu era vânător de umbre, nu prin sânge. Fusese adop tat de o familie de vânători de umbre, ceea ce-l facea să fie la fe l de mundan ca Simon. Exceptând faptul că, asemenea celor ma i mulți dintre ceilalți mundani și foarte asemenea lui Simon —, el era un specimen aproape perfect al umanității. Detestabil de atl etic, coordonat, puternic, rapid și pe cât de aproape vânător de umbre poți ajunge fără sângele îngerilor care să-ți curgă prin ve ne. Cu alte cuvinte: un atlet.

Viața la Academia Vânătorilor De Umbre era deficitară în privința multor lucruri fără de care Simon nu crezuse cândva că va putea supraviețui: calculatoare, muzică, benzi desenate, canalizare interioară, în ultimele câteva luni, aproape că se obișnuise să se descurce fără, dar exista o lipsă bătătoare la ochi pe care încă nu putea să o înțeleagă.

Academia Vânătorilor De Umbre nu avea tocilari.

Mama lui Simon îi spusese odată că lucrul care îi plăcea cel mai tare când erai evreu era că puteai să pășești într-o sinagogă de oriunde pe pământ și să te simți de parcă ai ajuns acasă. India, Brazilia, Noua Zeelandă, ba chiar și pe Marte — dacă te puteai bizui pe Shalom, cosmonautul!, cartea de benzi desenate făcută de el, care constituise apogeul experienței lui

3 Abercrombie & Fitch, retailer american de haine de lux pentru tineri

Simon din clasa a treia la școală evreiască. Evreii de pretutindeni se rugau în aceeași limbă, cu aceleași cântece, în aceleași cuvinte. Mama lui Simon îi spusese fiului ei că atâta timp cât putea mereu să găsească oameni care să vorbească limbajul sufletului său, nu avea să fie niciodată singur.

Și se dovedise că avusese dreptate. Cât timp Simon putea să găsească oameni care să vorbească în limbajul lui — Dungeo ns & Dragons și World of Warcraft, Star Trek și manga și rockeri i ndie cu cântece precum 3an Shot First[4] și Цhat the Frak[5] —, avea senzația că se afla printre prieteni.

Iar acești vânători de umbre care își faceau ucenicia, pe de altă parte? Cei mai mulți probabil credeau că manga era un soi de ciupercă demonică. Simon se străduia să-i educe pentru a aprecia lucrurile cu adevărat valoroase, dar indivizii precum George Lovelace aveau la fel de multă înclinație pentru zarul cu douăsprezece fețe cum avea Simon pentru... în fine, pentru orice alt lucru mai complex din punct de vedere fizic decât mersul pe jos și mestecatul gumei în același timp.

Așa cum prevăzuse Jon, Simon fu ultimul la cățăratul pe zid. Când ceilalți ajunseseră în vârf, sunaseră clopoțelul și coborâseră în rapel pe pământ, el reușise să urce la numai zece metri față de sol. Ultima dată când se întâmplase asta, Scarsbury, care avea un fler impresionant pentru sadism, obligase întreaga grupă să se așeze pe jos și să-l privească pe Simon cum își croiește cu toată silința drum spre vârf. De data aceasta, antrenorul își făcu milă de el și tăie scurt sesiunea de tortură.

— Destul! strigă Scarsbury, lovindu-și palmele una de alta.

Simon se întrebă dacă existau fluiere cu rune. Poate făcea rost de unul pentru Scarsbury de Crăciun.

— Lewis, scutește-ne pe toți de nefericire și dă-te jos de acolo! Ceilalți, îndreptați-vă către sala armelor, alegeți-vă câte o spadă, apoi faceți perechile pentru lupte. Prinse umărul lui Simon într-o strânsoare de fier. Nu așa de repede, eroule! Tu mai

---

4 Aluzie la Han Solo, personaj din universul Războiul Stelelor

5 Versiunea fictivă a cuvântului/wrfc în serialul Battlestar Galactica (1978—1979)

rămâi.

Simon se întrebă dacă asta era tot, momentul când trecutul lui eroic era în cele din urmă învins de prezentul său nenorocit și dacă urma să fie dat afară din școală. Dar apoi Scarsbury mai strigă și alte nume — printre ei Lovelace, Cartwright, Beauvale, Mendoza —, cei mai mulți vânători de umbre, cu toții cei mai buni elevi din grupă, iar Simon își îngădui să se relaxeze, doar puțin. Orice avea de gând Scarsbury să spună, nu putea să fie atât de rău, nu și dacă urma să i-o spună și lui Jon Cartwright, medaliatul cu aur la lingușit.

— Stați jos! bubui Scarsbury.

Ei se așezară.

— Vă aflați aici deoarece sunteți cei mai promițători douăzeci de elevi din grupă, spuse Scarsbury, oprindu-se pentru a lăsa complimentul să-și facă efectul.

Cei mai mulți elevi radiau. Simon își dorea să dispară. Mai curând cei mai promițători nouăsprezece elevi și unul care încă se baza pe realizările fostului său sine. Se simțea de parcă avea iar opt ani și o auzise fără să vrea pe mama sa intimidându-l pe antrenorul din Liga juniorilor pentru a-l lăsa și pe el să dea cu bâta.

— Avem un repudiat care a încălcat Legea și trebuie să ne ocupăm de el, continuă Scarsbury, iar mai-marii noștri au decis că este șansa perfectă pentru ca voi, băieți, să deveniți bărbați.

Marisol Rojas Garza, o mundană de treisprezece ani, slabă, cu o expresie permanentă de am să vă tăbăcesc fundul, își drese sonor glasul.

— Ăăă… bărbați și femei, se corectă Scarsbury, părând orice altceva, numai fericit nu în această privință.

Murmurele străbătură grupul de elevi, încântare amestecată cu panică. Niciunul dintre ei nu se așteptase la o misiune reală de antrenament prea curând. În spatele lui Simon, Jon mimă un căscat.

— Plictisitor. Aș putea ucide un derbedeu de repudiat în somn.

Lui Simon, care de fapt chiar omorâse repudiați în somn, alături de terifianții demoni cu tentacule și vânători de umbre întunericiți și alți monștri însetați de sânge care mișunau în coșmarurile sale, nu prea îi venea să caște. Mai degrabă îi venea să vomite.

George ridică mâna.

— Îăa, domnule, unii dintre noi aici prezenți încă suntem — înghiți în sec și, nu pentru prima dată, Simon se întrebă dacă nu cumva regreta că recunoscuse adevărul despre el; Academia era un loc mult mai ușor atunci când te aflai în grupul elitei, și nu numai pentru că elitele nu erau nevoite să doarmă în subterane — mundani.

— Am observat și eu asta, Lovelace, spuse Scarsbury sec. Imaginează-ți surpriza mea când am descoperit că unii dintre voi, scursurile, chiar sunteți buni de ceva.

— Nu, am vrut să spun.. Șovăi George, substanțial mai lesne intimidat decât orice alt zeu scoțian al sexului de un metru nouăzeci și cinci (descrierea lui Beatriz Velez Mendoza, potrivit celei mai bune prietene ale sale cu gura mare) avea dreptul să fie. În cele din urmă, își îndreptă umerii și continuă: Am vrut să spun că suntem mundani. Nu putem fi însemnați cu Peceți, nu putem folosi pumnale serafice sau lampa-vrăjitoarei sau altceva, nu avem, cum ar fi, reflexe angelice și nu suntem super-rapizi. Nu e primejdios să mergem după un repudiat când avem doar câteva luni de antrenament?

O venă de pe gâtul lui Scarsbury începu să pulseze alarmant, iar ochiul lui sănătos se bulbucă atât de tare, încât Simon se temu că ar putea să-i sară din cap. (Ceea ce, gândi el, ar fi putut să explice, în cele din urmă, misteriosul petic pentru ochi.)

— Primejdios? Primejdios? tună el. Mai e și altcineva aici speriat de nițică primejdie?

Dacă erau, se temeau și mai tare de Scarsbury, așa că își ținură gurile închise. El lăsă tăcerea să plutească în încăpere, densă și furioasă, timp de un minut agonizant. Apoi se încruntă la George.

— Dacă te temi de situațiile primejdioase, băiete, te afli

într-un loc greșit. Cât despre voi, restul scursurilor, mai bine ar fi să aflați acum dacă aveți calitățile necesare. Dacă nu, atunci băutul din Pocalul Mortal vă va ucide, și credeți-mă, mundanilor, să fii secat de un vampir ar fi un mod mult mai plăcut de a da colțul.

Își aținti privirea asupra lui Simon, poate pentru că Simon fusese cândva vampir, ori poate pentru că acum părea cel mai probabil ca lui să i se soarbă tot sângele.

Îi trecu prin minte lui Simon că era posibil ca Scarsbury să fi sperat la un astfel de rezultat — că îl selectase pe Simon pentru această misiune în speranța de a scăpa de cel mai mare elev-problemă. Cu toate că, în mod cert, niciun vânător de umbre, nici măcar un profesor de sport vânător de umbre, nu s-ar coborî atât de jos.

Ceva în Simon, o fantomă a unei amintiri, îl avertiză să nu fie chiar atât de sigur.

— S-a înțeles? întrebă Scarsbury. Mai este cineva aici care vrea să dea fuga plângând la mami și la tari și să le spună „Vă rog, salvați-mă de vampirul cel mare și rău”?

Tăcere mormântală.

— Excelent! conchise Scarsbury. Aveți două zile să vă antrenați. Apoi repetați-va întruna cât de impresionați vor fi micii voștri prieteni când vă veți întoarce. Chicoti. Dacă vă veți întoarce.

Camera de recreere pentru elevi era întunecată și igrasioasă, luminată de lumânări pâlpâitoare și vegheată de fețele încruntate ale unor vânători de umbre din trecut, din familiile Herondale și Lightwood, și chiar câțiva Morgenstem, care priveau încordați din ramele lor grele și aurite, cu victoriile lor sângeroase păstrate în picturi în ulei care păleau, însă avea numeroase avantaje evidente față de dormitorul lui Simon: nu era la subsol, nu era plin de mâzgă, nu duhnea vag a ceea ce ar fi putut să fie șosete mucegăite, dar, în același timp, și trupurile foștilor elevi putrezind sub podeaua din scânduri, nu avea ceea ce părea a fi o familie numeroasă și nestăpânită de șobolani care zgrepțănau îndărătul pereților. Dar unicul avantaj al dormitorului său, își reaminti Simon în acea seară, în timp ce

ședea într-un colț jucând cărți cu George, era garanția că Jon Cartwright și acoliții lui din grupul de vânători de umbre nu ar fi catadicsit în veci să-i pășească pragul.

— Niciun șeptar, zise George, în timp ce Jon, Beatriz și Julie năvăliră în încăpere. Pescuiește o carte.

În timp ce Jon și cele două fete se apropiau, Simon deveni brusc foarte interesat de jocul de cărți. Sau, cel puțin, se străduia din răsputeri. La o școală cu internat normală, în camera de recr eere ar fi existat un televizor în locul portretului gigantic al lui Jo nathan Vânătorul de Umbre, cu ochii la fel de strălucitori ca spad a sa. Ar fi existat muzică revărsându-se din dormitoare și amest ecându-se pe coridor, o parte din ea bună, alta Phish[6]; ar fi existat e-mailuri, mesaje și filme porno pe internet. La Academie, opțiunile de după ore erau mult mai limitate: exista studiul Codexului și mai exista somnul. Jocurile de cărți reprezentau varianta cea mai apropiată de jocuri, iar când trecea prea mult timp fără jocuri, Simon devenea ușor irascibil. Se dovedi că atunci când ți petreceai ziua antrenându-te să învingi monștri adevărați din lumea reală, expedițiile din Dungeons & Dragons și cam pierdeau din splendoare — sau cel puțin așa pretindeau George și toți ceilalți elevi pe care încercase Simon să-i recruteze pentru o campanie — ceea ce-l lăsa cu vechile standarde ale taberelor de vară pe jumătate uitate: Hearts, Război și, bineînțeles, Pescuiește.

Jon, Beatriz și Julie rămaseră alături de ei, așteptând să fie băgați în seamă. Simon spera că, dacă îi ignora suficient de mult, poate că aveau să plece pur și simplu. Beatriz nu era chiar rea, cel puțin nu singură, însă Julie s-ar fi putut să fie dăltuită din gheață. Avea suspect de puține defecte fizice — părul blond și mătăsos al unei păpuși Bărbie, tenul de porțelan al unui model pentru cosmetice, rotunjimi mai frumoase decât ale oricărei fete în bikini din posterele care tapetau pereții garajului lui Eric — și afișa expresia războinică a unei persoane aflate într-o misiune de descoperire și distrugere a oricărei slăbiciuni. Și pe lângă toate astea, mai purta și spadă.

Jon, desigur, era Jon.

---

6 Trupă americană de rock

Vânătorii de umbre nu practicau magia — acesta era un principiu fundamental al credințelor lor —, astfel încât era puțin probabil ca Academia sa-i predea lui Simon o modalitate de a-l face pe Jon Cartwright să dispară într-o altă dimensiune. Dar oricine avea dreptul să viseze.

Nu plecară. În cele din urmă, George, incapabil din născare să fie necioplit, își lăsă cărțile jos.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă el, un ciob de gheață răcindu-i pronunția scoțiană.

Atitudinea prietenoasă a lui Jon și a Juliei se topise odată ce aflaseră adevărul despre sângele mundan al lui George și, cu toate că George nu spusese niciodată nimic despre asta, în mod clar nici nu iertase și nici nu uitase.

— De fapt, da, răspunse Julie. Dădu din cap înspre Simon. Ei bine, tu poți.

Să afle despre misiunea iminentă de ucidere de vampiri nu îi îmbunătățise lui Simon starea de spirit; el pur și simplu nu avea dispoziția necesară.

— Ce vreți?

Julie o privi stingherită pe Beatriz, care nu-și ridica privirea de jos.

— Întreabă-l tu, mormăi Beatriz.

— Mai bine tu, i-o trânti Julie.

Jon își dădu ochii peste cap.

— O, în numele îngerului! O voi face eu. Se ridică în picioare cât era de lung, își puse mâinile în șolduri și îl privi cu superioritate pe Simon. Avea o atitudine îndelung exersată în oglindă. Vrem ca tu să ne povestești despre vampiri.

Simon râânji.

— Ce vreți să știți? Cel mai înspăimântător este Eli în Legături de sânge, cel mai sentimental este Lestat în cărțile cele mai recente, cel mai subapreciat este David Bowie în Foamea. Cel mai sexy este, în mod cert, Drusilla, cu toate că, dacă întrebi o fată, probabil că va spune Damon Salvatore sau Edward

Cullen. Dar… Ridică din umeri. Știți cum sunt fetele.

Julie și Beatriz făcură ochii mari.

— N-am știut că îi cunoști pe atât de mulți! exclamă Beatriz. Sunt… îți sunt prieteni?

— O, sigur, contele Dracula și cu mine suntem uite-așa! răspunse Simon, încrucișându-și degetele pentru a demonstra cele spuse. De asemenea, contele Chocula. A, și cel mai bun prieten al meu, contele Blintzula. E un adevărat hoț de inimi…

Vocea i se stinse când își dădu seama că nu râdea nimeni. De fapt, nimeni nu părea să fie conștient că el glumea.

— Sunt de la televizor, le reaminti el. Ori, ăăă, de pe cutiile de cereale.

— Despre ce vorbește? îl întrebă Julie pe Jon, strâmbând, confuză, din nasul ei perfect.

— Cui îi pasă? zise Jon. Ți-am spus că e o pierdere de vreme. Ca și cum i-ar păsa de altcineva în afară de el.

— Asta ce vrea să însemne? vru Simon să știe, începând să se enerveze.

George își drese glasul, vizibil stânjenit

— Te rog, dacă nu vrea să vorbească despre asta, e treaba lui.

— Nu când viețile noastre sunt în joc.

Julie clipea tare, ca și când ar fi avut ceva în ochi sau… Simon își ținu respirația. Oare clipea pentru a-și împiedica hurimik să curgă?

— Ce se întâmplă? întrebă el, simțindu-se mai nedumerit decât de obicei, ceea ce spunea multe.

Beatriz oftă și îi oferi lui Simon un zâmbet sfios.

— Noi nu te întrebăm nimic personal sau, știi tu, dureros. Vrem numai să ne spui ce știi despre vampiri de când, ăăă…

— De când erai vampir, completă Jon în locul ei. Ceea ce, după cum se poate să-ți amintești, ai fost.

— Dar nu îmi amintesc, sublinie Simon. Sau n-ai fost

atent?

— Așa spui tu, argumentă Beatriz, dar…

— Dar tu crezi că mint? o întrebă Simon, nevenindu-i să creadă.

Gaura neagră din centrul memoriei sale constituia un fapt esențial al existenței sale în asemenea măsură, încât nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva ar fi putut să pună asta la îndoială. Ce rost ar fi avut să mintă în această privință — și ce fel de persoană ar fi procedat astfel?

— Voi toți credeți asta? Pe bune?

Pe rând, începură toți să dea afirmativ din cap… până și George, deși el măcar avu bunul-simț să pară rușinat.

— De ce m-aș preface că nu-mi amintesc? întrebă Simon.

— De ce ar lăsa pe cineva ca tine să vină aici, dacă tu chiar n-ai avea habar? replică Jon. E singurul lucru care are sens.

— Păi, bănuiesc că e o lume nebună, nebună, nebună! i-o trânti Simon. Fiindcă ceea ce vezi e ceea ce primești.

— Mult nimic, în acest caz, zise Jon.

Julie îi dădu un cot, părând neobișnuit de supărată — de regulă, era încântată să fie de acord cu tot ce spunea Jon.

— Ai spus că ai să fii amabil.

— Ce rost are? Fie nu știe nimic, fie nu vrea să ne spună. Și, în orice caz, cui îi pasă? E doar un repudiat. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Tu chiar nu știi, nu-i așa? îl întrebă Julie. Măcar ai fost vreodată într-o bătălie? Ai văzut vreodată cum este cineva rănit? Pe cineva murind?

— Eu sunt vânător de umbre, nu-i așa? spuse Jon, deși Simon observă că nu era tocmai un răspuns.

— Tu n-ai fost în Alicante la război, constată Julie sumbru. Nu știi cum a fost. Tu n-ai pierdut nimic.

— Tu să nu-mi spui mie ce-am pierdut! se răsti Jon. Nu știu cum e cu tine, dar eu mă aflu aici ca să învăț cum să lupt,

pentru ca data viitoare...

— Jon, nu spune asta, îl rugă Beatriz. Nu va exista o data viitoare. Nu se poate!

Jon ridica din umeri.

— Întotdeauna există o dată viitoare.

Părea aproape să spere asta, iar Simon înțelese că Julie avea probabil dreptate. Jon vorbea ca o persoană care se ținuse foarte departe de orice fel de moarte.

— Eu am văzut oi moarte, spuse George vesel, încercând în mod evident să îmbunătățească starea de spirit. Cam asta-i.

Beatriz se încruntă.

— Nu vreau să mă lupt cu un vampir. Poate dacă ar fi un elf...

— Nu știi nimic despre elfi, i se adresă Julie tăios.

— Știu că nu m-ar deranja să omor vreo doi, replică Beatriz.

Julie se dezumflă brusc, de parcă ar fi înțepat-o cineva, și dădu drumul aerului din plămâni.

— Nici pe mine. Dacă ar fi atât de ușor...

Simon nu știa mare lucru despre relațiile dintre vânătorii de umbre și repudiați, dar înțelese destul de repede că elfii erau inamicul public numărul unu în țara vânătorilor de umbre în acele zile. Adevăratul inamic public numărul unu, Sebastian Morgenstem, cel care începuse Războiul Întunecat și preschimbase câțiva vânători de umbre în zombi malefici care îl adulau, era mort de mult. Fapt care-i lăsase pe aliații lui tainici, spiritele naturii, să suporte consecințele. Până și vânătorii de umbre ca Beatriz, care părea să creadă sincer că vârcolacii erau ca toți ceilalți, doar ceva mai păroși, și făcuse o mică pasiune pentru magicianul Magnus Bane, vorbea despre elfi de parcă erau o invazie de gândaci, iar Pacea Rece doar un popas pe drumul exterminării.

— Ai avut dreptate azi-dimineață, George, spuse Julie. N-ar trebui să ne trimită în felul ăsta, pe niciunul dintre noi. Nu

suntem pregătiți.

Jon pufni.

— Vorbește în numele tău!

Și cum se certau între ei despre cât de greu avea să fie să ucidă un vampir, Simon se ridică în picioare. Era suficient de rău că ei toți îl considerau un mincinos — ba chiar mai rău de atât, într-un fel chiar era. Nu-și putea aminti nimic despre perioada în care fusese vampir — nimic util, cel puțin —, dar își amintea destul cât sa fie extrem de stânjenit de ideea de a ucide unul.

Sau poate că era doar ideea de a ucide orice. Simon era vegetarian și singura violență pe care o comisese vreodată fusese pe ecran, nimicind dragoni și limacși marini pixelați.

Asta nu e adevărat, îi aminti o voce din mintea lui. E mult sânge pe mâinile tale. Simon ridică din umeri pentru a alunga acel gând. Să nu-și amintească ceva nu însemna că nu se întâmplase niciodată, însă, uneori, să pretindă acest lucru ușura situația.

George îl apucă de braț înainte să poată să plece.

— Îmi pare rău pentru... știi tu, îi zise lui Simon. Ar fi trebuit să te cred.

— Mda. Ar fi trebuit.

Simon oftă, apoi își asigură colegul de cameră că nu avea resentimente, ceea ce era în cea mai mare parte adevărat. Era la jumătatea coridorului, când auzi pașii cuiva care alerga după el.

— Simon! îl strigă Julie. Stai puțin!

În ultimele luni, Simon descoperise existența magiei și a demonilor, aflase că amintirile lui trecute erau la fel de superficiale și de false ca vechile păpuși din hârtie ale surorii lui, și renunțase la tot ceea ce cunoscuse vreodată pentru a se muta într-o țară magică invizibilă și pentru a studia vânătoarea de demoni. Și totuși, nimic nu îl surprindea mai mult ca lista în continuă creștere de fete sexy care voiau în mod imperios ceva de la el. Nu era nici pe departe la fel de amuzant pe cât ar fi trebuit să fie.

Simon se opri pentru ca Julie să-l ajungă din urmă. Era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el și avea acel gen de ochi căprui stropiți cu auriu care se schimbau în funcție de lumină. Aici, pe coridorul slab luminat, aruncau sclipiri chihlimbarii sub strălucirea candelabrului. Se mișca ușor și cu grație, asemenea unei balerine, dacă balerinele obișnuiau să sfârtece oamenii cu un pumnal din argint însemnat cu rune. Cu alte cuvinte, se mișca asemenea unui vânător de umbre, iar din câte văzuse Simon pe terenul de antrenament, avea să fie unul foarte bun.

Și ca orice bun vânător de umbre, nu părea dornică să aibă legături cu mundanii, cu atât mai puțin cu mundanii care fuseseră repudiați — chiar și mundanii care, într-o viață pe care nu și-o puteau aminti, salvaseră lumea. Dar de când Isabelle Lightwood descinsese la Academie pentru a și-l revendica pe Simon, Julie îl privise cu o fascinație aparte. Mai puțin ca pe o persoană pe care voia s-o arunce în pat și mai mult ca pe una pe care voia s-o examineze la microscop în timp ce îi smulgea membrele, îi diseca interiorul și căuta acel lucru sclipicios care ar fi putut să atragă o fată ca Isabelle Lightwood.

Pe Simon nu-l deranja să o lase să-l privească. Îi plăcea curiozitatea acută din privirea ei, lipsa așteptărilor. Isabelle, Clary, Maia, toate acele fete din New York, pretindeau că îl cunosc și îl iubesc, iar el le credea — dar mai știa și că ele nu pe el îl iubeau, ci iubeau o versiune dintr-o lume bizară, un soi de alter-ego al lui Simon, și când se uitau la el, tot ce vedeau, tot ce voiau să vadă, era celălalt tip. Poate că Julie îl detesta — bine, îl detesta în mod clar —, dar în același timp îl și vedea.

— E chiar adevărat? îl întrebă ea acum. Tu nu-ți amintești nimic? Din viața de vampir? Dimensiunea demonică? Războiul Întunecat? Nimic din astea?

Simon oftă.

— Julie, sunt obosit. Putem pur și simplu să ne prefacem că m-ai întrebat asta de încă un milion de ori și ți-am dat același răspuns, și să spunem că e de-ajuns pentru azi?

Ea se frecă la ochi și Simon se întrebă iar dacă era posibil ca Julie Beauvale să aibă de fapt sentimente omenești și, indiferent pentru care motiv, clipea pentru a-și împiedica

lacrimile să curgă. Era prea întuneric pe coridor pentru a vedea ceva, în afară de liniile netede ale chipului ei, de sclipirea aurului acolo unde colierul dispărea în decolteu.

Simon își puse mâna pe claviculă, amintindu-și brusc de greutatea unei pietre, scânteierea unui rubin, pulsul regulat atât de asemănător unei bătăi de inimă, privirea de pe chipul ei atunci când ea i-l dăduse pentru a fi în mâini sigure, îi spusese la revedere, frânturi ale unei amintiri, imposibil de pus cap la cap, dar chiar în timp ce se întreba al cui chip, al cui înfrigurat rămas-bun, mintea îi oferi răspunsul.

Isabelle.

Întotdeauna era Isabelle.

— Te cred, zise Julie. Nu pricep, dar te cred. Bănuiesc că doar speram…

— Ce?

În glasul ei era o notă nefamiliară, ceva blând și nesigur, iar ea arătă aproape la fel de surprinsă ca el când o auzi.

— Am crezut că tu, dintre toți oamenii, ai putea să înțelegi, spuse Julie. Cum e să lupți pentru viața ta. Să te lupți cu repudiații. Să crezi că ai să mori. Să… — vocea ei nu tremură și expresia nu i se schimbă, dar Simon aproape că putea să simtă cum sângele i se prefăcea în gheață în timp ce forța cuvintele să iasă — să vezi cum se duc alți oameni.

— Îmi pare rău, zise Simon. Vreau să spun, știu despre ce s-a întâmplat, dar…

— Dar nu e același lucru cu a fi acolo, spuse Julie.

Simon încuviință din cap, gândindu-se la orele pe care le petrecuse stând așezat lângă patul tatălui său, mult timp după ce liniile monitorului cardiac încetaseră să mai urce, știind că el nu avea să se mai trezească niciodată. Gândise: Bine, știu cum stă treaba. Văzuse o mulțime de filme în care tatăl eroului moare; vizualizase expresia de pe chipul lui Luke Skywalker, întorcându-se pentru a găsi cadavrele unchiului și mătușii sale fumegând în ruinele de pe Tatooine și socotise că înțelegea jalea.

— Există unele lucruri pe care nu le poți înțelege dacă nu le-ai trăit tu însuți.

— Te-ai întrebat vreodată de ce mă aflu aici? zise Julie. Pregătindu-mă mai curând la Academie decât în Alicante sau în vreim Institut de aiurea?

— De fapt... nu, recunoscu Simon, dar poate că ar fi trebuit.

Academia fusese închisă decenii la rând, iar el știa că, în tot acel timp, familiile de vânători de umbre se obișnuiseră să-și pregătească ei înșiși copiii. Mai știa și că cei mai mulți dintre ei, în urma Războiului întunecat, încă procedau așa, nevrând să-i lase pe cei dragi să le scape din vedere.

Atunci ea își luă privirea de la el și își împreună degetele, având nevoie de ceva de care să se țină.

— Acum am să-ți spun ceva, Simon, iar tu nu vei repeta nimănui.

Nu era o întrebare.

— Mama mea a fost unul dintre primii vânători de umbre preschimbați, îi spuse, cu o voce înăbușită. Așa că acum ea nu mai e. După, ne-am mutat în Alicante, la fel ca toată lumea. Și când au atacat Alicante... i-au încuiat pe toți copiii în Sala Acordurilor. S-au gândit că vom fi în siguranță acolo. Dar în acea zi nicăieri nu erai în siguranță. Elfii au intrat și întunericiții... ne-ar fi omorât pe toți, Simon, dacă nu ați fi fost tu și prietenii tăi. Sora mea, Elizabeth. Ea a fost una dintre ultimii care au murit. L-am văzut, acel elf cu părul argintiu, și era atât de frumos, Simon, ca mercurul lichid, așa gândeam atunci când a lovit cu sabia în jos. Că era frumos. Julie se cutremură din toate încheieturile. În fine. Acum, tatăl meu e o legumă. De-asta mă aflu aici. Să învăț să lupt. Pentru ca data viitoare...

Simon nu știa ce să spună. Îmi pare rău părea nepotrivit. Dar Julie părea să fi rămas fără cuvinte.

— De ce îmi spui mie asta? o întrebă blând.

— Pentru ca vreau ca totuși cineva să înțeleagă că este un lucru foarte important ceea ce ne trimit pe noi să facem. Chiar dacă e doar un singur vampir împotriva noastră. Nu-mi pasă de

ce spune Jon. Lucrurile se întâmplă. Oamenii… Ea dădu scurt din cap, ca și cum nu îl concedia doar pe el, ci și tot ce se petrecuse între ei. De asemenea, vreau să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut, Simon Lewis. Și pentru sacrificiul tău.

— Chiar nu-mi amintesc să fi făcut ceva, răspunse Simon. N-ar trebui să-mi mulțumești mie. Știu ce s-a întâmplat în acea zi, dar e ca și cum totul i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Poate că așa pare, spuse Julie. Dar dacă intenționezi să fii vânător de umbre, trebuie să înveți să vezi lucrurile așa cum sunt.

Apoi se întoarse și porni spre camera ei. El era concediat.

— Julie? strigă el încet după ea. Asta e motivul pentru care Jon și Beatriz se află și ei la Academie? Din pricina celor pe care i-au pierdut în război?

— Va trebui să-i întrebi pe ei, îi răspunse ea, fără să se întoarcă. Avem fiecare propria noastră poveste a Războiului Întunecat. Cu toții am pierdut ceva. Unii dintre noi am pierdut totul.

În ziua următoare, profesoara lor de istorie, magiciana Catarina Loss, îi anunță că cedează ora unui invitat special.

Inima lui Simon se opri. Ultimul lector invitat care i-a onorat pe studenți cu prezența sa fusese Isabelle Lightwood. Iar „prelegerea” constase într-un avertisment ferm și umilitor potrivit căruia toate femeile de pe o rază de șaisprezece kilometri trebuiau să-și țină mâinile soioase departe de corpul sexy al lui Simon.

Din fericire, bărbatul înalt și brunet care păși în fața clasei nu părea să fie interesat de Simon sau de corpul lui sexy.

— Lazlo Balogh, spuse el, tonul lui sugerând că n-avea nevoie de nicio prezentare — dar că poate Catarina ar fi trebuit să-l onoreze cu una.

— Conducătorul Institutului din Budapesta, șopti George la urechea lui Simon.

În pofida lenei sale autoproclamate, George memorase numele conducătorilor tuturor Institutelor — fără a-i mai

menționa pe toți vânătorii de umbre renumiți din istorie — înainte de a sosi la Academie.

— Am venit să vă spun o poveste, zise Balogh și sprâncenele i se arcuiră ascuțit, amenințător.

Cu pielea palidă, lina părului său negru în V și un accent vag unguresc, Balogh semăna cu Dracula mai tare decât oricare altă persoană pe care o văzuse Simon vreodată.

Bănuia că Balogh n-ar fi apreciat comparația.

— Mai mulți dintre voi, cei din această grupă, vor da piept cu prima lor bătălie. Am venit să vă informez care sunt riscurile.

— Nu noi suntem cei care ar trebui să-și facă griji cu privire la riscuri, zise Jon și chicoti din ultimul rând de bănci.

Balogh îi aruncă o căutătură furioasă.

— Jonathan Cartwright, îl atenționă el, accentul său dându-le silabelor o nuanță sinistră. Dacă eu aș fi fost fiul părinților tăi, mi-aș fi ținut limba în frâu în prezența superiorilor mei.

Jon se făcu alb ca varul. Simon putea să simtă ura care emana dinspre el și se gândi că era posibil ca Balogh să-și fi făcut un dușman pe viață. Poate că și restul celor din grupă își făcuseră, căci Jon nu era genul care să aprecieze prezența unui public la umilirea sa.

Deschise gura, apoi o închise iar într-o linie subțire, fermă. Balogh dădu din cap ca și când ar fi fost de acord că, da, era corect să-și țină gura și să ardă. De rușine în tăcere.

Balogh își drese vocea.

— Întrebarea mea pentru voi, copii, este următoarea: care e cel mai rău lucru pe care îl poate face un vânător de umbre?

Marisol ridică mâna.

— Să ucidă un nevinovat?

Balogh arăta de parcă ar fi simțit un miros urât. (Ceea ce — dat fiind că sala de grupă era oarecum infestată cu gândaci puturoși — nu era întru totul improbabil.)

— Ești mundană, spuse el.

Ea încuviință energic din cap. Asta-i plăcea cel mai mult lui Simon la fata de treisprezece ani: niciodată nu se scuza pentru cine sau ce era. Dimpotrivă, părea să fie mândră de asta.

— A existat o vreme când niciunui mundan nu i-ar fi fost permis accesul în Idris, zise Balogh. Se uită în treacăt la Catarina, care zăbovea într-o parte a clasei. Și, de altfel, niciunui repudiat, adăugă.

— Lucrurile se schimbă, spuse Marisol.

— Într-adevăr. El scrută sala de clasă, care era plină deopotrivă cu mundani și cu vânători de umbre. Ar dori cineva dintre elevii... mai informați să se hazardeze să încerce un răspuns?

Mâna lui Beatriz se ridică lent.

— Mama mea spune mereu că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui vânător de umbre este să-și uite îndatorirea, și anume faptul că se află aici pentru a servi și a proteja omenirea.

Simon o surprinse pe Catarina schițând un zâmbet slab.

Balogh se întorsese, în mod vizibil, în partea opusă. Apoi, părând să decidă că metoda socratică nu era chiar așa de grozavă pe cât se credea, dădu răspunsul la propria-i întrebare.

— Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui vânător de umbre este să-și trădeze camarazii în focul luptei, intonă el. Cel mai rău lucru care poate fi orice vânător de umbre este să fie laș.

Simon nu putu să nu simtă că Balogh i se adresa direct lui — că Balogh privise înlăuntrul capului său și știa exact cât de puțină tragere de inimă avea Simon în a mânui arma în condiții de luptă, împotriva unei ființe vii, reale.

În fine, nu chiar vie, și aminti el. Anterior, luptase împotriv a demonilor, știa asta, și nu credea că asta-l ținuse treaz noapte a. Dar demonii erau doar niște monștri. Vampirii erau încă oame ni; vampirii aveau suflete. Vampirii, spre deosebire de creaturile din jocurile lui video, puteau să se rănească, să sângereze și să moară — și, de asemenea, puteau să riposteze. La ora de Englez

ă din anul precedent, Simon citise Semnul roșu al curajului[7], un roman anost despre un soldat în timpul Războiului Civil care dezertase în toiul luptei. Cartea, care la vremea aceea păruse și mai irelevantă decât cursul de Analiză matematică, îl adormise, dar o propoziție i se întipărise în minte: El era un țăcănit timorat. Și Eric era în aceeași grupă, și timp de câteva săptămâni se hotărâreră să-și numească formația Țăcăniții Timorați, înainte de a uita complet despre asta. Dar ulterior, Simon nu mai putu să-și scoată propoziția din minte. Țăcănit ca în: nebun pentru că îi trecuse prin minte că putea fi un războinic sau un erou. Timorat ca în: fricos, înspăimântat. Timid. Un laș mare și prost.

— Era în anul 1828, declamă Balogh. Asta s-a petrecut înainte de Acorduri, nu uitați, înainte ca repudiații să fie obligați să se supună regulilor și învățați să fie civilizați.

Cu coada ochiului, Simon o văzu pe profesoara lor de Istorie încremenind Nu părea un lucru înțelept să ofensezi un magician, nici măcar pe unul la fel de aparent impasibil precum Catarina Loss, însă Balogh continuă fără nicio problemă.

— Europa era în haos. Revoluționari detracați instigau la discordie pe tot continentul. Și în statele germane, o măruntă cabală de magicieni a profitat de situația politică pentru a abate cele mai hâde nenorociri asupra populației locale. Unii dintre voi, mundanilor, s-ar putea să fiți familiarizați cu această epocă de tragedii și de prăpăd din poveștile spuse de Frații Grimm.

Văzând privirile surprinse de pe chipurile mai multor elevi, Balogh zâmbi pentru prima dată.

— Da, Wilhelm și Jacob s-au aflat în centrul ei. Nu uitați, copii, toate poveștile sunt adevărate.

În timp ce Simon încerca să asimileze ideea că, undeva în Germania, scumpa bunicuță a vreunui om putea fi, de fapt, un lup deghizat, Balogh își continuă povestea. Le spuse elevilor despre o mică bandă, de vânători de umbre care fuseseră trimiși să „se ocupe” de magicieni. Despre călătoria lor într-o pădure germană deasă, cu copacii săi însuflețiți prin magie neagră, cu păsările și animalele fermecate pentru a-și apăra teritoriul împotriva forțelor justiției. În inima neagră a pădurii, magicienii

7 Roman de Stephen Crane

invocaseră un Demon Căpetenie, plănuind să dezlănțuie puterea acestuia asupra poporului din Bavaria.

— De ce? întrebă unul dintre elevi.

— Magicienii nu au nevoie de un motiv, răspunse Balogh, aruncându-i din nou o privire Catarinei. În invocările magiei negre se ține întotdeauna seama de cei slabi și ușor de păcălit.

Catarina murmură ceva. Simon se trezi sperând că era un blestem.

— Erau cinci vânători de umbre, continuă Balogh, ceea ce era mai mult decât suficient pentru a lupta contra trei magicieni. Dar Demonul Căpetenie a venit ca o surpriză. Chiar și atunci, binele ar fi învins, dacă nu ar fi fost lașitatea celui mai tânăr din grupul lor, un vânător de umbre pe nume Tobias Herondale.

Un murmur străbătu clasa. Toți elevii, vânători de umbre și mundani deopotrivă, cunoșteau numele de Herondale. Era numele de familie al lui Jace. Era numele eroilor.

— Da, da, cu toții ați auzit de familia Herondale, spuse Balogh nerăbdător. Și poate că ați auzit lucruri bune — despre William Herondale, de pildă, sau despre fiul lui, James, sau despre Jonathan Lightwood Herondale de azi. Dar și cel mai puternic copac poate avea o ramură slabă. Fratele și cumnata lui Tobias au murit de morți nobile în bătălie înainte ca deceniul să se încheie. Pentru unii, asta a fost destul pentru a șterge pata de pe numele Herondale. Dar nicio glorie sau sacrificiu, oricât ar fi de mare, al familiei Herondale nu ne va face să uităm ce-a făcut Tobias — și nici n-ar trebui. Tobias era lipsit de experiență și zăpăcit, luat cu forța în misiune. Avea acasă o soție însărcinată și își facea iluzii că asta îl putea scuti de îndatoririle sale. Iar când demonul și-a lansat atacul, Tobias Herondale, fie numele lui înnegrit pentru tot restul vieții, s-a răsucit pe călcâie și a dat bir cu fugiții. Atunci Balogh repetă ultima propoziție, lovind cu mâna în catedră la fiecare cuvânt: A. Dat. Bir. Cu. Fugiții.

Continuă, descriind în detalii înfiorătoare și dureroase ce se întâmplase apoi: cum trei dintre vânătorii de umbre rămași fuseseră măcelăriți de către demon — unul eviscerat, unul ars de viu, altul stropit cu sânge caustic care îl prefăcuse în praf și

pulbere. Cum cel de-al patrulea supraviețuise numai prin intervenția magicienilor, care îl înapoiaseră alor lui — desfigurat de arsurile demonice care n-aveau să dispară niciodată — drept avertisment pentru a sta deoparte.

— Firește, ne-am întors în număr și mai mare și le-am plătit magicienilor înzecit pentru ceea ce le făcuseră sătenilor. Dar crima mult mai importantă, cea a lui Tobias Herondale, încă aștepta să fie răzbunată.

— Crima mai importantă? Mai importantă decât măcelărirea unui grup de vânători de umbre? întrebă Simon, înainte să se poată abține.

— Demonii și magicienii nu au ce să facă, sunt ceea ce sunt, răspunse Balogh sumbru. Vânătorii de umbre se bucură de un standard mai înalt. Povara morții celor trei bărbați stă în întregime pe umerii lui Tobias Herondale. Iar el ar fi fost pedepsit cu aceeași monedă, dacă ar fi fost atât de prost încât să-și arate iar mutra. N-a facut-o niciodată, dar datoriile trebuie plătite. Un proces s-a ținut în lipsă. A fost găsit vinovat, iar pedeapsa a fost aplicată.

— Dar am crezut că ați spus că nu s-a mai întors niciodată? întrebă Julie.

— Într-adevăr. Așa că, în loc, pedeapsa i-a fost aplicată soției lui.

— Soției lui însărcinate? întrebă Marisol, arătând de parcă ar fi fost gata să vomite.

— Sed lex, dura lex, zise Balogh.

Dictonul latin li se repetase din prima zi la Academie, iar Simon ajunsese să deteste să-l audă — era extrem de des folosit de vânătorii de umbre ca scuză pentru a se comporta ca niște monștri. Balogh își uni degetele sub formă de cupolă și contemplă sala de clasă, privind satisfăcut în timp ce mesajul lui devenea clar. Acesta era modul în care Conclavul trata lașitatea pe câmpul de luptă; aceasta era dreptatea de sub Convenție.

— Legea e aspră, traduse Balogh pentru elevii care amuțiseră. Dar e lege.

— Alegeți înțelept, îi preveni Scarsbury, urmărindu-i pe

elevii care studiau numeroasele opțiuni ascuțite pe care le avea de oferit sala armelor.

— Cum ar trebui să alegem înțelept când nici măcar nu ne spuneți cu ce ne vom lupta? se plânse Jon.

— Știți că e un vampir, răspunse Scarsbury. Veți afla mai multe când veți ajunge la locul respectiv.

Simon își puse un arc pe umăr și alese un pumnal pentru lupte de tip busculadă; părea arma cu care era cel mai puțin probabil să se înjunghie singur. În timp ce elevii vânători de umbre își desenau rune de putere și agilitate și își îndesau lampa-vrăjitoarei în buzunare, Simon își vârî o lanternă subțire într-o parte a curelei și un aruncător portabil de flăcări în cealaltă. Atinse steaua lui David, care atârna pe același lanț cu pandantivul lui Jordan la gâtul lui — nu avea să-l ajute prea mult, numai dacă nu cumva vampirul era evreu, dar îl facea să se simtă ceva mai bine. Ca și cum cineva stătea cu ochii pe el.

În aer se simțea o încărcătură electrică de nerăbdare, care îi amintea lui Simon de perioada în care fusese copil și se pregătea să plece într-o excursie. Bineînțeles, o vizită la grădina zoologică Bronx sau la o stație de tratare a apelor reprezenta o șansă mult mai mică de a fi eviscerat, și, în loc să se alinieze pentru a urca într-un autobuz școlar, elevii se adunară în fața unui portal magic care avea să-i transporte transdimensional pe mii de kilometri cât ai clipi.

— Ești pregătit pentru asta? îl întrebă George, rânjind.

Gătit în echipament complet de luptă, cu o spadă lungă atârnată pe umăr, colegul de cameră al lui Simon arăta a războinic din cap până-n picioare.

Pentru o fracțiune de secundă, Simon se închipui răspunzând „nu”. Ridicând mâna, cerând să fie scuzat. Recunoscând ca nu știa ce caută acolo, că toate tacticile de luptă care îi fuseseră predate se evaporaseră din mintea lui, că ar fi vrut sa-și facă valiza, să ajungă acasă prin portal și să pretindă, că nimic din toate astea nu se întâmplase vreodată.

— Pe cât de pregătit pot fi, răspunse el — și păși prin portal.

Din câte își amintea Simon, călătoria cu autobuzul școlar constituia o experiență mizerabilă, nedemnă, plină de mirosuri urâte, de flegme și de ocazionalele crize de grețuri provocate de mișcare.

Călătoria prin portal era considerabil mai neplăcută.

Odată ce-și recăpătă echilibrul și suflul, Simon privi în jur — și icni. Nimeni nu menționase încotro se îndreptau prin portal, însă Simon recunoscu imediat clădirea. Era din nou în New York City — și nu doar în New York, ci în Brooklyn. Gowanus, pentru a fi mai exacți, o mică întindere de parcuri industriale și depozite aliniate pe malul unui canal toxic aflat la o distanță de mai puțin de zece minute de mers pe jos de apartamentul mamei sale.

Era acasă.

Era exact așa cum și-l amintea — și totuși, total diferit. Sau poate că doar el era total diferit, că după numai două luni în Idris uitase sunetele și mirosurile modernității: bâzâitul scăzut și constant al electricității și pâcla densă a gazelor de eșapament, camioanele care claxonau, găinațul de porumbei și mormanele de gunoi care timp de șaisprezece ani alcătuiseră eșafodajul vieții sale zilnice.

Pe de altă parte, poate din cauza că acum putea să vadă. Prin iluziile magice, reușea să vadă. Sirenele înotând în Gowanus.

Era acasă și în același timp nu era acasă, iar Simon simți aceeași dezorientare pe care o avusese după vara petrecută în munți în tabăra evreiască, atunci când se trezise incapabil să adoarmă fără sunetul cicadelor și sforăitul lui Jake Grossberg din patul de deasupra. Poate, gândi el, nu aveai cum să-ți dai seama cât de mult te schimbă faptul că pleci departe până ce nu încerci să te întorci acasă.

— Ascultați-mă, băieți! strigă Scarsbury, când trecu și ultimul elev prin portal.

Erau adunați în fața unei fabrici părăsite, cu pereții împestrițați cu graffiti și ferestrele bătute în scânduri.

Marisol își drese glasul, sonor, iar Scarsbury oftă.

— Ascultați-mă, băieți și fetei înăuntrul acestei clădiri este

o femeie-vampir care a încălcat Convenția și a omorât mai mulți mundani. Misiunea voastră este să o depistați și să o executați. Și vă sugerez să o faceți înainte de apusul soarelui.

— N-ar trebui ca vampirilor să li se permită să rezolve ei înșiși asta? întrebă Simon.

Codexul menționa destul de limpede că repudiaților li se încredințase sarcina de a face ordine singuri între ei. Simon se întrebă dacă asta însemna să li se acorde vampirilor rebeli dreptul la un proces înainte de a fi executați.

Cum am ajuns aici? se întrebă el — nici măcar nu credea în pedeapsa cu moartea.

— Nu că asta v-ar interesa pe voi, răspunse Scarsbury, dar clanul ei ne-a predat-o nouă, așa încât voi, copii, să puteți să vă mânjiți cu puțin sânge pe mâini. Gândiți-vă la asta ca la un dar de-al vampirilor pentru voi.

Exceptând faptul că „asta” nu era o asta câtuși de puțin, gândi Simon.

— Sed lex, dura lex, murmură George alături de el, cu o privire stânjenită, de parcă încerca să se convingă singur.

— Voi sunteți douăzeci și ea e doar una, continuă Scarsbury, iar în caz că până și această diferență este prea mult pentru voi, vânători de umbre experimentați vor urmări totul îndeaproape, gata să intervină când o dați în bară. Voi nu îi veți vedea, dar ei vă văd și se vor asigura că nu veți păți nimic. Probabil. Și dacă vreunul dintre voi este tentat să întoarcă spatele și s-o ia la sănătoasa, amintiți-vă ce-ați învățat. Lașitatea își are prețul ei.

Când stăteau în picioare pe trotuar în lumina strălucitoare a soarelui, misiunea păruse mai mult decât ușor lipsită de sportivitate. Douăzeci de vânători de umbre în pregătire, cu toții înarmați până în dinți; un vampir capturat, captiv în clădire cu ajutorul pereților de oțel și al soarelui.

Dar în interiorul fostei fabrici, pe întuneric, imaginându-și mișcările iuți și sclipirea colților îndărătul oricărei umbre, era o cu totul altă poveste. Jocul nu mai părea aranjat dinainte în favoarea lor — nu prea mai părea deloc un simplu joc.

Elevii se despărțiră în perechi, pornind în căutarea prăzii în întuneric. Simon se oferi voluntar să păzească una dintre ieșiri, sperând foarte tare că treaba asta urma să se dovedească foarte asemănătoare cu acele jocuri de fotbal de la orele de sport, unde petrecuse timpul păzind poarta și numai de câteva ori trebuise să respingă câte o lovitură bine țintită.

Firește, de fiecare dată, mingea zburase deasupra capului său și apoi în plasă, făcând astfel ca echipa lui să piardă meciul. Dar acum încerca să nu se gândească la asta.

Jon Cartwright era staționat la ușa de lângă el, cu o piatră de lampa-vrăjitoarei strălucind în palma sa. Timpul trecea; se străduiau din răsputeri să se ignore unul pe celălalt.

— Mare păcat că tu nu poți folosi una din astea, spuse Jon în cele din urmă, ridicând piatra. Sau una din astea.

Bătu cu palma pumnalul serafic care îi atârna de curea. Elevii nu fuseseră încă învățați cum să lupte cu ele, dar mai mulți puști vânători de umbre își aduseseră propriile arme de acasă.

— Nu-ți face griji, eroule, adăugă el. Dacă vampireasa își face apariția, eu sunt aici să te apăr.

— Grozav, mă pot ascunde după imensa ta vanitate.

Jon se repezi spre el.

— S-ar putea să vrei să te păzești, mundanule. Dacă nu ești atent, ai să…

Vocea lui Jon se frânse. Dădu înapoi până ce ajunse cu spatele lipit de perete.

— Am să ce? îl îmboldi Simon.

Jon scoase un sunet care suna suspect de asemănător cu un scâncet. Duse mâna la curea, degetele întinzându-se după pumnalul serafic, dar fără să-l ajungă. Ochii lui măriți de groază erau ațintiți asupra unui punct aflat exact deasupra umărului lui Simon.

— Fă ceva! scânci el. O să ne omoare!

Simon văzuse destule filme de groază ca să înțeleagă

situația. Iar situația era destul de clară cât să-l facă să vrea să țâșnească spre ușă, să se strecoare pe acolo la lumina zilei și să continue să alerge până ce ajungea din nou acasă, cu ușile încuiate, în siguranță sub pat, unde se ascunsese cândva de monștri imaginari.

În schimb, se întoarse încet.

Fata care se ivi din întuneric părea să fie cam de vârsta lu i. Părul șaten era prins într-o coadă de cal înaltă, ochelarii îi erau roz-închis cu rame de baga vintage, iar tricoul înfățișă un ofițer s ângeros din Star Trek, îmbrăcat cu o cămașă stacojie pe care scr ia LIVE FAST, DIE RED[8]. Ea era, cu alte cuvinte, exact genul lui Simon — excepție făcând colții care sclipeau în lumina lanternei lui și viteza neomenească cu care se deplasă în partea opusă a încăperii și îi trase un șut lui Jon Cartwright în cap. Acesta căzu grămadă la pământ.

— Și au mai rămas doar doi, spuse fata, și zâmbi arogant.

Niciodată nu-i trecuse prin cap lui Simon că vampireasa avea să fie de vârsta lui, sau cel puțin să arate ca și cum ar fi.

— Fii atent cu chestia aia, Diurnule, îi spuse ea. Am auzit că ești din nou viu. Presupun că vrei să rămâi așa.

Simon privi în jos și își dădu seama că luase pumnalul în mână.

— Ai de gând să mă lași să ies de-aici sau nu? îl întrebă ea.

— Nu se poate să ieși afară.

— Nu?

— Lumina soarelui, îți amintești? Îi face pe vampiri să se dezintegreze.

Lui Simon nu-i venea să creadă că nu-i tremura glasul. Sincer, nu-i venea să creadă nici că nu făcuse pe el. Era singur cu un vampir. O fată-vampir, drăguță… pe care el trebuia să o omoare. Cumva.

— Verifică-ți ceasul, Diurnule.

---

8 Trăieşte repede, mori roşu

— Nu port ceas la mână, spuse Simon. Și nu mai sunt Diurn.

Ea veni mai aproape de el, destul de aproape cât să-l mângâie pe față. Degetul îi era rece, pielea netedă ca marmura.

— Este adevărat că nu-ți mai amintești? îl întrebă ea, examinându-l curioasă. Nici de mine nu-ți amintești?

— Te-am… te cunosc?

Ea își trecu degetele peste buze.

— Întrebarea este: cât de bine m-ai cunoscut, Diurnule? N-am să spun numănui.

Clary și ceilalți nu îi spuseseră nimic despre faptul că el avea prieteni vampiri sau… mai-mult-decât-prieteni vampiri. Poate că ei doriseră să-l scutească de detaliile acelei etape din viață, etapa în care fusese însetat de sânge și se plimbase în întuneric. Poate că fusese atât de jenat, încât nu le spusese niciodată.

Sau poate că ea mințea.

Lui Simon îi displăcea asta, faptul că nu știa. Îl facea să se simtă de parcă pășea pe nisipuri mișcătoare, fiecare întrebare fără răspuns, fiecare nouă descoperire despre trecutul lui atrăgându-l și mai tare în nămol.

— Lasă-mă să plec, Diurnule, șopti eau Tu nu ai fi făcut nicicând rău unuia de-al tău.

El citise în Codex că vampirii aveau abilitatea de a hipnotiza; știa că trebuia să se păzească de asta. Dar privirea ei era magnetică. Nu-și putea lua ochii de la ea.

— Nu pot să fac asta, răspunse el. Ai încălcat Legea. Ai ucis pe cineva. Pe mai mulți.

— De unde știi?

— Fiindcă…

Tăcu brusc, dându-și seama cât de jalnic ar fi sunat: Fiindcă așa mi-a spus cineva.

Ea ghici oricum răspunsul.

— Diurnule, tu mereu faci ce ți se spune? Nu gândești niciodată pentru tine?

Mâna lui Simon se strânse pe mânerul pumnalului. Își făcuse prea multe griji că avea să descopere că era un laș, că era prea înspăimântat să lupte. Dar acum, că era acolo, față în față cu presupusul monstru, nu era speriat — era șovăielnic.

Sed lex, dura lex.

Doar că poate nu era chiar atât de simplu; poate că ea tocmai făcuse o greșeală sau altcineva o făcuse, poate că el primise informații greșite. Poate că era o ucigașă cu sânge-rece — dar, chiar și așa, cine era el să o pedepsească?

Porni pe lângă el, îndreptându-se spre ușă. Fără să se gândească, Simon făcu o mișcare pentru a o bloca. Pumnalul lui țâșni în sus, despicând un arc periculos în aer și șuierând pe lângă urechea ei. Ea făcu un pas înapoi, râzând, în timp ce se repezea la el cu degetele curbate ca niște gheare. Simon simți atunci, pentru prima dată, adrenalina care îi fusese promisă, claritatea bătăliei. Încetă să mai gândească în termeni de tehnici și mișcări, încetă să mai gândească în general și pur și simplu acționă, parând și ferindu-se de atacul ei, țintind o lovitură în gleznele ei pentru a o răsturna, tăind-o cu pumnalul pe pielea ei albă, lăsând în urmă sânge, și în timp ce mintea lui intră din nou în funcțiune, aflându-se cu un pas în urma trupului său, el gândi: O fac. Lupt. Eu câștig.

Asta până ce ea îl prinse de încheietura mâinii cu o strânsoare de fier, îl răsturnă pe spate de parcă era un copilaș și îl încălecă. Își dădu seama că ea se jucase cu el. Prefacându-se că luptă, până ce se plictisise.

Își coborî fața lângă a lui, destul de aproape ca el să-i simtă respirația — dacă ea ar fi respirat.

Își aminti, deodată, cât de rece fusese el atunci când era mort. Își aminti nemișcarea din piept, tinde inima nu-i mai batea.

— Aș putea să ți le dau pe toate înapoi, Diurnule, îi șopti ea. Viața eternă.

El își aminti foamea și gustul sângelui.

— Aia n-a fost viață, răspunse.

— Dar nici moarte n-a fost.

Buzele ei erau reci pe gâtul lui. Totul la ea era rece.

— Aș putea să te omor acum, Diurnule. Dar n-am s-o fac. Nu sunt un monstru. Indiferent de ce ți-au zis ei.

— Ti-am mai spus, nu mai sunt un Diurn.

Simon nu știa de ce se contrazicea cu ea, mai ales acum, dar i se părea important să o spună cu voce tare, că era viu, că era om, că inima lui bătea din nou. Mai ales acum.

— Cândva ai fost repudiat, îi spuse ea, ridicându-se deasupra lui. Asta va fi mereu o parte din tine. Chiar dacă tu uiți, ei nu vor uita niciodată.

Simon era pe punctul de a o contrazice din nou, când un bici strălucitor pocni din întuneric și se înfășură în jurul gâtului fetei. O smulse de la pământ și o trânti tare, spărgându-i capul de podeaua din ciment.

— Isabelle? întrebă Simon confuz, în timp ce Isabelle Lightwood se năpusti asupra fetei-vampir, cu pumnalul strălucind.

Niciodată până atunci el nu conștientizase ce crimă îngrozitoare împotriva firii era că își pierduse amintirile despre Isabelle în acțiune. Era clar că aceea era starea ei naturală. Isabelle stând nemișcată era frumoasă; Isabelle sărind prin aer, săpând moarte în came rece, era nepământeană, arzând la fel de luminos ca biciul ei din aur. Era ca o zeiță, își spuse Simon, apoi se corectă în gând — era ca un înger răzbunător, dezlănțuindu-se iute și letal. Înainte ca el să se poată ridica de la pământ, gâtejul fetei fu spintecat, ochii ei ne-morți rostogolindu-i-se înapoi în cap, și, cât ai zice pește, se termină. Era praf și pulbere; era moartă.

— Cu plăcere.

Isabelle îi întinse mâna. Simon o ignoră, ridicându-se în picioare fără ajutorul ei.

— De ce ai făcut asta?

— Ăă, pentru că era pe punctul de-a te ucide?

— Ba nu, nu era, spuse el cu răceală.

Isabelle rămase cu gura căscată la el.

— Tu chiar ești supărat pe mine? Pentru că ți-am salvat fundul?

Abia când îi puse întrebarea își dădu el seama că era supărat. Supărat pe ea pentru că o omorâse pe fata-vampir, supărat pentru că ea presupusese că el avea nevoie ca fundul să îi fie salvat și cam avusese dreptate, cu toate că el făcuse să fie dureros de clar că între ei nu mai putea să fie nimic. Supărat că ea era nepământesc de sexy, zeița războinică cu părul ca pana corbului, și părând, contrar tuturor așteptărilor, încă îndrăgostită de el — iar el părând că trebuia să o rupă din nou cu ea.

— Nu voia să mă rănească. Voia doar să plece.

— Și ce? Ar fi trebuit să o las? Asta plănuiai să faci? Mai există și alți oameni pe lume în afară de tine, Simon. Ea a omorât copii. Le-a sfâșiat beregatele.

El nu putea să răspundă. Nu știa ce să simtă sau să creadă. Fata-vampir fusese o ucigașă. O ucigașă cu sânge-rece, în toate sensurile cuvântului. Dar el simțise un soi de înrudire cu ea în timp ce ea îl îmbrățișase, un fel de șoapta, în străfundurile minții sale, care spunea: Suntem amândoi copii rătăciți.

Nu era convins că în viața lui Isabelle exista un loc pentru o persoană rătăcită.

— Simon?

Isabelle era încordată ca un arc întins. Vedea cât de mult efort facea doar pentru a-și păstra vocea fermă, chipul lipsit de orice emoție.

De unde să știu asta? se întrebă Simon. Să o privească era ca și cum vedea dublu: o Isabelle străină, pe care de-abia o cunoștea, o Isabelle pe care un alt Simon, mai bun, o iubise atât de mult, încât ar fi sacrificat orice pentru ea. Exista o parte din el — o parte aflată dedesubtul amintirilor, dincolo de rațiune — disperată să închidă spațiul dintre ei, să o ia în brațe, să-i

mângâie părul, să se piardă în ochii ei adânci, în buzele ei, în iubirea ei grozavă, protectoare, copleșitoare.

— Nu se poate să continui să faci asta! strigă el, neștiind prea bine dacă țipa la ea sau la el însuși. Nu e treaba ta să mai alegi pentru mine, să decizi ce ar trebui să fac sau cum ar trebui să trăiesc. Cine ar trebui să fiu. De câte ori trebuie să-ți mai spun înainte să mă auzi? Eu nu sunt el! Nu voi fi el niciodată, Isabelle! El ți-a aparținut, înțeleg asta. Dar eu nu. Știu că voi, vânătorii de umbre, sunteți obișnuiți să se facă după cum vreți — voi stabiliți regulile, voi știți ce e mai bine pentru noi ceilalți. Dar nu de data asta, bine? Nu cu mine.

Cu un calm deliberat, Isabelle își înfășură biciul în jurul încheieturii mâinii.

— Simon, cred că mă confunzi cu o persoana căreia îi pasă.

Nu emoția din vocea ei îi frânse lui inima, ci lipsa acesteia. Îndărătul cuvintelor nu era nimic nicio durere, nicio mânie suprimată, ci doar un vid. Gol și rece.

— Isabelle…

— Simon, n-am venit aid pentru tine. Asta e slujba mea. Am crezut că doreai să fie și a ta. Dacă încă mai crezi asta, ți-aș sugera să te mai gândești la unele lucruri. Cum ar fi modul în care vorbești cu superiorii tăi.

— Superiorii… mei?

— Și ca să ne înțelegem, dacă tot ai adus vorba. Ai dreptate, Simon. Nu cunosc deloc această versiune a ta. Și sunt destul de sigură că nu vreau.

Trecu pe lângă Simon, umărul ei ștergându-se de al lui pentru cea mai mică fracțiune de secunda, apoi ieși din clădire.

Simon privi lung după ea, întrebându-se dacă ar trebui să o urmeze, dar se părea că nu putea să-și facă picioarele să se miște. La sunetul ușii trântite, Jon Cartwright clipi și deschise ochii, apoi se ridică în picioare, năucit.

— Am omorât-o? îl întrebă pe Simon, zărind grămăjoara de praf în locul în care fusese fata.

— Mda, răspunse el obosit. Ai putea să spui și-așa.

— O, da, așa meriți, sugative! Jon ridică pumnul în aer, apoi desfăcu degetele în semnul diavolului. Dacă te pui cu taurul Cartwright, faci cunoștință cu coamele!

— Nu spun că ea nu a încălcat Legea, explică Simon, pentru ceea ce părea a fi a mia oară. Ziceam și eu, chiar dacă a facut-o, de ce a trebuit să o omorâm? Vreau să spun… ce părere aveți despre, știu și eu, închisoare?

Când fuseseră transportați înapoi la Academie prin portal, cina se terminase de mult. Dar drept recompensă pentru truda lor, decana Penhallow deschisese sala de mese și bucătăria pentru cei douăzeci de elevi. Se îngrămădiră în jurul a două mese lungi, ronțăind înfometați rulouri cu ou râncede și shaorma care, din fericire, n-avea nicio aromă. Academia revenise la politica sa tradițională de a servi mâncare internațională — dar, din păcate, toate aceste mâncăruri erau preparate de un singur bucătar-șef, pe care Simon îl bănuia a fi magician, deoarece aproape tot ce mâncau părea fermecat să aibă gust de mâncare pentru câini.

— Pentru că asta e ceea ce facem, răspunse Jon. Când un vampir… orice repudiat… încalcă Convenția, cineva trebuie să-l ucidă. Nu ai fost atent?

— Păi, de ce nu există o închisoare pentru repudiați? întrebă Simon. De ce nu există procese cu repudiați?

— Nu așa stau lucrurile, Simon, spuse Julie.

Simon crezuse că ea avea să fie mai prietenoasă după discuția lor de pe coridor din urmă cu două seri, dar mai curând devenise și mai irascibilă, gata să facă să curgă sânge.

— Asta nu e una dintre legile stupide ale mundanilor. Asta este Legea, pe care ne-a dat-o îngerul. Mai presus de orice.

Jon încuviință din cap, cu mândrie.

— Sed lex, dura lex.

— Chiar dacă e greșită? întrebă Simon.

— Cum ar putea să fie greșită, dacă e Legea? Asta-i o prostie.

Râde ciob de oala spartă, gândi el imatur, dar se opri înainte să o spună cu glas tare. Oricum, Jon era de o prostie banală.

— Vă dați seama că sună de parcă ați face parte cu toții dintr-un cult, se plânse Simon.

Atinse steaua care încă atârna la gâtul lui. Familia lui nu fusese niciodată foarte religioasă, dar tatălui său îi plăcuse să-l ajute să descopere perspectiva iudaică asupra chestiunilor legate de bine și rău. „întotdeauna există o oarecare libertate", îi spusese el lui Simon, „un mic spațiu în care să înțelegi singur aceste lucruri" îl învățase pe Simon să pună întrebări, să conteste autoritatea, să înțeleagă și să creadă în reguli înainte să le urmeze. Exista o moștenire iudaică nobilă a contrazicerii, îi plăcea tatălui său să spună, chiar și atunci când era vorba să te contrazici cu Dumnezeu.

Simon se întrebă acum ce părere ar fi avut tatăl lui despre el, la această școală pentru fundamentaliști, jurând credință în fața unui principiu divin mai presus de orice lege. Dar ce însemna să fii evreu într-un univers unde îngerii și demonii erau pe pământ, practicau miracole, purtau săbii? Oare gândirea pentru sine era o activitate mai potrivită unei lumi fără nicio dovadă a divinului?

— Legea e aspră, dar e Lege, adăugă Simon cu dezgust. Și ce? Dacă Legea e greșită, de ce să nu o schimbăm? Știți cum ar arăta lumea dacă am continua să urmăm legile făurite în Evul Mediu timpuriu?

— Știi cine mai vorbea așa? întrebă Jon amenințător.

— Lasă-mă să ghicesc: Valentine. Simon se încruntă. Deoarece, aparent, în toată istoria vânătorilor de umbre, numai un individ s-a deranjat să pună întrebări. Da, ăsta sunt eu, un super-ticălos malefic și charismatic pe cale să conducă o revoluție. Ați face mai bine să mă raportați.

George scutură din cap drept avertisment.

— Simon, nu cred că…

— Dacă o detești atât de tare, de ce te afli aici? interveni Beatriz, cu o nuanță neobișnuit de ostilă în glas. Tu poți să-ți

alegi viața pe care vrei să o trăiești.

Se opri brusc, lăsând ceva nerostit să atârne în aer. Ceva, bănui Simon, de genul: spre deosebire de noi ceilalți.

— Bună întrebare.

Simon lăsă jos furculița și își trase scaunul înapoi de la masă.

— Pe bune, nici măcar nu ți-ai terminat..., începu George, fluturând din mână spre farfurie, de parcă nu putea să o descrie ca fiind mâncare.

— Mi-am pierdut pofta de mâncare.

Simon se afla la jumătatea drumului spre catacombe, când Catarina Loss îl opri pe coridor.

— Simon Lewis, zise ea. Trebuie să vorbim.

— Putem să o lăsăm pe mâine-dimineață, domnișoară Loss? o întrebă el. A fost o zi lungă și...

Ea clătină din cap.

— Știu cum a fost ziua ta, Simon Lewis. Discutăm acum.

Cerul era luminat de stele. Pielea albastră a Catarinei strălucea în lumina lunii, iar părul ei ardea argintiu. Magiciana insistase că aveau amândoi nevoie de aer curat, iar Simon fusese nevoit să admită că avea dreptate. Deja se simțea mai bine, doar respirând mirosul ierbii și al copacilor, sub cerul liber. Idris avea anotimpuri, însă, cel puțin până acum, nu erau cele cu care fusese obișnuit. Sau, mai curând, erau cele mai bune versiuni ale lor: toate zilele de toamnă răcoroase și senine, cu aerul încărcat de promisiunea focurilor de tabără și a livezilor de mere, iar apropierea iernii marcată numai de un cer surprinzător de limpede și de un frig mușcător, care era aproape plăcut în durerea lui de gheață.

— Am auzit ce ai spus la cină, Simon, începu Catarina în timp ce se plimbau prin grădină.

El își privi profesoara surprins și ușor alarmat.

— Cum ați putut?

— Sunt magiciană, îi reaminti ea. Pot o mulțime de lucruri.

Corect. Școala magică, gândi el disperat, întrebându-se dacă va mai beneficia vreodată de intimitate.

— Simon, vreau să-ți spun o poveste, continuă ea. E ceva ce am spus unui număr foarte mic de oameni, oameni de încredere, și sper că vei alege să o ții doar pentru tine.

Părea un lucru ciudat ca ea să riște cu un elev pe care de-abia îl cunoștea — dar, totuși, era magiciană. Simon nu avea nici cea mai vagă idee de ce erau magicienii capabili, însă devenea tot mai priceput la jocul de-a închipuitul. Dacă i-ar fi trădat încrederea, probabil că ea ar fi știut.

Și ar fi acționat în consecința.

— Ai ascultat la oră povestea lui Tobias Herondale?

— Întotdeauna ascult la ore, răspunse Simon, iar ea râse.

— Ești foarte bun la răspunsuri evazive, Diurnule. Ai fi un bun elf.

— Bănuiesc că nu e un compliment.

Catarina îi oferi un surâs misterios.

— Eu nu sunt vânător de umbre, îi reaminti ea. Părerile mele despre elfi îmi aparțin.

— De ce continuați să-mi spuneți Diurn? întrebă Simon. Știți că nu mai sunt unul acum.

— Noi suntem ceea ce trecutul nostru ne-a făcut, răspunse Catarina. Acumularea a mii de alegeri zilnice. Ne putem schimba, dar niciodată nu putem șterge ceea ce am fost. Ridică un deget pentru a-l reduce la tăcere, de parcă ar fi știut că el avea de gând să o contrazică. Faptul că uiți acele alegeri nu le face să dispară, Diurnule. Ar fi bine să îți amintești asta mereu.

— Asta ați vrut să-mi spuneți? o întrebă el, cu o iritare mai vizibilă decât ar fi intenționat.

De ce simțeau toți cei din viața lui nevoia de a-i spune cine era sau cine ar fi trebuit să fie?

— Nu ai răbdare cu mine, observă Catarina. Din fericire, mie nu-mi pasă. Acum am de gând să-ți spun o altă poveste despre Tobias Herondale. O asculți sau nu, decizia îți aparține.

El o ascultă.

— L-am cunoscut pe Tobias, am cunoscut-o pe mama lui înainte ca el să se nască, l-am urmărit cât a fost copil luptându-se să se adapteze în familie, să-și găsească locul. Cei din familia Herondale sunt mai degrabă o seminție infamă, după cum probabil că știi. Mulți dintre ei eroi, unii dintre ei trădători, foarte mulți nesăbuiți, creaturi sălbatice, mistuite de pasiunile lor, fâe ele iubire sau ură. Tobias era… diferit. Era blajin, plăcut, genul de băiat care facea așa cum i se spunea. Fratele lui mai mare, William… totuși, a existat un vânător de umbre demn de numele Herondale, la fel de viteaz și de doua ori mai încăpățânat decât nepotul care ulterior avea să-i poarte numele. Dar nu Tobias. Nu avea niciun talent deosebit pentru vânătoarea de umbre și nici prea multă pasiune pentru ea. Tatăl lui era un bărbat dur, mama sa puțin isterică, deși puțini ar fi putut să o condamne cu un asemenea soț. Un băiat mai îndrăzneț ar fi întors spatele familiei sale și tradițiilor ei, hotărând că nu este potrivit pentru viața de vânător de umbre, și ar fi pornit într-o anumită direcție pe cont propriu. Dar pentru Tobias, așa ceva era de neconceput. Părinții săi îl învățaseră Legea, iar el nu știa decât să o urmeze. Nu chiar atât de neobișnuit printre oameni, chiar dacă sângele lor este amestecat cu cel al îngerului. Neobișnuit pentru un Herondale, poate, dar dacă cineva ar fi gândit astfel, tatăl lui Tobias ar fi avut grijă ca respectivul să-și țină gura. Și așa a crescut el. S-a căsătorit, o partidă care i-a surprins pe toți, căci Eva Blackthom era opusul blândeții. O femeie arțăgoasă, cu părul negru ca pana corbului, cumva ca Isabelle a ta.

Simon se zbârli. Ea nu era Isabelle a lui, nu mai era. Se întrebă dacă fusese vreodată cu adevărat a lui. Isabelle nu părea să fie genul de fată care să aparțină cuiva. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea.

— Tobias o iubea mai mult decât iubise vreodată orice altceva: familia lui, îndatoririle sale, ba chiar și pe el însuși. Acolo, probabil, sângele familiei Herondale nu s-a dezmințit. Era însărcinată cu primul ei copil când el a fost chemat într-o misiune în Bavaria, care ai auzit cum s-a sfârșit.

Simon încuviință din cap și inima i se strânse din nou la gândul pedepsei aplicate soției lui Tobias. Eva. Și copilului lor

nenăscut.

— Lazlo Balogh știe numai versiunea acestei povești așa cum i-a fost transmisă de generații și generații de vânători de umbre. Tobias nu mai este o persoană pentru ei sau un înaintaș. El nu mai este decât o poveste cu subiect moralizator. Am mai rămas doar câțiva care să ni-l amintim cu adevărat pe băiatul care a fost odată.

— Cum de l-ați cunoscut atât de bine? o întrebă Simon. Am crezut că, pe atunci, magicienii și vânătorii de umbre nu erau tocmai… știți dumneavoastră. În relații cordiale.

De fapt, Simon se gândise că era mult mai probabil să fi fost relații distrugătoare; după cum aflase din Codex și de la lecțiile de istorie, vânătorii de umbre din trecut îi vânau pe magicieni și pe ceilalți repudiați așa cum vânătorii de animale mari vânează elefanți. Cu nonșalanță, puși pe distracție și însetați de sânge.

— Asta e o altă poveste, îl dojeni Catarina. Nu-ți spun povestea mea, ți-o spun pe cea a lui Tobias. Ajunge să zicem că era un băiat de treabă, chiar și pentru repudiați, iar bunătatea lui era proverbială. Ce știi tu, ce cred ca știu toți vânătorii de umbre de azi, este că Tobias a fost un laș care și-a abandonat camarazii în toiul luptei. Adevărul nu este niciodată atât de simplu, nu-i așa? Tobias nu dorise să-și lase soția singură când era bolnavă și însărcinată, dar s-a dus oricum, făcând ce i se spusese. În adâncul acelor codri din Bavaria, a întâlnit un magician care îi cunoștea cea mai mare temere a sa și a folosit-o împotriva lui. A descoperit fisura din armura lui Tobias, a găsit o modalitate de a-i pătrunde în minte, convingându-l că soția lui se afla într-un pericol groaznic, i-a arătat o viziune a Evei, plină de sânge și muribunda, țipând după Tobias, care să vină să o salveze. Tobias a fost vrăjit și copleșit de durere, iar magicianul a continuat să îi arunce viziune după viziune, cu toate ororile din lume pe care Tobias nu le putea suporta. Da, Tobias a dezertat. Mintea i-a cedat. Și-a abandonat camarazii și a fugit în pădure, orbit și torturat de viziunile sale coșmarești. Ca toți cei din familia Herondale, abilitatea lui de a iubi peste măsură, infinit, era atât darul lui, cât și marele lui blestem. Când a crezut că Eva era moartă, și-a pierdut mințile. Știu cine poartă vina distrugerii

lui Tobias Herondale.

— Dar ei nu puteau să știe că Tobias înnebunise! protestă Simon. Nimeni nu l-ar fi putut pedepsi pentru asta!

— Ba au știut, îi spuse Catarina. Asta n-a contat. Ce a contat a fost că și-a trădat îndatorirea. Eva n-a fost niciodată în pericol, firește... Cel puțin, nu până ce Tobias și-a părăsit postul. Asta a constituit ultima ironie crudă a vieții lui Tobias: faptul că a condamnat-o la moarte pe femeia pentru care și-ar fi dat viața. Magicianul îi arătase o fărâmă din viitorul care nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Tobias ar fi fost capabil să i se împotrivească. N-a putut să i se împotrivească. N-a putut să fie găsit. Conclavul a venit după Eva.

— Ați fost de față, ghici Simon.

— Am fost, încuviință ea.

— Și nu ați încercat să-i opriți?

— Nu mi-am irosit timpul încercând, nu. Nefilimii nu le acordă atenție repudiaților care se implica. Numai un neghiob ar încerca să se vâre între vânătorii de umbre și Legea lor.

Era ceva în felul în care o spunea, crispat și întristător în același timp, care îl făcu să întrebe:

— Sunteți o neghioabă, nu-i așa?

Ea surâse.

— E primejdios să-i spui unui magician așa, Simon. Dar... da. Am încercat. L-am căutat pe Tobias Herondale folosind căi la care nefilimii nu au acces și l-am găsit rătăcind nebun în pădure, neștiind nici cum îl cheamă. Catarina își lăsă în jos capul. N-am putut să-i salvez pe el sau pe Eva. Dar am salvat copilașul. Măcar atât am reușit.

— Dar cum? Unde...?

— Am folosit o anumită cantitate de magie și de iscusință pentru a ajunge în închisoarea vânătorilor de umbre, unde ai fost ținut și tu cândva, spuse Catarina, dând din cap spre el. Am făcut ca pruncul să se nască mai devreme și am aruncat o vrajă pentru a face să pară că ea încă era însărcinată. Eva a fost ca de oțel în acea noapte, implacabilă și strălucitoare în întunericul

care pogorâse asupra ei. Nu a șovăit și nu s-a clintit și nu s-a trădat prin niciun semn în timp ce mergea spre a-și întâmpina moartea. A păstrat secretul nostru până la sfârșit, iar vânătorii de umbre care au omorât-o n-au bănuit nimic. După asta, a fost cumva ușor. Nefilimii rareori sunt interesați de isprăvile repudiaților, iar repudiații găsesc adesea nepăsarea lor foarte convenabilă. Nu au observat niciodată că am navigat spre Lumea Nouă cu un bebeluș. Am rămas acolo timp de douăzeci de ani, înainte să ma întorc la ai mei și la munca mea, și am crescut copilul până ce a devenit adult. E țărână de ani de zile, dar pot să închid ochii și să-i văd chipul de când era la fel de tânăr cum ești tu acum. Copilul lui Tobias și al Evei. Era un copil dulce, blând ca tatăl lui și aprig ca mama sa. Nefilimii cred în viața trăită după legi aspre și plătesc prețuri mari, însă aroganța lor înseamnă că nu înțeleg pe deplin costul a ceea ce fac. Lumea ar fi fost mai săracă fără acel băiat. A avut o iubire mundană și o viață mundană plină de mici acte de gentilețe, ceea ce ar fi însemnat foarte puțin pentru un vânător de umbre. Nu l-au meritat. L-am lăsat ca dar lumii mundane.

— Așadar, spuneți că mai există un Herondale undeva în lume? Poate generații întregi de Herondale despre care nimeni nu știe nimic?

În Talmudul din care îi plăcea tatălui lui Simon să citeze, exista un rând; Cel care salvează o viață e ca și cum ar fi salvat o întreagă lume.

— E posibil, zise Catarina. Am avut grijă ca băiatul să nu afle niciodată cine e, era mai sigur așa. Dacă într-adevăr neamul lui continuă să trăiască, descendenții săi cu siguranță se cred mundani. Numai acum, cu vânătorii de umbre atât de sleiți, ar putea Conclavul să-i întâmpine cu bucurie pe fiii sau fiicele pierdute întoarse în sânul lor. Și poate că există unii dintre noi care ar putea să dea o mână de ajutor în această privință. Când va veni vremea.

— De ce-mi spuneți mie asta, domnișoară Loss? De ce acum? De ce în general?

Ea se opri din mers și se întoarse spre el, cu părul ei argintiu umflat de vânt.

— Să-l salvez pe acel copil a fost cel mai mare delict pe care l-am comis. Cel puțin, conform legii vânătorilor de umbre. Dacă cineva ar ști, chiar și acum… Catarina scutură din cap. Dar este și cea mai curajoasă alegere pe care am facut-o vreodată. Cea de care sunt cea mai mândră. Sunt constrânsă de Acorduri la fel ca toți ceilalți, Simon. Mă străduiesc să trăiesc după supremația legii. Dar iau singură decizii, întotdeauna există un principiu moral care are prioritate.

— O spuneți de parcă ar fi simplu de știut ce este, zise Simon. Să fii foarte sigur de tine, că ai dreptate, indiferent de ce spune legea.

— Nu e simplu, îl corectă Catarina. Este ceea ce înseamnă să fii viu. Ține minte ce ți-am spus, Simon. Toate deciziile pe care le iei te definesc. Nu lăsa niciodată ca alți oameni să aleagă cine să fii.

Când se întoarse în camera lui, cu mintea în toate părțile, George era așezat pe jos în hol, studiind Codexul.

— Ăăa, George? îl atenționă Simon, privindu-l cu atenție. N-ar fi mai ușor să faci asta înăuntru? Unde e lumină? Și nu există mâzgă scârboasă pe jos? în fine… Oftă. Mai puțină mâzgă, măcar.

— Ea a spus că trebuie să aștept aici, răspunse George. Că voi doi aveți nevoie de intimitate.

— Cine a spus?

Însă întrebarea era de prisos, căci cine ar fi putut să fie? Înainte ca George să apuce să răspundă, Simon deja deschidea ușa și se năpustea înăuntru.

— Isabelle, nu poți să-l arunci pur și simplu pe colegul meu de cameră…

Se opri în loc, atât de brusc, încât aproape că se împiedică singur.

— Nu e Isabelle, spuse fata așezată pe patul lui.

Părul ei roșu ca focul era prins într-un coc neglijent și stătea cu picioarele strânse sub ea; părea să se simtă în largul ei, de parcă și-ar fi petrecut o jumătate din viață lenevind în

patul lui. Ceea ce, după spusele ei, făcuse.

— Ce cauți aici, Clary?

— Am venit prin portal, îi răspunse.

El dădu din cap și așteptă. Era bucuros să o vadă, dar îl și durea. Exact așa cum se întâmpla mereu. Se întrebă când avea să dispară durerea și când avea să poată să simtă bucuria prieteniei care știa că încă era acolo, ca o plantă sub solul înghețat, așteptând să crească din nou.

— Am auzit ce s-a întâmplat azi. Cu vampirul. Și cu Isabelle.

Simon se lăsă pe patul lui George, vizavi de ea.

— Sunt bine, OK? N-am urme de mușcături sau ceva. E drăguț din partea ta că-ți faci griji pentru mine, dar nu poți pur și simplu să vii prin portal și...

Clary pufni.

— Văd că vanitatea ta n-a pățit nimic. Nu mă aflu aici pentru că-mi fac griji pentru tine, Simon.

— O! Atunci...?

— Mă îngrijorează Isabelle.

— Sunt convins că Isabelle își poate purta singură de grijă.

— Simon, tu n-o cunoști. Vreau să spun, n-o mai cunoști. Și dacă ar ști că sunt aici, m-ar omorî, dar... poți să încerci doar să fii ceva mai drăguț cu ea? Te rog!

Simon era consternat. Știa că o dezamăgise pe Isabelle, că însăși existența lui era o dezamăgire constantă pentru ea, că Isabelle voia ca el să fie altcineva. Însă niciodată nu-i trecuse prin minte că el, replica non-vampirică, non-eroică și non-sexy a lui Simon Lewis, ar fi putut să aibă puterea de a o răni.

— Îmi pare rău, rosti el impulsiv. Spune-i că-mi pare rău!

— Glumești? îl întrebă Clary. N-ai auzit partea care zice cum m-ar omorî dacă ar ști că vorbesc cu tine despre asta? Nu-i spun nimic ei. Îți spun fie. Fii atent cu ea. E mai fragilă decât pare.

— Pare sa fie cea mai puternică fată pe care am cunoscut-o vreodată, zise Simon.

— E și asta, încuviință Clary. Se foi stânjenită și apoi sări în picioare. Ei bine, ar trebui ca eu să… Adică, știu că tu nu mă vrei pe-aici, așa că…

— Nu e vorba de asta, eu doar…

— Nu, pricep, însă…

— Îmi pare rău…

— Îmi pare rău…

Amândoi izbucniră în râs, iar Simon simți cum i se relaxează ceva în piept, un mușchi despre care nici nu știuse că era încordat.

— Nu era așa, nu? întrebă el. Stânjenitor?

— Nu. Ea îi oferi un surâs trist. A fost în multe feluri, dar niciodată stânjenitor.

El nu-și putea închipui cum era să se simtă atât de în largul lui cu o fată, cu atât mai puțin cu o fată ca ea, drăguță și încrezătoare și atât de plină de lumină.

— Pariez că mi-a plăcut asta.

— Așa sper, Simon.

— Clary… Nu voia ca ea să plece, nu încă, dar nu știa ce să spună dacă ea rămânea. Cunoști povestea lui Tobias Herondale?

— Toată lumea o cunoaște, răspunse ea. Și, evident, din pricina lui Jace…

Simon clipi, aducându-și aminte: Jace era un Herondale. Ultimul din familia Herondale. Sau așa credea el.

Dacă avea o familie, pierdută de generații, își dorea să știe, nu-i așa? Oare trebuia Simon să-i spună? Să-i spună lui Clary?

Își imagină un Herondale pierdut pe undeva, o fată sau un băiat cu ochi aurii care nu știa nimic despre vânătorii de umbre sau despre moștenirea lor sordida. Poate că acea persoană avea

să primească cu bucurie să afle cine e în realitate… dar poate, dacă Jace și Clary se duceau să îi bata la ușă, spunându-i povești cu îngeri și demoni și o tradiție nobilă a nebuniei de a sfida moartea, avea să o ia la goană în direcția opusă.

Uneori, Simon se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Magnus nu l-ar fi găsit niciodată, nu i-ar fi oferit șansa de a reintra în lumea vânătorilor de umbre. Ar fi trăit o minciună, sigur… dar ar fi fost o minciună fericită. S-ar fi dus la facultate, ar fi continuat să cânte cu formația lui, ar fi flirtat cu unele fete ne-înspăimântătoare, ar fi trăit la suprafața lucrurilor, fără să ghicească vreodată întunericul care zăcea dedesubt.

Presupuse că, în cealaltă viață a sa, să-i spună lui Clary ce știa nici nu ar fi constituit o problemă; bănui că erau genul de prieteni care își spuneau unul altuia totul.

Acum nu erau niciun fel de prieteni, își aminti el. Ea era o străină care îl iubea, dar tot o străină.

— Ce părere ai? o întrebă. Despre ce le-a făcut Conclavul soției și copilului lui Tobias?

— Tu ce părere crezi că am? îl întrebă Clary. Ținând cont de cine a fost tatăl meu? Ținând cont de ce li s-a întâmplat părinților lui Jace și cum a supraviețuit el acestui lucru? Nu este evident?

Poate ar fi fost evident pentru cineva care îi cunoștea pe ei și poveștile lor, dair nu și pentru Simon.

Fața ei se întristă.

— Oh!

Confuzia lui era probabil vizibilă. La fel cum era și dezamăgirea ei — de parcă și-ar fi amintit din nou cine era el și cine nu.

— Nu contează. Hai să spunem că eu chiar cred că legea contează… Dar nu este singurul lucru care contează. Vreau să spun, dacă am fi urmat legea fără să gândim, tu și cu mine am fi… vreodată…

— Ce anume?

Ea scutură din cap.

— Nu, mi-am promis că nu voi continua să fac asta. N-ai nevoie de o grămadă de povești despre ce ni s-a întâmplat nouă, despre cine ai fost tu. Trebuie să-ți dai seama cine ești acum, Simon. Asta vreau pentru tine, acea libertate.

Asta îl ului, cât de bine înțelegea ea. Cum știa ce voia el fără ca el să fie nevoit să ceară.

Îi dădu curajul să o întrebe ceva ce îl frământase de când ajunsese la Academie.

— Clary, atunci când eram prieteni, înainte să știi despre vânătorii de umbre sau despre altceva, am fost, tu și cu mine... la fel?

— Cum adică „la fel”?

El ridică din umeri.

— Știi tu, pasionați de muzică ciudată și benzi desenate și deloc pasionați de sport.

— Vrei să spui, dacă eram amândoi niște tocilari neghiobi? întrebă Clary, izbucnind din nou în râs. Răspunsul este da.

— Dar acum suntem...

Flutură o mână înspre ea, indicând bicepșii încordați, modul grațios și coordonat în care se mișca ea, tot ce știa el despre trecutul și prezentul ei.

— Ești ca o amazoană războinică.

— Îți mulțumesc. Așa cred. Jace este un antrenor bun. Și, știi tu, a existat un impuls să mărim puțin viteza. Să respingem apocalipsa și tot tacâmul. De două ori.

— Exact. Și bănuiesc că e în sângele tău. Adică, are sens să fii bună la toate chestiile astea.

— Simon... Ea miji ochii, dându-și deodată seama ce insinua el. Tu realizezi că vânătoarea de umbre nu e despre cât de mari îți sunt mușchii, nu? Nu i-au zis Academia de Culturism.

El își frecă bicepșii dureroși cu mâhnire.

— Poate c-ar trebui.

— Simon, tu nu te-ai afla aici dacă cei responsabili n-ar fi

convinși că ai ce-ți trebuie.

— Ei cred că el avea ce trebuia, o corectă Simon. Tipul cu super-forța vampirească și… orice alte abilități mai vin la pachet.

Clary se apropie de el suficient cât să-l împungă în piept, și apoi o făcu. Tare.

— Ba nu, tul Simon, știi cum de am ajuns atât de departe în acea dimensiune demonică? Cum am reușit să ne apropiem de Sebastian pentru a-l nimici?

— Nu, dar presupun că asta a însemnat uciderea unui număr mare de demoni? întrebă Simon.

— Nu atât de mare cât ar fi putut să fie, căci tu ai venit cu o strategie mai bună, răspunse Clary. Ceva de care ți-ai dat seama din toți acei ani de jucat D&D.

— Stai, pe bune? îmi spui că treaba aia a funcționat de fapt în viața reală?

— Asta îți spun. Îți spun că tu ne-ai salvat, Simon. Ai facut-o de mai multe ori. Nu pentru că erai vampir, nu din cauza a tot ce ai pierdut. Ci pentru că erai cine erai. Încă ești. Ea se îndepărtă cu un pas și trase adânc aer în piept. Mi-am jurat că n-am să fac asta, spuse ea cu ferocitate. Am jurat.

— Ba nu, spuse el. Mă bucur c-ai facut-o. Mă bucur c-ai venit.

— Ar trebui să plec de-aici, zise Clary. Dar încearcă să nu uiți de Izzy, bine? Știu că nu ai cum să înțelegi asta, dar de fiecare dată când te uiți la ea de parcă ar fi o străină, e… e ca și cum cineva i-ar apăsa pe piele un fier încins. Atât de tare o doare.

Părea foarte sigură, de parcă știa.

Ca și cum poate că nu mai vorbeau despre Isabelle.

Simon simți atunci, nu junghiul de afecțiune pe care îl avea adesea când îi surâdea Clary, ci o rafală puternică de iubire care aproape că îl făcu să-și piardă capul și îl împinse în brațele ei. Pentru prima dată, o privi, iar ea nu mai era o străină, era Clary — prietena lui. Familia lui. Fata pe care jurase să o

apere. Fata pe care o iubea la fel de aprig precum se iubea pe sine.

— Clary…, spuse el. Când eram prieteni, era grozav, nu-i așa? Vreau să spun, nu doar îmi imaginez lucrurile, simțind că aici e unde ne e locul? Ne aveam unul pe celălalt, ne sprijineam unul pe altul. Eram buni împreună, nu?

Zâmbetul ei se transformă din trist în altceva, ceva ce radia cu aceeași certitudine pe care o simțea și el, că era ceva real între ei. Era ca și când ar fi aprins o lumină înlăuntrul ei.

— O, Simon, zise ea, eram absolut uluitori!

Diavolul din Whitechapel

de Cassandra Clare și Maureen Johnson

Se aruncă înspre foc; Will o prinse și o trase înapoi. Totul părea să fi devenit întunecat și tăcut în urechile Tessei. Nu se putea gândi decât la copilașul ei. La râsul lui delicat; la părul lui negru ca abanosul, ca al tatălui său; la firea lui dulce; la felul în care o cuprindea cu brațele pe după gât; cu genele atingându-i obrajii.

Cumva căzuse pe podea. O simțea tare sub genunchi.

James, gândi ea disperată.

— Văd, spuse George, cu ochiul meu mic, ceva care începe cu 5.

— E slin, nu-i așa? întrebă Simon.

Stătea întins pe spate în patul lui din dormitor. Colegul său de cameră, George, stătea întins pe patul alăturat. Amândoi priveau căzuți pe gânduri în întuneric, ceea ce însemna că se zgâiau la tavan, un lucru tare nefericit, căci tavanul era scârbos.

— Mereu e slin.

— Nu chiar, îl contrazise George. Odată a fost și mucegai.

— Nu sunt sigur că există vreo diferență între slin și mucegai, și nu-mi place deloc că trebuie să-mi pese de asta.

— În orice caz, nu era „slin”.

Simon meditä preț de o clipă.

— E un… șarpe? Te rog, spune-mi că nu e un șarpe!

Simon își strânse picioarele în mod involuntar.

— Nu e un șarpe, dar de-acum numai la asta o să mă gândesc. Există șerpi în Idris? Pare a fi genul de loc care ar pune toți șerpii pe fugă.

— Aia nu e Irlanda? întrebă Simon.

— Nu cred că există un singur loc în care șerpii sunt puși pe fugă. În mod sigur au scăpat de șerpi. Trebuie s-o fi făcut. O, Doamne, locul ăsta sigur colcăie de șerpi…

În pronunția ușor scoțiană a lui George se auzi un vag tremurat.

— Există ratoni aici, în Idris? întrebă Simon, încercând să schimbe subiectul.

Își schimbă poziția pe patul dur și îngust, dar se dovedi inutil — fiecare poziție era la fel de inconfortabilă precum cea anterioară.

— În New York avem ratoni. Pot pătrunde peste tot. Pot deschide uși. Am citit pe internet că știu chiar și cum să utilizeze cheile.

— Nu-mi plac șerpii. Șerpii n-au nevoie de chei.

Simon tăcu preț de o clipă pentru a recunoaște faptul că „Șerpii n-au nevoie de chei” era un nume bun pentru un album muzical: pentru o secundă păru profund, dar apoi complet superficial și evident, ceea ce te facea să te întorci la primul gând și să îl consideri.

— Atunci, ce era? se interesă Simon.

— Ce era ce?

— Ce anume vedeai cu ochiul tău și începea cu 5?

— Simon.

Acesta era genul de joc pe care îl jucai când locuiai într-o cameră sărăcăcios decorată, localizată la subsolul Academiei Vânătorilor De Umbre — sau, așa cum începuseră ei să-l numească, etajul umezelii supreme. George comentase de multe ori că era păcat că ei doi nu erau limacși, întrucât era un mediu perfect pentru stilul de viață al limacșilor. Acceptaseră fără prea mare tragere de inimă faptul că numeroase creaturi își făcuseră cămin la Academie după ce aceasta fusese închisă. Deja nu se mai panicau când auzeau zgrepțănări prin perete sau pe sub pat. Dacă zgomotele se auzeau în pat, își îngăduiau să se panicheze un pic. Asta se întâmplase de mai multe ori.

Teoretic, mundanii (sau scursurile, așa cum erau adesea numiți) locuiau la subsol, întrucât era cel mai protejat etaj. Simon era sigur că exista un sâmbure de adevăr în asta. Dar probabil că exista un sâmbure mult mai mare de adevăr în faptul că vânătorilor de umbre le curgea prin vine ceva snobism natural. Dar Simon ceruse să fie aici, împreună cu scursurile și la Academia Vânătorilor De Umbre, așa că n-avea rost să se plângă. Fără internet, fără telefon, fără televizor, nopțile puteau fi lungi. De îndată ce se dădea stingerea, Simon și George vorbeau adesea unul cu celălalt pe întuneric, așa cum făceau acum. Uneori stăteau în paturile lor într-o tăcere amicală, fiecare știind că celălalt se află acolo. Era ceva. Era totul, zău așa, doar să-l aibă pe George în cameră. Altminteri, Simon nu era sigur că ar putea să reziste. Și de vină nu erau doar frigul sau șobolanii sau orice altceva fizic în legătură cu acel loc — ci mai degrabă ce se afla în capul său, zgomotele care se auzeau tot mai tare, frânturi de amintiri. Îi apăreau ca niște fragmente de cântece uitate, acorduri pe care nu le putea recunoaște. Erau aduceri-aminte de bucurii și temeri extraordinare, dar adesea nu le putea alătura evenimentelor sau oamenilor. Erau doar senzații, sâcâindu-l pe întuneric.

— Ai observat vreodată, zise George, cum până și păturile par ude, când știi sigur că-s uscate? Iar eu vin din Scoția. Știu câte ceva despre lână, despre oi. Dar lâna asta. Există ceva demonic în ea. Ieri-dimineață m-am tăiat la articulațiile degetelor în ea în timp ce făceam patul.

Simon scoase un mormăit drept răspuns. Nu era nevoie să fie atent cu adevărat. El și George purtau aceleași conversații în fiecare seară. Mâzga și slinul și mucegaiul și creaturile din pereți și păturile aspre și frigul. În fiecare seară, acestea erau subiectele de discuție. Simon își schimbă șirul gândurilor. Recent avusese doi vizitatori, și niciuna din vizite nu decursese bine.

Isabelle și Clary, două dintre cele mai importante persoane din viața lui (din câte își putea da seama), veniseră amândouă la Academie.

Isabelle sosise să-l revendice pe Simon, iar el — într-o reacție care încă îl uluia — îi spusese să-și vadă de treabă. Lucrurile nu puteau pur și simplu să fie din nou ca înainte. Nu așa, nu când el nu-și putea aminti ce anume era. Iar apoi, la antrenament, Isabelle își făcuse apariția și măcelărise un vampir care fusese pe cale să-l pună pe Simon la pământ, însă procedase într-o manieră calmă. Existase o indiferență tulburătoare în felul în care vorbise. Apoi Clary apăruse și ea. Fii atent cu ea, îi spusese Clary. E mai fragilă decât pare.

Isabelle — cu biciul ei și cu abilitatea de a tăia în două un demon — era mai fragilă decât părea.

Sentimentul de vină îl ținuse treaz nopți la rând.

— Iarăși te gândești la Isabelle? îl întrebă George.

— Cum de-ai ghicit?

— O presupunere avizată. Vreau să zic, a venit și a amenințat să-i facă bucățele pe toți cei care se apropie de tine, și acum se pare că nu vă vorbiți, și pe urmă și-a făcut apariția prietena ta Clary ca să-ți vorbească despre ea, plus că îi mormăi numele în somn.

— Pe bune?

— Din când în când. Spui fie Isabelle, fie iros dubios[9]. Ar putea fi oricare dintre ele, ca să fiu sincer.

— Cum rezolv asta? întrebă Simon. Nici măcar nu știu ce trebuie să rezolv.

---

9 Joc de cuvinte, bazat pe pronunţia asemănătoare pentru „Isabelle” şi fidy smeîl

— Habar n-am, răspunse George. Dar mai sunt câteva ceasuri pînă-n zori. Ai face bine să încerci să dormi.

Urmă o pauză lungă, iar apoi…

— Trebuie să fie șerpi, zise George. Nu e locul ăsta tot ce și-ar putea dori un șarpe? Rece, construit din piatră, multe găuri în care să intre și să iasă, o mulțime de șoricei de mâncat… De ce continui să vorbesc? Simon, fa-mă să mă opresc…

Dar Simon îl lasă să vorbească. Până și discuțiile legate de posibilii șerpi din apropiere erau mai bune decât ceea ce se desfășură în prezent în mintea lui.

În general, Idrisul își rula anotimpurile în mod corespunzător. În acea privință era precum New Yorkul — îl primeai pe fiecare, diferit și limpede.. Dar Idrisul era mai plăcut decât New Yorku. Iarrna nu însemna doar gunoaie înghețate și zloată; vara nu însemna doar gunoaie care fierbeau și scurgeri de la aparatele de aer condiționat, care semănau cu un scuipat venit de sus. Idrisul era verde pe vreme calda, aspru și liniștit pe vreme rece, aerul mirosind mereu a prospețime și a bușteni puși pe foc.

În cea mai mare parte a timpului. Apoi mai erau și diminețile precum cele din această săptămână, toate niște vifore. Vânturi cu mici cârlige la capătul fiecărei rafale. Frig care îți pătrundea prin haine. Echipamentul vânătorilor de umbre, deși practic, nu era neapărat foarte călduros. Era ușor, te puteai mișca fără probleme în el, așa cum trebuiau să fie echipamentele de luptă. Nu erau create pentru a sta afară, pe o întindere mocirloasă, la șapte dimineața, când soarele de-abia se ivea. Simon se gândi la geaca lui groasă de acasă, și la patul său, și la sistemele de încălzire în general. Micul dejun, care constase într-un fel de lipici sub numele de terci de ovăz, îi căzuse greu la stomac.

Cafea. De asta avea nevoie în această dimineață. În Idris nu se găseau cafenele sau locuri în care să poți intra și să cumperi un pahar din carton cu acea băutură fierbinte, aburindă, care te facea să te trezești. Băutura care se oferea la micul dejun de la Academie era un ceai îndoit, despre care Simon bănuia ca nu era câtuși de puțin ceai, ci mai degrabă

zeama apoasă revărsată dintr-una din numeroasele supe nocive care apăreau din fundul bucătăriei. Jura că găsise o bucățică de coajă de cartof în cana lui în acea dimineață. Spera că fusese o coajă de cartof.

Un pahar de cafea de la Java Jones. Chiar cerea atât de mult de la viața?

— Vedeți copacul ăsta? strigă Delaney Scarsbury, gesticulând spre un copac.

Dintre numeroasele întrebări pe care le pusese antrenorul lor de sport în ultimele câteva luni, asta era una dintre cele mai logice și mai directe, și totuși derutante. Toata lumea putea să vadă limpede copacul. Era singurul din acea zonă a câmpului, înalt, ușor înclinat spre stânga.

Dimineața cu Scarsbury semăna cu numele unei emisiuni radio cu farse la telefon, dar în realitate era doar pedeapsă fizică gândită cu scopul de a-i pregăti și antrena pentru luptă. Și adevărul era că Simon se simțea mai în formă acum decât fusese atunci când sosise.

— Vedeți copacul ăsta?

Întrebarea fusese atât de ciudat de evidentă, încât nimeni nu răspunsese. Acum toți murmurară că da, vedeau copacul.

— Uitați ce veți face, spuse Scarsbury. Vă veți cățăra în acest copac, veți merge în picioare pe craca aia — arătă spre o ramură principală mare, care se afla la vreo cinci metri distanță de la pământ — și veți sări.

— Ba nu, n-am s-o fac, murmură Simon.

Câteva sunete asemănătoare de nemulțumire răsunară dinspre grupă. Nimeni nu părea încântat de ideea de a se cățăra într-un copac și apoi să cadă intenționat din el.

— 'Neața! spuse o voce cunoscută.

Simon se întoarse și-l văzu pe Jace Herondale în spatele lui, tot numai zâmbete. Părea relaxat și odihnit și foarte în largul lui în echipamentul său. Vânătorii de umbre puteau desena rune pentru căldură. Nu aveau nevoie de geci matlasate hipoalergenice ca înlocuitoare. Jace nu purta nici căciulă, ceea

ce facea ca părul său auriu, perfect ciufulit, să fluture în vânt într-un fel atrăgător. Stătea în spate și încă nu fusese zărit de către ceilalți, care continuau să îl asculte pe Scarsbury urlând în timp ce gesticula spre copac.

— Cum de te-au convins să participi la chestia asta? îl întrebă Simon, suflându-și în mâini pentru a și le încălzi.

Jace dădu din umeri.

— Pur și simplu întind o mână grațioasă și atletică de ajutor, spuse el. Ar fi neglijent din partea mea să refuz să le arăt celor din cea mai nouă generație de vânători de umbre ce-ar putea deveni dacă sunt foarte, foarte, foarte norocoși.

Simon închise ochii pentru o clipă.

— Faci asta ca s-o impresionezi pe Clary, zise el. De asemenea, ca să vezi cum mă descurc pe-aici.

— În numele îngerului, a devenit telepat! exclamă Jace, prefacându-se a se împletici îndărăt. De fapt, toată lumea contribuie câte puțin, de vreme ce toți profesorii voștri au dat bir cu fugiții. Eu vă voi ajuta cu antrenamentele, fie că-ți place, fie că nu.

— Hmm, făcu Simon. Nu-mi place.

— Ei, hai, zise Jace, bătându-l peste braț. Cândva îți plăcea să faci asta.

— Chiar așa?

— Poate, răspunse Jace. Nu țipai. Stai. Nu. Ba da, țipai. Greșeala mea. Dar e ușor. Ăsta e doar un exercițiu de antrenament.

— Ultimul exercițiu de antrenament a constat în omorârea unui vampir. La antrenamentul de dinaintea ăluia, am văzut pe cineva alegându-se cu o săgeată în genunchi.

— Eu am văzut chestii și mai rele. Hai! Ăsta-i un exercițiu distractiv!

— Nu e nimic distractiv pe-aici, comentă Simon. Asta nu e Academia Distracțiilor. Știu eu bine. Odată am fost într-o trupă care se numea Academia Distracțiilor.

— Pentru a vă ajuta în această dimineață, strigă Scarsbury, am invitat un vânător de umbre expert și extrem de capabil fizic — Jace Lightwood Herondale!

Urmară un icnet puternic și câteva râsete neliniște în timp ce toate capetele se întoarseră în direcția lui Jace. Brusc, câteva fete din grupă oftară, la fel și câțiva băieți. Asta îi aminti lui Simon de momentele acelea când așteptai la rând pentru a intra la un concert rock — din moment în moment, simțea el, mulțimea avea să izbucnească în urale deloc potrivite viitorilor vânători de demoni.

Jace zâmbi și mai tare și înaintă pentru a conduce grupul. Scarsbury dădu din cap drept salut și făcu un pas înapoi, cu brațele încrucișate la piept. Jace studie copacul preț de o clipă și apoi se rezemă nonșalant de el.

— Șmecheria cu căzutul e să nu cazi, spuse Jace.

— Minunat! bombăni Simon în șoaptă.

— Voi nu cădeți, ci alegeți să coborâți folosind cele mai directe metode cu putință. Voi sunteți cei care controlați coborârea. Un vânător de umbre nu cade, ci se aruncă. Ați fost antrenați în mecanismele de bază ale acestei practici…

Simon și-l aminti pe Scarsbury urlând câteva lucruri peste rafalele de vânt în urmă cu câteva zile, ceea ce ar fi putut fi niște instrucțiuni privind căderile. Fraze precum „evitați pietrele” și „nu pe spate” și „asta dacă nu sunteți de-a dreptul tâmpiți, ceea ce unii dintre voi sunteți”.

— … așa că acum vom pune în practică această teorie.

Jace se prinse cu mâinile de copac și se cățără în el cu ușurința unei maimuțe, apoi înaintă pe cracă, unde rămase în picioare, liber și liniștit.

— Acum, strigă el spre grup, privesc pământul. Aleg locul de aterizare. Țineți minte: protejați-vă capul. Dacă există vreo metodă de a vă domoli avântul, orice altă suprafață pe care o puteți folosi pentru a micșora distanța căderii, folosiți-o… asta dacă nu cumva e periculoasă. Nu căutați să vă îndreptați spre pietre ascuțite sau ramuri care v-ar putea străpunge sau rupe ceva. Îndoiți genunchii. Stați relaxați.

Dacă mâinile voastre preiau impactul, aveți grijă să folosiți întreaga palmă, însă evitați asta. Picioarele jos, apoi rostogoliți-vă. Mențineți avântul inițial. Echilibrați forța impactului. Așa…

Jace sări în mod delicat de pe cracă și căzu la pământ, lovindu-l cu un bufnet înăbușit. Se rostogoli pe loc și se ridică din nou în picioare într-o fracțiune de secundă.

— Exact așa.

Scuturară ușor din cap. Simon văzu câțiva copii îmbujorându-se la acest gest. Marisol trebui să-și acopere fața cu palmele pentru o clipă.

— Excelent! îl felicită Scarsbury. Asta veți face și voi. Jace vă va ajuta.

Jace luă asta ca pe un semnal și se sui din nou în copac. Făcea ca acest gest să pară atât de simplu, atât de elegant — doar mână peste mână, picioarele ferm strânse până sus. În vârf, se așeză relaxat pe curbura-crengii și își lăsă picioarele să atârne.

— Cine-i primul?

Preț de o clipă, nu se mișcă nimeni.

— Cu cât termin mai repede, cu atât mai bine, zise George încet, înainte să ridice mâna și să înainteze.

Deși George nu era la fel de sprinten ca Jace, reuși să se cațăre în copac. Folosi multe prinderi și picioarele îi alunecară de câteva ori. O parte din cuvintele pe care le folosi se pierdură în vânt, dar Simon era destul de sigur că erau obscene. Odată ce George ajunse pe cracă, Jace se lăsă periculos pe spate pentru a-i face loc. George analiză pentru o clipă craca — bârna lungă și nesusținută care se întindea deasupra pământului.

— Haide, Lovelace! strigă Scarsbury.

Simon îl văzu pe Jace aplecându-se și oferindu-i câteva sfaturi lui George, care încă stătea prins de trunchiul copacului. Apoi, când Jace încuviință din cap, George dădu drumul copacului și făcu câțiva pași precauți pe cracă. Șovăi din nou, legănându-se un pic în bătaia vântului.

Apoi privi în jos și, cu o expresie îndurerată, sari de pe

cracă și căzu cu putere la pământ. Bufnetul pe care îl scoase fii mult mai puternic decât al lui Jace, dar se rostogoli și reuși să se ridice în picioare.

— Nu-i rău, spuse Scarsbury în timp ce George se îndreptă șchiopătând spre Simon, frecându-și în același timp brațul.

— Nu vrei să faci asta, îi spuse el lui Simon.

Simon dedusese asta deja. Confirmarea nu îi oferea niciun fel de încurajare.

Simon îi urmări pe colegii lui urcându-se în copac rând pe rând. Pentru unii, fii nevoie uneori de zece minute de gemete și agățări cu unghiile și de ocazionalele căderi la jumătatea drumului spre cracă. Astfel de situații se alegeau cu un „Ți-am spus, nu pe spate! 0 din partea lui Scarsbury. Jace rămase în copac în tot acest timp, ca un soi de pasăre mândră, zâmbindu-le din când în când elevilor de dedesubt. Uneori, părea plictisit într-un fel elegant și se plimba pe cracă doar ca să se distreze.

Când ajunse în momentul în care pur și simplu nu mai avea cum să evite, Simon se apropie pentru rândul său. Jace îi zâmbi de sus.

— E ușor, îl încurajă el. Probabil că faceai asta tot timpul când erai mic. Fă-o și acum.

— Eu sunt din Brooklyn, răspunse Simon. Noi nu ne cățărăm în copaci.

Jace ridică din umeri, dând de înțeles că în astfel de situații n-aveai ce să faci. Primul lucru pe care Simon îl află despre copac era că deși părea să se încline într-o parte, era de fapt drept. Și că deși scoarța era aspră și îți pătrundea în palme, era de asemenea alunecoasă, așa că de fiecare dată când încerca să-și proptească bine piciorul, acesta îi fugea. Încercă să procedeze ca Jace și George — ei păreau să se apuce de copac foarte ușor. Simon încercă asta, își dădu seama că e inutil și strânse copacul într-o îmbrățișare atât de intimă, încât se întreba dacă nu cumva acum formau un cuplu. Folosindu-se de această stânjenitoare metodă de apucare și de niște sărituri ca de broască, izbuti să se suie pe trunchi, alegându-se și cu zgârieturi pe față. După ce străbătu trei sferturi din înălțime, își simți palmele alunecoase de la sudoare și începu să-și slăbească

strânsoarea. Senzația de cădere îl făcu să se panicheze brusc și strânse mai tare.

— Te descurci bine, spuse Jace pe o voce care sugera că Simon nu se descurca bine, dar asta era ceea ce Jace trebuia să spună.

Simon reuși să ajungă pe cracă folosindu-se de câteva mișcări disperate despre care știa că de jos arătau foarte rău. În mod aproape sigur existase și o ocazie sau două când își arătase fundul într-o manieră deloc flatantă. Dar reuși să ajungă sus. Următoarea șmecherie era să se ridice, ceea ce izbuti cu alte câteva strânsori frenetice ale trunchiului.

— Bun, spuse Jace, zâmbindu-i ciudat. Acum, vino spre mine.

Jace porni cu spatele pe cracă. Cu spatele.

Acum, că Simon era pe cracă, aceasta nu părea să fie la cinci metri de pământ. Avea senzația că e în cer. Era rotundă, neregulată și foarte alunecoasă, și nu era menită a fi călcată în picioare, mai ales în bascheții pe care Simon alesese să-i încalțe în acea dimineață.

Dar reușise să ajungă până aici și nu avea de gând să-l lase pe Jace să-și facă numărul magic de mers cu spatele în timp ce el stătea agățat de trunchi. Se suise acolo. Să coboare nu era o variantă viabilă, așa că nu mai avea decât o opțiune, iar aceea măcar era iute.

Simon făcu primul pas. Începu imediat să tremure.

— Ridică privirea, spuse Jace aspru. Uită-te la mine!

— Trebuie să văd…

— Trebuie să-ți ridici privirea ca să-ți menții echilibrul. Uită-te la mine!

Jace nu mai zâmbea arogant. Simon se uită la el.

— Acum mai fa un pas. Nu te uita în jos. Picioarele tale vor găsi craca. Întinde brațele pentru echilibru. Nu-ți face acum griji pentru săritură. Ochii la mine!

Cumva, asta funcționa. Simon înainta șase pași pe cracă și

fu uluit să se trezească acolo, cu brațele încordate și întinse ca aripile unui avion, în bătaia puternică a vântului. Se afla pe o cracă de copac împreună cu Jace.

— Acum, întoarce-te cu fața spre Academie. Continuă s-o privești. Folosește-o ca pe-un orizont. Numai așa îți poți păstra echilibrul — alegi un punct fix asupra căruia să te concentrezi. Lasă-ți greutatea în față — nu vrei să te duci pe spate.

Nu. Simon chiar nu voia asta. Puse picior lângă picior și se trezi cu fața spre adunătura de pietre care formau Academia, și spre colegii săi de dedesubt, care priveau cu toții în sus. Cei mai mulți nu păreau impresionați, dar George își ridică degetul mare în semn că totul era în regulă.

— Acum, spuse Jace, îndoaie un pic genunchii. Și apoi vreau să pășești în afară dintr-o singură mișcare mare. Nu sări cu ambele picioare. Pur și simplu fă un pas în afară. În timp ce cobori, lipește-ți picioarele și stai relaxat.

Acesta nu ar fi trebuit să fie cel mai dificil lucru pe care îl făcuse el vreodată. Simon știa că făcuse mai multe. Știa că se luptase cu demoni și înviase din morți. Să sară dintr-un copac nu ar fi trebuit să pară atât de înspăimântător.

Păși în aer. Își simți creierul reacționând la această informație proaspătă — Nu e nimic dedesubt; n-o face, nu e nimic dedesubt —, dar avântul îi trăsese deja și celălalt picior de pe cracă, iar apoi…

Cel mai bim lucru care putea fi spus în legătură cu acea ispravă era că nu dură mult. Slavă Cerului pentru gravitație! Câteva secunde de temeri și confuzii aproape binecuvântate și apoi o senzație fulgerătoare când picioarele lui luară contact cu pământul. Scheletul i se cutremură, genunchii îi cedară, craniul său îndurerat făcu o plângere oficială și el căzu într-o parte în ceea ce ar fi trebuit să fie o rostogolire, asta dacă s-ar fi rostogolit și nu ar fi rămas de fapt acolo, pe pământ, în poziție fetală.

— Ridică-te, Lewis! urlă Scarsbury.

Jace ateriza lângă el, ca un uriaș fluture ucigaș, de-abia audibil.

— Prima e mereu cea mai dificilă, spuse el, întinzându-i o mană lui Simon. De fapt, primele câteva zeci. Nu-mi amintesc exact.

Durea, dar Simon nu părea să fie rănit. Rămăsese fără aer în plămâni și avu nevoie de un moment pentru a inspira adânc de câteva ori. Porni nesigur pe picioare spre locul în care îl aștepta George, cu o privire compătimitoare întipărită pe chip. Ultimii doi elevi își finalizară lecția, ambii arătând la fel de nefericiți ca Simon, iar apoi li se dădu liber să meargă la masă. Cei mai mulți șchiopătară până la cantină.

De vreme ce Catarina aruncase supa în pădure, bucătarii Academiei se văzuseră nevoiți să caute alte tipuri de alimente. Ca de obicei, se făcu o încercare de a oferi feluri de mâncare din toate colțurile lumii, pentru a reflecta numeroasele națiuni din care proveneau elevii. Astăzi, fu Simon informat, se serveau mâncăruri din bucătăria suedeză. Aveau chifteluțe, un cazan cu sos de merișoare, piure de cartofi, somon afumat, chifteluțe de pește, salată de sfeclă și, la final, un produs cu miros puternic, despre care Simon află că era hering marinat special din regiunea baltică. Simon avu senzația că dacă ar fi fost pregătite de oameni care știau ce fac, toate mâncărurile oferite ar fi arătat mult mai delicios — poate cu excepția heringului marinat din regiunea baltică. Pentru un vegetarian, nu existau prea multe opțiuni. Simon își puse niște piure cu sos de merișoare și se chinui să scoată o porție de salată de sfeclă din bolul altminteri gol. Unui vânător de umbre cumsecade din Alicante i se făcuse clar milă de elevi și le oferise chifle, care fură imediat înșfăcate. Până când ajunse Simon șontâcăind la coșul de pâine, acesta se golise. Se răsuci pentru a se întoarce la masă și dădu nas în nas cu Jace. Acesta avea o chiflă în mână și mușcase deja din ea.

— Ce-ar fi să stai cu mine la masă?

Cantina Academiei semăna mai puțin cu o sală de mese și mai mult cu un restaurant ieftin și îngrozitor care fusese mobilat cu lucruri aruncate la gunoi. Existau mese mari, dar și unele mici și intime. Simon, pe care încă îl durea prea tare tot corpul pentru a face glume legate de întâlniri amoroase la prânz, îl urmă pe Jace spre mesele mici și șubrede aflate pe o latură a

încăperii. Era conștient că toată lumea se uita la ei. Dădu din cap spre George, sperând să-i poată transmite că pur și simplu era nevoit să facă asta și să nu se supere că nu putea să stea cu el. George îi întoarse gestul.

Jon, Julie și ceilalți din grupa de elită, care fuseseră distruși să rateze Cursul de Cădere din Copaci cu Jace Herondale, stăteau cu ochii pe ei ca și când erau pregătiți să sară și să-l salveze pe Jace din compania proastă în care ajunsese, să-l transporte într-o lectică din ciocolată și trandafiri și să-i nască prunci.

Odată ce se așezară, Jace se înfipse în mâncare și nu scoase niciun cuvânt. Simon îl privi mâncând și așteptă, dar Jace nu avea ochi decât pentru mâncare. Își luase porții zdravene din aproape toate felurile, inclusiv din heringul baltic marinat. Acum, că se afla și mai aproape de el, Simon avea bănuiala că peștele nu fusese nicicum marinat. Cineva din faimoasa bucătărie a Academiei Vânătorilor De Umbre încercase să marineze peștele — un lucru care necesita experiență și o respectare precisă a instrucțiunilor — și probabil că tocmai inventase o nouă formă de botulism, Jace îl înfulecă în două secunde. Dar oricum, Jace era genul de tip ca în emisiunea Tehnici esențiali de supraviețuire, care probabil se bucura să pescuiască un păstrăv cu mâinile goale și să-l mănânce în timp ce încă se zbătea.

— Vrei să vorbim despre ceva anume? întrebă Simon într-un târziu.

Jace își înfipse furculița într-o chifteluță și îl privi pe Simon gânditor.

— Am făcut niște cercetări, răspunse el. Asupra familiei mele.

— Asupra clanului Herondale? se interesă Simon, după o scurtă pauză.

— Se prea poate să nu-ți amintești, dar am o poveste de familie destul de complicată, spuse Jace. În orice caz, nu a trecut mult timp de când am aflat că sunt un Herondale. Mi-a luat ceva vreme să mă obișnuiesc cu gândul. Ei formează o familie oarecum legendară.

Se întoarse la mâncare preț de câteva minute. Când farfuriile și bolurile lui se goliră, Jace se lăsă pe spate și îl privi pe Simon pentru o clipă. Simon se gândi să întrebe dacă asta îi oferea o importanță aparte lui Jace, dar hotărî că sigur n-ar fi priceput gluma.

— În fine, continuă Jace, toată treaba asta a început să-mi amintească... Ei bine, de tine. Există o mulțime de lucruri importante în povestea vieții mele, dar nu le cunosc pe toate și încerc să-mi construiesc o identitate care are o mulțime de lipsuri. Familia Herondale... unii dintre ei au fost oameni buni, iar alții adevărați monștri.

— Nimic din astea n-ar trebui să te afecteze pe tine, spuse Simon. Ceea ce contează sunt alegerile pe care le faci, nu ascendența ta. Dar îmi închipui că ai o mulțime de oameni în viața ta care-ți pot spune lucrurile astea. Clary. Alec. Îl privi pe Jace cu coada ochiului și adăugă: Isabelle.

Jace ridică din sprâncene.

— Vrei să vorbim despre Isabelle? Sau despre Alec?

— Alec mă urăște și nu știu de ce, răspunse Simon. Isabelle mă urăște și știu de ce, ceea ce e aproape și mai rău. Așa că nu, nu vreau să vorbim despre familia Lightwood.

— E adevărat că ai o problemă cu clanul Lightwood, spuse Jace, iar ochii săi aurii scânteiară. A început cu Alec. După cum bine ai observat, voi doi aveți ceva de împărțit. Dar n-ar trebui să mă bag în treburile voastre.

— Te rog, spune-mi ce se-ntâmplă cu Alec, zise Simon. Chiar mă bagi în sperieți.

— Nu, refiiză Jace. Există prea multe sentimente profunde implicate. Există prea multă durere. N-ar fi corect. N-am venit aici să stârnesc probleme. Am venit aici ca să le arăt posibililor vânători de umbre cum să-și dea drumul de la înălțime fără să-și rupă gâtul.

Simon se uita fix la Jace, care îi întoarse privirea cu ochi lui aurii, mari și nevinovați.

Simon hotărî că următoarea dată când avea să-l vadă pe Alec urma să-l roage chiar pe el să-i spună ce secrete nerostite

zăceau între ei. Asta era ceva ce evident el și Alec trebuiau să rezolve personal.

— Dar am să-ți spun un singur lucru în legătură cu problema ta numită Lightwood, continuă Jace pe un ton nonșalant. Atât lui Isabelle, cât și lui Alec le este greu să-și arate durerea. Dar eu o pot vedea în amândoi, mai ales atunci când încearcă s-o ascundă. Pe ea o doare ceva.

— Iar eu n-am făcut decât să înrăutățesc lucrurile, spuse Simon, clătinând din cap. Asta-i vina mea. Eu, cu memoria mea ștearsă de un soi de rege al demonilor. Eu, care habar n-am ce s-a întâmplat cu viața mea. Eu, tipul fără nicio abilitate specială, care probabil că o să fie omorât la școala. Sunt un monstru.

— Ba nu, îl contrazise Jace pe un ton ferm. Nimeni nu te învinuiește fiindcă nu ești capabil să-și amintești. Te-ai oferit drept sacrificiu. Ai fost curajos. L-ai salvat pe Magnus. Și pe Isabelle. M-ai salvat pe mine. Trebuie să-ți îndoi genunchii mai mult.

— Poftim?

Jace se ridicase în picioare.

— Când faci primul pas în afară, îndoaie genunchii imediat. În rest, te-ai descurcat destul de bine.

— Și cum rămâne cu Isabelle? întrebă Simon. Ce să fac?

— Habar n-am, răspunse Jace.

— Deci tu practic ai venit aici doar ca să mă torturezi și să vorbești despre tine? se răsti Simon.

— Of, Simon, Simon, Simon, se cainã Jace. Se prea poate să nu-ți amintești, dar cam asta facem noi mereu.

Cu asta, o luă din loc, fiind în mod clar conștient de privirile admirative care îl urmau la fiecare pas.

După prânz, aveau o ora de istorie. De obicei se întâlneau într-o sală de clasă, dar astăzi toată lumea se adunase în sala de festivități. Acea sală nu era prin nimic grandioasă — era dotată doar cu niște bănci strâmbe, oricum insuficiente. Suplimentaseră cu scaune de la cantină, dar tot nu aveau suficiente locuri. Așa că o parte dintre elevi (elitele) aveau

scaune și bănci, iar scursurile stăteau pe jos în față, ca niște copilași din gimnaziu. Totuși, după acea dimineață, câteva ore de stat pe o podea goala și rece din piatră reprezenta un lux.

Catarina veni la pupitrul șubred.

— Astăzi avem ca invitat un lector cu totul special, spuse ea. Ne vizitează pentru a ne vorbi despre rolul pe care îl joacă vânătorii de umbre în scrierea istoriei. După cum probabil știți, deși nu vreau să fac presupuneri mult prea optimiste, vânătorii de umbre au fost implicați în multe momente de seamă ale istoriei mundanilor. Întrucât vânătorii de umbre au și rolul de a-i împiedica pe mundani să afle despre lumea noastră, uneori trebuie să preia și controlul asupra scrierii acelei istorii. Prin asta mă refer la faptul că trebuie să mușamalizați anumite lucruri. Trebuie să oferiți explicații plauzibile pentru ceea ce s-a întâmplat, una care nu implică demoni.

— Ca în Bărbați în negru, îi șopti Simon lui George.

— Așa că vă rog să îi acordați foarte multă atenție stimatei noastre invitate, continuă Catarina.

Se dădu la o parte și o tânără înaltă îi luă locul.

— Mă numesc Tessa Gray, spuse ea pe o voce joasă și clară. Și cred în importanța poveștilor.

Femeia din fața sălii arăta ca o studentă în anul al doilea de facultate. Era îmbrăcată elegant, într-o fustă scurtă neagră, un pulover din cașmir și o eșarfa cu arabescuri. Simon o mai văzuse o dată pe această femeie — la nunta lui Jocelyn cu Luke. Clary spusese că Tessa jucase un rol foarte important în viața ei când era mică. De asemenea, îl informase că Tessa avea cam o suta cincizeci de ani, deși în mod categoric nu îi arata.

— Pentru a înțelege cum se cuvine această poveste, trebuie să va spun cine și ce sunt eu. Asemenea Catarinei, sunt magiciană — însă mama mea n-a fost un om simplu, ci un vânător de umbre.

În sală se stârni un murmur pe care ea alese să-l ignore.

— Nu sunt capabilă să port Peceți, dar am trăit cândva printre vânătorii de umbre — am fost soție de vânător de umbre, iar copiii mei au fost vânători de umbre. Am fost martoră la

multe lucruri pe care niciun alt repudiat nu le-a văzut, iar acum sunt aproape singura persoană în viață care își amintește adevărul din spatele poveștilor pe care mundanii le-au născocit pentru a explica momentele când lumea lor s-a ciocnit cu a noastră. Eu reprezint multe lucruri. Unul dintre ele e o arhivă vie a istoriei vânătorilor de umbre. Iată o poveste pe care e posibil să o fi auzit: Jack Spintecătorul. Ce-mi puteți spune despre acest nume?

Simon era pregătit pentru asta. Citise From Hell[10] de șase ori. Așteptase toată viața ca să-i pună cineva o întrebare legată de opera lui Alan Moore. Ridică imediat mâna.

— A fost un ucigaș, rosti Simon dintr-o suflare. A omorât prostituate în Londra spre sfârșitul anilor 1800. A fost probabil doctorul reginei Victoria și toată treaba a reprezentat o mușamalizare de-a familiei regale pentru a ascunde faptul că prințul avusese un copil nelegitim.

Tessa îi zâmbi.

— Ai dreptate că Jack Spintecătorul este numele atribuit unui ucigaș... sau, cel puțin, unei serii de crime. Lucrul la care te referi tu este conspirația regală, demonstrată a fi neîntemeiată. De asemenea, presupun că e și intriga unui roman grafic și a unui film numit From Hell.

Viața amoroasă a lui Simon era complicată, dar simți o atracție bruscă, doar pentru o clipă, față de această femeie care vorbea cu el despre romane grafice. În fine. Tessa Gray, vulpița tocilară, probabil că ieșea deja cu cineva.

— Am să vă ofer câteva informații simple, spuse Tessa. Cândva, pe mine nu mă chema Tessa Gray, ci Tessa Herondale. În acea epocă, în 1888, în East London a existat un șir de crime îngrozitoare...

---

10 Roman grafic scris de Alan Moore şi ilustrat de Eddie Campbell, publicat în foileton între 1989-l998 şi în versiune finală în 1999. Plasat în epoca victoriană, în timpul crimelor din Whitechapel, romanul speculează asupra identităţii şi a motivelor lui Jack Spintecătorul. Tidul romanului, From Hell (Din Iad), e preluat după primele cuvinte ale unei scrisori celebre din 1888, care se presupune că ar fi fost expediată, împreună cu o jumătate dintr-un rinichi uman, de către un ucigaş în serie numit Jack Spintecătorul

LONDRA, OCTOMBRIE 1888

— Nu e potrivit pentru el, îi spuse Tessa soțului ei, Will.

— Dar lui îi place!

— Copiilor le plac multe lucruri, Will. Le plac dulciurile, și focul, și să-și vâre capul în șemineu. Doar pentru că lui îi place pumnalul…

— Uite cât de ferm îl ține!

Micul James Herondale, în vârstă de doi ani, chiar ținea destul de bine pumnalul. Îl înfipse într-o pernă a canapelei, făcând să țâșnească în aer câteva pene.

— Rațe, spuse el, arătând spre pene.

Tessa îi luă imediat pumnalul din mânuță și îl înlocui cu o lingură din lemn. James devenise recent foarte atașat de acea lingură și o căra cu el peste tot, adesea refuzând să adoarmă fără ea.

— Lingură, spuse James, pornind legănat de-a lungul salonului.

— Unde a găsit pumnalul? întrebă Tessa.

— E posibil să-l fi dus eu să vadă sala armelor, răspunse Will.

— E?

— Da, e. E posibil.

— Și e posibil să fi luat cumva pumnalul de pe perete, aflat la loc sigur, unde el nu poate ajunge, concluziona Tessa.

— Trăim într-o lume a posibilităților, zise Will.

Tessa îl fixă cu ochii ei cenușii pe soțul său.

— Nu l-am scăpat nici măcar o clipă din ochi, adăugă iute Will.

— Dacă nu e cu supărare, zise Tessa, dând din cap spre Lucie Herondale, care dormea în coșulețul ei de lângă foc, crezi c-ai putea să aștepți să-i pui paloșul în mână lui Lucie până ce

învață să meargă? Sau cer prea mult?

— E o rugăminte decentă, spuse Will, cu o plecăciune extravagantă. Orice pentru tine, perla mea neprețuită! Chiar și să ascund armele de singura mea fiică.

Will îngenunche, iar James fugi la el să-i arate lingura. Will admiră lingura de parcă era unicat, lipindu-și delicat mâna mare și plină de cicatrice pe spatele mic al lui James.

— Lingură, spuse James mândru.

— Am văzut, Jamie bach[11], murmură Will, pe care Tessa îl prinsese cântându-le copiilor cântece de leagăn galeze în nopțile în care nu puteau să adoarmă.

Will le arăta copiilor lor aceeași dragoste pe care i-o arătase mereu ei, aprigă și de nezdruncinat. Și aceeași protecție pe care nu i-o mai arătase decât unei singure persoane, cea după care James își primise numele. Jem, parabatai-ul lui Will.

— Unchiul Jem va fi tare impresionat! îi spuse ea lui Jamie cu un zâmbet.

Așa îi spuneau ea și Will lui James Carstairs în preajma copiilor, deși între ei doi el era doar Jem, iar în public Fratele Zachariah, un temut și respectat Frate Tăcut.

— Jem, repetă James, destul de clar, iar zâmbetul ei se lăți.

Will și James își înclinară capetele ca la un semnal pentru a se uita la ea, cu părul lor negru ca abanosul încadrându-le chipurile. Al lui Jamie era mic și rotund, grăsimea de bebeluș ascunzând oasele și unghiurile unei fețe care într-o bună zi avea să semene cu a lui Will, exact așa cum semănau acum la păr. Două perechi de ochi, una de un albastru închis strălucitor și una de un auriu celest, o priveau cu încredere absolută și un strop de năstrușnicie. Băieții ei.

Zilele de vară foarte, foarte lungi cu care Tessa încă nu se obișnuise, chiar și după câțiva ani, începeau acum să se scurteze destul de iute. Soarele nu mai stătea pe cer până la zece seara — acum, noaptea își facea apariția pe la ora șase, iar

---

11 Termen de alint în galeză, adesea rostit după un nume

ceața era densă, ușor gălbuie și se lipea de ferestre. Bridget trăsese draperiile, iar încăperile erau slab luminate, dar confortabile.

Era un lucru ciudat să fii și vânător de umbre, și părinte. Ea și Will trăiseră vieți în care primejdiile pândeau la tot pasul, și brusc, doi copii foarte mici li se alăturaseră. Da, erau doi copii foarte mici, care din când în când puneau mâna pe pumnale și într-o bună zi aveau să înceapă pregătirea pentru a deveni războinici — dacă își doreau asta. Dar acum erau pur și simplu doi copii foarte mici. Micuțul James, fâțâindu-se de colo-colo prin Institut cu lingura lui. Micuța Lucie, dormind în leagăn sau în coș sau în una din numeroasele perechi de brațe doritoare.

În acele zile, se bucura Tessa să observe, Will era un pic mai grijuliu în legătură cu asumarea riscurilor. (De obicei. Tessa trebuia neapărat să se asigure că nu aveau să mai fie pumnale pentru copii.) Bridget putea de cele mai multe ori să aibă grijă de copii singură, dar Tessei și lui Will le plăcea să fie acasă pe cât de mult posibil. Micuța Anna, fiica lui Cecily și a lui Gabriel, era cu un an mai mare decât James și deja vizitase toate cotloanele Institutului. Uneori încerca să plece de una singură la plimbare prin Londra, dar era mereu împiedicată de mătușica Jessamine, care stătea de veghe la ușă. Încă nu era limpede daca Anna știa că mătușica Jessamine era de fapt o fantomă. Ea era pur și simplu forța eterică și drăgăstoasă care o întorcea din drum și care îi spunea să nu mai poarte pălăriile tatălui ei. Fratele mai mic al Annei, Christopher, de-o vârstă cu James, era un băiat tăcut, care dorea mai degrabă să dezasambleze ceasurile din salon decât să stea de vorbă.

Era o viață frumoasă. Exista o senzație de siguranță în ea, care îi amintea Tessei de o perioadă mai pașnică, atunci când trăia în New York și încă nu aflase toate adevărurile despre sine și despre lumea în care trăia. Uneori, când stătea cu copiii în fața focului din șemineu, totul părea atât de… normal. Ca și când nu exista niciun demon și nicio creatură în noapte.

Își permitea să aibă astfel de momente.

— Ce avem de mâncare în seara asta? întrebă Will, băgând pumnalul într-un sertar. Miroase a tocăniță de miel.

Înainte ca Tessa să-i poată răspunde, auzi ușa deschizându-se și îl văzu pe Gabriel Lightwood intrând grăbit, aducând cu el mirosul ceții reci. Nu se deranja să-și scoată paltonul. După cum mergea și după privirea pe care o avea, Tessa își dădu seama că micul moment de liniște domestică luase sfârșit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Will.

— Asta, răspunse Gabriel. Ridică o pagină dintr-un ziar numit The Star. E îngrozitor!

— Sunt de acord cu tine, încuviință Will. Ziarele astea la jumătate de penny sunt groaznice. Dar se pare că ești un pic mai supărat decât ar fi cazul.

— Se prea poate să fie niște ziare la jumătate de penny, dar ascultați asta. Păși sub o lumină de gaz, despături ziarul și îl plesni o dată pentru a-l îndrepta. Oroarea din Whitechapel citi el.

— A! făcu Will. Asta.

Toată lumea știa de oroarea din Whitechapel. Crimele fuseseră cu adevărat îngrozitoare. Știrile legate de acele omoruri țineau prima pagină a tuturor ziarelor.

— Și-a făcut apariția din nou, iar de această dată au rezultat două victime: una atât de hăcuită și de de figurată, încât nu mai poate fi recunoscutăiar cealaltă cu gâtul tăiat și sfârtecat. Din nou, a scăpat basma curată; și din nou, polițiștii declară, cu o minunată franchețe, că nu au niciun indiciu. Așteaptă o a șaptea și o a opta crimă, așa cum au așteptat o a cincea, pentru a-i ajuta la soluționarea cazului. Între timp, Whitechapel a înnebunit de spaimă. Oamenii au ajuns să se teamă să discute cu străinii. În pofida multiplelor dovezi că ucigașul nu are decât o țintă și că nu caută decât o anumită categorie în comunitate, spiritul terorii s-a extins și nimeni nu mai știe ce măsuri ar putea lua o comunitate practic lipsită de apărare pentru a se proteja sau pentru a se răzbuna pe orice individ ghinionist care ar putea fi luat drept dușman. Este de datoria jurnaliștilor să judece la rece și să nu alimenteze furia oamenilor când ceea ce se dorește este o atitudine liniștită și o gândire limpede; iar noi vom încerca să scriem cu calm despre această nouă atrocitate.

— Foarte sinistru, spuse Will. Dar East End-ul e un loc violent pentru mundani.

— Nu cred că asta e mâna unui mundan.

— Nu era și o scrisoare cumva? N-a trimis ucigașul ceva?

— Ba da, o scrisoare foarte ciudata. O am și pe aceea.

Gabriel se îndrepta spre un birou din colț și îl deschise, scoțând la iveală un teanc ordonat cu articole tăiate din ziare.

— Da, uite-o aici. Dragă Șfule, aud întruna că poliția m-a prins, dar încă nu vor să mă pedepsească. Mă amuz când se dau rotunzi și zic că sunt pe drumul cel bun. Gluma aia cu Șorțul de Piele m-a făcut să mor de râs. Urăsc curvele și n-am de gând să încetez să le spintec până nu mă bagă la zdup. Ultima mi-a cam dat de furcă. Nu i-am dat timp doamnei nici măcar să țipe. Cum mă mai prind ei acum? Îmi ador munca și vreau să încep din nou. O să auzi curând de mine, cu micile mele jocuri. De la ultima ispravă, am păstrat într-o sticlă de bere cu ghimbir o parte din chestia aia roșie, pentru ca să scriu cu ea, dar s-a îngroșat ca lipiciul și n-o pot folosi. Nădăjduiesc că cerneala roșie e la fel de buna. Ha! Ha! La următoarea victimă am să-i tai doamnei urechea și am s-o trimit agenților de poliție doar ca să mă distrez, ai să vezi. Ține scrisoarea asta pentru tine până ce mă mai ocup de una-alta, apoi fă-o publică. Cuțitul meu e atât de frumos și de ascuțit, că vreau să trec la treabă de îndată, dacă am ocazia. Noroc! Al tău, cu sinceritate, Jack Spintecătorul.

— Ce mai nume și-a ales! zise Tessa. Și ce oribil e!

— Și cel mai sigur fals, adaugă Gabriel. Niște inepții născocite de un ziarist pentru a continua să vândă povestea. Și e și în avantajul nostru, întrucât îi conferă un chip uman — sau cel puțin aspectul unei mâini umane. Dar veniți, am să vă arăt ceva.

Le făcu semn să vină la masa din mijlocul încăperii și scoase o hartă din palton. O despături.

— Tocmai m-am întors din East End, spuse el. Ceva în poveștile acelea m-a tulburat, din mai multe motive decât cele evidente. M-am dus acolo ca să arunc eu însumi o privire. Și ceea ce s-a întâmplat seara trecută mi-a consolidat teoria. Au

existat numeroase crime recent — toate femei, femei care…

— Prostituate, interveni Tessa.

— Exact, spuse Gabriel.

— Tessa are un vocabular atât de bogat, spuse Will. E unul dintre cele mai atrăgătoare lucruri la ea. Păcat de al tău, Gabriel!

— Will, ascultă-măl

Gabriel își permise un oftat prelung.

— Lingură! strigă James, alergând spre unchiul său Gabriel și împungându-l în coapsă.

Gabriel îi ciufuli afectuos părul.

— Ești un băiat tare bun, spuse el. Adesea mă întreb cum e posibil să fii al lui Will.

— Lingură, spuse James, rezemându-se drăgăstos de piciorul unchiului său.

— Nu, Jamie, îl îndemnă Will. Onorabilul tău tată a fost calomniat Atacă-l, atacă-l!

— Bridget, spuse Tessa. Poți, te rog, să-l dud pe James sa ia cina?

James fu condus din salon, agățat de fustele lui Bridget.

— Prima crima, spuse Gabriel, a avut loc aici. Pe Buck's Row. Asta s-a întâmplat pe treizeci și unu august. Foarte violenta, cu foarte multe tăieturi lungi pe abdomen. A doua a fost pe Hanbury Street în ziua de opt septembrie. O chema Annie Chapman și a fost găsită în curtea din spatele unei case. Crima asta a avut un șir similar de incizii, dar a fost mult mai urâtă. Conținutul abdomenului a fost pur și simplu înlăturat. Unele organe au fost puse pe umărul ei, iar altele pur și simplu au dispărut. Toată isprava a fost realizată cu o precizie medicală și până și unui chirurg experimentat i-ar fi luat ceva timp s-o facă. Asta a fost realizată în câteva minute, afară, fără prea multă lumină la dispoziție. Asta a fost cea care mi-a atras atenția. Iar acum, ultimele crime, care s-au petrecut în urmă cu câteva nopți — acelea au fost într-adevăr niște opere diabolice.

Acum, uitați-vă cu atenție. Prima crimă din acea noapte a avut loc aici.

Degetul lui indică pe hartă un loc însemnat Dutfield's Yard.

— Asta-i chiar lângă Bemer Street, vedeți? O chema Elizabeth Stride și a fost găsită dimineață, la ora unu. Răni similare, dar aparent incomplete. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, trupul lui Catherine Eddowes a fost găsit în Mitre Square.

Degetul lui Gabriel trasă drumul dintre Bemer Street și Mitre Square.

— E o distanță de aproximativ un kilometru, spuse el. Am străbătut-o mai devreme de câteva ori. Această a doua crimă a fost mult mai oribilă prin natura ei. Trupul a fost dezmembrat și organele înlăturate. Opera a fost delicată prin natura ei, foarte iscusită. Și a fost realizată pe întuneric, în decurs de doar câteva minute. E o operațiune care unui chirurg i-ar fi luat mult mai mult timp și ar fi necesitat ceva lumină. Pur și simplu nu e cu putință, și totuși s-a întâmplat.

Tessa și Will studiară harta din fața lor pentru o clipă, în timp ce focul trosnea delicat în spatele lor.

— Ar fi putut sa aibă o trăsură, opină Will.

— Chiar și cu o trăsură, pur și simplu n-ar fi avut timp să comită aceste fapte. Și mai mult ca sigur au fost comise de aceeași ființă.

— Nu cumva e mâna vârcolacilor?

— Categoric nu, răspunse Gabriel. Nici a vampirilor. Trupurile n-au fost secate. N-au fost consumate și nici sfâșiate, ci tăiate, cu organele înlăturate și aranjate în mod voit. Asta — Gabriel lovi cu degetul în hartă pentru a sublinia cele spuse — este un lucru demonic prin natura lui. Și a panicat toata Londra.

— Dar de ce le-ar lua un demon în vizor numai pe aceste biete femei? întrebă Will.

— Trebuie să fie ceva de care el are nevoie. Diavolul nu pare să ia… organele reproducătoare. Propun să patrulăm pe East End, începând din acest moment. În zona asta.

Gabriel desenă un cerc cu degetul în jurul Spitalfields.

— Acesta este centrul de activitate. Aici trebuie să fie. De acord?

— Unde-i Cecily? întrebă Will.

— A trecut deja la treabă. Se află acum acolo, discutând cu femeile de pe stradă. Lor le e mai ușor să stea de vorbă cu ea. Trebuie să începem de-ndată.

Will încuviință din cap.

— Mai am o sugestie. De vreme ce bestia pare să fie atrasă de o anumită categorie de femei, ar trebui să folosim niște iluzii magice...

— Sau niște metamorfici, sugeră Tessa.

— ... pentru a atrage demonul, concluzionă Gabriel.

Ochii albaștri ai lui Will luară foc.

— Sugerezi cumva să-mi folosesc soția și sora pentru a momi chestia aia?

— E cea mai bună cale, spuse Gabriel. Iar sora ta e soția mea. Atât Tessa, cât și Cecily sunt mai mult decât capabile și, în plus, vom fi și noi doi acolo.

— E un plan bun, interveni Tessa, împiedicând o posibilă cearta între Will și Gabriel.

(Aveau sa aibă destul timp pentru una nouă.)

Gabriel aprobă din cap.

— Repet, suntem de acord?

Tessa privi în ochii albaștri luminoși ai soțului ei.

— De acord, spuse ea.

— De acord, spuse și Will. Cu o condiție.

— Și ce condiție e... Gabriel se opri cu un oftat. Ah! făcu el. Fratele Zachariah.

— Monstrul ăsta e violent, spuse Will. S-ar putea s-avem nevoie de un tămăduitor. Cineva cu puterea unui Frate Tăcut. Asta e o situație specială.

— Nu-mi aduc aminte să fi existat vreo situație pe care tu sa nu o consideri specială și care să nu fi necesitat prezența lui, spuse Gabriel pe un ton sec. Toată lumea știe că l-ai chemat pe Fratele Zachariah chiar și pentru un deget de la picior rupt.

— Începuse să se facă verde! protestă Will.

— Are dreptate, zise Tessa. Verdele nu prea i se potrivește, îl face să pară ca și cum ar suferi de tulburări de bilă. Îi zâmbi lui Gabriel. Nu există niciun motiv pentru care Jem nu ne-ar putea însoți. E posibil să avem nevoie de el și nu se întâmplă nimic dacă e și el acolo.

Gabriel deschise gura și apoi o închise la loc cu zgomot. Nu-l cunoscuse atât de bine pe Jem Carstairs înainte ca Jem să fi devenit Frate Tăcut, dar îl plăcuse. Totuși, spre deosebire de soția lui, Gabriel era unul dintre oamenii cărora (în mod clar) li se părea ciudat că deși Tessa fusese cândva logodită cu Jem, ea și Will încă îl considerau ca făcând parte din familie și încercau să-l includă în toate activitățile lor.

Existau foarte puțini oameni în lume care înțelegeau cât de mult se iubiseră Will și Jem, cât de mult se iubeau și cât de dor îi era lui Will de el. Dar Tessa înțelegea.

— Dacă putem s-o salvăm măcar pe una dintre acele biete femei, trebuie să încercăm, spuse Tessa. Dacă Jem ne poate ajuta, asta ar fi minunat. Daca nu, eu și Cecily vom face tot ce ne sta în putința. Sper ca nu ești de părere că vreuna dintre noi două ducem lipsă de curaj.

Will încetă să se mai uite urât la Gabriel și se întoarse spre Tessa. O privi cu atenție și chipul i se îmblânzi: urmele băiatului sălbatic și distrus se evaporaseră, înlocuite de expresia adesea afișată de bărbatul care era acum, care știa ce înseamnă să iubești și să fii iubit.

— Sufletul meu, spuse el, luându-i mâna și sărutându-i-o. Cine îți cunoaște curajul mai bine decât mine?

— În acea lună de octombrie, spuse Tessa Gray, n-a mai fost raportată nicio crimă înfăptuită de Spintecător. Institutul din Londra a avut grijă să iasă la patrulat în fiecare seară, până la răsărit. Se crede că asta a ținut demonul la distanță.

Afară se lăsase întunericul, chiar dacă era de-abia trei după-amiază. Sala se răcise considerabil, de vreme ce soarele dispăruse, și toți elevii erau ghemuiți în scaune, cuprinzându-se singuri cu brațele pentru a-și ține de cald, dar foarte atenți. Tessa vorbea de ceva timp, arătându-le hărți ale Londrei, descriindu-le crime cu adevărat oribile. Era genul de informații care să te țină treaz.

— Cred, spuse ea, frecându-și mâinile, că e timpul să luăm o scurtă pauză. Reîncepem în jumătate de oră.

În timpul lungilor ore de prelegeri, Academia era suficient de îngăduitoare pentru a le permite o pauză de mers la toaletă o dată la câteva ore, împreună cu și mai mult ceai tulbure, care era oferit în samovare străvechi, aburinde, în una dintre săli. Lui Simon îi era suficient de frig pentru a lua o cană. Din nou, un vânător de umbre mărinimos le adusese o tavă de prăjiturele. Simon de-abia reuși să le zărească înainte să fie înșfăcate de către elite, care ieșiseră primele în pauză. Mai rămăseseră pe margine niște biscuiți amărâți, care păreau făcuți din nisip bătătorit.

— Mișto chestii azi, spuse George, luând un biscuit. Bine, nu chiar mișto, dar mai interesante decât de obicei. Îmi place și de noua profa. Nici n-ai crede că are… Câți ani are?

— Cred ca o sută cincizeci sau ceva de genul ăsta. Poate mai mult, răspunse Simon.

Era cu gândurile în altă parte. Tessa Gray menționase două nume: Jem Carstairs și Fratele Zachariah. Aparent, erau aceeași persoană. Ceea ce era interesant, întrucât, undeva în amintirile nestatornice ale lui Simon, el știa acele nume. Și își aduse aminte de Emma Carstairs, înfruntându-l pe Jace — nu-și putea aduce aminte de ce, dar știa că se întâmplase — și spunându-i „Carstairs sunt datori față de Herondale”.

Simon aruncă o privire spre Jace, care ședea într-un fotoliu și era servit de elevi.

— Domnișoara Gray arată foarte bine pentru o sută cincizeci de ani, spuse George, privind spre locul în care Tessa examina cu suspiciune ceaiul.

Când se îndepărta de masă, aruncă o privire scurtă spre Jace. În expresia ei era o tristețe nostalgică.

În acel moment, Jace se ridică din fotoliu, facându-i pe pisălogi să se împrăștie. Elitele se dădură la o parte pentru a-i face loc să treacă, și în timp ce el se îndrepta spre Simon și George, în jurul lui se auzi un cor tăcut de „Salut, Jace!” și câteva suspine.

— Te-ai descurcat foarte bine azi, îi spuse lui George, care se înroșise și părea să fi rămas fără cuvinte.

— Eu… Oh! Corect. Da. Mersi, Jace! Mersi!

— Te mai doare ceva? îl întrebă Jace pe Simon.

— În mare parte doar mândria.

— Asta oricum se presupune c-ar trebui să meargă înainte a căderii.[12]

Simon tresări la auzul glumei.

— Pe bune?

— Așteptam de ceva timp sa spun asta.

— Nu-i posibil.

Expresia lui Jace arata ca era cu adevărat posibil. Simon oftă.

— Uite ce e, Jace, crezi c-am putea vorbi doua secunde între…

— Orice-ai vrea să-mi spui poate fi spus în prezența bunului meu amic George.

O să regreți asta, gândi Simon.

— Fie, spuse el. Du-te să vorbești cu Tessa.

Jace clipi.

— Cu Tessa Gray? Magiciana?

— A fost cândva vânător de umbre, spuse Simon cu grijă. Uite ce e, mai devreme ne-a spus o poveste — mai degrabă o

---

12 Citat aproximativ din Biblie, Proverbele lui Solomon 16:18: „Mândria merge înaintea pierii şi trufia merge înaintea căderii”

bucată de istorie, ca să fiu sincer —, și îți aduci aminte ce a spus Emma? Despre faptul că cei din familia Carstairs sunt datori față de cei din familia Herondale?

Jace își vârî mâinile în buzunare.

— Sigur, îmi aduc aminte. Sunt surprins că tu ți-ai amintit.

— Cred c-ar trebui să vorbești cu Tessa, spuse Simon. Cred că ea ți-ar putea povesti câte ceva despre cei din familia Herondale. Lucruri pe care nu le știi deja.

— Hm, făcu Jace. Am să mă gândesc la asta.

Plecă. Simon se uită după el, frustrat. Își dorea să-și poată aminti suficient despre cum el și Jace interacționau în mod normal pentru a ști dacă asta însemna că Jace avea să-i ignore sfatul sau nu.

— Te tratează ca pe un prieten, spuse George. Sau ca pe un egal. Voi doi chiar vă cunoașteți. Vreau să zic, știam asta, dar…

În mod nesurprinzător, Jonathan Cartwright se apropie sfios de ei.

— Vorbeați cu Jace, ha? zise el,

— Ești detectiv? întrebă Simon. Puterile tale de observare sunt uluitoare!

Jonathan se comporta ca și când Simon nu spusese nimic.

— Da… Eu și Jace o sa stăm la taclale mai târziu.

— Chiar ai de gând sa continui sa te prefaci că-l cunoști pe Jace? întrebă Simon. Fiindcă ești conștient că asta n-o să mai funcționeze acum, nu-i așa? La un moment dat Jace pur și simplu o să vina și-o sa spună ca nu te cunoaște.

Jonathan părea abătut. Totuși, înainte să poată spune ceva, fură chemați cu toții înapoi în sală, iar Simon porni cu pași târșâiți alături de ceilalți. Se așezară din nou și se pregătiră s-o asculte pe Tessa.

— Am continuat să patrulăm în fiecare seară în acea zonă, începu Tessa. Datoria noastră de vânători de umbre este să protejăm lumea mundană de influența demonilor. Am umblat

pe-acolo, am stat de veghe și am avertizat cât de mulți oameni am putut. Pe cât a fost posibil, femeile care lucrau în East End au încercat să aibă mai multa grijă și să nu mai meargă atât de mult singure. Dar pentru femeile din acea profesie, siguranța era foarte rar o opțiune. Mereu presupusesem că viețile lor erau dificile, dar nu știam cât de dificile...

LONDRA, 9 NOIEMBRIE 1888

Tessa Herondale știa cu certitudine ce era sărăcia, faptul ca exista. În perioada în care mătușa ei murise și ea era doar o tânără lipsită de prieteni și de apărare în New York, simțise respirația rece a sărăciei precum un monstru care îi sufla în ceafa. Dar în luna pe care ea și Cecily și-o petrecuseră străbătând în lung și-n lat străzile din East London deghizate în prostituate, ea știa ce s-ar fi întâmplat dacă sărăcia ar fi prins-o și ar fi sfâșiat-o cu ghearele sale.

Se îmbracau corespunzător — haine vechi și ponosite, ruj roșu pe obraji. Fuseseră nevoite sa folosească iluzii magice pentru restul, adevăratele însemne de prostituată. Dinți lipsă. Piele îngălbenită. Trupuri slabe din pricina malnutriției și aduse de spate din cauza bolilor. Femei care mergeau întruna, noapte de noapte, căci nu aveau unde să doarmă, unde sa se odihnească. Se vindeau pe câțiva bănuți pentru a-și cumpăra gin, întrucât ginul le ținea de cald, le lua durerea preț de o oră, le amorțea și le facea să uite de realitatea îngrozitoare și brutală a vieților lor. Dacă aceste femei faceau rost de bani pentru a-și asigur un loc de dormit pentru o noapte, asta nu însemna un pat. Însemna un loc pe o podea sau chiar și o bucățică de perete de care să se rezeme, cu o sfoară de jur împrejurul camerei pentru a le împiedica pe ocupante să cadă. La ivirea zorilor, erau din nou aruncate în stradă.

Umblând printre ele, Tessa se simțea murdară. Simțea rămășițele cinei în stomac. Știa că patul ei de la Institut era cald și ocupat de cineva care o iubea și avea s-o protejeze. Aceste femei erau pline de vânătăi și de tăieturi. Se luptau pentru colțuri de stradă, și cioburi de oglindă spartă și bucățele de

cârpă.

Și mai erau și copiii. Stăteau pe străzile urât mirositoare, indiferent de vârstă. Pielea lor era atât de murdară, încât nu putea fi niciodată curățată. Se întreba câți dintre ei avuseseră vreodată parte de o mâncare caldă, servită pe o farfurie. Oare știau ce este o casă?

Și, mai presus de orice, mirosul. Mirosul era cel care își facea loc cu forța în sufletul Tessei. Duhoarea urinei, a pământului, a vomei.

— M-am săturat de asta! protestă Cecily.

— Cred că toată lumea de-aici s-a săturat, replică Tessa.

Cecily oftă cu tristețe.

— O singură călătorie cu trăsura și străzile sunt liniștite și curate. E o lume complet diferită în West End.

Un bărbat beat se apropie de ele și le făcu o propunere. De vreme ce trebuiau să-și joace rolul, Cecily și Tessa îi zâmbiră și îl conduseră pe o alee, unde îl băgară într-un butoi gol în care fuseseră stridii și îl abandonară.

— O lună de stat pe-aici și niciun semn, zise Tessa în timp ce se îndepărtau de picioarele bărbatului, care se agitau în aer. Ori îl ținem la distanță, ori...

— Ori asta pur și simplu nu funcționează.

— Magnus Bane ne-ar fi de mare ajutor într-o astfel de situație.

— Magnus Bane se bucura de New York în momentul de față, replică Cecily. Tu ești magiciană.

— Nu am experiența lui Magnus. În orice caz, aproape că se crapă de ziuă. Încă o oră și putem merge acasă.

Will și Gabriel începuseră să frecventeze cârciuma La Zece Clopote, care părea a fi locul central pentru ultimele vești în legătură cu ucigașul. Într-adevăr, mulți cetățeni spuneau că îl văzuseră acolo împreună cu victimele înainte de ucideri. Uneori, Jem venea cu vești din partea Fraților Tăcuți. Nu era neobișnuit pentru Cecily și Tessa să se întoarcă obosite la cârciumă în zori

și să-i găsească pe Gabriel și pe Will dormind cu capul pe masă, îmbrăcați în robele de culoarea pergamentului ale Fratelui Zachariah.

Pe Jem îl găseau citind o carte sau privind în liniște pe fereastră. El putea vedea, în felul său, în pofida ochilor lui închiși. Era ascuns în spatele unei iluzii magice, astfel încât aspectul său să nu-i sperie pe mușteriii cârciumii, Tessa o simțea mereu pe Cecily încordându-se când dădea cu ochii de Jem: rime negre îi crestau obrajii, iar în părul său negru exista o singură șuviță albă.

Uneori, după ce Cecily și Gabriel plecau, Tessa se așeza cu mâna ei în a lui Jem și cu Will dormind rezemat de umărul ei, ascultând ploaia răpăind pe ferestre. Totuși, asta nu dura niciodată prea mult, de vreme ce nu îi plăcea să-și lase copiii singuri vreme îndelungată, deși Bridget era o doică nemaipomenită.

Era dificil pentru ambele familii. Copiii se trezeau și găseau patru părinți epuizați, care desenau întruna rime pentru trezie și totuși de-abia puteau ține pasul cu Anna, care fugea prin casă îmbrăcată în jiletca unchiului ei, sau cu James, care își flutura peste tot lingura și încerca să găsească pumnalul pe care îl văzuse și îl adora. Lucie se trezea din oră în oră pentru lapte și îmbrățișări.

Și iată-i aici, încă o dimineață în care străbăteau străzile din East End, și pentru ce? Iar zorii se iveau din ce în ce mai târziu. Nopțile erau foarte lungi. Pe când soarele se înălța deasupra Bisericii lui Hristos din Spitalfields, Cecily se întoarse din nou spre Tessa.

— Acasă, spuse ea.

— Acasă, repetă Tessa obosită.

Aranjaseră ca o trăsură să vină să le ia în acea dimineață de pe Gun Street. Se întâlniră cu Will și Gabriel acolo. Arătau un pic cam jalnic, de vreme ce adesea trebuiau să bea gin toată noaptea pentru a părea de-ai casei. Jem nu fusese cu ei în acea seară, iar Will părea neliniștit.

— Ați aflat ceva? întrebă Tessa.

— Aceleași lucruri, răspunse Gabriel, un pic nedeslușit. Toate victimele au fost văzute în compania unui bărbat. Acesta diferă în statură și aspect fizic.

— Deci cel mai probabil e un eidolon, spuse Will. E atât de generic, încât ar putea fi chiar și un du'sien, dar nu cred că un du'sien s-ar putea apropia atât de tare de o femeie și să o convingă că e un bărbat adevărat, indiferent de gradul ei de beție.

— Dar asta nu ne ajută cu nimic, zise Cecily. Dacă e un eidolon, ar putea fi oricine.

— Totuși, e remarcabil de consecvent, spuse Will. Mereu vine sub formă de bărbat și mereu ia femei. Nu ajungem nicăieri cu asta.

— Sau ajungem peste tot, replică Gabriel. Nu s-a întors.

— Nu putem face asta la infinit.

În ultima săptămână, purtaseră aceeași discuție în fiecare seară. Aceasta luă sfârșit așa cum se întâmpla de fiecare dată, cu cele două cupluri rezemându-se unul de celălalt în trăsură și adormind până ce ajungeau la Institut. Își întâmpinară copiii, care luau micul dejun cu Bridget, și îi ascultară cu ochii pe jumătate închiși, în timp ce Anna turuia despre numeroasele ei planuri pentru acea zi, iar James bătea cu lingura lui.

Tessa și Will porniră pe scări spre dormitorul lor. Cecily îl așteptă pe Gabriel, care zăbovea în salonul din față.

— Urc imediat, spuse el, cu ochii injectați. Vreau doar să citesc ziarele de azi.

Gabriel mereu facea asta — mereu verifica, în fiecare dimineața. Așa că Tessa, Will și Cecily se întoarseră în pat. Odată ajunși în dormitorul lor, Tessa se spălă pe față în lavoar cu apa calda pe care i-o lăsase Bridget Focul lor ardea vesel, iar patul era pregătit și îi aștepta. Se prăbușiră în el recunoscători.

De-abia reușiseră să pună geană pe geană, când Tessa auzi niște bătăi agitate în ușă și Gabriel intră în cameră.

— S-a întâmplat din nou! spuse el cu răsuflarea tăiată. În numele îngerului, asta e cea mai rea!

Trăsură fui rechemată și, în decurs de o oră, ajunseră din nou în East End, de data asta îmbrăcați în echipament.

— S-a petrecut într-un loc numit Miller's Court, lângă Dorset Street, le explică Gabriel.

Dintre toate străzile îngrozitoare din East London, Dorset Street era cea mai cumplită. Era un drum scurt, chiar lângă Commercial Street. În ultimele săptămâni, Tessa aflase multe despre lucrurile care se petreceau pe Dorset Street. Doi proprietari de cocioabe abuzivi controlau o mare parte a străzii. Existau atât de multe țipete, atât de multă sărăcie și duhoare înghesuite într-un spațiu mic, încât simțeai că te poate lăsa fără aer în plămâni. Casele de acolo erau subdivizate în odăițe, fiecare spațiu minuscul fiind închiriat Aceasta era o strada unde toată lumea avea o privire pierdută, unde sentimentul predominant era de disperare.

Pe drum, Gabriel le spuse ce reușise să afle din ziarele de dimineață — adresa (numărul treisprezece), numele victimei (M ary Kelly). Exista o parada care se deplasa prin oraș de Ziua Lor dului Primar[13].

Totuși, vestea despre crima se răspândise și își croia drum spre traseul paradei. Băieții cu ziarele scandau despre crimă și-și vindeau teancul ca pâinea caldă. Cecily trase cu ochiul de după perdeluța trăsurii.

— Se pare c-o sărbătoresc, zise ea. Zâmbesc și dau fuga să cumpere ziarele. Vai mie, cum e cu putință ca oamenii să sărbătorească un asemenea lucru?

— E ceva interesant, răspunse Will, cu un zâmbet întunecat. Pericolul e atrăgător. Mai ales pentru cei care n-au nimic de pierdut.

— O să fie o nebunie acolo jos, zise Gabriel.

Negreșit, mulțimile se adunaseră deja de-a lungul drumului către Dorset Street. Locuitorii erau toți cu ochii pe polițiști, care încercau să țină oamenii departe de un intrând mic

---

13 Procesiune desfăşurata la Londra în a doua sâmbăta din noiembrie. Prima procesiune a avut loc în 1215, când primarul ales de oraş a fost prezentat pentru aprobare regelui şi Curţii sale de Justiţie

și întunecat, aflat undeva la jumătatea străzii.

— Acolo, spuse Gabriel. Miller's Court. Tessa, n-o să ne putem apropia de zona aia dacă nu intri tu. Acolo se află un detectiv de la Scotland Yard numit Abberline. Dacă l-am putea chema aici pe el sau pe unul dintre sergenții care lucrează înăuntru...

— Am să aduc eu pe cineva, spuse Will, facându-și loc prin mulțime.

Câteva minute mai târziu, se întoarse cu un bărbat de vârstă mijlocie cu o înfățișare amabilă. Părea foarte preocupat și fruntea îi era cutată a consternare. Indiferent ce-i spusese Will, fusese suficient pentru a-l ademeni atât de departe de locul faptei.

— Unde e? întrebă el, urmându-l pe Will. Ești sigur că...

— Foarte sigur.

Era dificil să-i împiedice pe oameni să-i urmeze, așa că Cecily, Tessa și Gabriel fuseseră nevoiți să blocheze drumul în timp ce Will îl conduse pe inspector pe o alee. Câteva clipe mai târziu, Will fluieră. Stătea în pragul unei odăi ieftine închiriate.

— Aici, spuse Will.

Inspectorul era în colț, părând să fi adormit. Nu mai avea hainele pe el.

— O să fie bine, dar cel mai probabil o să se trezească în scurt timp. Pune astea pe tine.

În vreme ce Tessa luă hainele și se metamorfoză în Abberline, Will o puse la curent cu noile vești pe care le aflase de la oamenii de pe stradă. Mary Kelly fusese probabil văzută ultima oară la două și jumătate dimineața, dar o persoană pretindea c-o văzuse mai târziu, la opt și jumătate. Indiferent de adevăr, orice ar fi omorât-o probabil că se făcuse de mult nevăzut.

Odată ce Tessa fu pregătită, Will o ajută să-și facă loc înapoi prin mulțime, pe Dorset Street, către micul intrând care era Miller's Court. Tessa păși prin pasajul întunecat și ajunse într-o curte foarte mică, suficient de lată cât să se poată răsuci în

ea. Aici existau câteva case, văruite cu zgârcenie. Zeci de chipuri o priveau de la ferestre murdare și sparte.

Odaia cu numărul treisprezece cu greu putea fi socotită o odaie — facea în mod evident parte dintr-un spațiu mai mare în care fusese construit un perete despărțitor ieftin. Era aproape goală, conținând doar câteva piese de mobilier stricate. Era foarte, foarte calda, ca și când acolo arsese toată noaptea un foc.

În tot timpul pe care și-l petrecuse luptându-se cu demonii, Tessa nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Acolo era sânge.

Și era într-o cantitate atât de mare, încât Tessa se întreba cum era cu putință ca un singur trup minion să poată conține atât de mult. Făcuse ca o parte din podea să devină neagră, iar patul, pe care era întinsă femeia, era extrem de îmbibat. Nu exista nicio altă culoare. Cât despre femeie — ea nu mai era. Trupul ei fusese distrus într-o asemenea măsură, încât de-abia îl mai puteai distinge. Asta luase ceva timp. Fața ei — nu mai rămăsese aproape nimic de care să poți vorbi. Multe părți din trupul femeii fuseseră înlăturate și le puteai vedea în mai multe locuri, în jurul ei sau pe pat. O parte din ele se aflau pe o masă.

Un bărbat se aplecase deasupra ei. Pe podea se afla o geanta de medic, așa că Tessa mai întâi se liniști și apoi vorbi:

— Ei bine, doctore?

Doctorul se întoarse.

— Cred că va trebui s-o mutăm cât de curând. Oamenii încearcă să pătrundă aici. Va trebui s-o mutăm cu grijă.

— Vă rog să-mi faceți un rezumat general al situației. Am nevoie de un raport concis.

Doctorul se ridică și își șterse de pantaloni mâinile pătate de sânge.

— Ei bine, o tăietură foarte adâncă la gât. Capul a fost retezat aproape în totalitate. Puteți vedea că nasul nu mai e, la fel și cea mai mare parte a pielii. Pe abdomen exista atât de multe tăieturi și de incizii, încât nici nu știu de unde să încep.

Cavitatea abdominală este goală și mâinile ei au fost așezate în interiorul deschizăturii. Puteți vedea că a lăsat o parte din conținut aici, în odaie, dar unele lipsesc. Inima a dispărut. Pielea de pe masă cred că e de pe coapse…

Tessa nu prea mai putea suporta să audă astfel de informații. Era suficient.

— Înțeleg, spuse ea. Trebuie să discut cu cineva.

— Faceți toate aranjamentele necesare ca s-o mutați, îi spuse doctorul. N-o putem ține aici. Oamenii vor intra. Vor să vadă.

— Sergent, spuse Tessa polițistului de lângă ușă, aranjează să fie adus un furgon.

Tessa se îndepărtă iute, înapoi prin mulțime, respirând cât de adânc putea pentru a scăpa de mirosul de sânge și de măruntaie din nas. Simțea o senzație de greață pe care n-o mai trăise de când fusese ultima oară însărcinată. Will îi aruncă o privire și o îmbrățișă. Cecily se apropie și îi puse niște săruri de mirosit sub nas. Învățaseră ca sărurile de mirosit erau necesare.

— Aduceți-l pe detectiv, spuse Tessa când își reveni. E nevoie de el acolo.

Inspectorul fii găsit și îmbrăcat îi dădură și lui săruri de mirosit, care îl treziră încet-încet. De îndată ce îl puseră înapoi pe picioare și îl asigurară că pur și simplu leșinase, părăsiră degrabă zona și porniră spre White's Row.

— Orice o fi fost, spuse Gabriel, cu siguranță a plecat de mult. S-a întâmplat în urmă cu multe ceasuri. Având în vedere că trupul a fost găsit înăuntru, a durat ceva până să fie observat. Își scoase senzorul, dar nu arăta nicio activitate. Propun să ne întoarcem la Institut, spuse el. Am aflat tot ce-am putut aici. E timpul să abordăm problema într-o manieră diferită. Trebuie să studiem indiciile pe care creatura le lasă în urmă.

— Oamenii, spuse Tessa.

— Oamenii, se corectă Gabriel.

Acum erau mult mai treji. Tessa se întreba dacă avea să mai doarmă vreodată. De data asta găsi tranziția din East

London spre West London mult mai respingătoare — clădirile curate, spațiul, copacii, parcurile, trăsurile frumoase și hainele și magazinele drăguțe. Și astea la doar doi kilometri distanță…

— Ce-i făcut e bun făcut, spuse Will, luând-o de mână.

— Tu n-ai văzut-o.

— Dar vom prinde chestia care a atacat-o.

De îndată ce cotiră pe Fleet Street, Tessa simți că ceva nu era în regulă. Nu-și putea da seama ce anume. Strada se arăta extrem de tăcută. Una dintre slujnicele de la o proprietate vecină măturа frunzele de pe trepte. Mai zări o cotigă cu cărbuni și carul unui negustor care vindea legume. Se îndreptă imediat de spate, cu fiecare nerv încordat, iar când trăsura se opri, deschise degrabă portiera și țâșni. Văzându-i reacția, ceilalți trei o urmară în același fel.

Primul lucru care îi confirmă temerile era faptul că Bridget nu îi întâmpină la ușă.

— Bridget?

Nimic.

Privi spre ferestrele lor — curate, intacte, întunecate. Draperiile fuseseră trase. Will deschise ușa.

O găsiră pe Bridget la baza scării. Cecily se grăbi spre ea.

— Inconștientă, declară ea. Dar respiră. Copiii! Cine-i cu copiii?

Toți ca unul porniră într-un suflet pe scări. Toate luminile erau stinse, toate ușile închise, toate draperiile trase. Porniră în direcții diferite, alergând spre odaia copiilor, spre dormitoare, spre fiecare încăpere de la etajele superioare. Nimic.

— Vânătorilor de umbre…

Vocea nu era nici de bărbat și nici de femeie, și părea să vină de pretutindeni. Will și Tessa se întâlniră pe coridor, iar Will ridică sus o lampa-vrăjitoarei.

— Ce ești? strigă el. Unde sunt copiii?

— Vânătorilor de umbre…

— Unde sunt copiii? Nu poți fi interesat de ei. Arată-te!

— Vânătorilor de umbre…

Gabriel și Cecily își făcură apariția, cu pumnalele serafice pregătite. Will și Tessa întinseră mâinile după ale lor. Coborâră treptele, privind în toate direcțiile.

— Vă urmăresc, sâsâi vocea, care acum părea să vină de dedesubt. Vânătorilor de umbre. Vă urmăresc până acasă. Jucați-mi jocul.

— Care-i jocul tău? strigă Will. O să joc orice joc dorești, dacă te arăți.

— Jocul e de-a v-ați ascunselea. Îmi place să mă ascund. Îmi place să iau… bucățile. Ma ascund. Iau bucățile.

— Știu că ai formă, spuse Will. Ai fost văzut. Arată-te!

— Lingură!

Strigătul veni dinspre sufragerie. Toți patru porniră într-un suflet spre voce. Când deschiseră ușa, îl găsiră pe James stând în capătul opus al încăperii, cu lingura ridicată în aer.

— James! strigă Tessa. Vino la mama! Vino acum, James!

James râse și, în loc să fugă spre Tessa, se întoarse în direcția marelui șemineu, în care ardea o flacără imensă. Fugi direct spre ea.

— James!

Will și Tessa alergară amândoi spre el, dar la jumătatea distanței, focul izbucni într-o multitudine de culori: albastru și verde și negru. Dinspre el veni un val de căldură, care îi făcu să se împleticească îndărăt.

Se stinse la fel de repede precum apăruse. Porniră din nou spre șemineu, dar James nu mai era acolo.

— Nu, nul strigă Tessa. Jamie!

Se aruncă înspre foc; Will o prinse și o trase înapoi. Totul părea să fi devenit întunecat și tăcut în urechile Tessei. Nu se putea gândi decât la copilașul ei. La râsul lui delicat, la părul lui negru ca abanosul, precum al tatălui său, la firea lui dulce, la felul în care o cuprindea cu brațele pe după gât, cu genele

atingându-i obrajii.

Cumva, căzuse pe podea. O simțea tare sub genunchi. James, gândi ea disperată.

O mână rece se închise peste încheietura ei. Existau cuvinte în mintea ei, blânde și tăcute, reci ca apa. Sunt aici.

Deschise ochii. Jem îngenunchea deasupra ei. Gluga robei lui era dată pe spate, părul lui negru-cu-argintiu ciufulit. E în regulă. Acela nu era James. Acela era chiar demonul, ducându-te de nas. James e în casă.

Tessa icni.

— Doamne, Dumnezeule! E adevărat?

Două brațe puternice o cuprinseră brusc, îmbrățișând-o strâns.

— E adevărat. Jem a aruncat o vrajă de urmărire pe Lucie și James încă de la naștere. Sunt în viață, trebuie doar să-i găsim. Tess… Tessa…

Simți lacrimile lui Will pe umărul ei.

Jem încă o ținea de mâna. L-am strigat pe James, gândi ea, si a venit.

Tessa râmase acolo Era pentru prima data în viața ei, gândi ea, când își simțea picioarele atât de slăbite, încât nu se putea ridica. Will o cuprinsese cu brațele și mâna ei era în a lui Jem. Asta era suficient pentru a respira în continuare. Orașul Tăcut îl consideră pe acest demon un soi de păcălici. Vrea ca voi să-l urmăriți în jurul Institutului. Motivele lui sunt neclare, dar par să-i aparțină unui copil.

— Dacă e un copil…, începu Tessa, aproape ca pentru sine.

Ceilalți se întoarseră spre ea.

— Dacă e un copil, crede că joacă un joc. Se joacă cu femei. Cred că vrea… o mamă.

Brusc, simțiră ca și cum un vânt puternic făcu încăperea să se cutremure.

— Mă joc! strigă o voce diferită.

— Jessamine! zise Will. E în casă.

— Am să mă joc eu cu tine, spuse vocea lui Jessamine, acum mai tare. Părea să vină din fiecare încăpere. Am jucării. Am o căsuță de păpuși. Joacă-te cu mine.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi, toate duzele de gaz izbucniră, trimițând coloane de flăcări albastre aproape până în tavan. La fel de repede, fură trase înapoi în duze și încăperea se întunecă din nou. Focul se stinse.

— Căsuța mea de păpuși e minunată! continuă vocea lui Jessamine. E foarte mică.

— Foarte mică? se auzi replica.

— Adu copiii și-o să ne jucăm.

În încăpere se auzi un nou șuierat puternic de vânt.

— Camera lui Jessamine, spuse Will.

Porniră cu grijă spre camera lui Jessamine, unde ușa era deschisă. Acolo se afla căsuța ei de păpuși, mândria și bucuria ei, și, lângă ea, silueta transparentă și diafană a lui Jessamine. O clipă mai târziu, ceva coborî pe coșul de fum, un soi de ceață care se dispersă și rămase plutind deasupra camerei ca niște norișori. Jessamine era ocupata să-și mute păpușile într-una din camere și nu acorda atenție nimănui.

— Trebuie să fim mai mulți ca să jucăm, spuse ea.

— E foarte mică. Atâtea piese!

Ceața pluti spre căsuța de păpuși, dar Jessamine luă foc deodată. Deveni precum o pânză de păianjen, înfășurându-se în jurul căsuței.

— Trebuie să fim mai mulți ca să jucăm! sâsâi Jessamine. Copiii.

— Sunt în pereți.

— În pereți? întrebă Gabriel. Cum e posibil…

— Coșurile de fum, spuse Cecily. El folosește coșurile de fum.

Fugiră din cameră în cameră. Fiecare copil fii găsit,

dormind buștean, vârât într-un coș de fum. Anna era într-unul din dormitoarele goale ale vânătorilor de umbre. James era în bucătărie, Christopher în salon. Lucie era în dormitorul lui Cecily și-al lui Gabriel. Odată închiși la loc sigur, împreună cu Bridget, cele două perechi de părinți se întoarseră în camera lui Jessamine, unde silueta sclipitoare a lui Jessamine se juca împreună cu o fetiță. Jessamine păru să fie extrem de captivată de joc, până ce îi văzu pe ceilalți, care dădură din cap spre ea.

— Acum o să trecem la un alt joc, spuse Jessamine.

Fetița se întoarse spre Jessie, iar Tessa putu să-i vada fața. Era palida și netedă, un chip de copil, dar ochii îi erau complet negri, fără nicio pată de alb. Arătau ca niște pete de cenușă.

— Ba nu! Jocul ăsta!

— Trebuie să închizi ochii. E un joc foarte bun. O să ne ascundem.

— Ne ascundem?

— Da. Ne vom juca de-a v-ați ascunselea. Trebuie să închizi ochii.

— Îmi place să mă ascund.

— Dar mai întâi trebuie să cauți. Închide ochii.

Copila-demon, o fetiță căreia nu-i dădeai mai mult de cinci ani, închise ochii. Și când făcu asta, Will înfipse pumnalul serafic în ea și camera se umplu de limfa.

— Și dusă a fost, spuse Tessa. Desigur, problema era că nu le puteam spune celorlalți locuitori din Londra că se terminase. Jack Spintecătorul apăruse din senin, iar acum nu mai era niciun Jack Spintecătorul de pus pe banca acuzaților. Nu avea să fie nicio capturare, niciun proces, nicio spânzurare publică. Omorurile pur și simplu încetaseră. Ne-am gândit să încercăm să înscenăm ceva, dar la acel moment lucrurile erau atât de amănunțit cercetate, încât am simțit că asta avea să complice totul. Dar s-a dovedit că n-am avut nevoie de nimic. Publicul și ziarele au purtat mai departe povestea, în fiecare zi se publicau lucruri noi, chiar dacă noi știam că nu mai era nimic de raportat. S-a dovedit că oamenii erau dornici să născocească teorii personale, și din 1888 tot continuă s-o facă. Toată lumea vrea să

prindă ucigașul de neprins. Toată lumea vrea să fie eroul poveștii. Iar asta a rămas adevărat în multe cazuri de-atunci încoace. În absența faptelor, mass-media va inventa mereu povești. Asta ne scapă pe noi de multe bătăi de cap. În multe feluri, presa modernă e unul dintre cele mai mari atuuri ale noastre când trebuie să mușamalizăm adevărul. Nu-i discreditați pe mundani. Își țes propriile povești pentru a încerca să-și înțeleagă lumea. Unii dintre voi, mundanilor, ne veți ajuta să o înțelegem mai bine pe-a noastră. Vă mulțumesc pentru atenție, conchise Tessa. Vă doresc tot norocul din lume în timp ce vă continuați pregătirea! Ceea ce faceți este curajos și important!

— Vă rog, aplauze pentru stimata noastră invitată, spuse Catarina.

Acestea îi fură oferite, iar Tessa coborî și se îndreptă spre un bărbat, care o sărută delicat pe obraz. Era subțire și foarte elegant, îmbrăcat în negru și alb. Parul lui negru avea o singură șuviță albă, completând aspectul di cromatic.

Amintirile năvăliră peste Simon, unele ușor de accesat, altele ascunse în spatele unui strat de uitare frustrant. Jem fusese și el prezent la nunta lui Luke cu Jocelyn. Felul în care îi zâmbi Tessei, și ea lui, dădea de înțeles ce fel de relație aveau — erau îndrăgostiți, acea formă de iubire reală, pură.

Simon se gândi la povestea Tessei, la acel Jem care fusese un Frate Tăcut și făcuse parte din viața ei atâta amar de vreme. Frații Tăcuți trăiau mult timp, iar memoria neclară a lui Simon își aducea aminte de o persoană căreia focul ceresc îi dăduse înapoi viața normală de muritor. Ceea ce însemna că Jem locuise în Orașul Tăcut vreme de mai bine de o sută de ani, până ce serviciul său luase sfârșit. Se întorsese la viață pentru a o trăi alături de dragostea sa nemuritoare.

Asta da relație complicată! Făcea ca o ușoară pierdere de memorie și un fost statut de vampir să pară aproape normale.

Cina din acea seară era o nouă teroare culinară: mâncare mexicană. Aveau pui prăjit, sau pollo asado, cu penele încă nejumulite, și tortillas pătrate.

Jace nu își făcu apariția. Simon nu trebuia să se uite după el, căci întreaga cantină era în alertă. În cazul în care mărețul

său cap blond ar fi fost zărit pe undeva, Simon ar fi auzit toate suspinele din sală. Cina fu urmată de două ore de studiu obligatoriu la bibliotecă. După toate astea, Simon și George se întoarseră în camera lor, doar ca să-l găsească pe Jace așteptând la ușă.

— Seară bună! îi întâmpină el.

— Pe bune? zise Simon. De când pândești pe-aici?

— Voiam să vorbesc cu tine. Jace avea mâinile vârâte în buzunare și stătea sprijinit de perete, arătând ca o reclamă dintr-o revistă de modă. Între patru ochi, adăugă el.

— Oamenii vor spune că suntem îndrăgostiți, glumi Simon.

— Puteți intra în camera noastră, sugeră George. Dacă vreți să vorbiți. Dacă e o conversație privată, pot să-mi pun niște căști în urechi.

— Eu n-am de gând să intru acolo, răspunse Jace, aruncând o privire prin ușa întredeschisă Camera aia e atât de umedă, încât probabil poți înmulți broaște pe pereți.

— Of, și-acum numai la asta o să mă gândesc, bombăni George. Urăsc broaștele!

— Așadar, ce voiai? întrebă Simon.

Jace zâmbi vesel.

— George, du-te în cameră, zise Simon, pe un ton prin care își cerea oarecum scuze. Vin și eu imediat.

George intră în cameră și închise ușa în urma lui. Simon se afla acum singur cu Jace pe un coridor lung, o situație în care simțea că mai fusese.

— Îți mulțumesc, spuse Jace, surprinzător de direct. Ai avut dreptate în legătură cu Tessa.

— E rudă cu tine?

— M-am dus să vorbesc cu ea.

Jace părea mulțumit într-un fel timid, ca și cum o luminiță din interiorul lui fusese aprinsă. Era acel tip de expresie care, bănuia Simon, le-ar fi făcut pe adolescente să se topească.

— E stră-stră-stră-străăăăbunica mea. A fost căsătorită cu Will Herondale. Despre el știam deja câte ceva. A făcut parte din echipa care a împiedicat o invazie masivă de demoni în Marea Britanie. Ea și Will au fost primii din familia Herondale care au condus Institutul din Londra. Vreau să zic, nu e ceva ce nu știam, din punct de vedere istoric, dar e... Ei bine, din câte știu, nu există vreo persoană în viață care să aibă sângele meu. Dar Tessa are.

Simon se sprijini de peretele de pe coridor.

— I-ai spus lui Clary?

— Da, am stat cu ea la telefon câteva ceasuri. Mi-a spus că Tessa a făcut câteva aluzii referitoare la acest subiect în timpul nimții lui Luke cu Jocelyn, dar n-a spus-o direct. Nu voia să mă împovăreze.

— Și ești? întrebă Simon. Împovărat, adică.

— Nu, răspunse Jace. Mă simt de parcă mai există cineva care înțelege ce-nseamnă să fii un Herondale. Atât părțile bune, cât și cele rele. Îmi faceam griji din pricina tatălui meu... că poate să fiu un Herondale însemna că sunt slab. Iar apoi am aflat mai multe și m-am gândit că poate se așteaptă de la mine să fiu un soi de erou sau ceva de genul ăsta.

— Mda, zise Simon. Știu ce zici.

Împărtășiră un mic moment de tăcere bizară, amicală — băiatul care uitase totul despre trecutul său și băiatul care nu avusese niciodată așa ceva.

Simon rupse tăcerea.

— Te duci s-o vezi din nou? Pe Tessa?

— Mi-a spus c-o să ne ducă pe mine și pe Clary să facem un tur al casei Herondale din Idris.

— Ai făcut cunoștință și cu Jem?

— Cu el mă știu dinainte, spuse Jace. Ne-am cunoscut la Basilias, în Idris. Tu nu-ți amintești, dar eu...

— L-ai făcut să nu mai fie un Frate Tăcut, completă Simon. Asta îmi amintesc.

— Am vorbit în Idris, spuse Jace. O bună parte din lucrurile pe care mi le-a spus au mai multă noimă acum.

— Așa că ești fericit, concluzionă Simon.

— Sunt fericit, încuviință Jace. Vreau să zic, sunt fericit, zău așa, de când a luat sfârșit Războiul Întunecat. O am pe Clary, și am o familie. Singurul lucru care îmi umbrește fericirea absolută ești tu. Nu-ți aduci aminte de Clary sau de Izzy. Și nici de mine.

— Îmi pare rău că ți-am dat peste cap viața cu amnezia mea inoportună, bombăni Simon.

— Nu despre asta era vorba, spuse Jace. Voiam să spun că mi-aș dori să-ți aduci aminte de mine deoarece… Oftă. Las-o baltă.

— Uite ce e, Herondale, acum îmi ești dator. Așteaptă aici.

— Cât timp?

Jace părea insultat.

— Cât e necesar.

Simon intră în cameră și închise ușa. George, care stătea pe pat și învăța, se înnegură când Simon îl informă că Jace aștepta pe hol.

— Acum ma face pe mine să fiu agitat, spuse George. Cine și-ar dori ca Jace Herondale să-l urmărească peste tot, misterios și taciturn și blond… A, da. Probabil mulți oameni. Totuși, mi-aș dori să n-o facă.

Simon nu își bătu capul să încuie ușa dormitorului, pe de-o parte deoarece nu existau încuietori la Academia Vânătorilor De Umbre, iar pe de altă parte deoarece, dacă Jace se hotăra să intre și să stea toată noaptea lângă patul lui Simon, avea s-o facă, cu sau fără încuietoare.

— Probabil că vrea ceva, opina George, scoțându-și tricoul și aruncându-l în colțul camerei. E cumva un test? O sa trebuiască să ne luptăm cu Jace în toiul nopții? Și, nu că mi-aș dori să mă plâng de abilitățile noastre de a ne lupta cu demonii, dar nu cred că asta e o luptă pe care o putem câștiga.

— Nu prea cred, zise Simon, trântindu-se pe pat, care se lăsă mai mult decât ar fi trebuit — în mod sigur două arcuri se rupseseră.

Se pregătiră de culcare. Ca de obicei, pe întuneric, vorbiră despre mucegai și despre numeroasele posibilități zoologice care mișunau în jurul lor pe întuneric. Îl auzi pe George întorcându-se spre perete, ceea ce însemna că era pe cale să adoarmă și că șueta de seară luase sfârșit.

Simon era treaz, cu mâinile sub cap, cu trupul încă dureros din pricina căzăturii din copac.

— Te superi dacă aprind o lumină? întrebă el.

— Nee, aprinde-o. Oricum de-abia o văd.

Încă spuneau „să aprind o lumină”, de parcă ar fi apăsat pe un întrerupător. La Academie aveau lumânări — lumânările zgrunțuroase care păreau să fi fost special făcute pentru a produce cât mai puțină lumină cu putință. Simon bâjbâi pe mica noptieră de lângă patul său, găsi chibriturile și își aprinse lumânarea, pe care o trase pe pat, lângă el, punându-și-o în poală într-o poziție care probabil nu era deloc sigură. Singurul lucru bun în legătură cu etajul umezelii supreme era că cel mai probabil nu avea cum să ia foc. El tot putea să se ardă, dacă lumânarea i se răsturna în pbală, dar era singurul fel în care putea să vadă pentru a scrie. Se întinse din nou, după o bucată de hârtie și un stilou. Aici nu se trimiteau mesaje sau e-mailuri, ci li se cerea să scrie numai de mână. Improviză un birou dintr-o carte și începu să scrie:

Dragă Isabelle…

Oare trebuia să înceapă cu „dragă”? Așa se începeau în mod normal scrisorile, dar acum, că o văzu, arăta ciudat și învechit și poate prea intim.

Luă o nouă bucată de hârtie.

Isabelle…

Ei bine, asta arăta înțepat. De parcă era furios că-i spunea așa.

O altă bucată de hârtie.

Izy,

Nup. Categoric nu. Încă nu ajunseseră la nume de alint. Cum naiba începeai o astfel de scrisoare? Simon se gândi la un simplu „Bună…” sau poate pur și simplu să sară peste forma de salut și să treacă direct la subiect. Mesajele erau mult mai ușoare decât asta.

Luă din nou foaia care începea cu „Isabelle…”. Era alegerea de mijloc. Va trebui să meargă pe varianta asta.

Isabelle,

Azi am căzut dintr-un copac.

Mă gândesc la tine în timp ce stau în patul meu mucegăit.

Azi l-am văzut pe Jace. S-ar putea să facă toxiinfecție alimentară. Voiam doar să te informez.

Sunt Batman.

Încerc să-mi dau seama cum ar trebui să scriu această scrisoare.

OK. Era un început bun, și adevărat.

Dă-mi voie să-ți spun ceva ce știi deja: ești uimitoare. Tu o știi. Eu o știu. Toată lumea vede asta. Iată însă problema: eu nu știu ce sunt. Trebuie să descopăr cine sunt înainte să pot accepta că sunt o persoană care merită pe cineva ca tine. Nu e ceva ce pot accepta doar pentru că așa am auzit. Trebuie să-l cunosc pe tipul ăla. Și știu că sunt tipul ăla pe care tu l-ai iubit… trebuie doar să-l întâlnesc.

Încerc să-mi dau seama cum ar trebui să fac asta. Presupun că asta se petrece aici, în această școală unde ei încearcă să te omoare în fiecare zi. Cred că durează ceva timp. Știu că lucrurile care durează sunt enervante. Știu că e dificil. Dar trebuie să ajung acolo alegând drumul dificil.

Probabil că scrisoarea asta e stupidă. Nu știu dacă încă mai citești. Nu știu dacă o s-o rupi sau o s-o tai în două cu biciul tău sau ceva de genul ăsta.

Toate astea ieșiră dintr-un singur flux solid. Ciocăni cu

stiloul în frunte pentru un minut.

Am să-l rog pe Jace să-ți dea asta. M-a urmărit toată ziua, ca un soi de umbră jacească. Se afla aici fie ca să se asigure că nu mor, fie ca să se asigure că mor, fie poate din cauza ta. Poate că tu l-ai trimis.

Nu știu. El e Jace. Cine știe ce face? Am să-i dau lui asta. S-ar putea s-o citească înainte să ajungă la tine. Jacey dacă citești asta, sunt destul de sigur c-o să faci toxiirfecție alimentară. Nu folosi toaletele.

Nu era romantic, dar se hotărî să lase asta în scrisoare. Poate că avea s-o facă pe Isabelle să râdă.

Jacet dacă citești asta, oprește-te în acest moment.

Izzy… nu știu de ce m-ai aștepta, dar dacă așa vrei să faci promit să fiu demn de așteptarea ta. Sau să încerc. Îți pot promite că am să încerc.

Simon

Simon deschise ușa și nu fu surprins să-l găsească pe Jace așteptând afară.

— Poftim, spuse Simon, întinzându-i scrisoarea.

— Ți-a luat cam mult, comentă Jace.

— Acum suntem chit, zise Simon. Du-te și petrece în casa Herondale cu familia ta ciudată.

— Asta plănuiesc să fac, spuse Jace, și arboră un zâmbet brusc, ciudat de fermecător.

Avea un dinte ciobit. Zâmbetul îl facea să pară de-o vârstă cu Simon, și poate că, la urma urmei, ei doi chiar erau prieteni.

— Noapte bună, Wiggles!

— Wiggles?

— Da, Wiggles. Porecla ta. Așa ne cereai mereu să-ți spunem. Aproape am uitat că numele tău era Simon, atât de obișnuit eram să-ți spun Wiggles.

— Wiggles? Și ce… înseamnă asta?

— N-ai vrut niciodată să ne explici, răspunse Jace, ridicând din umeri. Era cel mai mare mister al tău. Cum spuneam, noapte bună, Wiggles! O să am grijă de asta.

Ridică scrisoarea și o folosi pentru a-l saluta.

Simon închise ușa. Știa ca cei mai mulți oameni de pe hol probabil făcuseră tot ce le stătea în putință pentru a se asigura că auziseră acea conversație. Știa că în dimineața următoare avea să fie strigat Wiggles și că nu putea face nimic în legătură cu asta.

Dar era un preț mic de plătit pentru a-i putea trimite o scrisoare lui Isabelle.

Doar umbre

de Cassandra Clare și Sarah Rees Brennan

Lumea se prefăcu într-un cenușiu alunecos, totul mișcându-se în continuare mai încet decât o făcea James. Totul aluneca și era imaterial: berbecul veni spre el și prin el, fără să-i poată face rău; era ca și cum ar fi fost împroșcat cu apă.
James ridică o mână și văzu aerul cenușiu plin de stele.

Nu cunoșteam decât umbre, și le credeam reale.

Oscar Wilde

Academia Vânătorilor De Umbre, 2008

Soarele după-amiezii se strecura cald prin ferestrele înguste ale clasei lor, pictând pereții cenușii din piatră în galben. Elitele și scursurile deopotrivă erau toropite după o dimineață de antrenamente cu Scarsbury, iar Catarina Loss le preda o lecție de istorie. Istoria era aplicabilă atât elitelor, cât și scursurilor, astfel încât cu toții să poată învăța despre gloria vânătorilor de umbre și să aspire să facă parte din acea glorie. În această grupă, gândi Simon, niciunul dintre ei nu părea prea

diferit de ceilalți — nu pentru că erau uniți cu toții în năzuința de a avea parte de glorie, ci pentru că erau cu toții plictisiți la culme.

Până ce Marisol răspunse corect la o întrebare, iar Jon Cartwright trase un șut în spătarul scaunului ei.

— Extraordinar! bombăni Simon printre dinți din spatele manualului său deschis. Asta-i un comportament tare mișto. Felicitări, Jon! De fiecare dată când un mundan răspunde greșit la o întrebare, spui că e din cauză că ei nu se pot ridica la nivelul vânătorilor de umbre. Și de fiecare dată când unul dintre noi răspunde corect la o întrebare, îl pedepsești. Mă văd nevoit să-ți admir consecvența.

George Lovelace se lăsă pe spate în scaunul lui și rânji, furnizându-i lui Simon următoarea sa replică:

— Nu prea înțeleg cum anume e consecvent.

— Pai, e în mod consecvent măgar, explică Simon.

— Mie îmi vin în minte și alte câteva epitete pentru el, remarcă George, însă unele dintre ele nu pot fi folosite în preajma doamnelor, iar altele sunt în galeză și nu pot fi înțelese de către voi, străinii nebuni.

Jon părea supărat. Posibil să fi fost supărat pentru că scaunele lor erau prea departe pentru a fi lovite cu piciorul.

— Eu doar cred că ea n-ar fi trebuit să vorbească dacă nu era rândul ei, spuse el.

— Este adevărat că dacă voi, mundanii, ne-ați asculta pe noi, vânătorii de umbre, interveni Julie, ați putea învăța câte ceva.

— Dacă voi, vânătorii de umbre, ați asculta vreodată, spuse Sunil, un băiat mundan care locuia pe același palier (slinos) cu George și Simon, ați putea învăța și voi câte ceva.

Glasurile se ridicau. Catarina începea să arate foarte enervată. Simon le făcu un semn lui Marisol și Jon să tacă, dar amândoi îl ignorară. Simon se simțea la fel ca atunci când el și Clary aveau șase ani și dăduseră foc bucătăriei încercând să prăjească struguri și să obțină stafide: uluit și îngrozit că

lucrurile o luaseră razna atât de iute.

Apoi își dădu seama că asta era o amintire nouă. Surâse gândindu-se la Clary cu strugurele explodat în părul ei roșu și lăsă situația din clasă să ia amploare.

— Vă învăț eu câteva lecții jos, pe terenul de antrenament, se răsti Jon. V-aș putea provoca la duel. Țineți-vă gura!

— Asta nu-i o idee rea, remarcă Marisol.

— O, pe bune acum! exclamă Beatriz. Duelurile cu cei de paisprezece ani sunt o idee proastă.

Toată lumea o privi zeflemitor pe Beatriz, glasul rațiunii.

Marisol pufni.

— Nu un duel. O întrecere. Dacă elitele câștigă întrecerea, atunci au dreptul să vorbească primii în clasa noastră timp de o săptămână. Dacă noi o câștigăm, atunci își pun lacăt la gură.

— Accept, iar tu vei regreta că ai sugerat asta, mundano. La ce e întrecerea? întrebă Jon. Baston, spadă, arc, pumnal, o cursă de cai, un meci de box? Eu sunt pregătit!

Marisol zâmbi suav.

— Baseball.

Cuvântul avu drept rezultat confuzie în masă și priviri panicate printre vânătorii de umbre.

— Nu sunt pregătit, șopti George. Nu sunt american și nu joc baseball. Seamănă cu crichetul, si? Sau mai mult cu hurlingul?

— Aveți un sport în Scoția care se cheamă hurling? îl întrebă și Simon în șoaptă. Ce loviți? Cartofi? Copii mici? Ciudat!

— Îți explic eu mai târziu, răspunse George.

— Eu îți explic ce e baseballul, zise Marisol, cu o sclipire în ochi.

Simon avea senzația că Marisol urma să se dovedească o expertă micuță și terifiantă în baseball, în același mod în care era și la scrimă. Mai avea, de asemenea, și senzația că grupul

elitelor urma să aibă parte de o surpriză neplăcută.

— Și eu am să vă explic cum o molimă demonică aproape că i-a șters de pe fața pământului pe vânătorii de umbre, zise Catarina cu voce tare din fața clasei. Sau aș face-o, dacă elevii mei ar vrea să înceteze să se certe și să asculte un minut!

Tăcură cu toții și ascultară supuși despre molimă. Numai când lecția se termină începură toți să vorbească din nou despre jocul de baseball. Simon măcar mai jucase până atunci, așa că se grăbea să se descotorosească de cărți și să iasă afară, când Catarina zise:

— Diurnule, așteaptă.

— Pe bune, „Simon” ar fi mai mult decât OK, îi spuse Simon.

— Puștii din elita încearcă să copieze școala despre care au auzit de la părinții lor, spuse Catarina. Elevii mundani sunt meniți să fie văzuți și nu auziți, pentru a absorbi privilegiul de a se afla printre vânătorii de umbre și pentru a se pregăti pentru înălțare sau moarte în spiritul umilinței. Numai că tu chiar ai stârnit ceva conflicte printre ei.

Simon clipi.

— Îmi spuneți să nu adoptăm un comportament dur față de vânătorii de umbre fiindcă așa au fost ei crescuți?

— Fiți cât de duri vreți cu acești mici idioți îngâmfați, răspunse Catarina. Le prinde bine. Îți spun doar pentru ca tu să-ți dai seama ce efect ai… și ce efect ai putea avea. Diurnule, te afli într-o poziție aproape unică. Mai cunosc doar un singur elev care a renunțat la elite pentru scursuri, asta fără să-l pun la socoteală pe Lovelace, care ar fi fost la scursuri de la început dacă nefilimii nu ar fi făcut presupuneri infatuate. Dar să nu uităm că presupunerile infatuate constituie preocuparea lor preferată.

Asta avu efectul pe care Catarina trebuie să fi știut că îl va avea. Simon încetă să mai încerce să vâre exemplarul lui din Codexul vânătorilor de umbre în geantă și se așeză. Restul clasei urma să aibă nevoie de ceva timp să se pregătească înainte să joace adevăratul joc de baseball. Simon putea să

renunțe la câteva minute.

— Și el era mundan?

— Nu, era vânător de umbre, răspunse Catarina. A frecventat Academia cu mai bine de o sută de ani în urmă. Numele lui era James Herondale.

— Un Herondale? Alt Herondale? întrebă Simon. Herondale fără oprire. Aveți vreodată senzația că sunteți urmărită de cei din familia Herondale?

— Nu prea, răspunse Catarina. Nu că mi-ar păsa. Magnus spune că au tendința să fie tare chipeși. Bineînțeles, Magnus mai spune și că au tendința de a avea o minte ciudata. James Herondale a fost oarecum un caz special.

— Dați-mi voie să ghicesc, zise Simon. Era blond, încrezut și adorat de mulțime.

Sprâncenele ivorii ale Catarinei se ridicară.

— Nu, avea păr negru și ochelari. A existat un alt elev în școală, Matthew Fairchild, care corespundea acestei descrieri. Cei doi nu se înțelegeau extraordinar de bine.

— Pe bune? se miră Simon, apoi reconsideră ideea. Bine, atunci, Echipa James Herondale. Pariez că tipul ăsta, Matthew, era un măgar.

— O, nu știu, spuse Catarina. Eu una am fost întotdeauna de părere că era un tip fermecător. Cei mai mulți oamenii credeau asta. Toată lumea îl plăcea pe Matthew.

Acesta chiar trebuie să fi fost un tip fermecător, gândi Simon. Rareori vorbea Catarina despre vreun vânător de umbre cu ceva care să semene cât de cât cu o aprobare, dar iat-o acum zâmbind cu afecțiune pentru un băiat de acum o sută de ani.

— Toată lumea, în afară de James Herondale? întrebă Simon. Vânătorul de umbre care a fost dat afară de la cursul vânătorilor de umbre. Oare să fi avut Matthew Fairchild ceva de-a face cu asta?

Catarina ieși de după catedră și se duse spre o fereastră îngustă. Razele soarelui care apunea pătrundeau prin părul ei în

linii strălucitoare albe, aproape creându-i o aureolă. Însă doar aproape.

— James Herondale era fiul îngerilor și demonilor, spuse ea încet, întotdeauna a fost sorocit să meargă pe un drum dificil și dureros, să accepte și binele, și răul, să calce pe spini, dar și pe flori. Nimeni nu-l putea salva de asta. Totuși, oamenii au încercat.

Academia Vânătorilor De Umbre, 1899

James Herondale își spuse în sinea lui că îi era greață doar din pricina felului în care se zgâlțâia trăsura. Era foarte emoționat că mergea la școală.

Tata împrumutase trăsura cea nouă a unchiului Gabriel, ca să-l poată duce pe James de la Alicante la Academie, doar ei doi.

Tata nu întrebase dacă putea împrumuta trăsura unchiului Gabriel.

— Nu fi atât de serios, Jamie! spuse tata, murmurând un cuvânt galez cailor, care îi făcu să meargă și mai repede la trap. Gabriel și-ar dori ca noi să luăm trăsura. Totul e în familie.

— Unchiul Gabriel a zis aseară că tocmai a pus să-i fie vopsită trăsura. A zis-o de multe ori. Și a amenințat să-l cheme pe sergent ca să te aresteze, spuse James. Tot de multe ori.

— În câțiva ani, Gabriel va înceta să facă mare caz din asta. Tata îi făcu semn lui James cu unul din ochii lui albaștri. Deoarece atunci vom conduce cu toții automobile.

— Mama spune că tu nu vei putea conduce niciodată un automobil, îl informă James. Ne-a pus pe mine și pe Lucie să-i promitem că, dacă o vei face vreodată, noi nu ne vom urca în el.

— Mama voastră pur și simplu glumea.

James clatină din cap.

— Ne-a pus să jurăm pe înger.

Îi zâmbi tatălui său. Tata clătină din cap spre Jamie, în timp ce vântul îi flutura prin păr. Mama spunea că tata și Jamie aveau

același păr, dar Jamie știa că părul lui era mereu în neorânduială. Auzise oamenii spunând despre părul tatălui său că era neiisciplimt, ceea ce însemna că era în neorânduială, dar cu charismă.

Prima zi de școală nu era o zi bună pentru James, dacă se gândea la cât de diferit era el de tatăl său.

În timpul călătoriei lor din Alicante, mai mulți oameni îi opriseră pe drum, exclamând, ca de obicei: „O, domnule Herondale!”

Doamne de toate vârstele îi spuneau tatălui său cele trei cuvinte care erau atât oftat, cât și chemare. Alți tați erau strigați doar „domnule”, fără prefixul „o”

Cu un asemenea tată remarcabil, oamenii aveau tendința să se uite după un fiu care era poate o stea mai mică față de înflăcăratul soare.

Will Herondale, însă tot la fel de strălucitor. Erau mereu dezamăgiți într-un mod subtil, dar inconfundabil, să-l găsească pe James, care nu era câtuși de puțin remarcabil.

James își aminti un incident care facea ca diferența dintre el și tatăl lui să fie extrem de limpede. Întotdeauna, cele mai neînsemnate momente erau cele care îi reveneau în minte lui James în toiul nopții și îl chinuiau cel mai tare, așa cum întotdeauna cele mai invizibile tăieturi continuau să usture.

O doamnă mundană venise spre ei la librăria Hatchards din Londra. Hatchards era cea mai drăguță librărie din oraș, gândi James, cu lemnul ei negru și cu vitrina din sticlă, care facea ca întreaga prăvălie să arate solemnă și specială, și cu ungherele ei secrete și ascunzătorile din interior, unde oamenii se puteau ghemui cu o carte, ca să citească într-o liniște deplină. Toți membrii familiei lui James mergeau adesea la Hatchards împreună, dar când James și tatăl lui se duceau singuri, adesea doamnele găseau un motiv să se apropie de ei și să inițieze o conversație.

Tata îi spuse doamnei că își petrecea zilele vânând ediții princeps malefice și rare. Tata putea găsi mereu ceva de spus oamenilor, putea să-i facă mereu să râdă. Lui James i se părea a fi o putere bizară, nemaipomenită, la fel de imposibil de atins

cum ar fi ca el să se metamorfozeze într-un vârcolac.

James nu-și facea griji în legătură cu doamnele care se apropiau de tata, căci el niciodată nu se uitase la altă femeie în felul în care se uita la mama, cu bucurie și cu recunoștință, de parcă era o dorință vie, îndeplinită dincolo de orice speranță.

James nu cunoștea mulți oameni, dar se pricepea să fie tăcut și să observe. Știa că ceea ce exista între părinții lui era ceva rar și prețios.

Își facea griji numai fiindcă doamnele care se apropiau de tata erau necunoscute cu care James avea să fie nevoit să vorbească.

Doamna din librărie se aplecase și îl întrebase:

— Și ție ce îți place să faci, micuțule?

— Îmi plac… cărțile, răspunsese James, în timp ce stătea în librărie, cu un pachet de cărți sub braț.

Doamna îi aruncase o privire compătimitoare.

— Citesc… ăăă… destul de mult, continuase James, jalnicul stăpân al evidentului.

Rege al evidentului. Împărat al evidentului.

Doamna fusese atât de neimpresionată, încât se îndepărtase fără vreun alt cuvânt.

James nu știa niciodată ce să le spună oamenilor. Nu știa niciodată cum să-i facă să râdă. Trăise treisprezece ani din viața lui, îndeosebi la Institutul din Londra, cu părinții și cu surioara lui, Lucie, și cu o mulțime de cărți. Nu avusese niciodată un prieten care să fi fost băiat.

Acum mergea spre Academia Vânătorilor De Umbre, să învețe să fie un războinic la fel de grozav ca tatăl lui, dar partea cu războinicul nu era nici pe jumătate la fel de îngrijorătoare ca faptul că avea să fie nevoit să vorbească cu oamenii.

Aveau să fie o mulțime de oameni.

Avea să fie nevoit să vorbească mult.

James se întrebă de ce nu cădeau roțile trăsurii unchiului Gabriel. Se întrebă de ce lumea era atât de crudă.

— Știu că ești emoționat că mergi la școală, spuse tata în cele din urmă. Mama ta și cu mine nu eram siguri dacă să te trimitem.

James își mușcă buza.

— Crezi că voi fi un dezastru?

— Poftim? întrebă tatăl. Sigur că nu! Mama ta era pur și simplu îngrijorată pentru că trimitea de acasă pe cealaltă singură persoană din viața ei care dă dovadă de înțelepciune.

James zâmbi.

— Am fost foarte fericiți să avem toată familia laolaltă, zise tata. N-am crezut niciodată că aș putea să fiu atât de fericit. Dar poate că te-am ținut prea izolat în Londra. Ar fi plăcut pentru tine să-ți găsești prieteni de vârsta ta. Cine știe, ți-ai putea găsi viitorul parabatai la Academie.

Tata putea să spună orice îi plăcea cum că era vina lui și a mamei pentru că îl ținuseră izolat; James știa că nu era adevărat. Lucie fusese în Franța cu mama și o cunoscuseră pe Cordelia Carstairs, iar în două săptămâni ele deveniseră ceea ce Lucie descria ca fiind prietene intime, își trimiteau scrisori săptămânal vrafuri întregi de hârtii corectate și care conțineau schițe. Lucie era la fel de izolată ca James. Și James fusese în vizite și niciodată nu-și făcuse un prieten intim. Singura persoană care îl plăcea era o fată, dar nimeni nu putea să știe despre Grace. Poate că Grace nu avea să-l mai placă odată ce cunoștea și alți oameni.

Nu era vina părinților că el nu avea prieteni. Era un defect înlăuntrul lui James.

— Poate, continuă tatăl nonșalant, tu și Alastair Carstairs veți ajunge să vă îndrăgiți.

— E mai mare decât mine! protestă James. Nu va avea timp pentru un băiat nou.

Tata zâmbi crispat.

— Cine știe? Asta e cea mai frumoasă parte atunci când faci schimbări și cunoști străini, Jamie. Nu știi niciodată când, și nu știi niciodată cine, dar într-o bună zi un străin va da buzna pe

ușa vieții tale și o va transforma radical. Lumea va fi întoarsă cu susul în jos, iar tu vei fi mai fericit pentru asta.

Tata fusese foarte fericit atunci când Lucie se împrietenise cu Cordelia Carstairs. Parabatai-ul tatei se numise cândva James Carstairs, deși numele lui oficial, acum că facea parte dintre Frații Tăcuți — ordinul călugărilor orbi, însemnați cu rune, care îi ajutau pe vânătorii de umbre în vremuri de restriște — era Fratele Zachariah. Tata îi povestise lui James de o mie de ori despre cum îl cunoscuse pe unchiul Jem, cum ani la rând unchiul Jem fusese singurul care crezuse în el, cel care văzuse adevărata lui fire. Până ce venise mama.

— Am vorbit cu tine de multe ori despre mama ta și unchiul Jem și despre tot ce au făcut ei pentru mine. Ei m-au făcut o persoană nouă. Ei mi-au salvat sufletul, spuse tata, serios așa cum era rareori. Tu nu știi cum este să fii salvat și transformat. Dar vei ști. În calitate de părinți, trebuie să-ți oferim oportunități de a fi provocat și schimbat. De aceea am fost de acord să te trimitem la școală. Cu toate că ne va fi teribil de dor de tine.

— Teribil? întrebă James, sfios.

— Mama ta zice că va fi curajoasă și nu se va pierde cu firea, răspunse tatăl. Americanii sunt lipsiți de suflet. Eu voi plânge cu capul în pernă în fiecare noapte.

James râse. Știa că nu râdea des, iar tata părea deosebit de încântat ori de câte ori îl putea face pe James să râdă. James era, la treisprezece ani, puțin cam mare pentru astfel de manifestări, dar de vreme ce aveau să treacă luni după luni până ce urma să-și revadă tatăl, și era și oarecum înspăimântat pentru că mergea la școală, se cuibări alături de tatăl său și îl luă de mână. Tata luă frâiele într-o singură mână și o vârî pe cealaltă, împreunată cu mâna lui James, în buzunarul hainei lui pentru condus. James își lipi obrazul de umărul tatălui, fără să-i pese de trepidațiile trăsurii în timp ce străbăteau drumurile rurale ale Idrisului.

El chiar voia un parabatai. Își dorea cu disperare unul.

Un parabatai era acel prieten care te alegea să fii prietenul lui cel mai bun, care facea ca prietenia voastră să fie

permanentă. Era foarte sigur cât de mult te plăcea, foarte sigur că nu va dori niciodată să-și retragă prietenia. Găsirea unui parabatai i se părea lui James a fi cheia spre orice, esențialul prim pas spre o viață în care putea să fie la fel de fericit precum era și tatăl lui, să fie un genial vânător de umbre, așa cum era și tatăl lui, să găsească o iubire ca iubirea pe care o găsise tatăl lui.

Nu că ar fi avut o anumită fată în minte, își spuse James, și spulberă toate gândurile cu Grace, fata secretă; Grace, care avea nevoie să fie salvată.

Voia un parabatai, iar asta facea Academia de o mie de ori mai terifiantă.

James era în siguranță pentru acel mic interval de timp, odihnindu-se lipit de tatăl său, dar mult prea curând ajunseră în valea unde se afla școala.

Academia era magnifică, o clădire cenușie care strălucea a semenea unei perle printre copacii care o înconjurau. îi aminti lu i James de clădirile gotice din cărți precum Misterek din Udolph o[14] și Castelul din Otrantd. Pe fațada cenușie a clădirii se afla o fereastră-vitraliu uriașă care sclipea în zeci de culori vii, reprezentând un înger care mânuia o sabie.

Îngerul privea în jos spre o curte care forfotea de elevi, toți vorbind și râzând, toți veniți acolo pentru a deveni cei mai buni vânători de umbre cu putință. Dacă James nu putea să-și găsească acolo un prieten, se gândi el, atunci nu avea să-și găsească unul nicăieri în lume.

Unchiul Gabriel era deja în curte. Chipul lui căpătase o nuanță alarmantă de stacojiu. Striga ceva despre hoții de Herondale.

Tata se întoarse spre decană, o doamnă care, indubitabil, avea cincizeci de ani, și zâmbi. Ea roși.

— Doamnă decan Ashdown, ați fi atât de amabilă să-mi oferiți un tur al Academiei? Am fost crescut în Institutul din Londra împreună cu un singur elev.

Glasul tatei se înmuie, așa cum se întâmpla mereu când

14 Roman de Ann RadclifFe, din 1794

vorbea despre unchiul Jem.

— N-am avut niciodată privilegiul de a o frecventa eu însumi, adăugă el.

— O, domnule Herondale! exclamă decana Ashdown. Prea bine.

— Vă mulțumesc, spuse tata. Vino, Jamie!

— O, nu, zise Jamie. Eu voi… eu voi rămâne aici.

Imediat ce tata ieși din raza lui vizuală, el se simți stânjenit, văzându-l cum mergea grațios cu decana la brațul său și zâmbindu-i răutăcios unchiului Gabriel, însă James știa că trebuia să fie curajos, iar asta era șansa perfectă. În mulțimea de elevi din curte, James văzuse doi băieți pe care îi cunoștea.

Unul era înalt pentru cei treisprezece ani ai săi, cu o claie dezordonată de par șaten-deschis. Era cu fața întoarsă, însă James știa că băiatul avea niște ochi senzaționali de culoarea levănțicii. Auzise fetele spunând la petreceri că era păcat de acei ochi care fuseseră irosiți pe un băiat, în special pe un băiat așa de ciudat precum Christopher Lightwood.

James îl cunoștea pe Christopher, vărul lui, mai bine decât pe orice alt băiat de la Academie. Mătușa Cecily și unchiul Gabriel petrecuseră foarte mult timp în Idris în ultimii ani, dar, înainte, ambele familii fuseseră împreună adeseori: merseseră cu toții în Țara Galilor în câteva vacanțe înainte ca bunica și bunicul să moară. Christopher era ușor ciudat și extrem de vag, dar se purta întotdeauna frumos cu James.

Băiatul aflat alături de Christopher era scund și slab ca o scândură, creștetul capului său de-abia ajungând la umărul lui Christopher.

Thomas Lightwood era vărul lui Christopher, nu și al lui James, dar James îi spunea mamei lui Thomas mătușa Sophie, deoarece era cea mai bună prietenă a mamei. Lui James îi plăcea de mătușa Sophie, care era tare drăguță și întotdeauna amabilă. La fel, ea și familia ei trăiseră în Idris în ultimii ani, cu mătușa Cecily și unchiul Gabriel — soțul mătușii Sophie era fratele unchiului Gabriel. Totuși, mătușa Sophie venea la Londra în vizită singură. James le văzuse pe mama și pe mătușa Sophie

ieșind din încăperea de antrenament chicotind împreună de parcă ar fi fost niște fetișcane de-o vârstă cu sora lui, Lucie. Mătușa Sophie îi spusese odată lui Thomas băiatul ei cel sfios. Asta îl făcuse pe James să își spună că el și Thomas puteau avea multe în comun.

La marile reuniuni de familie, când erau cu toții adunați, James îl privise pe furiș pe Thomas și îl văzuse mereu rămânând tăcut și stânjenit la marginea unui grup mai mare, de obicei uitindu-se la unul dintre băieții mai mari. Voise să se ducă la Thomas și să înceapă o conversație, dar nu știuse sigur ce ar fi putut să-i spună.

Doi oameni timizi ar fi devenit probabil buni prieteni, dar exista o mică problemă, și anume cum să ajungă în acel punct. James n-avea nici cea mai vagă idee.

Totuși, acum era șansa lui James. Verii Lightwood erau cea mai bună speranța a lui de prieteni la Academie. Tot ce trebuia să facă era să se ducă la ei și să le vorbească.

James își croi drum prin mulțime, cerând scuze atunci când ceilalți îl înghionteau.

— Sal'tare, băieți! rosti o voce din spatele lui James, și cineva se împinse să treacă de James ca și când nu l-ar fi văzut.

James îi văzu pe Thomas și pe Christopher întorcându-se amândoi, ca niște flori spre soare. Zâmbeau la fel de radios în chip de salut, iar James se zgâi la ceafa unui cap blond strălucitor.

Mai era un alt băiat de vârsta lui James la Academie pe care îl cunoștea un pic: Matthew Fairchild, pe ai cărui părinți James îi numea mătușa Charlotte și unchiul Henry, întrucât mătușa Charlotte îl crescuse, practic, pe tatăl său, când era conducătoarea Institutului din Londra și înainte să devină Consul, cea mai importantă funcție pe care putea să o dețină un vânător de umbre. Matthew nu venise la Londra în cele câteva ocazii când mătușa Charlotte și fratele ei, Charles, o vizitaseră. Unchiul Henry fusese rănit în luptă cu câțiva ani înainte ca ei să se nască și nu părăsea prea des Idrisul, însă James nu știa prea bine de ce nu venise și Matthew. Poate că îi plăcea prea tare în Idris.

De un lucru era sigur James, că Matthew Fairchild nu era timid.

James nu-l mai văzuse pe Matthew de doi ani, dar și-l amintea foarte clar. La toate reuniunile de familie unde James se ținea la marginea grupurilor sau ieșea să citească pe scări, Matthew era sufletul petrecerii. Obișnuia să stea de vorbă cu adulții de parcă era și el matur. Dansa cu doamnele în vârstă. Îi fermeca pe părinți și pe bunici și facea pruncii să se oprească din plâns. Toată lumea îl iubea pe Matthew.

Până azi, James nu și-l amintea pe Matthew îmbrăcat ca un nebun. Matthew purta pantaloni până la genunchi, când toți ceilalți aveau pantaloni lungi, precum cei întregi la minte, și o jachetă din catifea de culoarea dudei. Până și părul lui auriu strălucitor era pieptănat într-un mod care îl frapa pe James ca fiind mult mai complicat decât felul în care și-l pieptanaseră toți ceilalți băieți.

— Nu vi se pare plictisitor? îi întrebă Matthew pe Christopher și pe Thomas, cei doi băieți pe care James i-ar fi vrut ca prieteni. Toți cei de-aici arată ca niște imbecili. Deja mă cuprinde groaza când mă gândesc la tinerețea mea irosită. Nu vorbiți cu mine, altminteri o să izbucnesc în lacrimi și o să suspin incontrolabil.

— Gata, gata, spuse Christopher, bătându-l pe Matthew pe umăr. Ce te-a mai supărat de data asta?

— Mutra ta, Lightwood, răspunse Matthew, și îi dădu un ghiont.

Christopher și Thomas izbucniră amândoi în râs, trăgându-se mai aproape de el. Era cum nu se poate mai evident că ei erau deja prieteni, iar Matthew era în mod clar liderul. Planurile lui James de a-și face prieteni erau spulberate.

— Îăă, făcu James, sunetul ieșind ca un tragic sughiț în societate. Salutare!

Christopher îl privi cu o expresie goală dar binevoitoare, iar inima lui James, care îi ajunsese deja la genunchi, îi căzu în șosete.

Apoi Thomas răspunse:

— Bună!

Și îi zâmbi.

James îi întoarse zâmbetul, recunoscător preț de o clipă, și apoi Matthew Fairchild se întoarse să vadă cui i se adresa Thomas. Era mai înalt ca James, cu părul lui deschis la culoare conturat de soare în timp ce se uita în jos spre el. Matthew lăsa impresia că se uita de la o înălțime mult mai mare decât era în realitate.

— Jamie Herondale, nu? rosti el tărăgănat cuvintele.

James se zbârli.

— Prefer James.

— Eu aș prefera să fiu la o școală dedicată artei, frumuseții și culturii decât într-o dezgustătoare cocioabă din piatră în mijlocul pustietății, plină de bădărani a căror singură aspirație e să caftească demoni cu niște săbii mari, precizează Matthew. Și totuși, iată-ne aici.

— Iar eu aș prefera să am elevi inteligenți, se auzi o voce din spatele lor. Și totuși, iată-mă predând la o școală pentru nefilimi.

Se întoarseră și tresăriră, toți ca unul. Bărbatul din spatele lor avea părul alb ca zăpada, deși părea prea tânăr pentru a fi încărunțit, și coame care i se iteau dintre șuvițele albe. Totuși, cel mai remarcabil lucru la el, ceva ce James sesiză imediat, era pielea lui verde de culoarea strugurilor.

James știa că acesta trebuia să fie un magician. De fapt, știa cine trebuia să fie: fostul înalt Magician din Londra, Ragnor Fell, care locuia cu jumătate de normă în mediul rural de lângă Alicante și care fusese de acord ca în acel an să predea la Academie ca o diversiune de la studiile sale magice.

James știa că magicienii erau oameni buni, aliații vânătorilor de umbre. Tata vorbea adesea despre prietenul său Magnus Bane, care fusese bun cu el pe când era tânăr.

Tata nu menționase niciodată dacă Magnus Bane era verde. James nu se gândise niciodată să întrebe. Acum se întreba la modul cel mai serios.

— Care dintre voi este Christopher Lightwood? întrebă Ragnor Fell cu o voce severă. Îi măsură cu privirea pe toți și apoi se opri asupra persoanei care părea a fi cea mai vinovată din grup. Tu ești?

— Slavă îngerului, nu! exclamă Thomas și roși sub bronzul verii. Nu te supăra, Christopher!

— O, nu mă supăr, răspunse Christopher fără să se sinchisească. Clipi înspre Ragnor, ca și cum abia în acel moment l-ar fi remarcat pe bărbatul înalt, înspăimântător de verde. Bună ziua, domnule!

— Tu ești Christopher Lightwood? îl întrebă Ragnor, oarecum amenințător.

Atenția lui Christopher se concentră asupra unui pom.

— Hm? Așa cred.

Ragnor aruncă o căutătură urâtă la părul șaten și ciufulit al lui Christopher. James începea să se teamă ca avea să izbucnească asemenea unui vulcan verde.

— Nu ești sigur, domnule Lightwood? Ai avut, poate, o întâlnire nefericita pe când erai sugar?

— Hm? făcu Christopher.

Ragnor ridică vocea.

— A existat o întâlnire între capul tău de sugar și o podea?

Atunci fii momentul când Matthew Fairchild spuse:

— Domnule!

Și zâmbi.

James uitase de zâmbet, cu toate că era adeseori arborat pentru un efect grozav la petrecerile din familie. Zâmbetul îi aducea lui Matthew un plus de timp înainte de culcare, o porție în plus din budinca de Crăciun, un plus din orice își dorea. Adulții erau neputincioși în fața zâmbetului.

Matthew punea tot efortul în acel zâmbet. Untul se topea. Pasările cântau. Oamenii se strecurau amețiți printre unt și cântecul păsărilor.

— Domnule, va trebui să-l iertați pe Christopher. E un pic derutat, dar în mod cert este Christopher. Ar fi foarte dificil să-l luați pe Christopher drept altcineva. Garantez eu pentru el, iar el nu poate nega.

Zâmbetul funcționă și în cazul lui Ragnor, așa cum funcționa în cazul tuturor adulților. El se înmuie puțin.

— Tu ești Matthew Fairchild?

Zâmbetul lui Matthew deveni mai sprințar.

— Aș putea nega, dacă mi-ar fi pe plac. Aș putea nega orice, dacă mi-ar fi pe plac. Dar numele meu este în mod cert Matthew. E Matthew de ani buni.

— Poftim?

Ragnor Fell arăta de parcă ar fi căzut într-o groapă cu nebuni și nu mai putea să iasă.

James își drese glasul

— Îl citează pe Oscar Wilde, domnule.

Matthew îi aruncă o privire, cu ochii lui negri brusc măriți.

— Ești pasionat de Oscar Wilde?

— E un scriitor bun, răspunse James rece. Exista o mulțime de scriitori bimi. Citesc destul de mult, adaugă, dând de înțeles că era sigur că Matthew nu citea mult.

— Domnilor, spuse Ragnor, cu un glas ce împrumutase tăișul unui pumnal. V-ați putea desprinde de fascinanta voastră discuție literară pentru un moment și să-l ascultați pe unul dintre instructorii din instituția unde se presupune că ați venit să învățați? Am o scrisoare aici despre Christopher Lightwood și despre nefericitul incident care a pricinuit Conclavului o asemenea îngrijorare.

— Da, a fost un accident deosebit de nefericit, spuse Matthew, încuviințând sincer, de parcă ar fi fost sigur de compasiunea lui Ragnor.

— Dar nu acesta a fost cuvântul pe care l-am folosit, domnule Fairchild, după cum sunt convins că ești conștient. În scrisoare se spune că te-ai oferit să îți asumi întreaga

responsabilitate pentru domnul Lightwood și ai promis în mod solemn să ții toți potențialii explozibili la distanță de el pe toată durata timpului pe care îl va petrece la Academie.

James se uită de la magician la Matthew și apoi la Christopher, care privea un copac cu o bunăvoință visătoare. Disperat, se uită la Thomas.

Explozibilii rosti el pe mutește.

— Nu întreba, răspunse Thomas. Te rog!

Thomas era mai mare decât James și Christopher, dar mult mai scund. Mătușa Sophie îl mai ținuse un an acasă, deoarece era bolnăvicios. Acum nu părea bolnăvicios, dar era încă nedezvoltat. Bronzul lui, combinat cu părul șaten, ochii căprui și statura mică îl faceau să semene cu un castan sălbatic, mic și îngrijorat. James voia să-l bată cu palma pe Thomas pe cap.

Matthew îl bătu pe Thomas cu palma pe cap.

— Domnule Fell, spuse el. Thomas. Christopher. Jamie.

— James, îl corectă James.

— Nu vă faceți griji, spuse Matthew cu o imensă încredere. Vreau să spun, sigur, faceți-vă griji pentru că suntem prinși într-o cultură războinică aridă, care nu apreciază lucrurile cu adevărat importante în viață. Dar nu vă faceți griji pentru lucrurile care explodează, deoarece nu voi permite să explodeze ceva.

— Asta era tot ce trebuia să spui, îi zise Ragnor Fell. Și ai fi putut să o spui în mai puține cuvinte.

Se îndepărtă, într-un vârtej de piele verde și de proastă dispoziție.

— Era verde! șopti Thomas.

— Zău, făcu Matthew, foarte sec.

— O, zău? întrebă Christopher vioi. N-am observat.

Thomas îl privi cu tristețe pe Christopher. Matthew îl ignoră într-un mod superb.

— Mie mi-a plăcut nuanța profesorului nostru. Îmi

amintește de garoafele verzi pe care adepții lui Oscar Wilde le purtau pentru a-l imita. L-a pus pe unul dintre actori într-o, ăăă, piesă de-a lui să poarte pe scenă o garoafa verde.

— S-a întâmplat în Evantaiul doamnei Windermere, spuse James.

Era limpede că Matthew își dădea aere, încercând să pară superior și special, iar lui James nu îi plăcea asta.

Matthew își întoarse Zâmbetul spre el. James nu fui surprins să descopere că era imun la efectele sale letale.

— Da, zise Matthew. Firește. Jamie, înțeleg că în calitate de admirator al lui Oscar Wilde…

— Ăă, se auzi o voce în stânga lui James. Voi, băieții cei noi, de-abia ați ajuns aici de cinci minute și tot ce puteți găsi ca subiect de conversație este un mundan care a fost condamnat la închisoare pentru lipsă de decență?

— Așadar, Alastair, și tu știi despre Oscar Wilde? întrebă Matthew.

James se uită la băiatul mai înalt și mai mare. Avea părul deschis la culoare, dar sprâncene negre, puternic marcate, ca niște tușe de penel foarte înclinate să emită critici.

Carevasăzică, acesta era Alastair Carstairs, fratele prietenei celei mai bune a lui Lucie, cu care tata spera ca James să se împrietenească.

James și-l imaginase ca pe o persoană mai prietenoasă, mai asemănătoare Cordeliei.

Poate că Alastair putea să fie mai prietenos dacă nu îl asocia pe James cu insolentul de Matthew.

— Știu despre mulți infractori mundani, răspunse Alastair Carstairs pe un ton glacial. Citesc ziare mundane pentru a descoperi indicii de activități demonice. Cu siguranță nu-mi bat capul să citesc piese de teatru.

Cei doi băieți în prezența cărora se afla dădură din cap în spirit de solidaritate, ca niște adevărați vânători de umbre.

Matthew le râse în față.

— Firește. La ce le-ar putea servi oamenilor triști, lipsiți de imaginație, piesele de teatru? întrebă el. Sau picturile, sau dansul, sau orice lucru care face ca viața să fie interesantă? Mă bucur nespus că mă aflu în această școală umedă și neplăcută, unde ei vor încerca să-mi micșoreze mintea, până ce va ajunge la fel de îngustă ca a voastră.

Îl bătu pe Alastair Carstairs cu palma pe braț. James era uluit că nu fu imediat pocnit peste față.

Thomas se zgâia la Alastair cu la fel de multă panică pe cât simțea James.

— Acum, luați-o din loc, le sugeră Matthew. Valea! Jamie și cu mine stăteam de vorbă.

Alastair râse, iar râsul lui sună mai furios decât ar fi sunat un cuvânt aspru.

— Eu doar încercam să vă ofer vouă, celor mici, puțină îndrumare în privința felului în care facem noi lucrurile la Academie. Dacă ești prea prost ca să ții seama, nu e vina mea. Cel puțin ai o limbă, spre deosebire de ăsta.

Se întoarse și îi aruncă priviri ucigătoare lui James. James fu atât de surprins și consternat de această întorsătură — el nu făcuse nimici —, încât pur și simplu rămase nemișcat și se zgâi cu gura căscată.

— Da, tu, ăsta cu ochi neobișnuiți, se răsti Alastair. La ce te holbezi?

— Eu…, dădu James să răspundă. Eu…

Chiar avea ochi neobișnuiți, știa asta. Nu îi trebuiau ochelari cu adevărat, în afară de citit, dar îi purta tot timpul, pentru a-și ascunde ochii. Simți cum roșește, iar vocea lui Alastair deveni la fel de tăioasă ca râsul lui.

— Cum te cheamă?

— H-Herondale, se bâlbâi James.

— În numele îngerului, ochii lui sunt groaznici! spuse băiatul din dreapta lui Alastair.

Alastair râse din nou, de data aceasta cu mai multă

satisfacție.

— Galbeni. Ca ai unei capre.

— Eu nu...

— Nu te căzni, Față-de-Capră Herondale, îi spuse Alastair. Nu încerca să vorbești. Tu și prietenii tăi ați putea înceta să mai fiți obsedați de mundani și să încercați să vă gândiți la chestiuni mărunte, ca de pildă la salvarea de vieți și la susținerea Legii, cât timp vă aflați aici, bine?

Porni cu prietenii săi, râzând împreună. James auzi cuvintele raspândindu-se în mulțimea strânsă laolaltă cu hohotele de râs care le urmară, asemenea vălurelelor produse de o piatră aruncată într-un iaz.

Față-de-Capră. Față-de-Capră. Față-de-Capră.

Matthew râse.

— În fine. Ce...

— Mersi frumos că m-ai băgat în asta! se răsti James.

Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă de cei doi prieteni pe care sperase să și-i facă la Academie, și, plecând, își auzi noul nume șoptit.

James făcu ceea ce-și promisese în sinea lui că nu va face în niciun caz. Își târî bagajul greu prin curte, pe coridor și în sus pe mai multe șiruri de trepte, până ce găsi o casă a scării ce părea privată. Apoi se așeză jos și deschise o carte. Își spuse că avea de gând să citească doar câteva pagini înainte să coboare iar. Contele de Monte Cristo tocmai năvălea asupra dușmanilor lui într-un balon.

James ieși câteva ore mai târziu pentru a-și da seama că cerul devenise cenușiu-închis și sunetele din curte se estompaseră. Mama sa și Lucie erau încă la Londra, departe, iar acum era sigur că și tatăl lui plecase.

Era captiv în această Academie plină de străini. Nici măcar nu știa unde avea să doarmă la noapte.

Porni să cutreiere, încercând să găsească dormitoarele. Nu găsi niciunul, dar se trezi că-i făcea plăcere să exploreze de unul

singur un asemenea loc nou și mare. Academia era o clădire splendidă, ai cărei pereți din piatră străluceau de parcă ar fi fost lustruiți. Candelabrele păreau să fie făcute din pietre prețioase, iar James merse mai departe în căutarea sălii de mese, descoperind multe tapiserii care înfățișau vânători de umbre de-a lungul secolelor. Rămase o vreme privind o țesătură complicată și colorată a lui Jonathan Vânătorul De Umbre luptând în timpul Cruciadelor, până ce îi trecu prin minte că cina avea să fie servită în curând și că nu voia să atragă și mai mult atenția asupra lui.

Sute de voci necunoscute îl anunțară pe James încotro trebuia să fie sala de mese. Luptă cu imboldul de a o lua la fugă, prinse curaj și intră pe ușă. Spre ușurarea sa, oamenii încă se adunau, elevii mai mari învârtindu-se în jur și sporovăind unii cu alții cu ușurința pe care ți-o dădea o familiaritate îndelungată. Noii elevi zăboveau prin jur, la fel ca și James.

Toți, cu excepția lui Matthew Fairchild, care inspecta cu dispreț mesele lucitoare din mahon.

— Trebuie să alegem o masă foarte mică, le spuse el lui Thomas și lui Christopher, acoliții săi. Mă aflu aici împotriva voinței mele. Nu voi împărți pâinea cu genul de sălbatici violenți și imbecili nebuni care urmează cursurile Academiei de bunăvoie.

— Știi, spuse James cu voce tare, Alastair Carstairs avea dreptate.

— Mie asta mi se pare foarte puțin probabil, răspunse Matthew, apoi se întoarse. A, tu erai. De ce îți mai cari bagajul cu tine?

— Nu trebuie să-ți răspund, zise James, ceea ce, conștientiză el, era un lucru bizar de spus.

Thomas clipi spre el cu un aer disperat, ca și când avusese încredere în James că nu avea să spună lucruri bizare.

— În regulă, spuse Matthew agreabil. Alastair Carstairs avea dreptate în legătură cu ce?

— Oamenii vin la Academie deoarece speră să devină vânători de umbre mai buni și să salveze vieți. Acesta este un

țel nobil și demn. Tu nu trebuie să-i iei în râs pe toți cei pe care îi întâlnești.

— Dar cum altfel am să mă amuz în acest loc? protestă Matthew. Dacă vrei, tu poți să stai cu noi.

În ochii lui căprui se zări o sclipire de amuzament. James fu sigur, după modul în care Matthew se uita la el, că acesta îl lua în zeflemea, deși nu prea își putea da seama cum anume.

— Nu, mulțumesc, răspunse James scurt.

Privi mesele din jurul lui și văzu că vânătorii de umbre din anul întâi erau acum așezați la mese după niște scheme grijulii, prietenoase. Totuși, mai erau și alți băieți, și chiar și câteva fete, despre care James își dădu seama că erau mundani. Nu hainele sau constituția erau de vină, ci mai degrabă felul în care se țineau laolaltă, de parcă le era frica să nu fie atacați. Exista un singur băiat în veșminte ponosite care stătea singur. James traversă sala pentru a se așeza la masa lui.

— Pot să mă așez aici? îl întrebă, destul de disperat încât să fie direct.

— Da! răspunse celălalt băiat. O, da, te rog! Pe mine mă cheamă Smith. Michael Smith. Mike.

James se întinse peste masă și dădu mâna cu Mike Smith.

— James Herondale.

Mike făcu ochii mari, recunoscându-l în mod clar ca fiind un nume de vânător de umbre.

— Mama mea a crescut în lumea mundană, îi spuse James repede.

În America. În New York City.

— Mama ta a fost mundană? întrebă o fată, venind spre ei și așezându-se la masa lor. Esme Philpott, adaugă ea, dând mâna cu ei scurt. Nu voi putea să-l păstrez când mă voi înălța. Mă gândesc să schimb și prenumele de Esme.

James nu știa ce să spună. Nu voia să insulte numele unei doamne fiind de acord cu ea sau să insulte o doamnă contrazicând-o. Nu era pregătit să fie abordat de o fată străină.

Foarte puține fete erau trimise la Academie: desigur, fetele puteau fi la fel de bune luptătoare ca băieții, dar nu toată lumea gândea în felul acesta, și multe familii de vânători de umbre voiau să-și țină fetele acasă. Unii oameni erau de părere că Academia avea prea multe reguli, iar alții că avea mult prea puține. Potrivit unei legende de familie, verișoara lui, Anna Lightwood, care era cea mai puțin acceptabilă persoană cu putință, spusese că dacă o trimiteau la Academie, avea să fugă și să devină toreador mundan.

— Mmm, făcu James, un afurisit cu darul vorbirii când era vorba de doamne.

— Mama ta s-a înălțat fără probleme? întrebă Mike curios.

James își mușcă buza. Era obișnuit ca toată lumea să cunoască povestea mamei sale: copilul unui vânător de umbre furat și al unui demon. Orice copil al unui vânător de umbre era vânător de umbre. Mama aparținea lumii vânătorilor de umbre la fel de mult ca oricare alt nefilim. Numai că pielea ei nu putea să poarte Peceți, iar până atunci nu mai existase niciodată cineva ca ea pe lume. James nu prea știa cum să le explice oamenilor care nu știau deja. Se temea că avea să explice greșit și că explicația avea să se reflecte prost asupra mamei lui.

— Cunosc o mulțime de oameni care s-au înălțat fără probleme, spuse James în cele din urmă. Mătușa mea, Sophie — Sophie Lightwood acum —, era mundană. Tata spune că n-a existat niciodată cineva atât de curajos, înainte sau după înălțare.

— Ce ușurare! exclamă Esme. Spune-mi, cred că am auzit de Sophie Lightwood…

— Ce cădere teribila! spuse unul dintre băieții pe care îi văzuse James cu Alastair Carstairs mai devreme. Față-de-Capră Herondale a ajuns în situația de a sta cu scursurie.

Alastair și celălalt prieten al său râseră. Se duseră să se așeze la o masă cu alți vânători de umbre mai mari, iar James fu convins că auzise numele „Față-de-Capră” șoptit nu numai o dată. Simțea cum clocotea pe dinăuntru de rușine.

Cât despre Matthew Fairchild, James se uită spre el doar de câteva ori. După ce James îl părăsise în mijlocul sălii de

mese, Matthew își scuturase părul lui stupid de pe frunte și alesese o masă foarte mare la care să se așeze. În mod clar nu vorbise serios când spusese că era foarte selectiv. Ședea cu Thomas și cu Christopher așezați de-o parte și de cealaltă a sa ca un prinț care se întreținea cu admiratorii, spunând glume cu voce tare și invitând oamenii alături de el, așa că, destul de curând, masa lui devenise aglomerată. Îi fermecă pe mai mulți elevi să-și părăsească mesele. Până și unii dintre elevii mai mari veniră să asculte una dintre povestirile lui aparent teribil de amuzante. Chiar și Alistair Carstairs se duse acolo pentru câteva minute. Evident, el și Matthew erau buni amici acum.

James îl surprinse pe Mike Smith uitându-se spre masa lui Matthew cu invidie, chipul lui fiind ca al unui intrus izgonit de la toată distracția, condamnat să se afle mereu la masa cea mai puțin captivantă, cu oamenii cei mai puțin interesanți.

James își dorise prieteni, însă nu voise să fie genul de prieten pe care oamenii îl acceptau deoarece nu puteau să aibă parte de ceva mai bun. Doar că el era, așa după cum se temuse mereu în secret, anost și un companion nu prea bun. Nu știa de ce cărțile nu-l învățaseră cum să vorbească, astfel încât ceilalți oameni să vrea să-l asculte.

În cele din urmă, James ceru ajutorul profesorilor pentru ca aceștia să-l ajute să-și descopere dormitorul. Îi găsi pe decana Ashdown și pe Ragnor Fell adânciți într-o discuție.

— Îmi pare tare rău, spuse decana Ashdown. E prima data când avem un profesor magician… și suntem încântați să vă avem! Ar fi trebuit să curățăm mai bine prin Academie și să ne asigurăm că nu mai există rămășițe ale unei perioade mai puțin pașnice.

— Vă mulțumesc, doamnă decan Ashdown, zise Ragnor. Îndepărtarea capului de magician montat în dormitorul meu va fi suficientă.

— Îmi pare teribil de rău! spuse decana Ashdown din nou. Își coborî vocea. L-ați cunoscut pe… ăăa… gentlemanul decedat?

Ragnor o privi cu antipatie. Cu toate că acela ar fi putut fi felul în care privea domnul Fell.

— Dacă ar fi să dați peste capul tăiat în mod grotesc al unuia dintre nefilimi, ar trebui să-l fi cunoscut pentru a avea impresia că poate nu aveți chef să dormiți în camera în care a rămas o parte din cadavrul lui pângărit?

James tuși în mijlocul celei de-a treia scuze disperate a decanei.

— Vă cer iertare, spuse el. Ar putea cineva să mă îndrume spre camera mea? Eu… m-am rătăcit și am ratat toate astea.

— A, tânărul domn Herondale. Decana părea chiar fericită să fie întreruptă. Desigur, dă-mi voie să-ți arăt drumul. Tatăl tău mi-a încredințat un mesaj pe care ți-l pot transmite în timp ce mergem.

Ea îl lăsă pe Ragnor să îi urmărească furios cu privirea. James spera că nu-și mai făcuse încă un dușman.

— Tatăl tău a spus… Ah, ce limbă fermecătoare este galeza, nu-i așa? Atât de romantică!… Pob lwct car aii. Ce înseamnă?

James roși, deoarece era mult prea mare pentru ca tatăl lui să-l strige pe nume de alint.

— Înseamnă doar… înseamnă succes.

Nu se putu abține să nu zâmbească în timp ce păși după decană pe coridoare. Era sigur că niciun alt tată nu o mai fermecase pe decană astfel încât aceasta să-i comunice unui elev un mesaj secret. Se simți încălzit și vegheat.

Asta până ce decana Ashdown deschise ușa noii sale camere, își lua rămas-bun de la el pe un ton voios și îl lăsă cu soarta lui oribilă.

Era o cameră foarte drăguță, aerisită, cu stâlpii patului din lemn de nuc și cu baldachinul alb din in. Erau acolo un dulap sculptat și chiar o bibliotecă.

De asemenea, mai exista și o cantitate deranjantă de Matthew Fairchild.

Acesta stătea în picioare în fața unei mese pe care se aflau vreo cincisprezece perii de cap, mai multe sticluțe misterioase și o bizară rezervă de piepteni.

— Sattare, Jamie! îl salută el. Nu e splendid că împărțim o cameră? Sunt convins că ne vom înțelege de minune.

— James, îl corectă James. Pentru ce sunt toate periile acelea?

Matthew se uită la el compătimitor.

— Doar nu crezi că toate astea — arătă spre capul său cu un gest larg — se întâmplă de la sine?

— Eu folosesc doar o perie de păr.

— Da, observă Matthew. Îmi dau seama.

James își trase cufărul spre piciorul patului, scoase Contele de Monte Cristo și o porni înapoi spre ușă.

— Jamie? îl strigă Matthew.

— James! se răsti James.

Matthew râse.

— Bine, bine. James, unde te duci?

— În altă parte, răspunse James și trânti ușa în urma lui.

Nu-i venea să creadă ghinionul care îl făcuse să împartă o cameră cu Matthew. Găsi alte scări și citi acolo până ce socoti că era destul de târziu ca Matthew să fi adormit, după care se strecură înăuntru, aprinse o lumânare și își reluă lectura în pat.

Se prea poate ca James să fi citit puțin prea mult în acea noapte. Când se trezi, Matthew în mod clar plecase de multă vreme — iar James întârziase la prima lui zi de cursuri.

— La ce altceva te poți aștepta de la Față-de-capră Herondale, comentă un băiat pe care James nu-l mai văzuse niciodată în viața lui, și mai mulți râseră pe înfundate.

James își ocupă îndârjit locul lângă Mike Smith.

Orele în care elitele erau separate de scursuri erau cele mai rele. James nu avea cu cine să stea.

Ori poate că prima oră din fiecare zi era cea mai rea, deoarece James întotdeauna stătea treaz noaptea pana târziu, citind pentru a uita de necazuri, și întârzia în fiecare zi. Indiferent la ce oră se trezea, Matthew era mereu plecat. James

presupuse că Matthew proceda așa ca să-și râdă de el, de vreme ce nu și-l putea imagina pe Matthew făcând ceva folositor dis-de-dimineață.

Sau poate că orele de antrenament erau cele mai rele, deoarece Matthew era cel mai enervant în timpul orelor de antrenament.

— Trebuie, cu mare regret, să refuz participarea mea, îi spuse el profesorului lor într-o zi. Considerați-mă în grevă asemenea minerilor din minele de cărbune. Exceptând faptul că o fac cu mult mai mult stil.

A doua zi, spuse:

— Mă abțin pe motiv că frumusețea este sacră și nu există nimic frumos în aceste exerciții.

Următoarea zi după aceea, spuse doar:

— Obiectez din cauza principiilor estetice.

Continuă să spună lucruri ridicole încă vreo două săptămâni, după care spuse:

— Nu o voi face, deoarece vânătorii de umbre sunt idioți și eu nu vreau să fiu la școala asta de idioți. De ce un accident la naștere înseamnă că fie ești rupt de familia ta, fie trebuie să-ți petreci o scurtă și îngrozitoare viață luptând cu demonii?

— Domnule Fairchild, vrei să fii exmatriculat? tună unul dintre profesori.

— Faceți ce simțiți că trebuie, răspunse Matthew, împreunându-și mâinile și surâzând ca un heruvim.

Matthew nu fu exmatriculat. Aparent, nimeni nu știa sigur ce să facă cu el. De disperare, profesorii lui începură să lipsească pe motiv de boală.

Făcea doar jumătate din treaba lui și îi insulta zilnic pe toți din Academie, dar rămânea absurd de popular. Thomas și Christopher nu puteau fi despărțiți de el. Cutreiera coridoarele înconjurat de mulțimile adoratoare care voiau să audă încă o anecdotă amuzantă. Camera lui și a lui James era mereu aglomerată.

James petrecea mult timp în casa scărilor. Petrecea și mai mult timp fiind strigat Față-de-Capră Herondale.

— Știi, îi spuse Thomas într-o zi cu timiditate, atunci când James nu reuși să scape din camera lui destul de repede, ai putea să te împrietenești ceva mai mult cu noi.

— Aș putea? întrebă James, și încercă să nu sune prea optimist. Aș... mi-ar plăcea să vă văd mai mult pe tine și pe Christopher.

— Și pe Matthew, adăugă Thomas.

James scutură din cap în tăcere.

— Matthew este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, spuse Thomas, aproape rugător. Dacă ai petrece mai mult timp cu el, sunt sigur că ai ajunge să-l placi.

James se uită la Matthew, care ședea pe patul lui și spunea o poveste în fața a opt oameni ce stăteau așezați pe podea și se uitau la el cu gura căscată, cu o expresie adoratoare. Întâlni privirea lui Matthew, fixată în direcția lui și a lui Thomas, așa că se uită în altă parte.

— Simt că trebuie să refuz propunerea de a mă afla și mai mult în compania lui Matthew.

— Asta te face să ieși în evidență, îi zise Thomas. Faptul că îți petreci timpul cu mundanii. Cred că ăsta e motivul pentru care... a prins porecla ta. Oamenii se tem de toți cei care sunt diferiți: îi face să se îngrijoreze că toți ceilalți sunt și ei diferiți și doar se prefac că sunt la fel.

James îl privi lung.

— Spui, cumva, ca ar trebui să-i evit pe mundani? Fiindcă nu sunt la fel de buni ca noi?

— Nu, nu asta e.. Începu Thomas, dar James era prea furios ca să-l lase să termine.

— Și mundanii pot fi eroi, spuse James. Ar trebui să știi asta mai bine decât mine. Mama ta a fost mundană! Tatăl meu mi-a spus despre tot ce a făcut înainte să se înalțe. Toată lumea cunoaște oameni care au fost mundani. De ce ar trebui să-i izolăm pe oamenii care sunt destul de curajoși încât să încerce

să devină ca noi… care vor să ajute oamenii? De ce ar trebui să-i tratăm ca și când ar fi mai prejos decât noi, până ce dovedesc că sunt merituoși sau mor? Eu refuz să o fac.

Mătușa Sophie era la fel de bună ca oricare vânător de umbre, și ea fusese curajoasă cu mult înainte să se înalțe. Mătușa Sophie era mama lui Thomas. Ei ar fi trebuit să știe asta mai bine decât o știa James.

— N-am vrut să sune așa, zise Thomas. Nu m-am gândit în felul ăsta.

Era ca și cum oamenii care locuiau în Idris nu gândeau deloc.

— Poate că tații voștri nu vă spun povești așa cum o face al meu, spuse James.

— Poate că nu toți ascultă povești așa cum o faci tu, îi strigă Matthew din partea opusă a încăperii. Nu toată lumea învață.

James îi aruncă o privire. Era neașteptat de drăguț ca Matthew, dintre toți oamenii, să spună asta.

— Știu o poveste, continuă Matthew. Cine vrea să o audă?

— Eu! spuse corul de pe podea.

— Eu!

— Eu!

— Eu nu, spuse James, și ieși din cameră.

Era o altă aducere-aminte că Matthew avea acel ceva pentru care James ar fi dat orice ca să-l aibă, că Matthew avea prieteni și că locul lui era acolo, la Academie, iar lui Matthew nu-i păsa deloc.

În cele din urmă, atât de mulți profesori începură să lipsească din pricina unei supradoze acute de Matthew Fairchild, încât Ragnor Fell fu lăsat să supervizeze cursurile de antrenament. James se întreba de ce era singurul care vedea că asta era absurd și că Matthew deranja orele tuturor. Ragnor putea să facă magie și nu era câtuși de puțin interesat de război.

Ragnor o lăsă pe Esme să împletească panglici în coama calului ei, astfel încât să arate ca un armăsar nobil. Fu de acord să-l lase pe Christopher să construiască un berbec pentru a doborî copaci, deoarece avea să fie un bun exercițiu în caz că ar fi trebuit să asedieze vreodată un castel. Îl privi pe Mike Smith lovindu-se în cap cu propriul lui arc.

— Comoțiile n-ar trebui să constituie un motiv de îngrijorare, spuse Ragnor cu calm. Asta dacă nu există hemoragii grave la creier, caz în care ar putea să moară. Domnule Fairchild, de ce nu participi?

— Eu consider că violența este respingătoare, răspunse Matthew cu hotărâre. Mă aflu aici împotriva voinței mele și refuz să particip.

— Ai dori să te dezbrac eu prin magie și să te îmbrac în echipament? întrebă domnul Fell.

— Asta ar fi cu adevărat palpitant pentru toată lumea, sunt convins, replică Matthew.

Ragnor își flutură degetele și din vârfuri țâșniră scântei verzi. James fu încântat să-l vadă pe Matthew făcând un pas înapoi.

— S-ar putea să fie puțin cam prea palpitant pentru o zi de miercuri, zise Matthew. În cazul acesta, ar fi mai bine să mă duc să-mi pun echipamentul, nu?

— Fă-o! îi ceru Ragnor.

Se instalase pe un scaun pliant și citea o carte. James îl invidia foarte tare.

De asemenea, își admira foarte mult profesorul. În sfârșit, se găsea cineva care să poată să-l controleze pe Matthew. După trufașa pledoarie a lui Matthew despre faptul că se abținea de dragul artei și al frumuseții, James de-abia aștepta să-l vadă pe Matthew facându-se de râs pe terenul de antrenament.

— Se oferă cineva să-l pună pe Matthew la curent cu tot ce ați învățat? întrebă Ragnor. Căci eu nu am nici cea mai vagă idee ce ar putea să fie.

Chiar atunci, echipa de elevi a lui Christopher lovi un

copac cu berbecul. Prăbușirea și haosul însemnau că nu exista nicio îngrămădeală de voluntari care să-și petreacă timpul cu Matthew.

— Aș fi foarte bucuros să-l învăț pe Matthew o lecție, se oferi James.

Era destul de bun la lupta cu bastonul. Îl învinsese pe Mike de zece ori din zece și pe Esme de nouă ori din zece, și cu ei se reținuse. Era posibil să trebuiască să se rețină și cu Matthew.

Doar că Matthew ieși îmbrăcat în echipament și arăta — pentru prima dată — ca un vânător de umbre adevărat. Mai mult decât arăta James a vânător de umbre adevărat, dacă e să spunem adevărul, de vreme ce James nu era… nu la fel de scund ca Thomas, dar încă nu suficient de înalt, și, potrivit descrierii mamei sale, nu atât de vânos. Ceea ce era un mod amabil de a spune „nicio dovadă vizibilă a musculaturii”. De fapt, mai multe fete se întoarseră să se uite la Matthew îmbrăcat în echipament.

— Domnul Herondale s-a oferit să te învețe cum să lupți cu bastonul, îi zise Ragnor Fell. Dacă plănuiți să vă omorâți între voi, duceți-vă la capătul terenului, unde nu pot să vă văd și astfel să nu fiu nevoit să răspund la întrebări incomode.

— James, i se adresă Matthew, cu acea voce care le plăcea atât de mult tuturor celorlalți să o asculte și pe care James o considera ca o constantă prefăcătorie. E foarte frumos din partea ta! Cred că-mi amintesc câteva mișcări cu bastonul de la antrenamentul cu mama și cu fratele meu. Te rog să ai răbdare cu mine. S-ar putea să fiu puțin ruginit.

Matthew parcurse terenul, cu soarele strălucind deopotrivă în iarba verde și în părul lui auriu, și cântări bastonul într-o mână. Se întoarse spre James, iar James avu brusc senzația de ochi mijiți: o înfățișare care denota o intenție reala și serioasa.

Apoi chipul lui Matthew și copacii trecură în zbor pe lângă James, în vreme ce bastonul lui Matthew îi seceră picioarele și el se duse de-a berbeleacul la pământ. Rămase acolo, ametit.

— Știi, spuse Matthew cu un aer meditativ, s-ar putea ca de fapt să nu fiu chiar atât de ruginit.

James se ridică împleticit în picioare, agățându-se atât de bastonul lui, cât și de demnitate. Matthew se mută într-o poziție în care să lupte cu el, cu bastonul legănat ușor și fără greutate în mână, de parcă era un dirijor care gesticula cu bagheta. Se mișca ușor și grațios, așa cum ar fi făcut-o orice vânător de umbre, dar cumva de parcă se juca, de parcă în orice moment putea să danseze.

James își dădu seama, spre marele său dezgust, că acesta era încă un lucru la care Matthew se pricepea.

— Cel mai bun din trei, sugeră el.

Brusc, bastonul lui Matthew fu un vârtej în mâinile lui. James nu avu timp să-și schimbe poziția înainte ca o lovitură năucitoare să-i aterizeze pe brațul care ținea propriul baston, apoi pe umărul lui stâng, astfel încât să nu se poată apăra. James pară bastonul atunci când veni spre mijlocul lui, dar aceasta se dovedi a fi o fentă. Din nou Matthew îi seceră picioarele de sub genunchi și James sfârși lat pe spate în iarbă. Din nou.

Chipul lui Matthew apăru în raza lui vizuala. Râdea, ca de obicei.

— De ce să ne oprim la trei? îl întreba. Pot să stau și să te bat toată ziua.

James își petrecu bastonul pe după gleznele lui Matthew și îl prinse pe picior greșit. Știa că nu era bine, dar în acel moment nu-i păsa.

Matthew ateriză în iarbă cu un „Uf!” surprins, pe care James îl găsi pentru scurt timp satisfăcător. Odată ajuns acolo, păru destul de mulțumit să stea culcat în iarbă. James se trezi privit de un ochi căprui din mijlocul vegetației.

— Știi, spuse Matthew încet, cei mai mulți oameni mă plac.

— Păi… felicitări! i-o trânti James și se ridică în picioare.

Era exact momentul cel mai prost pentru a se ridica.

Ar fi trebuit să fie ultimul moment al vieții lui James. Poate fiindcă el credea că avea să fie ultimul, păru să dureze, dându-i

răgaz lui James să vadă tot; cum berbecul zburase din mâinile echipei lui Christopher în direcția greșită. Văzu chipurile îngrozite ale întregii echipe, până și pe Christopher fiind atent măcar o dată. Matthew strigă o avertizare mult prea târziu. Îl văzu pe Ragnor Fell sărind în picioare, cu scaunul lui pliant zburând îndărăt, și ridicând mâna.

Lumea se prefăcu într-un cenușiu alunecos, totul mișcându-se în continuare mai încet decât o făcea James. Totul aluneca și era imaterial: berbecul veni spre el și prin el, fără să-i poată face rău; era ca și cum ar fi fost împroșcat cu apă. James ridică o mână și văzu aerul cenușiu plin de stele.

Ragnor era cel care îl salvase, gândi James în timp ce lumea trecu din cenușiul strălucitor în negru. Asta era puterea unui magician.

Abia mai târziu află că întreaga grupă de la Academie privise, așteptându-se să vadă o scenă de carnagiu și moarte, dar în schimb văzuse un băiat brunet dizolvat și transformat din unul de-ai lor într-o umbră creată din senin, un contur extraordinar în abisul dindărătul lumii, întunecat și inconfundabil în soarele după-amiezii. Ceea ce fusese o moarte inevitabilă, ceva cu care vânătorii de umbre erau obișnuiți, devenise ceva straniu și mai îngrozitor.

Abia mai târziu află el câtă dreptate avea. Era puterea unui magician.

Când James se trezi, era seară, iar unchiul Jem se afla acolo.

James se ridică din pat și se aruncă în brațele unchiului Jem. Auzise că unii oameni îi găseau pe Frații Tăcuți înspăimântători cu ochii lor cusuți, dar pentru el, vederea unei robe a Fraților Tăcuți însemna mereu unchiul Jem, însemna mereu iubire statornică.

— Unchiule Jem! icni el, cu brațele în jurul gâtului său, cu fața îngropată în roba lui, în siguranță pentru o clipă. Ce s-a întâmplat? De ce eu… m-am simțit atât de straniu, iar acum ești aici și…

Și prezența unui Frate Tăcut în Academie nu însemna nimic bun. Tata inventa mereu scuze pentru ca unchiul Jem să

vină la ei — odată pretinsese că un ghiveci de flori era posedat de un demon. Dar acum se aflau în Idris, iar un Frate Tăcut era chemat pentru un copil vânător de umbre numai în caz de nevoie.

— Sunt… rănit? întrebă James. E Matthew rănit? El era cu mine.

— Nimeni nu e rănit, răspunse unchiul Jem. Îngerul fie slăvit! Doar că acum e o povară prea grea ca tu să o poți purta, Jamie.

Și cunoașterea se revărsă dinspre unchiul Jem spre James, tăcută și rece ca un mormânt deschis, și totuși cu grija vigilentă a unchiului Jem amestecată cu frigul. James se cutremură, se îndepărtă de Fratele Tăcut și se agăță de unchiul Jem în același timp, cu fața udă de lacrimi, strângându-i roba în pumni.

Aceasta era moștenirea mamei lui, era ceea ce rezulta din amestecarea sângelui de vânător de umbre cu cel al unui demon, și din nou cu cel al unui vânător de umbre. Cu toții crezuseră că, deoarece pielea lui putea să suporte Pecețile, el era un vânător de umbre și nimic altceva, că sângele îngerului arsese orice altceva.

Nu o făcuse. Nici măcar sângele îngerului nu putea să șteargă o umbră. James putea să execute acest truc ciudat de magician, un truc pe care unchiul Jem știa că niciun magician nu-l putea executa. Se putea transforma într-o umbra. Se putea preface singur în ceva ce nu era came sau sânge — cu certitudine nu sângele îngerului.

— Ce… ce sunt eu? icni James, cu gâdejul dureros de atâta plâns.

Tu ești James Herondale, răspunse unchiul Jem. Așa cum ai fost întotdeauna.

Parte mama ta, parte tatăl tău, parte tu însuți. Chiar dacă aș putea, nu aș schimba nicio parte din tine.

James ar fi făcut-o. Ar fi ars acea parte din el însuși, ar fi smuls-o, ar fi făcut orice putea pentru a scăpa de ea. Era menit să fie vânător de umbre, știuse dintotdeauna că era, dar ar mai fi luptat vreun alt vânător de umbre alături de el, cu această

oroare despre el dezvăluită?

— Voi fi... mă alungă din școală? șopti el la urechea unchiului Jem.

Nu, răspunse unchiul Jem. Un sentiment de amărăciune și de furie îl atinse pe James și apoi se retrase. Dar James, eu cred că ar trebui sa pleci. Ei se tem că tu le vei... contamina puritatea copiilor lor. Doresc să te izgonească acolo unde trăiesc copiii mundani. Aparent, nu le pasă ce li se întâmplă elevilor mundani și cu atât mai puțin ce ți se întâmpla ție. Du-te acasă, James. Te voi duce acasă acum dacă îți dorești asta.

James voia să se ducă acasă. O voia mai mult decât își putea aminti să fi dorit ceva, cu o durere care îl făcu să simtă ca și cum fiecare os i-ar fi fost frânt și nu îl putea pune la loc până ce nu ajungea acasă. Acolo era iubit, era în siguranță. Ar fi fost înconjurat instantaneu cu afecțiune și căldură.

Doar că...

— Cum s-ar simți mama, șopti James, dacă ar ști că am fost trimis acasă pentru că... Va crede că e din cauza ei.

Mama lui, cu ochii ei cenușii gravi și cu chipul ei gingaș ca o floare, la fel de tăcută ca James și totuși la fel de pricepută la cuvinte ca tata. James putea fi o pată asupra lumii, putea fi ceva ce i-ar fi contaminat pe copiii vânători de umbre buni. Era gata să o creadă. Dar nu și mama. Mama era bună, mama era minunată și iubitoare, mama era o dorință împlinită și o binecuvântare pe pământ.

James nu putea suporta să se gândească în ce fel avea să se simtă mama lui dacă ar fi crezut că ea îi făcuse cumva vreun rău. Dacă putea să termine studiile Academiei, dacă putea să o facă să creadă că el nu era diferit, ar fi scutit-o de durere.

Voia să se ducă acasă. Nu voia să dea ochii cu nimeni de la Academie. Era un laș. Dar nu era îndeajuns de laș încât să fugă de propria-i suferință și să o lase pe mama lui să sufere pentru el.

Nu ești câtuși de puțin un laș, îi spuse unchiul Jem. Îmi amintesc de o vreme când încă eram James Carstairs, când mama ta aflase — așa cum crezuse atunci — că nu putea să

aibă copii. A suferit mult din această pricină. Se considerase foarte schimbată față de tot ce crezuse că era. L-am spus că bărbatului potrivit nu i-ar fi păsat și, firește, tatălui tău, cel mai bun dintre bărbați, singurul potrivit pentru ea, nu i-a păsat. Nu i-am spus... Eram un puștan și nu știam cum să i-o spun, cum curajul ei de a suporta incertitudinea propriului sine mă mișcase. Se îndoia de ea însăși, dar eu nu m-am îndoit niciodată de ea. Acum n-aș putea să mă îndoiesc de tine niciodată. Văd același curaj la tine acum, așa cum l-am văzut și la ea.

James plânse, ștergându-și fața de roba unchiului Jem ca și când el ar fi fost mai mic decât Lucie. Știa că mama era curajoasa, dar cu siguranță nu asta era senzația pe care ți-o dădea curajul; crezuse că avea să fie ceva minunat, nu o senzație care te putea face bucăți.

Dacă ai vedea umanitatea așa cum o văd eu, spuse unchiul Jem, o șoaptă în mintea lui, un sprijin. Există prea puțină lumină și căldură în lume pentru mine. Sunt foarte distant față de voi toți. Există numai patru puncte de căldură și lumină în întreaga lume, care ard destul de violent pentru ca eu să simt ceva precum persoana care am fost. Mama ta, tatăl tău, Lucie și cu tine. Voi iubiți, și tremurați, și ardeți. Nu lăsați pe niciunul dintre ei să vă spună cine sunteți. Voi sunteți flacăra care nu poate fi stinsă. Voi sunteți steaua care nu poate fi pierdută. Voi sunteți cine ați fost mereu, iar asta e destul și mai mult decât suficient. Oricine se uită la tine și vede întuneric este orb.

— Mai orb decât un Frate Tăcut? întrebă James și sughiță.

Unchiul Jem fusese transformat în Frate Tăcut încă de foarte tânăr și, ciudat, purta rune pe obraji, dar ochii, cu toate că erau întunecați, nu erau închiși prin coasere. Totuși, James nu era niciodată sigur ce vedea unchiul Jem.

În mintea lui James răsună un hohot de râs, și nu el râsese, așa că trebuie să fi fost unchiul Jem. James se mai agăță de el un moment mai îndelungat și își spuse în sinea lui că la urma urmelor nu-l putea ruga pe unchiul Jem să-l ducă acasă, sau în Orașul Tăcut, sau oriunde altundeva, atâta timp cât unchiul Jem nu-l lăsa în această Academie plină de străini care nu-l plăcuseră niciodată și aveau de-acum să-l urască.

Ei ar trebui să fie si mai orbi decât un Frate Tăcut, se arătă unchiul Jem de acord. Deoarece eu te văd, James. Întotdeauna mă voi bizui pe tine pentru lumină.

Dacă James ar fi știut cum avea să fie viața la Academie de atunci încolo, l-ar fi rugat pe unchiul Jem să-l ducă acasă.

Nu se așteptase ca Mike Smith să sară în picioare absolut îngrozit atunci când James se apropiase de masa lui.

— Vino să stai cu noi! îl strigase Qive Cartwright, unul dintre prietenii lui Alastair Carstairs. Oi fi tu mundan, dar măcar nu ești un monstru.

Mike fugise recunoscător. Odată, James o văzuse pe Esme înfiorându-se atunci când trecuse pe lângă ea pe coridor. Nu-i mai impuse din nou cu de-a sila prezența lui.

Nu ar fi fost chiar atât de rău, era James de părere, dacă s-ar fi aflat oriunde altundeva, numai la Academie nu. Acestea erau ziduri goale: aici, copiii erau pregătiți pentru a se înălța sau pentru a crește învățând să-l slujească pe înger.

Iar aceasta era o școală, și așa funcționau școlile. James mai citise cărți despre școli până atunci, citise despre cineva care fusese trimis în Coventry, așa încât nimeni să nu mai vorbească cu el. Știa cum ura se întindea asemenea unui foc mistuitor într-un grup, și asta era numai printre mundanii care aveau de-a face cu stranietatea mundană.

James era mai straniu decât ar fi putut visa vreodată un mundan, mai straniu decât ar fi crezut posibil un vânător de umbre.

Se mută din camera lui Matthew, mai jos, în întuneric. I se dăduse propria cameră, căci până și mundanii erau prea speriați pentru a dormi în aceeași încăpere cu el. Chiar și decana Ashdown părea speriată de el. Toată lumea era.

Se purtau de parcă voiau să-și facă semnul crucii atunci când îl vedeau, dar știau că era mai rău decât un vampir și nu ar fi fost de folos. Se cutremurau când privirea lui poposea asupra lor, de parcă ochii lui galbeni de demon ar fi putut să le ardă o gaură drept în suflete.

Ochi-de-Demon. James auzea asta șoptindu-se iar și iar.

Nu crezuse niciodată că avea să-și dorească să fie strigat Față-de-Capră.

Nu vorbea niciodată cu nimeni, ședea în fundul clasei, mânca pe cât de repede putea și apoi fugea, astfel încât oamenii să nu fie nevoiți să se uite la el în timp ce luau masa. Se furișa prin Academie ca o umbră detestată și detestabilă.

Unchiul Jem fusese schimbat într-un Frate Tăcut, căci altminteri ar fi murit. Unchiul Jem avea un loc în lume, avea prieteni și un cămin, iar oroarea era că nu putea fi acolo unde îi era locul. Uneori, după vizitele lui, James o găsea pe mama sa stând la fereastră, privind strada pe care unchiul Jem dispăruse de mult, și își găsea tatăl în camera de muzică privind lung la vioara pe care nimănui nu îi era îngăduit să o atingă, în afară de unchiul Jem.

Aceasta era tragedia vieții unchiului Jem; era tragedia vieților părinților săi.

Dar cum ar fi fost să nu existe niciun loc în lume căruia să-i aparții? Dacă nimeni nu ajungea să te iubească? Ce ar fi fost dacă nu puteai să fii nici vânător de umbre, nici magician, nici nimic altceva?

Poate că atunci erai mai rău decât o tragedie. Poate că nu erai nimic, la urma urmelor.

James nu dormea prea bine. Continua să adoarmă și apoi să se trezească speriat, îngrijorat că ar fi putut să alunece în cealaltă lume, o lume a umbrelor, unde el nu era nimic, doar o umbră malefică printre umbre. Nu știa cum o făcuse înainte. Era îngrozit că avea să se întâmple iar.

Totuși, poate că toți ceilalți sperau că avea să se întâmple. Poate că se rugau cu toții ca el să devină o umbră și pur și simplu să dispară.

James se trezi într-o dimineață și nu mai putu să suporte nicio clipă întunericul și senzația pietrei deasupra capului său, apăsând totul în jurul lui. Urcă împleticit scările și ieși în grădină.

Se aștepta să fie noapte în continuare, dar cerul era înălbit de lumina dimineții, iar stelele deveniseră invizibile pe albeața cerului. Singura culoare care se găsea pe cer era cenușiul închis

al norilor, răsucindu-se în jurul lunii care pălea. Ploua ușor, iar stopii cădeau ca niște ace mărunte și reci pe pielea lui James. Se așeză pe treapta din piatră de la ușa din spate a Academiei, ridică o palmă spre cer și privi ploaia argintie lovind în căușul palmei sale.

Își dori ca ploaia să-l șteargă și să-l ducă departe, înainte să fie nevoit să facă față altei dimineți.

În timp ce-și dorea asta, își privi mâna și văzu cum se întâmpla. Simți schimbarea furișându-se asupra lui și își văzu mâna devenind transparent de întunecată. Văzu picăturile de ploaie trecând prin umbra palmei sale de parcă nu ar fi existat.

Se întreba ce părere ar fi avut Grace, dacă ar fi putut să-l vadă atunci.

Apoi auzi scrâșnetul unor picioare care alergau, lovind pământul cu putere, iar antrenamentul tatălui său îl făcu să înalțe capul să vadă dacă cineva era fugărit, dacă era cineva în primejdie.

James îl văzu pe Matthew Fairchild alergând de parcă ar fi fost urmărit.

În mod surprinzător, era îmbrăcat în echipamentul pe care, din câte știa James, nu fusese amenințat să-l îmbrace. Și mai surprinzător, participa la exerciții fizice degradante. Alerga mai repede decât văzuse James pe cineva să alerge la antrenamente — poate mai repede decât văzuse James pe cineva să alerge vreodată — și alerga înverșunat, cu o expresie hotărâtă, în ploaie,

James îl urmări cu privirea cum alerga, încruntându-se, până ce Matthew aruncă o privire în sus spre cer, se opri și apoi porni târșindu-și picioarele înapoi spre Academie. Pentru o clipă, James se gândi că avea să-l descopere, se gândi să sară în picioare și să alerge spre altă latură a clădirii, dar Matthew nu se îndreptă spre ușă.

În schimb, se duse și se rezemă de zidul din piatră al Academiei, straniu și solemn în echipamentul lui negru, cu părul blond bătut de vânt și ud de la ploaie. Își ridică fața spre cer și păru să fie la fel de nefericit pe cât se simțea James.

Nu avea nicio noimă. Matthew avea totul, avusese întotdeauna totul, în vreme ce acum James nu avea absolut nimic. Asta îl înfurie pe James.

— Ce-i cu tine? vru James sa știe.

Matthew tresări șocat. Se răsuci spre James, îl privi țintă și spuse:

— Poftim?

— Poate că ai remarcat că viața este mai puțin decât ideala pentru mine în această perioadă, spuse James printre dinți. Așa că încetează să mai faci un spectacol tragic fără niciun motiv și…

Matthew nu se mai rezema de zid acum, iar James nu mai stătea așezat pe treaptă. Amândoi erau în picioare și acesta nu era un exercițiu pe terenul de antrenament. James se gândi că ei chiar aveau să se lupte; se gândi că se puteau răni reciproc.

— O, îmi pare nespus de rău, James Herondale, rosti Matthew pe un ton batjocoritor. Am uitat că nimeni nu poate să facă un lucru simplu în acest loc, cum ar fi să vorbească sau să respire, fără să-și atragă criticile tale. Probabil că mă dau în spectacol fără niciun motiv, dacă așa spui tu, în numele îngerului, aș face schimb de locuri cu tine într-o secundă.

— Ai face schimb de locuri cu mine? țipă James. Asta e o prostie, e 0 gogomănie absolută, n-ai face-o nicicând! De ce ai face-o? De ce să o spui măcar?

— Poate pentru că tu ai tot ce-mi doresc eu, mârâi Matthew. Și nici măcar nu pari să vrei asta.

— Poftim? întrebă James uluit.

Trăia în țara contrariilor, în care cerul era pământul și numele fiecărei zile se citea de la coadă la cap. Asta era singura explicație.

— Poftim? Ce am eu și ți-ai putea dori?

— Ei te-ar trimite acasă oricând dorești, răspunse Matthew. Pe tine încearcă să te izgonească. Și, indiferent ce fac eu, refuză să mă dea afară de-aici. Fiindcă-s fiul Consulului.

James clipi. Ploaia îi aluneca pe obraji și pe sub gulerul cămășii, pe gât, dar nu o simțea.

— Vrei… să fii dat afară?

— Vreau să mă duc acasă, bine? spuse repezit Matthew. Vreau să fiu cu tatăl meu!

— Poftim? întrebă James, pierdut încă o dată.

Matthew putea să-i insulte pe nefilimi, dar nu conta ce spunea, căci mereu părea să se simtă bine. James crezuse că el se distra la Academie, așa cum James nu putea. James nu se gândise niciodată ca Matthew ar fi putut să fie cu adevărat nefericit. Nu-l luase niciodată în calcul pe unchiul Henry.

Chipul lui Matthew se schimonosi de parcă era gata să plângă. Hotărât, își aținti privirea în depărtare, iar când vorbi, glasul lui sună dur:

— Tu crezi că e rău Christopher, dar tata e mult mai rău, spuse Matthew. De o sută de ori mai rau decât Christopher. De o mie de ori. Exersează să fie groaznic de mult mai multă vreme decât Christopher. E foarte distrat și nu poate… nu poate sa meargă. Ar putea să lucreze la vreun nou dispozitiv sau să scrie o scrisoare prietenului său magician din America despre un nou dispozitiv sau să cerceteze de ce vechiul dispozitiv a explodat, și nici măcar nu și-ar da seama că i-a luat foc părul. Nu exagerez, nu glumesc… am stins flăcări de pe capul tatălui meu. Mama e întotdeauna ocupată, iar fratele meu, Charles Buford, aleargă mereu după ea și o face pe grozavul. Eu sunt cel care are grijă de tata. Eu sunt cel care ascultă tot ce spune. N-am vrut să plec la școală și să-l părăsesc, și am făcut tot ce am putut să fiu alungat și să mă întorc acasă.

Eu nu am grijă de tatăl meu. Tata are grijă de mine, voia James să spună, dar se temea că ar fi o cruzime să spună asta, când Matthew nu avusese niciodată parte de acea protecție implicită.

Lui James îi trecu prin minte că, într-o buna zi, putea veni o vreme când tatăl lui să nu mai pară atotștiutor, capabil să rezolve totul și să fie orice. Gândul îl făcu să nu se simtă în largul lui.

— Ai încercat să fii exmatriculat? îl întreba James.

Vorbea lent. Se simțea lent.

Matthew făcu un gest de nerăbdare, ca și când ar fi tocat morcovi invizibili cu un cuțit invizibil.

— Asta tot încerc să-ți spun, da. Dar refuză. Am făcut cea mai bună impresie a celui mai prost vânător de umbre din lume, și ei tot nu vor. Ce e în neregulă cu decana, te întreb? Vrea sânge?

— Cea mai bună impresie a celui mai prost vânător de umbre, repetă James. Așadar, tu nu… crezi în toate chestiile alea despre cum violența este respingătoare, și despre adevăr și frumos și Oscar Wilde?

— Ba nu, cred, răspunse Matthew precipitat. Chiar îmi place Oscar Wilde. Și frumosul, și adevărul. Chiar cred că e prostie că, doar pentru că ne-am născut ceea ce suntem, nu putem fi pictori sau poeți sau să creăm ceva — pentru că tot ce facem este să ucidem. Tata și Christopher sunt genii, știai asta? Genii adevărate. Ca Leonardo da Vinci. El a fost un mundan care…

— Știu cine este Leonardo da Vinci.

Matthew îi aruncă o privire și surâse: era Zâmbetul, progresiv și luminos precum răsăritul de soare, iar James avea tot mai tare senzația că, la urma urmelor, se putea să nu fie imun.

— Sigur că știi, James, zise Matthew. Pentru o clipă am uitat cu cine stau de vorbă. În fine, Christopher și tata sunt cu adevărat geniali. Invențiile lor au schimbat deja felul în care vânătorii de umbre se orientează în lume, modul în care duc bătăliile împotriva demonilor. Și toți vânătorii de umbre de pretutindeni îi vor privi mereu cu dispreț. Nu vor înțelege niciodată cât de valoros este ceea ce fac ei. Iar pe cineva care vrea să scrie piese de teatru, să creeze o artă faimoasă, l-ar azvârli ca pe un gunoi de pe strada.

— Tu… vrei asta? îl întrebă James șovăielnic.

— Nu, răspunse Matthew. Nu sunt în stare să desenez absolut nimic. Cu siguranță nu pot scrie piese de teatru. Iar de

poezii nici să nu mai vorbim. Totuși, apreciez arta. Sunt un excelent spectator. Aș putea participa ca spectator pentru Anglia.

— Ai putea, ăăă, să fii actor, îi sugeră James. Când vorbești, toată lumea ascultă. Mai ales atunci când spui povești.

De asemenea, mai era și chipul lui Matthew, ceea ce probabil avea să dea… bine pe scenă sau ceva de genul ăsta.

— E un gând drăguț, zise Matthew. Dar cred că aș prefera să nu fiu alungat din casa mea și să-mi mai văd tatăl din când în când. În plus, chiar consider că violența este un lucru teribil și fără rost, dar… mă pricep la ea. De fapt, chiar îmi place. Nu că i-aș lăsa pe profesorii noștri să înțeleagă asta. Mi-aș dori să fiu bun la ceva ce mai curând ar putea să adauge frumusețe lumii noastre decât să o zugrăvească în sânge, zău că da, dar așa stau lucrurile.

Și ridică din umeri.

James nu mai credea că aveau să lupte până la urmă, așa că se așează înapoi pe treaptă. Simțea că voia să poarte o discuție stând jos.

— Eu cred că vânătorii de umbre pot adăuga frumusețe lumii, spuse el. Vreau să zic, în primul rând… noi salvăm vieți. Știu că am mai spus-o, dar e foarte important. Oamenii pe care îi salvăm, oricare dintre ei ar putea fi următorul Leonardo da Vinci sau Oscar Wilde sau pur și simplu cineva care e cu adevărat de treabă, care răspândește frumusețe în acest fel. Ori ar putea fi o persoană pe care… altcineva o iubește, așa cum tu îl iubești pe tatăl tău. Poate că ai dreptate că vânătorii de umbre sunt mai limitați, că nu avem întreaga gamă de posibilități pe care o au mundanii, dar… noi ajungem să facem posibile viețile mundanilor. Pentru asta ne naștem. E un privilegiu. Nu am de gând să fug de la Academie. Nu fug de nimic. Pot să suport Pecețile și asta mă face vânător de umbre, și asta voi fi, fie că nefilimii mă vor sau nu.

— Poți fi vânător de umbre și fără să mergi la Academie, spuse Matthew. Poți fi pregătit într-un Institut, așa cum a fost unchiul Will. Asta e ceea am vrut, așa încât să pot sta cu tata.

— Eu aș fi putut. Dar…, șovăi James. N-am vrut să fiu

trimis acasă. Mama ar vrea să știe de ce.

Matthew tăcu un timp. Nu se mai auzea nimic în afara ploii care cădea.

— Îmi place de mătușa Tessa, zise el. N-am venit niciodată la Londra, deoarece mă îngrijora să-l las pe tata singur. Dintotdeauna mi-am dorit… ca ea să poată veni mai des în Idris.

James avusese parte de mai multe șocuri în acea dimineață, care de fapt nu erau chiar atât de rele, însă această revelație era nepoftită și inevitabilă. Firește că mama și tatăl lui nu prea veneau în Idris. Firește că James și Lucie fuseseră crescuți în Londra, oarecum separați de familiile lor.

Deoarece existau oameni în Idris, vânători de umbre aroganți, care considerau că mama lui nu era demnă să meargă printre ei, iar tata nu ar fi permis niciodată ca ea să fie insultată.

Acum avea să fie mai rău, acum oamenii aveau să șoptească cum ea le transmisese întinarea copiilor ei. Oamenii aveau să spună lucruri oribile despre Lucie, știa James — despre surioara lui care mâzgălea și râdea. Lui Lucie nu i s-ar permite niciodată să vină la Academie.

Matthew își drese glasul.

— Presupun că pot să înțeleg toate astea. Poate că voi înceta să mai fiu atât de gelos că tu poți fi alungat din școală. Poate că pot să înțeleg că scopurile tale sunt nobile. Dar tot nu înțeleg de ce trebuie să arăți atât de limpede că detești să mă vezi. Știu, știu, ești distant și dorești să fii singur cu literatura tot timpul, dar pentru mine e extrem de neplăcut. E foarte nefavorabil. Cei mai mulți oameni mă plac. Ți-am spus asta. Nici măcar nu trebuie să încerc.

— Da, tu ești foarte priceput la vânătoarea de umbre și toată lumea te place, Matthew, zise James. Îți mulțumesc că ai clarificat asta.

— Tu nu mă placi! exclamă Matthew. Am încercat cu tine! Și tot nu mă placi.

— Poate, spuse James, pentru că am tendința să-i plac pe oamenii foarte modești? Umili, știi tu.

Matthew se opri, îl studie pentru o clipă pe James, apoi izbucni în hohote de râs. James fu uimit cât de plăcut era. Îl facea să simtă că ar fi putut sa dezvăluie adevărul umilitor.

Închise ochii și spuse:

— Eram gelos pe tine.

Când deschise ochii, Matthew arăta precaut, ca și cum s-ar fi așteptat la o păcăleala.

— Pentru ce?

— Ei bine, tu nu ești considerat un monstru păgân pe acest pământ.

— Da, dar... fără supărare, James!... nimeni în afară de tine nu e, preciza Matthew. Tu ești particularitatea noastră de la școală, ca sculptura unui pui de găina războinic. Dacă am avea unul. Oricum m-ai displăcut înainte să știe cineva că ești un monstru păgân. Ei bine, presupun că pur și simplu încerci să-mi menajezi sentimentele. E foarte amabil din partea ta. Înțel...

— Nu sunt distant, fl întrerupse James. Nu știu de unde ți-a venit ideea asta.

— Toată rezerva, cred, presupuse Matthew.

— Sunt un tocilar, zise James. Citesc cărți tot timpul și nu știu cum să vorbesc cu oamenii. Dacă aș fi fost o fată de pe vremuri, oamenii m-ar fi numit pedantă. Mi-aș dori să pot să vorbesc cu oamenii așa ca tine. Mi-aș dori să le pot zâmbi oamenilor și să-i fac sa ma placă. Mi-aș dori să pot să spun o poveste și să-i fac pe toți să mă asculte și oamenii să mă urmeze oriunde m-aș duce. Ei bine, nu, n-o fac, deoarece sunt cumva îngrozit de oameni, dar mi-aș dori să pot face tot ce poți tu, exact la fel. Voiam să fiu prieten cu Christopher și cu Thomas pentru că îmi plăceau și am crezut că poate... semănau cu mine și ar fi putut să mă placă și ei. Tu erai gelos pentru că aș putea să fiu dat afară din școală? Eu am fost primul gelos pe tine. Am fost gelos pentru toate și încă mai sunt.

— Stai, spuse Matthew. Stai, stai, stai. Tu nu mă placi fiindcă sunt atât de fermecător. Își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Continuă să râdă. Râse atât de mult, încât fu nevoit să vină și să se așeze pe treaptă lângă James, și apoi mai

râse un timp.

— Încetează, Matthew! bombăni James. Nu mai rade. Eu îți împărtășesc cele mai intime trăiri. E foarte dureros.

— Am fost într-o stare de spirit proastă tot timpul, spuse Matthew. Crezi că sunt fermecător acum? Habar nu ai.

James îi trase un ghiont în braț. Nu se putu abține să nu zâmbească. Văzu că Matthew observase și părea foarte încântat de sine.

Ceva mai târziu, Matthew îl conduse cu fermitate pe James la micul dejun și la masa lor, la care ședeau numai Christopher și Thomas, și care, la urma urmelor, era o masă mai curând selectă.

Christopher și Thomas — o altă surpriză pentru James într-o dimineață plină de surprize — părură încântați să-l vadă.

— O, te-ai decis să nu-l mai detești pe Matthew? îl întrebă Christopher. Mă bucur. Chiar îi răneai sentimentele. Deși n-ar trebui să vorbim despre asta cu tine. Privi visător coșul cu pâine, de parcă era o pictură minunată. Dar am uitat.

Thomas își lăsă capul pe masă.

— De ce ești așa cum ești?

Matthew se întinse și îl bătu pe Thomas pe spate, apoi îl salvă pe Christopher de a-și da foc la mâneci de la o lumânare. Îi oferi lui James lumânarea și un zâmbet.

— Dacă îl vezi vreodată pe Christopher lângă o flacără, ia-l de acolo sau îndepărtează flacăra de el, zise Matthew. Străduiește-te să faci ce e bine alături de mine. Eu trebuie să fiu de-a pururi vigilent.

— Asta trebuie să fie dificil, când ești înconjurat de, ăăa, publicul tău adorator, spuse James.

— Ei bine, zise Matthew și apoi făcu o pauză scurtă. Este posibil, spuse, și se opri din nou, să ma fi… lăudat puțin? „Uite ce e, dacă tu nu vrei să fii prieten cu mine, toți ceilalți vor, iar tu faci o mare greșeală.” Se prea poate să fi făcut asta. Posibil.

— S-a terminat? întrebă Thomas. Slavă îngerului! Știi că

mulțimile mari de oameni mă agită! Știi că niciodată nu-mi trece prin minte nimic să le spun! Eu nu sunt mintos, ca tine, sau distant și mai presus de orice, ca James, și nici nu trăiesc pe un norișor în țara zănaticilor, precum Christopher. Am venit la Academie ca să scap de surorile mele, care îmi dau mereu ordine, însă ele mă fac să mă simt mult mai puțin agitat decât berbecii care zboară prin aer și petrecerile nesfârșite. Am putea avea măcar din când în când puțină liniște și pace?

James îl privi lung pe Thomas.

— Toată lumea crede că sunt distant?

— Nu, cei mai mulți cred ca ești un monstru păgân pe acest pământ, spuse Matthew cu voioșie. Mai ții minte?

Thomas părea gata să-și culce din nou capul pe masă, dar se înveseli când văzu că James nu o luase ca pe o jignire.

— De ce ar fi așa? întrebă politicos Christopher.

James îl privi lung.

— Deoarece pot să mă transform din came și oase într-o umbră înspăimântătoare?

— O! făcu Christopher și ochii lui visători de culoare levănțicii se concentrară preț de o clipă. Asta e foarte interesant, îi spuse lui James, cu vocea limpede. Ar trebui să ne lași pe mine și pe unchiul Henry să încercăm mai multe experimente pe tine. Am putea face chiar acum un experiment!

— Ba nu, n-am putea, interveni Matthew. Fără experimente la micul dejun. Adaugă asta pe lista ta, Christopher!

Christopher oftă.

Și, uite-așa, de parcă ar fi putut mereu să fie atât de simplu, James avea prieteni. Îi plăcea pe Thomas și pe Christopher la fel de mult cum știuse mereu că avea să-i placă.

Dintre toți noii lui prieteni, totuși, pe Matthew îl plăcea cel mai mult. Matthew voia întotdeauna să discute despre cărțile pe care James le citise sau să-i spună lui James o poveste la fel de bună ca o carte. Făcea eforturi evidente să-l găsească pe James atunci când James nu era acolo, și eforturi evidente să-l

protejeze pe James atunci când era acolo. James nu avea multe lucruri drăguțe de spus în scrisorile pe care le trimitea acasă. Sfârși prin a scrie scrisori care erau pline de Matthew.

James știa că lui Matthew cel mai probabil doar îi părea rău pentru el. Matthew îi supraveghea pe Christopher și pe Thomas cu aceeași grijă asiduă cu care l-ar fi supravegheat probabil și pe tatăl său. Matthew era bim.

Asta era în regulă. James ar fi vrut în mod categoric să împartă camera cu Matthew, dar acum nici nu se mai punea problema.

— De ce te strigă oamenii Ochi-de-Demon, James? îl întrebă Christopher într-o zi când stăteau așezați în jurul unei mese studiind relatarea lui Ragnor Fell cu privire la Primele Acorduri.

— Fiindcă am ochi aurii care parcă ar fi luminați de tainicele focuri infernale, răspunse James.

Auzise o fată spunând asta în șoaptă și i se păruse că sună mai curând poetic.

— A! exclamă Christopher. În afară de asta, mai semeni și la altceva cu bunicul tău? Cel demonic, vreau să spun.

— Nu e cu putință să întrebi pur și simplu oamenii dacă seamănă cu bunicul lor demon! se plânse Thomas. Data viitoare ai să-l întrebi pe profesorul Fell dacă seamănă cu părintele lui demon! Are limba tăioasă. De asemenea, s-ar putea să te taie cu un cuțit.

— Fell? se miră Christopher.

— Profesorul nostru, răspunse Matthew. Profesorul nostru cel verde.

Christopher arata sincer surprins.

— Avem un profesor care e verde?

— James seamănă cu tatăl lui, spuse Matthew pe neașteptate, apoi își miji ochii negri în direcția lui James într-o manieră contemplativă. Sau va semăna, atunci când se va mai împlini la față și nu va mai avea trăsături ascuțite care pornesc în toate direcțiile.

James își ridică încet cartea deschisă pentru a-și ascunde chipul, dar în secret era încântat.

Prietenia lui Matthew îi făcu și pe alți prieteni sa se apropie. Esme îi ținu calea lui James și îi spuse cât de rău îi părea ca Mike se purta ca un idiot. Îi mai spuse și ca spera ca James nu va lua aceasta exprimare a preocupării ei drept un lucru romantic.

— De fapt, aș putea spune că mai degrabă am o tendress e[15] pentru Matthew Fairchild, adăugă Esme. Te rog să pui o vorbă bună pentru mine.

Viața era mult, mult mai bună acum că avea prieteni, dar asta nu însemna că totul era perfect sau măcar îndreptat. Oamenii încă se temeau de el, încă sâsâiau „Ochi-de-Demon” și mormăiau ceva despre umbre necurate.

— Pulvis et umbra sumus, rosti James odată cu voce tare î n clasă, după ce auzise prea multe șoapte. Tata spune asta uneo ri. Nu suntem decât pulbere și umbră[16]. Poate că eu am doar un avans față de voi.

Mai mulți elevi din clasă păreau alarmați.

— Ce-a zis? întrebă Mike Smith în șoaptă, vizibil agitat.

— Nu e în limba demonilor, bufonule, i-o trânti Matthew. E în latină.

În pofida a tot ce putea Matthew face, șușotelile creșteau întruna.

James continua să se aștepte la un dezastru.

Și apoi demonii fură eliberați în pădure.

— Voi fi partener cu Christopher, zise Thomas la următorul lor exercițiu de antrenament, părând resemnat.

— Excelent. Eu voi fi partener cu James, spuse Matthew. El îmi amintește de noblețea modului de viață al vânătorilor de umbre. Mă ține pe linia de plutire. Dacă sunt despărțit de el, adevărul și frumosul mă vor zăpăci. Știu că așa se va întâmpla.

---

15 Sentiment de afecţiune sau iubire

16 Horaţiu, Ode

Profesorii lor păreau extrem de încântați că Matthew chiar lua parte la cursurile de antrenament acum, în afara cursurilor destinate numai elitelor, la care Thomas anunța că Matthew era încă hotărât să fie fără speranță de îndreptare.

James nu știa de ce profesorii erau atât de îngrijorați. Era evident ca de îndată ce ar fi fost cineva cu adevărat în primejdie, Matthew ar fi sărit în apărarea sa.

James se bucura să fie foarte sigur de asta în timp ce mergeau prin pădure. Era o zi vântoasă și se părea că toți copacii se aplecau să urle la urechea lui, iar el știa că prin pădure fuseseră așezate cutii Pyxis de către alți elevi mai mari — cutii Pyxis cu cei mai mici și mai inofensivi demoni înăuntru, dar, chiar și-așa, cutii adevărate cu demoni adevărați în ele, cu care ei trebuiau să lupte. Cutiile Pyxis erau ușor demodate în acele zile, dar erau încă folosite uneori la transportul în siguranță al demonilor. Dacă s-ar fi putut spune vreodată că manipularea demonilor era un lucru sigur.

Mătușa lui James, Ella, pe care el nu o văzuse niciodată, fusese ucisă de un demon dintr-o cutie Pyxis când era mai mică decât era James acum.

Toți copacii păreau să șoptească despre demoni.

Dar Matthew era lângă el și amândoi erau înarmați. James se simțea în stare să omoare un demon mic, aproape lipsit de puteri, iar dacă putea să aibă încredere în el însuși, putea să aibă și mai mare încredere în Matthew.

Așteptară și merseră, apoi așteptară iar. Printre copaci foșnea ceva: se dovedi a fi o combinație de vânt și un iepure singuratic.

— Poate că cei din anii mai mari au uitat să ne pregătească bufetul cu demoni, sugeră Matthew. E o zi minunată de primăvară. În asemenea zile, gândurile oamenilor sunt pline de iubire și de flori, nu de demoni. Cine sunt eu să judec…

Matthew tăcu brusc. Îl prinse pe James de braț, încleștându-și degetele, iar James privi lung la ceea ce descoperise Matthew în iarbă.

Era Clive Cartwright, prietenul lui Alastair. Mort.

Avea ochii deschiși, privind în gol, iar într-o mână strângea o cutie Pyxis goală.

James îl apucă pe Matthew de braț și îl roti în cerc, privind în jur, așteptând. Își dădea seama de cele petrecute: hai să-i tragem o sperietura lui Ochi-de-Demon, un demon nu le va face rău celor din neamul lui, să-l alungăm o dată pentru totdeauna cu un demon mai mare decât se aștepta.

Nu-și putea da seama ce tip de demon era, dar întrebarea primi răspuns atunci când demonul veni spre ei prin pădurea sălbatică.

Era un demon vetis, cu forma lui aproape umană, însă nu întru totul, târându-și trupul cenușiu și solzos prin frunzele căzute. James văzu capetele ca niște tipări de pe brațele lui ridicându-se asemenea unor prepelicari la vânătoare.

Fără să stea pe gânduri, James trecu de la forma de carne la cea de umbră, ca și cum ar fi plonjat în apă pentru a salva pe cineva, simplu ca bună ziua. Alergă nevăzut spre demonul vetis și, ridicând sabia, îi despică un cap cercetător de pe braț. Se întoarse spre capul de pe celălalt braț. Intenționa să-l strige pe Matthew, dar când aruncă o privire spre locul în care se afla Matthew, îl văzu pe acesta limpede, în pofida cenușiului sclipitor al lunii. Matthew avea deja arcul scos, încordat și ridicat. Putea să vadă ochii mijiți ai lui Matthew, privirea hotărâtă și concentrată care întotdeauna exista îndărătul râsului și rămânea atunci când râsul era dat la o parte.

Matthew ochi și trase în demonul vetis, nimerind în chipul cu ochii roșii și dinții ascuțiți de pe gât, exact în momentul în care James îi tăie celălalt cap de pe brațul rămas. Demonul se clătină, apoi căzu într-o parte, zvâcnind.

Iar James o luă la fugă printre copaci, prin vânt și șoapte, netemându-se de nimic, cu Matthew alegând în urma lui. Îi găsi pe Alastair și pe prietenul rămas, ascunși după un copac. Se duse furiș la ei, o umbră printre umbrele învârtejite ale copacilor bătuți de vânt, și îi puse sabia la gât lui Alastair.

Cât timp James atingea sabia, nimeni nu putea să o vadă. Dar Alastair simți ascuțimea lamei și icni.

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea! strigă prietenul lui Alastair, uitându-se în jur înnebunit; Alastair era destul de isteț încât să tacă. A fost ideea lui Clive... A zis că te vom face ca în sfârșit să pleci de aici... A vrut doar să te sperie.

— Cine e speriat? întrebă James în șoapta, iar șoapta venea de nicăieri. Îi auzi pe băieții mai mari icnind de spaimă. Nu eu sunt cel care e speriat. Dacă mai veniți după mine, nu eu voi fi cel care va suferi. Valea!

Cei doi, care fuseseră cândva un trio, plecară împleticit. James strânse cu o mână mânerul săbiei, lipită de scoarța copacului, și se încorda pentru a reveni într-o lume de soliditate și lumină a soarelui. Îl descoperi pe Matthew privindu-l. Matthew știuse, tot timpul, exact unde se aflase el.

— Jamie, spuse Matthew, părând tulburat, dar impresionat. Asta a fost terifiant!

— Pentru ultima oara, mă cheamă James, zise el.

— Ba nu, o să te mai strig Jamie pentru puțin timp, deoarece tu tocmai ai dat dovadă de puteri misterioase, și dacă te strig Jamie, asta mă face să mă simt mai bine.

James râse, cu o voce tremurată, iar asta îl făcu pe Matthew să zâmbească. Abia mai târziu le trecu prin cap că un elev era mort și că vânătorii de umbre se temeau și nu aveau încredere în demonic — și că cineva avea să fie învinovățit. James află abia a doua zi că părinții lui fuseseră informați de tot ce se petrecuse și că el, James Herondale, era acum dat afara în mod oficial.

Îl ținură în infirmerie până ce ajunse tatăl lui. Nu spuseseră ca asta se întâmpla întrucât infirmeria avea gratii la ușa.

Esme veni și îl îmbrățișa pe James și îi promise sa-l caute atunci când ea avea sa se înalțe.

Ragnor Fell intră, cu pasul lui greu, și pentru o clipă James crezu că avea sa fie întrebat despre teme. În loc de asta, Ragnor rămase în picioare lângă patul sau și clătină încetișor din capul lui încornorat dintr-o parte în cealaltă.

— Mă așteptam să-mi ceri ajutorul, îi spuse Ragnor. Am

crezut ca poate vei deveni magician.

— N-am vrut niciodată să fiu altceva decât vânător de umbre, răspunse James neputincios.

Ragnor zise, părând dezgustat ca de obicei:

— Voi, vânătorii de umbre, nu vreți niciodată.

Christopher și Thomas îl vizitară. Christopher îi aduse un coș cu fructe, sub impresia greșită că James se afla la infirmerie fiindcă nu se simțea bine. Thomas se scuză pentru Christopher de mai multe ori.

Totuși, James nu-l văzu pe Matthew până ce nu sosi tatăl său. Tatăl nu venise într-o misiune de a o fermeca pe decană. Avea chipul mohorât în timp ce îl conducea pe James, pentru ultima oară, printre pereții cenușii strălucitori ai Academiei, pe sub culorile învăpăiate ale vitraliului cu îngerul. Tropăia pe scări și pe culoare de parcă provoca pe oricine să-l insulte pe James.

James știa că nimeni n-ar fi facut-o niciodată, nu în fața tatălui său. Aveau să șușotească pe la spatele lui, la urechea lui James, toată viața lui.

— Ar fi trebuit să ne spui, Jamie, zise tata. Însă Jem ne-a explicat de ce nu ai facut-o.

— Cum se simte mama? întrebă James în șoaptă.

— A plâns atunci când i-a povestit Jem și a spus că tu ești băiatul ei scump, răspunse tata. Cred că s-ar putea să plănuiască să te strângă de gât și apoi să-ți facă un tort.

— Îmi place tortul, spuse James în cele din urmă.

Toată acea suferință, toată acea nobilă încercare de a o cruța, și pentru ce? gândi James, în timp ce ieșea pe ușa Academiei. O scutise doar de o lună sau două de durere. Spera că asta nu însemna că el era un ratat: spera ca unchiul Jem să creadă în continuare că era demn de toată lauda.

Îl văzu pe Matthew stând în curte, cu mâinile în buzunare, și se lumină la față. Până la urmă, Matthew venise să-și ia rămas-bun. I se părea că meritase osteneala să fi rămas, totuși, ca să-și facă un astfel de prieten.

— Ești dat afară? îl întrebă Matthew, ceea ce lui James i se păru cam obtuz.

— Păi? răspunse, arătând spre tatăl lui și spre cufăr.

— M-am gândit eu că da, zise Matthew, dând viguros din cap, astfel încât mult periatul lui păr se mișcă în toate părțile. Așa că am fost nevoit sa acționez. Dar am vrut să fiu absolut sigur. Vezi tu, James, problema e ca…

— Acela nu e Alastair Carstairs? întreba tata, îndreptându-se de spate.

Alastair evită privirea lui James în timp ce se furișa spre el. În mod cert nu-i răspunse zâmbetului radios al tatei. Părea sa fie foarte interesat de dalele din curte.

— Am vrut doar să spun… că-mi pare rău pentru tot, mormăi el. Succes!

— A! exclamă James. Mulțumesc.

— Fără resentimente, bătrâne, zise Matthew. În spirit de glumă, ți-am dus toate lucrurile în aripa de sud. Nu știu de ce am făcut asta! Din jovialitate băiețească, presupun.

— Ce ai făcut?

Alastair îi aruncă lui Matthew o privire nimicitoare și se îndepărtă în mare grabă.

Matthew se întoarse spre tatăl lui James și îl prinse teatral de mână.

— O, domnule Herondale! exclamă el. Vă rog, luați-mă cu dumneavoastră!

— Tu ești Matthew, nu? îl întrebă tata.

Încercă să-și desprindă mâna. Matthew se agăță de ea foarte ferm.

James zâmbea. Ar fi putut să-i spună tatei despre hotărârea lui Matthew.

— Vedeți dumneavoastră, vorbi Matthew mai departe, și eu sunt exmatriculat de la Academia Vânătorilor De Umbre.

— Ai fost exmatriculat? îl întrebă James. Când? De ce?

— În circa patru minute, răspunse Matthew. Pentru că mi-am încălcat jurământul solemn și aripa de sud a Academiei a explodat.

James și tatăl lui se uitară amândoi spre aripa de sud. Era în picioare, arătând ca și cum avea să dăinuie încă un secol.

— Speram să nu se ajungă la asta, dar s-a ajuns. I-am dat lui Christopher anumite materiale pe care știu că le-ar putea transforma în explozibili. Le-am cântărit cu mare precizie, m-am asigurat că vor reacționa lent și l-am obligat pe Thomas să jure ca îl va scoate pe Christopher din clădire. Am lăsat un bilet în care am explicat că e numai vina mea, dar nu doresc să-i explic asta mamei. Vă rog, luați-mă cu dumneavoastră la Institutul din Londra, astfel încât să pot să învăț cum să fiu un vânător de umbre împreună cu James!

— Charlotte o să-mi taie capul, spuse tatăl lui James.

Totuși, părea să fie tentat. Matthew îl privea cu ochi sclipind șmecherește, iar tatei îi plăceau la nebunie șmecheriile. În plus, nici el nu era mai imun la zâmbet decât oricine altcineva.

— Tată, te rog! spuse James cu o voce cuminte.

— Domnule Herondale, vă rog! zise și Matthew. Noi nu putem fi despărțiți.

James își adună toate puterile pentru a-i explica despre adevăr și frumos, dar, în loc de asta, Matthew adăugă, cu o simplitate devastatoare:

— Vom fi parabatai.

James îl privi mirat.

Tata zise:

— Ah, înțeleg.

Matthew dădu din cap și zâmbi încurajator.

— Atunci nimeni n-ar trebui să se interpună între voi, spuse tata.

— Nimeni! Matthew scutură din cap în timp ce rostea „nimeni”, apoi încuviință din nou. Arăta serafic. Întocmai!

adăugă.

— Prea bine, spuse tata. Toată lumea să urce în trăsură.

— Tată, sper că n-ai furat din nou trăsura unchiului Gabriel, zise James.

— Te afli într-un necaz. El ar fi vrut ca eu să o iau și mi-ar fi dat-o dacă i-aș fi cerut-o, iar întâmplarea face ca eu să nu o fi cerut, răspunse tata.

Îi ajută pe James și pe Matthew să urce, apoi se sui de cealaltă parte a lui James. Apucă hățurile și porniră.

— Când aripa de sud se va prăbuși, s-ar putea să zboare bucăți de moloz, remarcă tata. Oricare dintre noi ar putea fi rănit. Părea foarte vesel în această privință. Cel mai bine ar fi să ne oprim pe drum pentru a-i vedea pe Frații Tăcuți.

— Asta mi se pare exce.. începu Matthew, dar James îl înghionti.

Matthew avea să afle destul de curând ce părere avea tata despre Frații Tăcuți.

Oricum, lui James nu i se părea că Matthew avea dreptul să caracterizez e comportamentul altcuiva ca fiind excesiv, acum că aruncase în aer Academia.

— Mă gândeam că am putea împărți antrenamentul între Institutul din Londra și casa mea, continuă Matthew. Casa Consulului. Unde oamenii nu te pot insulta și se pot obișnui să te vadă.

Matthew chiar vorbise serios când spusese să se antreneze împreună, își zise James. El se gândise la toate. Iar dacă James mergea în Idris mai des, poate că avea să reușească să o vadă mai des pe Grace.

— Mi-ar plăcea asta, zise James. Știu că ai vrea să-l vezi mai des pe tatăl tău.

Matthew zâmbi. În urma lor, Academia explodă. Trăsura se hurducă ușor de la forța impactului.

— Noi nu… trebuie să fim parabatai, zise Matthew, cu un glas calm sub zgomotul exploziei. Am spus-o pentru a-l convinge

pe tatăl tău să mă ia cu voi, așa încât să pot să-mi duc la îndeplinire noul plan, însă nu... trebuie să o facem. Vreau să spun, doar dacă nu cumva tu... poate că vrei să fim.

James se gândise că voia un prieten ca el însuși, un parabatai care să fie timid și tăcut și care să aibă aceeași părere ca James cu privire la teroarea petrecerilor. În schimb, iată-l pe Matthew, care era sufletul oricărei petreceri, care lua decizii îngrozitoare în ceea ce privește periatul părului, care era neașteptat și teribil de bun. Care încercase să fie prietenul lui și continua să încerce, chiar dacă James nu știa ce înseamnă să încerci să fii prieten. Care putea să-l vadă pe James chiar și atunci când era umbră.

— Da, zise James simplu.

— Poftim? făcu Matthew, care întotdeauna știa ce să spun!

— Mi-ar plăcea asta, zise James.

Își petrecu o mâna pe după mâneca paltonului tatei și cealaltă pe după mâneca paltonului lui Matthew. Se ținu de ei, tot drumul spre casă.

Academia Vânătorilor De Umbre, 2008

— Așadar, James și-a găsit parabatai-ul și totul s-a rezolvat, zise Simon, Asta e grozav!

James era fiul Tessei Gray, își dăduse seama Simon, după ce ascultase o bună parte din poveste. Era ciudat să se gândească la asta: i se părea că îl aduce pe acel băiat pierdut foarte aproape, pe el și pe prietenul lui. Simon era încântat de ceea ce auzise despre James. Și o plăcuse și pe Tessa.

Și cu toate că începea să capete senzația, chiar și fără amintirile sale, că nu-l plăcuse întotdeauna pe Jace Herondale — acum îl plăcea.

Catarina își dădu atât de tare ochii peste cap, încât Simon crezu că îi putea auzi zornăind ca niște biluțe de bowling exasperate.

— Ba nu, Simon. Academia l-a alungat pe James Herondale pentru că era diferit, și tot ce au putut face oamenii care îl iubeau a fost să-l urmeze. Oamenii care l-au alungat au fost nevoiți să reconstruiască o parte din scumpa lor Academie, nu uita.

— Ăăă, făcu Simon. Scuze, mesajul pe care ar trebui să mi-l însușesc este „Pleacă, pleacă de-aici cât de repede poți”?

— Poate, răspunse Catarina. Poate că mesajul este să ai încredere în prietenii tăi. Poate că mesajul este că nu oamenii din trecut s-au descurcat prost, ci că acum trebuie să ne străduim cu toții să ne descurcăm mai bine. Poate că mesajul este că tu trebuie să rezolvi singur aceste lucruri. Crezi că toate lecțiile au concluzii ușoare? Nu fi copil, Diurnule. Nu mai ești nemuritor. Nu ai mult timp de irosit.

Simon luă asta drept concediere, așa cum și era, și își adună cărțile.

— Vă mulțumesc pentru poveste, domnișoară Loss!

Coborî în fugă scările și ieși din Academie, dar era prea târziu, așa cum știuse ca avea să fie.

De-abia ieși pe ușa, când îi văzu pe cei din tagma scursurilor, murdari și obosiți, braț la braț, venind de pe terenul de antrenament. Marisol era în frunte, cu brațul petrecut pe după al lui George. Arăta de parcă cineva încercase să-i smulgă tot părul din cap.

— Unde ai fost, Lewis? îl strigă ea. Ne-ar fi prins bine să ne aclami, căci am câștigat!

Mai în urma lor veneau elitele. Jon părea foarte nefericit, ceea ce îl umplu pe Simon cu un sentiment profund de pace.

Ai încredere în prietenii tai, îi spusese Catarina.

Simon putea să vorbească în numele mundanilor în clasă, însă conta mai mult că George și Marisol și Sunil își spuneau și ei părerea. Simon nu voia să schimbe lucrurile și să fie mundanul special, excepțional, fostul Diurn și fostul erou. Cu toții aleseseră să vină și să încerce să fie eroi. Colegii lui scursuri puteau să câștige și fără el.

Mai exista un motiv pe care Catarina e posibil să-l fi avut și pe care nu i-l comunicase, gândi Simon.

Auzise povestea de la răposatul ei prieten Ragnor Fell.

Catarina ascultase poveștile prietenului ei, așa cum James Herondale le ascultase pe cele ale tatălui său. Să poată să le spună iar, având pe cineva care să le asculte și să învețe din ele, însemna că prietenul ei nu era pierdut.

Poate că putea să-i scrie lui Clary, gândi Simon, precum și lui Isabelle. Poate că putea să aibă încredere ca ea să-l iubească, deși era posibil ca el să o fi dezamăgit de nenumărate ori. Poate că era pregătit să asculte povești despre el însuși și despre ea. Nu voia să-și piardă prietena.

Simon îi scria lui Clary când George intră, ștergându-și părul cu prosopul. Își luase viața în propriile mâini și risca să facă dușuri în una dintre băile scursurilor.

— Bună! îl salută Simon.

— Bună! Unde ai fost în timpul jocului? îl întrebă George. Am crezut că n-ai să te mai întorci niciodată și că voi fi nevoit să fiu prieten cu Jon Cartwright. Apoi, gândindu-mă la prietenia cu Jon, am fost cuprins de disperare și m-am hotărât sa caut una din broaștele care știu ca locuiesc aici, să-i dau niște ochelari mici pentru broaște și să-i spun Simon 2.0.

Simon ridica din umeri, neștiind prea bine ce ar fi trebuit să spună.

— Catarina m-a reținut după ore.

— Ai grijă, sau cineva ar putea să înceapă să răspândească zvonuri despre voi doi, spuse George. Nu c-aș vrea să te judec. Ea e în mod evident… azuriu de fermecătoare.

— Mi-a spus o poveste lungă despre ticăloșia vânătorilor de umbre și despre parabatai. Oricum, tu ce părere ai despre chestia cu parabatai-ii. Rima parabatai-lor este ca o brățară a prieteniei pe care nu poți să o iei niciodată înapoi.

— Cred că sună frumos, spuse George. Mi-ar plăcea asta, să am pe cineva care să-mi păzească mereu spatele. Cineva pe care să mă pot baza când lumea asta înspăimântătoare devine

extrem de înspăimântătoare.

— Sună ca și cum ar exista cineva căruia ai vrea să-i ceri asta.

— Ti-aș cere ție, si, spuse George, cu un zâmbet stângaci. Dar știu că tu nu mi-ai cere-o. Știu cui i-ai cere-o. Și e în regulă. Încă îl mai am pe Broscoiul Simon, adăugă el meditativ. Deși nu sunt sigur că e croit pentru a fi vânător de umbre.

Simon râse la glumă, așa cum George se așteptase, alungând momentul stânjenitor.

— Cum a fost la duș?

— Am un singur cuvânt pentru tine, si, răspunse George. Un cuvânt trist, foarte trist. Curajos. Totuși, a trebuit să fac duș. Eram scârbos. Victoria noastră a fost uluitoare, dar cu greu câștigată. De ce sunt vânătorii de umbre așa de elastici, Simon? De ce?

George continuă să se plângă despre încercările entuziaste, dar lipsite de îndemânare, ale lui Jon Cartwright la baseball, dar Simon nu-l asculta.

Știu cui i-ai cere-o.

Simon avu o strălucire de memorie, așa cum i se întâmpla uneori, tăioasă ca un cuțit. Te iubesc, îi spusese lui Clary. O spusese crezând că avea să moară. Voise ca acelea să fie ultimele lui cuvinte înainte să moară, cele mai sincere cuvinte pe care le putea rosti.

Se gândise în tot acest timp la cele două posibile vieți ale sale, dar nu avea două vieți posibile. Avea o viață reală, cu amintiri adevărate și o foarte buna prietenă adevărata. Avea copilăria sa, așa cum fusese în realitate, când se ținuse de mână cu Clary în timp ce traversau strada, și ultimul an așa cum fusese în realitate, cu Jace salvându-i viața, și cu el salvându-i-o pe a lui Isabelle, și cu Clary prezentă, mereu Clary.

Cealaltă viață, așa-zisa viață normală fără cea mai bună prietenă a sa, era un fals. Era ca o tapiserie uriașă, care îi zugrăvea viața, scene înfățișate cu fire care aveau toate culorile curcubeului, cu excepția faptului că o singură culoare — una dintre cele mai strălucitoare — fusese smulsă.

Simon îl plăcea pe George, îi plăcea pe toți prietenii săi de la Academie, dar el nu era James Herondale. El avusese deja prieteni înainte să vină aici.

Prieteni pentru care să trăiască și pentru care să moară, care să se împletească în fiecare amintire a sa. Ceilalți vânători de umbre, în special Clary, erau o parte din el. Ea era culoarea care fusese smulsa, firul strălucitor care străbătea toate amintirile lui, de la primele până la ultima. Fără Clary, ceva lipsea din tiparul vieții lui Simon, și nu avea să fie niciodată îndreptat dacă ea nu era reintegrată.

Cea mai bună prietenă a mea, gândi Simon. Un alt lucru pentru care merita să trăiască în această lume, pentru care merita să fie vânător de umbre. Poate că ea nu va dori să fie parabatai-vl lui. Dumnezeu știe că nu era cine știe ce de capul lui Simon. Dar dacă reușea să termine această școală, dacă reușea să devină vânător de umbre, avea să-și recapete toate amintirile despre cea mai bună prietenă a sa.

Putea să încerce să aibă și el o legătură precum cea dintre Jace și Alec, dintre James Herondale și Matthew Fairchild. Putea să întrebe dacă ea voia să execute ritualul și să rostească acele cuvinte care spuneau lumii ce era între ei și că acel lucru nu putea fi rupt.

Putea măcar să o întrebe pe Clary.

Răul pe care îl iubim

de Cassandra Clare și Robin Wasserman

Brusc, părea foarte important să existe un spațiu între el și Michael.
Cât mai mult spațiu cu putință.

— Ești ce anume?

Nu intenționase să țipe.

Existau, gândi Simon Lewis, foarte multe moduri în care să distrugi o scrisoare. Puteai sa o faci confeti. Puteai sa o pui pe foc. Puteai sa i-o dai unui câine să o mănânce — sau unui demon hydra. Puteai, cu ajutorul unui vecin magician prietenos, să o trimiți printr-un portal tocmai în Hawaii și să o lași să cadă în craterul unui vulcan. Și date fiind toate opțiunile disponibile de distrugere a unei scrisori, gândi Simon, poate faptul că Isabelle Lightwood retumase scrisoarea lui intactă avea o semnificație. Poate că era, de fapt, un semn bun.

Sau măcar un semn nu-chiar-îngrozitor.

Asta, cel puțin, era ceea ce își spusese Simon în ultimele câteva luni.

Dar până și el fusese nevoit să admită că atunci când scrisoarea în cauză era, ca să spunem așa, un fel de scrisoare de dragoste, o scrisoare care cuprindea fraze sincere și penibile precum „ești uimitoare” și „știu că sunt tipul ăla pe care l-ai iubit” — și când mai sus-menționata scrisoare fusese înapoiată nedeschisă, cu „A se returna expeditorului” mâzgălit cu ruj roșu pe plic —, „nu-chiar-îngrozitor” putea fi puțin cam prea optimist.

Măcar se referise la el ca fiind „expeditorul”. Simon era destul de sigur ca Isabelle născocise și alte nume pentru el, niciunul la fel de prietenos. Un demon îi absorbise toate amintirile, dar spiritul său de observație era intact — și el observase că Isabelle Lightwood nu era genul de fată căreia să-i placă să fie respinsă. Simon, sfidând toate legile firii și ale bunului-simț, o respinsese de două ori.

Încercase să se explice în scrisoare, să se scuze pentru că o îndepărtase. Îi mărturisise cât de mult voia să răzbată înapoi la persoana care fusese cândva. Simon al ei. Sau, cel puțin, un Simon demn de ea.

Izzy… nu știu de ce m-ai aștepta, dar, daca așa vrei să faci, promit să fiu demn de așteptarea ta, îi scrisese el. Sau sa încerc. Îți pot promite că am să încerc.

La o lună după ziua în care o trimisese, scrisoarea se întoarse necitită.

Când ușa camerei se deschise cu un scârțâit, Simon o vârî degrabă înapoi în sertarul biroului, având grijă să evite pânzele

de păianjen și porțiunile de mucegai care acopereau toate piesele de mobilier, indiferent de cât de sârguincios le curăța el. Nu se mișcă suficient de repede.

— Iar scrisoarea? mormăi George Lovelace, colegul de cameră al lui Simon de la Academie. Se aruncă pe patul lui, ștergându-și teatral fruntea cu brațul. Oh, Isabelle, draga mea, dacă mă zgâiesc suficient de mult la această scrisoare, poate că te voi convinge telepatic să te întorci la sânul meu înlăcrimat.

— Eu nu am sân, comentă Simon, cu cât de multă demnitate reuși să adune. Și sunt convins că, dacă aș avea, nu ar fi înlăcrimat.

— Săltător, atunci? Asta fac sânii, nu-i așa?

— N-am petrecut prea mult timp în preajma lor, recunoscu Simon.

Sau, cel puțin, nu din câte își putea aduce aminte. Fusese acea încercare nereușită de a o pipăi pe Sophie Hillyer în clasa a noua, dar mama ei îl prinsese înainte ca măcar să apuce să-i găsească închizătoarea de la sutien, darămite s-o și desfacă. Fusese, era de presupus, Isabelle. Însă Simon se străduise din răsputeri în ultima vreme să nu se mai gândească la asta. Închizătoarea sutienului lui Isabelle; mâinile lui pe trupul ei; gustul…

Simon scutură violent din cap, aproape destul de tare cât să-și limpezească gândurile.

— Putem să nu mai discutăm despre sâni. Adică, niciodată?

— N-am intenționat să-ți întrerup momentul deosebit de important dedicat indispoziției pricinuite de Isabelle.

— Nu sunt indispus, minți Simon.

— Excelent! George rânji triumfător, iar Simon își dădu seama că picase într-un fel de capcană. În cazul ăsta, ai să vii cu mine pe terenul de antrenament, să mă ajuți să îmblânzim niște pumnale noi. Ne vom duela, mundani contra elite — cei care pierd vor trebui să mănânce porții de supă în plus timp de o săptămână.

— O, da, vânătorii de umbre chiar știu cum să petreacă!

Nu era sarcastic. Adevărul era că ceilalți chiar știau cum să petreacă, deși ideea lor de distracție includea arme ascuțite. Cu examenele finalizate și având numai o săptămână până la petrecerea de sfârșit de an și vacanța de vară, Academia Vânătorilor De Umbre lăsa impresia mai mult de tabără decât de școală. Lui Simon nu-i venea să creadă că fusese acolo întregul an școlar; nu-i venea să creadă că supraviețuise un an. Învățase latină, scriere runică și o brumă de chthoniană; se luptase cu demoni mici în pădure, îndurase o noapte întreagă cu lună plină în prezența unui vârcolac nou-născut, călărise un cal (și aproape că fusese călcat de copitele lui), mâncase supă cât greutatea lui și în tot acest timp nu fusese nici dat afară și nici sângele nu-i fusese bătut. Ba chiar se mai și împlinise destul cât să schimbe echipamentul pentru doamne cu unul pentru bărbați, fie el și de cea mai mică mărime disponibilă. Contrar tuturor așteptărilor, Academia ajunsese să lase impresia de acasă. O casă slinoasă, mucegăită, ca o temniță, fără toalete funcționale, poate, dar fără doar și poate casă. El și George îi botezaseră până și pe șobolanii care trăiau dincolo de pereții lor. În fiecare seară le lăsau lui Jon Cartwright junior, al III-lea și al IV-lea o bucată de pâine uscată de ros, în speranța că preferau firimiturile de pâine în locul picioarelor umane.

Această ultimă săptămână era pentru sărbătorit, chefuri până târziu în noapte și pariuri puse pe luptele cu pumnale. Dar Simon nu prea reușea să-și găsească cheful pentru distracție. Poate că era umbra amenințătoare a vacanței de vară — perspectiva de a merge acasă într-un loc pe care nu prea îl mai simțea ca fiind acasă.

Sau poate că era, așa cum fusese întotdeauna, Isabelle.

— Categoric te vei distra mai bine aici, îmbufnat tot timpul, îi zise George în timp ce își punea echipamentul de luptă. Ce prostie din partea mea să-ți propun altceva!

Simon oftă.

— N-ai cum să înțelegi.

George avea chipul unui star de cinema, accent scoțian, un ten bronzat și genul de mușchi care faceau fetele — chiar și

pe fetele vânători de umbre de la Academie, care până să-l cunoască pe Simon se pare că nu mai întâlniseră un mascul uman fără pătrățele pe abdomen — să chicotească și să lesine. Problemele cu fetele, în mod special acel tip ce implica umilire și respingere, erau dincolo de posibilitatea lui de înțelegere.

— Doar ca să fiu clar, zise George, cu pronunția lui dialectală pe care nici măcar Simon nu se putea abține să nu o găsească fermecătoare, tu chiar nu-ți amintești nimic despre întâlnirile tale cu fata asta? Nu-ți amintești să fi fost îndrăgostit de ea, nu-ți amintești cum era când voi doi…

— Întocmai, îl întrerupse Simon.

— Sau măcar dacă voi doi…

— Din nou, corect, se repezi Simon.

Îi displăcea să recunoască, dar acesta era unul dintre lucrurile care îl deranjau cel mai tare la amnezia demonică. Ce fel de băiat de șaptesprezece ani nu știa dacă e sau nu virgin?

— Fiindcă se pare că rămâi fără neuroni, îi spui acestei creaturi superbe că ai uitat totul despre ea, o respingi în public și totuși îi fagăduiești în mod solemn iubirea ta într-o scrisoare romantică siropoasă și ești surprins că ea refuză să o primească. Apoi îți petreci următoarele două luni ca un somnambul din cauza ei. Așa stau lucrurile?

Simon își lăsă capul în palme.

— Bine, când o spui în felul ăsta, n-are nicio noima.

— O, am văzut-o pe Isabelle Lightwood… are toată noima din lume, spuse George, rânjind. Am vrut doar să înțeleg faptele cum trebuie.

Ieși pe ușă înainte ca Simon să poată să clarifice că nu era vorba despre felul în care arăta Isabelle — deși era adevărat ca, în ochii lui Simon, arăta ca cea mai frumoasă fată din lume. Însă nu era vorba de părul ei negru mătăsos sau de ochii ei căprui-închis fără fiind sau de grada fluida și letală cu care plesnea cu biciul ei din electrum. Nu ar fi putut să explice despre ce era vorba, de vreme ce George avea dreptate, nu-și amintea nimic despre ea sau despre cum fuseseră ei doi ca un cuplu. Încă îi era greu să creadă că ei fuseseră un cuplu.

Știa pur și simplu, la un nivel mai jos de rațiune și memorie, că o parte din el trebuia să fie ai Isabelle. Poate chiar îi aparținea lui Isabelle. Fie că își amintea de ce, fie că nu.

Îi scrisese și lui Clary o scrisoare, spunându-i cat de mult dorea să-și amintească prietenia lor — cerându-i ajutorul. Spre deosebire de Isabelle, ea îi răspunsese, povestindu-i cum se întâlniseră prima dată. Era prima dintr-un șir de scrisori, toate adăugând episoade poveștii epice, pe viață, a Excelentei Aventuri a lui Clary și Simon. Cu cât citea mai mult, cu atât Simon își amintea, iar uneori chiar și el îi scria poveștile lui. Se simțea în siguranță, cumva, să corespondeze prin scrisori; nu exista nicio șansă ca ea să se aștepte la ceva din partea lui și nicio șansă ca el să o dezamăgească, să vadă durerea din ochii ei când avea să-și dădea seama din nou că acel Simon al ei nu mai exista. Scrisoare după scrisoare, amintirile lui Simon despre Clary începeau să se țească laolaltă.

Isabelle era diferită. Avea senzația că amintirile sale despre Isabelle erau îngropate într-un hău întunecat — ceva periculos și vorace, amenințând să-l mistuie dacă se apropia prea mult.

Simon venise la Academie, în parte, pentru a scăpa de dureroasa și derutanta dublă viziune a trecutului, disonanța cognitivă dintre viața pe care și-o amintea și cea pe care o trăise cu adevărat. Era ca acea glumă veche și destul de proastă pe care o iubise tatăl lui. „Domnule doctor, mă dor brațele când le mișc așa”, obișnuia Simon să spună, provocându-l. Tatăl lui îi răspundea cu un accent german atroce, varianta lui de „voce de doctor”: „Atunci… nu le mișca așa.”

Cât timp Simon nu se gândea la trecut, trecutul nu putea să-l rănească. Dar, din ce în ce mai mult, nu se putea abține. Era prea multa plăcere în durere.

Cursurile se prea poate să se fi încheiat pentru acel an, însă conducerea Academiei tot găsea noi moduri de a-i chinui.

— Ce credeți că este de data asta? întrebă Julie Beauvale în timp ce se instalau pe băncile incomode din lemn din sala principală.

Toți elevii, vânători de umbre și mundani deopotrivă,

fuseseră convocați la prima oră a dimineții de luni pentru o întrunire a întregii școli.

— Poate că în sfârșit s-au hotărât să alunge scursurile, spuse Jon Cartwright. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Simon era prea obosit și prea lipsit de cofeină pentru a născoci o replică deșteaptă. Așa ca zise simplu:

— Cartwright, ține-ți fleanca!

George pufni.

În ultimele luni de cursuri, antrenamente și dezastre la vânătoarea de demoni, clasa lor devenise mai apropiată — mai ales cei câțiva elevi care erau cam de vârsta lui Simon. George era George, firește; Beatriz Mendoza era surprinzător de agreabilă pentru un vânător de umbre, și până și Julie se dovedise a fi ceva mai puțin insolentă decât pretindea că ar fi. Jon Cartwright, pe de altă parte… în clipa în care se cunoscuseră, Simon decisese că dacă înfățișarea s-ar fi potrivit cu personalitatea, Jon Cartwright ar fi arătat ca un măgar. Din nefericire, nu exista dreptate pe lume și el arăta în schimb ca o păpușă Ken ambulantă. Uneori, primele impresii erau înșelătoare; alteori, pătrundeau până în adâncul sufletului unei persoane. Simon era la fel de sigur acum, așa cum fusese mereu: adâncul sufletului lui Jon era un măgar.

Jon îl bătu pe Simon pe umăr, arborând un aer de superioritate.

— Lewis, vara asta o să-mi fie dor de replicile tale spirituale.

— Cartwright, eu o să sper că vara asta vei fi mâncat de un demon păianjen.

George își petrecu brațele pe după amândoi, rânjind ca un nebun și fredonând „Can you feel the love tonight?”.

Probabil că în ultima vreme George îmbrățișase spiritul sărbătoririi cu puțin cam prea mult entuziasm.

În partea din față a sălii, decana Penhallow își drese vocea sonor, uitându-se cu înțeles în direcția lor.

— Se poate să facem puțină liniște, vă rog? rosti ea.

Sporovăială continuă în încăpere, decana Penhallow continuă să-și dreagă vocea și să ceară agitată să se facă liniște, și lucrurile ar fi putut să meargă înainte în felul acesta toată dimineața dacă Delaney Scarsbury, maestrul lor de antrenament, nu s-ar fi urcat pe un scaun.

— Faceți liniște sau faceți o sută de flotăril bubui vocea lui.

Imediat, în încăpere se așternu tăcerea.

— Presupun că v-ați întrebat toți cu ce vă veți ocupa acum, că examenele au trecut? spuse decana Penhallow, ridicând vocea la sfârșitul frazei. Decana avea un mod de a transforma aproape orice într-o întrebare. Cred că îl recunoașteți cu toții pe lectorul invitat din această săptămână?

Un bărbat intimidant, lat în spate, îmbrăcat în robă gri, păși pe scena improvizată. Toată lumea prezentă în încăpere icni.

Și Simon icni, dar nu înfățișarea Inchizitorului era cea care îl luase prin surprindere. Ci fata care mergea încet în urma lui și îi privea urât roba, de parcă spera să-i dea foc cu puterea minții. O fată cu un păr lung mătăsos și cu ochi căprui fără fund: fiica Inchizitorului.

Cunoscuta prietenilor, familiei și fostului iubit, care o respinsese în mod umilitor, drept Isabelle Lightwood.

George îl înghionti.

— Vezi și tu ce văd eu? îl întrebă în șoaptă. Vrei o batista?

Simon nu putu să nu-și amintească de ultima dată când apăruse Izzy la Academie, cu scopul expres de a le avertiza pe toate fetele din școală să stea departe de el. Fusese îngrozit. Acum, nu-și putea imagina nimic mai bun.

Dar Isabelle nu părea dornică să spună ceva clasei. Pur și simplu se așezase lângă tatăl ei, cu brațele încrucișate, încruntată.

— E și mai drăguța când e furioasă, șopti Jon.

Printr-un miraculos triumf al abținerii, Simon nu-i înfipse în ochi un stilou.

— Aproape că ați încheiat primul an la Academie, li se adresă Robert Lightwood elevilor adunați, cumva făcând ca asta să sune mai puțin a felicitare și mai mult a amenințare. Fiica mea mi-a spus că unul dintre marii eroi mundani are o maxima: „O mare putere atrage după sine și o responsabilitate substanțială.”

Simon icni. Exista o singură modalitate prin care Isabelle Lightwood, care nu era nici pe departe o împătimită a benzilor desenate, cunoștea o replică — fie ea și una denaturata — din Omul-Păianjen. Ea îl citase pe Simon.

Asta trebuia să însemne ceva… nu?

Încercă să-i atragă privirea.

Nu reuși.

— Anul acesta ați învățat multe despre putere, continuă Robert Lightwood. În aceasta săptămână vă voi vorbi despre responsabilitate. Și despre ce se întâmplă când puterea se manifestă necontrolat sau este oferită cu generozitate persoanei nepotrivite. Am de gând să vă vorbesc despre Cerc.

La acele cuvinte, se lăsă tăcerea în sală. Cei din corpul de conducere al Academiei, la fel ca cei mai mulți vânători de umbre, aveau mare grijă să evite subiectul Cercului — grupul de vânători de umbre răzvrătiți pe care îi condusese Valentine Morgenstem în Răzmeriță. Elevii știau de Valentine — toata lumea știa de Valentine —, dar învățaseră repede să nu pună prea multe întrebări despre el. În ultimul an, Simon ajunsese să înțeleagă că vânătorii de umbre preferau să creadă că alegerile lor erau perfecte, iar legile lor infailibile. Nu le făcea plăcere să se gândească la acea perioadă când aproape că fuseseră distruși de un grup de-al lor.

Asta explica, cel puțin, de ce decana făcea oficiul de gazdă al acestei sesiuni și nu profesoara de istorie, Catarina Loss. Magiciana părea să-i tolereze pe cei mai mulți vânători de umbre… cu greu, Simon bănuia că atunci când venea vorba despre membrii Cercului, „cu greu” era prea mult de sperat.

Robert își drese glasul.

— Aș vrea ca voi toți să vă întrebați ce ați fi făcut dacă ați

fi fost elevi aici pe vremea lui Valentine Morgenstem. V-ați fi alăturat Cercului? Ați fi stat alături de Valentine în Răzmeriță? Ridicați mâna, dacă voi credeți că este posibil.

Simon nu fu surprins că nu vedea nici măcar o mână ridicată în sus. Jucase acest joc la școala mundană de fiecare dată când la ora de Istorie se discuta despre cel de Al Doilea Război Mondial. Simon știa că nimeni nu se gândea că ar fi vrut să fie nazist.

Simon mai știa și că, din punct de vedere statistic, cei mai mulți dintre ei se înșelau.

— Acum aș vrea să ridice mâna cel care crede că este un vânător de umbre exemplar, unul care ar face orice să servească Conclavul, zise Robert.

Așa cum era de așteptat, mult mai multe mâini se ridicară de data aceasta, cea a lui Jon Cartwright fiind ridicată cel mai sus.

Robert zâmbi trist.

— Cei mai dornici și mai loiali dintre noi am fost primii care ne-am alăturat grupării lui Valentine, le spuse el. Cei mai devotați cauzei vânătorii de umbre ne-am trezit că eram prada cea mai ușoară.

În mulțime se stârni rumoare.

— Da, spuse Robert. Am spus noi, pentru că și eu m-am numărat printre discipolii lui Valentine. Am fost în Cerc.

Rumoarea izbucni furtunos. Unii dintre elevi nu păreau surprinși, dar cei mai mulți arătau ca și cum o bombă nucleară le-ar fi explodat în creier. Clary îi spusese lui Simon că Robert Lightwood fusese membru al Cercului, dar era evident greu pentru unii oameni să împace acest fapt cu poziția de Inchizitor, pe care acest bărbat înalt și intimidam o deținea acum.

— Inchizitorul? întrebă Julie în șoaptă, cu ochii măriți. Cum de l-au lăsat...?

Beatriz părea uluită.

— Tata a spus mereu că e ceva straniu la el, murmură Jon.

— Săptămâna aceasta vă voi vorbi despre întrebuințările greșite ale puterii, despre răul cel mare și despre cum poate el îmbrăca multe forme. Talentata mea fiică, Isabelle Lightwood, mă va ajuta la unele din activitățile de la clasa. Aici el arătă spre Isabelle, care aruncă o privire fugară mulțimii, căutătura ei încruntată, imposibil de aprigă, devenind cumva și mai aprigă. Dar mai ales vă voi vorbi despre Cerc, despre cum a luat ființă și de ce. Dacă veți asculta cu atenție, unii dintre voi ar putea să învețe ceva.

Simon nu asculta deloc. Se zgâia la Isabelle, voind să o facă să se uite și ea la el. Isabelle își privea insistent picioarele. Iar Robert Lightwood, Inchizitorul Conclavului, arbitrul tuturor lucrurilor legale, începu să spună povestea lui Valentine Morgenstem și a celor care cândva îl iubiseră.

1984

Robert Lightwood se întinse pe iarba din curtea interioară, încercând să nu se gândească la felul în care petrecuse această săptămână în anul precedent. Zilele de după examene și înaintea vacanței de vară erau, în mod tradițional, o descărcare bahică a energiei acumulate, conducerea Academiei închizând ochii în timp ce elevii împingeau la limită regulile Academiei. Cu un an în urma, el și Michael Wayland se furișaseră din campus și participaseră la miezul nopții la o partidă îndrăzneață și ilegală de scufundări în pielea goală în Lacul Lyn. Chiar și cu buzele ferm strânse, apa avusese un efect halucinogen, făcând cerul electric. Se întinseseră pe spate, unul lângă celălalt, imaginându-și stele căzătoare trasând dâre de neon peste nori și visându-se într-o lume stranie.

Asta fusese cu un an în urmă, când Robert încă se considera tânăr, liber să-și piardă vremea cu bucurii copilărești. Înainte să fi înțeles că, tânăr sau nu, avea responsabilități.

Asta fusese cu un an în urmă, înainte de Valentine.

Membrii Cercului puseseră stăpânire pe acest colț întunecat al curții interioare a Academiei, unde erau feriți de ochii curioși — și unde ei, la rândul lor, aveau să fie scutiți să-și vadă colegii de grupă distrându-se fără rost și fără noimă. Robert își repetă iar că era norocos să fie ghemuit acolo, în

penumbră, ascultându-l pe Valentine Morgenstem vorbind cu patos.

Era un privilegiu special, își spuse, să fie membru al coteriei lui Valentine, să i se împărtășească ideile lui revoluționare. Cu un an în urmă, când Valentine se împrietenise în mod inexplicabil cu el, nu simțise nimic altceva decât o imensă recunoștință și dorință de a se agăța de fiecare cuvânt al lui Valentine.

Valentine spunea că cei din Conclav erau corupți și leneși, că în acele zile le păsa mai mult de menținerea statu-cjuoului și de suprimarea în stil fascist a opoziției, decât de îndeplinirea nobilei lor misiuni.

Valentine spunea că vânătorii de umbre trebuiau să înceteze să tremure de frică în întuneric și să meargă mândri prin lumea mundană în care trăiau și pentru care mureau ca să o apere.

Valentine spunea că Acordurile erau inutile și că Pocalul Mortal fusese creat pentru a fi folosit și că noua generație era speranța viitorului și că orele de la Academie erau o pierdere de vreme.

Valentine facea ca mintea lui Robert să zbârnâie și inima să-i cânte; îl facea pe Robert sa se simtă ca un luptător penau dreptate. Ca și cum ar fi fost parte din ceva, ceva extraordinar — ca și cum el și ceilalți fuseseră aleși, nu doar de Valentine, ci și de mâna destinului, pentru a schimba lumea.

Și totuși, foarte rar, Valentine îl facea pe Robert să se simtă și neliniștit.

Valentine voia loialitatea fără rezerve a Cercului. Voia ca sufletele să le fie inundate de încrederea lor în el, de convingerea lor în acea cauză. Iar Robert voia cu disperare să îi ofere toate acestea. Nu voia să pună la îndoială logica sau intențiile lui Valentine; nu voia să-și facă griji că ar crede prea puțin în lucrurile pe care le spunea Valentine. Sau că ar crede prea mult. Astăzi, scăldat în lumina soarelui, cu infinita posibilitate a verii care se întindea înaintea lui, nu voia să-și facă deloc griji. Așa că, pe măsură ce vorbele lui Valentine treceau pe lângă el fără a-l afecta, Robert lăsă concentrarea să-i devieze,

doar pentru un moment. Mai bine să nu mai acorde atenție decât să se îndoiască. Deocamdată, prietenii lui puteau să asculte și pentru el, urmând să-l pună la curent mai târziu. Nu pentru asta existau prietenii?

Azi erau opt, cel mai intim cerc al Cercului, toți stând așezați în liniște absolută în timp ce Valentine vorbea cu emfază despre amabilitatea Conclavului față de repudiați: Jocelyn Fairchild, Maryse Trueblood, Lucian și Amatis Graymark, Hodge Starkweather și, bineînțeles, Michael, Robert și Stephen. Cu toate că Stephen Herondale era cel mai nou membru al grupului — și cel mai recent sosit la Academie, venit de la institutul din Londra la începutul anului —, era și cel mai devotat cauzei și lui Valentine. Venise la Academie îmbrăcat ca un mundan: geacă din piele cu ținte, jeanși prespălari, părul blond dat cu gel și pieptănat cu țepi ridicoli ca staturile rock mundane din afișele cu care își tapetase pereții dormitorului. O lună mai târziu doar, Stephen adoptase nu numai estetica simplă, toată în negru, a lui Valentine, ci și manierismele sale, astfel încât singura diferență majoră dintre ei era coama de păr blond-alb a lui Valentine și ochii albaștri ai lui Stephen. Până la prima bruma, se lepădase de toate lucrurile mundane și își distrusese preaiubitul poster cu Sex Pistols pe un rug de sacrificiu.

— Cei din familia Herondale nu fac treburile pe jumătate, spunea Stephen de fiecare dată când Robert îl tachina în această privință.

Dar Robert bănuia că sub tonul vesel se ascundea ceva. Ceva mai întunecat — ceva avid. Valentine, remarcase el, avea un talent de a-și alege discipolii, ochindu-i pe elevii care duceau lipsă de ceva, care aveau o goliciune lăuntrică pe care Valentine o putea umple. Spre deosebire de restul grupului de neadaptați, Stephen era în aparență întreg: un vânător de umbre chipeș, fermecător, extrem de competent, cu un distins arbore genealogic și respectat de toată lumea din campus. Asta îl făcea pe Robert să se întrebe… ce era acel lucru pe care numai Valentine putea să-l vadă?

Gândurile lui cutreieraseră atât de departe, încât nu știa sigur despre ce se vorbea atunci când Maryse icni și întrebă pe un ton înăbușit:

— Nu va fi primejdios?

Cu toate acestea, o strânse liniștitor de mână, căci asta trebuiau să facă iubiții. Maryse era culcată cu capul în poala lui, cu părul ei negru mătăsos împrăștiat peste jeanșii lui. El i-l dădu la o parte de pe față, privilegiul unui iubit.

Trecuse aproape un an, dar lui Robert încă îi era greu să creadă că această fată — această fată curajoasă, aprigă, fermecătoare, cu o minte ascuțită ca o lamă — îl alesese pe el ca partener. Ea plutea prin Academie ca o regină, acordând favoruri, facându-le pe plac supușilor ei umili. Maryse nu era cea mai frumoasă fată din clasa ei, și cu siguranță nu cea mai amabilă sau cea mai fermecătoare. Ei nu-i păsa de asemenea lucruri ca amabilitatea sau șarmul. Dar când era vorba de câmpul de luptă, nimeni nu era mai pregătit să se arunce asupra inamicului și cu certitudine nimeni nu era mai bine echipat cu un bici. Maryse era mai mult decât o fată, era o forță. Celelalte fete o adorau; băieții o doreau — însă numai Robert o avea.

Asta schimbase totul.

Uneori, Robert avea senzația că întreaga lui viața era o prefăcătorie. Era numai o chestiune de timp înainte ca ceilalți să privească înlăuntrul lui și să-și dea seama cum era el cu adevărat, sub toată acea fațadă: laș. Slab. Lipsit de valoare. Să o aibă pe Maryse lângă el era ca și cum ar fi purtat o armură. Nimeni ca ea nu ar fi ales pe cineva lipsit de valoare. Toată lumea știa asta. Uneori, însuși Robert o credea.

Îi plăcea cum îl facea ea să se simtă când erau în public: puternic și în siguranță. Și îi plăcea și mai mult felul în care îl facea ea să se simtă când erau singuri, când își lipea buzele de ceafa lui și îi trasa o linie cu limba pe șira spinării. Îi plăcea rotunjimea șoldului și foșnetul parului ei. Îi plăcea gustul ei. Așadar, de ce ori de câte ori ea îi spunea „Te iubesc”, el se simțea un mincinos pentru că i-o spunea la rândul lui? De ce ocazional — poate mai des decât ocazional — descoperea că gândurile îi fugeau la alte fete, la ce gust ar fi putut ele să aibă?

Cum putea să-i placă felul în care Maryse îl facea să se simtă… și totuși să fie atât de nesigur că ceea ce simțea el era iubire?

Se apucase să urmărească pe furiș celelalte cupluri din jurul lui, încercând să-și dea seama dacă și ele se simțeau la fel, dacă declarațiile de iubire mascau aceeași confuzie și îndoială. Dar după felul în care Amatis își rezema confortabil capul de umărul lui Stephen, după felul în care Jocelyn își împletea fără să vrea degetele cu ale lui Valentine, chiar și după cum Maryse se juca alene cu cusăturile destrămate ale jeanșilor lui, de parcă îmbrăcămintea lui, trupul lui, ar fi fost proprietatea ei... toate păreau foarte sigure de ele. Robert era sigur numai de cât de bine ajunsese să se prefacă.

— Ar trebui să ne mândrim cu primejdia, dacă asta înseamnă o șansă de a nimici un împuțit de repudiat nemernic, zise Valentine, cu o privire mânioasă. Chiar dacă haita asta de lupi n-are nicio informație despre monstrul care...

Înghiți cu putere, iar Robert știu ce gândea el, deoarece se părea că în acele zile era singurul gând al lui Valentine, furia lui radiind dinspre el ca și cum ar fi fost scrisă cu litere de foc, monstrul care mi-a ucis tatăl.

— Chiar dacă n-are, noi i-am face Conclavului o favoare.

Ragnor Fell, magicianul cu pielea verde care preda la Academie de aproape un secol, se opri la jumătatea curții interioare și îi privi cercetător pe toți, aproape ca și cum le putea auzi discuția. Robert își spuse că acest lucru era imposibil. Totuși, nu-i plăcea felul în care coarnle magicianului erau întoarse spre ei, de parca își marca ținta.

Michael își drese glasul.

— Poate că n-ar trebui să vorbim așa despre, ăăă, repudiații de-aici.

Valentine pufni disprețuitor.

— Sper ca țapul ăla bătrân să mă audă. E o rușine că i se permite să predea aici. Singurul loc pe care îl are un repudiat la Academie este pe masa de disecție.

Michael și Robert făcură schimb de priviri. Ca întotdeauna, Robert știa exact ce gândea parabatai-ul lui — iar Robert gândea la fel. Valentine, când îl întâlniseră ei prima oară, le făcuse o impresie deosebită cu părul lui orbitor de alb și cu ochii săi negri

arzători. Trăsăturile lui erau netede și ascuțite în același timp, asemenea gheții sculptate, dar sub suprafața intimidantă exista un băiat surprinzător de blând, înfuriat numai de nedreptate. Valentine fusese mereu intens, da, dar era o intensitate dornică de a face ceea ce credea el că e corect, că e bine. Când Valentine spusese că voia să îndrepte nedreptățile și inechitățile impuse asupra lor de către Conclav, Robert îl crezuse și îl credea în continuare. Și în vreme ce Michael poate avea o bizară febleță pentru repudiați, Robert nu-i plăcea mai mult decât îi plăcea Valentine; nu își putea imagina de ce, în zilele lor, Conclavul încă îngăduia magicienilor să-și bage nasul în treburile vânătorilor de umbre.

Dar exista o diferență între intensitatea realistă și furia irațională. Robert aștepta de mult timp ca furia lui Valentine, alimentată de suferință, să se potolească. În schimb, ea iscase un infern.

— Așadar, nu vrei să ne spui de unde faci rost de informații, zise Lucian, singurul în afară de Jocelyn care îi putea pune întrebări lui Valentine în perfectă siguranță, dar vrei ca noi să ieșim pe furiș din campus și sa-i vânăm pe acești vârcolaci? Daca ești atât de sigur ca dorința Conclavului e ca cineva sa se ocupe de ei, de ce să nu-l lăsăm sa se descurce singur?

— Conclavul este inutil, rosti Valentine printre dinți. Știi asta mai bine decât oricine altcineva, Lucian. Dar dacă niciunul dintre voi nu e dispus sa riște pentru asta… daca preferați sa rămâneți aici și sa mergeți la o petrecere… își rotunji gura de parca simpla rostire a cuvântului îi repugna. Voi merge singur.

Hodge își împinse ochelarii în sus pe nas și sări în picioare.

— Eu voi merge cu tine, Valentine! spuse el, prea tare.

Era felul lui Hodge — mereu prea tare sau prea încet, mereu greșind încăperea. Exista un motiv pentru care prefera cărțile în detrimentul oamenilor.

— Eu sunt mereu de partea ta.

— Stai jos! îl repezi Valentine. N-am nevoie ca tu sa-mi stai în cale.

— Dar…

— La ce-mi servește loialitatea ta atunci când vine la pachet cu o gura spartă și cu doua picioare stângi?

Hodge păli și se trânti din nou pe pământ, clipind furios îndărătul lentilelor groase.

Jocelyn îl strânse pe Valentine de umăr — mereu foarte delicat, și numai pentru o clipa, dar suficient.

— Vreau doar sa spun, Hodge, ca abilitățile tale speciale se irosesc pe câmpul de luptă, spuse Valentine, mai blând.

Schimbarea de ton era bruscă, dar sinceră. Când Valentine îți facea favoarea de a-ți oferi cel mai cald zâmbet al lui, era imposibil sa-i reziști.

— Și nu m-aș putea ierta dacă ai fi rănit. Nu pot... nu mai pot să pierd pe cineva.

Atunci rămaseră cu toții tăcuți, preț de o clipa, gândindu-se cât de rapid se întâmplase, cum decana îl scosese pe Valentine de pe terenul de antrenament pentru a-i da veștile, felul în care el le primise, tăcut și calm, așa cum ar trebui să facă un vânător de umbre. Felul în care arăta când se întorsese în campus după înmormântare, cu ochii pustii, tenul palid, fața care îmbătrânise cu câțiva ani într-o săptămână. Părinții lor erau cu toții luptători și știau și ei: ce pierduse Valentine putea pierde oricare dintre ei. A fi vânător de umbre însemna să trăiești în umbra morții.

Ei nu îl puteau aduce înapoi pe tatăl lui, dar, dacă îl puteau ajuta să răzbune pierderea suferită, cu siguranță îi datorau măcar atât.

Robert, cel puțin, îi datora totul.

— Firește că vom veni cu tine, spuse Robert cu fermitate. Oriunde ai nevoie.

— De acord, zise Michael.

Unde mergea Robert, el îl urma întotdeauna.

Valentine încuviință din cap.

— Stephen? Lucian?

Robert o surprinse pe Amatis dandu-și ochii peste cap.

Valentine nu le trata niciodată pe femei fără respect, însă când venea vorba de luptă, prefera să lupte cu bărbați alături de el.

Stephen dădu afirmativ din cap. Lucian, care era parabatai-ul lui Valentine și cel pe care se bizuia cel mai mult, se foi stingherit.

— I-am promis lui Celine că o voi medita în seara asta, recunoscu el. Aș putea anula, desigur, dar…

Valentine îi făcu semn să plece, râzând, iar ceilalți îl imitară.

— Să o meditezi? Așa se cheamă zilele astea? îl tachină Stephen. Se pare că ea mereu trece cu note mari testele de a te învârti pe degete.

Lucian roși.

— Nu se întâmplă nimic acolo, crede-mă, spuse el, și era, probabil, adevărat.

Celine, mai mică decât restul Cercului, cu trăsăturile ei frumoase, fragile și delicate ca ale unei păpuși din porțelan, se ținea după grupul lor ca un cățeluș rătăcit. Era evident pentru oricine avea ochi să vadă că ea se îndrăgostise peste urechi de Stephen, dar era o cauză pierdută, fiindu-i făgăduit pe viață lui Amatis. Ea îl alesese pe Lucian drept premiu de consolare, dar era la fel de evident că Lucian nu avea niciun interes romantic pentru nimeni în afară de Jocelyn Fairchild. Evident, adică, pentru oricine în afară de Jocelyn.

— N-avem nevoie de tine pentru asta, îi spuse Valentine lui Lucian. Rămâi și distrează-te.

— Ar trebui să vin cu voi, zise Lucian, veselia pierindu-i din glas.

Părea îndurerat la gândul că Valentine urma să se aventureze pe un teritoriu primejdios fără el, iar Robert înțelegea. Parabatai-ii nu luptau mereu unul lângă altul — dar să știi că parabatai-ul tău era în primejdie, fără ca tu să fii acolo să-l sprijini și să-l aperi? Acest gând producea o durere aproape fizica. Iar legătura de parabatai dintre Lucian și Valentine era mai intensă decât a celor mai mulți. Robert aproape că putea să simtă curentul de putere care circula între ei, tăria și iubirea pe

care le pasau de la unul la altul cu fiecare privire.

— Unde mergi tu, merg și eu.

— E hotărât deja, prietene, îi spuse Valentine, și pur și simplu așa era.

Lucian avea să rămână în campus cu ceilalți. Valentine, Stephen, Michael și Robert urmau să se furișeze din campus după lăsarea întunericului și să se aventureze în Pădurea Brocelind în căutarea unei tabere de vârcolaci, care, se presupunea, putea să-i conducă la ucigașul tatălui lui Valentine. Celelalte lucruri aveau să le stabilească pe drum.

În timp ce restul se îndreptau grăbiți spre sala de mese pentru a lua prânzul, Maryse îl apucă pe Robert de mână și îl trase mai aproape.

— Ai să fii cu băgare de seamă acolo, da? îl întrebă ea cu severitate.

Maryse spunea totul cu severitate — era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea.

Se lipi cu trupul ei mlădios de al lui, îl sărută pe gât, iar el simți, în acel moment, o trecătoare senzație de supremă încredere în sine, că acolo era locul lui… cel puțin, până ce ea îi spuse în șoaptă:

— Să te întorci la mine întreg.

Să te întorci la mine. De parca el îi aparținea ei. De parca, în mintea ei, erau deja căsătoriți, cu o casa și copii și o viață petrecută împreună, de parca viitorul era deja hotărât.

Era puterea de atracție a lui Maryse, după cum era și a lui Valentine, ușurința cu care ei puteau sa fie foarte siguri de ce trebuia să fie și ce avea sa vină. Robert continua sa spere ca într-o buna zi asta avea sa se prindă și de el. Între timp, cu cât era mai puțin sigur, cu atât mai sigur se prefăcea ca e — nu trebuia ca nimeni să știe adevărul.

Robert Lightwood nu era cine știe ce profesor. Le oferi o relatare cosmetizată a primelor zile ale Cercului, expunând principiile revoluționare ale lui Valentine ca și cum ar fi fost o listă de ingrediente pentru prepararea unei anume prăjituri fine.

Simon, dedicându-și zadarnic cea mai mare parte a energiei lui comunicării telepatice cu Isabelle, nu prea îl asculta. Se trezi blestemând faptul că vânătorii de umbre erau atât de trufași în privința chestiunii cu noi-nu-facem-magie. Daca ar fi fost magician, probabil ca ar fi putut sa controleze atenția lui Isabelle cu o mișcare din deget. Sau, daca ar mai fi fost vampir, ar fi putut sa-și folosească puterile vampirești pentru a o înrobi — dar asta era ceva la care Simon prefera sa nu se gândească, deoarece ridica întrebări neliniștitoare despre cum reușise el să o înrobească în primul rând.

Ceea ce auzise totuși din povestirea lui Robert nu prea îl interesa. Lui Simon nu-i plăcuse niciodată istoria, cel puțin așa cum îi era transmisă la școala. Suna prea mult a broșură, totul expus clar și dureros de evident, privit retrospectiv. Orice război avea o listă de cauze; orice dictator megaloman era atât de caricatural de malefic, încât te întrebai cât de prost trebuie să fi fost poporul din trecut ca sa nu observe acest lucru. Simon nu-și amintea prea multe din experiențele făuririi propriului trecut, însă își amintea suficient cât sa știe ca nu era foarte clar atunci când se întâmpla. Istoria, felul în care le plăcea profesorilor, era un teren pentru întreceri, o linie dreaptă de la start pana la finiș; viața însăși era mai degrabă un labirint.

Poate ca telepatia funcționa, la unna urmei. Pentru ca atunci când discursul se termina și elevilor li se acorda permisiunea de a pleca, Isabelle sari jos de pe podium și veni drept la Simon. Îl salută cu o mișcare scurtă din cap.

— Isabelle, eu, ăăa, poate c-am putea…

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor care, doar pentru un moment, îl făcu să creadă că își făcuse griji degeaba. Apoi, ea îi spuse:

— Nu ai de gând să mă prezinți prietenilor tăi? Mai ales celor chipeși?

Simon se întoarse să vadă jumătate din grupă îngrămădită în spatele lui, nerăbdători să o cunoască pe faimoasa Isabelle Lightwood. În fruntea lor se aflau George și Jon, cel din urmă practic salivând.

Jon își făcu loc cu coatele pe lângă Simon și întinse mâna.

— Jon Cartwright, la dispoziția ta, spuse el cu o voce din care șarmul țâșnea așa cum țâșnește dintr-o pus tuia puroiul.

Isabelle îi acceptă mâna — și, în loc să facă jujitsu dând cu el de pământ cu un bufnet umilitor sau să-i taie mâna din încheietură cu biciul ei din electrum, îl lăsă să i-o întoarcă cu palma în jos și sa o ducă la buze. Apoi ea făcu o reverența îi făcu din ochi și, cel mai rău dintre toate, chicoti

Simon crezu că avea să vomite.

Se scurseră câteva minute insuportabile de chin: George roși și făcu niște încercări prostești să glumească, Julie rămase fără cuvinte, Marisol pretinse că era mai presus de aceste lucruri, Beatriz se angajă în flecăreli neimportante, dar politicoase despre cunoștințele comune, Sunil se plimbă în spatele mulțimii, încercând să se facă văzut, și, colac peste pupăză, Jon zâmbi cu infatuare, iar Isabelle radie și flutură din gene într-un fel care nu putea avea decât scopul de a-i întoarce lui Simon stomacul pe dos.

Cel puțin, el spera cu disperare că acesta era scopul. Întrucât cealaltă opțiune — posibilitatea ca Isabelle să-i zâmbească pur și simplu lui Jon pentru că așa voia, și că acceptase invitația lui de a-i pipăi bicepșii tari ca piatra pentru că voia să-i simtă mușchii contractându-se sub atingerea ei delicată — era de neconceput.

— Așadar, oameni buni, voi ce faceți pe-aici pentru a va distra? întreba ea în cele din urma, apoi miji ochii spre Jon ca și cum flirta. Și sa nu-mi răspundeți că „mă faceți pe mine”.

Am murit deja? gândi Simon disperat. Ăsta-i iadul?

— Nici împrejurările și nici populația nu s-au dovedit a fi favorabile distracției, răspunse Jon pompos, de parcă fanfaronada din voce i-ar fi putut masca focul din obraji.

— Toate se vor schimba în seara asta, zise Isabelle, apoi se întoarse pe tocurile ei cui și se îndepărtă.

George scutură din cap, lăsând să-i scape un fluierat admirativ.

— Simon, iubita ta…

— Fosta iubită, îl corectă Jon.

— E magnifică, rosti Julie dintr-o suflare și, după privirile celorlalți, vorbea în numele grupului.

Simon își dădu ochii peste cap și porni grăbit după Isabelle — să o ajungă din urmă și să o apuce de umăr —, apoi se răzgândi. Să o apuce pe Isabelle Lightwood de umăr ar fi constituit, probabil, o invitație la o amputare.

— Isabelle! o strigă el.

Ea iuți pasul. La fel și el, întrebându-se încotro se îndrepta.

— Isabelle! o strigă iar.

Se afundau în adâncul școlii, și aerul devenea dens de la mucegai și umezeală, iar podeaua din piatră incredibil de alunecoasă sub tălpile lor. Ajunseră la o bifurcație, unde coridoarele se ramificau la stânga și la dreapta, iar ea se opri înainte să-l aleagă pe cel din stânga.

— În general, noi nu mergem pe acest coridor, zise Simon.

Nimic.

— În mare, din cauza limaxului de mărimea unui elefant care trăiește la capătul lui.

Nu era o exagerare. Potrivit zvonurilor, un membru nemulțumit din conducerea Academiei — un magician care fusese concediat atunci când avusese loc o mișcare împotriva repudiaților — îl lăsase drept cadou de despărțire.

Isabelle continuă sa meargă, mai încet acum, pășind cu grijă peste băltoacele de mâzgă. Se auzi ceva alergând pe deasupra capetelor lor. Ea nici măcar nu tresări — dar își ridică privirea, iar Simon îi surprinse degetele mișcându-se pe biciul strâns.

— Și, de asemenea, din cauza șobolanilor, adăugă el.

El și George fuseseră într-o expediție până la capătul coridorului în căutarea presupusului limax… Renunțaseră după cel de-al treilea șobolan care căzuse din tavan și își găsise, cumva, calea în pantalonii lui George.

Isabelle scoase un oftat.

— Hai, Izzy, oprește-te!

Dintr-un motiv oarecare, dăduse peste cuvintele magice. Ea se întoarse cu fața la el.

— Nu-mi spune așa, rosti printre dinți.

— Poftim?

— Prietenii mei îmi spun Izzy, răspunse ea. Tu ți-ai pierdut acest drept.

— Izzy… Vreau să zic, Isabelle. Dacă ai fi citit scrisoarea mea…

— Nu. Tu nu îmi spui Izzy, nu-mi trimiți scrisori, nu mă urmărești pe coridoare întunecate și nu încerci să mă salvezi de șobolani.

— Crede-mă, dacă vedem vreun șobolan, fiecare e pe cont propriu.

Isabelle arăta ca și cum ar fi vrut să-l dea drept mâncare limaxului uriaș.

— Ce vreau eu să spun, Simon Lewis, este că acum tu și cu mine suntem doi străini, exact așa cum ți-ai dorit.

— Dacă e adevărat, atunci ce cauți aici?

Isabelle păru uimită.

— Una e ca Jace să fie convins că lumea se învârte în jurul lui, dar, zău așa! Știu să îți plac fanteziile, Simon, dar acceptarea incredibilului nu poate merge prea departe.

— Isabelle, asta e școala mea, spuse Simon. Și tu ești prie…

Îl privi lung, de parcă îl sfida să încheie propoziția.

Asta nu urma sa se desfășoare după cum plănuise el.

— Bine, atunci, de ce te afli aici? Și de ce ești așa de drăguță cu, ăăă, prietenii mei?

— Deoarece tata m-a obligat să vin aici, răspunse ea. Deoarece bănuiesc că el crede că, dacă petrecem ceva timp împreună pentru a întări legătura dintre tată și fiică într-o groapă plină de mâzgă, asta mă va face să uit că el e un soț

infidel ratat care și-a părăsit familia. Și sunt drăguță cu prietenii tăi pentru că sunt o persoană drăguță.

Acum era rândul lui Simon să pară uimit.

— OK, nu sunt, recunoscu ea. Dar eu n-am fost niciodată la școală, doar știi. M-am gândit că, dacă sunt obligată să mă aflu aici, aș putea la fel de bine să mă bucur din plin de momentul ăsta. Să văd ce-am ratat. Suficiente informații pentru tine?

— Înțeleg că ești supărată pe mine, dar…

Ea clătină din cap.

— Ba nu înțelegi. Nu sunt supărată pe tine. N-am nimic cu tine, Simon. Mi-ai cerut să accept că acum ești o persoană diferită, o persoană pe care n-o cunosc. Așa că am acceptat asta. Am iubit pe cineva, iar acum el nu mai este. Tu nu ești o persoană cunoscută și, din câte îmi dau seama, nicio persoană pe care să vreau s-o cunosc. Voi rămâne aici doar câteva zile, și apoi nu va mai trebui să ne revedem vreodată. Ce-ai zice să facem în așa fel încât să nu îngreunăm lucrurile?

El nu-și putea recăpăta răsuflarea.

Am iubit pe cineva, spusese ea, și era cel mai apropiat lucru de „te iubesc” pe care ea — sau oricare altă fată — i-l spusese vreodată lui Simon.

Doar că nu era deloc aproape, nu-i așa?

Era la o lume depărtare.

— Bine.

Era singurul cuvânt pe care reuși să-l rostească, dar ea deja mergea mai departe pe coridor. Nu avea nevoie de permisiunea lui pentru a fi o străină; nu avea nevoie de nimic de la el.

— Mergi în direcția greșită! striga el în urma ei.

Nu știa unde voia ea sa meargă, dar păreau să existe puține șanse ca ea să vrea să se ducă spre bârlogul limaxului.

— Toate sunt greșite! strigă ea drept răspuns, fără să se întoarcă.

El încercă să-și dea seama de vreun subtext din vorbele ei, de vreun licăr de durere. Ceva ce avea să trădeze minciuna din pretextul ei, să dea în vileag sentimentele pe care încă le nutrea pentru el — să arate că era la fel de greu și de derutant pentru ea cum era și pentru el.

Dar acceptarea incredibilului nu putea merge prea departe.

Isabelle spusese că voia să se bucure din plin de timpul petrecut la Academie și propusese ca ei doi să nu îngreuneze și mai tare lucrurile. Din nefericire, Simon descoperi curând că aceste două lucruri se excludeau reciproc. Deoarece versiunea lui Isabelle de a se bucura din plin însemna să se întindă ca o pisică pe una din canapelele din piele mucegăită din camera de recreere, înconjurată de sicofanți, de a consuma din stocul ilicit de scotch al lui George și de a-i invita pe ceilalți să facă la fel, astfel încât curând toți prietenii și dușmanii lui Simon erau beți și aiuriți și într-o stare de spirit mult prea bună pentru gustul lui. Să se bucure din plin însemna, se pare, să o încurajeze pe Julie să flirteze cu George și să o învețe pe Marisol cum să pocnească statuile cu un bici și, cel mai rău dintre toate, să cadă de acord că „poate” avea să fie partenera lui Jon Cartwright la petrecerea de sfârșit de an care urma să aibă loc în acea săptămână.

Simon nu era sigur dacă oricare dintre acestea îngreuna cumva lucrurile — cine știa ce anume se califica în acea categorie. P —, dar era groaznic.

— Așadar, când începe adevărata distracție? întrebă Isabelle în cele din urmă.

Jon ridică din sprâncene.

— Doar spune „hai!” și se face.

Isabelle râse și îl atinse pe umăr.

Simon se întrebă dacă Academia l-ar fi exmatriculat în caz că-l omora pe Jon Cartwright în somn.

— Nu acel gen de distracție. Vreau să spun, când ne furișăm din campus? Să mergem să petrecem în Alicante? Să mergem să înotăm în Lacul Lyn? Să mergem… Lasă fraza în aer, observând, în sfârșit, că ceilalți rămăseseră cu gurile căscate de

parcă vorbea limbi străine. Vreți să-mi spuneți că voi nu faceți nimic din toate astea?

— Nu am venit aici ca să ne distrăm, răspunse Beatriz, cumva bățoasă. Am venit aici ca să învățăm să fim vânători de umbre. Regulile sunt făcute cu un scop.

Isabelle își dădu ochii peste cap.

— N-ați auzit niciodată că regulile sunt făcute pentru a fi încălcate? Se presupune că elevii intră în mici belele cât timp sunt la Academie... Cel puțin, cei mai buni elevi o fac. De ce credeți că regulile sunt atât de stricte? Pentru ca numai cei mai buni să le încalce. Gândiți-vă la asta ca la niște credite în plus.

— De unde știi? o întrebă Beatriz.

Simon fii surprins de tonul ei. De obicei, ea era cea mai tăcută dintre ei, întotdeauna dispusă să se lase dusă de val. Însă acum din vocea ei răzbătea o nuanță tăioasă, ceva ce îi amintea lui Simon că, oricât de blândă părea, se născuse să fie luptătoare.

— Nu e ca și cum ai fost aici.

— Mă trag dintr-un lung șir de absolvenți de Academie, răspunse Isabelle. Știu ce trebuie să știu.

— Nu suntem toți interesați sa-i călcăm pe urme tatălui tău, zise Beatriz, apoi se ridică și ieși din cameră.

În urma ei se lăsă tăcerea, toată lumea așteptând încordată reacția lui Isabelle.

Zâmbetul nu-i pieri, dar Simon putea să simtă căldura radiind dinspre ea și înțelese că se străduia din răsputeri să nu explodeze — sau să nu se prăbușească. Nu știa care dintre cele două ar fi fost; nu știa ce părere avea despre faptul că tatăl ei fusese cândva unul dintre oamenii lui Valentine. Nu știa nimic despre ea, de fapt. Recunoștea acest lucru.

Dar tot voia să o ia în brațe și să țină până ce trecea furtuna.

— Nimeni nu l-a acuzat vreodată pe tata cum c-ar ști să se distreze, zise Isabelle monoton. Dar bănuiesc că reputația mea mă precedă. Dacă veniți să ne întâlnim aici mâine la miezul

nopții, am să vă arăt ce ați ratat. Îl luă pe Jon de mână și îi permise să o ridice de pe canapea. Acum, vrei, te rog, să mă conduci în camera mea? În locul ăsta mi-e imposibil să mă orientez.

— Cu mare plăcere, răspunse Jon, facându-i cu ochiul lui Simon.

Apoi plecară.

Împreună.

A doua zi dimineață, sala răsuna de la căscatul și oftatul mahmurilor în căutare (zadarnică) de ceva gras și de cafea. În timp ce Robert Lightwood se lansă în cea de-a doua prelegere a sa, o expunere anostă asupra naturii răului și o analiză punct cu punct a criticilor aduse de Valentine Acordurilor, Simon fii nevoit să se ciupească pentru a nu adormi. Robert Lightwood era probabil singura persoană de pe planetă care putea să facă povestea Cercului cumplit de plictisitoare. Nu ajuta faptul că Simon rămăsese treaz până în zori, zvârcolindu-se și foindu-se pe salteaua cu cocoloașe, încercând să-și scoată din minte imaginile de coșmar cu Isabelle și Jon.

Se întâmpla ceva cu ea, Simon era sigur de asta. Poate că nu era vorba despre el — poate că era despre tatăl ei, sau niște chestiuni remanente ale educației la domiciliu, sau niște chestii de-ale fetelor pe care el nu le putea pricepe, dar Isabelle nu părea să fie în apele ei.

Ea nu este iubita tat continua el să își repete. Chiar dacă ceva nu era în regulă, nu mai era treaba lui să dreagă lucrurile. Ea poate să facă ce vrea.

Și dacă ceea ce voia era Jon Cartwright, atunci era evident că în primul rând nu merita să-și piardă nicio noapte de somn pentru ea.

Pe la răsărit, mai că reușise să se convingă de acest lucru. Dar iat-o din nou, sus pe podium alături de tatăl său, cu privirea ei aprigă și extraordinar de inteligentă evocând iar toate acele sentimente enervante.

Nu erau amintiri, nu chiar. Simon nu putea să numească niciun film pe care să-l fi văzut împreună; nu știa niciun fel de

mâncare preferat de Isabelle sau glume numai de ei înțelese; nu știa ce senzația avea dacă o săruta sau dacă își împletea degetele cu ale ei. Ceea ce simțea ori de câte ori o privea era mai profund de atât, ceva ce sălășluia într-o zonă inferioară a minții sale. Avea senzația că o cunoștea, pe dinăuntru și pe dinafară. Avea senzația că avea vederea lui Superman și că putea să-i cerceteze sufletul. Simțea amărăciune și pierdere și bucurie și confuzie; simțea o nevoie ca de troglodit să măcelărească un porc mistreț și să i-l pună la picioare; simțea nevoia de a face ceva extraordinar și credința că, în prezența ei, putea s-o facă.

Simțea ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci — dar avea o senzație neliniștitoare pe care o recunoscu oricum.

Era destul de sigur că simțea că e îndrăgostit.

1984

Valentine ușură lucrurile pentru ei. O convinsese pe decană să le acorde permisiunea de a merge într-o excursie „educațională” cu cortul în Pădurea Brocelind — două zile și două nopți, liberi să facă ce voiau, atâta timp cât asta avea ca rezultat mâzgalirea câtorva pagini despre puterile vindecătoare ale plantelor sălbatice.

În mod normal, cu întrebările lui incomode și teoriile rebele, Valentine ar fi trebuit să fie oaia neagră a Academiei Vânătorilor De Umbre. Ragnor Fell cu siguranță îl trata ca pe o creatură detestabilă care ieșise târâș de sub o piatră și ar fi trebuit negreșit să se întoarcă acolo. Dar restul profesorilor păreau orbiți de magnetismul personal al lui Valentine, incapabili sau nedoritori să vadă dincolo de aparențe, până la lipsa de respect care zăcea acolo. Se eschiva la nesfârșit de termenele-limită și chiulea de la toate orele, scuzându-se doar cu strălucirea unui zâmbet. Un alt elev ar fi putut fi recunoscător pentru această libertate, dar asta nu facea decât să-l determine pe Valentine să-i urască și mai mult pe profesori — orice portiță de scăpare îi ofereau aceștia era doar o dovadă în plus de slăbiciune.

Nu avea niciun fel de scrupule în a savura consecințele.

Haita vârcolacilor, potrivit informațiilor lui Valentine, își

avea bârlogul în vechiul conac Silverhood, niște ruine vechi din inima pădurii. Ultimul membru al familiei Silverhood murise în luptă cu două generații în urmă, iar numele său era folosit drept sperietoare pentru copiii vânătorilor de umbre. Moartea unui soldat era un singur lucru: regretabilă, dar în ordinea firească a lucrurilor. Moartea unei descendențe era o tragedie.

Poate ca toți erau îngrijorați în sinea lor de această misiune clandestină care părea să treacă de o linie invizibilă. Niciodată până atunci nu porniseră împotriva repudiaților fără permisiunea expresă și supravegherea celor mai vârstnici; încălcaseră regulile, dar niciodată până atunci nu se aventuraseră până într-acolo încât să încalce Legea.

Poate că doar voiau să mai petreacă un număr de ore ca niște adolescenți normali, înainte să meargă atât de departe încât să nu mai existe cale de întoarcere.

Indiferent care era motivul, cei patru își croiră drum prin pădure intenționat fără să se grăbească, ridicând tabăra pentru noapte la aproape un kilometru distanță de moșia Silverhood. Ei aveau, hotărî Valentine, să-și petreacă următoarea zi supraveghind tabăra vârcolacilor, apreciind punctele tari și cele slabe, schițând diagrama ritmurilor haitei și atacând la căderea nopții, odată ce haita se împrăștia să vâneze. Dar aceea era o problemă pentru a doua zi. În acea seară, stăteau în jurul focului, prăjind cârnați în flacără, evocând amintiri din trecutul lor și vorbind despre viitor, care încă părea imposibil de îndepărtat.

— Mă voi căsători cu Jocelyn, spuse Valentine, și ne vom crește copiii într-o nouă eră. Ei nu vor fi niciodată pervertiți de legile corupte ale unui Conclav slab și plângăcios.

— Sigur, deoarece pe vremea aia noi vom conduce lumea, spuse Stephen voios.

Zâmbetul înverșunat al lui Valentine facea ca asta să pară mai puțin o glumă decât o promisiune.

— Nu îți imaginezi deja? îl întrebă Michael. Tați Valentine, îngropat până la genunchi în scutece. O casă de copii.

— Oricâți va dori Jocelyn.

Expresia lui Valentine se îmblânzi așa cum se întâmpla când îi rostea numele. Erau împreună doar de câteva luni — de când murise tatăl lui —, dar nimeni nu se îndoia că ei aveau să fie împreună pentru totdeauna. Felul în care el o privea… de parcă ar fi fost o specie diferită decât ei, o specie superioara, „Nu înțelegi?” se confesase Valentine la un moment dat, în urmă cu ceva timp, atunci când Robert îl întrebase cum putea să fie atât de sigur de iubire, atât de curând. „în ea există mai mult din înger decât în noi ceilalți. În ea există măreție. Ea strălucește ca însuși Raziel.”

— Tu vrei numai să umpli fondul genetic, îi zise Michael. Probabil tu crezi că lumea ar fi mai bună dacă toți vânătorii de umbre ar avea un mic Morgenstem în ei.

Valentine rânji.

— Mi s-a spus că nu mi se potrivește falsa modestie, așa că… fără comentarii.

— Dacă tot am deschis subiectul, zise Stephen, îmbujorându-se. Am întrebat-o pe Amatis dacă vrea. Și ea a acceptat.

— Dacă vrea ce? vru Robert să știe.

Michael și Valentine se mulțumiră doar să râdă, în timp ce obrajii lui Stephen luară foc.

— Dacă vrea să se căsătorească cu mine, recunoscu el. Ce ziceți?

Întrebarea era, în aparență, adresată tuturor, dar privirea lui era fixată asupra lui Valentine, care șovăi un timp imposibil de lung înainte să răspundă.

— Amatis? zise el în cele din urmă, încruntându-se ca și cum s-ar fi gândit în mod serios la chestiunea respectivă.

Stephen își ținu respirația, iar în acel moment Robert se gândi că era posibil ca el să aibă nevoie de aprobarea lui Valentine — că în pofida propunerii făcute lui Amatis, în pofida faptului că o iubea atât de profund și cu atâta disperare, încât aproape că vibra de emoție ori de câte ori ea venea mai aproape, în pofida faptului că îi compusese acel cântec de iubire îngrozitor pe care Robert îl găsise odată făcut ghemotoc sub

patul lui, Stephen ar fi dat-o la o parte dacă Valentine i-ar fi poruncit.

În acel moment, Robert aproape că se gândi că era posibil ca Valentine să i-o poruncească, doar pentru a vedea ce se întâmplă.

Apoi chipul lui Valentine se relaxă într-un zâmbet larg și el își aruncă un braț în jurul lui Stephen, spunând:

— A sosit timpul. Nu știu ce mai așteptai, idiotule! Când ești destul de norocos să ai alături de tine o Graymark, faci orice poți pentru a te asigura că e pe vecie. Eu știu cel mai bine asta.

Apoi izbucniră cu toții în râs, și toastară, și puseră la cale scheme pentru petreceri de burlaci, și îl tachinară pe Stephen în legătură cu încercările sale efemere de a compune cântece, și Robert era cel care se simțea ca un idiot, pentru că își imaginase, fie și pentru o secundă, că iubirea lui Stephen pentru Amatis ar fi putut să oscileze sau că Valentine nu le-ar fi vrut tot binele.

Aceștia erau prietenii lui, cei mai buni pe care ar fi putut să-i aibă vreodată sau pe care ar fi putut să-i aibă oricine.

Aceștia erau camarazii lui de arme, iar astfel de nopți, cu izbucniri de bucurie sub cerul înstelat, constituiau recompensa lor pentru obligația specială pe care și-o asumaseră.

Să-și închipuie altceva era doar un simptom al slăbiciunii secrete a lui Robert, a profundei sale lipse de convingere, iar el se decise să nu-și îngăduie să o repete.

— Și tu, bătrâne? îl întrebă Valentine pe Robert. De parcă ar mai trebui să te întreb. Știm toți că Maryse face ce vrea ea.

— Și, inexplicabil, ea pare să te vrea pe tine, adăugă Stephen.

Michael, care devenise neobișnuit de tăcut, întâlni privirea lui.

Robert. Numai Michael știa cât de puțin îi plăcea lui Robert să se gândească la viitor, în special la această parte a sa. Cât de mult se temea să fie obligat să se căsătorească, să devină părinte, să-și asume responsabilități. Dacă ar fi fost după

Robert, ar fi rămas la Academie pentru totdeauna. Nu prea avea noimă. Din pricina a ceea ce se petrecuse când el era copil, era cu câțiva ani mai mare decât prietenii săi și ar fi trebuit să se enerveze din cauza restricțiilor impuse tinerilor. Dar poate că — din cauza a ce se întâmplase — o parte din el avea să se simtă mereu trădată și să vrea acel timp înapoi. Petrecuse foarte multă vreme dorindu-și viața pe care o avea acum. Nu era pregătit să-i dea drumul încă.

— Ei bine, acest bătrân e epuizat, spuse Robert, evitând întrebarea. Cred că mă cheamă cortul.

În timp ce stingeau focul și curățau locul, Michael îi aruncă un zâmbet recunoscător, căci așa fusese scutit de propriul interogatoriu. Singurul dintre ei încă singur, lui Michael îi displăcea acest subiect de conversație chiar mai mult decât îi displăcea lui Robert. Era unul dintre numeroasele lucruri pe care le aveau în comun: amândurora le facea mai multă plăcere compania reciprocă decât cea a vreunei fete. Căsătoria părea un concept prostesc, gândea Robert uneori. Cum putea să țină la o soție mai mult decât la parabatai-ul lui, cealaltă jumătate a sufletului său? De ce trebuia ca toată lumea să se aștepte la asta de la el?

Nu putea să doarmă.

Când ieși din cort în liniștea de dinaintea zorilor, Michael stătea așezat lângă cenușa focului de tabără. Se întoarse spre Robert fără surprindere, aproape ca și cum ar fi așteptat ca parabatai-ul lui să i se alăture. Poate că așa și făcuse. Robert nu știa dacă era un efect al ritualului de legare sau pur și simplu definiția celui mai bun prieten, dar el și Michael trăiau și respirau în ritmuri similare. Înainte să fie colegi de cameră, adeseori dăduseră unul peste celălalt pe culoarele Academiei, cutreierând în nopțile fără somn.

— O plimbare? sugeră Michael.

Robert încuviință din cap.

Hoinăriră fără să scoată vreun cuvânt, lăsând sunetele pădurii adormite să se reverse peste ei. Țipetele păsărilor de noapte, mersul grăbit al insectelor, foșnetul vântului printre frunze, scârțâitul ierbii și al crenguțelor sub tălpile lor. Multe din

misiunile de antrenament ale Academiei aveau loc în Pădurea Brocelind, ai cărei copaci deși constituiau un refugiu pentru vârcolaci, vampiri și, ocazional, chiar și pentru demoni, cu toate că celor mai mulți dintre ei li se dădea drumul chiar de către Academie, un test suprem pentru elevii deosebit de promițători. In acea noapte, pădurea părea siguri. Sau poate că era pur și simplu faptul că Robert se simțea invincibil.

În timp ce mergeau, el se gândea nu la misiunea ce urma, ci la Michael, care fusese primul lui prieten adevărat.

Avusese prieteni și când era mai mic, presupuse el. Puștii care creșteau în Alicante se cunoșteau între ei, iar el avea vagi amintiri despre explorarea Orașului De Sticlă cu mici grupuri de copii, cu fețele lor interschimbabile, cu loialitățile inexistente. După cum descoperi el însuși în anul în care împlini doisprezece ani și se alese cu prima sa pecete.

Aceasta constituia, pentru cei mai mulți copii vânători de umbre, o zi de mândrie, una pe care o așteptau cu nerăbdare și despre care fantazau în felul în care copiii mundani se fixau, inexplicabil, asupra zilelor de naștere. În unele familii, prima rună era aplicată într-un mod rapid, eficient, copilul fiind însemnat și apoi trimis în treaba lui; în altele, era o mare festivitate, cu daruri, baloane și un ospăț de sărbătoare.

Și, desigur, într-un foarte mic număr de familii, prima rună era și ultima rună, atingerea stelei arzând pielea copilului, trimițându-l în șoc sau nebunie, o febră atât de intensă, încât numai îndepărtarea prin tăiere a peceții avea să-i salveze viața. Acei copii nu aveau să ajungă niciodată vânători de umbre; acele familii nu aveau să mai fie niciodată la fel.

Nimeni nu se gândea vreodată că avea să li se întâmple lor.

La doisprezece ani, Robert fusese slab și osos, dar sigur pe picioarele lui, iute pentru vârsta sa, puternic pentru mărimea lui, sigur de gloria de vânător de umbre care îl aștepta. În timp ce familia lui extinsă privea, tatăl lui trasă cu grijă runa previziunii pe mâna lui Robert.

Vârful stelei gravă grațioasele sale linii pe pielea albă. Pecetea completă lumina strălucitor, atât de intens, încât Robert

închise ochii pentru a-i feri de scânteierea ei.

Acesta era ultimul lucru pe care și-l amintea.

Ultimul pe care și-l amintea clar, cel puțin.

După aceea exista tot ceea ce încercase din răsputeri să uite.

Exista durerea.

Exista durerea care îl ardea asemenea unui fulger și durerea care oscila ca o maree. Exista durerea din trupul lui, linii de agonie radiind dinspre pecete, scormonind prin carnea lui spre organe și spre oase — și apoi, cu mult mai rea, exista durerea din mintea lui, sau poate că era sufletul lui, o senzație inefabilă de vătămare, ca și cum o creatură scormonea în străfundurile creierului său și devenea tot mai flămândă cu aprinderea fiecărui neuron și a fiecărei sinapse. Îl durea să se gândească, îl durea să simtă, îl durea să-și amintească — însă i se părea necesar să facă acele lucruri, deoarece, chiar în toiul agoniei sale, o parte întunecată a lui Robert rămase alertă suficient de mult cât să știe că dacă nu se ținea tare, dacă nu simțea durerea, avea să dispară pentru totdeauna.

Mai târziu, avea să folosească toate aceste cuvinte și altele în plus pentru a încerca să descrie durerea, dar niciunul din ele nu reda experiența. Ce se întâmplase, ce simțise, era dincolo de cuvinte.

Existau și alte chinuri de îndurat, în acea eternitate în care zăcuse în pat, insensibil la tot ce era în jurul lui, transformat în prizonier de pecetea sa. Existau viziuni. Văzu demoni, care îl luau în derâdere și îl torturau, și, mai rău, văzu chipurile celor pe care îi iubea, spunându-i că nu era bun de nimic, spunându-i că era mai bine să moară. Văzu câmpii arse, aride, și un zid de foc, dimensiunea infernală care îl aștepta dacă își lăsa mintea să dispară, și așa, în pofida tuturor lucrurilor, cumva, se ținu tare.

Își pierdu conștiința de sine și a lumii din jur, își pierdu cuvintele și numele — dar se ținu tare. Până ce, într-un sfârșit, o lună mai târziu, durerea se potoli. Viziunile păliră. Robert se trezi.

Află — odată ce își revenise destul pentru a înțelege și a-i

păsa — că fusese semiconștient timp de mai multe săptămâni în timp ce o bătălie se dezlănțuise în jurul lui, membrii Conclavului războindu-se cu părinții în privința tratamentului, în vreme ce doi Frați Tăcuți faceau tot ce le stătea în puteri pentru a-l ține în viață. Cu toții voiseră sa-i îndepărteze pecetea, îi spuseră părinții lui, Frații Tăcuți avertizându-i zilnic că aceasta era singura modalitate de a-i asigura supraviețuirea și de a-l scuti de alte dureri. Să-l lase să-și trăiască viața ca mundan: acesta era tratamentul convențional pentru vânătorii de umbre care nu puteau suporta Pecețile. „Nu i-am putut lăsa să-ți facă asta”, îi spusese mama lui. „Ești un Lightwood. Ai fost născut pentru această viață”, îi spusese tatăl său. „Această viață și nu alta.”

Ce nu-i spuneau și nu era nevoie să o facă; am prefera să te vedem mort decât mundan.

După aceea, lucrurile deveniseră diferite între ei. Robert le era recunoscător părinților deoarece credeau în el — și el ar fi preferat să fie mort. Dar asta schimba întrucâtva lucrurile, faptul că știa că iubirea părinților lui pentru el avea o limită. Și ceva trebuie să se fi schimbat și pentru ei, căci descoperiseră că o parte din fiul lor nu putea să ducă o viață de vânător de umbre și erau obligați să suporte acea rușine.

Acum, Robert nu mai putea să-și aducă aminte cum fusese familia sa înainte de pecete. Își amintea doar de anii de atunci încolo, răceala care dăinuia între ei. Își îndeplineau fiecare rolul: tată iubitor, mamă care îl adora, fiu ascultător. Dar Robert se simțea cel mai singur în prezența lor.

În acele luni pe care și le petrecuse însănătoșindu-se, el era adesea singur. Copiii pe care îi crezuse prieteni nu mai voiau să aibă de-a face cu el. Când erau obligați să fie în prezența lui, se îndepărtau iute, de parcă ar fi fost contagios.

Nu era nimic în neregulă cu el, spuseseră Frații Tăcuți. Supraviețuind intact chinului cu pecetea, nu exista riscul unui pericol ulterior. Trupul lui se clătinase pe marginea respingerii, însă voința lui schimbase cursul lucrurilor. Când Frații Tăcuți îl examinară pentru ultima oară, unul dintre ei vorbi sumbru în mintea lui, cu un mesaj numai pentru Robert.

Vei fi tentat să crezi că acest chin te marchează ca fiind

slab. În schimb, amintește-ți-l ca pe o dovadă a tăriei tale.

Dar Robert avea doisprezece ani. Foștii lui prieteni își desenau rune, erau expediați spre Academie, făcând tot ce trebuiau să facă vânătorii de umbre normali — în vreme ce Robert se ascundea în dormitorul lui, părăsit de prieteni, primit cu răceală de familia lui și înspăimântat de propria lui stelă. În fața atâtor evidențe de slăbiciune, nici măcar un Frate Tăcut nu îl putea face să se simtă puternic.

În acest fel, trecu aproape un an, iar Robert începu să-și imagineze că aceasta era forma pe care urma să o îmbrace restul vieții sale. Avea să fie un vânător de umbre cu numele doar; un vânător de umbre care se temea de peceți. Uneori, în întunericul nopții, își dorea ca voința să nu-i fi fost atât de puternică, să-și fi îngăduit să dispară. Ar fi fost mai bine decât viața la care se întorsese.

Apoi îl întâlni pe Michael Wayland și totul se schimbă.

Nu se cunoscuseră prea bine înainte. Michael era un copil ciudat, căruia i se permitea să se țină după ceilalți, dar niciodată pe deplin acceptat. Era predispus la confuzii și la născociri bizare pline de fantezie, oprindu-se în toiul unei sesiuni de duel pentru a reflecta de unde veniseră Senzorii și cine se gândise să-i inventeze.

Michael apăruse într-o zi la conacul familiei Lightwood, întrebând dacă lui Robert i-ar plăcea să meargă la călărit. Petrecuseră mai multe ore galopând prin regiunile rurale, și când se terminase, Michael spusese, de parcă ar fi fost o concluzie acceptată dinainte:

— Ne vedem mâine.

Continuase să revină.

— Pentru că ești interesant, îi explicase Michael atunci când Robert îl întrebase într-un sfârșit de ce.

Acesta era un alt lucru la Michael. Mereu spunea exact ce gândea, indiferent cât de lipsit de tact sau de ciudat era.

— Mama m-a pus să-i promit că n-am să te întreb ce ai pățit, adăugă el.

— De ce?

— Deoarece ar fi nepoliticos. Tu ce crezi? Ar fi nepoliticos?

Robert ridică din umeri. Nimeni nu-l întrebase niciodată și nici nu făcuse referiri la acest lucru, nici măcar părinții lui. Nu-i trecuse niciodată prin minte să se întrebe de ce sau dacă asta era de preferat. Era pur și simplu modul în care stăteau lucrurile.

— Nu mă deranjează să fiu nepoliticos, zise Michael. Ai să-mi spui? Cum a fost?

Ciudat, că putea să fie atât de simplu. Ciudat, că Robert putea să ardă de nerăbdare să-i spună cuiva, fără ca măcar să-și dea seama. Că tot ce îi trebuia era cineva care să îl întrebe. Stăvilarul se deschise. Robert vorbea și vorbea, și când se oprea, temându-se că mergea prea departe, Michael sărea cu o altă întrebare.

— De ce crezi că ți s-a întâmplat ție? îl întrebă el. Crezi că e genetic? Sau, poate, o parte din tine nu este pur și simplu menită să fie vânător de umbre?

Era, bineînțeles, temerea cea mai mare și mai tainică a lui Robert — dar să o audă azvârlită atât de nonșalant îi înlătură toată puterea.

— Poate? răspunse Robert printr-o întrebare și, în loc să renunțe, ochii lui Michael se aprinseră cu o curiozitate științifică.

El râânji.

— Ar trebui să aflăm.

Făcură din asta misiunea lor căutară în biblioteci, se aplecară asupra textelor străvechi, puseră întrebări pe care niciun adult nu voia să le audă. Existau foarte puține înregistrări în scris ale vânătorilor de umbre care trecuseră prin aceeași experiență ca Robert — acest gen de lucruri era menit să fie un secret de familie rușinos, despre care să nu se mai vorbească niciodată. Nu că lui Michael îi păsa pe câți îi călca pe nervi sau câte tradiții răsturna. Nu era deosebit de curajos, dar părea să nu aibă nicio temere.

Misiunea lor eșuă. Nu exista nicio explicație pentru felul atât de puternic în care Robert reacționase la pecete, dar până

la sfârșitul acelui an nici nu mai conta. Michael transformase un coșmar într-un puzzle — și se transformase în cel mai bun prieten al lui Robert.

Executară ritualul de parabatai înainte să plece la Academie, depunând jurământul fără ezitare. La acea vreme, aveau cincisprezece ani și o potrivire fizică improbabilă: Robert avusese în sfârșit un puseu de creștere și se înălță mai mult decât colegii săi, cu mușchii compacți, cu umbra de barbă devenind tot mai deasă cu fiecare zi. Michael era subțire și vânos, cu buclele lui rebele și cu expresia lui visătoare care îl făceau să pară mai tânăr decât era.

Nu mă sili să te părăsesc și să mă duc de la tine.

Căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu, și unde vei trăi tu, voi trăi și eu.

Poporul tau va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.

Unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropat acolo.

Orice-mi va face îngerul, numai moartea mă va despărți de tine.

Robert recită cuvintele, dar acestea nu erau necesare. Legătura lor fusese cimentată din ziua în care el împlinise paisprezece ani, când în sfârșit avu curajul de a-și aplica din nou pecetea. Michael era singurul căruia îi spusese și, în timp ce ținea stela pe pielea lui, privirea fermă a lui Michael era cea care îi dădu curajul de a o suporta.

Era imposibil de conceput că mai aveau doar un ultim an împreună înainte de a se aștepta să fie despărțiți. Legătura lor de parabatai avea să rămână și după Academie, desigur. Întotdeauna fuseseră cei mai buni prieteni; întotdeauna luptaseră în bătălie unul lângă altul. Dar nu avea să mai fie același lucru. Urmau să se căsătorească fiecare, să se mute la casele lor, să-și îndrepte atenția și iubirea asupra altor persoane. Urmau mereu să aibă fiecare un drept asupra sufletului celuilalt. Dar, după următorul an, nu aveau să mai fie cea mai importantă persoană din viața celuilalt. Asta, știa Robert, era pur și simplu felul în care mergea viața. Aceasta însemna maturizarea. Doar că nu putea să și-o imagineze, și nici

nu voia.

Ca și cum ar fi citit gândurile prietenului său, Michael repetă întrebarea de la care Robert se eschivase anterior.

— Ce se petrece de fapt între tine și Maryse? îl întrebă. Crezi că e pe bune? Adică, pentru totdeauna?

Nu era nevoie să-și pună o mască în fața lui Michael.

— Nu știu, răspunse Robert sincer. Nici măcar nu știu cum ar trebui să fie asta. Ea e perfectă pentru mine. Îmi place să-mi petrec timpul cu ea, îmi place... știi tu, cu ea. Dar asta înseamnă că o iubesc? Ar trebui, dar...

— Lipsește ceva?

— Nu între noi, totuși, răspunse Robert. E ca și cum ar lipsi ceva din mine. Văd cum se uită Stephen la Amatis, cum se uită Valentine la Jocelyn...

— Cum se uită Lucian la Jocelyn, adaugă Michael, cu un rânjet ironic.

Amândurora le plăcea Lucian, în pofida tendinței sale enervante de a se comporta de parcă dovada de bunăvoință a lui Valentine față de el îi conferea o înțelegere dincolo de vârsta lui. Dar după toți acești ani în care îl priviseră prăpădindu-se de dorul lui Jocelyn, era greu să-l ia cu totul în serios. Același lucru era valabil și pentru Jocelyn, care cumva reușea să rămână oarbă față de iubirea lui. Robert nu înțelegea cum puteai să fii centrul lumii cuiva fără ca măcar să-ți dai seama.

— Nu știu, recunoscu el, întrebându-se dacă vreo fată ar putea să fie vreodată centrul vieții lui. Uneori îmi fac griji că ar fi ceva în neregulă cu mine.

Michael îl prinse cu mâna de umăr și îl țintui cu o privire intensă.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, Robert. Tare aș vrea să înțelegi asta în cele din urmă.

Robert se scutură pentru a-i îndepărta mâna, odată cu greutatea momentului.

— Dar tu? îl întrebă cu o voioșie forțată. Ai avut, câte, trei

întâlniri cu Eliza Rosewain?

— Patru, recunoscu Michael.

Îl pusese pe Robert să jure că va păstra secretul despre ea, spunând că nu voia ca ceilalți băieți să știe până ce nu era sigur că e pe bune. Robert bănuia că nu voia ca Valentine să știe, căci Eliza era un ghimpe aparte în coasta lui Valentine. Ea pusese aproape tot atâtea întrebări lipsite de respect câte pusese și el și nutrea același dispreț pentru politicile curente ale Conclavului, însă nu voia să aibă nimic de-a face cu Cercul sau cu scopurile acestuia. Eliza era de părere că un front nou, unit cu mundanii și cu repudiații, era cheia viitorului. Ea susținea — cu glas tare și spre dezgustul celor mai mulți profesori și elevi — că vânătorii de umbre trebuiau să aibă aceleași preocupări ca lumea mundană. Adesea putea fi găsită în curtea interioară, îndesându-le elevilor sub nas fluturași, vorbind cu emfază despre testele nucleare, tiranii din lumea petrolului din Orientul Mijlociu, unele tulburări din Africa de Sud pe care nimeni nu le înțelegea, unele boli a căror existență nimeni nu voia să o recunoască în America… Robert auzise fiecare cuvântare în întregime, deoarece Michael mereu insista să rămână să asculte.

— E foarte neobișnuită, zise Michael. Îmi place.

— O!

Era o surpriză, una nu în întregime agreabilă. Michael nu plăcuse niciodată pe nimeni. Până în acest moment, Robert nu-și dăduse seama cât de mult contase pe asta.

— Atunci, ar trebui să faci totul pentru a reuși, spuse, sperând că suna sincer.

— Pe bune?

Michael părea mai curând surprins.

— Da. În mod categoric.

Robert își aminti: cu cât te simți mai puțin sigur, cu atât mai sigur te prefaci că ești.

— Ea e perfectă pentru tine.

— O!

Michael se opri din mers și se instală la umbra unui copac. Robert se lăsă și el pe pământ lângă Michael.

— Robert, pot să te întreb ceva?

— Orice.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? De-adevăratelea?

— Știi bine că n-am fost. Nu crezi că ți-aș fi spus asta?

— Dar de unde știi sigur, dacă nu știi cum este? Poate că ai fost îndrăgostit Fără ca măcar să-ți dai seama. Poate că tânjești după ceva ce ai deja.

Exista o parte din Robert care spera că acesta era cazul, că ceea ce simțea el pentru Maryse era acel gen de iubire eternă, a sufletelor-pereche despre care vorbea toată lumea. Poate că așteptările lui erau pur și simple prea mari.

— Presupun că nu știu sigur, recunoscu el. Dar tu? Crezi că tu știi cum ar fi?

— Iubirea? Michael își privi mâinile și zâmbi. Iubirea, adevărata iubire, este să fii văzut. Să fii cunoscut. Să știi care este cea mai urâtă parte a unei persoane și s-o iubești oricum. Și… presupun că doi oameni care se iubesc devin altceva, ceva mai mult decât suma părților lor, știi? Asta trebuie să fie ca și cum ai crea o lume nouă care să existe numai pentru voi doi. Sunteți zeii universului vostru de buzunar. Apoi râse puțin, ca și cum se simțea caraghios. Asta probabil că sună ridicol.

— Nu, spuse Robert, începând să înțeleagă clar adevărul.

Michael nu vorbea ca un om care doar își dădea cu presupusul — vorbea ca un om care știa. Era posibil, oare, ca după patru întâlniri cu Eliza el să se fi îndrăgostit de fapt? Era posibil, oare, ca întreaga lume a parabatai-xaui său să se fi schimbat și el nici măcar să nu fi observat?

— Asta sună… drăguț.

Michael își întoarse capul pentru a-l privi pe Robert în față, cu chipul brăzdat de o incertitudine neobișnuită.

— Robert, e ceva ce am tot vrut să-ți spun… Ceva ce am simțit nevoia să-ți spun, poate.

— Orice.

Nu-i stătea în fire lui Michael să ezite. Își spuneau orice; întotdeauna își spuseseră.

— Eu…

Se opri, apoi clătină din cap.

— Ce e? insistă Robert.

— Nu, nu-i nimic. Las-o baltă.

Robert simți un gol în stomac. Oare așa avea să fie de-acum încolo, dacă Michael se îndrăgostise? Oare avea să existe o nouă distanță între ei, lucruri importante rămase nespuse? Avea senzația că Michael îl lăsa în urmă, traversând o graniță a unui ținut unde parabatai-ul lui nu-l putea urma — și cu toate că știa că n-ar fi trebuit să-l învinovățească pe Michael, nu se putea abține.

Simon visa că era din nou în Brooklyn, cântând la un concert cu Rilo Kiley, într-un club plin de fani care țipau, când deodată mama lui urca pe scenă îmbrăcată în halatul ei de baie și îi spuse, cu un accent scoțian impecabil:

— Ai să ratezi toată distracția.

Simon clipi pentru a se trezi, nedumerit, preț de o clipă, de ce se afla într-o temniță care mirosea a bălegar și nu în dormitorul lui din Brooklyn — apoi, imediat ce își dădu seama pe ce lume se afla, nedumerit din nou de ce fusese trezit în toiul nopții de un scoțian cu privirea sălbatică.

— Arde ceva? întrebă Simon. Ar fi bine să fie un incendiu. Sau un atac demonic. Și nu vorbesc despre un demon plăpând de nivel inferior, da? Dacă ai de gând să mă trezești în toiul unui vis în care sunt vedetă rock, ar face mai bine să fie un Demon Căpetenie.

— E Isabelle, răspunse George.

Simon sări din pat — sau, cel puțin, încercă să o facă în mod elegant. Se încurcă puțin în cearșafuri, așa că fu mai mult o cădere-tumbă-răsucire-bufnet din pat, dar în cele din urmă reuși să ajungă în picioare, gata sa intre în acțiune.

— Ce i s-a întâmplat lui Isabelle?

— De ce crezi că i s-a întâmplat ceva lui Isabelle?

— Tu ai spus... Simon se frecă la ochi, oftând. Hai s-o luăm de la capăt. M-ai trezit pentru că...?

— Ne întâlnim cu Isabelle. Să pornim într-o aventură. Îți sună cunoscut?

— Ah! Simon se străduise din răsputeri să uite de asta. Se sui înapoi în pat. Poți să-mi povestești despre asta mâine-dimineață.

— Tu nu vii? îl întrebă George, uimit, de parcă Simon i-ar fi spus că avea de gând să-și petreacă restul nopții făcând calistenie cu Delaney Scarsbury doar ca să se distreze.

— Ai ghicit.

Simon își trase pătura peste cap și se prefăcu ca doarme.

— Dar ai să ratezi toată distracția!

— Asta este fix intenția mea, spuse Simon, și închise ochii strâns până ce adormi de-adevărâtelea.

De data aceasta visă o cameră VIP din culisele clubului, plină cu șampanie și cafea, unde un cârd de adoratoare înfocate încercau să spargă ușa astfel încât — în vis, Simon știa cumva că asta era intenția lor — să-i rupă hainele și să sară pe el. Izbeau în ușă, strigându-i numele: Simon! Simon! Simon...

Simon deschise ochii și văzu dârele cenușii ale luminii de dinaintea zorilor, după care auzi un bocănit ritmic în ușa lui și o fată care îl striga pe nume:

— Simon! Simon, trezește-te!

Era Beatriz și nu prea părea să aibă chef să sară pe el.

Somnoros, se duse spre ușă și o lăsă să intre. Fetelor le era în mod categoric interzis accesul în camerele băieților după ora stingerii, și era cu totul necaracteristic pentru Beatriz să încalce astfel o regulă, așa că presupuse că trebuia să fie ceva important. (Dacă ciocănitul în ușă și strigătele ei nu l-ar fi prevenit deja.)

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat că e aproape cinci dimineața și Julie și ceilalți încă sunt pe undeva cu iubita ta proastă și ce crezi că o să se întâmple dacă nu se întorc înainte ca prelegerea de dimineață să înceapă și cine știe ce li s-ar fi putut întâmpla acolo?

— Beatriz, respiră, îi zise Simon. Oricum, nu e iubita mea.

— Asta-i tot ce ai de spus? Beatriz clocotea de furie. Ea i-a convins să se furișeze din campus… din câte știu, au băut de-au spart și au luat-o razna cu toții. Ar putea foarte bine să fie morți. Nu-ți pasă?

— Ba sigur că-mi pasă, răspunse Simon, remarcând că era singur în cameră.

Nici George nu se întorsese. Creierul lui, confuz de la somn, funcționa sub viteza lui optimă.

— Anul viitor am să-mi aduc cafetiera, mormăi el.

— Simon! Ea bătu din palme cu putere, la câțiva centimetri de fața lui. Concentrează-te!

— Nu crezi că ești puțin cam alarmistă? o întrebă Simon, deși Beatriz era una dintre cele mai echilibrate fete pe care le cunoscuse vreodată.

Dacă era alarmată, probabil că exista un motiv bine întemeiat — dar el nu înțelegea care putea să fie.

— Ei sunt cu Isabelle. Isabelle Lightwood, și ea nu va lăsa să se întâmple nimic rău.

— Aha, ei sunt cu Isabelle.

Vocea ei mustea de sarcasm.

— Mă simt atât de ușurată!

— Zău, Beatriz! Tu n-o cunoști.

— Știu ce văd, zise Beatriz.

— Și ce anume vezi?

— O fată bogată care nu este obligată să respecte regulile și care nu trebuie să-și facă griji în privința consecințelor. Ce-i pasă ei dacă Julie și Jon vor fi dați afară de-aici?

— Ce-mi pasă mie dacă Julie și Jon vor fi dați afară? mormăi Simon, prea tare.

— Îți pasă de George, îi atrase Beatriz atenția. Și de Marisol, și de Sunil. Ei sunt undeva pe afară și au la fel de multă încredere în Isabelle precum se pare că ai și tu. Dar îți spun, Simon, mie nu mi se pare a fi în regulă, ce a spus ea despre Academie, cum c-ar vrea ca noi să o dăm în bară și să intrăm în bucluc. Mai curând ea ar vrea să intrăm în bucluc. Sau vrea ceva. Nu știu ce este. Dar nu-mi place.

Ceva din ceea ce spunea Beatriz suna mai adevărat decât i-ar fi plăcut lui Simon — însă el nu avea de gând să-și îngăduie să recunoască asta. Ar fi lăsat o senzație de neloialitate, și el fusese suficient de neloial. Această săptămână reprezenta șansa lui de a-i dovedi loialitatea sa lui Isabelle, de a-i arăta că aparțineau unul celuilalt. Nu avea de gând să o dea în bară cu asta îndoindu-se de ea, cu toate că ea nu era acolo să-l vadă.

— Am încredere în Isabelle, îi spuse Simon lui Beatriz. Toată lumea va fi bine și sunt sigur că se vor întoarce înainte ca cineva să știe c-au fost plecați. Ar trebui să încetezi să-ți mai faci griji.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce-ai de gând să faci?

— Tu ce vrei să fac?

— Nu știu. Ceva!

— Ei bine, tocmai fac ceva, zise Simon. Mă întorc în pat. Am de gând să visez despre o cafea și o chitară electrică Fender Stratocaster nouă-nouță, iar dacă George tot nu se va întoarce până dimineață, am de gând să-i spun decanei Penhallow că e bolnav, ca să nu aibă probleme. Și abia atunci voi începe să mă îngrijorez.

Beatriz pufni.

— Mulțumesc pentru nimic!

— Cu plăcere! strigă Simon.

Dar așteptă până ce ușa se trânti în urma ei pentru a striga.

Simon avusese dreptate.

Când Robert Lightwood își începu prelegerea în acea dimineață toți elevii erau acolo pentru a-l asculta inclusiv un George cu privirea împăienjenită.

— Cum a fost? îl întrebă Simon în șoaptă atunci când colegul lui de cameră se strecură pe locul de lângă el.

— Al naibii de mișto, murmură George.

Când Simon insistă și îi ceru amănunte, George pur și simplu scutură din cap și își duse degetul la buze.

— Pe bune? Spune-mi odată!

— Am jurat să păstrez secretul, spuse George în șoaptă. Dar o sa fie și mai grozav. Dacă vrei să participi, vino cu mine diseară.

Robert Lightwood își drese glasul sonor.

— Aș dori să încep prelegerea de azi, dacă totul e în regulă cu galeria de alune[17].

George privi în jur agitat.

— Servesc alune azi? Mor de foame!

Simon oftă. George căscă.

Robert începu din nou.

1984

Haita era mică, numai cinci vârcolaci. În forma lor umană amăgitoare: doi bărbați, unul chiar mai mare decât Robert, cu mușchi de mărimea capului său, și un altul adus de spate și îmbătrânit, cu păr ieșindu-i la întâmplare din nas și urechi, ca și cum lupul lui lăuntric îl acapara treptat. O copilă cu codițe blonde scurte. Tânăra mamă a fetei, cu buzele ei lucioase și rotunjimi unduioase care îi stârneau lui Robert gânduri pe care avea destulă minte să nu le rostească cu voce tare, cel puțin nu

17 peanutgalkry, nume dat, în epoca vodevilului, celor mai ieftine şi mai gălăgioase scaune dintr-o sală de spectacole. Ocupanţii lor erau cunoscuţi pentru scandalul pe care îl provocau adesea, aruncând cu alune în actori, întrucât acestea erau cele mai ieftine gustări pe care le puteau cumpăra de la stand

acolo unde îl putea auzi Valentine. Și, în sfârșit, o femeie vânjoasă, cu tenul închis și cu o încruntare profundă, ce părea a fi conducătoarea.

Era dezgustător, spusese Valentine, ca vârcolacii să umple de duhoare conacul unui distins vânător de umbre. Și, cu toate că acesta era ruinat și de mult timp părăsit — lujerii îi cotropeau pereții, buruienile creșteau din temelie, o proprietate cândva nobilă redusă la rugină și dărâmături —, Robert îi înțelese punctul de vedere. Casa avea un șir de strămoși, fusese căminul unui șir de războinici cutezători, bărbați și femei care își riscaseră și în cele din urmă își dăduseră viețile pentru umanitate, pentru a salva lumea de demoni. Și iată-le pe aceste creaturi, infectate de neamul lor demonic — aceste creaturi ticăloase, care încălcaseră Acordurile și omorâseră cu sălbăticie, refugiindu-se apoi în casa dușmanului lor. Conclavul refuza să se ocupe de această situație, spusese Valentine. Voiau mai multe dovezi — nu pentru că nu erau siguri că acești vârcolaci erau niște criminali împuțiți și violenți, ci pentru că nu voiau să aibă de-a face cu plângeri din partea repudiaților. Nu voiau să fie nevoiți să se justifice; nu aveau curajul de-a spune: știam că ei erau vinovații, așa că ne-am ocupat noi de asta.

Erau, cu alte cuvinte, slabi.

Inutili.

Valentine spusese că ar fi trebuit să fie mândri că faceau treaba pe care Conclavul nu era dispus să o ducă la bun sfârșit, că își slujeau poporul, chiar dacă ocoleau Legea, iar aceste vorbe îl faceau pe Robert să simtă acea mândrie înflorind. Era mai bine ca ceilalți elevi ai Academiei să-și vadă de petrecerile și de melodramele lor ieftine. Era mai bine ca ei să creadă că maturizarea însemna să absolvi, să te căsătorești, să participi la întruniri. Asta însemna să te maturizezi, exact cum spunea Valentine. Sa vezi o nedreptate și sa faci ceva în aceasta privință, indiferent de risc. Indiferent de consecințe.

Lupii aveau un simț al mirosului ascuțit și instincte acute, chiar și în formele lor omenești, așa că vânătorii de umbre erau prudenți. Se furișau în jurul conacului ruinat, priveau cercetător prin ferestre, așteptau, urmăreau. Plănuiau. Cinci vârcolaci și patru vânători de umbre tineri — acesta era un decalaj

împotriva căruia nici măcar Valentine nu voia să riște. Așa că erau răbdători și prudenți.

Așteptară până ce se întunecă.

Era deconcertant să urmărești lupi în forma lor umană, jucând rolul unei familii omenești normale, bărbatul mai tânăr spălând vasele pe când cel mai în vârstă își facea un ceai, copila stând cu picioarele încrucișate pe podea, jucându-se cu mașinuțele. Robert își spuse din nou că erau niște intruși care pretindeau o casă și o viață pe care nu le meritau — că ei omorâseră nevinovați și poate chiar ajutaseră la măcelărirea tatălui lui Valentine.

Totuși, se simți ușurat să vadă luna răsărind și ei revenind la forma lor monstruoasă. Robert și ceilalți se ținură în umbră în vreme ce trei membri ai haitei, cărora le apăruseră blana și colții, săriră pe geam și fugiră în noapte. Ieșiră la vânătoare — lăsându-i, așa cum bănuise Valentine, pe cei mai vulnerabili în urmă. Bătrânul și copila. Acestea erau șansele de izbânda pe placul lui Valentine.

Nu era cine știe ce luptă.

Când cei doi vârcolaci rămași în conac își dădură seama de atac, erau deja înconjurați. Nu avură timp nici să se transforme. Se termină în câteva minute, Stephen lăsându-l pe bătrân lat cu o lovitură în cap, copila ghemuită speriată într-un colț, la câțiva centimetri de vârful săbiei lui Michael.

— Îi luăm pe amândoi la interogatoriu, zise Valentine.

Michael scutură din cap.

— Nu și puștoaica.

— Amândoi sunt criminali, insistă Valentine. Toți membrii haitei sunt vinovați pentru…

— Ea e doar o fetiță!, zise Michael, întorcându-se spre parabatai-ul său pentru sprijin. Spune-i! Nu vom târî o copilă prin pădure pentru a o arunca la mila Conclavului.

Avea dreptate… dar și Valentine avea. Robert nu spuse nimic.

— Nu luăm copila, zise Michael, și expresia de pe chipul lui

sugera că era dispus să-și susțină vorbele cu fapte.

Stephen și Robert se încordară, așteptând explozia. Valentine nu prea era încântat să fie înfruntat; avea foarte puțină experiență cu asta. Însă ofta doar și le oferi un zâmbet fermecător și trist.

— Sigur că nu. Nu știu unde îmi era capul. Doar pe bătrân, atunci. Asta numai dacă nu ai vreo obiecție și la asta?

Nimeni nu avu nicio obiecție, iar bătrânul inconștient era numai piele și os, o greutate de-abia simțită pe umerii lui Robert. Încuiară copila într-o debara, apoi îl duseră pe bătrân în adâncul pădurii, înapoi în tabăra lor.

Îi legară de un copac.

Funia era țesută cu fâr de argint — când bătrânul urma să se trezească, avea să o facă în dureri. Probabil că nu ar fi fost suficient să-l lege în formă de lup, nu și dacă era hotărât să scape. Dar avea să-l încetinească. Pumnalele lor din argint aveau să facă restul.

— Voi doi, patrulați pe un perimetru de vreo opt sute de metri, le ceru Valentine lui Michael și lui Stephen. Nu vrem ca vreunul dintre micii lui prieteni abjecți să-i simtă duhoarea. Robert și cu mine vom păzi prizonierul.

Stephen încuviință scurt, nerăbdător să-i facă voia lui Valentine.

— Și când se trezește? întrebă Michael.

— Dacă chestia asta se trezește, Robert și cu mine îl vom chestiona în privința crimelor sale și în legătura cu ce știe despre crimele tovarășilor lui, răspunse Valentine. Odată ce avem mărturisirea lui, îl vom preda Conclavului pentru a fi pedepsit. Te satisface asta, Michael?

Nu părea să-i pese foarte tare de răspuns, iar Michael nu-i oferi unul.

— Așadar, acum așteptam? întrebă Robert, odată ce rămaseră singuri.

Valentine surâse.

Când voia asta, zâmbetul lui Valentine înainta ca un vierme până în cea mai fortificată inimă, topind-o dinăuntru în afară.

Dar acesta nu era menit să te încălzească. Acesta era un zâmbet rece și îl îngheță pe Robert până în măduva oaselor.

— Am obosit să aștept, spuse Valentine și scoase un pumnal.

Lumina lunii sclipi pe tăișul pur din argint.

Înainte ca Robert să poată să spună ceva, Valentine lipi lama pumnalului de pieptul dezgolit al bătrânului. Urmă un sfârâit al cărnii, apoi un urlet, când prizonierul se trezi în agonie.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș face-o, spuse Valentine calm, în timp ce trăsăturile bărbatului începeau să capete o înfățișare lupească, blana răsărind peste tot pe trupul lui gol. Am de gând să te rănesc, da. Dar transformă-te în lup și, îți jur, te voi ucide.

Transformarea se opri la fel de brusc precum începuse.

Bătrânul emise o serie de tușituri chinuitoare, care îi scuturară din cap până-n picioare trupul slăbănog. Era slab, atât de slab, încât coastele îi ieșeau prin pielea palidă. Avea adâncituri sub ochi și numai câteva șuvițe cărunte îi acopereau țeasta cu pete maro de bătrânețe. Lui Robert nu-i trecuse niciodată prin minte că un vârcolac putea să cheleasă. În alte împrejurări, gândul probabil l-ar fi amuzat.

Dar nu era nimic amuzant în sunetul pe care îl scoase bătrânul atunci când Valentine trasă o dungă cu vârful pumnalului de la clavicula proeminentă la ombilic.

— Valentine, e doar un om bătrân, spuse Robert șovăitor. Poate c-ar trebui să…

— Ascultă-l pe prietenul tău, zise bătrânul cu un glas implorator, murmurat. Aș putea să-ți fiu bunic.

Valentine îl lovi peste față cu mânerul pumnalului.

— Nu e niciun fel de om! îi spuse lui Robert. E un monstrul Și face lucruri pe care n-ar trebui să le facă, nu-i adevărat?

Vârcolacul, aparent ajungând la concluzia că dacă miza pe cartea bătrâneții și a slăbiciunii nu avea să iasă din asta, se îndreptă de spate și își dezveli dinții ascuțiți. Vocea lui, când vorbi, își pierduse tremurul.

— Cine ești tu, vânătorule de umbre, să-mi spui mie ce-ar trebui și ce n-ar trebui să fac?

— Așadar, recunoști, zise Robert nerăbdător. Ai încălcat Acordurile.

Dacă ar fi mărturisit atât de ușor, ei ar fi putut să termine cu această afacere sordidă, să predea prizonierul Conclavului, să plece acasă.

— Nu-mi dau consimțământul ucigașilor și molâilor! se răsti vârcolacul.

— Din fericire, nu am nevoie de consimțământul tău, îi spuse Valentine. Am nevoie doar de informații. Tu îmi spui ce am nevoie să știu, iar noi îți dăm drumul.

Asta nu era ceea ce discutaseră ei, dar Robert își ținu limba în frâu.

— Acum două luni, o haită de vârcolaci a omorât un vânător de umbre la liziera de vest a acestei păduri. Unde îi pot găsi?

— Și de unde să știu eu?

Zâmbetul înghețat al lui Valentine reveni.

— Mai bine ai spera să știi, căci altminteri nu-mi vei fi de niciun folos.

— Prea bine atunci, dacă mă gândesc mai bine, poate că am auzit vorbindu-se de acest vânător de umbre despre care vorbești. Lupul lătră un râset. Aș fi vrut să fiu acolo să-l văd cum moare. Să-i gust carnea dulce. Frica e cea care dă gustul cărnii, să știi. Cea mai bună dintre toate este atunci când plâng mai întâi, puțină sărătură cu dulceața. Și, potrivit zvonurilor, blestematul ăsta de vânător de umbre al tău a plâns râuri de lacrimi. Un laș, asta a fost.

— Robert, ține-i gura deschisă!

Vocea lui Valentine era calma, dar Robert îl cunoștea prea bine pe Valentine pentru a sesiza furia care clocotea dedesubt.

— Poate dacă am sta o clipă să…

— Ține-i gura deschisă!

Robert îl apucă pe bătrân de fălcile lui slabe și îl forță să le deschidă.

Valentine apăsă latul pumnalului pe limba bărbatului și o ținu acolo în timp ce țipătul bărbatului se transformă într-un urlet, pe măsură ce mușchii lui slăbănogi ieșiră în afară și blana răsări pe trupul lui, limba i se umplu de bășici și bule, și atunci, exact când lupul complet transformat își rupse legăturile, Valentine îi reteză limba. În timp ce din bot îi țâșnea sânge, Valentine crestă o linie ascuțită peste mijlocul lupului. Tăietura era sigură și adâncă, iar lupul căzu la pământ, cu intestinele împrăștiindu-i-se din rană.

Valentine sări deasupra creaturii care se zvârcolea, împungând-o și spintecând-o, sfâșiindu-i blana, jupuindu-i pielea până la oasele perlate, cu toate că ea se zbătea neajutorată sub el, cu toate că lupta o seca și privirea îi devenea fixă, cu toate că trupul său frânt, care își revendica forma umană, zăcea pe pământul însângerat, chipul unui bătrân din care sângele se scursese, lăsându-l palid și lipsit de viață sub cerul nopții.

— Ajunge, continua Robert să spună, încet, inutil. Valentine, ajunge!

Dar nu făcu nimic să-l oprească.

Și când prietenii lui se întoarseră din patrulat și îi găsiră pe Valentine și pe Robert stând în picioare lângă cadavrul eviscerat, el nu contrazise versiunea desfășurării evenimentelor prezentată de Valentine: vârcolacul scăpase din legături și încercase să fugă. Luptaseră aprig cu el și îl omorâseră pentru a se apăra.

În mare, povestirea lui era, practic, adevărată.

Stephen îl bătu pe Valentine pe spate, compatimindu-l pentru că pierduse potențiala pistă către ucigașul tatălui său. Michael își încrucișă privirea cu a lui Robert, întrebarea fiind clară, de parcă ar fi pus-o cu voce tare. Ce s-a întâmplat cu

adevărat?

Ce ai lăsat să se întâmple?

Robert privi în altă parte.

Isabelle îl evita. Beatriz clocotea de mânie din pricina lui. Ceilalți fremătau exaltați în legătură cu aventura din noaptea precedentă și cu cea secretă care urma. Julie și Marisol doar repetau promisiune criptică a lui George — că ceva bun se întrevedea la orizont, și dacă Simon voia să afle despre asta, avea să fie nevoit să li se alăture.

— Nu cred ca Isabelle ar vrea să mă vadă acolo, îi spuse lui Sunil în timp ce ciugulea prudent din movila aburindă de forme vagi de legume care trecea drept prânz.

Sunil scutură din cap și rânji. Rânjetul nu facea casă bună cu chipul lui; Sunil cu un rânjet era ca un klingonian[18] în tutu. Era un băiat neobișnuit de ursuz, care părea să considere veselia drept un semn de neseriozitate și îi trata pe oameni pe măsură.

— Ea ne-a cerut să te convingem să vii. A spus „cu orice preț”. Așadar, tu să-mi spui, Simon — zâmbetul tulburător se lăți —, care este prețul?

— Nici măcar nu o cunoști, precizează Simon. De ce ești brusc atât de dispus să faci orice îți spune ea să faci?

— Vorbim despre aceeași fată, da? Isabelle Lightwood?

— Da.

Sunil clătină din cap cu uimire.

— Și mai trebuie să întrebi?

Deci acesta era noul ordin: cultul lui Isabelle Lightwood. Simon trebui să recunoască, putea să înțeleagă pe deplin cum o încăpere plină de oameni, altminteri raționali, puteau să cadă cu totul sub vraja ei și să se lase în voia ei.

Dar de ce voia ea ca ei să facă asta?

---

18 Klingonienii sunt o rasă fictivă de războinici în universul Star Trek

Se decise că avea să se ducă pentru a vedea cu ochii lui. Pur și simplu ca să înțeleagă ce se petrecea și să se asigure că totul e în regula.

Nu pentru că el voia cu disperare să fie alături de ea. Sau să o impresioneze. Sau să îi facă pe plac.

Dacă se gândea mai bine, poate că Simon înțelegea cultul lui Isabelle mai bine decât ar fi vrut să recunoască.

Poate că fusese membru fondator.

— Tu intenționezi să faci cil

La ultimul cuvânt, vocea lui Simon sări cu două octave peste normal.

Jon Cartwright chicoti.

— Calmeaza-te, mama. Ai auzit-o.

Simon privi în încăpere la prietenii săi (și la Jon). În ultimul an, ajunsese să-i cunoască și pe dinăuntru, și pe dinafară, sau cel puțin așa credea el. Julie își rodea unghiile până la sânge atunci când era agitata. Marisol dormea cu o sabie sub pernă, pentru orice eventualitate. George vorbea în somn, de obicei despre tehnicile de tundere a oilor. Sunil avea patru iepuri pe post de animale de companie, despre care povestea în mod constant, mereu îngrijorat că micul Ringo era sâcâit de frații lui mai mari și mai pufoși. Jon își acoperise un perete din camera lui cu dactilopicturile verișoarei lui mai mici și îi scria câte o scrisoare în fiecare săptămână. Toți se dedicaseră cauzei vânătorilor de umbre; trecuseră prin chinuri infernale pentru a se dovedi la înălțimea exigențelor instructorilor lor și ale celorlalți colegi. Aproape că încheiaseră anul fără nicio rană fatală sau mușcătură de vampir… iar acum asta!

— Ha-ha, foarte amuzant, zise Simon, sperând că reușea într-un fel acceptabil să-și mascheze disperarea din voce. Bună glumă pe seama mea, să vă răzbunați pe mine pentru că am dat înapoi azi-noapte. Să mori de râs! Ce urmează? Vreți să mă convingeți că se face un alt film de rahat cu Ultimul războinic al aerului? Dacă vreți să vedeți cum o iau razna, există modalități mai ușoare.

Isabelle își dădu ochii peste cap.

— Nimeni nu vrea să te vadă luând-o razna, Simon! Sincer, puțin îmi pasă dacă vii sau nu.

— Deci treaba e serioasă, zise Simon. Voi vorbiți serios, nu glumiți deloc, chiar plănuiți pe bune să invocați un demon? Aici, în mijlocul Academiei Vânătorilor De Umbre? în toiul petrecerii de sfârșit de an? Pentru că voi credeți că va fi… distractivi.

— Evident că nu intenționăm să invocăm demonul în toiul petrecerii, replică Isabelle. Asta ar fi o prostie.

— O, desigur, rosti Simon tărăgănat. Asta ar fi o prostie.

— Îl vom invoca aici, în camera de recreere, preciză Isabelle. Apoi îl vom aduce la petrecere.

— Apoi îl vom omorî, firește, interveni Julie.

— Firește, o imită Simon.

Se întreba dacă nu cumva el se afla în plin atac cerebral.

— Tu faci din țânțar armăsar, îi zise George.

— Mda, e doar un demon pitic, adăugă Sunil. Nu-i mare chestie.

— Îhî. Simon gemu. Absolut. Nu-i mare chestie.

— Imaginează-ți expresia de pe chipurile tuturor când vor vedea ce putem face!

Marisol aproape că radia la acest gând.

Beatriz nu era acolo. Dacă ar fi fost, poate că ar fi putut să le bage mințile în cap. Sau să îl ajute pe Simon să-i lege și să-i închidă în debara până ce semestrul se încheia, iar Isabelle se întorcea la New York, unde îi era locul.

— Și dacă ceva nu merge cum trebuie? sublinie Simon. Voi nu v-ați confruntat niciodată cu un demon în condiții de luptă, nu fără ca profesorii să vă păzească spatele. Voi nu știți…

— Nici tu nu știi. se răsti Isabelle. Cel puțin, nu îți amintești, am dreptate?

Simon nu spuse nimic.

— În vreme ce eu am nimicit primul meu demon pitic când aveam șase ani, spuse Isabelle. După cum le-am spus prietenilor

tăi, nu e mare scofală. Și ei au încredere în mine.

Eu am încredere în tine — asta era ceea ce trebuia el să-i spună. Știa că ea o aștepta. Cu toții așteptau.

Nu putu.

— Nu te pot convinge să renunți? o întrebă el în schimb.

Isabelle ridică din umeri.

— Poți să continui să încerci, dar ne-ai face să ne pierdem cu toții timpul.

— Atunci, va trebui să găsesc o altă cale să vă opresc, zise Simon.

— Ai să ne torni? îl întrebă Jon batjocoritor. Ai să plângi ca un bebeluș și-ai să ne pârăști la magicianul tău preferat? Pufni. Odată ce ajungi cățelușul unui profesor, rămâi veșnic cățelușul unui profesor.

— Taci din gură, Jon!

Isabeue îi trase o palmă peste braț cu blândețe. Simon ar fi trebuit probabil să fie încântat, dar palma necesita atingere, iar el prefera ca Isabelle și Jon să nu intre în niciun fel de contact fizic.

— Ai putea să încerci să ne pârăști, Simon, spuse Isabelle. Dar eu voi nega. Și atunci pe cine vor crede ei: pe cineva ca mine sau pe cineva ca tine? Un mundan oarecare.

Rosti „mundan” exact cum o facea Jon mereu. Ca și cum era un sinonim pentru „nimic”.

— Asta nu te caracterizează, Isabelle. Tu nu ești așa.

Nu era sigur dacă încerca să o convingă pe ea sau să se convingă pe sine.

— Tu nu știi cum sunt eu, îți amintești?

— Te cunosc destul.

— Atunci știi că ar trebui să ai încredere în mine. Dar, dacă nu vrei, da-i drumul. Toarnă-ne, zise ea. Și atunci vor ști toți cum ești tu. Ce fel de prieten ești.

Simon încercă.

Știa că era ceea ce trebuia să facă.

Cel puțin, credea că era ceea ce trebuia să facă.

A doua zi dimineață, înaintea prelegerii, se duse la biroul Catarinei Loss — Jon avea dreptate, ea era magicianul și membrul lui preferat din corpul profesoral și singura căreia putea să-i încredințeze un asemenea lucru.

Ea îl primi, îl invită să se așeze și îi oferi o cană de ceva al cărui abur avea o alarmantă nuanță de albastru. El refuză.

— Așadar, Diurnule, înțeleg că ai ceva să-mi spui?

Catarina îl intimida cumva mai puțin decât la începutul anului — ceea ce era oarecum la fel cu a spune că Jar Jar Binks era „cumva mai puțin" enervant în Războiul stelelor: Episodul II decât fusese în Războiul stelelor Episodul I.

— Este posibil ca eu să știu ceva ce... Simon își drese glasul. Vreau să spun, dacă s-ar întâmpla ceva ce...

Nu își îngăduise să se gândească până la capăt ce avea să se întâmple odată ce cuvintele îi ieșeau din gură. Ce avea să li se întâmple prietenilor lui? Ce avea să i se întâmple lui Isabelle, căpetenia lor? Nu prea putea să fie exmatriculată de la o Academie la care nu era înmatriculată... însă Simon aflase destule despre Conclav până acum ca să știe că existau pedepse mult mai rele decât să fii exmatriculat. Era, oare, o încălcare a Legii invocarea unui demon neimportant pentru a-l folosi drept truc la o petrecere? Oare era pe punctul de a-i distruge viața lui Isabelle?

Catarina Loss nu era vânător de umbre; avea și ea secretele ei pe care le păstra față de Conclav. Poate că era dispusă să mai păstreze unul, dacă asta însemna să îl ajute pe Simon și să o apere pe Isabelle ca să nu fie pedepsită.

În timp ce mintea lui desfășura tot felul de posibilități sumbre, ușa biroului se deschise brusc și decana Penhallow își vârî înăuntru capul blond.

— Catarina, Robert spera să stea puțin de vorbă cu tine înainte de sesiunea lui de... O, scuze! Nu mi-am dat seama că aveai treabă.

— Intră! o invită Catarina. Simon tocmai era pe punctul de a-mi spune ceva interesant.

Decana păși în birou, ridicând din sprâncene la Simon.

— Pari foarte serios, îi spuse ea. Dă-i drumul, varsă tot. Ai să te simți mai bine. E ca și cum ai vomita.

— Ce e ca și cum aș vomita? o întrebă el, derutat.

— Știi tu, ca atunci când îți este greață. Uneori ajută să dai totul afară.

Cumva, Simon nu credea că a-și vomita confesiunea direct în fața decanei avea să-l facă să se simtă mai bine.

Nu se dovedise Isabelle destul de curajoasă — nu doar în fața lui, ci și în fața întregului Conclav, a tuturor? La urma urmelor, ea salvase lumea. De câte dovezi mai avea nevoie cineva pentru a stabili că ea era una dintre oamenii de treabă?

De câte dovezi mai avea el nevoie?

Simon se ridică și spuse primul lucru care îi trecu prin minte:

— Am vrut doar să vă spun că nouă ne-a plăcut foarte mult tocana de sfeclă pe care ne-au servit-o la cină. Ar trebui s-o mai servească și altă dată.

Decana Penhallow îi aruncă o privire ciudată.

— Simon, aia nu era sfecla.

Asta nu-l surprinse, căci mâncarea avusese o consistență granuloasă ciudată și un gust ce aducea a bălegar.

— În fine… indiferent ce era, a fost delicioasă, spuse el iute. Ar fi mai bine să plec. Nu vreau să pierd începutul prelegerii finale a domnului Inchizitor Lightwood. Au fost deosebit de interesante.

— Într-adevăr, spuse Catarina sec. Au fost aproape la fel de delicioase precum tocana.

În cea mai mare parte a timpului petrecut la Academie, Robert îl urmărise pe Valentine de la distanță. Cu toate că Robert era mai mare ca vârstă, el se uita cu respect la Valentine, care reprezenta tot ce voia Robert sa fie. Valentine excela la antrenamente fără să facă eforturi vizibile. Putea să întreacă pe oricine cu orice armă. Era nepăsător cu afecțiunea lui, sau cel puțin așa părea sa fie, și era iubit. Nu multă lume remarcase pe cât de puțini îi iubea și el. Însă Robert remarcase, deoarece, atunci când privești de pe tușă, fără să fii văzut, e mai ușor să vezi limpede.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că și Valentine îl observa.

Nu până spre începutul acelui an, în ziua în care Valentine îl prinse singur pe unul dintre coridoarele subterane și întunecate ale Academiei și îi spuse încet:

— Îți cunosc secretul.

Secretul lui Robert, pe care nu îl spusese nimănui, nici măcar lui Michael: încă se temea de peceți.

De fiecare data când își desena o rună, trebuia să-și țină respirația și să-și forțeze degetele să nu tremure. Întotdeauna șovăia. În clasă, era de-abia perceptibil. În luptă, asta putea constitui diferența de o fracțiune de secundă dintre viață și moarte, iar Robert știa asta. Ceea ce-l facea să șovăie și mai tare, în orice. Era puternic, deștept, talentat; era un Lightwood. Ar fi trebuit să fie printre cei mai buni. Dar nu putea să acționeze din instinct. Nu-și putea opri mintea să nu gonească spre potențialele consecințe. Nu se putea opri să nu-i fie frică — și știa că, în cele din urmă, asta avea să fie sfârșitul lui.

— Te pot ajuta, îi spuse Valentine atunci. Te pot învăța ce să faci cu frica.

De parcă era așa de simplu — și, sub atenta îndrumare a lui Valentine, era.

Valentine îl învățase să se retragă într-un colț al minții lui pe care frica nu îl putea atinge. Să se separe de acel Robert Lightwood care știa cum să-i fie frică — și apoi să domine acea versiune mai slabă și detestabilă a sa.

— Slăbiciunea ta te face să fii furios, așa cum și trebuie, îi

spusese Valentine. Folosește furia pentru a o stăpâni — și apoi pentru a stăpâni orice altceva. Într-un fel, Valentine îi salvase viața lui Robert. Sau, cel puțin, singura parte din viața lui care conta.

Îi datora totul lui Valentine.

Cel puțin îi datora adevărul.

— Tu nu ești de acord cu ce-am făcut, spuse Valentine calm, în timp ce soarele se întrezărea la orizont.

Michael și Stephen încă dormeau. Robert petrecuse orele nopții privind țintă cerul, meditând la cele petrecute și la ceea ce trebuia să facă în continuare.

— Tu crezi că mi-am pierdut controlul, adaugă Valentine.

— Aia n-a fost autoapărare, spuse Robert. A fost tortură. Crimă.

Robert era așezat pe una dintre buturugile din jurul rămășițelor focului de tabără. Valentine se lăsă și el alături.

— Ai auzit lucrurile pe care le-a spus. Înțelegi de ce a trebuit redus la tăcere, zise Valentine. Trebuia să i se dea o lecție, iar Conclavul nu ar fi avut voința necesară. Știu că ceilalți nu ar înțelege. Nici măcar Lucian. Dar tu… noi ne înțelegem unul pe celălalt, tu și cu mine. Tu ești singurul în care pot să am cu adevărat încredere. Am nevoie ca tu să ții asta pentru tine.

— Dacă ești atât de sigur că ai făcut lucrul corect, atunci de ce să ții secret?

Valentine râse încetișor.

— Mereu ești foarte sceptic, Robert. Asta e ceea ce ne place cel mai mult la tine.

Zâmbetul îi păli.

— Unii dintre ceilalți încep să aibă îndoieli, continuă Valentine. Legate de cauză, de mine… Flutură din mână pentru a alunga negările lui Robert înainte ca acestea să poată fi rostite cu voce tare. Să nu crezi că nu pot să-mi dau seama. Toți vor să fie loiali atunci când e ușor. Dar când lucrurile devin dificile… Scutură din cap. Nu pot să contez pe toți așa cum mi-ar fi plăcut

să o fac. Dar cred că pe tine pot conta.

— Bineînțeles că poți.

— Atunci vei tăinui față de ceilalți cele petrecute noaptea trecută, spuse Valentin. Chiar și față de Michael.

Mult mai târziu — prea târziu — îi trecu prin minte lui Robert că Valentine probabil avusese o versiune a acestei discuții cu fiecare membru al Cercului. Secretele îi legau pe oameni unul de celălalt, iar Valentine era destul de deștept să știe asta.

— El este parabatai-ul meu, sublinie Robert Nu am secrete față de el.

Valentine își ridică sprâncenele a mirare.

— Și tu crezi că el nu are secrete față de tine?

Robert își aminti de noaptea precedentă, de ceea ce Michael încercase din răsputeri să nu spună. Acela era un secret — cine știe câte mai existau?

— Tu îl cunoști pe Michael mai bine decât oricine altcineva, zise Valentine. Și totuși, îmi imaginez că există lucruri pe care le știu despre el care te-ar putea surprinde…

Se lăsă tăcerea între ei, în timp ce Robert cumpănea acest aspect.

Valentine nu mințea și nici nu emitea laude de sine nemeritate. Dacă spunea că știa ceva despre Michael, ceva secret, atunci era adevărat.

Iar asta era o tentație, ispitindu-l pe Robert.

Trebuia doar să întrebe.

Voia să știe; nu voia să știe.

— Cu toții avem loialități concurente, răspunse Valentine, înainte ca Robert să cedeze în fața ispitei. Conclavului i-ar plăcea să simplifice aceste lucruri, dar ăsta este un alt exemplu al obtuzității lor. Îl iubesc pe Lucian, parabatai-ul meu. O iubesc pe Jocelyn. Dacă aceste două iubiri ar ajunge vreodată să intre în conflict…

Nu era nevoie să ducă gândul la capăt. Robert știa ce știa

Valentine, și înțelese că Valentine își iubea parabatai-ul suficient încât să o permită. La fel cum Lucian îl iubea pe Valentine destul încât să nu acționeze niciodată.

Poate că unele secrete erau o binecuvântare.

Îi întinse mâna lui Valentine.

— Ai cuvântul meu. Jurământul meu. Michael nu va ști niciodată despre asta.

Imediat ce cuvintele fură rostite, se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală. Dar nu avea cum să mai dea înapoi.

— Și secretul tău îl cunosc, Robert, îi spuse Valentine.

La asta, un ecou al primelor cuvinte pe care i le adresase vreodată Valentine, Robert simți umbra unui zâmbet.

— Cred că am vorbit despre asta, îi aminti Robert.

— Ești un laș, îi zise Valentine.

Robert tresări.

— Cum poți să spui asta după toate întâmplările prin care am trecut împreună? Știi bine că niciodată nu m-aș da în lături de la vreo bătălie sau…

Valentine clătină din cap, reducându-l la tăcere.

— O, nu mă refer la modul fizic. De asta am avut noi grijă, nu-i așa? Când vine vorba de asumarea unui risc fizic, tu ești cel mai curajos. Supracompensând, poate?

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse Robert bățos — temându-se că știa acest lucru prea bine chiar.

— Nu te temi de moarte sau de rănire, Robert. Te temi de tine însuți și de propria-ți slăbiciune. Îți lipsește credința… îți lipsește loialitatea, deoarece îți lipsește tăria propriilor convingeri. La urma urmelor, cum s-ar putea cineva aștepta să crezi în ceva sau în cineva dacă nu crezi în tine?

Brusc, Robert avu senzația că era transparent și nu prea îi plăcea acest lucru.

— Am încercat odată să te învăț să-ți stăpânești frica și slăbiciunea, îi spuse Valentine. Acum înțeleg c-a fost o greșeală.

Robert își lasă capul în jos, așteptând ca Valentine să-l alunge din Cerc. Să-l exileze departe de prietenii și de îndatorirea lui. Să-i distrugă viața.

Ce ironie că propria sa lașitate era cea care făcuse ca cele mai rele temeri ale sale să devină realitate!

Dar Valentine îl surprinse.

— M-am gândit la aceste aspecte și am o propunere pentru tine, îi spuse Valentine.

— Care este aceasta?

Se temea să spere.

— Renunță, îi răspunse Valentine. Încetează să mai încerci să-ți ascunzi lașitatea, îndoiala. Încetează să încerci să aprinzi o pasiune de nezdruncinat în tine. Dacă nu poți să găsești curajul convingerilor tale, de ce să nu accepți pur și simplu curajul alor mele?

— Nu înțeleg.

— Propunerea mea este asta, îi zise Valentine. Încetează să te mai preocupi atâta dacă ești sau nu sigur. Lasă-mă pe mine să fiu sigur pentru tine. Bizuie-te pe certitudinea mea, pe pasiunea mea. Îngăduie-ți sa fii slab și sprijină-te pe mine, căci amândoi știm că eu pot fi puternic. Acceptă că faci lucrul corect, deoarece eu știu că este lucrul corect.

— Dacă ar fi atât de simplu…, spuse Robert, și nu putu să nege un fior de dorință.

Valentine părea întrucâtva amuzat, ca și cum Robert ar fi dat dovadă de o neînțelegere copilărească a naturii lucrurilor.

— Este doar atât de greu pe cât faci tu să fie, zise el cu blândețe. Este atât de ușor pe cât îngădui tu să fie.

Isabelle se șterse de Simon când el ieși de la prelegere.

— Nouă fix, în camera lui Jon, îi șopti ea la ureche.

— Poftim?

Era ca și cum ea îl informa cu privire la ora exactă și la

locul morții lui — ceea ce, dacă era obligat să-și imagineze ce putea ea să facă în camera lui Jon Cartwright, avea să fie ceva iminent.

— Ora demonului. Știi tu, în caz că încă ești hotărât să ne strici distracția. Îi aruncă un surâs răutăcios. Sau să i te alături.

Pe chipul ei se citea o provocare implicită, o certitudine că el nu avea tupeul să facă niciuna din cele două. Lui Simon i se amintea că, deși se putea ca el să fi uitat că o cunoscuse cândva pe Isabelle, ea nu uitase nimic despre el. De fapt, se putea spune că ea îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși.

Nu mai e valabil își spuse el. Un an la Academie, un an de studiu și de bătălii și de renunțare la cofeină îl schimbase. Așa trebuia.

Întrebarea era: îl schimbase în ce?

Ea îi dăduse ora greșită.

Firește că o făcuse. Când Simon dădu buzna în camera lui Jon Cartwright, ei erau aproape gata să încheie ritualul.

— Nu puteți să faceți asta, le spuse Simon. Opriți-vă și gândiți-vă.

— De ce? îl întrebă Isabelle. Dă-ne doar un singur motiv bun. Convinge-ne, Simon!

El nu era bun la discursuri. Și ea o știa.

Simon se simți brusc furios. Asta era școala lui; ăștia erau prietenii lui. Lui Isabelle nu-i pasa de ce se petrecea aici. Poate că nu exista nicio poveste mai profundă, nicio durere ascunsa. Poate ca ea era exact ceea ce părea și nimic mai mult: o persoană frivolă, căreia nu-i păsa decât de ea însăși.

Ceva dinlăuntrul lui se revolta împotriva gândului, dar el îl reduse la tăcere. Aici nu era vorba despre non-relația lui cu non-iubita lui. Nu putea să permită să fie despre asta.

— Nu e doar pentru că este împotriva regulilor, zise Simon.

Cum puteai sa explici ceva ce părea atât de evident? Era

ca și cum încercai să convingi pe cineva că unu plus unu era egal cu doi: pur și simplu era.

— Nu e vorba doar că ați putea fi exmatriculați, ba chiar duși în fața Conclavului. E greșit. Cineva ar putea fi rănit.

— Cineva este întotdeauna rănit, remarcă George, frecându-și trist cotul, pe care, cu doar câteva zile în urmă, Julie mai că i-l despicase cu

— Pentru că nu există o alta cale prin care să înveți, zise Simon, exasperat. Fiindcă este cea mai bună dintre toate opțiunile proaste. Asta? Asta e opusul necesarului. Este ăsta genul de vânător de umbre care vreți să fiți? Genul care se joacă cu forțele întunericului deoarece voi credeți că le puteți manevra? N-ați văzut niciodată un film? N-ați citit o carte de benzi desenate? Așa începe mereu… doar o mică tentație, doar o fărâmă de malefic, și apoi, bum!, sabia ta laser se face roșie și tu respiri printr-o mască mare și neagră și îi retezi mâna fiului tău doar ca să fii rău.

Ei îl priviră fără nicio expresie.

— Lăsați-o balta!

Era amuzant, vânătorii de umbre știau mai multe decât mundanii despre aproape orice. Știau mai multe despre demoni, despre arme, despre fluxurile de putere și magie care modelau lumea. Însă nu înțelegeau tentația. Nu înțelegeau cât de ușor era să faci o alegere mică, teribilă, și încă tuia, și tot așa, până ce te duceai pe panta alunecoasă direct în adâncul iadului. Dura lex — legea e aspră. Atât de aspră, încât vânătorii de umbre erau nevoiți să pretindă că era posibil să fie perfectă. Era singurul lucru pe care îl reținuse Simon din prelegerile lui Robert despre Cerc. Odată ce vânătorii de umbre începeau să alunece, nu se mai opreau.

— Ideea e că asta-i o situație în care nimeni nu are de câștigat. Fie că demonașul vostru stupid scapă de sub control și halește o mulțime de elevi — fie că n-o face, și atunci voi decideți ca data viitoare să invocați un demon mai mare. Și acela o să vă halească. Asta este definiția unei situații în care toată lumea pierde.

— Este un punct de vedere corect, zise Julie.

— Nu e atât de prost pe cât pare, recunoscu Jon.

George își drese glasul.

— Poate…

— Poate c-ar trebui să ne continuăm treaba, propuse Isabelle, și își flutură părul ei negru și clipi din ochii ei mari fără fund și își arboră zâmbetul irezistibil — și, de parcă ar fi aruncat un farmec vrăjitoresc peste încăpere, cu toții uitară că Simon exista și își văzură de treaba lor de a invoca un demon.

El făcuse tot ce putea face. Nu mai rămăsese decât o singură opțiune.

Fugi de acolo.

1984

Michael lăsă o săptămână să treacă înainte de a pune întrebarea de care se temea Robert. Poate că aștepta ca Robert să o aducă el însuși în discuție. Poate că încerca să se convingă singur că nu avea nevoie să știe adevărul, că îl iubea suficient pe Robert încât să nu-i pese — dar părea că nu reușise.

— Faci câțiva pași cu mine? îl întrebă Michael.

Robert accepta să facă o ultimă plimbare prin Pădurea Brocelind, cu toate că sperase să stea departe de pădure până la semestrul următor. Până atunci, amintirea a ceea ce se întâmplase avea să fi pălit, întunericul nu avea să mai pară atât de amenințător, pământul atât de îmbibat de sânge.

Lucrurile fuseseră ciudate între ei în acea săptămână, tăcute și greoaie. Robert păstra secretul referitor la ce îi făcuseră vârcolacului și medita la sugestia lui Valentine potrivit căreia el să fie conștiința lui Robert și tăria lui Robert, că avea să fie mai ușor în acest fel. Cât despre Michael…

Ei bine, Robert nu putea să ghicească ce gândea Michael — despre Valentine, despre Eliza, despre însuși Robert. Și asta era ceea ce facea lucrurile atât de ciudate. Ei erau parabatai; erau două jumătăți ale aceluiași întreg. Robert nu ar fi trebuit să

fie nevoit sa ghicească. Înainte, știuse întotdeauna.

— În regulă, care e povestea adevărată? întrebă Michael, odată ce se afundaseră adânc în codru, astfel încât sunetele campusului se stinseseră de mult.

Soarele încă era pe cer, dar acolo, printre copaci, umbrele erau lungi și se lăsa întunericul.

— Ce i-a făcut Valentine vârcolacului?

Robert nu putu să se uite la parabatai-ul lui. Ridică din umeri:

— Exact ce ți-am spus.

— Nu m-ai mai mințit niciodată până acum, îi reproșă Michael.

Din glasul lui răzbătea tristețe, și altceva, ceva mai rău — exista o urmă de finalitate în el, ca și cum ei doi urmau să-și ia rămas-bun.

Robert înghiți în sec. Michael avea dreptate: până atunci, Robert nu mințise niciodată.

— Și presupun că tu nu m-ai mințit niciodată? îl atacă el pe Michael.

Parabatai-ul lui avea un secret, acum știa asta. Valentine îi spusese.

Urmă o pauză lungă. Apoi Michael vorbi:

— Robert, te mint în fiecare zi.

Cuvintele veniseră ca o lovitură în abdomen.

Asta nu era doar un secret, asta nu era doar o fată. Asta era… Robert nici măcar nu știa ce era.

De nepătruns.

Se opri și se întoarse spre Michael, nevenindu-i să creadă.

— Dacă încerci să mă șochezi ca să-ți spun ceva…

— Nu încerc să te șochez. Eu doar… încerc să-ți spun adevărul. În cele din urmă. Știu că-mi ascunzi ceva, ceva important.

— Ba nu. insistă Robert.

— Ba da, zise Michael, și doare. Și dacă asta mă rănește pe mine, atunci nu pot decât să-mi imaginez... Se opri, inspiră adânc, forțându-se să continue. N-aș putea suporta dacă te-am rănit așa în toți acești ani. Chiar dacă nu mi-am dat seama. Chiar dacă tu nu ți-ai dat seama.

— Michael, n-are nicio noimă ce spui.

Ajunseră în dreptul unui buștean căzut, acoperit de mușchi. Michael se lăsă să cadă pe buștean, părând, deodată, obosit. De parcă ar fi îmbătrânit cu o sută de ani în ultimul minut. Robert se așeză alături de el și puse o mână pe umărul prietenului său.

— Ce este?

Ciocăni ușor în capul lui Michael, încercând să zâmbească, să-și spună că ăsta era el. Ciudat, dar inconsecvent.

— Ce se petrece în găoacea asta de nucă pe care tu o numești creier?

Michael își lăsă capul în jos.

Părea atât de vulnerabil așa, cu ceafa dezgolită și expusă, încât Robert nu putu suporta.

— Sunt îndrăgostit, răspunse Michael în șoaptă.

Robert izbucni în hohote de râs, cuprins de un sentiment de ușurare.

— Asta-i tot? Nu crezi că mi-am dat seama, idiotule? Ți-am spus eu, Eliza e grozavă...

Apoi, Michael spuse altceva.

Ceva ce Robert probabil că auzise greșit.

— Cum? întrebă el, deși nu voia.

De data asta, Michael își înălță capul, întâlni privirea lui Robert și vorbi limpede:

— Sunt îndrăgostit de tine.

Robert sari în picioare înainte să apuce să proceseze cuvintele.

Brusc, părea foarte important să existe un spațiu între el și Michael. Cât mai mult spațiu cu putință.

— Ești ce anume? Nu intenționase să țipe. Nu e amuzant, adăugă Robert, încercând să-și moduleze vocea.

— Nu e o glumă. Sunt îndră…

— Să nu mai spui asta. N-ai s-o mai spui niciodată.

Michael păli.

— Știu că tu probabil… Știu că tu nu simți la fel, că nu ai putea…

Deodată, cu o forță care aproape că-l răsturnă din picioare, Robert fii năpădit de un val de amintiri: mâna lui Michael pe umărul lui. Brațele lui Michael în jurul lui, cuprinzându-l într-o îmbrățișare. Michael luptându-se cu el corp la corp. Michael potrivindu-i cu delicatețe priza pe garda săbiei. Michael culcat în pat la un metru de el, seară de seară. Michael dezbrăcându-se, luându-l de mână, trăgându-l în Lacul Lyn. Michael, cu pieptul gol, cu părul ud, cu ochii strălucind, culcat pe iarbă alături de el.

Lui Robert îi veni să verse.

— Nu trebuie să se schimbe nimic, zise Michael, iar Robert ar fi râs, dacă nu ar fi fost atât de sigur că asta ar fi dus la vomă. Sunt în continuare aceeași persoană. Nu cer nimic de la tine. Sunt doar sincer. Trebuia ca tu să știi.

Iată ce știa Robert: că Michael era cel mai bun prieten pe care îl avusese vreodată și probabil cel mai pur suflet pe care îl cunoscuse vreodată. Că el ar fi trebuit să se așeze alături de Michael, să-i promită că va fi bine, că nimic nu trebuia să se schimbe, că jurământul pe care și-l făcuseră unul altuia era adevărat și pe vecie. Că nu era nimic de speriat în — lui Robert i se întoarse stomacul la acest cuvânt — iubirea lui Michae. Că Robert era un bărbat normal, că atingerea lui Maryse făcea ca trupul lui să prindă viață, că amintirea pieptului dezgolit al lui Maryse făcea ca pulsul lui s-o ia la goană — și că mărturisirea lui Michael nu punea niciuna dintre acestea la îndoială. Știa că ar fi trebuit să-i spună ceva liniștitor lui Michael, ceva de genul „Nu te pot iubi în acest fel, dar te voi iubi pentru totdeauna.”

Dar mai știa și ce aveau să gândească oamenii.

Ce aveau să gândească despre Michael… ce aveau să presupună despre Robert.

Oamenii aveau să vorbească, să bârfească, să suspecteze unele lucruri. Parabatai-ii nu puteau fi împreună unul cu celălalt, firește. Și nici nu puteau… nimic altceva. Dar Michael și Robert erau foarte apropiați; Michael și Robert erau foarte bine sincronizați; cu siguranță oamenii vor dori să știe dacă Michael și Robert erau aceiași.

Cu siguranță oamenii aveau să-și pună întrebări.

Nu putea să accepte asta. Muncise din greu să devină bărbatul care era, vânătorul de umbre care era. Nu putea să suporte ca oamenii să se uite iar la el în acel fel, ca și cum ar fi fost diferit.

Și nici nu putea să suporte ca Michael să se uite la el așa.

Deoarece… dacă și el începea să-și pună întrebări?

— Nu vei mai spune asta niciodată, zise Robert pe un ton glacial. Și dacă vei insista asupra acestui aspect, va fi ultimul lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Mă înțelegi?

Michael doar îl privea din cale-afară de uluit, cu ochii mari și incapabil să înțeleagă.

— Și nici nu vei mai vorbi cu nimeni despre asta. Nu vreau ca oamenii să creadă asta despre noi. Despre tine.

Michael murmură ceva neinteligibil.

— Poftim? zise Robert tăios.

— Am spus, ce să creadă?

— Vor crede că ești dezgustător, răspunse Robert.

— Așa cum crezi tu?

O voce din fundul minții lui Robert spuse: încetează!

Spuse: Asta este ultima ta șansă.

Dar o spuse foarte încet.

Nu era sigură.

— Da, zise Robert, și o rosti cu destulă fermitate încât să nu existe niciun dubiu că vorbea serios. Cred că ești dezgustător. Ți-am făcut un jurământ și îl voi onora. Dar să nu-ți faci iluzii: nimic între noi nu va mai fi la fel. De fapt, de acum înainte, între noi nu mai e nimic, punct.

Michael nu-l contrazise. Nu spuse nimic. Pur și simplu se întoarse, fugi printre copaci și îl lăsă pe Robert singur.

Ce-i spusese, ce făcuse… era de neiertat. Robert știa asta. Își spuse în sinea lui: era vina lui Michael, hotărârea lui Michael.

Își spuse: el nu facea decât ceea ce trebuia să facă pentru a supraviețui.

Dar acum înțelese adevărul. Valentine avea dreptate. Robert nu era capabil de iubire absolută sau de loialitate. Crezuse ca Michael era o excepție, dovada că putea să fie sigur de cineva — că putea să fie stabil indiferent de ce s-ar fi întâmplat.

Acum, acest lucru nu mai exista.

Destul, gândi Robert. Destul cu zbuciumul, destul cu îndoiala de propriile sale alegeri, destul cu căzutul pradă propriei sale slăbiciuni și lipsei de credință. Avea să accepte oferta lui Valentine. Avea să-l lase pe Valentine să aleagă pentru el, să-l lase pe Valentine să creadă pentru el. Avea să facă orice era necesar pentru a se ține de Valentine și de Cerc și de cauza lui.

Era tot ceea ce îi mai rămăsese.

Simon alergă pe coridoarele murdare, alunecă pe podelele mâloase și coborî în goană treptele ciobite, blestemând tot drumul faptul că Academia era o asemenea fortăreață labirintică lipsită de semnal la telefonul mobil. Tălpile lui călcau apăsat pe piatra roasă, plămânii lui gâfâiau și, deși călătoria părea nesfârșită, trecură numai câteva minute înainte să se năpustească în biroul Catarinei Loss.

Ea era întotdeauna acolo, zi sau noapte, iar acea seară nu era diferită.

În fine, ușor diferită: în acea seară nu era singură.

Ea stătea în picioare în spatele biroului ei, cu brațele încrucișate la piept, flancată de Robert Lightwood și de decana Penhallow, toți trei părând atât de sumbri, încât aproape că era ca și cum îl așteptau. El nu-și îngădui să șovăie sau să se gândească la consecințe.

Sau la Izzy.

— Există un grup de elevi care încearcă să invoce un demon! spuse Simon gâfâind. Trebuie să-i oprim.

Niciunul nu păru surprins.

Cineva își drese ușor glasul — Simon se întoarse și o descoperi pe Julie Beauvale ieșind de după ușa pe care el o deschisese în fața ei.

— Ce cauți aici?

— Același lucru ca și tine, îi răspunse Julie. Apoi roși și, stânjenită, ridică ușor din umeri. Presupun că ai adus argumente convingătoare.

— Dar cum ai ajuns aici înaintea mea?

— Am ales scările din aripa de est, evident. Apoi coridorul din spatele încăperii armelor…

— Dar ăla nu se înfundă în sala de mese?

— Numai dacă…

— Poate c-am putea amâna această discuție cartografică fascinantă până mai târziu, propuse Catarina Loss fără asprime. Cred că avem o chestiune mai importantă de care să ne ocupăm.

— Cum ar fi să le dăm o lecție idioților voștri de elevi, mârâi Robert Lightwood și ieși ca o furtună din birou.

Catarina și decana ieșiră după el. Simon schimbă o privire neliniștită cu Julie.

— Tu, ăăă, crezi c-ar trebui să mergem după ei?

— Probabil, răspunse ea, apoi oftă. Am putea la fel de bine să-i lăsăm să ne exmatriculeze pe toți odată.

Porniră după profesorii lor, lăsând o distanță din ce în ce mai mare între ei.

Pe măsură ce se apropiau de camera lui Jon, țipetele lui Robert se auzeau de la jumătatea coridorului. Nu înțelegeau bine cuvintele prin ușa groasă, dar volumul și cadența faceau ca situația să fie clară.

Simon și Julie deschiseră ușa și se strecurară înăuntru.

George, Jon și ceilalți erau aliniați la perete, palizi la față, cu ochii mari, părând cu toții pregătiți pentru un pluton de execuție. În vreme ce Isabelle stătea lângă tatăl ei… zâmbind radioasă!

— Niște ratați, toții bubui Robert Lightwood. Grupul vostru se presupune că este alcătuit din cei mai buni și mai deștepți pe care îi are de oferit această școală și asta este ceea ce aveți voi de demonstrat? V-am avertizat despre pericolele charismei. V-am spus de nevoia de a duce o luptă pentru o cauză dreaptă, chiar dacă asta îi rănește pe cei pe care îi iubiți cel mai mult. Și voi toți nu ați izbutit să ascultați!

Isabelle tuși cu subînțeles.

— Toți, cu două excepții, admise Robert, dând brusc din cap spre Simon și Julie. Bravo! Isabelle a avut dreptate în ceea ce vă privește.

Simon se clătină.

— Totul a fost un test tâmpit? scânci Jon.

— Mai curând un test ingenios, dacă e să mă întrebi pe mine, interveni decana Penhallow.

Catarina arăta ca și cum avea ceva de spus în legătură cu nesăbuiții vânători de umbre care se jucau cu ai lor de-a șoarecele și pisica, dar, ca de obicei, își mușcă limba.

— Cât la sută din notă va fi acest test? întrebă Sunil.

Asta aduse o mulțime de alte țipete. Destule discursuri despre responsabilități sacre și nepăsare, și cât de neplăcută putea fi o noapte în temnițele Orașului Tăcut. Robert tuna și fulgera ca Zeus, decana Penhallow se străduia din răsputeri să nu semene cu o bonă care îi certa pe cei de care avea grijă

pentru că șterpeliseră încă o prăjitură, în timp ce Catarina Loss intervenea din când în când cu remarci sarcastice despre ce li se întâmpla vânătorilor de umbre care socoteau că e distractiv să facă vizite pe teritoriul magicienilor. La un moment dat, ea întrerupse tirada lui Robert Lightwood și adaugă un comentariu critic despre Darth Vader — și o privire pe furiș spre Simon, care îl făcu să se întrebe, nu pentru prima dată, cât de îndeaproape îl urmărea și de ce.

În acest răstimp, Isabelle îl privea pe Simon, cu ceva neașteptat în privire. Ceva care semăna cu… mândria.

— În concluzie, data viitoare, veți asculta ce vă spun cei mai în vârstă! striga Robert Lightwood.

— De ce ar asculta cineva ce ai tu de spus despre lucrurile corecte? i-o trânti Isabelle.

Robert se făcu roșu la față. Se întoarse încet spre ea, țintuind-o cu un soi de privire inchizitorială glacială care ar fi făcut pe oricine să scâncească și să se ghemuiască în poziție fetală. Isabelle nici nu se clinti.

— Acum, că această chestiune sordidă s-a încheiat, v-aș ruga să ne acordați mie și respectuoasei mele fiice puțină intimitate. Cred că avem niște lucruri de pus la punct, zise Robert.

— Dar asta este camera mea! scânci Jon.

Nu fu nevoie ca Robert să vorbească, ci doar să întoarcă acea privire inchizitorială asupra lui; Jon se înfioră.

Fugi, împreună cu toți ceilalți, iar Simon era pe cale să-i urmeze, când degetele lui Isabelle îl apucară de încheietura mâinii.

— El rămâne, îi spuse ea tatălui său.

— Ba cu siguranță nu rămâne.

— Simon rămâne cu mine sau plec eu cu el, zise Isabelle. Astea sunt opțiunile tale.

— Ăă, eu plec bucuros…, începu Simon, „bucuros” fiind substitutul lui politicos pentru „disperat”.

— Tu rămâi! îi porunci Isabelle.

Robert oftă.

— Bine. Rămâi.

Asta puse capăt discuției. Simon se lasă pe marginea patului lui Jon, încercând să-și dorească să fie invizibil.

— Pentru mine este evident că tu nu vrei să fii aici, îi spuse Robert fiicei sale.

— Ce anume m-a trădat? Faptul că ți-am spus de un milion de ori că nu vreau să vin? Că n-am vrut să joc jocul tău stupid? Că am fost de părere că e crud și manipulator și o totală pierdere de timp?

— Da, răspunse Robert. Asta.

— Și totuși, m-ai obligat oricum să vin.

— Da, zise el.

— Uite ce e, dacă tu ai crezut că niște zile petrecute împreună cu forța aveau să dreagă lucrurile ori să compenseze pentru ceea ce tu…

Robert oftă din greu.

— Ți-am mai spus, ce s-a petrecut între mine și mama ta nu are nimic de-a face cu tine.

— Ba are totul de-a face cu mine!

— Isabelle… Robert îi aruncă o privire lui Simon, apoi coborî tonul. Chiar aș prefera să facem asta fără asistență.

— Păcat!

Simon încercă și mai tare să se piardă în peisaj, sperând că poate, dacă încerca destul de tare, pielea lui avea să capete același model ca cearșafurile surprinzător de înflorate ale lui Jon.

— Tu și cu mine n-am discutat niciodată despre timpul petrecut de mine în Cerc sau de ce l-am urmat pe Valentine, zise Robert. Am sperat ca voi, copiii, să nu fiți niciodată nevoiți să cunoașteți acea parte din mine.

— Ți-am auzit prelegerea, la fel ca toată lumea, spuse ea posacă.

— Amândoi știm că povestea croită pentru consumul public nu e niciodată adevărul întreg. Robert se încruntă. Ce nu le-am spus acestor elevi — ce nu am spus nimănui niciodată — e că, spre deosebire de cei mai mulți din Cerc, eu nu eram ceea ce s-ar numi un partizan adevărat. Ceilalți se credeau sabia lui Raziei în formă umană. Ar fi trebuit să o vezi pe mama ta, radiind de moralitate.

— Așadar, acum e vina mamei? Frumos, tată! Foarte frumos. Ar trebui să cred că ești un tip grozav pentru că l-ai citit pe Valentine, dar ai mers oricum alături de el? Pentru că iubita ta a spus așa?

El scutură din cap.

— Nu înțelegi ce vreau să spun. Eu am fost în cea mai mare parte de vină. Mama ta, ceilalți, ei credeau că făceau ceea ce e corect. Îl iubeau pe Valentine. Iubeau cauza. Credeau. Eu n-am reușit niciodată să am acea credință… dar am mers oricum cu ei. Nu pentru că aș fi crezut că e corect. Ci pentru că era ușor. Pentru că Valentine părea foarte sigur. Să substitui certitudinea mea cu a lui părea calea minimei rezistențe.

— De ce îmi spui mie asta?

O parte din venin îi dispăruse din glas.

— Atunci nu am înțeles ce înseamnă să fii cu adevărat sigur de ceva, zise Robert. Nu știam ce senzație e să iubești ceva sau pe cineva dincolo de orice limită. Necondiționat. Credeam că poate, cu parabatai-iul meu, dar atunci…

Înghiți orice ar fi fost pe punctul de a spune. Simon se întrebă ce putea să fie mai rău decât ceea ce deja mărturisise.

— În cele din urmă, am presupus că pur și simplu nu aveam asta în mine. Că nu eram plămădit pentru acel gen de iubire.

— Dacă ai de gând să-mi spui că ai găsit-o cu amanta ta…

Isabelle se cutremură.

— Isabelle! Robert luă mână fiicei sale într-ale lui. Îți spun că am găsit-o cu Alec. Cu tine. Cu… Privi în jos. Cu Max. Să vă am pe voi, copii… a schimbat totul, Isabelle.

— Asta e motivul pentru care atâția ani l-ai tratat pe Alec de parcă era bolnav de ciumă? Așa le arăți copiilor tăi că îi iubești?

La astea, dacă era posibil, Robert păru și mai rușinat.

— Să iubești pe cineva nu înseamnă că nu vei face niciodată greșeli, răspunse el. Am făcut mai multe decât s-ar fi cuvenit. Știu asta. Și pe unele nu voi avea ocazia să le repar. Dar încerc din răsputeri cu fratele tău. El știe cât de mult îl iubesc. Cât de mândru sunt de el. Vreau ca și tu să știi. Voi, copii, sunteți singurul lucru de care sunt sigur și singurul de care voi fi vreodată sigur. Nu Conclavul. Nu, din nefericire, mariajul meu. Voi. Și dacă va fi nevoie, îmi voi petrece restul vieții încercând să vă dovedesc că puteți fi siguri de mine.

Era o petrecere jalnică, genul despre care până și Simon se văzu nevoit să admită că ar fi putut fi însuflețită de un demon sau doi. Decorațiunile — câteva serpentine triste, vreo două baloane insuficient umflate cu heliu și o mână de postere desenate de mână pe care era scris (greșit) „FELICTĂRI!” — arătau de parcă ar fi fost încropite în ultima clipă de un grup de copii de clasa a cincea aflați în detenție. Masa cu gustări era plină cu croasanți râncezi, o caserolă plină cu jeleu portocaliu, un cazan cu tocană și câteva platouri pline vârf cu produse din carne neidentificate. Întrucât electricitatea nu funcționa în Idris și nimănui nu-i trecuse prin minte să angajeze o formație, nu aveau muzică, însă o mână de membri ai corpului profesoral se oferiseră să improvizeze un cvartet pe patru voci. (Asta, după părerea lui Simon, nu se califica drept muzică.) Detașamentul lui Isabelle de persoane care voiau să invoce un demon fusese iertat cu un avertisment ferm, ba chiar li se permisese să participe la petrecere, dar niciunul dintre ei nu părea să aibă prea mult chef de zaiafet — sau, asta era de înțeles, de Simon.

El zăbovea singur lângă bolul cu punci — care mirosea a pește suficient cât să-l împiedice să-și toarne —, când Isabelle i se alătură.

— Îți eviți prietenii? îl întrebă ea.

— Prietenii? Simon râse. Cred că vrei să spui „oamenii care mă urăsc de moarte”. Mda, am tendința de a-i evita pe

aceia.

— Nu te urăsc. Se simt jenați, deoarece tu ai avut dreptate și ei au fost proști. Le va trece.

— Poate.

Nu părea probabil, dar, totuși, nu multe din cele întâmplate în acel an se înscriau în categoria „probabil”.

— Așadar, bănuiesc că trebuie să-ți mulțumesc pentru că ai stat cu mine pe toată durata poveștii cu tata, zise Isabelle.

— N-aș putea spune că mi-ai dat de ales, precizează el.

Isabelle râse, aproape afectuos.

— Tu chiar n-ai habar cum trebuie să decurgă o întrevedere socială, nu-i așa? Eu spun „mulțumesc”, tu răspunzi „cu plăcere”.

— Cum ar fi, dacă eu aș spune că-ți mulțumesc pentru că i-ai prostit pe prietenii mei să creadă că ești o invocatoare de demoni dusă cu pluta, astfel încât ei să poată să intre la belele cu decana, tu mi-ai răspunde…?

— Cu plăcere, pentru că le-am oferit o lecție valoroasă. Isabelle rânji. Una pe care, se pare, tu nu ai avut nevoie s-o înveți.

— Mda. Apropo… Cu toate că fusese un test, cu toate că, aparent, Isabelle voise ca el să o raporteze, încă se simțea vinovat, îmi pare rău că nu mi-am dat seama ce faci. Că n-am avut încredere în tine.

— Era un joc, Simon. Nu trebuia să ai încredere în mine.

— Dar eu n-ar fi trebuit să mă las păcălit. Dintre toți oamenii…

— Nimeni nu se așteaptă ca tu să mă cunoști.

În vocea lui Isabelle exista o blândețe imposibilă.

— Chiar înțeleg asta, Simon. Știu că lucrurile au fost… dificile între noi, dar nu mă amăgesc. Se poate să nu-mi placă realitatea, însă nu o pot nega.

Existau foarte multe lucruri pe care el voia să i le spună.

Și totuși, chiar în acest moment de mare presiune, mintea lui era

Tăcerea stânjenitoare se așternu greoaie între ei. Isabelle își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ei bine, dacă asta e tot, atunci…

— Înapoi la întâlnirea cu Jon? nu se putu abține Simon. Sau… făcea parte din joc?

Spera ca ea că nu sesizeze penibila notă de speranță din glasul lui.

— Ăla a fost un alt fel de joc, Simon. Ține pasul! Ți-a trecut vreodată prin minte că pur și simplu îmi face plăcere să te chinui?

Din nou apăru acel zâmbet răutăcios, iar Simon simțea că zâmbetul ăla avea puterea de a-l pune pe jar; simțea că deja ardea.

— Așadar, tu și el, voi niciodată nu…

— Jon nu este tocmai genul meu.

Următoarea tăcere fu ceva mai confortabilă. Genul de tăcere, gândi Simon, când te zgâiești cu ochii cât cepele la cineva până ce tensiunea poate fi întreruptă numai cu un sărut.

Apleacă-te doar, își spuse în sinea lui, deși, cu toate că nu-și putea aminti de fapt să fi făcut el vreodată primul pas spre o fată ca aceasta, era evident că așa procedase în trecut. Ceea ce însemna că o avea în el. Undeva. Încetează să mai fii las și APLEACĂ-TE naibii!

Încă își mai aduna curajul, când momentul trecu. Ea făcu un pas înapoi.

— Așadar… ce era în acea scrisoare, totuși?

El o învățase pe de rost, I-o putea recita pe loc, să-i spună că era uimitoare, că, deși creierul lui nu-și amintea să o fi iubit, sufletul lui era permanent modelat pentru a se potrivi cu al ei, ca și cum o formă de tăiat prăjituri având conturul lui Isabelle i s-ar fi întipărit în inimă. Dar să scrie era cu totul altceva decât să o spună cu voce tare — în public, nici mai mult, nici mai

puțin.

Ridică din umeri.

— Nu prea îmi amintesc. Doar îți ceream scuze pentru că am țipat la tine atunci. Și altă dată. Așa cred.

— O!

Părea dezamăgită? Ușurată? Iritată? Simon îi cercetă chipul în căutare de indicii, însă era impenetrabil.

— Ei bine… scuzele îți sunt acceptate. Și încetează să te mai holbezi la mine de parcă aș avea un gândac pe nas.

— Iartă-mă. Din nou.

— Și… cred că… îmi pare rău c-am returnat-o fără s-o citesc.

Simon nu-și putea aminti dacă ea îi mai ceruse vreodată scuze. Nu părea genul care să ceară scuze cuiva.

— Dacă mi-ai mai scrie una cândva, s-ar putea chiar s-o citesc, îi spuse ea, cu o indiferența studiată.

— Școala se termină, ai uitat? Weekendul ăsta mă întorc în Brooklyn.

Părea inimaginabil.

— Nu au cutii poștale în Brooklyn?

— Bănuiesc că ți-aș putea trimite o carte poștală cu Podul Brooklyn, admise Simon, după care inspiră adânc și se aruncă înainte: Sau aș putea să-ți livrez personal una. La Institut, vreau să spun. Dacă ai vrea s-o fac. Cândva. Sau ceva de genul ăsta.

— Cândva. Ceva de genul ăsta…

Isabelle medită, lăsându-l în suspans timp de câteva secunde chinuitoare fără sfârșit. Apoi zâmbetul i se lăți atât de tare, încât Simon se gândea că mai are puțin și explodează.

— Bănuiesc că asta e o întâlnire.

Prinți palizi și mai palizi regi

de Cassandra Clare și Robin Wasserman

În acea dimineață Mayhew își cedă ora unei fete cu numai câțiva ani mai mare decât Simon. Părul ei blond-alburiu cădea în inele în jurul umerilor; ochii albaștri-verzui scânteiau, iar gura îi era strânsă într-o linie înverșunată care sugera că ar fi preferat să se (fie în altă parte. Profesorul Mayhew stătea în picioare alături de ea, dar Simon remarcă faptul că el se ținea la distanță și avea grijă să nu se întoarcă cu spatele la ea.

Mayhew se temea.

Ce-am făcut în vacanța de vară de Simon Lewis

Vara asta am locuit în Brooklyn. În fiecare dimineață am alergat în parc. Într-o dimineață, m-am întâlnit cu o ondină care trăia în helești pentru câini. Ea avea…

Simon Lewis se opri pentru a-și consulta dicționarul chthonian-englez, căutând cuvântul „blond” — nu exista nicio intrare. Aparent, cuvintele referitoare la culoarea parului constituiau o chestiune deosebit de neînsemnată pentru creaturile care salașluiau prin dimensiunile demonice. La fel, descoperise el, era și în cazul cuvintelor referitoare la familie, prietenie sau privitul la televizor. Își ronțăi radiera, oftă, apoi se aplecă din nou deasupra paginii. Cinci sute de cuvinte despre cum își petrecuse vacanța de vară trebuiau duse dimineață profesorului de chthoniană, și după o oră de muncă scrisese aproximativ… Treizeci.

Avea păr. Și…

… niște balcoane imense.

— Încerc doar să te ajut, spuse George Lovelace, colegul de cameră al lui Simon, aplecându-se peste umărul lui pentru a scrie un sfârșit propoziției.

— Și eșuezi în mod lamentabil, replică Simon, dar nu-și putu ascunde un zâmbet, îi fusese dor de George peste vară,

mai mult decât se așteptase să-i fie. Îi fusese dor de toate mai mult decât se așteptase — nu numai de noii săi prieteni, ci și de Academia Vânătorilor De Umbre în sine, de ritmurile previzibile ale zilei, de toate lucrurile în legătură cu care își petrecuse lunile plângându-se. Mâzga, umezeala, antrenamentele de dimineață, ciripitul creaturilor captive în pereți... ba chiar îi fusese dor și de supă. Simon își petrecuse cea mai mare parte din primul său an la Academie îngrijorat că nu era locul lui acolo — că, în orice minut, cineva important putea să-și dea seama că făcuse o greșeală îngrozitoare și să-l trimită înapoi acasă.

Abia atunci când se întorsese în Brooklyn, încercând să doarmă sub cearșafurile cu Batman, cu mama lui sforăind în camera de alături, își dăduse seama că acasă nu mai era acasă.

Acasă, în mod inexplicabil, însemna Academia Vânătorilor De Umbre.

Park Slope nu mai era același cartier pe care și-l amintea, nu cu puii de vârcolac ce se jucau veseli în zonele special amenajate pentru căței din Prospect Park, cu magicienii care vindeau brânză de casă și poțiuni de iubire în piața de alimente din Gr and Army Piaza, cu vampirii întinși pe malurile canalului Gowanus, azvârlind cu mucuri de țigară în hipsterii care se plimbau pe acolo. Simon trebuia să-și amintească întruna că ei fuseseră acolo dintotdeauna — Park Slope nu se schimbase; Simon se schimbase. Simon era cel care avea acum Vederea. Simon era cel care tresărea când zărea umbrele pâlpâitoare, iar când Eric avusese proasta inspirație sa se furișeze în spatele lui, își smucise vechiul prieten și îl trântise la pământ cu o mișcare de judo făcută fără pic de efort.

— Frate, icni Eric, făcând ochii mari spre el de pe iarba arsă de soarele de august, pe loc repaus, soldat!

Eric, desigur, credea că el își petrecuse anul la o școală militară — așa cum credeau și restul amicilor, așa cum le spusese Simon mamei și surorii lui. Să mintă aproape pe toți cei pe care îi iubea: acesta era un alt lucru diferit în viața lui din Brooklyn acum, și poate lucrul care îl facea să fie nerăbdător să scape. Una era să mintă în legătură cu locul în care fusese tot anul, să scornească povești destul de nereușite despre incompetenți și instructori militari, cele mai multe copiate din

filmele de duzină din anii optzeci. Cu totul altceva era să mintă în legătură cu cine era el. Fusese nevoit să pretindă că era tipul pe care și-l aminteau cu toții, acel Simon Lewis care credea că existența demonilor și a magicienilor era limitată doar la paginile cărților de benzi desenate, acel Simon Lewis pentru care cea mai apropiată întâlnire cu moartea însemnase să se înece cu o migdală învelită în ciocolată. Însă el nu mai era acel Simon, nici pe departe. Poate că nu era un vânător de umbre, nu încă — dar nici chiar un mundan nu mai era, și obosise să se prefacă a fi.

Singura persoană cu care nu trebuia să se prefacă era Clary, și, pe măsură ce săptămânile treceau, el își petrecea din ce în ce mai mult timp cu ea, explorând orașul și ascultând povești despre băiatul care fusese. Simon încă nu putea să-și amintească ce reprezentaseră unul pentru altul în cealaltă viață, cea în care el fusese vrăjit să o uite — dar trecutul părea să conteze din ce în ce mai puțin.

— Vezi tu, nici eu nu mai sunt persoana care am fost, îi spusese Clary într-o zi, în timp ce beau cea de-a patra cafea la Java Jones.

Simon se străduia din răsputeri să-și transforme sângele în cofeină, pregătindu-se pentru luna septembrie. Cafeaua lipsea cu desăvârșire la Academie.

— Uneori, vechea Clary mi se pare la fel de departe de mine cum probabil este vechiul Simon de tine.

— Ți-e dor de ea? o întrebă Simon.

Dar de fapt voise sa întrebe: Ti-e dor de el? De vechiul Simon. De celălalt Simon. De acel Simon mai bun, mai curajos, cel care el era întotdeauna îngrijorat că nu va mai putea să fie.

Clary scuturase din cap, cu buclele ei roșii ca focul legănându-i-se pe umeri și ochii ei verzi sclipind a certitudine.

— Și nici de tine nu-mi mai e dor, îi răspunsese, cu acea iscusință stranie de a ști ce se petrecea în mintea lui. Deoarece te-ai întors. Cel puțin, așa sper…

El îi strânsese mâna. Era un răspuns suficient pentru amândoi.

— Apropo de ceea ce-ai făcut în vacanța de vară, spuse George acum, trântindu-se pe spate pe salteaua lui deformată, ai de gând să-mi spui odată?

— Ce să-ți spun?

Simon se lăsă pe spate pe scaunul lui — apoi, la auzul sunetului amenințător de lemn care crapă, se aplecă brusc în față din nou. Ca elevi în anul al doilea, lui Simon și George li se oferise oportunitatea de a solicita o cameră la parter, însă amândoi hotărâseră să rămână la subsol. Simon se atașase oarecum de igrasia lugubră — și descoperise că existau anumite avantaje în a fi departe de ochii iscoditori ai corpului profesoral. Fără a mai aminti de căutăturile critice ale elevilor din elită. Deși cei mai mulți vânători de umbre din grupa lor ajunseseră la concluzia că mundanii aveau totuși ceva de oferit, exista acum o grupă cu totul nouă, iar Simon nu era încântat de ideea de a preda din nou lecția. Totuși, de vreme ce scaunul lui nu se hotărâse dacă să se rupă sau nu în două, și ceva blănos și cenușiu fugi printre picioarele sale, se întrebă dacă nu era prea târziu să se răzgândească.

— Simon. Amice. Hai, nu fi rău, zi-mi și mie ceva. Știi cum mi-am petrecut eu vacanța de vară?

— Tunzând oi?

George îi trimisese câteva cărți poștale ilustrate în ultimele două luni. Imaginea de pe fiecare reprezenta un peisaj rural scoțian bucolic. Iar pe spate, o serie de mesaje care se învârteau în jurul unei singure teme:

Plictisit.

Foarte plictisit.

Omoară-ma acum.

Prea târziu, sunt deja mort.

— Tunzând oi, confirmă George. Hrănind oi. Mânând oi. Pierzând vremea cu chestiuni murdare. În timp ce tu… facceai cine știe ce cu o anumita super-războinică cu părul ca pana corbului. N-ai de gând să ma lași să mă bucur și eu prin tine?

Simon oftă. George se abținuse timp de patru zile și

jumătate. Simon presupuse că era mai mult decât ar fi putut să spere.

— De ce crezi c-am făcut ceva cu Isabelle Lightwood?

— O, nu știu, poate pentru că ultima dată când ne-am văzut nu-ți mai tăcea gura în legătură cu ea? George imită un accent american — prost. Ce-ar trebui să fac la întâlnirea cu Isabelle? Ce-ar trebui să spun la întâlnirea cu Isabelle? Cu ce-ar trebui să mă îmbrac la întâlnirea cu Isabelle? Oh, George, tu, zeule scoțian bronzat al iubirii, spune-mi ce să fac cu Isabelle!

— Nu-mi amintesc să-mi fi ieșit din gură aceste cuvinte.

— Redăm în cuvinte limbajul trupului tău, spuse George. Acum, varsă tot.

Simon ridică din umeri.

— N-a mers.

— N-a mers?

Sprâncenele lui George aproape că zburară de pe fruntea lui.

— N-a mers?

— N-a mers, îi confirmă Simon.

— Spui că epica ta poveste de iubire cu cea mai sexy femeie vânător de umbre din generația ei, care se întinde pe mai multe dimensiuni și numeroase incidente de salvare a lumii, s-a terminat cu o ridicare din umeri și un — din nou glasul i se aplatiza într-un accent american — „n-a mers”.

— Mda. Asta spun.

Simon încerca sa para nepăsător, dar probabil că nu îi reuși, căci George se ridică în picioare și îl lovi ușor în umăr pe prietenul lui.

— Îmi pare rău, amice, zise el încet.

Simon oftă din nou.

— Mda.

Am dat-o în bară cu cea mai uluitoare fată din lume.

Nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori.

Ea m-a invitat la clubul ei de noapte preferat, unde am stat ca un idiot tâmpit toată noaptea și o dată chiar m-am împiedicat pur și simplu de propriile mele picioare. Apoi am condus-o la Institut și am dat mâna cu ea de noapte bună.

Da, ați citit corect: Am. Dat. Mâna.

Apoi, am ieșit cu ea la întâlnirea numărul doi, la cinematograful meu preferat, unde am obligat-o să stea până la sfârșit la un maraton Războiul stelelor: Războiul danelor și n-am observat când a adormit, apoi, accidental, i-am insultat gusturile, căci de unde aveam să știu că la un moment dat ieșise cu un magician cu coada, și oricum nu e ca și când aș fi vrut să știu asta, și apoi: m-am concentrat din nou pe o altă strângere de mână de noapte bună.

Întâlnirea numărul trei, o altă idee geniala de-a mea: o întâlnire în patru cu Clary și Jace. Ceea ce poate că ar fi fost bine, exceptând faptul că acum Clary și Jace sunt mai îndrăgostiți decât toți îndrăgostiții din istoria iubirii și eu sunt sigur că-și făceau semne cu piciorul pe sub masă, deoarece aceasta a fost singura dată când Jace a început să-și frece piciorul de al meu din greșeala. (Din greșeala, cred?) (Sper să fi fost din greșeală.) Și apoi am fost atacați de demoni, deoarece se pare că Jace și Clary sunt un gen de magnet pentru demoni, iar eu am fost doborât în circa treizeci de secunde și am cam zăcut într-un colț în timp ce restul au salvat situația și Isabelle și-a pus în aplicare uluitoarele ei scheme de zeiță războinică. Pentru că ea este o uluitoare zeiță războinică — iar eu sunt un împiedicat.

După aceea, au pornit toți într-un super-extraordinar cros pentru a-i urmări pe demoniceea ce i-a trimis pe ceilalți demoni pe urmele noastre, și n-au vrut să mă lase să merg și eu. (A se vedea mai sus: calitatea mea de a fi un împiedicat.) Apoi, când s-au întors, Isabelle nu m-a sunat, probabil fiindcă cefei de zeiță războinică ar vrea să iasă la întâlnire cu un împiedicat ce stă ghemuit ca un laș într-un colț? Și nici eu n-am sunat-o, din același motiv… și, de asemenea, pentru că am crezut că poate

mă va suna ea.

Lucru pe care nu l-a făcut.

Sfârșit.

Simon se hotărî să-i solicite profesorului său de chthoniană o amânare.

Se dovedi ca programa celui de al doilea an era în mare parte asemănătoare cu cea din primul an — cu o excepție. Anul acesta, pe măsură ce lunile se scurgeau spre ziua înălțării, se presupunea ca elevii Academiei Vânătorilor De Umbre să studieze Evenimente actuale. Deși, judecând după ceea ce învățaseră până acum, gândi Simon, ora lor de Evenimente actuale putea fi la fel de bine numită „De ce sunt nasoli elfii”.

În fiecare zi, vânătorii de umbre și mundanii din anul al doilea se înghesuiau în una din sălile de clasă care fuseseră încuiate în anul anterior. (Ceva legat de o invazie de cărăbuși demonici.) Cu toții se strecurau cu greu în niște combinații ruginite de scaun-pupitru care păreau create pentru elevi de două ori mai mici decât ei și îl ascultau pe profesorul Freeman Mayhew explicându-le Pacea Rece.

Freeman Mayhew era un bărbat uscățiv, chel, cu o mustață căruntă a la Hider, și, cu toate că își începea cele mai multe fraze cu „în vremea când eu luptam cu demonii…”, era dificil să ți-l imaginezi luptând chiar și cu o răceală. Mayhew credea că era de datoria lui să-și convingă elevii ca elfii erau vicleni, nedemni de încredere, cu inima împietrită și — nu că acei „politicieni fricoși” care conduceau Conclavul ar fi recunoscut vreodată asta — numai buni să fie exterminați.

Elevii își dădură seama repede că a nu fi de acord — sau chiar a întrerupe pentru a pune o întrebare — îi ridica tensiunea lui Mayhew, o pată roșie furioasă înflorindu-i pe țeastă în timp ce izbucnea:

— Ați fost de față? Nu prea cred!

În acea dimineață, Mayhew își cedă ora unei fete cu numai câțiva ani mai mare decât Simon. Părul ei blond-alburiu cădea în inele în jurul umerilor, ochii albastri-verzui scânteiau, iar gura îi era strânsă într-o linie înverșunată care sugera că ar fi preferat

să se afle în altă parte. Profesorul Mayhew stătea în picioare alături de ea, dar Simon remarcă faptul că el se ținea la distanță și avea grijă să nu se întoarcă cu spatele la ea. Mayhew se temea.

— Haide, o îndemnă țâfnos profesorul. Spune-le cum te cheamă.

Fata continuă să privească podeaua și murmură ceva.

— Mai tare! o repezi Mayhew.

Acum fata își înălță capul și privi întreaga clasă, iar când vorbi, vocea ei se auzi tare și limpede:

— Helen Blackthom, spuse ea. Fiica lui Andrew și Eleanor Blackthom.

Simon o privi mai atent. Helen Blackthom era un nume pe care îl cunoștea prea bine din poveștile pe care i le spunea Clary despre Războiul Întunecat Familia Blackthom pierduse destul în acea luptă, dar el era de părere că Helen și fratele ei Mark pierduseră cel mai mult dintre toți.

— Mincinoaso! strigă Mayhew. Încearcă din nou.

— Dacă pot să mint, n-ar trebui ca acest lucm să vă demonstreze ceva? întrebă ea, dar era clar că deja știa răspunsul.

— Cunoști condițiile prezenței tale aici! se răsti el. Spune-le adevărul sau pleacă acasă.

— Aceea nu e casa mea, zise Helen încet, dar ferm.

După Războiul Întunecat, ea fusese exilată — nu că folosea cineva în mod oficial acel termen — pe Insula Wrangel, un avanpost arctic ce constituia sediul tuturor protecțiilor lumii. Mai era, auzise Simon, o zonă aridă înghețată și pustie. Oficial Helen și iubita ei, Aline Penhallow, studiau protecțiile, care fuseseră reconstruite după Războiul Întunecat. Neoficial Helen era pedepsită pentru accidentul nașterii ei. Conclavul hotărâse că, în pofida vitejiei sale din timpul Războiului întunecat, în pofida trecutului ei impecabil, în pofida faptului că frații ei mai mici erau orfani și nu aveau pe nimeni care să le poarte de grijă în afară de un unchi pe care de-abia îl cunoșteau, nu puteau să

aibă suficientă încredere în ea încât să o primească în mijlocul lor. Membrii Conclavului considerau că deși pielea ei putea să suporte runele angelice, ea nu era un adevărat vânător de umbre.

Simon se gândi că erau cu toții niște idioți.

Nu conta că ea nu avea nicio armă, că era îmbrăcată într-un tricou galben-deschis și jeanși și nu avea rune vizibile. Era limpede, pur și simplu din postura și din controlul pe care îl exercita asupra ei însăși, care transforma furia în demnitate, că Helen Blackthom era un vânător de umbre. O războinică.

— Ultima șansă, marii Mayhew.

— Helen Blackthom, spuse fata din nou, și își dădu părul pe spate, lăsând să i se vadă urechile albe delicate, ambele îngustate spre vârf, tipic elfilor. Fiica lui Andrew Blackthom, vânătorul de umbre, și a lui Lady Nerissa. De la Curtea Elfilor Luminii.

Auzind acestea, Julie Beauvale se ridică și, fără o vorbă, ieși din sala de clasă.

Simon o compătimi sau încercă s-o facă. În ultimele ore ale Războiului întunecat, un elf o omorâse pe sora lui Julie chiar în fața ei. Dar nu era vina lui Helen. Helen era numai pe jumătate elf, și nu acea jumătate conta.

Nu că cineva din Conclav — sau din clasă — părea s-o creadă. Elevii zumzăiau, mormăind insulte la adresa elfilor. În fața clasei, Helen stătea foarte calmă, cu mâinile încleștate la spate.

— O, ia mai tăceți! zise Mayhew cu voce tare.

Simon se întreba, nu pentru prima dată, de ce se făcuse profesor omul ăla, când se părea că lucrul pe care îl disprețuia mai mult decât pe tineri era obligația de a le preda.

— Nu mă aștept ca vreunul dintre voi să respecte această… persoană. Dar ea este aici pentru a vă oferi o poveste cu subiect moralizator. Pe care o veți asculta.

Helen își drese glasul.

— Tata și fratele lui au fost cândva elevi aici, așa, ca voi.

Vorbea blând, pe un ton afectiv neutru, de parcă discuta despre străini. Și poate, la fel ca voi, nu și-au dat seama cât de primejdioase pot să fie spiritele naturii. Ceea ce aproape că i-a distrus.

Era cel de-al doilea an al lui Andrew, tatăl meu, la Academie — continuă Helen — și primul an al lui Arthur. În mod normal, numai cei din anul al doilea erau trimiși în misiune pe tărâmul spiritelor naturii, însă toată lumea știa că Andrew și Arthur luptau unul lângă celălalt. Asta a fost cu mult înainte de Pacea Rece, evident, când spiritele naturii erau constrânse să respecte Acordurile. Dar asta nu le-a oprit să încalce legile acolo unde socoteau ele că puteau să scape nepedepsite. Un copil vânător de umbre fusese luat. Zece elevi de la Academie, însoțiți de unul dintre profesorii lor, au fost trimiși să-l aducă înapoi.

Misiunea a fost un succes… sau ar fi fost, dacă un elf isteț nu i-ar fi prins mâna tatălui meu într-un desiș de mure. Fără să stea pe gânduri, tata a supt sângele dintr-o rană mică și, odată cu el, a înghițit și puțin suc.

Faptul că a băut ceva în Regatul Elfilor l-a adus la bunul plac al Reginei, iar ea l-a obligat să rămână. Arthur a insistat să rămână cu el, căci atât de mult țineau frații unul la celălalt.

Profesorul de la Academie a făcut rapid un târg cu Regina: întemnițarea lor avea să dureze numai o zi.

Desigur, profesorii de la Academie au fost mereu destul de isteți. Dar spiritele naturii erau și mai și. Ce trecea drept o zi în lume dura mult mai mult în Regatul Elfilor.

A durat câțiva ani buni.

Tata și unchiul meu fuseseră dintotdeauna băieți liniștiți, pedanți. Slujeau cu vitejie pe câmpul de luptă, dar preferau biblioteca. Nu erau pregătiți pentru ce li s-a întâmplat în continuare.

Ce li s-a întâmplat în continuare a fost că au întâlnit-o pe Lady Nerissa de la Curtea Elfilor Luminii, elful care avea să devină mama mea, un elf a cărui frumusețe era întrecută doar de cruzimea ei.

Tata nu mi-a povestit niciodată ce a suferit din partea Nerissei, și nici unchiul meu. Dar la întoarcerea lor, amândoi i-au prezentat rapoarte complete Inchizitorului. Eu am fost... invitată să citesc acele rapoarte și să vă comunic detaliile.

Detaliile sunt acestea: timp de șapte ani îndelungați, Nerissa l-a făcut pe tata jucăria ei. L-a legat de ea, nu cu lanțuri, ci cu magia neagră a elfilor. În timp ce servitorii îl țineau întins la pământ, ea i-a legat la gât un colier din argint. Era fermecat. Îl facea pe tata să o vadă nu așa cum era, un monstru, ci ca pe o minune. Îi înșela privirea și inima, și îi transforma ura față de persoana care îl luase în captivitate în iubire. Sau, mai degrabă, în versiunea de iubire stricată de magia elfilor. O adorație claustrofobică. El ar fi făcut orice pentru ea. Și chiar a făcut, în acei șapte ani, totul pentru ea.

Și apoi mai era și Arthur, fratele lui, mai mic decât Andrew și necopt pentru vârsta lui. Bun, ziceau oamenii. Blând.

Lady Nerissa nu vedea niciun rost pentru Arthur, în afară de a-i fi o jucărie, o unealtă, ceva cu care să-l tortureze pe tata și să-i confirme loialitatea.

Nerissa l-a forțat pe tata să trăiască toți acei ani în iubire; l-a forțat pe Arthur să trăiască în durere.

Arthur a fost ars de viu de multe ori, căci focul elfilor îi mistuia carnea și oasele, dar nu îl omora.

Arthur a fost biciuit, un șfichi de spini despicându-i pielea spatelui și lăsându-i răni care nu aveau sa se mai vindece niciodată.

Arthur a fost legat în lanțuri la pământ, cu încheieturile mâinilor și gleznele prinse în cătușe, de parcă era un animal sălbatic, și obligat să privească cele mai rele coșmaruri ale sale desfășurându-se înaintea lui, farmecele elfilor întruchipându-i pe oamenii pe care îi iubea cel mai tare și care mureau în chinuri groaznici sub ochii săi.

Arthur a fost lăsat să creadă că fratele lui îl abandonase, că alesese iubirea elfilor în detrimentul celei pentru cel din propriul lui sânge, iar asta era cea mai rea tortură dintre toate.

Arthur a fost distrus. A durat doar un an. Elfii și-au

petrecut următorii șase ani dansând cu pași apăsați și chicotind deasupra rămășițelor sufletului său.

Și totuși…

Arthur era vânător de umbre, iar vânătorii de umbre nu ar trebui să fie niciodată subestimați. Într-o zi, pe jumătate nebun de durere și amărăciune, a avut o viziune a viitorului său, a mii de zile de agonie, decenii, secole trecând în Regatul Elfilor pe măsură ce el îmbătrânea și devenea o creatură zbârcită și distrusă, întors într-un sfârșit în lumea lui pentru a descoperi că trecuse numai o zi. Că toți cei pe care îi știa erau tineri și întregi. Că ei aveau să se roage pentru moartea lui, așa încât să nu trebuiască să trăiască alături de ceea ce ajunsese el. Regatul Elfilor era un ținut aflat dincolo de timp; puteau să-i fure întreaga lui viață aici — puteau să-i dea zece vieți de tortură și durere — și tot să rămână loiali cuvântului lor.

Groaza acestei sorți era mai puternică decât durerea, și i-a dat tăria de care avea nevoie pentru a se elibera din legăturile sale. A fost forțat să lupte împotriva fratelui său, care fusese fermecat să creadă că trebuia să o apere pe Lady Nerissa cu orice preț. Arthur l-a doborât pe tata la pământ și a folosit însuși pumnalul lui Lady Nerissa pentru a o spinteca de la gât la stern. Cu același pumnal, a tăiat colierul din argint fermecat de la gâtul tatălui meu. Și împreună, amândoi liberi în cele din urmă, au evadat din Regatul Elfilor și s-au întors în lumea lor. Amândoi încă purtându-și cicatricele.

După ce și-au prezentat rapoartele Inchizitorului, au părăsit Idrisul și s-au despărțit. Acești frați, cândva la fel de apropiați precum parabatai-ii, nu mai suportau să se vadă. Fiecare îi amintea celuilalt de tot ceea ce îndurase și pierduse. Niciunul nu putea să-l ierte pe celălalt pentru ceea ce rataseră și pentru ceea ce reușiseră.

Poate că, în cele din urmă, s-ar fi împăcat.

Însă Arthur s-a dus la Londra, în timp ce tata s-a întors acasă, în Los Angeles, unde s-a îndrăgostit repede de imul dintre vânătorii de umbre care se antrena la Institutul din L.A. Și ea l-a iubit și l-a ajutat să uite acei ani de coșmar. S-au căsătorit. Au fost fericiți… și apoi, într-o zi, cineva a sunat la ușa lor. Mama

picta sau developa fotografii în camera ei obscură. Tata era cufundat în cărțile sale. Unul dintre ei a răspuns la ușă și a găsit pe treptele de la intrare două coșuri, în fiecare aflându-se câte un copilaș care dormea. Eu și fratele meu, Mark. Tata, captiv sub vrajă, nu și-a dat seama niciodată că Lady Nerissa îi născuse doi copii.

Tata și soția sa, Eleanor, ne-au crescut ca și cum am fi fost vânători de umbre pursânge. Ca și cum am fi fost ai lor. Ca și cum nu eram monștri corciți care fuseseră strecurați în mijlocul lor de către dușman. Ca și cum nu le-am fi amintit mereu de distrugere și de tortură, de îndelungatul coșmar pe care tata se chinuise atât de mult să-l dea uitării. S-au străduit din răsputeri să ne iubească. Poate că ei chiar ne-au iubit, atât cât ne-ar fi putut iubi cineva. Dar sunt încredințată că Andrew și Eleanor Blackthom erau cei mai buni dintre vânătorii de umbre. Așa că erau destul de deștepți încât să știe, în adâncul inimii lor, că nu eram persoane în care să ai deplină încredere.

Dacă aveți încredere într-un elf, o faceți pe propriul risc, deoarece lor nu le pasă de nimic în afară de ei înșiși. Nu fac decât să răspândească distrugere. Iar arma lor preferată este iubirea umană.

Aceasta este lecția care mi s-a cerut să v-o predau. Și așa am făcut.

— Ce naiba a fost asta? exploda Simon de îndată ce li se dădu drumul de la oră.

— Știu! exclamă George, rezemându-se de peretele din piatră al coridorului — apoi își reconsideră iute gestul când ceva verde și vâscos ieși zbatându-se de sub umărul lui. Vreau să spun, știu că elfii simt niște mici ticăloși, dar cine ar fi știut că sunt maleficii?

— Eu, răspunse Julie, mai palidă la față ca de obicei.

Ea așteptase în fața clasei — sau, mai degrabă, îl așteptase pe Jon Cartwright, cu care acum părea să fie cumva într-o relație romantică. Julie era chiar și mai drăguță decât Jon și aproape la fel de snoabă, dar totuși, Simon crezuse că avea gusturi ceva mai bune.

Jon o cuprinse cu brațul pe după umeri, iar ea se cuibări la

pieptul lui musculos.

Ei fac ca asta să pară foarte simplu, gândi Simon uimit. Dar asta era treaba cu vânătorii de umbre — ei făceau ca totul să pară foarte simplu.

Era vag dezgustat.

— Nu pot să cred că l-au torturat pe bietul om șapte ani, continuă George.

— Dar ce să mai zici de fratele lui! exclamă Beatrice Mendoza. Asta e și mai rău.

George părea sceptic.

— Tu crezi că să fii obligat să te îndrăgostești de o prințesă-elf sexy e mai rău decât să fii ars de viu de câteva sute de ori?

— Eu cred…

Simon își drese glasul:

— Îăă, ce voiam, de fapt, să spun e că ce naiba a fost asta cu Helen Blackthom, să fie târâtă aici ca un soi de arătare de la circ, să o oblige să ne spună povestea aia oribilă despre propria ei mamă?

De îndată ce Helen își încheiase povestea, profesorul Mayhew îi poruncise practic să iasă din încăpere. Ea păruse că vrea să-l decapiteze — dar, în schimb, își plecase capul și se supusese. Simon nu mai văzuse niciodată un vânător de umbre să se poarte în felul acesta, ca și când ar fi fost… îmblânzit. Avea senzația că e îngrețoșător de greșit.

— „Mama” e oarecum un detaliu tehnic în situația asta, nu crezi? îl întrebă George.

— Tu crezi că asta înseamnă că pentru ea a fost amuzant? replică Simon, nevenindu-i să creadă.

— Cred că o mulțime de lucruri nu sunt amuzante, zise Julie cu răceală. Cred că nici să privești cum îți este sora hăcuită nu e amuzant. Așa că să mă scuzi dacă nu-mi pasă prea mult de chestia aia corcită sau de așa-zisele ei sentimente.

Vocea îi tremură când rosti ultimul cuvânt și, brusc, se

strecură de sub brațul lui Jon și o luă la fugă pe coridor.

Jon îi aruncă o căutătură urâtă lui Simon.

— Frumos, Lewis! Foarte frumos!

O luă după Julie, lăsându-i pe Simon, Beatriz și George să zăbovească stânjeniți în tăcerea lăsată în urma lor.

După un moment tensionat, George se scărpină în bărbia lui nerasă.

— Mayhew a fost destul de dur. S-a comportat de parcă ea ar fi o criminală. Se vedea că parcă se aștepta ca ea să-l înjimghie cu o bucată de cretă sau ceva.

— Ea e un spirit al naturii, sublinie Beatriz. Nu poți pur și simplu să lași garda jos cu ei.

— Semi-spirit, o corectă Simon.

— Dar nu crezi că e destul? Conclavul așa trebuie să fi gândit, zise Beatriz. Ce alt motiv ar fi avut să o trimită în exil?

Simon pufni.

— Mda, deoarece Conclavul are întotdeauna dreptate.

— Fratele ei face parte din Vânătoarea Sălbatică, afirmă Beatriz. Ce vrei mai mult de-atât?

— Asta nu e vina lui, protestă Simon.

Clary îi spusese întreaga poveste a prinderii lui Mark Blackthom — modul în care elfii îl răpiseră în timpul masacrului de la Institutul din Los Angeles. Modul în care Conclavul refuza să încerce să-l aducă înapoi.

— El e acolo împotriva voinței sale.

Beatriz începea să pară oarecum supărată.

— Nu ai de unde să știi asta. Nimeni nu are cum s-o știe.

— De unde vine asta? îi întrebă Simon. Voi nu ați pus niciodată botul la prostiile astea anti-repudiați.

Poate că Simon nu-și amintea prea bine zilele sale ca vampir, dar considera că era de datoria lui să nu se împrietenească cu nimeni înclinat să eticheteze mai întâi și abia

apoi să pună întrebări.

— Eu nu sunt anti-repudiați, insistă Beatriz, cu un aer de superioritate. Nu am nicio problemă cu vârcolacii sau cu vampirii. Sau cu magicienii, evident. Dar spiritele naturii sunt diferite. Orice face Conclavul cu ei, sau împotriva lor, este spre binele nostru. Este pentru protecția noastră. Nu crezi că e posibil ca ei să știe ceva mai multe despre asta decât noi?

Simon își dădu ochii peste cap.

— Ai vorbit ca un adevărat vânător de umbre.

Beatriz îi aruncă o privire ciudată.

— Simon… tu îți dai seama că aproape întotdeauna spui „vânător de umbre” ca pe o insultă?

Asta îl opri. Beatriz rareori vorbea cu cineva atât de tăios, și niciodată cu el.

— Eu…

— Dacă tu crezi că e atât de îngrozitor să fii vânător de umbre, nu știu ce cauți aici.

Porni pe coridor spre camera ei — care era, ca restul camerelor elitei din anul al doilea, sus, în unul din turnurile cu o expunere sudică drăguță și cu vedere spre pajiște.

George și Simon se întoarseră în direcție opusă, spre subterane.

— Nu prea ne-am făcut prieteni azi, zise George cu voioșie, lovindu-și ușor colegul de cameră.

Era modul lui George de a spune Nu-ți face griji, o să treacă.

Tropăiră pe coridor, unul lângă celălalt. Curățenia de vară nu făcuse nimic pentru a rezolva tavanele care picurau sau băltoacele de mâzgă suspect de puturoasă care murdăreau calea spre subterane — sau poate că îngrijitorii Academiei pur și simplu nu ajungeau până în zona scursurilor. Indiferent care din cele două variante era, deja în acest moment Simon și George reușeau să parcurgă legați la ochi coridorul; ocoleau băltoacele și se fereau din obișnuință de țevile țâșnitoare.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, zise Simon. Pur și simplu nu cred că e corect.

— Crede-mă, amice, te-ai făcut perfect înțeles. Și, evident, sunt de acord cu tine.

— Zău?

Simon simți o undă de ușurare.

— Bineînțeles, răspunse George. Nu bagi în țarc toată turma din cauza unei singure oi care paște iarba greșită, nu?

— Îăă… corect.

— Pur și simplu nu știu de ce te aprinzi atât de tare din cauza asta.

George nu era genul care să se aprindă prea tare pentru ceva sau, cel puțin, nu era genul care să o recunoască. Pretindea că apatia era crezul familiei.

— E din cauza chestiei cu vampirii? Știi bine că nimeni nu te mai vede așa.

— Nu, nu e asta, răspunse Simon.

Știa că în acele zile prietenii lui nu se mai gândeau la trecutul său de vampir — îl considerau irelevant. Uneori, Simon nu era atât de sigur. Fusese mort… cum putea asta să fie ceva irelevant?

Însă trecutul lui nu avea nimic de-a face cu asta.

Pur și simplu nu era corect felul în care profesorul Mayhew îi poruncea lui Helen, de parcă era un câine dresat, sau felul în care ceilalți vorbeau despre spiritele naturii — de parcă, din pricină că unele spirite ale naturii îi trădaseră pe vânătorii de umbre, toate spiritele naturii erau vinovate, acum și în veci.

Poate că asta era: chestiunea vinovăției transmisă de la o generație la alta, păcatele taților trecute nu numai fiilor, ci și prietenilor, vecinilor și cunoștințelor întâmplătoare care se nimereau a avea urechi de aceeași formă. Nu puteai pur și simplu să pui sub acuzație un întreg popor — ori, în acest caz, speciile de repudiați —, deoarece nu-ți plăcea cum se purtau câțiva dintre ei. Petrecuse destul timp la școala evreiască pentru

a ști cum se terminau astfel de lucruri. Din fericire, înainte ca el să poată să formuleze o explicație pentru George fără să menționeze numele lui Hider, profesoara Catarina Loss se materializă în fața lor.

Se materializă, în sens literal, într-un nor de fum oarecum teatral. Prerogativa unui magician, presupuse Simon, cu toate că a o face pe grozava nu era stilul Catarinei. De obicei, ea se integra printre ceilalți membri ai corpului profesoral al Academiei, făcând să fie ușor de uitat că era magiciană (cel puțin, dacă treceai cu vederea pielea albastră). Dar el observase că, ori de câte ori un alt repudiat se afla în campus, Catarina se dădea peste cap să-și scoată în evidență calitatea de magician.

Nu că Helen era o repudiată, își aminti Simon.

Pe de altă parte, Simon nu era nici el repudiat — sau nu mai fusese de mai bine de un an deja —, iar Catarina încă insista să-l strige Diurnul. Potrivit ei, odată ce ești repudiat, mereu, într-un locșor din subconștient, înglobat în partea sufletului, rămâi un repudiat. Întotdeauna părea foarte sigură de asta, de parcă știa ceva ce el nu știa. După ce vorbea cu ea, adeseori Simon se trezea atingându-și cu vârful limbii caninii, pentru a se asigura că nu-i ieșiseră colți.

— Aș putea vorbi o clipă cu tine, Diurnule? îl întrebă ea. Între patru ochi?

George, care se simțea puțin agitat în preajma Catarinei de când ea îl prefăcuse, pentru foarte scurt timp, într-o oaie, așteptase, firește, o scuză pentru a o lua la sănătoasa. Acum profită.

Simon se trezi surprinzător de bucuros să fie singur cu Catarina; ea, cel puțin, era sigur de partea lui.

— Doamnă profesoara Loss, n-o să vă vină să credeți ce tocmai s-a întâmplat la ora profesorului Mayhew…

— Cum a fost vara ta, Diurnule? îi aruncă un zâmbet vag. Plăcută, sper? Nu prea mult soare?

În tot timpul de când o cunoștea pe Catarina Loss, ea niciodată nu se deranjase să facă conversație. I se părea un moment bizar pentru a începe.

— Știați că Helen Blackthom e aici, nu-i așa? o întrebă Simon.

Ea încuviință din cap.

— Știu cam tot ce se petrece aici. Am crezut că ți-ai dat seama de asta.

— Atunci bănuiesc că știți cum s-a purtat profesorul Mayhew cu ea.

— Ca și cum nu ar fi umană, îmi imaginez.

— Exact! exclamă Simon. Ca pe o mizerie răzuită de pe talpa pantofului său.

— Din experiența mea, acesta e modul în care profesorul Mayhew îi tratează pe majoritatea oamenilor.

Simon clătină din cap.

— Dacă ați fi văzut… a fost și mai rău. Poate c-ar trebui să-i spun doamnei decan Penhallow?

Ideea puse stăpânire pe el numai atunci când îi ieși din gură, dar îi plăcea cum sună.

— Ea poate, știu eu…

Nu era ca și cum i-ar fi putut da detenție.

— Ceva.

Catarina își țugui buzele.

— Tu trebuie să faci ce crezi că e corect, Diurnule. Dar pot să-ți spun că decana Penhallow are prea puțină autoritate în ceea ce privește modul în care este tratată Helen Blackthom aici.

— Dar ea e decana. Ar trebui… o!

Lent, dar sigur, piesele se îmbinară la locul lor. Decana Penhallow era verișoară cu Aline Penhallow. Iubita lui Helen. Mama lui Aline, Jia, Consulul, era chipurile părtinitoare când era vorba de Helen și se recuzase din stabilirea modului în care să fie tratată. Dacă nici măcar Consulul nu putea să intervină în numele lui Helen, atunci, probabil, decana avea și mai puțină speranță de-a o face. Lui Simon i se părea extrem de incorect ca

oamenii care țineau cel mai mult la Helen să fie cei care erau cel mai puțin implicați în deciderea sorții sale.

— De ce să vină Helen aici? întrebă Simon. Știu că pe Insula Wrangel trebuie să fie nasol, dar cum ar putea să fie mai rău decât să fie scoasă la paradă aici, unde toți păreau s-o urască?

— Ai putea să o întrebi singur, îi zise Catarina. Acesta este motivul pentru care am vrut să vorbesc cu tine. Helen m-a rugat să te trimit la cabana ei după ce-ți termini orele de azi. Are ceva pentru tine.

— Da? Ce?

— Și asta va trebui să întrebi singur. Vei găsi cabana la marginea laturii vestice a curții.

— De ce rămâne în campus? întrebă Simon, surprins. Nu putea să înțeleagă de ce venise Helen aici în primul rând, dar era și mai greu să-și închipuie de ce voia să rămână. Sigur are prieteni în Alicante cu care ar putea să stea, adăugă el.

— Sunt sigură că are, chiar și acum, spuse Catarina, pe un ton blând și trist, de parcă, foarte, foarte delicat, dezamăgea un copil. Dar, Simon, tu presupui că a avut de ales.

Simon ezită la ușa cabanei, îndemnându-se să ciocănească. Era unul dintre lucrurile pe care le detesta cel mai tare, să se întâlnească cu o persoană pe care o cunoscuse în viața lui anterioară, așa cum o considera acum. Exista mereu teama că aceasta se aștepta la ceva din partea lui, un lucru pe care el nu îl putea oferi, sau presupunea că el știa ceva ce de fapt uitase. Exista, prea des, o licărire de speranță în ochii lor, care se stingea de îndată ce el deschidea gura.

Cel puțin, își spuse în sinea lui, de-abia o cunoscuse pe Helen. Ea nu se putea aștepta la prea multe din partea lui. Numai dacă nu cumva era ceva ce el nu știa.

Și probabil că era ceva ce el nu știa… Ce alt motiv ar fi avut să-l cheme?

Numai o singură cale să aflu, gândi Simon, și ciocăni la ușă.

Helen se schimbase într-o rochie de vară cu buline, într-o culoare vie, și părea mult mai tânără decât fusese în clasă. De asemenea, mult mai fericită. Zâmbetul i se lăți substanțial când văzu cine era la ușă.

— Simon! Sunt așa de bucuroasă! Intră, stai jos, vrei să mănânci sau să bei ceva? Poate o ceașcă de cafea?

Simon se instală pe singura canapeluță din cameră de zi. Era incomodă și roasă, brodată cu un model floral decolorat, care semăna cu unul dintre lucrurile pe care le-ar fi putut avea bunica lui. Se întrebă cine locuia în mod obișnuit aici sau de ce Academia pur și simplu păstra cabana dărăpănată pentru profesorii invitați. Deși nu-și putea imagina că existau mulți lectori străini care să vrea să locuiască la marginea pădurii, într-o colibă distrusă care semăna cumva cu un bordei în care ar fi putut să locuiască vrăjitoarea din Hansel și Gretel înainte să fi descoperit arhitectura pe bază de cofeturi.

— Nu, mulțumesc, e în regulă… Simon se opri în timp ce înregistra ultimul ei cuvânt. Ai spus cafea.

Noul an școlar începuse de o jumătate de săptămână și Simon se afla deja într-un sevraj grav pricinuit de lipsa cofeinei. Înainte să apuce să spună Da, te rog, o găleată, Helen îi pusese deja în mâini o cană aburindă.

— Așa m-am gândit și eu, zise ea.

Simon înghiți cu lăcomie, cofeina zbâmâind prin organismul lui. Nu știa cum cineva putea să fie om — cu atât mai puțin, în cazul vânătorilor de umbre, super-om — fără doza zilnică.

— De unde o ai?

— Magnus mi-a dăruit prin magie o cafetieră neelectrică, răspunse Helen, zâmbind larg. Un soi de cadou de rămas-bun înainte să plecăm către Insula Wrangel. Acum nu mai pot trăi fără ea.

— Cum este acolo? o întrebă Simon. Pe insulă?

Helen șovăi, iar el se întrebă dacă nu comisese o greșeală. Oare era nepoliticos să întrebi pe cineva dacă îi făcuse plăcere exilul într-o sălbăticie asemănătoare Siberiei?

— Frig, răspunse ea în cele din urmă. Singurătate.

— A!

Ce putea să spună în fața unui asemenea răspuns? „Îmi pare rău” nu părea să fie suficient și ea nu arăta ca și cum își dorea mila lui.

— Dar cel puțin suntem împreună. Aline și cu mine. Asta e ceva. E totul, presupun. Încă nu-mi vine să cred că vrea să se căsătorească cu mine.

— Vă căsătoriți? exclamă Simon. Asta e extraordinar!

— Este, nu-i așa? Helen zâmbi. E greu de crezut câtă lumină poți să găsești în întuneric atunci când ai alături persoana iubită.

— Ea a venit cu tine? o întrebă Simon, uitându-se în jur prin cămănuță.

Mai era o singură cameră, dormitorul, presupuse el, a cărei ușă era închisă. Nu-și amintea să o fi cunoscut pe Aline, dar, după tot ce îi spusese Clary, era curios.

— Nu, răspunse Helen tăios. Asta nu a făcut parte din înțelegere.

— Ce înțelegere?

În loc să răspundă, ea schimbă brusc subiectul.

— Așadar, ți-a plăcut prelegerea mea de azi-dimineață?

Acum Simon era cel care ezita, nesigur cum să răspundă. Nu voia să sugereze că găsise anostă prelegerea ei — însă i se părea la fel de greșit să sugereze că îi plăcuse să audă acea poveste îngrozitoare sau să-l vadă pe profesorul Mayhew umilind-o.

— Am fost surprins ca ai vrut să ții prelegerea, spuse el în cele din urmă. Nu poate fi ușor să spui acea poveste.

— „Vrut” e un cuvânt puternic, îi zâmbi strâmb Helen.

Se ridică să-i mai toarne o ceașcă de cafea, apoi începu să-și facă de lucru cu un teanc de vase din chicinetă. Simon avea senzația că ea încerca doar să-și țină mâinile ocupate. Și poate să evite să-i întâlnească privirea.

— Am făcut o înțelegere cu ei. Cu cei din Conclav. Își trecu agitata mâinile prin părul ei blond, iar Simon îi zări urechile ascuțite. Mi-au spus că dacă vin pentru câteva zile la Academie și îi las să facă paradă cu mine ca un soi de curiozitate semi-elfică, atunci Aline și cu mine putem să ne întoarcem.

— Pentru totdeauna?

Ea râse amar.

— Pentru o zi și o noapte, ca să ne căsătorim.

Simon se gândi, deodată, la ce-l întrebase Beatriz mai devreme în acea zi. De ce încerca din răsputeri să devină vânător de umbre.

Uneori nu prea putea să-și amintească.

— La început, nici măcar n-au vrut să ne lase să ne întoarcem, spuse Helen cu amărăciune. Au vrut să facem nunta pe Insula Wrangel. Dacă poți să-i spui nuntă, într-un loc mizerabil și înghețat, fără ca cineva din cei pe care îi iubești să fie alături de tine. Bănuiesc c-ar trebui să mă simt norocoasă că am obținut măcar atât de la ei.

Mai puțin norocoasă decât dezgustată, sau poate înfuriată, gândi Simon, dar nu i se părea că avea să ajute cu ceva dacă o spunea cu voce tare.

— Sunt surprins că le pasă atât de mult de o prelegere, zise el în schimb. Vreau să spun, nu că n-ar fi fost educativă, dar profesorul Mayhew ar fi putut să ne spună el însuși povestea.

Helen se întoarse cu spatele la ceea ce facea în bucătărie și îi întâlni privirea lui Simon.

— Nu le pasă de prelegere. Nu e vorba de educația voastră. E vorba de umilirea mea. Asta-i tot. Helen se înfioră puțin, apoi zâmbi prea intens, cu ochii strălucitori. Lasă astea. Ai venit aici să primești ceva de la mine… poftim!

Helen scoase un plic din buzunar și i-l dădu lui Simon.

Curios, el îl desfăcu și scoase o mică bucată de hârtie de scris groasă, de culoarea fildeșului, cu un scris de mână familiar.

Simon nu mai respira.

Dragă Simon, scria Izzy.

Știu că mi-am făcut un obicei din a mă năpusti peste tine la școala.

Era adevărat. Isabelle își făcuse apariția fără veste nu numai o data, atunci când el se așteptase mai puțin. De fiecare data când venea în campus, se certau; de fiecare data, lui îi părea rău să o vadă plecând.

Mi-am promis că nu am să o mai fac niciodată. Dar este ceva despre care aș vrea să vorbim. Așadar; aceasta sunt eu care te anunță în avans. Dacă e în regula să vin într-o vizită poți să-i spui lui Helen, iar ea îmi va trimite vorbă. Dacă nu e în regula, poți să-i spui și asta. Cum vrei tu. Isabelle.

Simon citi biletul de mai multe ori, încercând să intuiască tonul de dincolo de cuvinte. Afectuos? Nerăbdător? Practic?

Până în aceasta săptămână, el se aflase la numai un e-mail sau un telefon distanță — de ce să aștepte până ce se întorcea la Academie pentru a-l contacta? De ce să-l contacteze, în general?

Poate pentru că i-ar fi mai ușor să-l respingă pentru totdeauna când el se afla în siguranță pe un alt continent?

Dar, în acest caz, de ce să se deplaseze tot drumul prin portal până în Idris pentru a o face față în față?

— Poate ai nevoie de puțin timp să te gândești? îl întrebă Helen într-un sfârșit.

Uitase că ea era acolo.

— Nu! izbucni Simon. Vreau să spun, nu, n-am nevoie de timp să mă gândesc la asta, dar da, da, poate să vină în vizită. Firește. Te rog să-i spui.

Încetează să mai trăncănești, își porunci el. Destul de rău că se transforma într-un prostovan care vorbea fără rost de fiecare dată când Isabelle se afla în cameră cu el — acum avea de gând să înceapă să o facă doar la auzul numelui ei?

Helen râse.

— Vezi, ți-am spus eu, zise ea cu voce tare.

— Îăă, ce mi-ai spus? o întrebă Simon.

— L-ai auzit, ieși! strigă Helen și mai tare, iar ușa dormitorului se deschise.

Lui Isabelle Lightwood nu-i stătea în fire să pară sfioasă. Însă chipul ei se străduia din plin.

— Surprins?

Când Simon își recăpătă darul vorbirii, în creierul lui nu mai era decât un singur cuvânt disponibil.

— Isabelle!

Orice pârâia și sfârâia între ei părea să fie atât de palpabil, încât chiar și Helen îl putea simți, căci se strecură iute pe lângă Isabelle, intră în dormitor și închise ușa.

Lăsându-i pe cei doi singuri.

— Bună, Simon!

— Bună, Izzy!

— Probabil că, ăăă, te întrebi ce caut aici.

Nu era în firea lui Isabelle să pară atât de nesigură.

Simon încuviință din cap.

— Nu m-ai sunat niciodată, zise ea. Te-am salvat de la decapitarea de către un demon eidolon, iar tu nici măcar un telefon nu mi-ai dat.

— Nici tu nu m-ai sunat, replică Simon. Și… ăăă… de asemenea, am senzația cumva că ar fi trebuit să fiu capabil să mă salvez singur.

Isabelle oftă.

— M-am gândit eu că s-ar putea să gândești așa.

— Pentru că ar fi trebuit, Izzy.

— Pentru că ești un idiot, Simon. Ea se învioră. Dar asta este ziua ta norocoasă, deoarece am hotărât că încă nu renunț. E ceva prea important ca să renunț din cauza unei întâlniri nereușite.

— Trei întâlniri nereușite, sublinie el. De fapt, cu adevărat

proaste.

— Cele mai proaste, se arătă ea de acord.

— Cele mai proaste? Jace mi-a spus că odată ai ieșit cu un triton care te-a făcut să iei cina în râu, zise Simon. Cu siguranță întâlnirile noastre nu au fost atât de proaste ca…

— Cele mai proaste, îi confirma ea, și izbucni în râs.

Simon crezu că inima avea să-i sară din piept la auzul râsului ei — era ceva atât de lipsit de griji, atât de vesel în râsul ei, încât semăna aproape cu o promisiune. Că dacă ei ar fi putut să-și croiască o cale prin toată stânjeneala și durerea și povara așteptărilor, dacă ar fi putut să-și găsească drumul înapoi unul spre celălalt, ceva atât de pur și de voios avea să-i aștepte.

— Nici eu nu renunț, zise Simon, și zâmbetul cu care îl recompensă ea fu și mai bun decât râsul.

Isabelle se instală alături de el pe canapeluță. Simon se simți brusc extrem de conștient de centimetrii care le despărțeau coapsele. Oare trebuia să facă chiar acum o mișcare?

— Am hotărât că New Yorkul era prea aglomerat, zise ea.

— Cu demoni?

— Cu amintiri, îl lămuri Isabelle.

— Prea multe amintiri nu e tocmai problema mea.

Isabelle îi dădu un ghiont. Chiar și acest gest iscă o scânteie.

— Știi tu ce vreau să spun.

El o înghionti înapoi.

Să o atingă așa, atât de nonșalant, ca și când n-ar fi fost mare scofală…

Să fie din nou cu ea, atât de aproape, atât de dispusă…

Ea îl voia.

El o voia.

Ar fi trebuit să fie atât de ușor.

Simon își drese glasul și, fără să știe de ce, se ridică în picioare. Apoi, ca și când nu ar fi fost destulă distanță între ei, se retrase în siguranță în partea opusă a încăperii.

— Așadar, acum ce facem? o întrebă.

Ea păru abandonată, dar numai pentru un moment. Apoi se grăbi să continue:

— Ieșim la o altă întâlnire, spuse ea.

Nu era o cerere, ci o poruncă.

— În Alicante. Pe un teritoriu neutru.

— Când?

— Mă gândeam… acum.

Nu se aștepta la asta — dar, totuși, de ce nu? Orele se terminaseră pentru acea zi, iar elevilor din anul al doilea le era permis să iasă din campus. Nu avea niciun motiv să nu iasă cu Isabelle imediat. Cu excepția faptului că nu avusese timp să se pregătească, să vină cu un plan de joc, să fie obsedat de părul lui și de înfățișarea „nonșalant neîngrijită”, să născocească o listă de subiecte de discuție în cazul în care conversația stagna… și totuși, niciunul dintre acele lucruri nu salvase de la dezastru celelalte trei întâlniri. Poate că sosise momentul să cocheteze cu spontaneitatea.

În special de vreme ce Isabelle nu părea să îi dea prea mult de ales.

— Atunci rămâne acum, aprobă Simon, Ar trebui să o invităm și pe Helen?

— La întâlnirea noastră?

Idiotule! își trase mental o palmă peste cap.

— Helen, vrei să strici întâlnirea noastră romantică? strigă Isabelle.

Helen ieși din dormitor.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să fiu a cincea roată la căruță, răspunse ea. Dar, de fapt, nu am voie să plec.

— Poftim?

Degetele lui Isabelle se jucau cu biciul din electrum înfășurat în jurul încheieturii de la mâna ei stângă. Simon nu o putea învinui pentru că voia să lovească ceva. Sau pe cineva.

— Spune-mi, te rog, că glumești.

— Catarina a pus un cerc de protecție în jurul cabanei, zise Helen. Nu vă va împiedica pe voi să veniți și să plecați, dar mi s-a spus că va avea efect dacă eu aș încerca să plec înainte de a fi chemată.

— Catarina n-ar face așa cevai protestă Simon, dar Helen întinse o mână ca să-l facă să tacă.

— Nu prea i-au dat de-ales, spuse Helen, și am rugat-o să le facă pe plac. A fost o parte a înțelegerii.

— Asta este de neacceptat, zise Isabelle cu o fiirie de-abia mascată. Lăsăm baltă întâlnirea, rămânem aici cu tine.

Era luminată de o strălucire minunată de furie îndreptățită, iar Simon dori brusc, cu disperare, să o ia în brațe și să o sărute până la sfârșitul lumii.

— Sub nicio formă n-o să lăsați baltă întâlnirea, zise Helen. Nu mai rămâneți aici nicio secundă în plus. Nu discutăm.

Erau, de fapt, multe de discutat, dar Helen îi convinse în cele din urmă că, dacă rămâneau cu ea, știind că ea le stricase ziua, avea să fie și mai rău decât să rămână acolo singură.

— Acum, vă rog, și o spun cu dragoste, cărați-vă naibii de-aici!

O îmbrățișa pe Izzy, apoi îl îmbrățișă și pe Simon.

— De data asta să n-o dai în bară, îi șopti ea la ureche, apoi îi împinse pe amândoi pe ușă și o închise în urma lor.

Pe aleea din fată erau doi cai albi care nechezau, ca și când o așteptau pe Isabelle. Simon presupuse că așa era; animalele din Idris se comportau diferit de felul în care o făceau acasă, aproape ca și cum puteau să înțeleagă ce voiau oamenii, și, dacă îi rugai destul de frumos, erau dispuși să-și facă datoria.

— Așadar, unde anume mergem la această întâlnire?

întrebă Simon.

Nu-i trecuse prin minte că aveau să meargă călare în Alicante, dar, bineînțeles, acesta era Idrisul. Nu existau mașini. Nu existau trenuri. Nimic altceva decât mijloace de transport medievale sau magice, iar el presupuse că un cal era mai bun decât o motocicletă de vampir. Oarecum.

Isabelle zâmbi larg și se aruncă în șa cu aceeași ușurință cu care s-ar fi urcat pe o bicicletă. Simon, pe de altă parte, se săltă neîndemânatic pe calul lui, cu atât de multe mormăieli și sudoare, încât se temu că ea va arunca o privire și va anula toată treaba.

— Mergem la cumpărături, îl informă Isabelle. E timpul să-ți iei o sabie.

— Nu trebuie sa fie chiar o sabie, zise Isabelle în timp ce intrară în magazinul Săgeata Dianei.

Călătoria în Alicante fusese ca de vis sau cel puțin ca un roman de dragoste siropos. Cei doi călăreau pe armăsari albi, galopând prin peisajul rural, năpustindu-se peste pajiști de smarald și prin păduri în culorile flăcărilor. Părul lui Isabelle flutura în spatele ei asemenea unui râu de tuș, iar Simon reușise chiar să nu cadă de pe calul său — niciodată ceva inevitabil. Și cel mai bun lucru, între rafala de vânt și tropotul de copite, fusese prea multă gălăgie pentru o conversație, în mișcare, lucrurile păreau simple între ei — naturale. Simon mai că uitase că acesta era unul dintre cele mai importante momente din viața lui și că orice spunea sau facea putea să-l strice pentru totdeauna. Acum, aflat din nou cu picioarele pe pământ, greutatea i se reașezase pe umeri. Era greu să se mai gândească la ceva inteligent de spus când creierul lui reverbera iar și iar aceleași șapte cuvinte.

Nu. O. Da. În. Bara. Și. Acum.

— Aici au de toate, continuă Izzy, încercând, probabil, să umple tăcerea apăsătoare pe care nervii lui Simon o lăsau în urma lor. Pumnale, topoare, steluțe ninja… oh, și arcuri, desigur. Tot felul de arcuri. E grozav!

— Mda, zise Simon slab. Grozav.

Învățase, în primul lui an la Academie, să lupte aproape la fel de bine ca orice vânător de umbre începător și avea îndemânare cu toate armele pe care le numise ea. Descoperise însă că a ști să mânuiești o armă era foarte diferit de a vrea să o faci. În viața lui de pre-vânător de umbre, Simon ținuse multe discursuri înflăcărate pe tema controlului armelor de foc și nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere ca aruncarea tuturor armelor din oraș în East River. Nu că o armă de foc ar fi fost același lucru cu o sabie și nu că nu i-ar fi plăcut senzația dată de slobozirea unei săgeți din arcul său și de privitul modului în care aceasta zbura iute și sigur drept în centrul țintei. Însă felul în care lui Isabelle îi plăcea biciul ei, felul în care Clary vorbea despre sabia ei, de parcă era un membru al familiei… încă mai avea nevoie de ceva timp să se obișnuiască cu pasiunea vânătorilor de umbre pentru armele letale.

Săgeata Dianei, un magazin de arme de pe strada Flintlock, în centrul orașului Alicante, era plin de mai multe obiecte letale decât văzuse Simon vreodată într-un singur loc — și asta includea și încăperea armelor de la Academie, care ar fi putut dota o întreagă armată. Dar în timp ce arsenalul Academiei era mai mult ca un depozit, cu săbiile, pumnalele și săgețile stivuite în teancuri la întâmplare și înghesuite pe rafuri care se clătinau amenințător, Săgeata Dianei îi aminti lui Simon de un magazin de lux de bijuterii. Armele erau etalate ostentativ, tăișurile lucioase așezate sub formă de evantai în casete de catifea pentru a le evidenția mai bine strălucirea metalică.

— Așadar, ce obiect anume căutați?

Tipul din spatele tejghelei avea o creastă cu țepi și un tricou decolorat cu Arcade Fire și părea să se potrivească mai bine într-un magazin de reviste de benzi desenate decât în acesta. Simon presupuse că el nu era, cel mai probabil, Diana.

— Ce părere ai de un arc? întrebă Izzy. Ceva cu adevărat spectaculos. Potrivit pentru un campion.

— Poate nu chiar atât de spectaculos, răspunse Simon grăbit. Poate ceva puțin mai… neostentativ.

— Oamenii adeseori subestimează importanța unui bun

stil de luptă, zise Isabelle. E bine să-ți intimidezi adversarul înainte chiar de a face o mișcare.

— Nu crezi că garderoba mea intimidantă ar putea să facă treaba asta? întrebă Simon, arătând spre propriul lui tricou care înfățișă o pisică anime ce scuipa niște vomă verde.

Isabelle scoase ceea ce părea a fi un chicotit neconvins, apoi se întoarse spre cel care nu era Diana.

— Ce aveți în materie de pumnale? îl întrebă ea. Ceva placat cu aur?

— Eu nu sunt tocmai genul căruia să-i placă pumnale placate cu aur. zise Simon. Sau... ăăă... pumnale.

— Avem niște săbii drăguțe, zise tipul.

— Arăți sexy cu o sabie, spuse Isabelle. Din câte îmi amintesc.

— Crezi?

Simon încerca să pară încurajator, dar probabil că ea auzise scepticismul din vocea lui.

Se întoarse spre el.

— E ca și cum nici măcar nu ai vrea o armă.

— Păi...

— Și atunci ce căutăm aici? se răsti ea.

— Fiindcă tu ai sugerat?

Isabelle arăta de parcă ar fi vrut să bată din picior — sau să-l calce pe față.

— Scuză-mă pentru că încerc să te ajut să te porți ca un vânător de umbre respectabil. Las-o baltă. Putem pleca.

— Nu! exclamă el repede. Nu asta am vrut să spun.

Cu Isabelle, niciodată nu era ceea ce voia el să spună. Simon se considerase dintotdeauna un om al cuvintelor, mai degrabă decât un om al faptelor. Ori al săbiilor, de altfel. Mamei lui îi plăcea să spună că el o putea convinge prin vorbe să facă aproape orice. Tot ce trebuia să facă în privința lui Isabelle, se pare, era să vorbească până ce rămânea fără iubit!

— O să vă las, ăaă, pe voi doi să vă uitați prin magazin, le spuse vânzătorul, bătând în retragere din fața situației neplăcute, și dispăru rapid în spatele magazinului.

— Îmi pare rău, zise Simon. Să nu plecăm, te rog. Firește că vreau să mă ajuți să aleg ceva.

Ea oftă.

— Ba nu, mie îmi pare rău. Alegerea primei arme este ceva cu adevărat personal. Am priceput. Nu te grăbi, caută. Eu am să-mi țin gura.

— Nu vreau să-ți ții gura, zise el.

Dar ea scutură din cap și își ferecă buzele. Apoi ridică trei degete în sus — pe cuvânt de Cercetaș. Ceea ce nu prea părea să fie o chestie de-a vânătorilor de umbre, iar Simon se întrebă cine o învățase să facă asta.

Se întrebă dacă fusese el.

Uneori îl ura pe Simon-cel-de-dinainte și toate lucrurile pe care el le împărtășise cu Isabelle, lucruri pe care Simon-cel-de-azi nu le-ar fi putut înțelege. Să concurezi cu tine însuți era ciudat și producea dureri de cap.

Căutară prin magazin, cântărind opțiunile: diferite tipuri d e halebarde, hangere ceremoniale, pumnale serafice, arcuri min uțios sculptate, chakram-uri[1920], cuțite pentru aruncat, un raft întreg de bice aurii, la vederea cărora Isabelle mai că salivă.

Tăcerea era apăsătoare. Simon nu avusese niciodată o întâlnire bună— cel puțin nu din câte își putea aminti —, dar era sigur că întâlnirile implicau ceva conversație.

— Biata Helen, zise el, probând greutatea și echilibrul unei săbii late cu aspect medieval.

Măcar acesta era un subiect asupra căruia era sigur că puteau să cadă de acord.

— Detest ce-i fac ei, spuse Isabelle, în vreme ce mângâia un hindjaF de argint care părea letal, de parcă era un cățeluș.

19 Cerc de metal cu marginea extrem de ascuţită, orginar din India, care se aruncă vertical

20 Pumnal cu dublu tăiş

Cum a fost la oră? A fost la fel de rău pe cât îmi imaginez eu?

— Mai rău, recunoscu Simon. Expresia de pe fața ei, atunci când a spus povestea părinților săi…

Isabelle își înteți strânsoarea pe mânerul kindjal-uiui

— De ce nu înțeleg ei cât de urât este să o trateze așa? Ea nu e elf.

— Ei bine, nu despre asta e vorba de fapt, nu-i așa?

Isabelle puse kindjal-ul cu grijă în caseta sa din catifea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă este sau nu elf. E lipsit de relevanță.

Isabelle îl țintui cu o privire înflăcărată.

— Helen Blackthom este vânător de umbrei se răsti ea. Dacă nu putem cădea de acord asupra acestei chestiuni, atunci avem o problemă.

— Bineînțeles că putem fi de acord asupra acestei chestiuni.

Asta îl facea să o iubească și mai mult, când vedea cât de tare se înfuria în numele prietenilor ei. De ce nu putea el, pur și simplu, să-i spună asta? De ce era totul atât de greu?

— Ei sunt vânători de umbre la fel de mult pe cât ești și tu. Am vrut să spun că, dacă nu ar fi fost, dacă am fi vorbit despre un elf adevărat, tot nu ar fi fost corect să o trateze ca și cum ar fi dușmanul doar pentru că este ceea ce este, nu-i așa?

— Păi…

Simon era uluit.

— Ce vrei să spui cu „păi…”?

— Vreau să spun că poate orice elf este un potențial dușman, Simon. Uite ce ne-au făcut nouă. Uite cât de multă nefericire au pricinuit.

— Nu toți au pricinuit acea nefericire… dar plătesc cu toții pentru asta.

Isabelle oftă.

— Uite, mie nu-mi place Pacea Rece mai mult decât îți place ție. Și ai dreptate, nu toți elfii sunt dușmani. Evident. Nu toți ne-au trădat și nu e corect ca toți să fie pedepsiți pentru asta. Crezi că nu știu lucrul ăsta?

— Bine, răspunse Simon.

— Dar...

— Nu prea înțeleg cum poate să existe un „dar”, o întrerupse el.

— Dar nu este pe atât de simplu pe cât încerci tu să faci să fie. Regina Elfilor Luminii chiar ne-a trădat. O legiune de elfi chiar i s-a alăturat lui Sebastian în Războiul Întunecat. O mulțime de vânători de umbre buni au fost omorâți. Trebuie să pricepi de ce asta i-a adus pe oameni în starea lor de furie. Și de teama.

Taci din gură, și zise Simon în sinea lui. Mama lui îi spuses e cândva că nu ar trebui să discute niciodată despre religie sau despre politică la o întrunire. Nu era niciodată sigur în ce catego rie intrau politicile Conclavului, dar, oricum ar fi fost, era ca și câ nd încerca să-l apere pe J.J. Abrams[21] în fața unui fan Star Trek fără speranță.

Însă, în mod inexplicabil, și în pofida sincerelor dorințe ale creierului său, gura lui Simon continuă să se miște:

— Nu-mi pasă cât de furioși sau de speriați sunt, nu e corect să îi pedepsească pe toți elfii pentru greșelile câtorva. Sau să îi discrimineze pe oameni...

— Eu nu spun că cineva ar trebui să discrimineze...

— De fapt, este exact ceea ce spui.

— O, minunat, Simon! Așadar, Regina Elfilor Luminii și lingăii ei ne trădează și contribuie la moartea a sute de vânători de umbre, ca să nu mai pomenesc de cei pe care i-au măcelărit ei înșiși, și eu sunt persoana îngrozitoare?

— N-am spus că ești o persoană îngrozitoare.

— O gândești, spuse ea.

---

21 Regizor, scenarist, actor şi producător american de filme şi seriale, implicat în francizele Star Trek şi Războiul stelelor

— Vrei să încetezi să-mi spui ce gândesc eu? se răsti el, mai aspru decât intenționase.

Ea închise brusc gura și inspiră adânc.

El numără până la zece.

Fiecare îl aștepta pe celălalt să zică ceva.

Când Isabelle vorbi din nou, părea mai calmă — dar și mai supărată cumva.

— Ți-am spus, Simon. Nu-mi place Pacea Rece. O detest, în caz că nu știai. Nu doar pentru ce le face lui Helen și lui Aline. Ci pentru că e greșită. Dar… nu e ca și când aș avea o idee mai buna. Nu e vorba aici în cine vrei tu sau eu să avem încredere; e vorba în cine are Conclavul încredere. Nu poți să semnezi acorduri cu lideri care refuză să fie legați de promisiunile lor. Pur și simplu nu poți. Dacă Conclavul voia răzbunare — Isabelle se uită în mod explicit în jurul ei, privirea sa zăbovind, pe rând, asupra fiecărei arme etalate —, crede-mă, putea să o obțină. Pacea Rece nu este legată numai de spiritele naturii. E legată de noi. Se poate ca mie să nu-mi placă, dar o înțeleg. Mai bine decât tine, cel puțin. Dacă ai fi fost acolo, ai fi știut…

— Am fost acolo, spuse Simon liniștit. Îți amintești?

— Bineînțeles ca-mi amintesc. Dar tu nu-ți amintești. Așa că e totuna. Tu nu mai ești…

— Același, termină el pentru ea.

— Nu asta am vrut să spun, eu doar…

— Crede-mă, Izzy. Am priceput. Nu sunt el. Nu voi fi niciodată el.

Isabelle scoase un sunet, pe jumătate șuierat, pe jumătate urlet.

— N-ai vrea să renunți la complexul ăsta de inferioritate cu vechiul Simon/noul Simon? E răsuflat. De ce nu devii ceva mai creativ și găsești o altă scuză?

— O altă scuză pentru ce? o întrebă el, sincer derutat.

— Ca să nu fii cu mine! țipă ea. Pentru că în mod evident tu cauți o scuză. Străduiește-te mai mult!

Ieși cu pași apăsați din magazin, trântind ușa în urma ei. Clopoțelul de deasupra ușii sună și cel care nu era Diana veni din spate.

— A, tot voi sunteți, constată el, părând extrem de dezamăgit. V-ați decis?

Simon ar fi putut să renunțe chiar atunci; ar fi putut să înceteze să mai încerce, să înceteze să mai lupte, și doar s-o lase să plece. Asta ar fi fost cea mai ușoară hotărâre. Tot ce trebuia să facă era să lase să se întâmple.

— M-am decis de mult, răspunse Simon și ieși în fugă din magazin.

Trebuia să o găsească pe Isabelle.

Nu era cine știe ce provocare. Ea ședea pe o băncuță pe cealaltă parte a străzii, cu capul în mâini.

Simon se așeză alături de ea.

— Îmi pare rău, spuse el încet.

Ea scutură din cap fără să și-l ridice din mâini.

— Nu-mi vine să cred că am fost într-atât de proastă încât să cred că asta va funcționa.

— Încă mai poate, zise el cu un stânjenitor ton de disperare. Eu încă vreau, dacă tu…

— Nu, nu tu și cu mine, idiotule.

În cele din urmă, ea ridică privirea spre el. Din fericire, ochii ei erau uscați. De fapt, nu părea deloc tristă — părea furioasă.

— Ideea asta stupidă cu armele. E ultima dată când mai primesc sfaturi de întâlnire de la Jace!

— I-ai permis lui Jace să ne planifice întâlnirea? o întrebă Simon, nevenindu-i să creadă.

— Ei bine, nu e ca și cum vreunul din noi ar fi făcut o treabă bună cu asta. El a adus-o pe Clary aici să-și cumpere o sabie și a fost o chestie dezgustător de sexy, iar eu m-am gândit că poate…

Ușurat, Simon izbucni în râs.

— Scuză-mă că-ți spun, dar tu nu ieși cu Jace.

— Aăă, mda. Dezgustător.

— Nu, vreau să spun, te întâlnești cu un tip care nu seamănă câtuși de puțin cu Jace.

— Nu mi-am dat seama că mă întâlneam cu cineva, zise ea, cu o unda de răceală în glas.

Lui îi rămase inima în gât, de parcă ar fi fost agățată în sârmă ghimpată. Dar apoi, chiar dacă foarte vag, ea se topi.

— Glumeam, adăugă. În cea mai mare parte.

— Ușurat, zise el. În cea mai mare parte.

Isabelle oftă.

— Îmi pare rău că toată treaba a fost un asemenea dezastru.

— Nu e doar vina ta.

— Păi, evident, nu e doar vina mea, zise ea. Nici măcar în cea mai mare parte nu e vina mea.

— Ăaa… am crezut c-am trecut de partea cu scuzele azi.

— Corect. Scuze.

El rânji.

— Vezi, așa mai vii de-acasă!

— Și acum? Ne întoarcem la Academie?

— Glumești?

Simon se ridică și îi întinse mâna. Minunea minimilor, ea o luă.

— Nu renunțam până ce nu ne îndreptăm pe calea cea bună. Dar n-o s-o facem pretinzând că suntem ca Jace și Clary. Asta este de fapt problema noastră, nu-i așa? Că încercăm să fim oamenii care nu suntem. Nu pot fi un soi de hipster mișto care bate cluburile de noapte.

— Nu cred că există conceptul de „hipster care bate

cluburile de noapte”, spuse Isabelle sarcastică.

— Asta dovedește că am dreptate. Iar tu nu vei fi niciodată genul de jucătoare care vrea să stea trează toată noaptea dezbătând resurse în Naruto și luptând cu orei în Dungeons & Dragons.

— Acum doar inventezi vorbe.

— Și cum niciunul din noi nu are de gând să fie vreodată Jace și Clary…

— Slavă Domnului! exclamară amândoi la unison, apoi schimbară zâmbete.

— Deci, ce sugerezi? întrebă Izzy.

— Ceva nou, răspunse Simon, mintea luându-i-o la goană pentru a veni cu ceva concret, cu o idee utilă. Știa că era pe punctul de a avea o idee care să-l ajute, doar că nu era sigur care. Nu lumea ta, nici a mea. O lume nouă, doar pentru noi doi.

— Te rog, spune-mi că nu vrei să ne transporți prin portal spre o altă dimensiune. Pentru că asta n-a mers prea bine data trecută.

Simon rânji, cu o idee mijindu-i în minte.

— Poate că putem găsi un loc puțin mai aproape de casă…

Pe când soarele se scufunda dincolo de linia orizontului, norii de deasupra se îmbujorau în nuanțe roz de vată de zahăr. Reflexiile lor sclipeau pe apele cristaline ale Lacului Lyn. Caii nechezau, păsările ciripeau, iar Simon și Isabelle își ronțăiau prăjitura cu alune și floricelele de porumb. Asta, gândi Simon, era sunetul fericirii.

— Tot nu mi-ai spus cum ai găsit locul ăsta, zise Isabelle. E perfect.

Simon nu voia să admită că Jon Cartwright era cel care îi spusese despre golfulețul izolat de la marginea Lacului Lyn, despre sălciile sale plângătoare și curcubeul de flori sălbatice care îl făceau să fie locul perfect pentru un picnic romantic. (Chiar și atunci când picnicul consta în prăjitură cu alune, floricele de porumb și o mână de alte gustări la întâmplare, care stricau dinții și înfundau vasele sanguine, pe care le luaseră în

drumul lor la ieșirea din Alicante.) Simon, care obosise de mult să audă despre isprăvile romantice ale lui Jon, se străduise din răsputeri să nu-i mai acorde atenție ticălosului. Însă, aparent, câteva amănunte se cuibăriseră în subconștientul lui. Suficiente, cel puțin, ca să găsească locul.

Jon Cartwright era un arogant și un bufon — Simon avea să susțină acest lucru până în ziua morții sale.

Dar se dovedi că tipul avea gusturi bune în materie de locuri pentru întâlniri romantice.

— Am dat pur și simplu peste el, mormăi Simon. Am avut noroc, cred.

Isabelle rămase cu privirea pierdută spre apa imposibil de netedă.

— Locul ăsta îmi amintește de ferma lui Luke, zise ea încet.

— Și mie, spuse el.

În cealaltă viață a lui, cea pe care cu greu și-o amintea, el și Clary petrecuseră multe zile lungi și fericite la casa de vară de la țară a lui Luke, bălăcindu-se în lac, culcându-se în iarbă, botezând norii.

Isabelle se întoarse spre el. Geaca lui Simon era întinsă între ei ca o pătură de picnic improvizată. Era o geacă mică — nu prea multă distanță pentru el de traversat dacă voia să o atingă.

Nu-și dorise niciodată altceva mai mult.

— Ma gândesc adeseori la asta, zise Izzy. La fermă, la lac.

— De ce?

Vocea ei se înmuie.

— Fiindcă ăla e locul în care aproape că te-am pierdut… unde eram convinsă că te voi pierde. Dar te-am primit înapoi.

Simon nu știa ce sa spună.

— Nici măcar nu contează, spuse ea, cu ceva mai multă duritate. Nu e ca și cum tu ai ști despre ce vorbesc.

— Știu ce s-a petrecut acolo.

Mai exact, Simon îl invocase pe îngerul Raziei — iar îngerul chiar apăruse.

El își dorea să-și poată aminti asta; i-ar fi plăcut să știe ce senzație era să vorbești cu un înger.

— Clary ți-a spus, zise ea monoton.

— Mda.

Isabelle era un pic sensibilă în privința subiectului Clary. În mod hotărât, ea nu avea nevoie să audă despre tot timpul în care el stătuse cu Clary în acea vară, lungile ore petrecute culcați pe iarbă în Central Park, unul lângă celălalt, schimbând între ei povești despre trecutul lor — Simon spunându-i ce își amintea, Clary spunându-i ceea ce se întâmplase de fapt.

— Dar ea nici măcar nu a fost acolo, spuse Isabelle.

— Ea știe lucrurile importante.

Isabelle scutură din cap. Se întinse peste pătura de picnic și își puse mâna pe genunchiul lui Simon. El facea eforturi susținute să o audă peste bâzâitul brusc din urechile lui.

— Dacă n-a fost acolo, n-are de unde să știe cât de curajos ai fost, spuse Isabelle. N-are de unde să știe cât de frică mi-a fost pentru tine. Astea sunt lucrurile importante.

Apoi se lăsă tăcerea între ei. Dar, în sfârșit, nu era un gen de tăcere stânjenitoare. Era un gen bun, genul în care Simon auzea ce spune Isabelle fără ca ea să fie nevoită s-o spună, și în care putea să-i răspundă exact la fel.

— Cum este? îl întrebă ea. Să nu-ți amintești. Să fii ca o tăbliță goală.

Mâna ei era tot pe genunchiul lui, caldă.

Ea nu-l mai întrebase niciodată asta până atunci.

— Nu e chiar o tăbliță goală, îi explică el, sau cel puțin încercă. E mai mult ca… o dublă viziune. Ca și când mi-aș aminti două lucruri diferite în același timp. Uneori, imul pare mai real, alteori, celălalt pare real. Uneori, totul este neclar. Asta se întâmplă de regulă când iau Advil și trag un pui de somn.

— Dar ai început să-ți amintești lucruri.

— Unele lucruri, recunoscu el. Jordan. Mi-am amintit multe despre Jordan. Că am ținut la el. Că l-am pierdut… Simon înghiți pentru a-și stăpâni emoțiile. Că l-am pierdut. Mi-am amintit cum a luat-o mama razna când a aflat că eram vampir. Și unele lucruri dinainte ca mama lui Clary să fie răpită. Cum eram noi doi prieteni, înainte ca toate astea să înceapă. Chestii normale din Brooklyn.

Se opri din vorbit când își dădu seama că ea se întuneca la față.

— Bineînțeles că ți-o amintești pe Clary.

— Nu e așa, spuse el.

— Așa, cum?

Simon nu se gândi la asta. Pur și simplu o făcu.

O luă de mână.

Ea îl lăsă.

Nu era sigur cum să explice asta — mintea lui încă era învălmășită —, dar trebuia să încerce.

— Nu e vorba ca lucrurile pe care mi le amintesc sunt mai importante decât lucrurile pe care nu mi le pot aminti. Uneori, se pare că e la întâmplare. Dar, alteori… nu știu, alteori am senzația că cele mai importante lucruri vor fi cel mai greu de recăpătat. Imaginează-ți toate aceste amintiri îngropate asemenea unor oase de dinozaur, iar pe mine încercând să sap pentru a le scoate la lumină. Unele dintre ele zac imediat dedesubt, dar cele importante, alea sunt la kilometri adâncime.

— Și tu spui că eu acolo mă aflu? La kilometri dedesubt?

El se ținu strâns de ea.

— Practic, tu te afli acolo jos, în centrul lichefiat al pământului.

— Ești atât de ciudați

— Îmi dau toată silința.

Ea își împleti degetele cu ale lui.

— Sunt geloasă, să știi. Uneori. Că tu poți să uiți.

— Glumești? Simon nu putea nici măcar să înceapă să înțeleagă asta. Tot ce ai, toți oamenii din viața ta… nimeni nu ar vrea să i se ia asta.

Isabelle privi din nou spre lac, clipind puternic.

— Uneori, oamenii sunt luați de lângă tine, fie că vrei sau nu. Și uneori asta doare atât de tare, încât s-ar putea să fie mai ușor să uiți.

Ea nu trebui să-i rostească numele. Îl rosti Simon pentru ea.

— Max.

— Ti-l amintești?

Simon nu-și dăduse niciodată seama ce sunet trist era speranța. Scutură din cap.

— Totuși, îmi doresc sa-l fi cunoscut.

— Clary ți-a povestit despre el, zise ea.

Nu era o întrebare.

— Și ce i s-a întâmplat.

El încuviință din cap, dar privirea ei era încă ațintită asupra apei.

— A murit în Idris, știi. Îmi place să mă aflu aici uneori, căci mă simt mai aproape de el. Alteori mi-aș dori ca locul ăsta să se evaporeze. Ca nimeni să nu mai poată veni aici vreodată.

— Îmi pare rău, zise Simon, gândindu-se că acestea erau probabil cele mai jalnice și mai nefolositoare cuvinte din vocabular. Mi-aș dori să pot spune ceva care să fie de ajutor.

Ea se întoarse cu fața spre el și îi spuse în șoaptă:

— Ai facut-o.

— Ce anume?

— După Max… Ai spus ceva. M-ai ajutat.

— Izzy…

— Da?

Acesta era, acesta era Momentul — momentul când vorbirea ceda locul privitului, care avea să ducă, în mod inevitabil, la sărutat. Tot ce trebuia el să facă era să se aplece ușor înainte și să se lase în voia lui.

Se lăsă pe spate.

— Poate c-ar trebui să pornim înapoi spre campus.

Ea lăsă să-i scape din nou acel sunet de pisică furioasă, apoi aruncă în el cu o bucată de prăjitură cu alune.

— Ce e în neregula cu tine? exclamă ea. Fiindcă știu că nu e nimic în neregulă cu mine. Ai fi nebun să nu vrei să ma săruți, iar dacă asta e vreo prostie de genul nu-vreau-să-cedez-ușor, îți pierzi vremea, deoarece, crede-mă, știu când un băiat vrea să mă sărute. Iar tu, Simon Lewis, vrei să mă săruți. Așadar, ce se petrece aici?

— Nu știu, recunoscu el, și chiar dacă era ridicol, era și adevărul gol-goluț.

— E prostia aia cu amintirea? Pe bune, încă te temi că nu te vei putea ridica la înălțimea uluitoarei tale versiuni uitate? Vrei ca eu să-ți spun toate felurile în care nu erai uluitor? în primul rând, sforăiai.

— Ba nu.

— Ca un demon drevak.

— Asta e o calomnie, spuse Simon, indignat.

Ea pufni.

— Ce vreau eu să spun, Simon, este că tu ar trebui să dai uitării toate astea. Am crezut că ți-ai dat seama că nimeni nu se așteaptă să fii altul decât ești. Că eu vreau ca tu să fii tu. Eu doar pe tine te vreau. Pe acest Simon. Nu de asta ne aflăm aici? Pentru că tu, în cele din urmă, ai priceput asta în capul ăla prost al tău?

— Bănuiesc că da.

— Și atunci, de ce te temi? Că în mod clar există ceva.

— De unde știi? o întrebă el, curios cum de ea putea să fie

atât de sigură, când el însuși nu avea nici cea mai vagă idee.

Ea zâmbi, și era genul de zâmbet pe care i-l oferi cuiva care te face sa vrei să-l strângi de gât și sa-l săruți în același timp.

— Fiindcă te știu pe tine.

El se gândi să o strângă în brațe, întrebându-se ce senzație ar fi fost asta — și acela fii momentul în care își dădu seama de ce anume se temea.

Era acea senzație, imensitatea ei, ca atunci când priveai lung la soare. Ca și când cădeai în soare.

— Să mă pierd, spuse el.

— Poftim?

— De asta mă tem. Să mă pierd, în asta. În tine. Am petrecut tot anul ăsta încercând să mă regăsesc, să-mi dau seama cine sunt, iar acum ești tu, suntem noi, există toată această senzație ca o gaură neagră mistuitoare și terifiantă, iar dacă îi cedez… Știi, am senzația că stau pe marginea Marelui Canion. De parcă aici e ceva mai mare, mai profund decât poate mintea umană să cuprindă. Și eu trebuie să… sar înăuntru?

Așteptă emoționat reacția ei, bănuind că fetelor nu le plăcea, probabil, prea mult atunci când recunoșteai că îți era frică de ele. Fetelor ca Izzy, probabil, nu le plăcea când recunoșteai că te temeai de orice. Pe ea nimic n-o speria; ea merita pe cineva la fel de curajos.

— Asta-i tot? Ea se lumină la față. Simon, nu crezi că și eu mă tem de asta? Nu ești singurul care se află pe acea margine. Dacă sărim, sărim împreuna. Cădem împreună.

Simon petrecuse foarte mult timp încercând să adune laolaltă piesele din el, să îmbine la loc puzzle-ul. Dar piesa finală, cea mai importantă piesă, fusese drept în fața lui în tot acest timp. Sa se piardă în Izzy — oare putea să fie asta singura cale prin care să se regăsească el cu adevărat?

Oare era cu putință ca asta, aici, să fie acasă?

Destul cu metaforele proaste, își spuse în sinea lui. Destulă amânare.

Destul cu frica, încetă să se mai gândească la persoana care fusese cândva sau la relația pe care o avuseseră; încetă să se mai gândească dacă o dădea în bară sau de ce voia s-o facă; încetă să se mai gândească la amnezia demonică, și la înălțarea vânătorilor de umbre, și la spiritele naturii, și la Războiul Întunecat, și la politică, și la teme, și la traficul nereglementat cu obiecte letale ascuțite.

Încetă să se mai gândească la ce se putea întâmpla și la ce putea să nu meargă.

Luă în brațe și o sărută — o sărută așa cum tânjise să o sărute de când pusese prima dată ochii pe ea, o sărută nu ca un erou din romanele de dragoste, sau ca un războinic vânător de umbre, sau ca vreun personaj imaginar din trecut, ci ca Simon Lewis care o săruta pe fata pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. Era ca și cum cădea în soare, ca și cum cădeau împreună, cu inimile aprinse de un foc alb, iar Simon știa că nu avea să se mai oprească vreodată din cădere, știa că acum, că o prinsese iar, nu avea să-i mai dea drumul.

Nu-s stăvili două firi când se cunună[22] — dar în sesiunile de sărutat ale adolescenților prea adesea erau. Mai ales atunci când unul dintre adolescenți era elev la Academia Vânătorilor De Umbre, având atât teme, cât și oră de stingere. Și când celălalt era un războinic care lupta cu demonii și ieșea în patrulare dimineața.

Dacă ar fi fost după Simon, și-ar fi petrecut următoarea săptămână, sau, dacă se putea, următoarea eternitate, împletit cu Izzy pe iarbă, ascultând cum lacul lovea țărmul, pierzându-se în atingerea degetelor și în gustul buzelor ei. În schimb, petrecu două ore memorabile făcând asta, apoi galopă cu viteză și forță înapoi la Academia Vânătorilor De Umbre și petrecu alte două ore sărutând-o de rămas-bun, înainte de a o lăsa să sară în portal cu promisiunea că se va întoarce imediat ce va putea.

Se văzu nevoit să aștepte până a doua zi ca să-i mulțumească lui Helen Blackthom pentru ajutorul ei. O prinse exact când împacheta de plecare.

— Înțeleg că întâlnirea a decurs bine, îi spuse ea de îndată

22 Vers din Sonetul 116 de William Shakespeare

ce îi deschise ușa.

— Cum de ți-ai dat seama?

Helen surâse.

— Ești, practic, radioactiv.

Simon îi mulțumi pentru că îi transmisese mesajul lui Izzy și îi înmână o punguță cu fursecuri pe care o cerșise din sufragerie. Fursecurile erau singurul lucru de la Academie care chiar avea gust bun.

— Consideră asta un mic avans din ceea ce-ți datorez, îi spuse el.

— Nu-mi datorezi nimic. Dar dacă vrei cu adevărat să mă răsplătești, vino la nuntă: ai putea să fii partenerul lui Izzy.

— Nu voi lipsi, îi promise Simon. Așadar, când e marea zi?

— Pe întâi octombrie, răspunse ea, dar în vocea ei exista un ușor tremurat. Probabil.

— Poate mai curând?

— Poate deloc, recunoscu ea.

— Poftim? Doar tu și Aline nu vă despărțiți! Simon tăcu brusc, amintindu-și că vorbea cu o persoană pe care abia o cunoștea. Nu putea să-i poruncească să aibă un final fericit fiindcă el se îndrăgostise brusc de iubire. Îmi pare rău, spuse, nu e treaba mea, dar... de ce-ai bătut tot drumul și-ai suportat tot rahatul lor dacă nu voiai să te căsătorești cu ea?

— O, vreau să mă căsătoresc cu ea. Mai mult decât orice. Doar că întoarcerea aici m-a făcut să mă întreb dacă nu sunt egoistă.

— Cum ar putea fi căsătoria cu Aline un gest de egoism? o întrebă Simon.

— Uită-te la viața mea! explodă Helen, furia zilei — sau poate a anului — acumulată izbucnind din ea. Ei mă privesc de parcă aș fi un soi de exponat la un spectacol de ciudățenii... iar ăștia sunt cei amabili, cei care nu mă privesc ca pe un dușman. Aline e deja blocată pe insula aia mizerabilă din cauza mea. Oare trebuie să sufere în felul ăsta toată viața? Doar pentru că a

făcut greșeala de a se îndrăgosti de mine? Ce fel de persoană mă face asta să fiu?

— Doar nu crezi că toate astea sunt din vina ta.

Nu o cunoștea prea bine, însă nimic din aceste lucruri nu i se părea a fi în regulă. Nu era ceva ce ea ar fi spus sau gândit.

— Profesorul Mayhew mi-a spus că, dacă o iubesc cu adevărat, să o părăsesc, recunoscu Helen. În loc să o târăsc în acest coșmar cu mine. Că faptul că mă țin agățată de ea este o dovadă că sunt mai mult elf decât cred.

— Profesorul Mayhew e un trol, spuse Simon.

Și se întrebă de ce era nevoie pentru a o face pe Catarina Loss să-l transforme într-unul adevărat. Sau poate într-o broască sau o șopârlă. Ceva ce ar fi fost mai potrivit cu natura reptiliană a sufletului său.

— Dacă ai iubi-o cu adevărat pe Aline, ai face orice îți stă în puteri să te ții agățată de ea. Și asta e exact ceea ce faci. În plus, presupui că dacă ai încerca să te desparți de ea pentru binele ei, ea te-ar lăsa. Din câte am auzit eu despre Aline, asta e puțin probabil.

— Așa e, recunoscu Helen. Ar lupta cu dinții.

— Atunci, de ce să nu mergi cu viteză spre inevitabil? Acceptă că te-ai ales cu ea. Iubirea vieții tale. Sărmana de tine!

Helen oftă.

— Isabelle mi-a povestit ce ai zis tu despre spiritele naturii, Simon. Cum crezi tu că e greșit să fie discriminate. Că elfii pot fi buni, la fel ca oricine.

El nu înțelegea încotro se îndrepta ea cu asta, dar nu-i părea rău că avea șansa s-o confirme.

— Avea dreptate, chiar așa cred.

— Așa crede și Isabelle, să știi, spuse Helen. S-a străduit din răsputeri să mă convingă.

— Ce vrei să spui? o întrebă Simon, derutat. De ce ai avea tu nevoie să fii convinsă?

Helen își împreună degetele.

— Vezi tu, n-am vrut să vin aici să spun unei grămezi de puști povestea mamei și a tatălui meu... n-am facut-o în mod voluntar.

Dar nici n-am inventat-o. Așa s-au petrecut lucrurile. Asta a fost mama mea, și asta este jumătate din mine.

— Ba nu, Helen, asta nu e...

— Cunoști poezia „Frumoasa Doamnă fără milă”?

Simon scutură din cap. Singurele poezii pe care le cunoștea erau scrise de Dr. Seuss sau Bob Dylan.

— E de Keats, zise ea, și îi recită câteva strofe pe de rost:

Și m-a condus in peștera vrăjită
Unde cu ochii mă fintea-n suspine,

Și i-am închis, sălbatici de ispită'

Cu sărutări, și adormi spre mine.

Căzui acolo-n somn pe mușchi îndată,

Acolo am visat cu nenoroc, în a colinei coastă înghețată,

Ultimul vis din visul dat soroc.

Văzui prinți palizi și mai palizi regi,

Războinici de-o paloare mortuară:

Frumoasa Doamnă fără milă-n veci
Te ține în robie îmi strigară.[23]

— Keats a scris despre elf? întrebă Simon.

Dacă ar fi studiat-o la ora de Engleză, poate că i-ar fi acordat mai multă atenție.

— Tata obișnuia să-mi recite poemul tot timpul, zise Helen. Era felul lui de a ne spune mie și lui Mark povestea locului din care veneam.

— Îți recita un poem despre o regină-elf malefică ce îi ademenește pe bărbați spre moarte ca o modalitate de a vă spune despre mama voastră? În mod repetat? întrebă Simon, nevenindu-i să creadă. Nu te supăra, dar asta este un soi de...

---

23 „La Belle Dame sans Merci”, în românește de Miron Kiropol

cruzime.

— Tata ne iubea, în pofida originii noastre, zise Helen, de parcă încerca să se convingă pe sine. Dar întotdeauna aveam senzația că el era și rezervat oarecum. Ca și când se aștepta să o vadă pe ea în mine. Cu Mark era diferit, deoarece Mark era băiat. Dar fetele seamănă cu mamele lor, nu-i așa?

— Nu sunt foarte sigur că e o logică foarte științifică, zise Simon.

— Așa spunea și Mark. Întotdeauna îmi spunea că elfii nu aveau niciun drept asupra noastră sau a firii noastre. Și eu încercam să-l cred, dar totuși, după ce a fost luat... după ce Inchizitorul mi-a spus povestea mamei mele... m-am întrebat... Helen privea dincolo de Simon, dincolo de pereții casei-închisoare, pierdută în propriile ei temeri. Dacă o ademenesc pe Aline pe coasta înghețată? Dacă acea nevoie de a distruge, de a folosi iubirea drept armă doar hibernează înlăuntrul meu pe undeva și eu nici măcar nu știu? Un dar din partea mamei mele.

— Uite ce e, eu nu știu nimic despre elfi, zise Simon. Nimic. Nu știu ce înțelegere a fost cu mama ta sau ce înseamnă pentru tine să fii jumătate ceva și jumătate altceva. Dar știu că sângele nu te definește. Ceea ce te definește sunt alegerile pe care le faci. Dacă am învățat ceva în acest an, asta e. Și mai știu că a iubi pe cineva, chiar dacă este înfricoșător, chiar dacă există consecințe, nu este niciodată un lucru greșit. A iubi pe cineva nu înseamnă a-i face rău, ci exact opusul.

Helen îi zâmbi, cu ochii plini de lacrimi ținute în frâu.

— De dragul nostru, al amândurora, sper că ai dreptate, Simon.

Tărâmul de sub deal, acum multă vreme

A fost odată ca niciodată o preafrumoasă domniță de la Curtea Elfilor Luminii, care și-a pierdut inima în fața unui fiu al îngerului.

Au fost odată ca niciodată doi băieți care au venit în

Regatul Elfilor, frați nobili și cutezători. Unul dintre frați a zărit-o pe preafiumoasa domniță și, uluit de frumusețea ei, i s-a făgăduit zălog. I-a făgăduit că va rămâne. Acesta era flăcăul Andrew. Fratele lui, flăcăul Arthur, a refuzat să plece de lângă el.

Și așa se face că cei doi flăcăi au rămas sub deal și Andrew a iubit-o pe domniță, iar Arthur a disprețuit-o.

Și, astfel, domnița l-a ținut pe flăcău lângă ea, a ținut-o pe această frumoasa făptură care i-a jurat credință, iar când sora ei l-a revendicat pe celălalt, domnița a permis să fie luat, căci el nu însemna nimic.

Ea i-a dăruit lui Andrew un colier din argint pe care să-l poarte în jurul gâtului, o dovadă a iubirii ei, și l-a învățat despre obiceiurile spiritelor naturii. L-a hrănit cu lumina lunii și i-a arătat cum să se dezlănțuie.

În unele nopți auzeau țipetele lui Arthur și ea îi spunea că era un animal în dureri, iar durerea era în firea animalului.

Ea nu mințea, căci nu putea să mintă.

Oamenii sunt animale.

Durerea e în firea lor.

Timp de șapte ani, au trăit fericiți. Ea stăpânea inima lui, iar el pe a ei, și undeva, dincolo, Arthur țipa și iar țipa. Andrew nu știa; domniței nu-i păsa; și așa erau fericiți.

Până în ziua în care un frate a descoperit adevărul despre celălalt.

Domnița a crezut că iubitul ei avea să înnebunească de durere și de vinovăție. Și, astfel, pentru că îl iubea pe flăcău, ea i-a țesut o poveste cu adevăruri amăgitoare, o poveste pe care el să o creadă. Că fusese vrăjit să o iubească atâta vreme; că nu-și trădase niciodată fratele; că era doar un sclav; că acei șapte ani de iubire fuseseră o minciunL

Domnița l-a eliberat pe fratele nefolositor și i-a îngăduit să creadă că el se eliberase singur.

Domnița s-a supus atacului fratelui nefolositor și i-a îngăduit să creadă că el o omorâse.

Domnița i-a îngăduit iubitului ei să renunțe la ea și să fugă.

Și domnița privea fructele secrete ale uniunii lor și le săruta și încerca să le iubească. Dar ele erau doar o bucată din flăcăul ei. Ea îl voia cu totul sau deloc.

Așa cum îi dăruise povestea lui, i-a dăruit și copiii lui.

Pe urma, ea n-a mai avut pentru ce să trăiască, așa că n-a mai trăit.

Aceasta este povestea pe care ea a lăsat-o în urmă, povestea pe care iubitul ei nu o va ști niciodată; aceasta este povestea pe care fiica ei nu o va ști niciodată.

Acesta este felul în care un elf iubește: cu trup și suflet. Acesta este felul în care un elf iubește: cu distrugere.

Te iubesc, i-a spus ea, noapte de noapte, timp de șapte ani. Elfii nu pot minți, iar el știa asta.

Te iubesc, i-a spus el, noapte de noapte, timp de șapte ani. Oamenii pot minți, așa că ea i-a îngăduit să creadă că el o mințea, și i-a îngăduit fratelui său și copiilor lui să o creadă, iar ea a murit sperând că ei aveau să o creadă pe vecie.

Acesta este felul în care un elf iubește: cu un dar.

Amărăciunea unei inimi

de Cassandra Clare și Sarah Rees Brennan

Și mai mulți cai se alăturară densului, din ce in ce mai mulți din Vânătoarea Sălbatică. Simon îl văzu pe Kieran o prezență albă tăcută.
Elful de pe dereș își întoarse calul spre locul unde stăteau Simon și Isabelle, iar Simon văzu cum calul adulmeca aerul asemenea unui câine.

Soarele strălucea, păsările cântau și era o zi frumoasă la

Academia Vânătorilor De Umbre.

În fine, Simon era destul de sigur că soarele strălucea. În aerul din camera lui și a lui George exista o vagă luminiscență, care arunca un luciu plăcut peste mâzga de pe pereți.

Și, bine, nu avea cum să audă pasările din camera lui subterană, însă George se întorsese de la dușuri cântând.

— Bună dimineața, Si! Am văzut un șobolan în baie, dar trăgea un pui de somn, așa că nu ne-am deranjat unul pe celălalt.

— Sau șobolanul era mort, din pricina unei boli deosebit de contagioase care a pătruns deja în rețeaua noastră de alimentare cu apa, sugeră Simon. Se poate ca noi să bem de săptămâni întregi apa infestată cu șobolani.

— Nimănui nu-i place Gus Ursuzul, îl dojeni George. Nimănui nu-i place Si Ursuzul. Nimeni nu este prezent aici pentru o Mildred Năzuroasa. Nimeni nu are chef de…

— Am prins ideea de bază a discursului tău, George, îi spuse Simon. Obiectez cu vehemență ca cineva să se refere la mine ca fiind Mildred Năzuroasa. Mai ales că acum am senzația că aș fi Mildred Oarecum Binedispusa. Înțeleg că aștepți cu nerăbdare ziua ta cea mare?

— Fă un duș, Si, îl îndemnă George. Începe ziua revigorat. Poate îi dai o formă părului tău. N-o să mori.

Simon scutură din cap.

— În baie este un șobolan mort, George. Nu intru în baie, George.

— Nu e mort, zise George. Doar doarme. Sunt convins.

— Optimism necugetat, cu asta încep molimele, spuse Simon. Întreabă-i pe țăranii medievali din Europa. O, stai, nu poți.

— Erau un grup vesel? întrebă George cu scepticism.

— Sunt sigur că înainte de toate molimele au fost mult mai veseli, răspunse Simon.

Avea senzația că facea observații bune și că acestea erau

susținute de istorie. Își scoase tricoul în care dormise, pe care scria SĂ luptăm!, iar dedesubt, cu litere mai mici, CU ARGUMENTE ISTEȚE CONTRA DUȘMANILOR. George îl plesni pe Simon pe spate cu prosopul lui ud, ceea ce-l făcu pe Simon să țipe.

Simon rânji în timp ce își scoase echipamentul din șifonier. Începeau imediat după micul dejun, așa că putea foarte bine să se schimbe direct în echipament. În plus, purtarea zi de zi a echipamentului pentru bărbați era o izbândă.

El și George se duseră la micul dejun într-o stare de spirit bună față de toată lumea.

— Știi, terciul ăsta de ovăz nu e rău deloc, zise Simon, înfigându-se în el.

Entuziasmat, George încuviință din cap, cu gura plină.

Pe Beatriz o întristară cei doi, și era posibil să fi fost tristă pentru că băieții erau în general proști.

— Ăsta nu e terci de ovăz, le spuse ea. Sunt ouă făcute scrob.

— O, nu! exclamă George în șoaptă, încă cu gura plină, cu o voce teribil de tristă. O, nu!

Simon lăsă să-i cadă lingura și privi cu groază în adâncul bolului său.

— Dacă sunt ouă scrob…? întrebă el. Și nu te contrazic, Beatriz, ci doar pun ceea ce mi se pare o întrebare rezonabilă… Dacă e scrob, de ce e gri?

Beatriz ridică din umeri și continuă să mănânce, evitând cu grijă cocoloașele.

— Cine știe?

Simon presupuse că din asta se putea face un cântec. Daca e scrob, ic ce e gri? Cine poate ști, cine poate ști? Se trezea uneori că încă se gândea la versuri pentru cântece, cu toate că nu mai facea parte din formație.

Categoric, „De ce este scrobul atât de gri?” nu putea fi un mare hit, nici măcar pe circuitul hipsterilor.

Julie își trânti bolul pe masă alături de Beatriz.

— Ouăle sunt gri, anunță ea. Nu știu cum fac asta. Sigur, în acest moment, ar fi normal ca uneori să nu strice mâncarea. De fiecare dată, în fiecare zi, timp de mai bine de un an? Academia asta-i blestemată?

— M-am tot gândit că s-ar putea să fie, zise George cu sinceritate. Uneori aud un zăngănit înspăimântător, ca și cum fantomele și-ar scutura lanțurile lor îngrozitoare. Sincer, speram ca Academia să fie blestemată, de vreme ce altminteri, probabil, e vorba despre creaturile din țevi.

Julie se așeză. George și Simon schimbară priviri încântate. Ținuseră socoteala cât de des alegea Julie să stea cu ei trei mai curând decât cu Jon Cartwright. Acum, ei erau câștigători cu șaizeci la sută față de patruzeci pentru Jon.

Alegerea lui Julie să stea cu ei părea un semn bun, de vreme ce aceasta era ziua cea mare a lui George.

Acum, că erau vânători de umbre ucenici în anul al doilea și, după spusele lui Scarsbury, „nu mai sunteți complet lipsiți de speranță și predispuși să vă tăiați singuri capetele alea proaste ale voastre”, li se atribuiseră misiuni proprii ceva mai importante. Fiecare misiune avea un lider de echipă desemnat și acesta primea puncte duble dacă misiunea avea succes. Julie, Beatriz, Simon și Jon fuseseră deja lideri de echipă și se descurcaseră extrem de bine: misiunile tuturor îndeplinite, demonii uciși, oamenii salvați, repudiații care încălcau legea pedepsiți cu asprime, dar corect. În unele privințe, era păcat că misiunea lui Jon decursese atât de bine, căci el se lăudase cu ea săptămâni la rând, dar nu aveau ce face. Erau prea buni, gândi Simon, cu toate că bătuse în lemnul mesei să nu cobească. Nu aveau cum să dea greș.

— Ești emoționat, liderule de echipă? îl întrebă Julie.

Simon trebui să admită că ea era uneori un interlocutor tulburător.

— Nu, răspunse George și, la privirea sfredelitoare a lui Julie, adăugă: Poate. Da. Știi tu, o cantitate potrivită de emoții, dar într-un mod calm, stăpânit și bun-sub-constrângere.

— Să nu te pierzi cu firea, îi zise Julie. Vreau un scor perfect.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Simon se consolă privind spre masa lui Jon. Când Julie îl abandona, Jon era nevoit să mănânce de unul singur. Asta dacă nu cumva Marisol se hotăra că voia să stea cu el și să-l chinuie. Ceea ce, remarcă Simon, făcea azi. Drăcoaica aia mică. Marisol era hilară.

Jon făcea gesturi disperate pentru ajutor, dar Julie era întoarsă cu spatele la el și nu vedea.

— Nu spun asta ca să te sperii, George, continuă ea. Evident, există și un beneficiu suplimentar. Asta este o misiune importantă. Știi că elfii sunt cel mai rău tip de repudiați. Nu e de glumă cu elfii care pătrund pe tărâmul mundanilor și îi păcălesc pe bieții de ei să mănânce fiucte elfice. Mundanii pot să se zbârcească și să moară după ce mănâncă acele fructe, să știi. E o crimă, și e o crimă faptul că noi nu prea reușim să-i prindem, căci până să moară mundanii, elfii au dispărut de mult. Tu iei asta în serios, nu?

— Da, Julie, răspunse George. De fapt, chiar știu că o crimă e ceva rău, Julie.

Întregul chip al lui Julie se țugui în acel mod alarmant în care o făcea uneori.

— Nu uita că tu ai fost cel care mai că mi-a distrus misiunea.

— Am ezitat oarecum să-l nimicesc pe copilul ăla vampir, recunoscu George.

— Întocmai, zise Julie. Gata cu ezitarea. În calitate de lider de echipă, trebuie să acționezi din proprie inițiativă. Nu spun că ești nepriceput, George. Spun că trebuie să înveți.

— Nu sunt convinsă că există cineva care are nevoie de acest gen de discurs motivațional, interveni Beatriz. Ar face pe oricine s-o ia razna. Și-așa e foarte ușor să-l faci pe George s-o ia razna.

George, care părea mișcat în fața elegantei apărări a lui Beatriz, încetă să mai pară mișcat.

— Eu doar cred că ar trebui să îi pună din când în când iar pe liderii care au mai fost, mormăi Julie, lăsându-i pe toți să știe de unde venea toată această ostilitate. Își împunse scrobul gri cu un aer melancolic. Am fost foarte bună.

Simon ridică din sprâncene uimit.

— Aveai un bici cu care amenințai că mă bați peste cap și peste față dacă nu făceam așa cum îmi cereai.

Julie își îndreptă lingura spre el.

— Exact. Și tu ai făcut cum am spus eu. Asta înseamnă conducere, asta e. Mai mult, nu te-am lovit peste cap și peste față. Amabilă, dar fermă, asta-s eu.

Julie continuă să mai discute o vreme despre propria-i măreție. Simon se ridică să-și ia încă un pahar de suc.

— Ce fel de suc crezi că este? îl întrebă Catarina Loss, alăturându-i-se la coadă.

— De fructe, răspunse Simon. Doar de fructe. Asta a fost ce mi-au spus. Și eu îl găsesc suspect.

— Îmi plac fructele, spuse Catarina, dar nu părea prea sigură în această privință. Știu că sunteți învoiți de la ora mea din această după-amiază. Ce puneți la cale în dimineața asta?

— O misiune în care trebuie să-i împiedicăm pe elfi să se strecoare peste hotarele lor și să se angajeze în acte de comerț ilicit, răspunse Simon. George este lider de echipă.

— George este lider de echipă? întrebă Catarina. Hmm!

— De ce este toată lumea critică azi la adresa lui George? vru Simon să știe. Ce e în neregulă cu George? Nu e nimic în neregulă cu el. Nu este posibil să-i găsești vreo vină lui George. E un înger scoțian perfect, întotdeauna își împarte gustările pe care i le trimite mama lui și arată mai bine decât Jace. Iată, am spus-o. Nu-mi retrag vorbele.

— Văd că ești binedispus, constată Catarina. În regulă, atunci. Succes, distracție plăcută! Ai grijă de elevul meu preferat!

— Bine, răspunse Simon. Stați, care e ăla?

Catarina gesticulă spre el să plece, cu sucul ei nedefinit.

— Dispari, Diurnule!

Toți ceilalți erau bucuroși să meargă într-o altă misiune. Simon abia o aștepta și el și se bucura pentru George. Însă Simon era în cea mai mare parte bucuros deoarece, după misiune, trebuia să meargă în altă parte.

Spiritele naturii fuseseră văzute ultima dată într-o mlaștină din Devon. Simon era cumva încântat să se transporte prin portal acolo și spera să aibă ceva timp să vadă cutiile poștale roșii și să bea bere într-un pub englezesc.

În loc de asta, mlaștina se dovedi a fi o întindere uriașă de câmpie accidentată, stânci și dealuri în depărtare, fără cutii poștale roșii sau puburi demodate vizibile. Li se dădură imediat cai când intrară în contact cu omul cu Vederea care îi aștepta.

O mulțime de câmpii, o mulțime de cai. Simon nu era sigur de ce se mai deranjaseră să plece de la Academie, deoarece aceasta era o experiență identică.

Primele cuvinte pe care le spuse George în timp ce călăreau prin mlaștină fură:

— Cred că ar fi o idee bună să ne despărțim.

— Ca într-un... film de groază? întrebă Simon.

Agasați, Julie, Beatriz și Jon îi aruncară priviri nedumerite. Expresia incertă a lui Marisol sugera că ea era de acord cu Simon, dar nu o spuse cu voce tare, iar Simon nu voia să fie singurul care să se revolte împotriva conducerii exercitate de prietenul lui. Aveau să acopere o parte mai mare din mlaștină dacă se despărțeau. Poate că era o idee grozavă. Mai multă mlaștină. Cum ar fi putut să dea greș?

— Eu voi fi partenera lui Jon, spuse Marisol imediat, cu o sclipire în ochii ei negri. Doresc să continui conversația noastră de la micul dejun. Mai am multe lucruri să-i spun pe tema jocurilor video.

— Marisol, nu vreau să mai aud nimic despre jocurile videol se răsti Jon, un vânător de umbre aflat într-un coșmar de informații mundane năvalnice.

Marisol zâmbi.

— Știu.

Marisol de-abia împlinise cincisprezece ani. Simon nu știa sigur cum de-și dăduse ea seama că a-i spune lui Jon toate amănuntele despre lumea mundană avea să fie un terorism psihologic atât de eficient. Răutatea ei se dezvoltase în numai un an și schimbase tot ce știa Simon despre ea. Simon era nevoit să respecte asta.

— Iar Si și cu mine vom fi împreună, spuse George calm.

— Păi.. făcu Simon.

Nici el și nici George nu erau încă vânători de umbre, și deși Catarina îi ajuta să vadă prin iluziile magice, niciun mundan... ăăă, niciun non-vânător de umbre... nu era la fel de protejat de iluziile elfilor ca unul dintre nefilimi. Însă Simon nu voia să pună la îndoială autoritatea lui George sau să sugereze că nu voia să fie partener cu el. De asemenea, era speriat și la gândul de a fi partener cu Julie și bătut peste cap și față.

— Grozav, încheie Simon șovăitor. Poate c-am putea să ne despărțim, dar să rămânem... la o distanță de la care să ne putem auzi unii pe alții?

— Vrei să ne despărțim, dar să rămânem împreună? îl întrebă Jon. Tu nu cunoști semnificația cuvintelor?

— Tu știi ce înseamnă cuvintele „World of Warcraft”? îl întrebă Marisol amenințătoare.

— Da, știu, răspunse Jon. Dar dacă o spui în felul ăsta, nu, nu știu și nu doresc să știu.

Își îndemnă calul să traverseze mlaștina. Marisol îl urmă. Simon privi lung la ceafa lui Jon și își făcu griji că avea să ajungă prea departe.

Doar că le era destinat să se despartă. Asta era în regulă.

George se uită în jur la restul membrilor echipei și păru să fi ajuns la o decizie.

— Vom rămâne la distanța de la care să ne putem auzi unii pe alții și vom cerceta amănunțit mlaștinile, să vedem dacă

zărim spiritele naturii în oricare din locurile în care s-a raportat că ar sta la pândă. Echipă, ești alături de mine?

— Eu sunt alături de tine până la capăt, dacă nu durează prea mult! Știi că merg la nunta lui Helen Blackthom cu Aline Penhallow, răspunse Simon.

— Îh, detest nunțile! zise George cu compătimire. Trebuie să te îmbraci în smoching și să mergi să stai jos cu secolele în timp ce toată lumea urăște în secret pe toată lumea din cauza vreunei dispute privind aranjamentele florale. Plus, cimpoaiele. Vreau să spun, nu știu cum se întâmplă la nunțile vânătorilor de umbre. Există flori? Au cimpoaie?

— Nu pot să spun nimic în clipa asta, zise Beatriz. Mi-l imaginez pe Jace Herondale într-un smoching. În mintea mea, arată ca un spion frumos.

— James Bond, contribui George la discuție. James Blond? Tot nu-mi plac costumele de maimuțoi. Dar pe tine nu pare să te deranjeze, Si.

Simon ridică o mână de pe hățuri pentru a arăta spre sine cu mândrie, o manevră care cu un an în urmă l-ar fi făcut să cadă de pe cal.

— Acest maimuțoi merge pe post de partener al lui Isabelle Lightwood.

Simpla rostire a cuvintelor îl inunda pe Simon cu o senzație de bine. Într-o astfel de lume minunata, cum ar fi putut ceva să meargă prost?

Privi în jur la echipa lui: tot grupul lor, toți îmbrăcați în echipamente cu mâneci lungi ca să-i apere de frigul toamnei, siluete în negru cu arcuri petrecute pe spate și cu respirația sub formă de dâre albe în aerul rece, călărind cai iuți prin mlaștini într-o misiune de apărare a omenirii. Cei trei prieteni de lângă el, și Jon și Marisol în depărtare. George, atât de mândru să fie liderul echipei! Marisol, o orășeancă dispreţuitoare, călărindu-și calul cu o grație dezinvoltă. Chiar și Beatriz și Julie, chiar și Jon, născuți vânători de umbre toți, îi păreau puțin diferiți lui Simon, acum că erau în toiul celui de-al doilea an la Academie. Scarsbury îi perfecționase, Catarina le ținuse prelegeri, până și colegii lor de la Academie îi schimbaseră. Acum, vânătorii de

umbre prin naștere călăreau alături de mundani și îndeplineau misiuni cu ei ca o unitate, iar așa-zisele scursuri puteau să țină pasul.

Mlaștina era o câmpie unduioasă, frunzele copacilor de la liziera pădurii din stânga lor tremurând în vânt de parcă dansau în briza ușoară. Lumina soarelui era albă și limpede, strălucind deopotrivă deasupra capetelor lor și a veșmintelor negre. Simon se trezi gândind, cu afecțiune și mândrie, că arătau ca și cum, la urma urmelor, puteau fi vânători de umbre adevărați.

Observă că, printr-o înțelegere tacită, Beatriz și Julie își îndemnau caii să meargă mai iute. Simon privi cu ochii mijiți în zare, unde încă mai putea să distingă siluetele lui Jon și Marisol, și apoi la spinările lui Beatriz și Julie. Din nou simți acel junghi de neliniște.

— De ce se grăbesc toți înainte? întrebă Simon. Aăă, nu-ți spun cum să-ți faci treaba, dar, brav lider de echipă, poate le ordoni să nu se îndepărteze prea tare.

— Ah, lasă-i un minut, zise George. Știi că ea te cam place.

— Cum? întrebă Simon.

— Nu că ar avea de gând să facă ceva în această privință, zise George. Nimeni dintre cei care te plac nu are de gând să facă nimic în această privință. Asta pentru că nimănui nu i-ar plăcea ca Isabelle Lightwood să-i taie capul.

— Care mă plac? repetă Simon. Ceva în felul în care vorbești sugerează mai mulți oameni. Care mă plac.

George ridică din umeri.

— Aparent, ești genul care cucerește oamenii. Nu mă întreba pe mine. Credeam că fetelor le plac mușchii abdominali.

— Aș putea să am mușchi abdominali, îi spuse Simon. M-am privit odată în oglindă și cred că am descoperit un mușchi abdominal. Să știi tu, tot antrenamentul ăsta mă întărește.

Nu era ca și cum Simon credea că e o creatură hidoasă sau ceva. Văzuse deja mai mulți demoni care aveau tentacule ce le ieșeau din ochi, și era destul de sigur că pe oameni nu-i

revolta să se uite pur și simplu la el.

Dar nu era Jace, care le facea pe fete să-și sucească gâturile de parcă erau posedate. Nu avea nicio noimă ca, dintre toți elevii de la Academie, Beatriz să-l placă pe el.

George își dădu ochii peste cap. George nu înțelegea cu adevărat dezvoltarea lentă a condiției fizice concrete. Probabil că el se născuse cu mușchi abdominali. Unii se nășteau cu mușchi abdominali, alții dobândeau mușchi abdominali, iar câtorva — ca Simon — aveau grijă instructorii nemiloși să le crească mușchi abdominali.

— Da, Si, ești grozav!

— Pipăie-mi brațul, îi propuse Simon. Tare ca piatra! Nu vreau să mă laud, dar e numai vână. Numai vână.

— Si, zise George. N-am nevoie să-l pipăi. Cred în tine, căci asta este ceea ce fac frații. Și sunt fericit pentru misterioasa ta popularitate printre doamne, căci așa sunt frații. Dar, pe bune, ai grijă cu Jon, deoarece cred că are de gând să te înjunghie într-una din zilele astea. El nu pricepe inefabilul dar incontestabilul tău farmec. El e numai mușchi abdominali până la bărbie și credea că le are sub control pe toate doamnele de la Academie.

Simon continuă să călărească, cumva năucit.

Crezuse că afecțiunea lui Isabelle pentru el era o întâmplare uluitoare și inexplicabilă, ca o lovitură de fulger. (Un fulger superb și curajos, de care el fusese norocos să fie lovit!) însă, date fiind dovezile actuale, începea să creadă că era timpul să reevalueze.

Cineva demn de încredere îl informase că el fusese combinat cu Maia, liderul haitei de vârcolaci din New York, deși căpătase impresia că o dăduse binișor în bară. Auzise zvonuri despre o regină a vampirilor care ar fi putut să fie interesată. Ba chiar pricepuse, oricât de bizar ar fi părut, că existase o scurtă perioadă de timp când el și Clary ieșiseră împreună. Și acum era posibil ca Beatriz să-l placă.

— Pe bune, George, spune-mi adevărul, îi ceru Simon. Sunt frumos?

George izbucni în hohote de râs, iar calul lui se dădu înapoi câțiva pași în lumina soarelui.

Iar Julie întinse mâna și strigă:

— Elf!

Simon privi spre silueta în mantie cu gluga ridicată și cu un coș cu fructe pus pe un braț ieșind parcă inofensiv din pâcla din spatele unui copac.

— După el! răcni George și calul lui șarjă după siluetă, Simon năpustindu-se în urma lui.

Marisol, mult în față, strigă:

— Capcană!

Apoi scoase un țipăt de durere. Simon privi disperat spre copaci. Elful, văzu el, avea întăriri. Fuseseră avertizați că spiritele naturii erau și mai prudente și disperate ca urmare a Păcii Reci. Ei ar fi trebuit să asculte cu mai multă atenție și să gândească mai bine. Ar fi trebuit să-și facă un plan pentru așa ceva.

Simon, George, Julie și Beatriz veneau călare cu putere, dar erau prea departe de ea. Marisol se legăna în șa, cu sângele curgându-i în jos pe braț: săgeată de elf.

— Marisol! strigă Jon Cartwright. Marisol, la mine!

Ea își mână calul spre el. Jon se ridică în picioare pe calul lui și sări pe al ei, cu arcul deja în mână și trăgând spre copaci, stând în picioare pe spinarea calului și protejând-o pe Marisol ca un acrobat ciudat care trage cu arcul. Simon știa că el nu avea să poată niciodată să facă așa ceva, dacă nu se înălța.

Julie și Beatriz își întoarseră caii spre copacii de după care elfii trăgeau cu săgeți.

— Se ocupă ei de Marisol, gâfâi George. Încă mai putem să îl prindem pe vânzătorul de fructe.

— Ba nu, George, începu Simon, dar George deja își întorsese calul spre silueta cu glugă, care acum dispărea după copac și în pâclă.

Între trunchi și o ramură a copacului se văzu o suliță de

soare, o linie albă orbitoare între arcul strâmb al crengilor copacului. Păru să se refracte în ochii lui Simon, devenind lată și strălucitoare, asemenea cărării pe care o crea lumina lunii pe mare. Silueta acoperită cu glugă se îndepărta, dispărând pe jumătate în lumina orbitoare, iar calul lui George se afla la câțiva centimetri de pericol, și atunci mâna lui George se întinse să apuce mantia siluetei, fără ca George să fie atent la traiectoria pe care se plasase.

— Nu, George! strigă Simon. Nu vom călca granița către Regatul Elfilor!

Își forță calul pe cărarea lui George, facându-l pe George să rămână în loc, dar era atât de hotărât să-l oprească pe George, încât nu ținu seama de calul său, acum îngrozit și rupând-o la fugă și iuțind pasul.

Până ce lumina albă orbitoare umplu câmpul vizual al lui Simon. Își aminti brusc de senzația de cădere în Regatul Elfilor, ud până la piele, într-un bazin plin cu apă: își aminti de Jace, care era blând cu el, și cât de mult îi displăcuse asta, cum gândise: Nu mă mai face de râs, iar pieptul îi arsese din pricina resentimentelor.

Acum se rostogolea în Regatul Elfilor cu nechezatul unui cal îngrozit răsunându-i în urechi, cu frunze care îl orbeau și cu crenguțe care îl zgâriau pe față și pe brațe. Încercă să-și ferească ochii și se trezi aruncat pe pietre și oase, invadat de întuneric. Ar fi fost foarte recunoscător dacă Jace s-ar fi aflat acolo.

Simon se trezi în Regatul Elfilor. Îi bubuia toată țeasta, în felul în care îți pulsează degetul mare lovit cu ciocanul. Spera ca nimeni să nu-l fi lovit în cap cu un ciocan.

Se trezi într-un pat care se legăna ușor, ușor înțepător sub obraz. Deschise ochii și văzu că nu se afla chiar într-un pat, ci culcat printre crenguțe și mușchi, împrăștiate pe o suprafață care se legăna, construită din leaturi din lemn. În fața lui existau dungi de întuneric bizare, obturându-i priveliștea de dincolo de ele.

Regatul Elfilor arăta aproape ca mlaștinile din Devon, și totuși era complet diferit. Cețurile din depărtare erau vag

purpurii, ca niște nori de furtună agățați de pământ, și ceva se mișca în nori, sugerând forme ciudate și amenințătoare. Frunzele din copaci erau verzi și galbene și roșii ca ale copacilor din lumea mundană, dar străluceau prea tare, asemenea pietrelor prețioase, iar când vântul foșnea prin ele, Simon aproape ca auzea cuvinte, de parcă șopteau laolaltă. Aceasta era natura dezlănțuită, prefăcută prin alchimie în magie și stranietate.

Iar Simon era, își dădu seama, într-o cușcă. O cușcă mare din lemn. Dungile de întuneric din fața ochilor săi erau gratiile cuștii.

Lucrul care îl ofensa cel mai tare era cât de familiară i se părea senzația. Își aminti că mai fusese închis așa și altă dată. Nu numai o dată.

— Vânători de umbre, vampiri, iar acum elfi, toți dorind să mă arunce în închisoare, spuse Simon cu voce tare. De ce eram oare atât de nerăbdător să-mi recapăt aceste amintiri? De ce eu mereu? De ce sunt mereu tontul din cușcă?

Propriul glas făcu să-l doară capul și mai tare.

— Acum ești în cușca mea, auzi el o voce.

Simon se ridică iute în capul oaselor, deși mișcarea făcu să-i bubuie insuportabil capul și tot Regatul Elfilor să se clatine ametitor în jurul lui. El văzu, de cealaltă parte a cuștii, silueta cu mantie și glugă pe care George încercase cu atâta disperare să o captureze în mlaștini. Simon înghiți în sec. Nu putea să vadă chipul de sub glugă.

În aer se stârni un vârtej, ca o umbră care trecu prin fața soarelui. Un alt elf pică din azuriul cer senin, iar covorul de frunze al pădurii scrâșni sub picioarele lui goale. Lumina soarelui îi scăldă părul deschis la culoare, transformându-l într-o aureolă, și un cuțit cu lama lungă sclipi în mâna sa.

Elful în mantie își lăsă gluga în jos și își coborî capul cu o deferență bruscă. Fără glugă, Simon văzu că avea urechi mari, într-o nuanță violetă, de parcă avea o vânătă înfiptă în fiecare parte a feței, și șuvițe lungi de păr alb, care se buclau precum un nor peste urechile-vinete.

— Ce s-a întâmplat și de ce trucurile tale interferează cu munca superiorilor tăi, Hefeydd? Un cal din lumea mundană a alergat în calea Vânătorii Sălbatice, zise celălalt elf. Sper cu adevărat că armăsarul nu era de o imensă semnificație emoțională, deoarece copoii se ocupă de el acum.

Lui Simon i se rupse sufletul pentru bietul cal. Se întrebă dacă și el urma să fie dat hrană copoilor.

— Îmi pare rău că am tulburat Vânătoarea Sălbatică, spuse elful cu mantie, plecându-și capul și mai mult.

— Ar trebui să-ți pară, răspunse elful din Vânătoarea Sălbatică. Cei care își încrucișează cărările cu Vânătoarea o vor regreta mereu.

— Acesta este un vânător de umbre, continuă celălalt, neliniștit. Sau cel puțin unul dintre copiii pe care speră ei să-i transforme. Mă așteptau în lumea mortală și acesta m-a urmărit în Regat, așa că este prada mea îndreptățită. Nu am dorința de a tulbura Vânătoarea Sălbatică și nu am nicio vină!

Simon consideră că acesta era un rezumat incorect și supărător al situației.

— Așa să fie? Ei, acum sunt într-o stare de spirit bună, zise elful din Vânătoarea Sălbatică. Căiește-te și cedează-mi prizonierul tău — după cum știi, am ceva interese în ceea ce-i privește pe vânătorii de umbre —, iar eu nu îi voi duce stăpânului meu Gwyn limba ta.

— Niciodată nu a existat un târg mai cinstit încheiat, zise la repezeală elful cu mantie și o luă la fugă, de parcă se temea că elful din Vânătoarea Sălbatică s-ar fi putut răzgândi, aproape împiedicându-se în propria mantie.

Celălalt elf arăta ca un băiat de șaisprezece ani, nu cu mult mai mare decât Marisol și mai mic decât Simon, însă Simon știa că felul în care arătau elfii nu era un indicator al vârstei. Avea ochi de culori diferite, unul chihlimbariu ca picăturile găsite în miezul întunecat al copacilor, iar celălalt de un albastru-verzui viu ca suprafața mării atunci când e luminată de soare. Contrastul discordant dintre ochii lui și lumina din Regatul Elfilor, filtrată verde printre frunzele ce șopteau cu răutate și atinsă cu aur fals, facea ca fața lui îngustă, cu dâre de murdărie, să aibă

un aspect sinistru.

Arăta ca o amenințare. Și venea mai aproape.

— Ce vrea un elf din Vânătoarea Sălbatică de la mine? vorbi răgușit Simon.

— Nu sunt un elf, răspunse băiatul cu ochi ciudați, urechi ascuțite și frunze în părul lui ciufulit. Sunt Mark Blackthom, de la Institutul din Los Angeles. Nu contează ce spun ei sau ce îmi fac. Încă îmi amintesc cine sunt. Sunt Mark Blackthom.

Se uită la Simon cu o dorință disperată pe chipul lui îngust. Degetele lui subțiri strânseră gratiile cuștii.

— Ai venit să mă salvezi? vru el să știe. Au venit în sfârșit vânătorii de umbre după mine?

O, nu! Acesta era fratele lui Helen Blackthom, cel care era semi-elf ca ea, cel care crezuse că familia lui era moartă și fusese luat de Vânătoarea Sălbatică și nu se mai întorsese niciodată. Asta era foarte stânjenitor.

Asta era mai rău decât atât. Asta era îngrozitor.

— Nu, răspunse Simon, deoarece speranța părea cea mai crunta lovitură pe care putea sa i-o dea lui Mark Blackthom. E așa cum a spus celălalt elf. Mă plimbam pe-aici în mod accidental și am fost capturat. Sunt Simon Lewis. Eu… îți știu numele și știu ce ți s-a întâmplat. Îmi pare rău.

— Știi când vor veni vânătorii de umbre după mine? îl întrebă Mark cu o nerăbdare înduioșătoare. Eu… le-am trimis un mesaj, în timpul războiului. Înțeleg că Pacea Rece îngreunează probabil toate relațiile cu elfii, dar ei trebuie să știe că sunt loial și aș putea să le Eu valoros. Probabil că vin, dar au trecut… au trecut săptămâni după săptămâni. Spune-mi, când?

Simon îl privea lung pe Mark, cu gura uscată. Nu trecuseră săptămâni după săptămâni de când vânătorii de umbre îl abandonaseră aici. Trecuse un an și mai bine.

— Ei nu vin, spuse el în șoaptă. N-am fost acolo, dar prietenii mei au fost. Mi-au spus ce s-a întâmplat. Conclavul a supus la vot. Vânătorii de umbre nu te vor înapoi.

— O! făcu Mark, un singur sunet moale care îi era familiar

lui Simon: era genul de sunet pe care îl scoteau creaturile când mureau.

Se întoarse cu spatele la Simon, arcuit într-un spasm de durere care părea fizică. Simon văzu, pe slabele lui brațe dezgolite, vechi urme de bici. Cu toate că Simon nu putea să-i vadă chipul, Mark și-l acoperi pentru un moment, ca și când nici măcar nu suporta să privească Regatul Elfilor.

Apoi se întoarse și întrebă răstit:

— Dar copiii?

— Poftim? spuse Simon nedumerit.

— Helen, Julian, Livia, Tiberius, Drusilla, Octavian. Și Emma, precizăMark. Vezi? N-am uitat. În fiecare seară, indiferent de ce s-a întâmplat în timpul zilei, indiferent dacă sunt sfâșiat și plin de sânge, ori atât de obosit până în măduva oaselor, încât îmi vine să mor, îmi ridic ochii la stele și dau fiecărei stele numele unuia dintre frații mei sau chipul uneia dintre surorile mele. Nu dorm până nu mi-i amintesc pe toți. Stelele se vor stinge înainte ca eu să uit.

Familia lui Mark, familia Blackthom. Erau cu toții mai mici decât Mark, în afară de Helen; Simon știa asta. Și Emma Carstairs locuia împreună cu copiii Blackthom mai mici la Institutul din Los Angeles, fetița cu părul blond care rămăsese orfană în război și îi scria o mulțime de scrisori lui Clary.

Simon își dorea să fi știut mai multe despre ei. Clary îi povestise despre Emma. Magnus vorbise cu pasiune în această vară, de mai multe ori, despre Pacea Rece și dăduse familia Blackthom drept exemplu al ororilor pe care decizia Conclavului de a pedepsi elfii le aplicase și celor cu sânge de elf. Simon îl ascultase pe Magnus și îi păruse rău pentru familia Blackthom, dar ei păreau să fie doar o altă tragedie a războiului: ceva groaznic, dar îndepărtat, și în cele din urmă ușor de uitat. Simon simțise că avea el însuși foarte multe să-și amintească. Voise să se ducă la Academie și să devină vânător de umbre, să afle mai multe despre propria sa viață și să-și amintească tot ce pierduse, să devină un om mai puternic și mai bun.

Doar că nu devii un om mai puternic și mai bun numai gândindu-te la tine.

Nu știa ce-i faceau lui Mark în Regatul Elfilor pentru ca familia lui să dispară din mintea lui.

— Helen este bine, zise el cu stângăcie. Am văzut-o de curând. A venit și a ținut o prelegere la Academie. Îmi pare rău. Un demon mi-a… luat o mulțime de amintiri, nu cu mult timp în urmă. Știu cum este să nu-ți amintești.

— Norocoși sunt cei care știu numele din inimile lor. Ei sunt cei ale căror inimi nu sunt niciodată pierdute. Ei pot întotdeauna să-și cheme inima înapoi acasă, zise Mark, și glasul lui era aproape ca un cânt. Îți amintești numele inimii tale, Simon Lewis?

— Așa cred, răspunse Simon în șoaptă.

— Ce mai fac? întrebă Mark pe un ton scăzut, istovit.

Părea foarte obosit.

— Helen se căsătorește, îl informă Simon. Era sigurul lucru bun, simțea el, pe care îl avea de oferit lui Mark. Cu Aline Penhallow. Cred… că ele se iubesc cu adevărat.

Fusese cât pe ce să spună că se ducea la nunta lor, dar chiar și asta i se părea o cruzime. Mark nu putea să meargă la nunta propriei sale surori. Nu fusese invitat. Nici măcar nu i se spusese.

Mark nu părea furios sau rănit. Zâmbi, blând ca un copil căruia i se spunea o poveste la culcare, și își lipi fața de gratiile cuștii lui Simon.

— Draga de Helen, zise el. Tata obișnuia să spună povești despre Elena din Troia. S-a născut dintr-un ou și era cea mai frumoasă femeie din lume. Sa fii născută dintr-un ou este ceva foarte neobișnuit pentru oameni.

— Am auzit despre asta, zise Simon.

— Era foarte nefericită în dragoste, continuă Mark. Frumusețea poate fi așa. Nu poți avea încredere în frumusețe. Frumusețea ți se poate strecura printre degete ca apa și îți poate arde limba ca otrava. Frumusețea poate fi zidul strălucitor care te ține departe de tot ce iubești.

— Aăă, făcu Simon. Categoric.

— Mă bucur că frumoasa mea Helen va fi mai fericită decât ultima Elenă frumoasă, spuse Mark. Mă bucur că ea va primi frumusețe pentru frumusețe, iubire pentru iubire și nu o monedă calpă. Spune-i că fratele ei, Mark, îi trimite felicitările lui în ziua nunții sale.

— Dacă reușesc să plec de-aici, o voi face.

— Aline va putea să o ajute și cu copiii, zise Mark.

Nu-i acorda prea multă atenție lui Simon, păstrându-și în continuare acea expresie fixă și absentă, ca și când asculta o poveste sau își aducea aminte de ceva. Simon se temu că poveștile și amintirile deveneau în mare la fel pentru Mark Blackthom: râvnite, frumoase și ireale.

— Ty are nevoie de o atenție specială, continuă Mark. Mi-i amintesc pe părinții mei vorbind despre asta, zise și gura i se strâmbă.

Vreau să spun, tata și femeia care îmi cânta să adorm în fiecare seară, cu toate că nu eram din sângele ei, vânătorul de umbre căreia nu mai am voie să-i spun mamă. Sângele este tot ce contează pentru vânătorii de umbre și elfi. Cântecele contează numai pentru mine.

Sângele este tot ce contează pentru vânătorii de umbre.

Simon nu-și putea aminti contextul, însă își putea aminti refrenul constant din partea oamenilor pe care îi iubea acum, dar pe care nu îi iubise atunci. Mundan, mundan, mundan. Și mai târziu, vampir. Repudiat.

Își aminti că prima închisoare în care fusese vreodată era o închisoare a vânătorilor de umbre.

Își dorea să poată să-i spună lui Mark Blackthom că toate vorbele lui erau greșite.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse.

Îi părea rău că nu ascultase și îi părea rău că nu-i păsase mai mult. Crezuse că el era vocea rațiunii din Academie și nu-și dăduse seama cât de mulțumit de sine devenise, cât de ușor era să-i audă pe prietenii săi ponegrindu-i pe oamenii care — la urma urmelor — nu mai erau ca el, și să-i lase să scape

nepedepsiți.

Își dorea să știe cum să-i spună toate astea lui Mark Blackthom, dar se îndoia că lui Mark i-ar fi păsat.

— Dacă îți pare rău, vorbește, îi ceru Mark. Ce face Ty? Nu e nimic în neregulă cu Ty, dar el este diferit, iar Conclavul detestă tot ce este diferit. Vor încerca să-l pedepsească, pentru cine este. Vor pedepsi o stea pentru că strălucește. Tata era acolo pentru a sta între el și lumea noastră cruda, dar tata nu mai este și nici eu nu mai sunt. Aș putea la fel de bine să fiu mort, căci nu le sunt de folos fraților și surorilor mele. Liwy ar merge pe cărbuni încinși și șerpi periculoși pentru Ty, dar ea este la fel de micuță ca și el. Ea nu poate face și nu poate fi totul pentru el. Helen întâmpină dificultăți cu Tiberius? Este Tiberius fericit?

— Nu știu, răspunse Simon neajutorat. Așa cred.

Tot ce știa era că existau o mulțime de copii Blackthom: victime ale războiului, fără chipuri, fără nume.

— Și mai este și Tawy, spuse Mark.

Vocea lui deveni mai puternică pe măsură ce continua să vorbească și folosi diminutivele pentru frații și surorile sale în locul numelor întregi pe care se străduise din răsputeri să le țină minte. Simon presupuse că lui Mark nu îi era de obicei permis să vorbească despre viața lui de muritor sau despre familia lui de nefilimi. Nu voia să se gândească la ce îi putea face Vânătoarea Sălbatică lui Mark, dacă încerca.

— El e atât de mic! spuse Mark. Nu și-i va aminti pe tata sau pe m… sau pe mama lui. El e cel mai mic. M-au lăsat să-l țin în brațe, în ziua în care s-a născut, iar capul lui se potrivea în palma mea. Încă îi mai simt greutatea acolo, chiar și atunci când nu pot să-mi amintesc numele lui. L-am ținut și am știut că trebuia să-i susțin capul: că eu trebuia să-l sprijin și să-l apăr. Pentru totdeauna. O, dar „pentru totdeauna” durează atât de puțin în lumea mortală! Nici el nu-și va aminti de mine. Poate că și Drusilla mă va uita. Mark scutură din cap. Totuși, nu cred asta. Dru învață totul pe de rost și are cea mai curată inimă dintre noi toți. Sper ca amintirile ei despre mine să rămână plăcute.

Clary trebuie să-i fi spus lui Simon toate numele celor din

familia Blackthom și câte ceva despre ce facea fiecare dintre ei. Ea trebuie să fi lăsat să-i scape vreo frântură de informație, pe care Simon o îndepărtase ca fiind nefolositoare și care ar fi fost mai ceva ca o comoară pentru Mark.

Neajutorat, Simon îl privea lung.

— Spune-mi doar dacă Aline o ajută cu cei mai mici, îi ceru Mark, vocea lui devenind mai tăioasă. Helen nu poate să facă totul de una singură, iar Julian nu va putea să o ajute!

Din nou, vocea i se înmuie.

— Julian, zise el. Jules. Artistul meu, visătorul meu. Ridică-l în lumină și va străluci în zeci de culori diferite. Nu-i pasă decât de artă și de Emma lui. Va încerca să o ajute pe Helen, firește, dar încă e atât de mic! Ei toți sunt tare mici și se pot pierde ușor. Știu ce spun, vânătorule de umbre. În Regatul Elfilor îi vânăm pe cei tineri și vulnerabili si cu inima fragilă. Și cu noi, ei nu îmbătrânesc niciodată. N-au niciodată ocazia s-o facă.

— O, Mark Black thom, ce-ți fac ei? șopti Simon.

Nu-și putu ascunde mila din voce și văzu că aceasta îi provoacă durere lui Mark: îmbujorarea îi cuprinse încet obrajii, și își ridică bărbia, ținând capul sus.

Mark zise:

— Nu e nimic ce nu pot suporta.

Simon rămase tăcut. Nu-și amintea tot, însă își amintea cât de mult fusese schimbat. Oamenii puteau să îndure foarte multe, însă Simon nu știa cu cât de mult din șinele tău original mai rămâneai atunci când lumea te preschimba într-o formă cu totul nouă.

— Îmi amintesc de tine, zise deodată Mark. Ne-am întâlnit când erai în drum spre Iad. Pe atunci nu erai om.

— Nu, spuse Simon stânjenit. Nu-mi amintesc mare lucru despre asta.

— Era un băiat cu tine, continuă Mark. Părul ca o aureolă și ochii ca focul iadului, un nefilim printre nefilimi. Am auzit povești despre el. Eu… l-am admirat. Mi-a vârât o lampa-vrăjitoarei în mână și asta a însemnat… a însemnat mult pentru

mine. Atunci.

Simon nu-și putea aminti, dar știa cine trebuie să fi fost.

— Jace.

Mark încuviință din cap, aproape neatent.

— A spus: „Arată-le din ce este făcut un vânător de umbre; arată-le că nu te temi.” Am crezut că le arătam, spiritelor naturii și vânătorilor de umbre deopotrivă. Nu puteam să fac ce îmi ceruse el. Îmi era teamă, dar nu am lăsat ca asta să mă împiedice. Le-am transmis vânătorilor de umbre un mesaj și le-am spus că spiritele naturii îi trădau și se aliau cu dușmanii lor. M-am asigurat că ei cunoșteau și puteau să apere Orașul de Sticlă. I-am avertizat, iar Vânătorii ar fi putut să mă ucidă pentru asta, dar am socotit că, dacă as fi murit, as fi murit știind că surorile și frații mei erau salvați și că toată lumea avea să știe că sunt un adevărat vânător de umbre.

— Ai reușit, îi spuse Simon. Ai transmis mesajul. Idris a fost apărat, iar surorile și frații tăi au fost salvați.

— Ce erou sunt! murmură Mark. Mi-am dovedit loialitatea. Și vânătorii de umbre m-au lăsat să putrezesc aici.

Fața i se schimonosi. În adâncul inimii lui Simon, frica se împletea cu mila.

— Am încercat să fiu un vânător de umbre, chiar și în adâncurile Regatului Elfilor, și la ce mi-a folosit? „Arată-le din ce este făcut un vânător de umbre!” Din ce este făcut un vânător de umbre, dacă vânătorii de umbre îi părăsesc pe ai lor, dacă ei calcă în picioare inima unui copil de parcă ar fi un gunoi de pe marginea drumului? Spune-mi, Simon Lewis, dacă asta sunt vânătorii de umbre, de ce aș dori să devin unul?

— Fiindcă nu toți sunt așa, răspunse Simon.

— Dar elfii din ce sunt făcuți? Am auzit că vânătorii de umbre spun că ei sunt acum tot răul, mai mult decât demonii lăsați pe pământ pentru a face ghidușii nebunești. Mark rânji, în rânjetul lui fiind ceva sălbatic și elfic, asemenea luminii soarelui strălucind printr-o pânză de păianjen. Și ne plac ghidușiile, Simon Lewis, iar uneori și ticăloșiile. Dar nu este totul rău, să călărești vânturile, să alergi pe valuri și să dansezi în munți, și

asta este tot ce mi-a mai rămas. Cel puțin Vânătoarea Sălbatică mă vrea. Poate c-ar trebui să le arăt în schimb vânătorilor de umbre din ce este făcut un elf.

— Poate, zise Simon. De ambele părți există și alte lucruri, nu numai rele.

Mark surâse, un vag surâs teribil.

— Unde au dispărut cele bune? încerc să-mi amintesc povestirile tatălui meu despre Jonathan vânătorul de umbre, despre toți eroii prețioși care au servit drept scuturi pentru omenire. Dar tatăl meu a murit. Vocea lui dispare odată cu vântul din nord, iar Legea care era sacră pentru el e ceva scris pe nisip de către un copil. Râdem și spunem c-ar trebui ca cineva să fie prea prost încât să creadă că va dura. Tot ce este bun și adevărat se pierde.

Simon nu se gândise niciodată că exista și un avantaj în pierderea memoriei lui. Acum îi trecu prin minte că, întâmplător, i se arătase puțină îndurare. Toate amintirile îi fuseseră îndepărtate dintr-odată.

În timp ce amintirile lui Mark erau sfâșiate și distruse, îndepărtate de el una câte una, în întunericul rece de sub dealul unde nimic de preț nu dura.

— Îmi doresc să-mi pot aminti, spuse Simon, unde ne-am întâlnit prima dată.

— Pe atunci nu erai om, zise Mark cu amărăciune. Dar acum ești om. Și arăți a vânător de umbre mai mult decât mine.

Simon deschise gura și descoperi că îi lipseau toate cuvintele. Nu știa ce să spună: era adevărat, la fel cum tot ce rostise Mark era adevărat. Când îl văzuse prima dată pe Mark, gândise și se simțise instinctiv tulburat. Academia Vânătorilor De Umbre trebuie să-l fi molipsit mai mult decât credea el.

Și mediul în care se afla Mark îl schimbase, îl schimbase deja aproape dincolo de recuperare. Exista în el o calitate misterioasă ce mergea mai departe de oasele fine și de delicatele urechi ascuțite ale unui elf. Helen le avusese și ea, dar în cele din urmă ea se mișcase ca o luptătoare, fusese mândră ca un vânător de umbre, vorbise precum vorbea Conclavul și

oamenii din Institute. Mark vorbea ca un poem și pășea ca un dans. Simon se întrebă, chiar dacă Mark își găsea drumul înapoi, dacă era cu putință ca el să se acomodeze acum în lumea vânătorilor de umbre.

Se întrebă dacă Mark uitase cum să mintă.

— Ce crezi că sunt, ucenice vânător de umbre? îl întrebă Mark. Ce crezi c-ar trebui să fac?

— Arată-le din ce este făcut Mark Blackthom, îi răspunse Simon. Arată-le tuturor.

— Helen, Julian, Livia, Tiberius, Drusilla, Octavian. Și Emma, spuse Mark în șoaptă, cu un glas jos și reverențios, unul pe care Simon îl recunoscu de la sinagogă, din vocea mamelor care își strigau copiii, din toate timpurile și locurile în care auzise oamenii chemând ce aveau mai scump. Frații și surorile mele sunt vânători de umbre și, în numele lor, te voi ajuta. Promit!

Se întoarse și strigă:

— Hefeydd!

Hefeydd cel cu urechile vinețiii apăru din nou în raza lor vizuală, ieșind sfios dintre copaci.

— Acest vânător de umbre este neamul meu, zise Mark, cu ceva dificultate. Îndrăznești să insiști că ai vreun drept asupra neamului unui Vânător Sălbatic?

Asta era ridicol. Simon nici măcar nu era încă vânător de umbre, Hefeydd nu avea să o creadă niciodată… Numai că, iată-l pe Mark, își dădu Simon seama. Un elf, după toate aparențele, și, cumva, un elf de temut. Chiar dacă Simon nu știuse dacă mai putea să mintă.

— Firește că n-am să insist, răspunse Hefeydd, făcând o plecăciune. Asta este…

Simon privea cerul. Nici măcar nu-și dăduse seama că facea asta, că scrutase cerul de când cineva căzuse de acolo, până acum.

Acum, că Simon privea, putea să înțeleagă mai clar ce se petrecea: nu era cineva care cădea din cer, ci mai degrabă un cal sălbatic atașat de cer șarja spre pământ și își lăsa călărețul

să cadă. Acest cal era alb ca un nor ori ca o pâclă căreia i se dăduse o formă mândră și strălucitoare, iar călărețul care era aruncat spre pământ era și el învești mântat în alb orbitor. Avea păr de cobalt, un albastru-închis de seară înainte să devină negrul nopții, și un ochi de jais scânteietor și altul de argint strălucitor.

— Prințul, șopti Hefeydd.

— Mark Vânătorul, rosti nou-venitul elf. Gwyn te-a trimis să afli de ce Vânătoarea a fost atât de tulburată. El nu a sugerat ca tu însuți să întârzii Vânătoarea zăbovind un an și o zi. Vrei cumva să fugi?

Întrebarea fu rostită cu un strop de emoție, cu toate că Simon nu-și putea da seama dacă era suspiciune sau altceva. Putea doar să-și dea seama că întrebarea era mai serioasă, poate, decât intenționase elful.

Mark făcu un gest spre el însuși.

— Nu, Kieran. După cum vezi. Hefeydd și-a prins un vânător de umbre și eram puțin curios.

— De ce? întrebă Kieran. Nefilimii sunt în urma ta, și să privești în urmă nu face decât să producă vrăji rupte și durere irosita. Privește înainte, la vântul sălbatic și la Vânătoare. Și la spatele meu, deoarece eu voi fi, după cum este de așteptat, în fața ta la orice vânătoare.

Mark zâmbi, în felul în care o faci cu un prieten cu care obișnuiești să te tachinezi.

— Îmi amintesc mai multe vânători în care nu s-a întâmplat așa. Dar înțeleg că speri să ai mai mult noroc în viitor, în vreme ce eu mă bazez pe abilități.

Kieran râse. Simon simți o fărâmă de speranță — dacă acest elf era prietenul lui Mark, atunci misiunea de salvare încă stătea în picioare. Venise, fără să-și dea seama, mai aproape de Mark, mâna lui strângând una din gratiile cuștii. Privirea lui Kieran fu atrasă de mișcare și, preț de o clipă, el îi aruncă o căutătură urâtă lui Simon cu ochii săi deveniți reci: ochi negri de rechin, ochi ca niște cioburi de oglindă.

Simon știu, cu o certitudine absolută și fără să aibă habar

de ce, că lui Kieran nu-i plăceau vânătorii de umbre și nu-i dorea binele lui Simon în niciun fel.

— Lasă-l pe Hefeydd cu jucăria lui, zise Kieran. Vino!

— Mi-a spus ceva interesant, îl informă Mark pe Kieran cu o voce încordată. A spus că Conclavul a votat împotriva venirii după mine. Neamul meu, oamenii printre care am fost crescut, care m-au educat și în care am avut încredere, au căzut de acord să mă lase aici. Poți să crezi una ca asta?

— Poți fi surprins? Neamului său i-a plăcut întotdeauna cruzimea la fel de mult ca justiția. Ai lui nu mai au nimic în comun cu tine, zise Kieran, cu glas mângâietor și persuasiv, punând o mână pe gâtul lui Mark. Tu ești Mark din Vânătoarea Sălbatică. Tu călărești pe aer, la o mie de kilometri amețitori deasupra lor. Ei nu-ți vor mai face rău din nou, asta doar dacă nu cumva îi vei lăsa tu s-o facă. Nu-i lăsa. Vino!

Mark ezita, iar Simon se trezi îndoindu-se. Kieran avea dreptate, la urma urmelor. Mark Blackthom nu le datora nimic vânătorilor de umbre.

— Mark, zise Kieran, cu un fir de oțel în glas. Știi că în Vânătoare există unii care s-ar folosi de orice motiv pentru a te pedepsi.

Simon nu-și dădea seama dacă vorbele lui Kieran erau un avertisment sau o amenințare.

Un zâmbet traversă chipul lui Mark, întunecat ca o umbră.

— Știu mai bine decât tine, spuse. Dar îți mulțumesc pentru grijă. Voi merge cu tine și îi voi explica eu însumi lui Gwyn. Se întoarse să-l privească pe Simon, cu ochii lui bicolori de necitit, sticlă verde ca marea și bronz. Mă voi întoarce. Să nu-i faci rău! îi spuse lui Hefeydd. Dă-i apă!

Dădu din cap spre Hefeydd, cu o ușoară accentuare în gest, și apoi spre Simon. Simon îi răspunse la fel.

Kieran, pe care Hefeydd îl numise prinț, continuă să-și țină mâna pe gâtul lui Mark și îl răsuci în așa fel încât să fie întors cu spatele la Simon. Îi șopti ceva lui Mark, ceva ce Simon nu putu să audă, iar Simon nu-și dădu seama dacă modul în care îl înșfacase Kieran pe Mark era afecțiune, neliniște sau o dorință

de a-l închide.

Simon nu avea nicio îndoială că dacă era după cum voia Kieran, Mark nu avea să se mai întoarcă.

Mark fluieră și Kieran scoase același sunet. Pe aripile vântului, ca o umbră și un nor, un cal negru și unul alb coborâră în picaj spre călăreții lor. Mark sări în aer și dispăru într-o străfulgerare de întuneric, cu un strigăt de bucurie și de provocare.

Hefeydd chicoti, sunetul grav strecurându-se prin arboret.

— O, îți voi da apă cu plăcere, spuse el, și veni cu o cană meșterită din scoarță de copac, umplută până la buză cu apă ce părea să strălucească de lumină.

Simon întinse mâna printre gratii și acceptă băutura, dar o mânui stângaci și vărsă jumătate din apă. Hefeydd înjură și prinse cana, ridicându-i-o la buze lui Simon și zâmbindu-i cu un surâs întunecat, încurajator.

— A mai rămas ceva, șopti el. Poți să bei. Bea!

Numai că Simon era antrenat la Academie. Nu avea nicio intenție de a accepta mâncare sau băutura de la elfi și era sigur că Mark nu intenționase ca el să accepte ceva. Mark îi făcuse semn cu capul spre cheia care atârna din una din mânecile lungi ale mantiei lui Hefeydd.

Simon se prefăcu că bea în timp ce Hefeydd zâmbea. Strecură cheia în echipamentul lui, iar când Hefeydd se îndepărtă repede și cu pași mărunți, așteptă, numărând minutele până ce crezu că drumul era liber. Vârî mâna printre gratii, introduse cheia în broască și deschise încet ușa cuștii.

Apoi auzi un sunet și încremeni.

Pășind dintre copacii verzi șoptitori, îmbrăcată cu o jachetă din catifea roșie și o rochie lungă din dantela neagră care se transforma în pânze de păianjen transparente în dreptul genunchilor, încălțată cu botine și purtând mănuși roșii pe care Simon credea că era posibil să și le amintească, grațioasa ca o gazelă și încordată ca un tigru, era Isabelle Lightwood.

— Simon! exclamă ea. Ce crezi că faci?

Simon o sorbea din priviri, căci era mai bună decât orice apă de pe orice tărâm. Ea venise după el. Ceilalți trebuie să fi fugit înapoi la Academie și să fi dat de știre că Simon se pierduse în Regatul Elfilor, iar Isabelle se năpustise în Regatul Elfilor pentru a-l găsi. Prima dintre toți, când se presupunea ca ea să se pregătească să ia parte la o nuntă. Dar ea era Isabelle și asta însemna că era gata oricând să lupte și să apere.

Simon își aminti că se simțise contrariat atunci când ea îl salvase anul trecut din mâna unui vampir. În momentul acela nu-și putea imagina de ce.

Acum o cunoștea mai bine, gândi el, o cunoștea încă o dată, și știa de ce ea avea întotdeauna să vină.

— Îăă, evadam din captivitatea mea groaznică, răspunse Simon. Apoi făcu un pas înapoi din fața cuștii, întâlni privirea lui Isabelle și rânji. Dar, știi tu… nu și dacă nu vrei ca eu să evadez.

Ochii lui Isabelle, duri din pricina îngrijorării și a hotărârii, scânteiară brusc asemenea jaisului.

— Ce tot spui tu, Simon?

Simon își depărtă mâinile.

— Spun doar că dacă ai făcut tot drumul până aici ca să mă salvezi, nu doresc să par nerecunoscător.

— A, nu?

— Nu, eu sunt genul recunoscător, spuse Simon ferm. Așa că iată-mă, așteptând umil să fiu salvat. Sper ca tu să vezi clar modalitatea de a mă salva.

— Cred c-ar fi posibil să fiu convinsă, zise Isabelle. Dacă primesc un stimulent.

— O, te rog! zise Simon. Am lâncezit în închisoare, rugându-mă ca o bunăciune curajoasă și puternică să răsară și să mă salveze. Salvează-mă!

— Bunăciune curajoasă și puternică? Nici nu ai pretenții prea mari, Lewis.

— Asta este ceea ce-mi trebuie, spuse Simon, cu o convingere tot mai mare. Am nevoie de un erou. Mă păstrez

pentru un erou, de fapt, până se face dimineață. Și ea trebuie să fie sigură, și trebuie să se întâmple curând — căci am fost răpit de elfi malefici —, și ea trebuie să fie impresionantă.

Isabelle chiar părea impresionantă, ca o fată de pe marele ecran, cu luciul ei de buze strălucind ca lumina stelelor și cu muzica ce îi acompania fiecare mișcare a părului.

Ea deschise ușa cușții și păși înăuntru, iar ramurelele trosniră sub botinele ei, și traversă podeaua cușții pentru a-și petrece brațele pe după gâtul lui Simon. Simon îi prinse fața și o sărută pe buze. Simți elasticitatea senzuală a gurii ei rubinii, alunecarea trupului ei înalt, puternic, frumos lipit de al lui. Sărutul lui Isabelle era asemenea unui vin tare pus numai în fața lui, ca o provocare oferită și o promisiune ținută.

El simți, arcuindu-se pe buzele lui, zâmbetul ei.

— Păi, da, Lord Montgomery, murmură Isabelle. A trecut mult timp. Am fost îngrijorată că nu aveam să te mai văd niciodată.

Simon își dori să fi avut curajul să meargă la dușurile de la Academie în acea dimineață. Ce importanță mai aveau șobolanii în fața iubirii adevărate?

Simți un aflux de sânge în urechi și auzi un mic scârțâit: ușa cușții se închidea din nou.

Simon și Isabelle se despărțiră brusc. Isabelle părea gata să țâșnească, ca un tigru în dantelă. Hefeydd nu părea deosebit de îngrijorat.

— Doi vânători de umbre la preț de unul și o nouă pasăre pentru colivia mea, spuse Hefeydd. Și ce pasăre drăguță!

— Tu crezi că această colivie poate să o țină pe această pasăre? vru Isabelle să știe. Visezi. Am intrat și pot să ies.

— Nu fără stelă și fără traista ta cu trucuri, îi spuse Hefeydd. Aruncă-le printre gratiile cușții sau trag în iubitul tău cu o săgeată de elf, iar tu ai să-l privești cum moare sub ochii tăi.

Isabelle se uită la Simon și, cu chipul împietrit, începu să-și scoată armele și să le vâre printre gratiile cușții. Simon era

acum, poate într-un fel neliniștitor, conștient de amplasarea multora dintre armele lui Isabelle, și remarcă faptul că ea își strecurase cuțitul în botina ei stângă. O, și cuțitul cu lamă lungă în teaca de la spate.

Isabelle avea multe, multe cuțite.

— Nu va dura mult până ce vei avea nevoie de apă pentru a supraviețui, pasăre frumușică, zise Hefeydd. Pot să aștept.

Se îndepărtă. Isabelle se prăbuși pe podeaua cuștii, ca o păpușă căreia i-au fost tăiate sforile.

Simon o privi îngrozit.

— Isabelle…

— Mă simt atât de umilită! exclamă Isabelle, cu fața în palme. Nici măcar nu l-am auzit venind. Am adus rușine numelui de Lightwood. O rușine cumplită. O umilință absolută.

— Sunt cu adevărat flatat, dacă asta te ajută.

— Atenția mi-a fost distrasă în timp ce mă sărutam cu un băiat, apoi am fost încuiată de un spiriduș, gemu Isabelle. Tu nu înțelegi! Nu-ți amintești, dar înainte de tine nu am mai fost niciodată așa. Niciun băiat nu a însemnat nimic pentru mine. Aveam ținută. Aveam un scop. Nu aveam pasiuni tâmpite, deoarece nu eram niciodată tâmpită. Eram pură măiestrie de luptă în bustieră. Nimeni nu-mi putea zdruncina cumpătul absolut, sângele-rece cu care vânam demoni! Eram imperturbabilă înainte să te întâlnesc pe tine! Și acum îmi petrec timpul alergând după un tip cu amnezie demonică și îmi pierd capul pe teritoriul inamic! Acum sunt o proastă.

Simon se întinse după una din mâinile lui Isabelle, și după un moment, ea îl lăsă să i-o ia și să-și împletească degetele cu ale lui.

— Putem fi doi proști într-o cușcă împreună.

— Tu ești în mod cert un prost! se răsti Isabelle. Nu uita, ești încă un mundan.

— Cum aș putea să uit?

— Ți-a trecut prin minte că aș putea fi un elf sub o vrajă

puternică, trimis să te induc în eroare?

Îți amintești numele inimii tale?

— Ba nu, răspunse Simon. Sunt un prost, dar nu sunt chiar atât de prost. Nu-mi amintesc totul despre trecutul nostru, dar îmi amintesc destul. Nu am aflat totul despre tine acum, că avem o altă șansă, dar am aflat destul. Te cunosc atunci când te văd, Isabelle.

Isabelle se uită la el timp de un minut lung, apoi surâse cu zâmbetul ei minunat și sfidător.

— Suntem doi proști care se duc la o nuntă, zise ea. Ai observat, sper, că l-am lăsat să creadă că m-am închis singură în cușcă. Bineînțeles, am făcut rost de cheie înainte să fi făcut un singur pas în cușcă. Scoase cheia din sân și o ținu ridicată, sclipind în lumina din Regatul Elfdor. Se poate să fiu o proastă, dar nu sunt idioată.

Sări în picioare, iar fusta ei din dantelă se legănă în jurul ei asemenea unui clopot, și ieșiră amândoi din cușcă. Își adună armele și stela din locul în care zăceau în praf, și odată ce armele fură recuperate, îl luă pe Simon de mână.

Făcuseră numai câțiva pași în pădurea elfilor, când o umbră coborî în picaj deasupra lor. Isabelle duse mâna după cuțite, însă era doar Mark.

— Nu ai evadat încă? vru Mark să știe, părând necăjit. Și te-ai oprit să obții o iubită?

Isabelle încremeni. Ea, spre deosebire de Simon, îl recunoscu pe loc.

— Mark Blackthom? întrebă ea.

— Isabelle Lightwood, remarcă Mark, imitând tonul vocii ei.

— Ne-am întâlnit mai devreme, spuse Simon. El m-a ajutat să fac rost de cheie.

— Ei! exclamă Mark, înclinându-și capul într-o mișcare ca de pasăre. Nu a fost un târg inechitabil. Tu mi-ai oferit niște informații foarte interesante despre vânătorii de umbre și despre marea loialitate pe care au arătat-o față de unul de-al lor.

Isabelle își îndreptă spatele așa cum o facea mereu când era vorba de o provocare, iar părul ei negru flutură ca un drapel când făcu un pas spre el.

— Ți s-a făcut o groaznică nedreptate, zise ea. Știu că ești un vânător de umbre adevărat.

Mark făcu un pas înapoi.

— Știi? o întrebă el încet.

— Mă crezi sau nu, eu nu sunt de acord cu decizia Conclavului.

— Acesta e Conclavul, nu-i așa? Vreau să spun, îmi place Jia Penhallow și nu e vorba că eu… nu-l plac pe tatăl tău, spuse ușor încurcat Simon, care de fapt nu-l plăcea pe Robert Lightwood. Dar Conclavul, în principiu, e o adunătură de ticăloși, am dreptate? Cu toții știm asta.

Isabelle întinse mâna, cu palma în jos, și o mișcă într-un gest care spunea Tu ai dreptate, dar eu refuz să fiu de acord cu asta cu voce tare.

Mark râse.

— Mda, zise el, și păru ceva mai sănătos la cap, ceva mai uman, de parcă râsul l-ar fi susținut cumva.

Cuvintele lui aveau un accent care îl făcu pe Simon să gândească: nu elf, ci băiat din LA.

— În principiu, niște ticăloși, repetă Mark.

Se auzi un foșnet dinspre copaci, o întețire a vântului. Lui Simon i se păru că aude hohote de râs și voci care strigau, tropot de copite în nori și curente de aer și hămăit de ogari. Sunetele unei vânători, ale Vânătorii, cea mai neîndurătoare vânătoare din această lume sau din oricare alta. Slab, dar nu destul de departe, și apropiindu-se.

— Vino cu noi! îi propuse deodată Isabelle. Oricare ar fi prețul, eu îl voi plăti.

Mark îi aruncă o privire care era deopotrivă admirativă și disprețuitoare. Clătină din capul lui blond, în vreme ce frunzele tremurau și lumina se strecura printre buclele strălucitoare.

— Ce crezi tu că s-ar întâmpla dacă aș face-o? M-aș duce acasă… acasă… și Vânătoarea Sălbatică m-ar urmări acolo. Îți închipui că nu am visat că fug acasă de o mie de ori? De fiecare dată, îl văd pe blajinul Julian străpuns cu lăncile Vânătorii Sălbatice. Îi văd pe micuța Dru și pe bebelușul Tawy chinuiți. Îl văd pe Ty al meu sfâșiat în bucăți de ogarii lor. Nu pot să merg acolo până nu va exista o modalitate de a merge la ei fără să aduc distrugerea asupra lor. Nu voi merge. Voi duceți-vă, și plecați repede!

Simon o trase pe Isabelle îndărăt, spre copaci. Ea se opuse, cu ochii încă fixați asupra lui Mark, dar apoi îl lăsă să o tragă în frunzișul acoperitor, pe măsură ce tot mai mulți cai se năpusteau în jos, fulgerând printre copaci, umbre profilate pe soare.

— Ce probleme mai faci acum, vânătorule de umbre? întrebă un elf călare pe un dereș, râzând în timp ce armăsarul se roti. Ce-am auzit în legătură cu mai mulți din neamul tău?

— Nimic, răspunse Mark.

Și mai mulți cai se alăturară derețului, din ce în ce mai mulți din Vânătoarea Sălbatică. Simon îl văzu pe Kieran, o prezență albă tăcută.

Elful de pe dereș își întoarse calul spre locul unde stăteau Simon și Isabelle, iar Simon văzu cum calul adulmeca aerul asemenea unui câine.

Călărețul arătă în direcția lor.

— Și atunci, de ce detectez vânători de umbre pe tărâmul nostru și răspunzători în fața noastră? Ar trebui să-i întreb ce pun la cale?

Porni înainte, dar nu ajunse prea departe. Purta o mantie brodată cu argint, care înfățișa constelațiile, argintul fermecat să se miște ca și cum timpul ar fi prins viteză și planetele se roteau destul de repede încât ochiul să le vadă. Calul lui se opri scurt și călărețul aproape căzu când frumoasa lui mantie argintie fu țintuită de un copac de o săgeată bine plasată.

Mark își coborî arcul.

— Eu nu văd nimic, zise el, rostind minciuna cu o anumită

satisfacție. Și nimicul ar trebui să plece… acum.

— O, băiete, ai să plătești pentru asta, rosti șuierător călărețul de pe calul cu părul roșu.

Caii și călăreții scoaseră țipete stridente ca niște pterodactili, înconjurându-L, dar Mark Blackthom de la Institutul din Los Angeles rămase ferm pe poziție.

— Fugiți! strigă el. Duceți-vă acasă teferi! Spuneți Conclavului că am salvat mai multe vieți de vânători de umbre, că voi fi un vânător de umbre și voi fi damnat pentru ei, că voi fi un elf și îi voi blestema! Și spuneți-le membrilor familiei mele că îi iubesc, că îi voi iubi și că nu îi voi uita niciodată! Într-o zi, mă voi duce acasă.

Simon și Isabelle fugiră.

În secunda în care Simon și Isabelle apărură în fața Academiei, George se aruncă asupra lui, sufocându-l cu brațele. Beatriz și, spre uluirea lui Simon, până și Julie zburară la el cu numai o secundă după George și amândouă îl loveau fără milă cu pumnii în brațe.

— Au! exclamă Simon.

— Suntem tare bucuroase că ești în viață! zise Beatriz, lovindu-l iar.

— De ce trebuie să mă răniți cu iubirea voastră? o întrebă Simon. Au!

Se desprinse din îmbrățișarea lor, mișcat, dar și ușor învinețit, apoi privi în jurul lui în căutarea altui chip familiar. Simți o atingere rece de teamă.

— Marisol e în regulă? vru el să știe.

Beatriz pufni.

— O, ea e mai bine decât în regulă. E la infirmerie cu Jon, care îi îndeplinește toate capriciile. Fiindcă voi, mundanii, nu puteți fi vindecați cu rune și ea profită cât poate din asta. Nu știu sigur ce anume îl îngrozește mai mult pe Jon, gândul la cât de fragili sunt mundanii sau faptul că ea continuă să-l amenințe că îi va explica în ce fel sunt alcătuite aparatele cu raze X.

Simon fu foarte impresionat că nici măcar săgețile elfilor nu puteau să o încetinească pe Marisol cu toată răutatea ei.

— Am crezut că tu ai murit, zise Julie. Spiritele naturii ar face orice să-și verse ura împotriva vânătorilor de umbre, șerpii ăștia malefici și trădători! Ți-ar fi putut face orice.

— Și ar fi fost vina mea, zise George, palid la față. Tu încercai să mă oprești.

— Ar fi fost vina elfilor, zise Julie. Însă tu ai fost neatent. Nu trebuie să uiți ce sunt ei, mai puțin umani decât rechinii.

George dădea din cap aprobator, cu un aer umil. Beatriz arăta de parcă era întru totul de acord.

— Știți ce? interveni Simon. M-am săturat.

Cu toții îl priviră lung, neîncrezători. Dar Isabelle îi aruncă o privire și zâmbi. El credea că în sfârșit înțelegea focul ce ardea în Magnus, care îl facea să continue să vorbească atunci când Conclavul refuza să asculte.

— Știu că voi toți credeți că eu îi critic mereu pe nefilimi, continuă Simon. Știu că voi credeți că eu nu mă gândesc suficient la… tradițiile sacre ale îngerului și la faptul că sunteți gata oricând să vă sacrificați viețile și zilele pentru a-i proteja pe oameni. Știu că voi credeți că asta nu contează pentru mine, dar contează. Înseamnă foarte mult. Dar nu-mi permit luxul de a vedea lucrurile dintr-o singură perspectivă. Cu toții remarcați atunci când îi disprețuiesc pe vânătorii de umbre, dar niciunul dintre voi nu se controlează atunci când vorbiți de repudiați. Eu am fost repudiat. Azi am fost salvat de cineva pe care Conclavul a decis să-l condamne ca fiind repudiat, cu toate că era la fel de viteaz ca orice vânător de umbre, cu toate că era loial. Se pare că voi vreți ca eu pur și simplu să accept că nefilimii sunt grozavi și că nimic nu trebuie să se schimbe, dar eu nu voi accepta orice.

Trase adânc aer în piept. Avea senzația că tot confortul dimineții îi fusese răpit. Dar poate că asta era spre binele lui. Poate că el începuse să se simtă prea confortabil.

— N-aș vrea să fiu vânător de umbre dacă aș ști că voi fi un vânător de umbre ca tații voștri sau ca tații taților voștri

înaintea lor. Și nu v-aș plăcea atât de mult pe cât vă plac dacă aș crede că veți fi niște vânători de umbre ca toți vânătorii de umbre dinaintea voastră. Vreau ca noi toți să fim mai buni. Încă nu m-am gândit cum să schimbăm totul, însă vreau ca totul să se schimbe. Și îmi pare rău dacă asta vă supără, dar am de gând să continui să mă plâng.

— Mai târziu, zise Isabelle. Se va plânge mai târziu, deoarece acum mergem la o nuntă.

Toată lumea arăta ușor uluită că reuniunea lor emoțională se transformase într-un discurs despre drepturile repudiaților. Simon se gândi că Julie voia să-l lovească peste cap și față, dar, în schimb, ea îl bătu pe spate.

— În regulă, zise ea. Îți vom asculta plictisitorul plânset mai târziu, încearcă, te rog, să fie scurt.

Apoi se îndepărtă cu Beatriz. Simon miji ochii după ea și observă că și Isabelle mijea ochii după ea, cu o privire de vagă bănuială pe chipul ei.

Simon avu un moment de dubiu. George vorbise despre Beatriz când spusese că o fată îl plăcea pe Simon, nu?

Cu siguranță nu Julie. Nu se putea să fie Julie.

Nu, cu siguranță nu Julie. Simon era destul de convins ca primise o nota de trecere datorită evadării la mustață din Regatul Elfilor.

George șovăi.

— Îmi pare tare rău, Si, îi spuse el lui Simon. Mi-am pierdut capul. Eu… poate că nu eram prea bine pregătit să conduc o echipă. Dar am de gând să fiu pregătit într-o bună zi. Am de gând să fac ce ai spus. Am de gând să devin un vânător de umbre mai bun decât oricare dintre vânătorii de umbre dinaintea noastră. Nu va mai trebui să plătești pentru greșelile mele.

— George, zise Simon. E în regulă.

Niciunul dintre ei nu era perfect. Niciunul nu putea să fie.

Chipul senin al lui George încă părea umbrit de un nor, nefericit așa cum aproape că nu fusese niciodată.

— Nu voi mai rata iar.

— Am încredere în tine, spuse Simon, și rânji spre el, până ce, într-un sfârșit, George rânji și el. Deoarece asta e ceea ce fac frații.

Odată ajuns în Idris, Simon se trezi că plonjase într-o stare de haos nupțial. Haosul nupțial părea să fie foarte diferit de genurile de haos normale. Existau, de fapt, multe flori. Lui Simon i se îndesase în mâini un snop de crini și acum stătea în picioare cu ei, temându-se să se miște ca nu cumva să scape florile și el să fie responsabil pentru ruinarea întregii nunți.

Mulți dintre invitații la nuntă alergau de colo până colo, dar exista un singur grup care era alcătuit numai din copii și niciun adult. Simon strânse crinii mai bine și își concentră atenția asupra membrilor familiei Blackthom.

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Mark Blackthom, era destul de sigur că i-ar fi considerat o adunătură de copii anonimi.

Acum, însă, știa că erau familia cuiva: dorința inimii cuiva.

Hekn, Juliany Lmay Tiberius, Drusilla, Octavian. Și Emma.

Pe Helen, mlădioasă ca o trestie și cu părul blond, Simon o cunoștea deja. Ea era în una dintre numeroasele încăperi în care lui îi era interzis să intre, căci i se făceau tot soiul de lucruri misterioase tipice mireselor.

Julian era următorul ca vârstă și era centrul calm al unei mulțimi Blackthom agitate. Ținea un copil în brațe, care era puțin cam mare ca Julian să-l care în brațe, dar care se agăța cu tenacitate de gâtul lui Julian ca o caracatiță într-un loc nefamiliar. Puștiul trebuia să fie Tawy.

Toți membrii familiei Blackthom erau gătiți pentru nuntă, dar deja puțin murdari pe la poale, în acel mod misterios în care se murdăresc copiii. Simon nu era sigur cum. Cu toții erau, în afară de Tawy, puțin cam prea mari să se joace în țărână.

— O curăț eu pe Dru, se oferi Emma, care era înaltă pentru cei paisprezece ani ai ei, cu o coamă de păr blond care o facea să iasă în evidență printre brunetii frați Blackthom ca o narcisă într-un strat de panseluțe.

— Nu, nu te deranja, zise Julian. Știu că vrei să mai petreci ceva timp prețios cu Clary. Voi vorbiți de, oh, cincisprezece mii de ani, mai mult sau mai puțin.

Emma îl înghionti jucăuș. Era mai înaltă decât eh Simon își aminti că la paisprezece ani și el era mai scund decât toate fetele.

Toate fetele cu excepția uneia, își aminti el încet, imaginea reală a celui de-al paisprezecelea an al său alunecând peste cea falsă, unde cea mai importantă persoană din viața lui fusese în mod neîndemânatic ștearsă prin Photoshop. Clary fusese dintotdeauna mică de statură. Indiferent de cât de scund sau ciudat se simțise Simon, întotdeauna o dominase prin înălțime și simțise că era dreptul lui de a o proteja.

Se întrebă dacă Julian și-ar fi dorit ca Emma să fie mai scundă decât era el. După expresia de pe chipul lui Julian în timp ce o privea pe Emma, nu era singurul lucru pe care ar fi vrut să-l schimbe. Arta lui si Emma lui, spusese Mark, de parcă ar fi fost două date esențiale despre Julian. Iubirea lui pentru frumusețe și dorința de a o crea, și cea mai bună prietenă din lume. Aveau să fie parabatai, Simon era convins. Asta era ceva drăguț.

Emma se îndepărtă în viteză pentru a o găsi pe Clary, cu un ultim zâmbet pentru Julian.

Numai că Mark se înșelase. Arta și Emma nu erau, în mod clar, singurele care îi țineau mintea ocupată lui Julian. Simon urmări cum îl ținea pe Tawy și se apleca spre o fetiță cu o fețișoară rotundă și rugătoare și un nor de păr șaten.

— Mi-am pierdut coronița din flori și nu o mai găsesc, șopti fetița.

Julian îi zâmbi.

— Asta se întâmplă atunci când pierzi lucruri, Dru.

— Dar dacă nu port o coroană de flori ca Liwy, Helen va crede că nu-mi pasă și nu am grijă de lucrurile mele și că nu o plac la fel de mult ca Liwy. Liwy încă mai are coronița ei de flori.

Cealaltă fată din grup, mai înaltă decât Drusilla și aflată în acea etapă timidă în care brațele și picioarele ei erau subțiri ca niște bețe și prea lungi pentru restul trupului, purta, într-adevăr,

coroana pe părul ei șaten. Se ținea strâns de un băiat care avea căști pe urechi în toiul haosului nunții și ochii de un cenușiu iernatic fixați asupra unei priveliști private îndepărtate.

Liwy ar călca pe cărbuni încinși și peste șerpi periculoși pentru Ty îi spusese Mark. Simon își aminti infinita tandrețe cu care Mark spusese: Ty al meu.

— Helen te cunoaște mai bine de atât, spuse Julian.

— Da, dar… Drusilla îl trase de mânecă astfel încât să se aplece și ea să poată să-i spună, într-o șoaptă chinuită: Ea e plecată de foarte mult timp. Poate că nu-și mai amintește… totul despre mine.

Julian își întoarse fața în așa fel încât ceilalți frați să nu poată să-i vadă expresia. Numai Simon văzu străfulgerarea de durere, și știu că nu ar fi trebuit să o vadă. Știa că nu ar fi văzut-o dacă nu l-ar fi întâlnit pe Mark Blackthom, dacă nu ar fi dat atenție.

— Dru, Helen te știe de când te-ai născut. Ea își amintește totul.

— Dar pentru orice eventualitate, zise Drusilla. Curând va pleca din nou. Vreau să creadă că sunt cuminte.

— Știe că ești cuminte, îi spuse Julian. Cea mai cuminte. Dar îți vom găsi coronița de flori, bine?

Copiii mai mici nu o cunoșteau pe Helen în același fel în care o cunoștea Julian, ca un frate care era prezent tot timpul. Ei nu se puteau bizui pe cineva care era atât de departe.

Julian era tatăl lor, gândi Simon, cu un început de groază. Nu mai aveau pe nimeni altcineva.

Deși copiii Blackthom aveau o familie care dorea să fie cu ei, și o dorea cu disperare. Conclavul despărțise o familie și Simon nu știa ce efecte ar fi putut asta să aibă pe viitor sau cum aveau să se vindece rănile pe care le produsese Conclavul.

El gândi, din nou, ca și cum încă le-ar fi vorbit prietenilor lui de la Academie: Noi trebuie să fim mai buni de atât. Vânătorii de umbre trebuie să fie mai buni decât asta. Noi trebuie să ne dăm seama cefei de vânători de umbre vrem să fim și să le

arătăm.

Poate că Mark nu-l cunoscuse pe Julian la fel de bine pe cât credea. Sau poate că fratele mai mic al lui Mark, neavând de ales, se schimbase în tăcere și în profunzime.

Ei toți trebuiau să se schimbe. Însă Julian era atât de tânăr!

— Bună! salută Simon. Pot să te ajut?

Cei doi frați nu prea semănau, însă Julian se înroși și își ridică bărbia în același fel ca Mark: de parcă, orice-ar fi, el era prea mândru să recunoască faptul că poate era rănit.

— Nu, răspunse, și îi oferi lui Simon un zâmbet cald, foarte convingător. Sunt bine. Mă descurc.

Păru adevărat, până ce Julian Blackthom se îndepărtase de Simon, iar apoi Simon observă din nou că Julian ducea în brațe un copil care era prea mare pentru ca el să-l care în brațe, cu un alt copil care se ținea de cămașa lui. Simon putea de fapt să vadă cât de mult atârna pe acei umeri înguști și tineri.

Simon nu înțelegea pe deplin tradițiile vânătorilor de umbre.

Existau multe prevederi în Lege cu privire la cei cu care puteai și nu puteai să te căsătorești: dacă te căsătoreai cu o mundană care nu se înălța, ți se îndepărtau Peceții și erai alungat. Puteai să te căsătorești cu un repudiat într-o ceremonie mundană sau a repudiaților și nu erai alungat, dar toți ceilalți aveau să fie stânjeniți, unii oameni aveau să se comporte de parcă mariajul tău nu conta, iar extrem de tradiționala ta străbunică nefilim, Nerinda, avea să se refere la tine ca fiind rușinea familiei. În plus, cu Pacea Rece care funcționa așa cum funcționa, orice vânător de umbre care voia căsătoria cu un elf ar fi fost, probabil, la ananghie.

Însă Helen Blackthom era vânător de umbre, după propria lor Lege, indiferent câți oameni ar fi putut să o desconsidere sau să se îndoiască de ea din pricina sângelui ei de elf. Iar vânătorii de umbre nu prevăzuseră în scumpa lor Lege că vânătorii nu se puteau căsători cu cineva de același sex. Era posibil ca asta să fi fost doar pentru că nu-i trecuse nimănui prin minte nici măcar

ca opțiune în trecut.

Așa că Helen și Aline se puteau, de fapt, căsători, într-o ceremonie completă a vânătorilor de umbre, în fața ambelor familii și a lumii lor. Chiar dacă urma ca ele să fie exilate imediat după aceea, măcar atât li se permisese.

La o nuntă a vânătorilor de umbre, i se spusese lui Simon, te îmbrăcai în auriu și ți aplicai reciproc runa căsătoriei deasupr a inimii și pe brațe. Exista o tradiție asemănătoare întrucâtva cu încredințând miresei, pentru ambele părți dintr-o căsătorie. Mire asa și mirele (sau, în acest caz, mireasa și mireasa) și alegeau c ea mai importantă persoană pentru ei dintre membrii familiilor l or — uneori tatăl, dar alteori mama, sau un parabatai ori un frat e, sau un prieten ales, sau propriul lor copil ori o persoană în vâr stă care reprezenta întreaga familie —, iar cel ales, sau suggene s[24], încredința mireasa sau mirele viitorului tovarăș de viața și îl primea pe acesta cu bucurie în familia lor.

Asta nu era mereu posibil în căsătoriile vânătorilor de umbre, deoarece uneori întreaga familie și toți prietenii îți fuseseră mâncați de demoni-șerpi. Nu se știa niciodată cu vânătorii de umbre! Dar Simon se gândi că era, într-un fel, minunat că Jia Penhallow, Consul și cel mai important membru ai Conclavului, stătea în picioare ca suggenes pentru a-și încredința fiica, Aline, membrilor întinatei și scandaloasei familii Blackthom și pentru a o primi pe Helen în sânul familiei sale.

Aline avusese curajul să sugereze așa ceva. Jia avusese curajul să fie de acord cu asta. Dar Simon presupuse că deja Conclavul o exilase în mod efectiv pe fiica Jiei: ce ar mai fi putut să-i facă? Și cum s-ar fi putut mai bine să îi scuipi în față în mod politicos decât să le spui: Helen, fata-elf pe care voi ați scuipat-o și ați alungat-o, este acum la fel de bună ca fata Consulului.

Din ce sunt făcuți vânătorii de umbre, de vreme ce îi părăsesc pe ai lor, de vreme ce calcă în picioare inima unui copil de parcă ar fi un gunoi de pe marginea drumului?

Julian era cel care stătea în picioare pentru a o încredința pe Helen. Stătea în hainele lui brodate cu auriu, cu sora la brațul lui și cu ochii ca marea în lumina soarelui strălucind de parcă

---

24 Var sau o rudă de sex masculin, în greceşte ovyYEvfjp

era pe cât de fericit poate fi orice puști. Ca și cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

Helen și Aline erau amândouă îmbrăcate cu rochii aurii, un fir auriu strălucind asemenea luminii stelelor în părul negru al lui Aline. Ambele erau foarte fericite, iar chipurile lor întreceau în strălucire rochiile. Stăteau în centrul ceremoniei, sori gemeni, și, preț de un moment, toată lumea păru să se rotească și să graviteze în jurul lor.

Helen și Aline își desenară reciproc runele deasupra inimilor lor cu mâini sigure. Când Aline trase în jos spre ea capul blond al lui Helen pentru un sărut, sala răsună de aplauze.

— Vă mulțumim ca ne-ați permis să venim, spuse Helen în șoaptă, când ceremonia luă sfârșit, îmbrățișându-și soacra.

Jia Penhallow o strânse pe nora ei în brațe și spuse, cu o voce considerabil mai tare decât o șoaptă:

— Îmi pare rău că trebuie să permit să fiți izgonite din nou.

Simon nu-i spuse lui Julian despre întâlnirea cu Mark, așa cum nu îi spusese lui Mark că Helen nu putea să aibă grijă de copiii Blackthom. I se părea de o cruzime îngrozitoare să mai arunce o povară pe umerii deja împovărați aproape dincolo de limita îndurării. I se părea mai bine să mintă, așa cum elfii nu puteau.

Dar când se duse la Helen și la Aline să le felicite, făcu un pas și o sărută pe Helen, astfel încât să îi poată șopti:

— Fratele tău Mark îți trimite dragostea lui și fericire pentru iubirea ta.

Helen îl privi lung, cu lacrimi ivite brusc în ochii ei, dar cu un zâmbet și mai radios ca înainte.

Totul se va schimba pentru vânătorii de umbre, gândi Simon. Pentru noi toți. Trebuie.

Simon avea o permisiune specială pentru a rămâne peste noapte în Idris, așa că nu avea să plece devreme de la ceremonia nupțială.

Mai târziu avea să se danseze, dar deocamdată oamenii stăteau în grupuri și vorbeau. Helen și Aline ședeau pe podea, în

mijlocul copiilor Blackthom, ca două flori aurii care răsăriseră din pământ și înfloriseră. Tiberius îi descria lui Helen, cu o voce serioasă, cum el și Julian se pregătiseră pentru nuntă.

— Am trecut prin toate scenariile posibile care ar fi putut surveni, îi spuse. Ca și când am fi reconstituit scena unei crime, dar în sens invers. Așa că știu exact ce să fac, indiferent de ce se întâmplă.

— Asta trebuie să fi implicat o mulțime de muncă, zise Helen și Tiberius încuviință din cap. Mulțumesc, Ty! Apreciez cu adevărat asta.

Ty arăta încântat. Dru, purtându-și coronița din flori și un zâmbet de la o ureche la cealaltă, o trase pe Helen de fusta ei aurie pentru a o face atentă. Simon își spuse că rareori văzuse vreun grup de oameni care să pară toți foarte fericiți.

Încercă să nu se gândească la ce n-ar fi dat Mark să fie și el prezent acolo.

— Vrei să mergi cu mine și cu Izzy la o plimbare pe malul râului? îl întrebă Clary, dându-i lui Simon un ghiont.

— Cum, fără Jace?

— A, pe el îl văd tot timpul, răspunse Clary, cu confortul iubirii familiare pe care te poți bizui. Nu cum se întâmplă în cazul celor mai buni prieteni ai mei.

Jace — care era așezat și vorbea cu Alec, Alec cel care din nou nu îi adresase niciun cuvânt lui Simon — făcu un gest obscen spre Simon în timp ce pleca braț la braț cu Isabelle și Clary. Simon nu se lăsase, în realitate, păcălit că Jace era furios. Jace îl îmbrățișase atunci când îl văzuse, și Simon ajungea din ce în ce mai mult la concluzia că el și Jace nu avuseseră înainte o relație în care să se fi îmbrățișat.

Dar se părea că acum erau mari amatori de îmbrățișări.

Simon, Isabelle și Clary se duseră să se plimbe pe malul râului. Apele arătau precum cristalul negru în lumina lunii și, în depărtare, turnurile demonilor scânteiau ca niște coloane de lumină selenară. Simon mergea puțin mai încet decât fetele, neobișnuit așa cum erau ele cu stranietatea și magia orașului, un oraș despre care cea mai mare parte a lumii nici nu știa că

există, inima strălucitoare a unui tărâm secret și ascuns.

Simon se obișnuise acum cu Academia. Fără îndoială că avea să se obișnuiască și cu Idrisul în timp.

Atât de mult se schimbase, iar Simon se schimbase și el. Dar, în cele din urmă, el nu pierduse ce era cel mai scump pentru el. I se dăduse înapoi numele inimii sale.

Isabelle și Clary se uitară înapoi la el, mergând atât de aproape una de alta, încât cascada de păr a lui Isabelle, negru precum pana corbului, se împletea cu buclele ca apusul înflăcărat ale lui Clary. Simon zâmbi și își dădu seama cât de norocos era, norocos prin comparație cu Mark Blackthom, care era ținut departe de ceea ce iubea el cel mai mult, norocos prin comparație cu un miliard de alți oameni care nu știau ce era ceea ce iubeau ei cel mai tare.

— Simon, vii? strigă Isabelle.

— Da! strigă drept răspuns Simon. Vin.

Era norocos să le cunoască și norocos să știe ce erau ele pentru el, ce era el pentru ele: preaiubit, amintit și nu pierdut.

Proba focului

de Cassandra Clare și Maureen Johnson

Întoarse capul pentru a-i spune lui Clary să se uite la statuie, însă Clary dispăruse.
Se răsuci pe călcâie, o pirueta completă.
Ea nu se vedea nicăieri.

Simon începea să-și pună întrebări în legătură cu focurile. Focurile nu-l plăceau. Focurile se mișcau în jur.

Ceea ce părea paranoic.

Afară, copacii erau desfrunziți și iarba maronie. Înăuntru, până și mucegaiul se retrăsese în zona de iarnă, între pietrele din zidurile subsolului. Vânătorii de umbre nu prea credeau în încălzirea centrală. Academia avea șemineuri, niciodată prea aproape unele de altele, și niciodată prea aproape de nimeni. Indiferent unde stătea Simon, ele se aflau în capătul opus al încăperii, trosnind în depărtare. Elitele aveau tendința să intre primele în camere, și ocupau locurile din fața șemineului. Dar chiar și atunci când n-o faceau — chiar și atunci când intrau cu toții în același timp —, Simon sfârșea în capătul cel mai îndepărtat față de foc. Când ți-e frig, un foc care trosnește începe să sune ca un râs blând, batjocoritor. Simon încercă să-și îndepărteze acest gând din minte, deoarece, în mod clar, focul nu râdea de el.

Deoarece asta era paranoic.

Existau mai multe șemineuri în cantină, dar George și Simon încetaseră să mai încerce să găsească loc în fața lor. Simon avea destule motive de îngrijorare. Se uita în farfuria lui. De asemenea, își spusese în sinea lui să înceteze să mai facă asta. Să înceteze să se mai gândească la mâncare. Doar să mănânce mâncarea. Dar nu se putea abține. În fiecare seară o analiza. în această seară, părea să fie un fel de mâncare prăjită la tigaie, dar părea să aibă pâine în ea. Existau ardei. Exista și ceva roșu.

Era pizza. Cineva prăjise o pizza la tigaie.

— Nu, spuse el cu voce tare.

— Ce?

Colegul lui de cameră, George Lovelace, se îndopa deja cu cina. Simon se mulțumi să clatine din cap. Aceste lucruri nu-l deranjau pe George în același fel. Acasă, în Brooklyn, dacă Simon ar fi auzit că cineva prăjise o pizza la tigaie, nu s-ar fi supărat. Ar fi presupus că vreun restaurant de hipsteri se hotărâse să adapteze pizza, deoarece asta fac restaurantele de hipsteri din Brooklyn. Simon ar fi râs, și poate la un moment dat ar fi devenit un fel popular, și atunci ar fi existat rulote care să vândă pizze prăjite la tigaie și atunci el le-ar fi mâncat. Pentru că așa funcționează Brooklynul și pentru că… pizza. Cea mai

bună presupunere în această situație? Poate că cineva scăpase o pizza sau o rupsese în timp ce se cocea, și, din cine știe ce motiv, singura soluție care îi trecuse prin minte fusese să o pună într-o tigaie și să improvizeze.

Problema nu era pizza, nu chiar. Problema era că pizza îl facea să se gândească la casa lui. Orice newyorkez care se confrunta cu o pizza proastă se va întoarce mental acasă pentru măcar câteva momente. Simon era născut și crescut newyorkez în același fel în care elitele erau născute și crescute vânători de umbre. Făcea parte din el — freamătul și agitația orașului. Putea fi la fel de dur ca la Academie. Știa să caute cu privirea șobolani pe șinele de metrou sau la marginea pieților publice. Era antrenat din instinct să se ferească brusc pentru a evita să fie stropit de taxiuri cu zăpadă mocirloasă. Nici măcar nu avea nevoie să privească în jos pentru a păși peste băltoacele lăsate de câini.

Evident, existau și părți mai bune de atât. Îi lipsea traversatul Podului Brooklyn seara și vederea întregii panorame — orașul luminat de noapte; munții grandioși ridicați de oameni; râul curgând vijelios pe sub el. Îi lipsea senzația de a fi în preajma atâtor oameni care realizau lucruri uluitoare. Îi lipsea senzația constantă că totul era un spectacol magnific. Și îi lipseau familia și prietenii. Era perioada sărbătorilor acum, iar el ar fi trebuit să fie acasă. Mama lui ar fi scos deja menora pe care o pictase el la cursul de olărit pe când era copil. Era viu colorată, decorată cu tușe groase și dezordonate de vopsea albastră, albă și argintie. El și sora lui erau responsabili cu făcutul clătitelor din cartofi împreună. Ar fi stat așezați pe canapea și ar fi făcut schimb de daruri. Și toți cei la care ținea se aflau la mică distanță de mers pe jos, la cel mult o stație de metrou depărtare.

— Iar ai privirea aia, remarca George.

— Îmi pare rău, zise Simon.

— Să nu-ți pară. E în regulă să fii nefericit. Sunt sărbătorile, iar noi ne aflăm aici.

Asta era ceea ce-l facea grozav pe George — întotdeauna pricepea și niciodată nu judeca. Existau multe lipsuri la

Academie, însă George le compensa aproape pe toate. Simon avusese prieteni foarte buni și înainte. George era ca un frate pentru el. Împărțeau o cameră. Împărțeau nefericirea și micile triumfuri și mesele îngrozitoare. Și, în atmosfera competitivă de la Academie, George era întotdeauna dispus și pregătit să-l apere. Niciodată nu se simțea satisfăcut pentru că facea ceva mai bine decât Simon (și, având trupul unui zeu grec ceva mai neimportant, George adesea excela la abilitățile fizice). Simon simți cum starea de spirit i se înviora. Simplul fapt că George știa la ce se gândea — faptul că avea un prieten acolo — însemna totul.

— Ea ce caută aici? întrebă George, făcând semn cu capul spre cineva aflat în spatele lui Simon.

Decana Penhallow apăruse în capătul îndepărtat al încăperii (aproape de șemineul care râdea). De obicei, nu venea la cină în cantină. Niciodată nu se apropia de acest loc.

— Atenție, vă rog! le ceru ea. Avem vești minunate pe care să le împărtășim cu toți elevii de la Academie. Julie Beauvale. Beatriz Mendoza. Vă rog să veniți alături de mine.

Julie și Beatriz se ridicară în același timp și se uitară una la cealaltă, zâmbind. Simon mai văzuse acel gen de zâmbet până atunci, acel gen de mișcare sincronizată. Erau leit Jace și Alec. Perechea își croi drum prin încăpere. Scaunele scârțâiră în timp ce lumea le facea loc, și se auzi un murmur foarte vag. Focul râdea și râdea și pocnea și râdea. Când ajunseră în capătul încăperii, decana își petrecu câte un braț pe după umerii fiecăreia și toate trei se întoarseră cu fața spre restul elevilor.

— Sunt încântată să vă anunț că Julie și Beatriz au hotărât să devină

O rundă bruscă de aplauze. Mai mulți oameni se ridicară, în mare parte elite, și ovaționară. Această manifestare fu permisă pentru câteva momente, și apoi decana ridică mâna.

— După cum știți cu toții, ceremonia pentru parabatai este o consacrare serioasă, o legătură ce poate fi ruptă numai prin moarte. Știu că aceste vești îi vor face pe mulți dintre voi să reflecteze dacă își vor găsi sau nu un parabatai Nu toți vânătorii de umbre au un parabatai sau nici măcar nu-și doresc unul.

Acest lucru este foarte important de reținut. Dacă simțiți, așa cum simt Julie și Beatriz, că v-ați găsit parabatai-ul, sau dacă vreți să vorbiți cu cineva despre orice parte a ceremoniei sau despre ce semnifică ea, puteți vorbi cu oricare dintre noi. Noi suntem aici ca să vă ajutăm să luați cea mai importantă dintre decizii. Dar, din nou, felicitări lui Julie și lui Beatriz. În onoarea lor, în seara aceasta avem tort.

În timp ce vorbea, răul care stătea la pândă și care era reprezentat de bucătarii Academiei aducea un tort mare, strâmb.

— Puteți să vă reluați masa, și vă rog să luați și tort.

— De unde a apărut asta? întrebă George. Astea două? Parabatai?

Simon clătină din cap. Familiile de vânători de umbre se îngemănau asemenea vițelor cățărătoare. Era mai ușor să-ți găsești partenerul de viață atunci când începeai de la naștere. Mulți de la Academie erau străini. Julie și Beatriz, din grupul elitelor, aveau mai multe legături una cu cealaltă, dar Simon nu se gândise niciodată că puteau fi atât de apropiate.

— Ei bine, asta da surpriză, spuse George pe un ton scăzut. Te simți bine?

Asta îl izbise pe Simon ca o lovitură. Se gândise să-i ceară lui Clary să-i fie parabatai. Dar parabatai-ii erau ca Alec și Jace, antrenându-se împreună ca vânători de umbre de când erau copii. Sigur, Simon și Clary se cunoscuseră și ei în copilărie, dar nu în felul acela de aruncat-cuțite-și-omorât-demoni (exceptând jocurile video, care, din nefericire, nu contau). Simon începu să mute ideea de parabatai în categoria mentală a lucrurilor pe care probabil nu avea să le facă. Se antrena tot timpul. Nu o văzuse. Era…

… foarte priceput la a inventa scuze.

Se speriase. își văzuse ziua de naștere sosind, ca pe un uri aș ceas cu numărătoare inversă. în fiecare zi și spunea că era pr ea târziu. Clary venise în ziua de dinaintea aniversării lui, aducâ ndu-i drept cadou un exemplar din Sanânan Omnibus[25]. Până

25 Roman grafic de Neil Gaiman

atunci, și spuse el în sinea lui, numărătoarea inversă se încheiase. Soneria se oprise în mintea lui. Avea nouăsprezece ani.

Încercase să-și scoată asta din minte. Dar acum, privindu-le pe cele două proaspăt anunțate parabatai, își trase mental un șut.

— Nu e pentru toată lumea, Si, zise George. Haide! Termin ă de mâncat și-o să mergem înapoi ca tu să-mi poți spune mai multe despre Firefly[26].

În acele seri, Simon îi lărgise orizontul cultural lui George, explicându-i intriga din fiecare episod din Firefly, unul câte unul. Acesta devenise un ritual plăcut, dar și el avea o numărătoare inversă. Nu mai era decât un episod de parcurs.

Înainte să poată să facă asta, decana trecu pe lângă masa lor și se opri.

— Simon Lewis, vrei, te rog, să vii cu mine o clipă?

Oamenii de la celelalte mese priviră spre ei. George se uită în jos și împunse pizza prăjită din farfuria lui.

— Desigur, zise Simon. Am dat de belea?

— Nu, răspunse ea monoton. Nicio belea.

Simon își împinse în spate scaunul și se ridică.

— Ne vedem în cameră, da? îl întrebă George. Am să-ți aduc tort.

— Sigur, încuviință Simon.

Mulți oameni îl priviră plecând, deoarece asta era ceea ce se întâmpla când decana te lua în toiul cinei. Cei mai mulți din elite, totuși, se adunaseră în jurul lui Julie și al lui Beatriz. Se auzeau râsete și sunete stridente și toată lumea vorbea cu voce tare. Simon îi ocoli pentru a ajunge la decană.

— Pe-aici, îl pofti ea.

Simon încercă să se oprească lângă foc preț de o secundă, însă decana se îndrepta deja spre ușa pe care o foloseau profesorii pentru a intra și a pleca din cantină. Profesorii nu

26 Serial TV american western SF

mâncau cu ei tot timpul. Exista, clar, un alt loc, o alta sufragerie, undeva în Academie. Catarina Loss era singura care venea în mod regulat și Simon avea impresia că ea proceda așa deoarece prefera să înfrunte teribila mâncare a elevilor decât să stea alături de un grup de vânători de umbre într-o încăpere retrasă.

Simon nu mai fusese niciodată în coridorul în care îl conduse decana. Era mai slab luminat decât coridoarele pe care le foloseau elevii. Pe pereții din piatră existau tapiserii care erau cu certitudine la fel de uzate ca cele din restul școlii, dar, de asemenea, păreau mai valoroase. Culorile erau mai vii și firele de aur aveau strălucirea aurului adevărat. Pe acești pereți se găseau arme. Armele elevilor erau toate în sala armelor, și aveau un fel de protecție pentru a le ține în loc. Dacă voiai o sabie, trebuia să desfaci mai multe curele pentru a o da jos. Acestea erau plasate pur și simplu în suporturi simple, facându-le ușor de înșfăcat imediat.

Gălăgia din cantină se diminuă după primii pași și apoi în jur se așternu tăcerea. Pe coridor se aflau o serie de uși închise, iar liniștea îl cuprinse deodată.

— Unde mergem? întrebă Simon.

— În camera de primire, răspunse decana.

Simon privi afară prin ferestrele pe lângă care treceau. Aici, sticla alcătuia un model ca de cuvertură madasată, cu mici ochiuri ținute laolaltă de tuburi din plumb. Fiecare romb de sticlă era vechi și deformat, iar efectul general era de caleidoscop ieftin, unul care lăsa să se vadă doar întunericul și o ninsoare slabă. Era genul de zăpadă care nu se depunea. Nu facea decât să pudreze iarba uscată. Termenul tehnic pentru acest nivel, decise el, era de o „neplăcere” de zăpadă.

Ajunseră la o cotitură în coridor. Decana deschise prima ușă după colț și lăsă să se vadă o încăpere mică, dar impresionantă, cu mobilier care avea picioare de aceeași înălțime, iar canapelele erau lungi și păreau confortabile, fără deformări sau urme de umplutură vizibile. Totul era tapițat cu o catifea modernă, de culoarea strugurilor violeți. Exista o măsuță scundă din lemn de cireș, iar pe ea se găsea un serviciu masiv din argint pentru ceai cu cești din porțelan. Iar în jurul mesei,

așezați pe scaunele și sofalele de calitate, erau Magnus Bane, Jem Carstairs, Catarina Loss și Clary, cu părul ei roșu strălucitor în contrast cu puloverul bleu. Magnus și Catarina erau împreună în capăt (lângă foc — sigur că focul se afla, ca în toate celelalte încăperi, în capătul îndepărtat). Clary îl privi pe Simon și, cu toate că zâmbi imediat ce îl văzu, expresia ei sugera că invitația ei la această mică petrecere fusese la fel de recentă și nu prea bine explicată.

— Simon! spuse Jem. Mă bucur să te văd. Te rog, ia loc!

Simon mai avusese doar câteva întâlniri cu Jem Carstairs, care era, aparent, la fel de bătrân ca soția sa, Tessa Gray. Amândoi arătau uimitor de în formă pentru cei 150 de ani ai lor. Ba Tessa arăta chiar sexy. (Poate că și Jem arăta sexy? După cum gândise Simon cândva, probabil că el nu era cel mai grozav judecător al atractivității masculine.) Era ciudat să crezi că oamenii care aveau de două ori vârsta bunicilor tăi arătau bine?

— Mă bizui pe voi, spuse decana, și din nou ceva lipsea în tonul ei.

Era ca și cum tocmai spusese: „Doar vă dau șarpele ăsta mort.”

Închise ușa.

— Acum ne bem ceaiul, spuse Magnus. Măsura cu linguriță frunzele de ceai pe care le punea în strecurătoarea unui ceainic mic. Câte una pentru fiecare ceașcă. Una pentru ceainic.

Puse cutia din tablă cu ceai pe masă, luă unul dintre ceainicele mari din argint și turnă apa clocotită prin strecurătoare în ceainic. Cu o stranie fascinație, Catarina îi urmărea atent mișcările.

Jem arăta în largul lui, îmbrăcat cu un pulover alb și jeanși negri. Părul lui negru avea o singură șuviță argintie, dramatică, ce ieșea în evidență în contrast cu tenul lui cafeniu.

— Cum ți se pare antrenamentul? îl întrebă, aplecându-se în față.

— Nu mă mai învinețesc la fel de tare, răspunse Simon, ridicând din umeri.

— Asta e excelent, spuse Jem. Înseamnă că îți găsești echilibrul pe picioare și că respingi mai multe lovituri.

— Pe bune? întrebă Simon. Credeam că era din cauză că sunt mort pe dinăuntru.

Foarte brusc, Magnus puse la loc capacul cutiei cu ceai, care scoase un zăngănit sonor.

— Îmi pare foarte rău că ți-am întrerupt cina, spuse Jem.

Avea un mod formal de adresare, singurul lucru care îi trăda vârsta.

— Să nu vă pară niciodată rău pentru asta, murmură Simon.

— Înțeleg că mâncarea de la Academie nu este tocmai cea mai bună caracteristică a ei.

— Nu sunt sigur că are o „cea mai bună” caracteristică, replică Simon.

Jem surâse, luminându-se la față.

— Avem aici prăjituri și brioșe[27]. Cred ca astea sunt de o calitate ușor mai bună decât cele cu care ești acum obișnuit.

Indică un platou din porțelan plin cu prăjiturele și brioșe care arătau foarte comestibile. Simon nu ezită. Înșfacă cea mai apropiată brioșă și o vârî în gură. Era puțin uscată, dar mai bună decât orice mâncase în ultima vreme. Știa că îi cădeau firimituri din gură și pe tricou, dar nu-i păsa.

— Bine, Magnus, zise Clary. Ai spus c-ai să-mi explici de ce m-ai adus aici când avea să ajungă Simon. Nu că nu m-aș bucura că te văd, dar mă faci să mă simt agitată.

Simon dădu din cap a aprobare și mestecă pentru a arăta că era de acord și că o susținea pe Clary sută la sută, așa cum se presupune că trebuie că facă cei mai buni prieteni. Cel puțin spera că el asta transmitea.

Magnus se îndreptă de spate. Când un magician foarte înalt cu ochi ca de pisică se îndreaptă de spate pentru a atrage atenția, asta schimbă starea de spirit din încăpere. Brusc, se

---

27 scones, desert tradiţional englezesc, asemănător cu brioşele

simți un aer de hotărâre, cu o ușoară vibrație de energie stranie. Catarina se lăsă din nou pe sofa, în umbra lui Magnus. Pe Catarina nu o caracteriza tăcerea. Catarina era vocea albastră a rațiunii și a rebeliunii minore în coridoarele sacrosancte ale Academiei.

— Am fost rugat să vă transmit amândurora un mesaj, răspunse Magnus, răsucind unul dintre numeroasele inele care îi împodobeau degetele lungi. Emma Carstairs și Julian Blackthom sunt pe cale să devină parabatai. Ceremonia necesită doi martori și ei au solicitat ca voi doi să fiți martorii.

Clary ridică dintr-o sprânceană și privi spre Simon.

— Bineînțeles, zise ea. Emma este o dulce. Categoric. Mă bag.

Mâna lui Simon se afla la jumătatea distanței spre o altă brioșă. Își retrase brațul.

— Categoric, spuse. Și eu. Dar de ce n-au putut să ne trimită o scrisoare?

Magnus se opri pentru o clipă și se uită la Catarina, apoi se întoarse spre Simon, facându-i cu ochiul.

— De ce să trimiți o scrisoare când poți să trimiți ceva cu adevărat magnific?

Era un lucru foarte caracteristic pentru Magnus, dar sună puțin cam sec. Ceva în legătură cu Magnus părea puțin cam sec. Poate vocea lui.

— Ceremonia se va desfășură mâine, în Orașul Tăcut, spuse Jem. Deja am obținut permisiunea ca tu să participi.

— Mâine? întrebă Clary. Și abia acum ni se spune?

Magnus ridică din umeri cu eleganță, indicând că uneori lucruri de acest gen pur și simplu se întâmplau.

— Ce trebuie să facem? întrebă Simon. E complicat?

— Câtuși de puțin, veni răspunsul lui Jem. Poziția de martor e în mare măsură simbolică, similară cu cea de la o cununie. Nu ai nimic de spus. Totul se rezumă la a sta alături de ei. Emma a ales-o pe Clary…

— Pot să înțeleg asta, zise Simon. Dar Julian nu m-ar fi ales pe mine. De-abia ne cunoaștem. De ce nu pe Jace?

— Pentru că Julian nici de el nu este extraordinar de apropiat, răspunse Jem, și Emma a sugerat că tu și Clary, în calitate de cei mai buni prieteni, ați fi niște martori semnificativi. Julian a fost de acord.

Simon încuviință din cap de parcă ar fi înțeles, deși nu era convins că de fapt înțelegea. Își aminti că vorbise cu Julian la nunta lui Helen cu Aline, nu cu mult timp în urmă. își aminti că se gândise ce greutate susținea pe umerii lui firavi, și cât de calm părea să fie, reținut și tainic. Poate că pur și simplu nu exista nimeni altcineva la care el să țină suficient încât să-i fie martor? Nimeni pe care să-l admire? Dacă așa stăteau lucrurile, era incredibil de trist.

— În orice caz, zise Magnus, voi trebuie să stați alături de ei în timp ce trec prin Proba Focului.

— Prin ce? întrebă Simon.

— Acesta este adevăratul nume al ceremoniei, îi explică Jem. Cei doi parabatai stau în picioare în interiorul unor cercuri din foc.

— Ceaiul este gata, interveni Magnus brusc. Niciodată nu trebuie lăsat să stea mai mult de cinci minute. E timpul să-l bem.

Umplu două cești din micul ceainic.

— Sunt doar două cești, observă Clary. Cum rămâne cu voi?

— Ceainicul este mic. Mai fac unul. Astea sunt pentru voi doi. Beți!

Cele două cești le fură oferite. Clary ridică din umeri și sorbi din ceașcă. Simon făcu la fel. Era, pentru a fi cinstiți, un ceai excepțional. Poate că acesta era motivul pentru care englezii se dădeau în vânt după el. Exista o limpezime a aromei. Îi încălzea trupul în timp ce cobora. În încăpere nu mai era frig.

— Ăsta chiar e bun, remarcă Simon. În mod normal, nu prea beau ceai, dar ăsta îmi place. Vreau să spun, ne dau ceai

aici, dar o dată am avut o ceașcă în care era un os, iar ăla a fost unul dintre cele mai bune ceaiuri de care am avut parte.

Clary râse.

— Așadar, cum ar trebui să ne îmbrăcăm? întrebă ea. Ca martori, vreau să spun.

— Pentru ceremonie, ținute formale. Pentru dineul de după, haine obișnuite. Ceva drăguț.

— Chestii pentru nunți, zise Catarina în cele din urmă. Seamănă mult cu o nuntă, dar…

— … fără romantism și fără flori.

Acesta era Jem.

Magnus îi privea acum cu multă atenție, ochii lui ca de pisică strălucind în întuneric. În încăpere se întunecase bine. Simon îi aruncă lui Clary o privire care trebuia să însemne: Asta e straniu. Ea îi răspunse cu o privire care spunea: Super-straniu.

Simon își bău ceaiul cu înghițituri mari și puse ceașca la loc pe masă.

— E ciudat, zise el. La cină a existat încă un anunț despre parabati. Două eleve din grupul elitelor.

— Nu e ceva neobișnuit pentru această perioadă din an, explică Jem. Cum anul se apropie de sfârșit, oamenii reflectează, iau decizii.

Brusc, în încăpere se făcu mai cald Oare focul se mai înălțase? Venise pe furiș mai aproape? Negreșit, focul pocnea mai sonor, însă acum nu părea să râdă — suna a sticlă ce se sparge. Focul le vorbea.

Simon se scutură mental. Focul vorbea. Ce era în neregulă cu el? Privi în jur nedeslușit și o auzi pe Clary scoțând un sunet ciudat, de surpriză, ca și când ar fi văzut ceva la care nu se așteptase.

— Cred că e timpul să începem, spuse Jem. Magnus?

Simon îl auzi pe Magnus oftând în timp ce se ridica în picioare. Magnus era cu adevărat înalt. Simon o știuse dintotdeauna. Acum arăta de parcă ar fi putut să atingă tavanul.

Deschise o ușă pe care Simon nu o observase acolo.

— Veniți pe-aici! îi chemă Magnus. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le vedeți.

Clary se ridică și porni spre ușă. Simon o urmă. Catarina îi întâlni privirea când el trecu pe lângă ea. În această încăpere, totul rămânea nespus. Ea nu prea aproba ceea ce se petrecea. Și nici Magnus.

Orice ar fi fost de cealaltă parte a ușii, era complet întunecat și Clary șovăi preț de o secundă.

— E-n regulă, spuse Magnus. E doar puțin frig acolo. Îmi pare rău.

Clary intră, iar Simon o urmă. Se aflau într-un spațiu întunecos și categoric rece. Se uită în spate, dar nu mai putea să vadă ușa. Erau doar el și Clary. Părul lui Clary strălucea roșu în întuneric.

— Suntem afară, zise Clary.

Firește. Simon clipi. Gândurile lui erau puțin lente și întinse. Sigur că erau afară.

— Poate c-ar fi putut să ne spună că mergem afară, zise Simon, tremurând. Nimeni de aici nu crede în paltoane.

— Întoarce-te! îi ceru Clary.

Simon se întoarse. Ușa pe care tocmai ieșiseră — de fapt, întreaga clădire din care tocmai veniseră — dispăruse. Se aflau pur și simplu afară, înconjurați numai de câțiva copaci. Cerul de deasupra capetelor lor era de un purpuriu-cenușiu pergamentos care părea să fie luminat de o ceață joasă de lumini la orizont, aflate dincolo de câmpul vizual. Pretutindeni în jur era o rețea de cărări pavate cu cărămidă, punctate cu zone cu copaci separate de garduri, și cu vase mari de piatră care probabil că atunci când vremea fusese mai bună conținuseră flori și care acum doar aminteau de acel anotimp.

Era cunoscut, și totuși, nu era ca niciun loc în care Simon fusese vreodată.

— Suntem în Central Park, zise Clary. Cred…

— Cum? Noi…

Dar de îndată ce rosti cuvintele, deveni clar. Gardurile scunde din metal care marcau aleile din cărămidă. Dar nu existau bănci, nici coșuri de gunoi, nici oameni. În nicio direcție nu se zărea vreun contur profilat pe cer.

— Bine…, zise Simon. Asta e bizar. Oare Magnus a dat-o complet în bară? Se poate întâmpla asta? Voi tocmai ați venit din New York. Oare a deschis același portal?

— Poate? opină Clary.

Simon trase adânc în piept aerul newyorkez. Era foarte rece și îi ardea nările, trezindu-l.

— Își vor da seama într-o secundă, spuse Clary, tremurând de frig. Magnus nu face greșeli.

— Atunci, poate că n-a fost o greșeală. Poate c-am primit o excursie gratuită la New York. Sau… eu am primit. Voi presupune că putem merge încotro dorim, până ce vin ei și ne iau. Știi că au metodele lor. Am putea foarte bine să profităm!

Această neașteptată și absolut subită excursie acasă îl revigorase complet pe Simon.

— Pizza, spuse el. O, Dumnezeule! În seara asta au prăjit pizza la tigaie. A fost groaznică. Poate cafea. Poate că avem timp să ajungem la Forbidden Planet? Eu doar…

Se bătu peste buzunare. Bani. Nu avea bani.

— Tu? întrebă el.

Clary scutură din cap.

— În geantă. Rămasă acolo.

Nu conta. Era destul că se afla acasă. Caracterul neașteptat al acestei călătorii facea să fie și mai minunată. Acum, că privea cu mai multă atenție, Simon zărea clar contururile zgârie-norilor care se aliniau pe latura sudică a parcului. Arătau precum elementele cu care se juca în copilărie — doar o serie de paralelipipede de mărimi diferite așezate unul lângă altul. Unii aveau vaga strălucire a reclamelor de deasupra, dar nu reușea să citească ce scria pe ele. Totuși, putea să vadă

cu o neobișnuită claritate culorile firmelor luminoase. Una era roz-trandafirie, o floare strălucitoare. Cea de alături era de culoarea electricității. Nu doar culorile erau pătrunzătoare. Putea să simtă toate mirosurile din aer. Mirosul înțepător și metalic al frigului. Mirosul sărat al lui East River, aflat la câteva străzi depărtare. Până și fragmentele ieșite în relief ale rocii de bază din Central Park păreau să aibă miros. Totuși, nu existau gunoaie și nici mirosuri de mâncare sau de trafic. Acesta era New Yorkul fundamental. Aceasta era însăși insula.

— Mă simt puțin ciudat, zise Simon. Poate c-ar fi trebuit să-mi termin cina. Și acum că tocmai am spus-o, știu că probabil e ceva în neregulă cu mine.

— Trebuie să mănânci, zise Clary, lovindu-l ușor cu pumnul. Te transformi într-un musculos.

— Ai observat?

— E greu să nu observi, Superman. Ești ca fotografia de după a unei reclame la echipamente sportive pentru acasă.

Simon roși și privi în altă parte. Nu mai ningea. Era doar întuneric și frig, cu mulți copaci în jur. Frigul era mușcător.

— Unde crezi că ne aflăm? întrebă Clary. Presupun că... la jumătatea drumului?

Simon știa că era posibil să mergi ceva timp prin Central Park fără să ai habar unde te afli. Aleile șerpuiau. Copacii se uneau într-o boltă. Terenul urca și cobora în pante și rampe abrupte.

— Acolo, spuse el, arătând spre un contur de umbre joase. Se deschide acolo. E o intrare. Să mergem într-acolo și să ne uităm.

Clary își frecă palmele una de alta și se cuprinse în brațe pentru a se apăra de frig. Simon își dorea să fi avut un palton să i-l ofere, aproape mai mult decât își dorea să aibă un palton pentru sine. Totuși, să-i fie frig în New York era mai bine decât să-i fie frig în Academie. Trebuia să recunoască, însă, că vremea din Idris era mai temperată. Cea din New York trecea de la o extremă la alta. Acesta era genul de frig care îți dădea degerături dacă rămâneai afară prea mult timp. Probabil că

aveau nevoie să-și dea seama unde se aflau, să iasă din parc și apoi să intre într-o clădire — în orice clădire. Un magazin, o cafenea, orice puteau găsi.

Se duseră spre deschidere, care se dovedi a fi o colecție de postamente din piatră, minuțios cioplite. Existau mai multe din acestea, în seturi. În cele din urmă, ele duceau la o scară la fel de minuțios cioplită, care cotea în jos spre o terasă largă cu o fântână masivă. Dincolo de ea se vedea un lac, acoperit cu gheață.

— Bethesda Terrace, spuse Simon, dând din cap. Aici suntem. Asta e în zona Seventies, nu?

— Pe Seventy-Second, răspunse Clary. Am mai desenat-o.

Terasa era doar o zonă ornamentală, întinsă, din interiorul parcului și nu neapărat un loc în care să te afli într-o seară friguroasă — dar părea să fie singurul loc în care să te afli. Dacă mergeau spre terasă, cel puțin aveau să știe unde erau, în loc să rătăcească printre copaci și pe alei întortocheate. Coborâră scările împreună. În mod straniu, fântâna funcționa în acea seară. Era adesea oprită în timpul iernii și cu siguranță atunci când era ger. Dar acum apa curgea liber și nu era gheață în apă la baza fântânii. Luminile erau aprinse și toate îndreptate spre statuia unui înger care stătea în picioare în mijlocul fântânii, pe un suport cu două niveluri și cu patru heruvimi dedesubt.

— Poate că Magnus chiar a dat-o în bară, spuse ea.

Clary se duse drept spre marginea fântânii, se așeză și se cuprinse cu brațele. Simon privi lung la fântână. Ciudat, gândi el, cum de nu remarcaseră nicio lumină cu câteva minute în urmă în timp ce se apropiau. Poate că abia se aprinseseră. Îngerul din Bethesda Fountain era una dintre cele mai faimoase statui din Central Park — cu aripile întinse și cu apa curgând din palmele sale.

Întoarse capul pentru a-i spune lui Clary să se uite la statuie, însă Clary dispăruse. Se răsuci pe călcâie, o piruetă completă. Ea nu se vedea nicăieri.

— Clary? o strigă el.

Nu existau locuri pe terasă în care să te poți ascunde, iar

el își întorsese privirea doar o clipă. Parcurse jumătate din distanța din jurul bazei fântânii, strigând-o pe nume de mai multe ori. Privi din nou în sus la statuie. Aceeași statuie, uitându-se în jos cu bunăvoință, cu apa încă picurând din palmele ei.

Exceptând faptul că statuia era cu fața la el. Iar el se dusese în partea opusă. Ar fi trebuit ca el să se uite la spatele statuii. Mai făcu câțiva pași. Deși nu vedea nimic mișcându-se, cu fiecare pas statuia îl privea în continuare direct în față, cu expresia ei de piatră blândă și angelică.

În mintea lui Simon se produse un declic.

— Foarte sigur că asta nu e real, zise el. Foarte sigur.

Dovada părea acum ridicol de evidentă. Geografia parcului era greșită într-un fel subtil. Pentru o clipa, se uită la cerul strălucitor, viu colorat, care era acum plin de nori albi de mărimea unor state întregi. Aceștia alunecau pe firmament, de parcă îi urmăreau mișcările într-un mod stânjenitor, din mers. Era sigur că putea să simtă mirosul Oceanului Atlantic și al stâncilor și pietrelor.

— Magnus! țipă Simon. Glumești? Magnus! Jem! Catarina!

Nici urmă de Magnus. Nici de Jem. Nici de Catarina.

— Bine, își zise Simon. Te-ai aflat în situații și mai rele decât asta. Asta e doar aiurea. Atâta tot. Doar foarte, foarte aiurea. Aiurea e în regulă. Aiurea e normal. Mă aflu într-un fel de vis. Ceva s-a întâmplat. Și am să-mi dau eu seama ce anume. Ce-aș face dacă asta ar fi D&D?

Era o întrebare la fel de bună ca oricare alta, cu excepția faptului ca răspunsul avea legătură cu aruncarea unui D20 la zar, așa că poate că de fapt nu era chiar atât de folositor.

— Asta e o capcană? De ce ne-ar trimite ei într-o capcană? Trebuie să fie un joc. E un puzzle. Dacă ea ar fi fost la ananghie, as fi știut.

Asta era interesant. Își dădu brusc seama că daca Clary ar fi fost rănită, el ar fi știut în mod categoric. Nu simțea nimic rău. Simțea doar o absență, o nevoie de a o localiza.

În timp ce acest gând îi trecea prin minte, un lucru foarte neobișnuit se petrecu — și anume, uriașa statuie a îngerului din Bethesda Fountain flutură din aripi și zbură în sus pe cerul nopții. În timp ce zbura, baza fântânii rămase lipită de tălpile ei și ea trase fântâna în sus, de parcă era o plantă. Rezervorul masiv al fântânii se desprinse și începu să se urnească spre cer. Cărămizile și mortarul se despicară și o rețea de țevi apăru la vedere, căscând o gaură care se umplu rapid cu apă. Gheața de pe lac crăpă toată deodată și întreaga terasă începu să se inunde. Simon se retrase spre trepte în timp ce apa se revărsa. Se retrase încet, pas cu pas, până ce apa ajunse la nivel. Lacul încorpora acum terasa, opt trepte în sus. Fântâna și îngerul dispăruseră.

— Asta, spuse Simon, e mai aiurea decât normalul!

În timp ce vorbea, un sunet păru să sfâșie noaptea în două. Era un acord, un arpegiu pur, bubuitor, care îi făcu timpanele să zdrăngănească și genunchii să tremure. Norii se împrăștiară de parcă s-ar fi speriat, iar luna prinse a străluci clar deasupra lui. Era de un galben viu, atât de strălucitoare, încât de-abia se putea uita la ea. Fu nevoit să-și acopere ochii și să privească în jos.

Apăru o barcă cu vâsle. Aceasta nu era atât de misterioasă — se dezlegase din hangarul pentru ambarcațiuni, aflat nu foarte departe. Toate bărcile pluteau libere, cuprinse de emoția de a fi pe cont propriu în acea seară. Dar această barcă venise până acolo și se oprise brusc alături de el.

De asemenea, spre deosebire de toate celelalte bărci cu vâsle, aceasta avea formă de lebădă.

— Înțeleg că trebuie să mă urc în ea, spuse, înfiorându-se, în caz că cerul se hotăra să mai scoată și alte sunete terifiante.

Nu veni niciun răspuns din partea cerului, așa că Simon se apucă de gatul lebedei cu ambele mâini și păși cu grijă înăuntru, asezându-se în mijloc. Apa nu putea fi prea adâncă. Cu siguranță avea sa poată să stea în picioare în apă, în cazul în care barca se răsturna. Dar totuși — noaptea geroasă, fântâna zburătoare, barca magică și Clary care lipsea. Niciun motiv să adauge și „căderea în apă rece”.

De îndată ce urcă în ea, mica barcă-lebădă porni legănat, de parcă știa că trebuia să ajungă undeva. Pluti pe lac, evitând celelalte ambarcațiuni dezlegate. Simon se ghemui în barcă, cuprinzându-se în brațe în timp ce pornea în călătoria lui rece și blândă pe lac. Suprafața era din cale-afară de netedă, reflectând luna și norii. Simon nu mai făcuse niciodată asta. Toată treaba cu „mersul cu barca” în Central Park părea să fie destinată turiștilor. Însă în amintirea lui lacul era destul de mic și de lat. Fu surprins când el se îngustă foarte brusc și se prefăcu într-un canal sub o boltă de copaci. Odată ajuns sub copaci, nu există absolut nicio lumină timp de mai multe minute. Apoi totul se lumină deodată — șiruri de becuri super-strălucitoare se aliniau pe marginea ambelor maluri ale canalului, iar în fața lui se găsea un tunel scund cu cuvintele tunelul iubirii scrise în jurul arcadei cu lumini. Inimioare roz strălucitoare erau poziționate la începutul și la sfârșitul cuvintelor.

— Glumești! spuse Simon, pentru ceea ce părea a fi a mia oară.

Aerul era acum îngreunat de mirosul de popcom și de briza mării, și se auzeau sunete de carusele. Lebăda se opri brusc, de parcă s-ar fi deplasat pe o pistă ce avea să o ducă într-o cursă prin tunel. Simon alunecă înăuntru. Lumina din urma lui păli, iar tunelul avea o strălucire blândă, albastră. Cânta o muzică greu de definit, în genul clasic, plină de viori. Barca porni pe fagaș. Pereții erau pictați cu scene demodate cu îndrăgostiți — oameni stând în balansoare pe verandă, și sărutându-se, femei odihnindu-se într-un tablou cu semilună, iubiți aplecați deasupra unei înghețate cu sifon pentru a se săruta. Apa era luminată de dedesubt și scânteia verde, reflectându-se pe tavan. Simon se uita peste marginea bărcii pentru a avea idee cât de adâncă era sau dacă era ceva sub el, dar părea puțin adâncă, ca în orice tunel cu apă normal.

— Asta este un loc ciudat pentru întâlniri, se auzi o voce.

Simon se întoarse și văzu că acum împărțea mica lui lebădă cu Jace.

Jace stătea în picioare în partea din față a bărcii, sprijinindu-se de gâtul lebedei. Fiind Jace, echilibrul lui era perfect, așa încât barca nu se balansa într-o parte.

— Bine, spuse Simon, asta chiar ia o turnură la care nu m-am așteptat.

Jace ridică din umeri și privi tunelul.

— Presupun că aceste lucruri aveau un folos cândva, zise el. Era probabil indecent să faci o asemenea plimbare. Te-ai fi ales cu patru minute întregi de giugiuleală nesupravegheată.

Cuvântul „giugiuleală” era rău. Să-l audă pe Jace rostindu-l era un nou tip de rău.

— Așadar, zise Jace, vrei să vorbești sau ar trebui s-o fac eu?

— Despre ce să vorbim?

Jace arătă tunelul în care se aflau, de parcă era evident.

— N-am de gând să te sărut, spuse Simon. Niciodată.

— N-am mai auzit pe nimeni să spună asta până acum, cugetă Jace. A fost o experiență unică.

— Îmi pare rău. Simon nu simțea niciun pic de vină. Dacă aș fi fost atras de băieți, nu cred că tu ai fi reușit să te afli în primele zece preferințe.

Jace dădu drumul gâtului lebedei și veni să se așeze lângă Simon.

— Îmi amintesc cum ne-am cunoscut. Tu nu?

— Te joci de-a ce-ți amintești cu mine? îl întrebă Simon. Asta e la modă.

— Nu e un joc. Te-am văzut. Tu nu m-ai văzut. Dar eu am văzut. Am văzut tot.

— Ce nostimi zise Simon. Tu și eu și tunelul cu nu știu despre ce naiba vorbești.

— Trebuie sa încerci să-ți amintești asta, spuse Jace. E important. Trebuie să-ți amintești cum ne-am cunoscut.

Indiferent ce era asta — un vis, vreo stare alterata — se îndrepta într-o direcție foarte ciudată.

— Cum de totul se rezumă la tine? întrebă Simon.

— Nu se rezumă la mine deloc. E vorba despre ceea ce am văzut eu. E vorba despre ceea ce știi tu. Poți să ajungi acolo. Trebuie să capeți asta înapoi. Îți trebuie această amintire.

— Îmi ceri să-mi amintesc un loc în care nu te-am văzuți

— Întocmai. De ce să nu mă fi văzut?

— Deoarece erai ascuns de o iluzie magică, răspunse Simon.

— Dar cineva m-a văzut.

Aceea trebuie să fi fost Clary. Opțiune evidentă. Dar…

Acum era ceva ce se balansa în fundul minții lui Simon. Fusese undeva cu Clary, iar Jace era acolo… doar că Jace nu era acolo.

Asta era atât în amintirea lui, cât și în prezent. Jace dispăruse. Barca se învârti, cotind și plonjând înapoi în întuneric. Urmă o scurtă pantă și o explozie de ceață, apoi oooooooooooo-urile unei fantome din desenele animate și intrarea falsă a unui soi de conac gotic. Drumul trecuse de la aleea iubiților la conacul bântuit. Simon merse mai departe, străbătând scene cu încăperile conacului. În bibliotecă, fantomele atârnau de sârme și un schelet ieși pe neașteptate dintr-o pendulă.

Această fantezie, sau ce-o fi fost, părea să-i exploreze amintirile excursiei la Conacul Bântuit de la Disney World de când era copil. Și totuși, cum treceau din cameră în cameră, lucrurile păreau mai familiare — pereții crăpați din piatră, tapiseriile uzate… Conacul Bântuit se transforma în Academie. Era o versiune spectrală a cantinei și a sălilor de clasă.

— Aici, Simon.

Era Maia, facându-i semn cu mâna din ceea ce părea a fi un birou elegant, cu pereții lambrisați cu lemn. Pe un perete aflat în spatele ei se afla o inscripție, un fel de poezie. Simon desluși numai un vers: „la fel de vechi și de adevărat ca cerul”. Maia era îmbrăcata într-un costum elegant, și avea parul prins la spate și brățări rigide din aur la încheieturile mâinilor. Îl privea pe Simon cu tristețe.

— Chiar ai de gând să ne părăsești? îl întrebă ea. Să pleci

dintre repudiați? Să devii unul din ei?

— Maia, zise Simon, cu un nod în gât.

Își aminti numai mici fragmente din prietenia lui cu ea — mai mult decât o prietenie, poate? Cât de curajoasă era ea și cum fusese prietena lui atund când avusese nevoie disperată de un prieten.

— Te rog! îl imploră ea. Nu pleca!

Barca trecu iute mai departe, spre o altă încăpere, o sufragerie de apartament absolut standard, cu ceva piese de mobilier ieftine. Era apartamentul lui Jordan. Jordan ieși din dormitor. Avea o rană în piept; cămașa era neagră de sânge.

— Bună, colega! zise el.

Simon simți că i se oprește inima în piept. Încercă să vorbească, dar, înainte să poată scoate o vorbă, totul plonjă în întuneric. Simți barca alunecând de pe fagaș cu o izbitură ușoară, ca și când ar fi ajuns la capătul călătoriei. Totul se năpusti în fața. Tunelul se deschise în afară și barca se clătină înainte, începând să prindă viteză, ca și cum ar fi fost dusă de un curent. Simon se apucă strâns de banca pe care ședea pentru a-și păstra echilibrul.

Fusese azvârlit pe un corp masiv de apă, un râu, unul foarte lat. Alături de el, conturul New Yorkului era întunecat — clădirile neluminate în mod straniu, dar își putea da seama de forma lor. Nu departe în stânga lui, vedea silueta lui Empire State Building. În fața lui, poate la un kilometru sau cam așa ceva, exista un pod care traversa râul pe care se afla. Distingea chiar și conturul întunecat al unei reclame la pepsi-cola de pe malul drept. Pe acela îl știa. Reclama aia era aproape de baza lui 59th Street Bridge spre Queens.

— East River, spuse, aruncând o privire în jur.

East River nu era un loc în care să te afli noaptea. În frig, într-o bărcuță cu vâsle, în forma de lebădă. East River era periculos, iute și adânc.

Simți ceva izbind fundul micii lebede și se întoarse, așteptându-se la o barjă de gunoi sau la un cargobot. În loc de astea, era o alta barca în forma de lebăda. Conținea o fată de

treisprezece sau paisprezece ani, poate, într-o rochie de bal rufoasă. Avea părul lung și blond ridicat în codițe inegale, ceea ce dădea impresia de o constantă înclinare a capului într-o parte. Trase lebăda ei alături de a lui Simon și, aparent fără nicio grijă pe lume, își ridică rochia și păși din barca ei în cealaltă. Instinctiv, Simon întinse o mână să o ajute, iar pe cealaltă să se echilibreze el însuș. Era sigur că transferul avea să pricinuiască răsturnarea micii ambarcațiuni, și deși aceasta se clătină nesigură în momentul când repartizarea greutății se schimbă, cumva reuși să rămână pe verticală. Fata se lăsă să cadă pe banchetă alături de Simon. Lebăda era făcută în așa fel încât oamenii să stea foarte apropiați unul de celălalt, prin urmare ea se lipi de el.

— Bună! îl salută ea fericită. Te-ai întors!

— M-am… întors?

Era ceva în neregulă cu chipul fetei. Era prea palidă. Sub ochi avea cearcăne adânci, iar buzele îi erau ușor cenușii. Simon nu știa cine era, dar se simțea foarte neliniștit.

— A trecut o veșnicie! spuse ea. Dar te-ai întors. Știam c-ai să te întorci după mine.

— Cine ești tu?

Ea îi trase în glumă un pumn în braț, de parcă el i-ar fi spus o glumă bună.

— Mai taci! îi ceru ea. Ești tare amuzant. De asta te iubesc.

— Mă iubești?

— Mai taci! repetă ea. Știi bine că te iubesc. Întotdeauna am fost eu și cu tine. Tu și cu mine pe vecie.

— Îmi pare rău, zise Simon. Nu-mi amintesc.

Fata privi în jurul ei la râul care se agita și la clădirile întunecate, ca și când totul ar fi fost nemaipomenit de frumos și ea se afla exact acolo unde dorea să fie.

— A meritat totul, spuse ea. Tu ai meritat.

— Mulțumesc.

— Vreau să spun, m-au omorât pentru tine. M-au aruncat într-un container pentru gunoi. Însă nu te pot învinovăți pe tine.

Acum lui Simon îi era frig și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Dar tu pe ea o cauți, nu-i așa? E atât de enervantă!

— Clary? întrebă Simon.

Fata flutură din mână, de parcă ar fi îndepărtat un nor de fum nedorit.

— Tu ai putea sa fii cu mine. Să fii regele meu. Să fii cu regina Maureen. Regina Maureen, regina morții! Regina nopții! Eu am domnit peste toate astea!

Descrise un arc cu mâna, cuprinzând linia orizontului. În timp ce părea puțin probabil ca aceasta fata să fi putut să domnească peste tot New Yorkul, era ceva în această poveste care părea adevărat. Știa asta. Era vina lui. Nu făcuse nimic anume, dar putea să simtă vinovăția — o vină și o responsabilitate teribile și zdrobitoare.

— Și dacă ai putea să mă salvezi? întrebă ea, rezemându-se de el. Ai vrea?

— Eu…

— Și dacă ar trebui să alegi? întrebă Maureen, surâzând la acest gând. Am putea juca un joc. Tu ai putea alege. Eu sau ea. Vreau să spun, tu ești motivul pentru care am murit, așa că… ar trebui să mă alegi pe mine. Să ma salvezi.

Norii, mereu vigilenți când se petrecea ceva interesant, se îngrămădiră iar. Vântul se stârni și, ca urmare, râul se agita, clătinând barca dintr-o parte în cealaltă.

— Știi, ea e în apă, zise Maureen. Apa din fântână care vine din lac. Apa din lac care vine din râu. Apa din râu care vine din mare. Ea e în apă, în apă, în apă…

Simon simți un junghi cumplit în piept, ca și cum cineva l-ar fi pocnit drept în stern. Exact lângă partea laterală a bărcii apăru ceva.

Ceva ca din piatră și alge. Ba nu. Un chip și o coamă de păr. Era Clary, plutind pe spate, cu ochii închiși, cu părul

deschizând calea. Întinse mana spre ea, dar apa era prea năvalnică și o trase în amonte.

— Ai putea să faci totul mai bine! țipă Maureen, sărind în sus.

Barca se clătină.

— Pe cine ai să salvezi, Diurnule?

Cu aceasta, plonjă pe partea cealaltă a bărcii. Simon apucă gâtul lebedei pentru a-și menține echilibrul și scruta apa. Clary deja plutea la mai bine de șase metri depărtare, iar Maureen plutea în același fel, acum tăcută și părând adormită, la aproximativ jumătate din distanță.

Nu avea mult timp de gândire. El nu era cel mai puternic înotător și curentul de fund al râului avea probabil să-l tragă în jos. Răceala avea să-l paralizeze și probabil să-l omoare prima.

Și avea doi oameni de salvat.

— Asta nu e real, își zise el.

Dar durerea din pieptul lui spunea altceva. Durerea striga la el. Era sigur și că, real sau nu, când avea să sară în râu avea să-l doară la fel sau mai tare decât orice simțise el vreodată. Râul era destul de real.

Ce era real? Ce trebuia el să facă? Trebuia să înoate pe lângă o fata și să o abandoneze? Dacă reușea vreodată să ajungă atât de departe.

— Grea alegere, auzi o voce din spatele lui.

Nu era nevoie să se întoarcă pentru a ști că era Jace, stând elegant în echilibru pe coada lebedei din lemn.

— La asta se rezumă totul. La alegeri grele. Niciodată nu devin mai ușoare.

— Nu mă ajuți, zise Simon, aruncându-și pantofii din picioare.

— Deci, intri în apă? îl întrebă Jace, privind apa și crispându-se. Chiar și eu m-aș gândi de două ori la treaba asta. Și eu sunt uimitor.

— De ce trebuie să te amesteci tu în toate? îl întrebă

Simon.

— Eu mă duc unde se duce și Clary.

Cele două trupuri pluteau purtate de curent.

— Și eu la fel, zise Simon și sări în partea dreapta a bărcii, ținându-se de nas.

Nu plonja. Nu era nevoie de exagerări. Săritul era suficient și cel puțin avea să-l țină în poziție verticală.

Durerea pricinuită de apă era și mai rea decât crezuse. Avea senzația că sărise prin sticla. Apa rece ca gheața trosnea peste tot pe trupul lui, forțând aerul să-i iasă din plămâni. Întinse mâna spre barca, însă aceasta se depărtase, cu Jace pe coada ei, fluturând din mână. Hainele lui Simon îl trăgeau în jos, dar trebuia să lupte. Oricât de greu îi era să-și miște brațele, se întinse și încercă să înoate. Mușchii i se contractară, incapabili să funcționeze la acea temperatură.

Niciunul dintre ei nu ar fi putut să supraviețuiască în aceste condiții. Și asta nu mai părea un vis. Să fie în apa asta, care îl trăgea și mai tare acum, îl trăgea la fund — putea la fel de bine să fie mort. Dar ceva parai în mintea lui, niște cunoștințe care fuseseră bine, bine de tot îndepărtate. Știuse cum era să fii mort. Fusese nevoit să sape cu ghearele pentru a ieși de sub pământ. Avusese țărână în ochi și în gură. Fata, Maureen, era moartă. Clary nu era. Știa asta, deoarece propria lui inimă încă bătea — neregulat, dar bătea în continuare.

Clary.

Întinse mâna din nou și se luptă cu apa. O bătaie.

Clary.

Două bătăi. Două bătăi erau ridicole. Apa era mai iute și mai puternică, iar membrele lui tremurau și erau grele. Începu să se simtă somnoros.

— Nu poți să renunți acum, zise Jace.

Barca dăduse ocol în jur și acum era în partea dreaptă a lui Simon, imposibil de atins.

— Spune-mi ce știi.

Simon nu era în starea de spirit în care să fie chestionat. Râul și pământul îl trăgeau în jos.

— Spune-mi ce știi, insistă Jace.

— Eu… eu…

Simon nu putea să formeze cuvinte.

— Spune-mi!

— C… C… Clar…

— Clary. Și ce știi despre ea?

Era evident ca Simon nu mai putea să vorbească. Dar știa răspunsul. Avea să se ducă la ea. Viu. Mort. Luptând cu râul. Chiar dacă trupul lui mort ar fi plutit alături de al ei, asta avea, cumva, să fie de ajuns. Cunoașterea acestui lucru îi făcu trupul să se încălzească, doar un pic. Lovi apa cu picioarele.

— Asta-i! exclamă Jace. Așa mai vii de-acasă. Du-te acum!

Tot corpul lui Simon se scutură violent. Preț de o clipă, fața i se scufundă dedesubt și înghiți apă, iar asta îl ustură pe dinăuntru. Se împinse iar, și o scuipă afară.

O lovitură. Două. Trei. Acum nu mai era în van. Înota. Patru. Cinci. Le număra. Șase. Șapte.

— Cunosc senzația, îi spuse Jace, plutind alături de el. E greu de explicat. Nu se fac felicitări pentru asta.

Opt. Nouă.

Orașul începu să se lumineze. Începând de la nivelul solului, luminile apărură, întinzându-se spre cer.

— Când îți dai seama, continuă Jace, știi că poți să faci orice, pentru că trebuie. Fiindcă ești doar tu. Ești singur.

Zece. Unsprezece.

Acum nu mai era nevoie să numere. Jace și lebăda pluteau în urmă, și acum rămăsese singur, înotând mai departe, trupul lui pompând adrenalina. Se întoarse să se uite după Maureen, dar ea dispăruse. Clary, însă, era vizibilă, în mod clar, plutind chiar înaintea lui. Nu plutind.

Înotând. Spre el. Ea facea exact ce facea și el, forțându-și

corpul, tremurând, împingându-se înainte prin apă.

Simon înainta cu viteză și forță în ultimele bătăi și simți atingerea mâinii ei. Avea să meargă — avea să meargă cu ea. Și ea zâmbea, cu buzele vinete.

Și atunci simți pământul sub el — o suprafață sub apă, ceva cam la o jumătate de metru mai jos. Clary reacționa în același moment și amândoi se prinseră unul de celălalt și se străduiră să rămână în picioare. Stăteau în Bethesda Fountain, cu statuia-înger privind în jos la ei, tumându-le apă peste capete.

— T... tu..., dădu Clary să spună.

Simon nu încercă să vorbească. O îmbrățișa și tremurară împreună înainte să iasă cu grijă din fântână și să se întindă pe cărămizile terasei, gâfâind. Luna era mare, prea mare și prea aproape.

În minte, Simon îi spuse lunii să înceteze să mai fie atât de aproape și de luminoasă și că în general ar trebui să tacă și să-și vadă de treabă. Se întinse și o luă pe Clary de mâna pe care ea deja o întinsese, așteptând-o pe a lui.

Când deschise ochii, nu mai era afară. Se afla pe ceva foarte confortabil și de pluș. Simon întinse mâna și simți la pipăit o suprafață catifelată. Se ridică în șezut și își dădu seama că era pe o sofa în camera de primire. Setul pentru ceai era acolo, în fața lui. Magnus și Catarina stăteau în picioare, rezemați de perete, și vorbeau, iar Jem era așezat pe un scaun între ei și îi privea pe amândoi.

— Ridică-te încetișor, spuse el. Inspiră de câteva ori.

— Ce naiba? întrebă Simon.

— Ai băut apă din Lacul Lyn, răspunse Jem pe un ton liniștit. Apele produc halucinații.

— Ne-ai pus să bem apă din Lacul Lyn? Unde-i Clary?

— Ea e bine, răspunse Jem liniștit. Bea niște apă! Trebuie să-ți fie sete.

Un pahar era deja lipit de buzele lui Simon. Catarina îl ținea.

— Glumești? întrebă Simon. Vrei să beau asta? După ceea ce tocmai s-a întâmplat?

— E în reguli zise Catarina.

Lua o înghițitură din pahar și îl duse din nou la gura lui Simon, De fapt, el își simțea gura uscataîși simțea limba groasă. Luă paharul și îl bău dintr-o înghițituri, apoi îl umplu iar, și iar, dintr-un urcior de pe masă. Numai după al treilea pahar simți că poate să vorbească din nou.

— Asta nu-i înnebunește pe oameni? întrebă el, fără să se sinchisească să-și mascheze furia din glas în vreun fel.

Jem ședea calm, cu mâinile pe genunchi. Simon putea să-i vadă vârsta acum, nu pe chip, ci în spatele ochilor. Aceștia erau ca niște oglinzi întunecate care reflectau trecerea a nenumărați ani.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, ai fi fost cu Frații Tăcuți în mai puțin de o oră. Poate că eu nu mai sunt un Frate Tăcut, dar înainte i-am tratat pe cei care au consumat apa. Magnus a preparat ceaiul, deoarece el a lucrat cu ambele minți ale voastre. Catarina, firește, este soră medicală. Ați fost mereu în siguranță. Îmi pare rău. Niciunul dintre noi nu a vrut să vă înșele. Asta s-a făcut în beneficiul vostru.

— Asta nu-i o explicație, zise Simon. Vreau s-o văd pe Clary. Vreau să știu ce se întâmplă.

— E bine, spuse Catarina. Mă voi duce să văd ce face. Nu te îngrijora!

Ea plecă, iar Jem se aplecă în fată în scaunul lui.

— Înainte să intre Clary, trebuie să știu: ce ai văzut?

— Când m-ați drogat?

— Simon, asta e important. Ce ai văzut?

— Eram în New York Eu… am crezut că sunt în New York. Am mers la New York? Ați deschis un portal?

Jem scutură din cap.

— În tot acest timp ați fost în această încăpere. Te rog. Spune-mi!

— Clary și cu mine eram în Central Park, lângă Bethesda Fountain. Îngerul din fântână a zburat și fântâna s-a inundat, iar Clary a dispărut. Apoi a apărut o barcă și am fost într-un „tunel al iubirii”, ca la un parc de distracții, cu Jace, iar el îmi tot spunea să-mi amintesc unde ne-am întâlnit, cu toate că eu nu l-am văzut.

— Oprește-te o clipă îi ceru Jem. Ce înseamnă asta pentru tine?

— Habar n-am. Știu doar că el spunea că trebuie să-mi amintesc.

— Îți amintești?

— Nu, răspunse Simon repezit. De-abia îmi amintesc câte ceva. Știu că eram probabil cu Clary. Clary putea să-l vadă.

— Continuă, îl îndemnă Jem. Ce s-a întâmplat apoi?

— Am văzut-o pe Maia, zise el. Și l-am văzut pe Jordan. Era plin de sânge. Apoi am fost aruncat cu barca pe East River și o puștoaică pe nume Maureen a zis că ea a murit din cauza mea și a sărit în apă. Clary plutea pe apă și eu…

Tremură din nou, iar Jem se ridică imediat în picioare și scoase o pătură, pe care i-o înfășură în jurul umerilor.

— Vino mai aproape de foc, îl îndemnă Jem, ajutându-l să se ridice și să ajungă la un scaun.

După ce Simon se instala și se încălzi puțin, Jem îl încuraja să continue.

— Maureen mi-a spus că trebuia să hotărăsc pe care dintre ele să o salvez. Jace a apărut din nou și mi-a ținut o predică despre cum toate alegerile sunt grele. Am sărit în apă.

— Pe cine ai decis să salvezi? îl întrebă Jem.

— N-am… decis… nimic. Știam că trebuie să sar. Și bănuiesc că știam că Maureen era moartă. Ea a spus că era moartă. Dar Clary nu era. Trebuia pur și simplu să ajung la Clary. Am căpătat deodată multă energie și am putut să înot spre ea. Și când înotam spre ea, am ridicat privirea și am văzut că și ea înota spre mine.

Jem se așeză la loc și își împreună degetele pentru o clipă.

— Vreau s-o văd pe Clary, ceru Simon printre dinții care îi clănțăneau.

Corpul îi era cald — probabil că nu îi fusese niciodată frig cu adevărat —, dar încă simțea apa râului ca fiind reală.

Catarina reapăru un moment mai târziu cu Clary, care era și ea înfășurată într-o pătura. Ochii ei erau mari și strălucitori și îl privi pe Simon cu ușurare.

— Ți s-a întâmplat și ție? vru ea să știe. Orice o fi fost.

— Cred că amândoi am avut parte de asta, replică el. Te simți bine?

— Mă simt bine. Doar că… mi-e tare frig. Cred ca am fost în râu.

Simon încetă să mai tremure.

— Crezi că ai fost în râu?

— Încercam să înot spre tine, zise Clary. Eram în Central Park, iar tu ai fost aspirat în pământ… ca și cum ai fi fost îngropat de viu. Și a venit Raphael, iar eu eram pe motocicleta lui și zburam peste râu și te-am văzut. Am sărit în apă…

Din spatele scaunului lui Clary, Catarina dădu aprobator din cap.

— Am văzut ceva de genul ăsta, spuse Simon. Nu întocmai, dar… destul de asemănător. Și am ajuns la tine. Tu înotai spre mine. Apoi eram iar…

— … în Central Park. Lângă fântâna cu îngerul.

Magnus se alătură și el grupului, întinzându-se pe o sofa.

— Bethesda Fountain, zise el. Vânătorii de umbre se poate să fi avut ceva de-a face cu ridicarea ei. Zic și eu.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Simon. Ce-a fost asta?

— Voi doi sunteți diferiți, răspunse Magnus. Există lucruri în trecutul vostru care înseamnă că… lucrurile trebuie să fie făcute diferit. Pentru început, amândoi ați avut blocaje puse în

amintiri. Clary are o cantitate neobișnuită de sânge de înger. Iar tu, Simon, ai fost vampir.

— Știm asta. Dar de ce a trebuit să ne droghezi ca să faci ceva simbolic?

— N-a fost simbolic. Testul parabatai-lor este testul focului, spuse Catarina. Stați în centrul cercurilor pentru a vă crea legătura. Acesta… acesta este testul apei. Natura testului necesită ca voi să nu știți despre test. Pregătirea mentală pentru test poate afecta rezultatul. Acest test n-a fost despre Julian și Emma. E despre voi doi. Gândiți-vă la ce ați văzut, la ce ați aflat amândoi. Gândiți-vă la ce ați simțit. Gândiți-vă la faptul că amândoi ați putut să înotați unul spre altul când nu vă mai rămăsese nimic, când ar fi trebuit să muriți.

Simon și Clary se priviră lung. Ceața începea să se ridice.

— Ați supraviețuit apei, le zise Jem. Și v-ați unit în același l oc în mințile voastre. Ați putut să vă găsiți unul pe celălalt. Erați legați. Și, de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui D avid, iar Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el.[28]

— Parabatai? întrebă Simon. Stai, stai, stai! Încerci să-mi spui că asta este despre a fi parabatai? Eu nu pot să am un parabatai. Am împlinit nouăsprezece ani cu două luni în urmă.

— Nu chiar, răspunse Magnus.

— Ce vrei să spui prin nu chiar?

— Simon, spuse Magnus clar, tu ai murit. Ai fost mort timp de aproape o jumătate de an. Se prea poate ca tu să te fi preumblat pe-aici, dar nu erai viu, nu ca om. Acea perioadă nu contează. După standardele vânătorilor de umbre, tu încă ai optsprezece ani. Și ai un an întreg până la aniversarea ta de nouăsprezece ani ca să-ți găsești un parabatai. Magnus se uită spre Clary. Clary, după cum știi, e încă în interiorul limitei de vârstă. Ar trebui să fie timp ca tu să te înalți și apoi voi doi să deveniți imediat parabatai… dacă asta e ceea ce vă doriți. Unii oameni sunt potriviți în mod unic să fie parabatai. continuă Magnus. Născuți pentru asta, ați putea spune. Oamenii cred că are legătură cu faptul că vă înțelegeți, că mereu cădeți de

28 Samuel, 18:1

acord, că sunteți sincronizați. Nu are. Are legătură cu a fi mai buni împreună. A lupta mai bine împreună. Alec și Jace n-au fost mereu de acord unul cu altul, dar întotdeauna s-au descurcat mai bine împreună.

— Adesea mi s-a vorbit despre asta, spuse Jem cu glasul lui blând, cât de mult erați voi doi dedicați unul altuia. Felul în care v-ați luat mereu apărarea unul altuia și l-ați pus pe celălalt pe primul plan. Când legătura dintre parabatai e adevărată, când prietenia devine profundă și sinceră, poate fi... transcendentă.

În ochii lui se citea tristețea, o tristețe atât de adânca, încât era aproape înspăimântătoare.

— De dragul vostru, trebuia sa aflam daca ceea ce a fost remarcat la voi era adevărat. Urmează să fiți martori la ceremonie. Asta poate cauza o reacție puternică în adevărații parabatai. Trebuia să știm sigur că era adevărat și voi puteați rezista. Testul ne-a spus ceea ce trebuia să știm.

Clary făcuse ochii mari.

— Simon..., șopti ea.

Vocea îi era răgușită.

— E oarecum un detaliu tehnic, adăugă Magnus, dar vânătorii de umbre nu au probleme cu detaliile tehnice. Adoră detaliile tehnice. Uitați-vă la Jem! Jem e un detaliu tehnic în came și oase. Oamenii nu se întorc după ce au fost Frați Tăcuți, și iată-l.

Jem zâmbi la asta, tristețea din ochii lui începând să se șteargă.

— Parabatai, spuse Clary din nou.

Și, în același moment, ceva coborî peste Simon. Ceva ca o pătură într-o zi rece. Ceva absolut liniștitor.

— Parabatai, zise și el.

Un moment lung de tăcere se instala între ei, și în acel moment, totul fu hotărât. Nu era nevoie să discute asta. Nu trebuie să întrebi dacă inima ta ar trebui să bata sau dacă ar trebui să respiri. El și Clary erau parabatai. Toata furia lui Simon

dispăru. Acum știa. El o avea pe Clary, iar ea avea să-l aibă pe el. Pentru totdeauna. Sufletele lor se uneau.

— De unde ai știut? întrebă Simon.

— Nu e chiar atât de greu să vezi, replică Magnus, și în cele din urmă se simțea din nou în vocea lui obișnuitul amuzament. De asemenea, sunt literalmente magic.

— E destul de evident, adăugă Catarina.

— Până și eu am știut, zise Jem. Și nu vă cunosc prea bine. Întotdeauna e ceva cu parabatai-ii adevărați. Ei nu au nevoie să vorbească sau să comunice. V-am văzut pe amândoi purtând conversații fără să spuneți niciun cuvânt. Așa era și cu parabatai-ul meu, Will. Niciodată nu trebuia să-l întreb pe Will ce gândea. De fapt, era, de regulă, mai bine să nu-l întrebi pe Will ce gândea…

Asta atrase zâmbete dinspre Magnus și Catarina.

— Dar văd asta și între voi. Adevărații parabatai sunt legați cu mult înainte ca ceremonia să aibă loc.

— Așadar, putem… putem face ceremonia? întrebă Clary.

— Puteți, răspunse Jem. Nu în seara asta. Vor avea loc niște discuții în Orașul Tăcut, cu siguranță, căci acesta este un caz neobișnuit.

— În regulă, zise Catarina. Acum sora medicală preia frâiele. Ajunge pentru seara asta. Voi doi aveți nevoie să dormiți. Apa aceea are un efect foarte puternic Mâine-dimineață vă veți simți foarte bine, dar trebuie sa vă odihniți. Odihna și hidratare. Haideți!

Simon dădu să se ridice și descoperi că picioarele îl părăsiseră și fuseseră înlocuite cu o substanță șubredă în formă de picioare. Catarina îl prinse de sub umăr și îl ajută. Magnus o ajută pe Clary sa se ridice.

— Există o cameră aici pentru tine, Clary, unde să-ți petreci noaptea, spuse Catarina. Dimineață vom cere să vi se aducă ținutele pentru ceremonia lui Julian și Emma.

— Stați puțin! zise Simon în timp ce era condus pe ușă afară. Jace tot spunea ceva despre cum trebuia să-mi amintesc

felul în care el și cu mine ne-am cunoscut. Ce înseamnă asta?

— Tu trebuie să-ți dai seama, răspunse Jem. Viziunile cauzate de Lacul Lyn pot stârni sentimente foarte puternice.

Simon încuviință din cap. Corpul lui ceda. Îi permise Catrinei să-l ajute să ajungă din nou în camera lui.

— Ce-ai pățit? îl întrebă George când Catarina îl aduse în cadrul ușii.

— Cât timp am lipsit? replică Simon, trândndu-se cu fața în jos pe patul lui.

Era un semn al epuizării dacă patul lui îngrozitor, cu arcuri care îl înțepau, i se părea bun. Avea senzația a o sută de perne aruncate într-un castel gonflabil.

— Poate două ore, răspunse George. Arați groaznic. Ce-a fost?

— Mâncarea, mormăi Simon. În cele din urmă mi-a venit de hac.

Și apoi adormi.

Când se trezi, se simțea surprinzător de bine. Ba chiar se trezi înaintea lui George. Se dădu jos din pat în liniște și își luă prosopul și lucrurile pentru a se duce la baie. Pe jos, în fața ușii, într-o cutie neagră, era un set de haine de ceremonie. Echipamentul de ceremonie al vânătorilor de umbre arăta la fel ca cel obișnuit — era doar mai ușor ca greutate, cumva de un negru mai intens și mai curat decât cele mai multe echipamente. Fără lacrimi. Fără limfa. Haine de lux. Puse cutia pe pat și își continuă în tăcere drumul spre baie. Nu se trezise nimeni încă, așa că avea întregul loc plin de mucegai doar pentru el. Se dovedi că dacă te trezeai primul, chiar puteai să ai parte de puțină apă fierbinte, așa că stătu sub jetul de apă, prefacându-se că nu avea gust de rugină, și lăsă corpul să i se relaxeze în căldură. Prin ferestre venea destulă lumină de care se putea folosi ca să se bărbierească destul de uniform.

Trecu prin coridoarele pustii ale Academiei, care erau îmblânzite de lumina dimineții timpurii. Nimic nu arăta prea crunt în această dimineață. Era aproape tihnit. Găsi chiar și unul dintre focurile din hol arzând și se opri în fața lui pentru a se

încălzi înainte de a ieși să ia aer. Nu fu surprins să o găsească acolo pe Clary, deja îmbrăcată, stând așezată pe treapta de sus, admirând ceața zorilor.

— Și tu te-ai trezit devreme, nu? îl întrebă ea.

Se așeză alături de ea.

— Dap. M-am sculat înainte ca bucătarii să înceapă să gătească. E singura modalitate de a scăpa. Totuși, mor de foame.

Clary scotoci prin geanta ei preț de o clipă și scoase o chiflă bagtl, învelită în mai multe șervețele mici.

— Asta-i.. Începu Simon.

— Crezi că am venit de la New York cu mâna goală? Fără cremă de brânză, dar, oricum, e ceva. Știu ce-ți trebuie.

Simon ținu pentru o clipă chifla în mână.

— Are sens, zise ea. Tu și cu mine. Am senzația că a fost întotdeauna adevărat. Este ceea ce am fost întotdeauna. Tu nu… știu că nu-ți amintești tot, dar întotdeauna am fost noi doi.

— Îmi amintesc destul, zise el. Simt destul.

Voia să spună mai mult, dar enormitatea tuturor acestor lucruri — mare parte din lucrurile astea era mai bine să rămână nespuse. Deocamdată, oricum. Era încă foarte proaspătă în mintea lui această senzație. Această senzație de desăvârșire.

— Emma și Julian, spuse Simon printre înghițituri. Au numai paisprezece ani.

— Jace și Alec aveau cincisprezece.

— Chiar și-așa, pare… Adică, au trecut prin multe. Atacul asupra Institutului din L.A..

— Știu, încuviință Clary, dând din cap. Dar lucrurile rele… îi aduc pe oameni împreună uneori. Au fost nevoiți să se maturizeze repede.

O trăsură trasă de un cal negru apăru la marginea drumului care ducea la Academie. Pe măsură ce se apropia, Simon putu să vadă clar pe capră o siluetă în robă de culoarea pergamentului. Când trăsura se opri și silueta se întoarse spre

ei, Simon văzu runele care sigilau gura bărbatului. Când acesta vorbi, nu folosi cuvinte normale, ci o voce care pătrunse drept înlăuntrul minții lui Simon.

Sunt Fratele Shaârach. Sunt aici pentru a vă conduce la ceremonie. Vă rog să urcați.

— Știi, zise Simon încet, în timp ce intrau în trăsură, a fost probabil o vreme când noi am fi considerat asta ceva înfiorător.

— Nu-mi mai amintesc acea vreme, răspunse Clary.

— Bănuiesc că suntem chit în privința lucrurilor pe care nu ni le amintim.

Trăsura era echipată simplu cu mătase neagră, perdele negre, de fapt, totul în negru. Dar avea arcuri bune și era confortabilă, pe cât de mult puteau fi trăsurile trase de cai. Fratele Shadrach nu se temea de viteză și, curând, Academia rămase în urmă, iar Simon și Clary se priveau de pe banchetele trăsurii, așezate fața în față, în timp ce săltau odată cu ea. Simon încercă să vorbească de câteva ori, însă vocea îi trepida de la impact, constantul zdrang-zdrang-zdrang al trăsurii croindu-și drum de-a lungul Câmpiei Brocelind. Șoselele din Idris nu erau autostrăzile line cu care era Simon obișnuit. Erau pavate cu piatră și nu existau popasuri dotate cu toalete și cafenele Starbucks. Nu exista căldură, dar fiecare primise o pătură îmblănită. Ca vegetarian, Simon nu prea voia să o folosească. Dar ca persoană fără prea multe opțiuni și care îngheța, o folosi.

De asemenea, Simon nu avea nici ceas, nici mobil, nimic care să-i spună despre curgerea timpului, cu excepția răsăritului soarelui de toamnă târzie. Estimă că mergeau de circa o oră, poate mai mult. Mirosul copacilor și al frunzelor era aproape îmbătător, iar soarele pătrundea pe ferestrele trăsurii în felii și panglici, iluminând chipul și părul lui Clary, zâmbetul ei.

Parabatai-ul lui.

Se opriră nu prea departe în pădure. Portiera trăsurii se deschise și Fratele Shadrach era acolo.

Am ajuns.

Cumva, era mai rău când se opriră. Simon avu senzația că trupul și capul încă i se mai bâțâiau. Ridică privirea și văzu că

erau la baza unui munte, care se înălța deasupra copacilor.

Pe aici.

Îl urmară pe Fratele Shadrach un drum de-abia marcat — o potecă de pământ pe unde trecuseră mai multe picioare, lăsând cea mai mică urmă pe sol, de câțiva centimetri lățime. Printr-un hățiș, pe versantul muntelui, era o ușă, înaltă de circa cinci metri. Era mai lată la bază și mai îngustă în vârf. Imediat deasupra buiandrugului, exista un basorelief cu un înger. Fratele Shadrach apucă unul din inelele ușii și lovi cu el doar o dată, tare. Ușa se deschise, aparent singură.

Străbătură un pasaj îngust cu pereți netezi din marmură și coborâtă o scară făcută din piatră. Nu existau balustrade, așa că el și Clary se sprijiniră cu ambele mâini de pereți ca să nu cadă. Fratele Shadrach, în roba lui lungă, nu avea asemenea frică de cădere. Părea să alunece în jos. De acolo, ajunseră într-un spațiu mai larg, pe care, la început, Simon îl crezu făcut din pietre. După un moment, văzu că pereții erau mozaicați cu oase — unele albe precum creta, altele cenușii, iar câteva de o culoare cafenie tulburătoare. Oasele lungi alcătuiau arce și coloane, iar craniile, cu creștetul în afară, compuneau cea mai mare parte din pereți. În cele din urma, se treziră într-o încăpere unde arta oaselor era cu adevărat ambițioasă — modele mari, circulare, din cranii și oase dădeau formă încăperii. Deasupra, oase mai mici alcătuiau structuri mai delicate, cum ar fi candelabre, în care străluceau pietre de lampa-vrăjitoarei. Era ca și cum li se prezenta sfârșitul celei mai proaste emisiuni din lume cu decorațiuni interioare.

Veți aștepta aici.

Fratele Shadrach părăsi încăperea, iar Simon și Clary rămaseră singuri. Un lucru despre Orașul Tăcut: se ridica la înălțimea numelui său. Simon nu mai fusese în niciun alt loc atât de lipsit de sunete. Se temea că, dacă ar fi vorbit, pereții din oase i s-ar fi năruit în cap și i-ar fi îngropat pe amândoi. Probabil că nu ar fi căzut — asta ar fi constituit un defect major de proiectare —, însă senzația era foarte puternică.

După mai multe momente, ușa se deschise din nou și apăru Julian singur. Se prea poate ca Julian Blackthom să fi avut

numai paisprezece ani, dar părea mai mare, mai mare chiar și decât Simon. Crescuse destul în ultimul timp, iar acum Simon îl putea privi direct în ochi. Avea trăsăturile caracteristice ale familiei sale, părul șaten-închis, des și cârlionțat, iar pe fața avea o expresie de seriozitate tăcuta. Era genul de seriozitate care îi amintea lui Simon de felul în care arătase mama hii la moartea tatălui său, și ea își petrecuse nopțile trează, facându-și griji, gândindu-se cum avea să plătească ipoteca pentru casă și să-și poată hrăni copiii, cum să-i crească singură. Nimeni nu alegea să arboreze aceasta expresie. Singurul semn că Julian nu era adult consta în felul în care echipamentul lui de ceremonie îi era puțin prea larg și faptul că era puțin cam deșirat.

— Julian! exclamă Clary, arătând de parcă se gândea dacă să-l îmbrățișeze și apoi renunță la idee.

El părea prea demn pentru a fi strâns în brațe.

— Unde e Emma?

— Vorbește cu Fratele Zachariah, răspunse Julian. Vreau să spun, cu Jem. Vorbește cu Jem.

Julian părea profund nedumerit de asta, dar nici nu arăta a fi în starea de spirit în care să fie chestionat în continuare.

— Așadar, îl întrebă Clary, cum te simți?

Julian pur și simplu dădu din cap și privi în jur.

Șovăi.

— Vreau doar să… o fac. Vreau să se termine.

Părea a fi un răspuns ușor cam bizar. Acum, că Simon se gândea la propria lui ceremonie cu Clary, perspectiva părea uluitoare. Ceva de așteptat cu nerăbdare. Însă Julian trecuse prin multe. Își pierduse părinții, fratele mai mare și sora. Era probabil greu să treci prin ceva atât de important fără ca ei să fie prezenți acolo.

Era dificil să-l privească pe Julian și să nu-i revină în minte că îl văzuse pe fratele lui Julian, Mark, nu cu mult timp în urmă — Mark, ținut prizonier și pe jumătate nebun. Se hotărî să nu-i împărtășească acest fapt lui Julian, deoarece avea să fie incredibil de crud să o facă. Simon continua să creadă că

hotărârea lui fusese cea corectă, dar asta nu însemna că nu-i atârna ca o piatră de moară pe suflet.

— Cum e în L.A.? întrebă și, imediat, regretă.

Cum e în L.A.? Cum e în locul unde ai trăit și unde ți-ai văzut tatăl ucis și fratele luat ostatic pe vecie de către elfi? Cum vine asta?

Julian schiță un zâmbet vag. Ca și cum ar fi simțit că Simon era stingherit, iar el l-ar fi compătimit, dar în același timp găsea că era amuzant.

Simon era obișnuit cu asta.

— Cald, răspunse Julian.

Corect.

— Ce-ți face familia? îl întreba Clary.

Chipul lui Julian se însenină, ochii strălucindu-i ca suprafața unei ape.

— Sunt bine cu toții. Ty e preocupat de chestiile polițiste, Dru de cele de groază — se uită la tot felul de filme mundane la care nu ar trebui să se uite. Dar se sperie și după aceea trebuie să doarmă cu lampa-vrăjitoarei aprinsă. Liwy a devenit tot mai pricepută la scrimă, iar Tawy…

Se opri brusc, căci Emma și Jem coborau scările. Pasul Emmei părea mai ușor. Era ceva la Emma care îl făcu pe Simon să se gândească la verile eterne pe o plajă — părul ei decolorat de la soare, felul ei grațios de a se mișca, bronzul ei de iarnă. Pe partea interioară a unui braț, pe toată lungimea lui, avea o cicatrice urâtă.

Privi o dată spre Julian, care dădu din cap, înainte de a începe să se plimbe prin încăpere. Emma îl cuprinse imediat pe Simon într-o îmbrățișare. Brațele ei, deși era mai scundă decât el, îl înfășurată ca niște cabluri de oțel. Ea mirosea a briza mării.

— Îți mulțumesc că ai venit! îi spuse ea. Am vrut să-ți scriu, dar ei… îl privi o clipă pe Jem. Au zis că îți vor spune ei. Vă mulțumesc amândurora!

Julian își trecu mâna peste perete. Părea să aibă probleme

să o privească pe Emma. Emma se duse la el, iar Jem o urmă, vorbind o clipă cu amândoi. Clary și Simon se dădură puțin mai în spate și îi priviră. Ceva în felul în care Emma și Julian se comportau nu era tocmai așa cum se aștepta Simon. Sigur, erau emoționați, dar...

Nu, era altceva.

Clary îl trase pe Simon de mânecă, dându-i de înțeles că trebuia să se aplece ca ea să îi poată șopti ceva.

— Ei arată atât de... — Clary se opri și își lăsă ușor capul într-o parte — ... tineri.

Își dădu seama din tonul ei că asta nu era o afirmație complet satisfăcătoare. Ceva era ciudat. Dar Simon nu avu timp să-și dea seama ce anume. Jem, Emma și Julian li se alăturară iar.

— Vă voi însoți în sala de primire, spuse Jem. Clary va merge cu Emma. Simon va merge cu Julian. Sunteți pregătiți să continuăm?

Atât Emma, cât și Julian își înăbușeau vizibil emoțiile și aveau ochii larg deschiși, dar reușiră amândoi să spună da.

— În cazul acesta, vom continua. Vă rog să mă urmați.

Mai multe coridoare, însă oasele lăsară loc pentru și mai multa marmură albă, iar apoi marmură care avea aparența aurului. Ajunseră în fața unei uși mari cu două canaturi, pe care o deschise Fratele Shadrach. Încăperea în care fură conduși era cea mai mare de până acum, cu un tavan boltit foarte înalt. Exista acolo marmura de toate culorile — albă, neagra, roz, aurie, argintie. Toate suprafețele erau extrem de netede. Încăperea era ocupată de un cerc de Frați Tăcuți, poate douăzeci în total, care se dădură la o parte pentru a le face loc. Lumina din încăpere era obscură și provenea de la niște aplice aurii și de la flacăra pâlpâitoare a unor lumânări. Aerul era greu de la tămâie.

— Simon Lewis și Julian Blackthom.

Vocea lui Jem răsună — pentru o clipă, Simon aproape crezu că o auzise în mintea lui, așa cum o auzise cândva pe cea a Fratelui Zachariah. Încă mai avea acea profunzime care părea

mai amplă decât una umană.

— Treceți în partea cealaltă a cercului, unde v-au făcut loc După ce ajungeți acolo, rămâneți pe loc. Vi se va spune ce să faceți.

Simon se uită la Julian, care se făcuse alb ca hârtia. Cu toate că arăta ca și cum era gata să leșine, Julian merse hotărât în partea opusă a încăperii, iar Simon îl urmă. Clary și Emma își ocupară locurile în partea cealaltă. Jem se alătură cercului de Frați Tăcuți, care făcură un pas înapoi, lărgind cercul. Acum toți patru se aflau în centru.

Deodată, din podea apărură două cercuri din foc alb și auriu, cu flăcările ridicându-se la numai câțiva centimetri, dar arzând luminos si fierbinte.

Emma Carstairs. Pășește în față!

Vocile răsunară în mintea lui Simon — toți Frații vorbeau ca unul singur. Emma se uită la Clary, apoi făcu un singur pas în unul dintre cercuri. Își aținti privirea asupra lui Julian și zâmbi larg.

Julian Blaektbom. Pășește în față!

Julian intră în celălalt cerc. Pasul lui era mai iute, dar își ținea capul plecat.

Martori, voi veți sta pe aripile îngerului!

Îi trebui un moment lui Simon pentru a-și da seama la ce se refereau. În cele din urmă văzu că, în partea de sus a cercului, cioplită grosolan în podea, mai era o siluetă, a unui înger cu aripile larg deschise. Își ocupă locul pe o aripă, iar Clary pe cealaltă. Asta îl aduse ceva mai aproape de cercul de foc îi simțea căldura prelingându-se în mod plăcut peste picioarele lui reci. Din punctul lui de observație, putea să vadă expresiile Emmei și a lui Julian.

La ce se uita? Era ceva ce el cunoștea.

Începem Proba Focului. Emma Carstair și Julian Blackthom, intrați în cercul din centru. În acest cerc, voi veți fi legați.

Apăru un cerc central, care îi uni pe cei doi. O diagramă Venn de foc. De îndată ce Emma și Julian se aflară înăuntrul lui,

mijlocul cercului se aprinse mai tare, flăcările ajungându-le până la talie.

Ceva licări între Emma și Julian în acel moment. Fu atât de rapid, încât Simon nu putea să-și dea seama din ce direcție venise, dar îl zărise cu coada ochiului. O privire, ceva în felul în care unul dintre ei stătea, ceva — dar era o privire sau o postură sau ceva ce el mai văzuse și înainte.

Focul scânteie mai înalt. Acum le venea până la umeri.

Acum veți rosti jurământul.

Emma și Julian începură să vorbească odată ca unul, vocile amândurora tremurând în timp ce rosteau anticele cuvinte biblice:

— Încotro vei merge tu, voi merge și eu…

Simon se simți izbit de un fulger de neliniște. Ce văzuse adineauri? De ce i se părea atât de familiar? De ce îl făcuse să se încordeze? Îi studie din nou pe Emma și pe Julian, cât de bine putu, pe deasupra focului. Arătau ca doi copii emoționați pe punctul de a face ceva foarte serios, în timp ce stăteau în picioare în mijlocul unui cerc în flăcări.

Iat-o din nou. Atât de rapidă! Direcția era obturată de licăritul din partea superioară a cercului. Ce naiba era? Poate că tocmai asta era ceea ce martorii trebuiau să facă. Poate că trebuiau să pândească după acest gen de lucruri. Ba nu. Jem spusese că era o formalitate. O formalitate. Poate că ar fi trebuit să pună această întrebare înainte să stea lângă cercul de foc.

— Unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropat acolo…

Ritualurile vânătorilor de umbre, mereu vesele.

— Facă-mi îngerul ce o vrea, iar nimic nu…

Julian se poticni la „ce o vrea”. Își drese glasul și își termină declarația la o secundă după Emma.

În mintea lui Simon se produse un declic. Brusc, și-l aminti pe Jace, în halucinația lui, spunând ceva despre prima dată când se cunoscuseră. Și apoi amintirea trecu ca un fulger prin mintea lui ca acele bannere trase de micile avioane care zburau

deasupra plajei din Long Island…

Stătea așezat cu Clary în Java Jones. Îl urmăreau cu privirea pe Eric, care citea o poezie. Simon se hotărâse că acela era momentul — avea de gând să-i spună lui Clary. Trebuia să-i spună. Luase pentru amândoi cafele și paharele erau fierbinți. Îi frigeau degetele. Era nevoit să sufle peste ele, ceea ce nu era o mișcare lină.

Simțea arsura. Senzația că trebuia să vorbească.

Eric citea un poem care conținea cuvintele „vintrele mele infame”. Vintrele mele infame, vintrele mele infame… cuvintele dansau în mintea lui. Trebuia să vorbească.

— Am ceva de discutat cu tine, zise el.

Clary făcu ceva remarci despre numele formației lui și el trebui să aducă din nou vorba despre asta.

— În legătură cu ce-am vorbit mai devreme. Despre mine, că n-am o prietenă.

— O, nu știu. Invit-o pe Jaida Jones să iasă cu tine. E drăguță și te place.

— Nu vreau să ies cu Jaida Jones.

— De ce nu? Nu-ți plac fetele istețe? Tot mai cauți un corp trăsnet? Era oarbă cumva? Cum de nu înțelegea? Ce anume trebuia să facă el? Trebuia să nu clacheze. De asemenea, „să caute un corp trăsnet”?

Dar cu cât încerca mai mult, cu atât mai puțin părea ea să înțeleagă. Și apoi ea deveni preocupată de o sofa verde. Era ca și cum sofaua conținea toate lucrurile din lume. Iată-l pe el aici, încercând să-și declare iubirea lui de-o viață, iar Clary se îndrăgostise de o mobilă. Dar era mai mult de-atât. Ceva nu era în regulă.

— Ce-i? întrebă el. Ce nu-i în regulă? Clary, ce nu-i în regulă?

— Mă întorc imediat, spuse ea.

Și cu asta, ea lăsă cafeaua jos și fugi. O urmări pe fereastră și, cumva, știu că acest moment trecuse pentru

totdeauna. Și atunci înțelese…

Cercul de foc se stinsese. Se terminase. Jurământul fusese făcut, iar Emma și Julian stăteau în fața lor. Julian avea o rună pe claviculă, iar Emma pe partea superioară a brațului.

Clary îl trăgea de braț. Se uită spre ea și clipi de câteva ori.

Te simți bine? întreba expresia ei.

Bun moment își alesese amintirea lui pentru a-i reveni!

După ceremonie, se întoarseră în Alicante, unde fură duși la conacul Blackthom pentru a-și schimba hainele. Personalul îi conduse pe Emma și Julian în camerele de la parter, iar pe Clary și Simon sus, pe scara principala.

— Nu știu în ce ar trebui sa mă schimb, zise Simon. Nu am fost anunțat din timp.

— Ti-am adus un costum de acasă, spuse Clary. L-am împrumutat.

— Nu de la Jace.

— De la Eric.

— Eric are un costum? Juri că nu i-a aparținut bunicului său răposat?

— Nu pot să jur nimic, dar cred că îți vine.

Simon fu condus într-un mic dormitor înzorzonat de la primul etaj, supraîncărcat cu mobilă, cu tapet cu aplicații și cu privirile penetrante ale unor membri de mult decedați ai familiei Blackthom, care se instalaseră în reședință sub formă de portrete grave. Husa costumului era pe pat. Eric chiar avea un costum — unul negru, simplu. O cămașă fusese de asemenea asigurată, laolaltă cu o cravată albastră-argintie și o pereche de pantofi eleganți. Costumul era cu un centimetru sau doi mai scurt. Cămașa era prea strâmtă — antrenamentul zilnic al lui Simon îl transformase într-unul dintre acei oameni care explodau în cămăși elegante. Pantofii nu-i veneau deloc, așa că își luă încălțările negre și moi care faceau parte din echipamentul lui de ceremonie. Cravata i se potrivea bine. Cravatele se potriveau întotdeauna.

Se așeză pe pat pentru o clipă și își îngădui să se gândească la tot ce se întâmplase. Închise ochii și se împotrivi nevoii de a dormi. Simțea că îi tremură picioarele și că cedează, când auzi un ciocănit în ușă. Pufni în timp ce revenea din microsomn.

— Sigur, zise el, ceea ce nu era lucrul pe care intenționase să-l spună. Da. Adică, intră!

Clary intră, îmbrăcată într-o rochie verde care îi scotea perfect în evidență părul, tenul, orice părticică din ea. Și Simon avu o revelație. Dacă încă ar mai fi simțit o atracție romantică pentru Clary, să o vadă în acel moment ar fi putut să-i provoace transpirație și bâlbâială.

Acum vedea o persoană pe care o iubea, care arăta minunat și care era prietena lu. Și asta era tot.

— Ascultă, zise ea, închizând ușa, în timpul ceremoniei arătai... ciudat. Dacă nu vrei să o faci... Chestia cu parabatai-ul. A fost un șoc și n-aș vrea ca tu să fii...

— Cum? Nu. Nu.

Instinctiv, se întinse să o ia de mană. Ea i-o strânse tare.

— Bine, zise ea. Dar ceva s-a petrecut acolo. Am văzut.

— În halucinația pe care am avut-o, din cauza apei din lac, l-am văzut pe Jace, iar el uni tot spunea să-mi amintesc cum ne-am cunoscut, zise Simon. Așa că am încercat că-mi amintesc. Și atund, chiar în toiul ceremoniei, mi-am recăpătat memoria. S-a... descărcat cumva.

Clary se încruntă, încrețind nasul confuză.

— Amintirea felului în care l-ai cunoscut pe Jace? N-a fost la Institut?

— Da și nu. Amintirea era de fapt despre noi, despre tine și mine. Eram în cafenea, la Java Jones. Tu îmi înșirai numele tuturor fetelor cu care aș fi putut să ies în oraș, iar eu... eu încercam să-ți spun ca tu erai cea pe care o plăceam.

— Mda, încuviință Clary, privind în jos.

— Și pe urmă tu ai fugit. Brusc și pe neașteptate.

— Jace era acolo. Tu nu puteai să-l vezi.

— Așa m-am gândit și eu. Simon îi cercetă chipul. Ai fugit în timp ce eu îți spuneam ce simt pentru tine. Ceea ce este în regulă. Noi n-am fost niciodată meniți să fim… așa. Cred că asta e ceea ce subconștientul meu, în enervanta formă a lui Jace, voia ca eu să știu. Cad eu cred că noi suntem meniți să fim împreuna. Parabatai-ii nu pot să se placă în felul ăsta. De-asta era important pentru mine să-mi amintesc. Trebuia să-mi amintesc că așa simțeam. Trebuia să știu că acum era diferit. Nu într-un fel rău. În felul bun.

— Da, aprobă Clary. Avea ochii ușor înrourați de lacrimi. În felul bun.

Simon încuviință dând o dată din cap. Era prea important pentru a răspunde în cuvinte. Era totul. Era toată iubirea pe care o vedea în ochii lui Jem atunci când vorbea despre Will, și în iubirea de pe chipul lui Alec atunci când se uita la Jace, chiar și atunci când Jace era enervant, și o amintire clară pe care o avea despre Jace ținându-l în brațe pe Alec rănit și disperarea din ochii lui Jace, acea groază care vine numai când te gândești că ai putea să pierzi pe cineva fără de care nu poți să trăiești.

Era Emma și Julian, uitându-se unul la altul.

Cineva îi striga de jos. Clary își șterse o lacrimă, se ridică și își netezi rochia deja netezită.

— Asta chiar e ca o nuntă, spuse ea. Am senzația că ei au să ne spună că trebuie să mergem să pozăm pentru fotograf într-un minut.

Clary își petrecu brațul pe sub al lui.

— Un lucru, spuse el, amintindu-și de Maia și de Jordan. Chiar și când voi fi vânător de umbre, tot am să fiu puțin repudiat. N-am să le întorc niciodată spatele. Ăsta este genul de nefilim care vreau să fiu.

— Nu m-aș fi așteptat la nimic altceva, spuse Clary.

Jos, cei doi parabatai se studiau reciproc din părți opuse ale încăperii. Emma stătea într-o parte, îmbrăcată cu o rochie maro acoperită cu flori aurii îngemănate. Julian stătea în cealaltă foindu-se în costumul lui gri.

— Arătați uluitor, le zise Clary amândurora, iar ei priviră în jos, sfioși.

În Sala Acordurilor, Jace îi aștepta pe treptele de la intrare, arătând ca Jace în costum. Jace în costum era insuportabil. O studie pe Clary din cap până în picioare.

— Rochia asta e…

Se văzu nevoit să-și dreagă glasul. Simon savură încurcătura lui. Nu erau prea multe care să-i dea de furcă lui Jace, dar Clary fusese întotdeauna capabilă să-l dezechilibreze ca pe o minge ușoară într-o zi vântoasa. Practic, ochii lui erau ca niște inimioare din desenele animate.

— E foarte drăguță, zise el. Cum a fost ceremonia? Ce părere ai?

— Categoric, mai mult foc decât la un bar mitzvah, răspunse Simon. Mai mult foc decât la un barbecue. Mai bine merg pe varianta „eveniment formal cu cel mai mult foc”.

Jace încuviința din cap.

— Au fost uimitori, zise Clary. Și… Se uita la Simon. Avem vești, anunța ea.

Jace își înălță capul, arătându-se interesat.

— Mai târziu, spuse ea, zâmbind. Cred că toată lumea așteaptă să ne așezăm.

— Atunci trebuie să îi aducem pe Emma și pe Julian încoace.

Emma și Julian așteptau în colțul încăperii, cu capetele apropiate, dar cu o ciudată distanță între corpurile lor.

— Am de gând să mă duc să vorbesc cu ei, zise Jace, dând din cap în direcția Emmei și a lui Julian. Să le ofer câteva sfaturi bărbătești profunde.

Imediat după ce Jace se îndepărtă, Clary începu să vorbească, dar li se alăturară îndată Magnus și Alec. Magnus era pe punctul de a începe să predea la Academie și voiau să știe cât de proastă era mâncarea. Frații și surorile mai mici ale lui Julian — Ty, Liwy, Drusilla și Octavian — erau strânși laolaltă în

jurul mesei cu aperitive. Simon aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Jace descărcându-și sfaturile „Jace-ești” asupra noilor parabatau Se simțea un miros delicios de friptură. Platouri mari cu friptură erau puse pe mese acum, împreună cu legume și cartofi, cu mai multe tipuri de pâine și brânzeturi. Se turna vin în pahare. Sosise timpul să sărbătorească. Era plăcut, gândi Simon, că, în toiul unor lucruri teribile care se puteau întâmpla și, uneori, chiar se întâmplau, mai exista și așa ceva. Exista multă iubire.

Când Simon se întoarse, îl văzu pe Julian ieșind grăbit din sală. Jace se întoarse, cu brațul pe după umerii Emmei.

— E totul bine? se interesă Clary.

— Totul e bine. Julian avea nevoie să iasă puțin la aer. Ceremonia asta e atât de intensă! Atât de mulți oameni! Tu trebuie să mănânci.

Aceasta era pentru Emma, care surâdea, dar continua să se uite spre ușa pe care parabatai-ul ei tocmai ieșise. Apoi se întoarse și îl văzu pe Ty alergând dintr-o parte în alta a sălii cu o tavă ce conținea o roată întreagă de brânză.

— O, exclamă ea, da, asta nu-i bine. El chiar poate să mănânce toată brânza aia, dar apoi o să vomite. Mai bine i-o iau, altminteri se va sfârși rău pentru Jules.

Fugi după Ty.

— Au multe pe cap, zise Jace, privind-o plecând. Bine că se au unul pe altul. Întotdeauna se vor avea. Asta înseamnă să fii parabatai, spuse, zâmbindu-i lui Alec, care îi întoarse zâmbetul într-un mod care îi lumină întregul chip.

— În legătură cu chestia asta cu parabatai-ii, zise Clary. Am putea la fel de bine să vă dăm veștile…

Născuți spre-o noapte fără de hotare

de Cassandra Clare și Sarah Rees Brennan

Magnus lăsase în urma lui un copil care dormea și pe iubitul lui epuizat, dar când deschise ușa dădu peste o scenă de un haos absolut.

Preț de o clipă păru că în apartament se aflau o mie de oameni dar apoi Magnus își dădu seama că situația era cu mult mai rea.

În orișicare noapte și-n orice dimineață
Unii se nasc pentru o viață de năpastă.
În orice dimineață și-n orișicare noapte
Alții se nasc întru plăceri să se desfate.
Unii-s născuți spre-o dulce desfătare
Alții-s născuți spre-o noapte fără de hotare.
„Augurii inocenței”, William Blake

Magnus credea că multe lucruri vechi erau creații ale frumuseții nepieritoare. Piramidele. David al lui Michelangelo. Versailles. Magnus însuși.

Oricum, doar pentru că ceva era vechi și îmbibat cu ani de tradiție nu îl făcea să fie o operă de artă. Nici măcar dacă erai nefilim și socoteai că sângele îngerului care îți curgea prin vene facea ca plămada din care erai alcătuit să fie mai bună decât a tuturor celorlalți.

Academia Vânătorilor De Umbre nu era o creație de o frumusețe nepieritoare. Academia Vânătorilor De Umbre era o cocină.

Magnus nu era încântat de peisajul rural primăvara, înainte ca iarna să se fi terminat de-adevăratelea. Întregul peisaj era monocrom, ca un film vechi, lipsit de energia narativă. Câmpii de un cenușiu-închis se întindeau sub un cer cenușiu-deschis, iar copacii erau reduși la niște gheare gri care apucau strâns norii de ploaie. Academia se asorta cu împrejurimile, ghemuită în peisaj asemenea unei imense broaște râioase de

piatră.

Magnus mai fusese aici de câteva ori, în vizită la niște prieteni. Nu-i plăcuse. Își aminti cum se plimbase cu mult timp în urmă sub privirile imperturbabile ale elevilor care fuseseră pregătiți în maniera întunecată și îngustă a Conclavului și a Convenției, și care erau prea tineri ca să-și dea seama că lumea putea fi mai complicată de atât.

Cel puțin pe atunci locul nu se dărâma. Magnus privi lung unul din cele patru turnuri zvelte care străjuiau în colțurile Academiei. Acesta nu se înălța drept; de fapt, arăta ca o rudă sărmană a Turnului înclinat din Pisa.

Magnus îl privi fix, se concentră și pocni din degete. Tumul își modifică poziția, ca și cum era o persoană ghemuită care s-ar fi îndreptat bmsc de spate. Urmară o serie de țipete ce răzbăteau pe ferestrele turnului. Magnus nu-și dăduse seama că înăuntru se aflau oameni. Asta i se păru ceva primejdios.

În fine, locuitorii fostului turn înclinat aveau să-și dea seama în curând că el le făcuse o favoare. Magnus cercetă îngerul din fereastra cu vitraliu aflată deasupra ușii. Îngerul se zgâia la el, cu sabia strălucind și cu chipul sever, de parcă dezaproba simțul vestimentației lui Magnus și era pe punctul de a-i cere să se schimbe.

Magnus trecu pe sub îngerul critic și intră în holul din piatră, fluierând încetișor. Holul era pustiu. Era încă dimineață, foarte devreme, ceea ce probabil că explica o parte din posomoreală. Magnus spera că ziua avea să se însenineze înainte ca Alec să sosească.

Își lăsase iubitul în Alicante, în casa tatălui său. Sora lui Alec, Isabelle, locuia și ea acolo. Magnus dormise agitat în casa Inchizitorului în noaptea precedentă și spusese că avea să plece ca să-i lase să ia micul dejun singuri — doar familia. Cu ani în urmă, el, Robert și Maryse Lightwood își aranjaseră viețile astfel încât să nu se vadă unii cu alții dacă nu îi chema datoria sau sume mari în numerar nu îi făceau semn lui Magnus să vină.

Magnus era convins că lui Robert și lui Maryse le era dor de acele zile și își dorea ca acestea să revină. Magnus știa că ei nu l-ar fi ales niciodată pe el pentru fiul lor, și chiar dacă fiul lor

se întâlnea cu un bărbat, ar fi preferat ca acesta să nu fie un repudiat, și cu certitudine nu un repudiat care fusese prin preajmă în zilele Cercului lui Valentine și care îi văzuse într-o perioadă a vieților lor de care acum nu erau deloc mândri.

Căci nici chiar Magnus nu uita. Se putea ca el să iubească un vânător de umbre, însă îi era imposibil să-i iubească pe toți. Se aștepta la mai mulți ani de evitări politicoase și, atunci când era necesar, să-i tolereze în mod politicos pe părinții lui Alec. Era un preț foarte mic de plătit pentru a fi cu Alec.

Acum, că tocmai scăpase de Robert Lightwood, Magnus avea ocazia să inspecteze camerele pe care ceruse Academiei să le pregătească pentru ei. După starea în care se afla restul Academiei, Magnus avea presimțiri întunecate în privința acestor camere.

Urcă în pas grăbit scările din acel loc tăcut și răsunător. Știa încotro merge. Căzuse de acord să vină și să țină o serie de prelegeri la solicitarea vechii sale prietene Catarina Loss, dar el era, la urma urmelor, înaltul Magician din Brooklyn și avea anumite standarde. Nu intenționa să-și lase iubitul singur săptămâni la rând. Explicase foarte clar că avea nevoie de un apartament pentru el și Alec, și că apartamentul trebuia să includă o bucătărie. Nu avea de gând să mănânce niciunul dintre felurile de mâncare pe care i le descrisese Catarina în scrisorile ei. Dacă era posibil, intenționa să evite chiar și să vadă oricare dintre felurile de mâncare pe care i le descrisese Catarina.

Harta pe care i-o desenase Catarina era exacta: găsi apartamentul lor la ultimul etaj al clădirii. Camerele nedecomandate de la mansarda puteau, bănuia Magnus, să fie socotite drept apartament. Și exista și o bucătărioară, deși Magnus se temea că nu mai fusese modernizată din anii 1950. În chiuvetă era un șoarece mort.

Poate că cineva îl lăsase acolo pentru a le ura bun venit. Poate ca era un dar festiv.

Magnus se plimbă prin încăperi, fluturând din mână pentru a încuraja ferestrele și hiaturile să se curețe singure. Pocni din degete și trimise șoarecele mort drept dar pentru motanul lui,

Președintele Miau. Maia Roberts, conducătoarea haitei de vârcolaci din New York, avea grijă de pisică pentru ei. Magnus spera că ea avea să-l considere pe Președintele Miau un bun vânător.

Apoi deschise micul frigider. Ușa grea căzu, până ce Magnus îi aruncă o privire fermă și ea sări înapoi. Magnus se uită înăuntrul frigiderului, flutura din mâna liberă și văzu spre satisfacția sa că acum era plin cu multe produse de la Whole Foods[29].

Nu era nevoie ca Alec să afle vreodată, și oricum Magnus avea să trimită banii la Whole Foods mai târziu. Mai trecu o dată prin camere, adăugând pernuțe scaunelor triste din lemn și îngrămădind păturile multicolore de acasă pe patul cu baldachin înclinat într-o parte.

Cu misiunea de decorare de urgență încheiată și simțindu-se mult mai voios, Magnus coborî în holul principal al Academiei, sperând să o găsească pe Catarina sau să-l vadă venind pe Alec. Nu era niciun semn de activitate, așa că, în pofida presimțirilor sale, Magnus se duse să o vadă pe Catarina în sala de mese.

Ea nu era acolo, dar în schimb erau câțiva elevi nefilimi împrăștiați care luau micul dejun. Magnus presupuse că bietele creaturi se treziseră devreme pentru a arunca sulițe sau a se îndeletnici cu o altă treabă de prost gust.

O fată subțirică, blondă, îngrămădea pe farfuria ei o materie cenușie ce putea fi terci de ovăz sau ouă. Magnus privi cuprins de o groază tăcută cum fata își duse farfuria la masă, purtându-se de parcă ea chiar intenționa să o mănânce.

Apoi îl observă pe Magnus.

— O, bună! îl salută blonda, oprindu-se brusc, ca și când ar fi fost lovită de un camion frumos.

El îi oferi cel mai șarmant zâmbet al său. De ce nu?

— Bună!

Magnus avea experiență încă de când experiența fusese inventată. Era familiarizat cu ceea ce însemna acea privire.

---

29 Whole Foods Market este o companie americană care comercializează alimente naturale

Oamenii îl mai dezbrăcaseră din priviri și până atunci.

Era impresionat de intensitatea acestei priviri anume. Era mai rar ca oamenii să smulgă hainele de pe el și să le trimită din priviri în cele patru colțuri ale unei încăperi.

Nici măcar nu erau niște haine deosebit de interesante. Magnus se hotărâse să se îmbrace cu o demnitate calmă, potrivită unui educator, și purta un tricou negru și pantaloni făcuți de comandă. De asemenea, pentru acea tușă de educator elegant, îmbrăcase o robă scurtă peste tricou, însă firul auriu din țesătura robei era foarte subtil.

— Tu trebuie să fii Magnus Bane, zise blonda. Am auzit multe despre tine de la Simon.

— Nu pot să-l învinovățesc pentru laude, spuse Magnus.

— Ne bucurăm foarte tare că ești aici, continuă blonda. Eu sunt Julie. Practic, sunt cea mai bună prietenă a lui Simon. Nu am nimic împotriva repudiaților.

— Ce bucurie pe capul nostru, al repudiaților! murmură Magnus.

— De-abia aștept prelegerile tale! Și să petrecem timp împreună. Tu, eu și Simon.

— Ce mai petrecere o să fie! spuse Magnus.

Cel puțin ea încerca, și nu toți nefilimii o faceau. Și îl pomenea pe Simon la fiecare a doua respirație, cu toate că Simon era mundan. În plus, atenția era flatantă. Magnus zâmbi și mai larg.

— Abia aștept să te cunosc mai bine, Julie.

Era posibil ca el să se fi înșelat cu zâmbetul. Julie se întinse să dea mâna cu Magnus și scăpă tava. Ea și Magnus se uitară la castronul spart și la conținutul lui jalnic.

— E mai bine așa, spuse Magnus cu convingere.

Făcu un gest și întreaga mizerie dispăru. Apoi făcu un alt gest spre mâna întinsă a lui Julie și acolo apăru un borcan de iaurt cu afine, cu o linguriță în el.

— O! exclamă Julie. O, uau, mulțumesc!

— Ei bine, de vreme ce alternativa era să te întorci și să mai iei din mâncarea de la Academie, zise Magnus, cred că îmi ești datoare vândută. Posibil să-mi fii datoare cu primul tău născut. Dar nu te îngrijora, nu sunt dornic să cumpăr primul născut al nimănui.

Julie chicoti.

— Vrei să stai jos?

— Îți mulțumesc pentru ofertă, dar de fapt căutam pe cineva.

Magnus cercetă încăperea, care se umplea încet. Tot nu o vedea pe Catarina, dar la ușă îl văzu pe Alec, cu aerul cuiva proaspăt sosit, vorbind cu un băiat indian mundan, care arăta cam de șaisprezece ani.

Întâlni privirea lui Alec și zâmbi.

— Iată-l și pe alesul meu, zise el. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Julie!

— Și mie, Magnus, îl asigură ea.

Când Magnus se apropie de Alec, celălalt băiat dădu mâna cu Alec.

— Am vrut doar să-ți mulțumesc, spuse băiatul și plecă, salutându-l pe Magnus cu o mișcare din cap.

— Îl cunoști? întrebă Magnus.

Alec părea ușor zăpăcit.

— Nu, răspunse el. Dar el știe totul despre mine. Vorbeam despre… Toate modurile care există de a fi vânător de umbre, știi?

— Ca să vezi! zise Magnus. Celebrul meu iubit, inspirație pentru mase.

Alec zâmbi, ușor stânjenit, dar în mare parte amuzat.

— Așadar, fata aia flirta cu tine.

— Pe bune? întrebă Magnus. Cum de ți-ai dat seama?

Alec îi aruncă o privire sceptică.

— Păi, s-a mai întâmplat asta. Sunt pe-aici de mult timp, spuse Magnus. De asemenea, sunt superb de atâta amar de vreme.

— Așa să fie? întrebă Alec.

— Sunt foarte căutat. Ce-ai de gând să faci în această privință?

Cu ani în urmă, n-ar fi putut și nici n-ar fi vrut să-l tachineze astfel pe Alec. Alec fusese începător în ale dragostei, poticnindu-se de propria lui groază legată de cine era și ce simțea, iar Magnus fusese foarte atent cu el, așa cum știa el să fie, temându-se să nu-l rănească pe Alec și temându-se să nu spulbere acel sentiment dintre ei, la fel de nou pentru Magnus cum era și pentru Alec.

Era o bucurie recentă să poată să-l tachineze pe Alec și să știe că nu avea să-l rănească, să-l vadă pe Alec stând altfel decât obișnuia, în largul lui, nonșalant și încrezător în propriile aptitudini, fără fanfaronada parabatai-ului său, ci cu o tăcută încredere în sine.

Sala de mese din piatră, slab luminată, sporovăială elevilor care mâncau și bârfeau, păliră, constituind doar un fundal pentru zâmbetul lui Alec.

— Asta, răspunse Alec.

Întinse mâna și îl apucă pe Magnus de partea din față a robei, rezemându-se de tocul ușii și trăgându-l încetișor într-o sărutare.

Gura lui Alec era moale și sigură, sărutul lent, mâinile lui puternice ținându-l pe Magnus aproape, lipite de conturul cald al trupului său. Îndărătul pleoapelor închise ale lui Magnus, dimineața se prefăcea din cenușie în aurie.

Alec era acolo. Până și o dimensiune infernală, după cum își amintea Magnus, fusese în mare măsură ameliorată de prezența lui Alec. Academia Vânătorilor De Umbre urma să fie o treabă ușoară.

Simon sosi târziu la micul dejun și o găsi pe Julie incapabilă să vorbească despre altceva în afară de Magnus Bane.

— Magicienii sunt sexy, zise ea pe tonul unei persoane care avusese o revelație.

— Domnișoara Loss este profesoara noastră, iar eu încerc să mănânc.

Beatriz privea abătută în farfuria ei.

— Vampirii sunt scârboși și morți, vârcolacii sunt scârboși și păroși, iar elfii sunt trădători și s-ar culca și cu mama ta, zise Julie. Magicienii sunt repudiații sexy. Gândește-te! Toți beneficiază de complexul tatălui. Iar Magnus este cel mai sexy dintre ei. Ar putea fi înaltul Magician din chiloții mei.

— Îăă, Magnus are iubit, o informă Simon.

În ochii lui Julie se văzu un licăr înspăimântător.

— Există niște munți pe care vrei oricum să-i escaladezi, cu toate că există anunțuri cu „Trecerea interzisă”.

— Cred că-i scârbos, spuse Simon. Știi tu, felul în care gândești despre vampiri.

Julie se strâmbă la el.

— Simon, ești tare sensibil. De ce trebuie să fii mereu așa de sensibil?

— Ești atât de groaznică, Julie, replică Simon. De ce trebuie să fii mereu atât de groaznică?

Alec fusese cu Magnus, raportă Julie. Simon se gândea mai mult la asta decât la caracterul groaznic al lui Julie, ceea ce, la urma urmelor, nu era ceva nou. Alec urma să stea la Academie câteva săptămâni. De obicei îl vedea pe Alec în mulțimi de oameni și nu i se păruse niciodată momentul potrivit să-i vorbească. Acum era momentul potrivit. Era timpul să discute problema dintre ei la care Jace făcuse aluzie atât de misterios. Nu voia să existe ceva neclar între el și Alec, care părea un tip de treabă, din câte își amintea Simon. Alec era fratele mai mare al lui Isabelle, iar Isabelle era — el era aproape sigur — iubita lui Simon.

Voia ca ea să fie.

— Exersăm puțin la tragerea cu arcul înainte de ore?

întrebă George.

Născuți spre-o noapte fără de hotare.

— George, ăsta-i un limbaj tipic atleților, răspunse Simon. Te-am rugat sa nu faci asta. Dar, sigur!

Se ridicară toți, împingându-și holurile la o parte, și se îndreptară spre ușa din față a Academiei. Niciunul din ei nu reuși să treacă de pragul Academiei. Rămaseră toți pe treptele de la intrare, în grup, oripilați.

Pe piatra primei trepte se afla o legăturică învelită într-o pătură galbenă, pufoasă. Pe Simon îl înșelau ochii într-un mod care nu avea nimic de-a face cu ochelarii, ci mai degrabă cu panica, refuzând să înregistreze ceea ce se afla în fața lui. E un pachet cu gunoi, își spuse Simon în sinea lui. Cineva lăsase o legătură de gunoi în pragul lor.

Doar că pachetul se mișca, încet, cu mișcări mici, treptate. Simon privi agitația neliniștită de sub pătură, se uită la ochii strălucitori care priveau atent de sub coconul în nuanțe de galben pufos și mintea lui acceptă ceea ce vedea, deși fu lovită de un alt șoc. Un pumnișor se ivi de sub pătură, fluturând de parcă protesta față de tot ceea ce se petrecea.

Pumnul era albastru, în nuanța de bleumarin a mării atunc i când este adâncă și tu te afli pe un vas la lăsarea serii. Albastr ul de pe costumul Căpitanului America[30].

— E un copilaș, spuse Beatriz în șoaptă. E un bebeluș magician.

De păturica galbenă era prins un bilet. Simon îl văzu exact în momentul în care vântul îl smulse, facându-l să se învârtejească. Simon înșfacă hârtia din strânsoarea rece a vântului și se uită la scris, o mâzgăleală grăbită pe o bucată ruptă de hârtie.

Pe bilet scria: Cine ar putea să-l iubească vreodată?

— O, nu, bebelușul e albastru! exclamă George. Ce ne facem, ia zi tu?

Se încruntă, ca și cum nu ar fi vrut ca asta să rimeze. Apoi

30 Personaj de benzi desenate

îngenunche, deoarece se știa ca George era duiosul grupului, și luă stângaci în brațe legăturica înfășurată în galben. Se ridică, pământiu la față, ținând bebelușul.

— Ce ne facem? murmură Beatriz, repetând vorbele lui George. Ce ne facem?

Julie era lipita de ușă. Simon o văzuse cu ochii lui tăind capul unui demon cu un cuțit minuscul, dar părea că ar fi murit de groază dacă cineva i-ar fi cerut să țină bebelușul.

— Știu eu ce să facem, zise Simon.

Avea să meargă să-l caute pe Magnus, gândi el. Știa că Magnus și Alec ajunseseră și erau treji. Oricum trebuia să stea de vorbă cu Alec. Magnus îl vindecase pe Simon de amnezia demonică de care suferise. Magnus trăia de secole. Era cel mai adult dintre adulții pe care îi cunoștea Simon. Un bebeluș magician abandonat în această fortăreață a vânătorilor de umbre constituia o problemă pe care Simon habar n-avea cum să o rezolve și simțea că avea nevoie de un adult. Simon deja se răsucea pe călcâie să plece.

— Să-i fac bebelușului respirație gură la gură? îl întrebă George.

Simon înlemni.

— Nu, să nu faci asta. Bebelușul respiră. Bebelușul respiră, da?

Stăteau cu toții și se zgâiau la mica bocceluță. Bebelușul își flutură din nou pumnișorul. Dacă bebelușul se mișca, gândi Simon, probabil că respira. În acel moment nu avea de gând nici măcar să se gândească la bebeluși zombi.

— Să-i aduc bebelușului o sticlă cu apă fierbinte? întrebă George.

Simon inspiră adânc.

— George, nu-ți pierde capul, îi spuse el. Bebelușul nu e albastru fiindcă îi e frig sau nu poate să respire. Bebelușii mundani nu sunt albaștri în felul ăsta. Bebelușul ăsta e albastru fiindcă e magician, exact ca domnișoara Catarina.

— Nu exact ca domnișoara Loss, zise Beatriz cu glas

piținăiat. Domnișoara Loss e mai curând albastră ca seninul cerului, în timp ce bebelușul este mai degrabă bleumarin.

— Pari să te pricepi foarte bine, decise George. Ar trebui să ții tu bebelușul.

— Ba nu! protesta ascuțit Beatriz.

Și ea, și Julie își ridicară mâinile în semn de capitulare. În ceea ce le privea, era clar, George ține un bebeluș periculos și nu trebuia sa facă nimic pripit.

— Rămâneți toți la locurile voastre! le ceru Simon, încercând să-și păstreze tonul calm.

Julie își recăpătă buna dispoziție.

— Ooo, Simon! exclamă ea. Bună idee!

Simon o luă la fugă, traversând holul și apoi în sus pe scări, cu o viteză ce l-ar fi uluit pe maleficul lui profesor de sport. Scarsbury nu-i furnizase niciodată o asemenea motivație.

Știa că Magnus și Alec fuseseră cazați într-un apartament de lux la mansardă. Se părea că exista chiar și o bucătărie separată. Simon continuă să urce, știind că avea să ajungă la un moment dat la mansardă.

Ajunse la mansardă, auzi murmure și mișcare dincolo de ușă, așa că o deschise larg.

Apoi se opri brusc, în cel de-al doilea prag al zilei.

Magnus și Alec erau acoperiți cu un cearșaf, însă Simon putea să vadă destul. Văzu umerii albi ai lui Alec, cu cicatricele rimelor, și părul negru al lui Magnus, răvășit pe pernă. Îl văzu pe Alec încremenind, apoi întorcând capul și aruncându-i lui Simon o privire de absolută oroare.

Ochii aurii ca de pisică ai lui Magnus scânteiau deasupra umărului alb al lui Alec. Păru aproape amuzat atunci când întrebă:

— Putem să te ajutăm cu ceva?

— O, Dumnezeule! exclamă Simon. O, vai! O, vai, îmi pare foarte rău!

— Te rog să pleci, îi ceru Alec cu un glas ferm, stăpânit.

— Corect! spuse Simon. Sigur! Tăcu, după care adăugă: Nu pot să plec.

— Crede-mă, spuse Alec. Poți.

— Pe treptele de la intrarea în Academie este un bebeluș abandonat și eu cred că e magician! rosti Simon dintr-o suflare.

— De ce crezi că bebelușul e magician? întrebă Magnus.

El era singurul din încăpere care nu se pierduse cu firea.

— Aăa, pentru că bebelușul e bleumarin.

— Asta e o dovadă destul de convingătoare, recunoscu Magnus. Ne poți lăsa o clipă să ne îmbrățișăm?

— Da! Desigur! răspunse Simon. Din nou, îmi pare tare rău!

— Du-te acum! îi sugeră Alec.

Simon plecă.

După puțin timp, Magnus ieși din apartamentul de la mansardă îmbrăcat cu haine negre mulate pe corp și cu o robă aurie sclipitoare. Părul îi era la fel de răvășit, mergând în toate direcțiile, de parcă Magnus fusese prins într-o mică furtună personală, dar Simon nu avea de gând să comenteze în legătură cu coafura potențialului său salvator.

— Regret, din nou, zise Simon.

Magnus făcu un gest leneș.

— Să-ți văd mutra nu a fost cel mai bun moment al zilei, Simon, dar asemenea lucruri se mai întâmplă. Ce-i drept, nu i s-a mai întâmplat niciodată lui Alec și mai are nevoie de câteva minute. Arată-mi unde e bebelușul.

— Urmează-mă! zise Simon.

Fugi pe scări în jos la fel de repede pe cât le urcase, câte două odată. Găsi scena din prag la fel cum o lăsase, Beatriz și Julie privind îngrozite felul înspăimântat și neîndemânatic în care ținea George bebelușul. Legăturica scotea acum un sunet grav, plângăcios.

— De ce a durat atât? întrebă Beatriz printre dinți.

Julie încă părea foarte zguduită, dar reuși să spună:

— Bună, Magnus!

— Bună din nou, Julie! răspunse Magnus, din nou singura persoană calmă din zonă. Lasă-mă să țin eu bebelușul!

— O, îți mulțumesc! rosti George. Nu că nu-mi place bebelușul. Dar habar n-am ce să fac cu el.

Se părea că George se atașase de el în timpul în care Simon urcase și coborâse scările. Privi afectuos bebelușul, strângând o clipă legăturica, iar apoi, când i-l dădu lui Magnus, îl mânui stângaci și aproape că îl scăpă pe podeaua din piatră.

— În numele îngerului! exclamă Julie, cu mâna lipită de piept.

Magnus opri mânuirea stângace și prinse copilul, ținând legăturica învelită în păturică la pieptul robei lui brodate. Ținea bebelușul cu mult mai multă pricepere decât George, ceea ce însemna că îi susținea capul și părea posibil să mai fi ținut un bebeluș în brațe o dată sau de două ori în viața lui. George nu arătase ca și cum avea să câștige vreun campionat de ținut bebeluși.

Cu o mână strălucind de inele, Magnus trase puțin păturica deoparte, iar Simon își ținu respirația. Ochii lui Magnus examinară bebelușul, trecând peste mânuțele și piciorușele imposibil de mici, peste ochii imenși de pe fețișoara lui, peste buclele de pe cap, de un bleumarin atât de închis, încât păreau aproape negre. Sunetul de nemulțumire constant și grav al bebelușului se intensifică puțin, tânguindu-se mai tare, și Magnus așeză păturica la loc.

— E băiat, zise Magnus.

— O, e băiat! exclamă George.

— Are cam opt luni, aș zice, continuă Magnus. Cineva l-a crescut până ce nu a mai putut suporta, și presupun că, odată cu recrutarea mundanilor în cadrul Academiei, cineva a crezut că știe locul potrivit pentru a aduce un copil pe care nu-l dorește.

— Dar cineva nu și-ar abandona copilul…, începu George,

dar sub privirea lui Magnus tăcu.

— Oamenii ar face-o. Oamenii o fac. Și alegerile pe care oamenii le fac sunt diferite, în privința copiilor magicieni, îi explică Magnus.

Vocea îi era calma.

— Așadar, nu exista nicio șansă ca cineva să se întoarcă după el, spuse Beatriz.

Simon luă biletul pe care îl găsise așezat peste păturica bebelușului și i-l dădu lui Magnus. Simțea, privind chipul lui Magnus, că nu ar fi putut să-l dea altcuiva. Magnus se uită la bilet, dând din cap. Cine ar putea să-l iubească vreodată? trecu ca un fulger printre degetele lui, apoi el vârî biletul în robă.

În jurul lor se strângeau și alți elevi, și învălmășeala de zgomote și confuzie era tot mai tare. Dacă Simon s-ar fi aflat în New York, își închipui că oamenii ar fi făcut fotografii bebelușului cu telefoanele lor mobile. Se simțea într-un fel ca un exponat la o grădină zoologică, și era recunoscător că Magnus se afla acolo.

— Ce se întâmplă? întrebă o voce din capul scărilor.

Decana Penhallow stătea acolo, cu părul ei blond-roșcat lăsat liber pe umeri, strângând în jurul ei un halat negru din mătase, brodat cu dragoni. Catarina stătea alături de ea, complet îmbrăcată cu jeanși și o bluză albă.

— Se pare că cineva a lăsat un bebeluș în locul sticlelor cu lapte, zise ea. Ce neglijență! Bine ai venit, Magnus!

Magnus o salută fluturând din mâna liberă și îi zâmbi strâmb.

— Cum? De ce? De ce ar face cineva una ca asta? Ce-ar trebui să facem cu el? întrebă decana.

Uneori, Simon uita că decana Penhallow era foarte tânără, tânără pentru o profesoară, cu atât mai mult pentru o decană. Alteori i se reamintea cu convingere acest fapt. Ea părea la fel de panicată ca Beatriz și Julie.

— E mult prea mic pentru a merge la școală, spuse Scarsbury, privind cu atenție din vârful scărilor. Poate c-ar trebui

să luăm legătura cu Conclavul.

— Dacă bebelușul are nevoie de un pat, se oferi George, Simon și cu mine am putea să-l ținem în sertarul nostru cu șosete.

Simon îi aruncă lui George o privire consternată. George părea abătut.

Alec Lightwood trecu precum o umbră prin mulțimea de elevi, cu capul și umerii mai sus decât majoritatea lor, dar fără să împingă pe nimeni. Se mișcă discret, stăruitor, până ce ajunse acolo unde dorea: lângă Magnus.

Când Magnus îl văzu pe Alec, tot corpul i se relaxă. Simon nici măcar nu conștientizase tensiunea care vibra în tot corpul lui Magnus până când nu văzu momentul când dezinvoltura îi reveni.

— Asta e copilul magician despre care vorbea Simon, zise Alec pe o voce scăzută și dădu din cap în direcția bebelușului.

— După cum vezi, spuse Magnus, bebelușul nu ar fi avut cum să treacă drept mundan. În mod clar, mama lui nu-l vrea. Se află în cuibul nefilimilor și eu nu-mi pot da seama, printre elfi, vânători de umbre sau vârcolaci, unde anume în lume ar putea să-și aibă locul.

Calmul și amuzamentul lui Magnus păruseră infinite până în urmă cu câteva minute. Acum Simon îi auzi vocea iritată, o coardă care fusese prea tare întinsă și care cu siguranță avea să plesnească în curând.

Alec puse o mână pe brațul lui Magnus, chiar deasupra cotului. Îl strânse cu putere de braț, aproape asigurându-l tăcut de întregul său sprijin. Se uită la Magnus, apoi în jos, la bebeluș, preț de un moment îndelungat, meditativ.

— Pot să-l țin? întrebă Alec.

Magnus fu cuprins de surprindere, dar nu dură mult.

— Sigur, răspunse el, și puse bebelușul în brațele lui Alec, care se întinsese pentru a-l prelua.

Poate că Alec ținuse un bebeluș în brațe mai recent decât Magnus și cu siguranță mai des decât George. Poate că Alec

purta ceea ce părea să fie un pulover incredibil de vechi, uzat de trecerea anilor și care se decolorase, devenind din verde-închis, cenușiu, cu numai câteva urme vizibile din culoarea inițială.

Oricare ar fi fost motivul, de îndată ce Alec luă bebelușul, scâncetele încetară. Încă se mai auzea zumzăitul șoaptelor insistente, peste tot în jurul holului, însă micul grup care înconjura copilul se trezi subit într-o bulă de tăcere.

Bebelușul îl privi pe Alec cu ochi gravi, numai cu o nuanță mai închiși decât cei ai lui Alec. Alec se uita și el lung la bebeluș. Părea la fel de surprins ca restul lumii de tăcerea bruscă a bebelușului.

— Așadar, interveni Delaney Scarsbury. Luăm legătura cu Conclavul și le predăm lor chestiunea sau nu?

Magnus se răsuci într-o învârtejire de auriu și îl țintui pe Scarsbury cu o privire care îl sili pe acesta să se facă mic la perete.

— N-am de gând să las un copil magician la cheremul Conclavului, declară Magnus, pe un ton glacial. Ne descurcăm noi, nu-i așa, Alec?

Alec încă se uita la bebeluș. Își ridică privirea când Magnus i se adresă, ușor zăpăcit, ca un om ce se trezea dintr-un vis, însă expresia chipului său căpătă fermitate, de parcă ar fi luat brusc o hotărâre.

— Da, răspunse el. Ne descurcăm.

Magnus imită mișcarea pe care o făcuse Alec mai devreme și îl prinse pe Alec de braț pentru a-i mulțumi în tăcere, sau poate pentru a-i arăta sprijinul lui. Alec se întoarse cu privirea spre bebeluș.

Era ca și cum o enormă greutate ar fi fost luată de pe pieptul lui Simon. Nu era ca și când ar fi fost cu adevărat îngrijorat că el și George trebuiau să crească bebelușul în sertarul lor pentru șosete — în fine, poate puțin îngrijorat —, dar spectrul unei responsabilități imense se profilase amenințător în fața lui. Acesta era un copilaș neajutorat, abandonat. Simon știa, mult prea bine, cum erau văzuți repudiații de către vânătorii de umbre. Simon nu avusese idee ce să facă. Magnus își asumase

responsabilitatea. Le luase copilul, atât metaforic, cât și în realitate. Nu arătase niciun semn de teamă în timp ce o făcuse. Nu se purtase de parcă ar fi fost cine știe ce chestie.

Magnus era un tip cu adevărat grozav.

Simon știa că Isabelle dormise în Alicante, pentru ca ea și Alec să stea împreună cu tatăl lor pentru o noapte. Urma ca ea să se ducă în casa în care locuise cândva Ragnor Fell, unde exista un telefon în funcțiune. Catarina instalase un alt telefon în Academie pe care îi spusese că putea să-l folosească de data asta. Ei doi aveau o întâlnire telefonică. Simon plănuia să-i spună cât de grozavi fuseseră Magnus și fratele ei.

Magnus se gândea că putea să devină primul magician din istorie care să facă un atac de cord.

Se plimba în jurul terenurilor de antrenament ale Academiei Vânătorilor De Umbre seara, deoarece nu mai putea să stea înăuntru și să respire aerul înăbușitor a sute de nefilimi.

Sărmanul copil! Magnus de-abia putuse să se uite la el; era tare mic și complet neajutorat! Nu putea să facă nimic, ci doar să mediteze la cât de vulnerabil era acest copil și la cât de profunde trebuie să fi fost nefericirea și durerea mamei sale. Știa în ce fel de întuneric erau concepuți și născuți magicienii. Catarina fusese crescută de o familie iubitoare care știuse ce era ea, și o învățaseră să fie ceea ce era. Magnus putuse să treacă drept om, până ce nu mai putuse.

Magnus știa ce li se întâmpla copiilor magicieni care se nășteau vizibil non-umani, pe care mamele lor și lumea întreagă nu se puteau decide să-i accepte. Nu știa să calculeze câți copii ar fi putut să existe în toate epocile întunecate ale lumii care ar fi putut să fie magici, care ar fi putut să fie nemuritori, dar care nu avuseseră șansa să trăiască. Copii abandonați, așa cum fusese acesta, sau înecați, așa cum aproape că fusese Magnus, copii care nu lăsaseră nicio urmă magică în istorie, care nu oferiseră și nici nu primiseră iubire, care nu fuseseră niciodată nimic mai mult decât o șoaptă stinsă în vânt, o amintire de durere și disperare care pălea în întuneric. Nimic altceva nu mai rămăsese din acei copii, nicio vrajă, niciun râset, niciun sărut

Fără noroc, Magnus ar fi fost printre cei pierduți. Fără

iubire, Catarina și Ragnor ar fi fost printre cei pierduți.

Magnus nu avea nicio idee ce să facă cu acest ultim copil pierdut. Mulțumi, nu pentru prima dată, sorții oricât de ciudate sau de minunate care i-l trimisese pe Alec. Alec fusese cel care dusese bebelușul magician sus pe scări în mansardă, iar atunci când Magnus făcuse să apară prin magie un pătuț, Alec fusese cel care pusese bebelușul în el cu delicatețe.

Apoi, când bebelușul începuse să urle cât îl ținea gura, Alec îl luase din pătuț și se plimbase cu el în brațe, bătându-l ușor pe spate și murmurându-i la ureche. Magnus făcuse să apară provizii și încercase să prepare laptele praf. Citise undeva că trebuie să testezi cât este de cald laptele pe tine și sfârșise prin a se frige la încheietura mâinii.

Bebelușul plânsese ore în șir. Magnus presupusese că nu putea să învinovățească bietul sufletel pierdut.

Acum, că se vedea prin ferestruicile mansardei că soarele apusese, în sfârșit bebelușul dormea, iar ziua se încheiase. Alec era pe jumătate adormit, rezemându-se de pătuțul copilului, iar Magnus simțise nevoia să iasă din clădire. Alec pur și simplu încuviințase dând din cap atunci când Magnus îi spusese că ieșea să ia o gură de aer. Posibil ca Alec să fi fost prea obosit să-i mai pese de ce facea Magnus.

Luna strălucea, rotundă ca o perlă, prefacând părul îngerului din vitraliu în argint și câmpiile goale de iarnă în întinderi de lumină. Magnus era tentat să urle la lună asemenea unui vârcolac.

Nu-i trecea prin minte niciun loc unde să ducă copilul, nicio persoană care să-l vrea și căreia să i-l încredințeze, care să-l iubească. În această lume ostilă, cu greu se putea gândi la vreun loc în care bebelușul să fie în siguranță.

La acea oră târzie, auzi sunete de voci ridicate și de pași grăbiți venind de la intrarea în Academie. Încă o urgență, gândi Magnus. A trecut numai o zi, iar în ritmul ăsta, Academia o să mă ucidă. Alergă de pe terenurile de antrenament spre ușa de la intrare, unde o văzu pe ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă aici în Idris: Lily Chen, conducătoarea clanului de vampiri din New York, cu șuvițe albastre în părul ei care se asortau cu

haina albastră și cu pantofii cu tocuri înalte ce lăsau urme adânci în noroi.

— Bane, zise ea. Am nevoie de ajutor. Unde e?

Magnus era prea obosit să se certe cu ea.

— Urmează-mă! îi ceru el, și o conduse în sus pe scări.

Chiar în timp ce urcau, el își spuse ca tot zgomotul pe care îl auzise în fața Academiei nu era cu putința sa-i aparțină numai lui Lily.

Gândi acest lucru, dar nu bănui ce avea să vină.

Magnus lăsase în urma lui un copil care dormea și pe iubitul lui epuizat, dar când deschise ușa, dădu peste o scenă de un haos absolut. Preț de o clipă, păru că în apartament se aflau o mie de oameni, dar apoi Magnus își dădu seama că situația era cu mult mai rea.

Absolut toți membrii familiei Lightwood erau prezenți acolo, fiecare făcând gălăgie cât pentru zece. Robert Lightwood era acolo, spunând ceva cu vocea lui bubuitoare. Maryse Lightwood avea un biberon și se părea că îl flutura în timp ce ținea un discurs. Isabelle Lightwood stătea în picioare pe un taburet, fără niciun motiv pe care Magnus să poată să-l priceapă. Jace Herondale, și mai misterios, zăcea culcat pe podeaua din piatră și se părea că o adusese pe Clary, care se uita la Magnus de parcă și ea era la fel de uluită de prezența ei acolo.

Alec stătea în centrul încăperii, în mijlocul furtunii umane care era familia lui, ținând protector bebelușul la piept. Lui Magnus nu-i venea să creadă că inima lui putea să se prăbușească și mai tare, dar cumva îl firapă că cel mai mare dezastru din lume era faptul că bebelușul se trezise.

Magnus se opri în prag, privind lung spre haosul de la mansardă, neștiind deloc ce ar fi trebuit să facă.

Lily nu avu o astfel de șovăială.

— LIGHTWOOD! zbieră Lily, năpustindu-se înăuntru.

— A, da, Lily Chen, presupun? spuse Robert Lightwood, întorcându-se spre ea cu demnitatea Inchizitorului și fără nicio

urmă de surprindere. Îmi amintesc că ai fost reprezentanta temporară a vampirilor în Consiliu o vreme. Mă bucur să te revăd. Cu ce te pot ajuta?

Era evident că Robert se străduia din răsputeri să dea dovadă de curtoazie față de un lider important al vampirilor. Magnus aprecie asta, un pic.

Lui Lily nu-i păsa.

— Nu tu! rosti ea scurt. Și, mă rog, tu cine ești?

— Sunt Inchizitorul, răspunse Robert. Am fost conducătorul Institutului din New York timp de mai bine de un deceniu.

Lily își dădu ochii negri peste cap.

— O, felicitări, vrei o medalie? Am treabă cu Alexander Lightwood, evident, răspunse Lily, și trecu în mod ostentativ pe lângă un Robert și o Maryse uluiți, spre fiul lor. Alec! îl cunoști pe dealerul ăla elf, Mordecai? Le vinde fructe mundanilor la intrarea în Central Park. Iar! S-a apucat din nou de asta! Și apoi Elliott a mușcat un mundan care luase parte.

— A dezvăluit natura lui de vampir cuiva în timp ce era beat? întrebă Robert brusc.

Lily îi aruncă o căutătură ucigătoare, de parcă se mira ce mai căuta el acolo, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Alec.

— Elliott a executat un dans numit „Dansul celor douăzeci și opt de văluri” în Times Square. E pe Youtube. Mulți comentatori l-au descris ca fiind cel mai plictisitor dans erotic care a fost executat vreodată în istoria lumii. În viața mea n-am fost mai jenată. Mă gândesc să-mi dau demisia din funcția de conducător al clanului și să devin călugăriță-vampir.

Magnus îi observă pe Robert și pe Maryse, care nu aveau cea mai bună relație și care de-abia își mai vorbeau, consultându-se în șoaptă în legătură cu ce putea să fie Youtube-ul.

— În calitate de conducător al Institutului din New York, zise Maryse, cu un strop de fermitate, dacă există în desfășurare

o activitate ilegala a repudiaților, aceasta ar trebui să-mi fie raportata.

— Nu vorbesc cu nefilimii despre treburi de-ale repudiaților, zise Lily cu severitate.

Părinții Lightwood se zgâiră la ea, apoi își întoarseră capetele brusc, la unison, pentru a-și privi lung fiul.

Nepăsătoare, Lily flutură din mână în direcția lor.

— Cu excepția lui Alec, el este un caz special. Voi, ceilalți vânători de umbre abia sosiți, enunțați scumpa voastră Lege și apoi le tăiați capetele oamenilor. Noi, repudiații, ne putem ocupa singuri de treburile noastre. Voi, nefilimii, puteți să rămâneți la decapitarea demonilor și vă voi consulta de îndată ce va apărea următorul mare rău, în loc de următoarea mare belea, care se va întâmpla probabil marți și de care eu, Maia și Alec ne vom ocupa. Vă mulțumesc. Vă rog, încetați să mă mai întreruperi. Alec, se poate avea vreodată încredere în oamenii ăștia?

— Sunt părinții mei, răspunse Alec. Eu știu de fructele elfilor. În ultima vreme, spiritele naturii și-au încercat din ce în ce mai mult norocul. I-am trimis deja un mesaj Maiei. Ea i-a pus pe Bat și pe alți câțiva băieți să dea târcoale prin jurul parcului. Bat este prieten cu Mordecai; poate să discute cu el. Și tu ține-l pe Elliott departe de parc. Știi cum face când vine vorba de fructele elfilor. Știi bine că l-a mușcat dinadins pe acel mundan.

— E posibil să fi fost un accident, murmură Lily.

Alec îi aruncă lui Lily o privire sceptică.

— O, e posibil să fi fost cel de-al șaptesprezecelea accident al lui? Trebuie să înceteze sau își va pierde controlul sub influența băuturii și va omorî pe cineva. Nu l-a omorât pe bărbat, nu?

— Nu, răspunse Lily posacă. L-am oprit pe Elliott la timp. Știam că tu l-ai fi ucis și mai știam că mi-ai fi aruncat privirea ta dezamăgită. Ea tăcu. Ești sigur că vârcolacii sunt stăpâni pe situație?

— Da, răspunse Alec. Nu era nevoie să dai buzna în Idris și să povestești toată afacerea cu repudiații în fața întregii mele familii.

— Dacă ei sunt familia ta, știu cum să trateze un lucru neimportant ca ăsta, spuse Lily indiferentă. Își trecu mâinile prin părul ei negru și lins, umflându-l. Asta e o mare ușurare. O! adăugă ea, de parcă tocmai ar fi observat. Ții în brațe un bebeluș.

Lily avea de obicei o atenție de laser.

După războiul cu Sebastian, vânătorii de umbre se văzuseră nevoiți să se descurce cu trădarea elfilor, și cu criza numărului de Institute care căzuseră, și cu numărul nefilimilor care fuseseră întunericiți și pierduți în război, cel de-al doilea război al lor dintr-un singur an.

Nu erau deloc în stare să stea cu ochii pe repudiați, însă repudiații pierduseră și ei la fel de mult. Vechile structuri care ținuseră secole la rândul societatea lor în locul cuvenit, cum ar fi Praetor Lupus, fuseseră distruse în război. Elfii așteptau să se revolte. Iar clanurile de vârcolaci și de vampiri din New York aveau conducători noi-nouți. Atât Lily, cât și Maia erau prea tinere pentru a fi conducătoare, și reușiseră cu totul neașteptat să ajungă la conducere. Amândouă se treziseră, din cauza lipsei lor de experiență și nu a faptului că nu ar fi încercat, dând de necaz.

Maia îl sunase pe Magnus și îl întrebase dacă putea să vină sa-i facă o vizita, pentru a-i cere sfatul în câteva chestiuni. Când apăruse, o târâse și pe Lily cu ea.

Lily, Maia și Magnus stătuseră în jurul măsuței pentru cafea a lui Magnus, țipând unii la alții ore în șir.

— Lily, nu se poate pur și simplu să omori pe cineva! continua Maia să spună.

Lily o ținea una și bună:

— Explică de ce.

Alec fusese irascibil în acea zi, după ce-și luxase brațul, aproape scoțându-și-l din încheietura umărului în timpul unei lupte cu un demon-dragon. Stătuse rezemat de blatul bucătăriei, ascultând, îngrijindu-și brațul și trimițându-i mesaje lui Jace de genul: DC SPUI K LUCRURILE S UITATE KND NU S UITATE ȘI DC EȘTI AȘA CUM EȘTI.

Până ce își pierdu răbdarea.

— Lily, spuse el pe un ton glacial, lăsându-și telefonul jos, știi că îți irosești mai mult de jumătate din timpul în care vorbești hărțuindu-i pe Magnus și pe Maia, în loc să faci sugestii? Și îi faci și pe ei să piardă cam aceeași cantitate de timp încercând să te combată prin argumente. Așa că faci ca totul să dureze de două ori mai mult. Nu este un mod eficient în care să se comporte un conducător.

Lily era atât de uimită, încât, pentru un moment, mai că păru inexpresivă, cu adevărat foarte tânără, înainte să rostească printre dinți:

— Nimeni nu ți-a cerut părerea, vânătorule de umbre.

— Sunt vânător de umbre, răspunse Alec, în continuare calm. Problema pe care o ai cu sirenele. Institutul din Rio de Janeiro a avut aceeași problemă acum câțiva ani. Știu totul despre asta. Vrei să-ți spun? Sau vrei să sfârșești cu o jumătate de duzină de turiști aflați pe un vas spre Staten Island înecați, cu cel puțin un număr egal de vânători de umbre punând întrebări incomode și cu o voce micuță din capul tău care să spună „Uau, îmi pare atât de rău că nu l-am ascultat pe Alec Lightwood când am avut ocazia”?

Se lăsă tăcerea. Maia își vârâse un fursec întreg în gură în timp ce așteptau. Lily continuă să-și țină brațele încrucișate la piept și să arate posacă.

— Lily, nu mă face să-mi pierd vremea, zise Alec. Ce vrei?

— Vreau să stai jos și să mă ajuți, presupun, mormăi Lily.

Alec se așezase jos.

Magnus nu se așteptase ca întâlnirile să aibă loc de mai mult de câteva ori, cu atât mai puțin să vadă cum lua naștere o relație între Alec și Lily. Cândva, Alec nu se simțise întru totul relaxat în preajma vampirilor. Însă Alec întotdeauna răspundea atunci când lumea se baza pe el, când apela la el. Ori de câte ori Lily venea la el cu o problemă, la început arogantă și cu un aer de codeală, iar mai târziu, cu o încredere solicitantă, Alec nu avea liniște până nu o rezolva.

Într-o joi seara, Magnus auzise soneria de la ușă și ieșise

din dormitor pentru a-l găsi pe Alec punând pe masă pahare, și își dădu seama că adunările ocazionale de urgență deveniseră întâlniri regulate. Că Maia și Lily și Alec obișnuiau să întindă o hartă a New Yorkului pentru a repera cu precizie zonele cu probleme și aveau dezbateri aprinse în timpul cărora Lily facea glume foarte deocheate cu vârcolaci, și fiecare dintre ei îl chema pe celălalt atunci când avea o problemă pe care nu știa cum să o rezolve. Că repudiații și vânătorii de umbre deopotrivă veneau la New York știind ca exista un grup cu repudiați și vânători de umbre care aveau putere și care obișnuiau să coopereze pentru a rezolva problemele. Aceștia veneau să-i consulte și să afle dacă grupul putea să-i ajute și pe ei.

În dățile în care Alec servise drept conducător operativ al Institutului din New York, fusese evident că nu-i făcuse multă plăcere. Alec avea mai puțină răbdare cu birocratismul acum decât avusese înainte de război. Își descoperise din întâmplare chemarea, și anume să lucreze mai degrabă cu repudiații decât cu Conclavul. Magnus conștientiză că acum aceasta era viața lui și că nu ar fi vrut să fie altminteri.

— Îmi place foarte mult de Alec, îi spusese Lily lui Magnus la o petrecere câteva luni mai târziu, ușor ametită și cu sclipici în păr. Mai ales când mi-o taie scurt. Îmi amintește de Raphael.

— Cum îndrăznești? ripostase Magnus, Vorbești de bărbatul pe care îl iubesc.

Magnus se ocupa de bar. Smochingul lui avea o vestă fosforescentă, care facea ca prepararea și servirea băuturilor în întunericul artificial al petrecerii să fie cumva mai ușoare. Vorbise fără să gândească, nonșalant, dar apoi se oprise, cu un pahar în mână licărind turcoaz în luminile de la petrecere. Vorbise despre Raphael cu ușurință, insultător într-un fel nonșalant, de parcă Raphael ar fi fost încă în viață.

Lily fusese aliata lui Raphael și sprijinul lui timp de decenii. Îi fusese absolut loială.

— Ei bine, l-am iubit pe Raphael, spuse Lily. Dar Raphael n-a iubit pe nimeni niciodată, măcar atâta lucru știu și eu. Dar a fost conducătorul meu. Pe oricine aș compara cu Raphael, e un compliment, îl plac pe Alec. Și o plac pe Maia. Îl privi pe Magnus

cu ochii mari, cu pupilele dilatate până ce părură aproape negre. Niciodată nu te-am plăcut teribil de tare. Numai că Raphael spunea mereu că ești un idiot, dar se poate avea încredere în tine.

Raphael iubise mulți oameni, Magnus știa. Își iubise familia muritoare. Poate că Lily nu știa de ei: Raphael fusese foarte grijuliu în privința lor. Magnus se gândea că era posibil ca Raphael sa o fi iubit pe Lily, deși nu în felul în care ar fi vrut ea.

El știa ca Raphael avusese încredere în ea. Și Raphael avusese încredere în Magnus. Aceștia doi în care Raphael avusese încredere împărtășeau unul dintre acele momente teribile în care își aminteau de cei morți și știau că nu aveau să-i mai vadă vreodată.

— Mai vrei ceva de băut? o întrebă Magnus. Poți avea încredere să-ți prepar o nouă băutură.

— Să înceapă petrecerea, O, negativule, mă simt nebunatică, îi spuse Lily. Privea lung în depărtate, în timp ce Magnus îi prepara băutura, cu ochii ațintiți asupra sclipiciului care cădea din tavan din când în când, dar fără să le vadă. Niciodată n-am crezut că voi ajunge să conduc clanul. Am crezut că Raphael avea să fie aici pe vecie. Dacă n-aș avea sesiunile cu Alec și cu Maia, n-aș ști ce să fac în jumătate din situații. Un vârcolac și un vânător de umbre. Crezi că lui Raphael i-ar fi rușine?

Magnus îi dădu băutura, facând-o să alunece pe bar spre ea.

— Nu cred, îi răspunse.

Lily zâmbise, o strălfulgerare de colți sub buzele rujate în culoarea prunei, și, strângând paharul în mână, se dusese spre Alec.

Acum Lily stătea alături de Alec, după ce îl urmase în Idris, și se uita la bebelușul din brațele lui.

— Bună, bebelușule! șopti Lily, zăbovind deasupra copilului.

Își pocni colții în direcția copilului.

Jace se rostogoli ușor, ridicându-se de pe podea și sărind în picioare. Robert, Maryse și Isabelle duseră mâinile la arme. Lily își scoase din nou colții, fără să realizeze câtuși de puțin că familia Lightwood era gata, în mod evident, să se mobilizeze și s-o facă bucăți. Alec își privi familia peste capul lui Lily și scutură din cap cu un gest mic, ferm. Copilașul privi în sus la colții sclipitori ai lui Lily și râse. Lily își țăcăni din nou dinții și el râse iar.

— Ce e? întrebă Lily, ridicând privirea spre Alec și părând deodată sfioasă. Întotdeauna mi-au plăcut copiii, când eram vie. Oamenii spuneau că știam să mă port cu ei. Râse, puțin jenată. A trecut ceva timp.

— Asta e grozav, zise Alec. În cazul ăsta, ai sa fii dispusă să fii bonă uneori.

— Ha-ha, sunt conducătoarea clanului de vampiri din New York și sunt mult prea importantă, îi spuse Lily. Dar am să-l văd când trec pe la tine pe acasă.

Magnus se întrebă cât de mult preconiza Alec că va dura până ce aveau să-i găsească bebelușului un cămin. Probabil că Alec socotea că avea să dureze ceva, iar Magnus se temea că Alec avea dreptate.

Îl privi pe Alec, cu capul aplecat deasupra bebelușului din brațele sale, înclinându-se spre Lily în timp ce amândoi îi murmurau ceva copilașului. Alec nu părea prea tulburat, gândi el. Lily fu cea care, după un interval de șoptit bebelușului, începu să arate oarecum stânjenită.

— Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să deranjez, zise Lily.

— O, pe bune? o întrebă Isabelle, cu brațele încrucișate la piept. Așa crezi?

— Îmi pare rău, Alec, spuse Lily, subliniind faptul că nu mai cerea scuze nimănui altcuiva. Ne vedem în New York. Întoarce-te repede, altminteri vreun nebun va da foc orașului. La revedere, Magnus, și alți Lightwood, la întâmplare! Pa, scumpule! La revedere, bebelușule!

Se ridică pe vârfuri în botinele ei cu toc înalt, îl sărută pe

Alec pe obraz și plecă.

— Nu-mi place atitudinea acestui vampir, remarcă Robert, rupând tăcerea care se așternuse după plecarea lui Lily.

— Lily e de treabă, spuse Alec calm.

Robert nu mai rosti niciun alt cuvânt împotriva lui Lily. Era prudent cu fiul lui, observase Magnus, dureros de prudent, însă Robert era cel care făcuse durerea necesară. Robert fusese nechibzuit cu fiul său în trecut. Urma să treacă mult timp de durere și prudență până ce lucrurile aveau să fie în regulă între ei.

Atât Robert, cât și Alec, încercau. Acesta era motivul pentru care Alec rămăsese să ia micul dejun cu tatăl său în această dimineață.

Cu toate că Magnus nu era câtuși de puțin sigur ce căuta Robert Lightwood la Academia Vânătorilor De Umbre în toiul nopții.

Fără a o mai pune la socoteală pe Maryse, care ar fi trebuit să conducă Institutul din New York. Fără a-i mai pune la socoteală pe Isabelle și pe Jace.

Lui Magnus îi făcea oricând plăcere să o vadă pe Clary.

— Salutare, dulceață, spuse el.

Clary înaintă cu pași șovăielnici spre ușă și îi surâse, patru mii de litri de conflicte într-un trup de mărimea unei halbe.

— Bună!

— Ce…

Magnus intenționa să o întrebe discret ce naiba se petrecea, dar fu întrerupt de Jace, care se întinse din nou pe podea, cât era de lung. Magnus se uită în jos spre el, cumva distras.

— Ce faci?

— Înfund crăpăturile cu bucățele de material, răspunse Jace. A fost ideea lui Isabelle.

— Am făcut bucăți una dintre cămășile tale pentru asta, îi confirmă Isabelle. Evident, nu una din cele drăguțe. Una care nu

ți se potrivește și pe care n-ar trebui să o mai îmbraci vreodată.

Pentru o clipă, lumea se încețoșă în fața ochilor lui Magnus.

— Ce-ai făcut?

Isabelle îl privi lung de pe taburetul pe care se urcase, cu mâinile în șolduri.

— Izolăm tot apartamentul pentru copil. Dacă poți să numești asta apartament. Întreaga Academie este un loc extrem de periculos pentru un bebeluș. După ce terminăm aici, intenționăm să izolăm mansarda ta.

— Nu aveți voie în apartamentul nostru, îi spuse Magnus.

— Alec mi-a dat un rând de chei care spun altceva, îi comunică Isabelle.

— Eu am făcut asta, zise Alec. Eu i-am dat cheile. Iartă-mă, Magnus, te iubesc, nu știam că ea avea să facă asta.

De obicei, Robert arăta ușor jenat ori de câte ori Alec își exprima afecțiunea față de Magnus. De această dată, însă, el privea țintă bebelușul magician și nu părea nici măcar să audă.

Magnus începea să se simtă și mai tulburat de turnura pe care o lua această noapte.

— De ce te porți așa? o întrebă Magnus pe Isabelle. De ce?

— Gândește-te, îi răspunse Isabelle. Trebuia să ne ocupăm de crăpături. Bebelușul ar putea să meargă de-a bușilea pe-aici și să-și prindă mâna sau piciorul într-o crăpătură! Ar putea să se rănească. Nu vrei ca bebelușul să se rănească, nu-i așa?

— Nu, răspunse Magnus. Dar nici nu intenționez să-mi fac viața zdrențe și să o rearanjez din cauza unui copilaș.

Ceea ce spunea i se părea extraordinar de rezonabil. Rămase perplex atunci când Robert și Maryse izbucniră amândoi în râs.

— O, îmi amintesc că așa gândeam și eu, zise Maryse. Vei învăța, Magnus.

Era ceva bizar în felul în care Maryse îi vorbea. Părea afectuoasă. De obicei, avea mare grijă să fie politicoasă sau

practică. Nu mai fusese niciodată până atunci afectuoasă.

— M-am așteptat la asta, declară Isabelle. Simon mi-a povestit totul despre bebeluș la telefon. Știam că voi, băieți, aveați să fiți surprinși și copleșiți. Așa că am găsit-o pe mama, iar ea l-a contactat pe Jace, care se afla împreună cu Clary, și am venit cu toții imediat să ne apucăm de treabă.

— Foarte frumos din partea voastră, zise Alec.

Avea un aer de surprindere, pe care Magnus îl înțelegea pe deplin, dar părea mișcat, ceea ce Magnus nu înțelegea deloc.

— O, e plăcerea noastră, îi spuse Maryse fiului ei.

Înaintă spre Alec cu brațele întinse. Lui Magnus îi amintea de o pasăre de pradă, cu ghearele desfăcute, doborâtă de foame.

— Ce spui, zise ea, cu un glas alarmant de dulce, dacă mi-ai da să țin eu bebelușul? în definitiv, eu sunt cea mai experimentată din această încăpere în privința copiilor.

— Asta nu-i adevărat, Alec, interveni Robert. Nu e adevărat! M-am implicat foarte mult în îngrijirea voastră când erați mici. Mă descurc excelent cu bebelușii.

Alec clipi spre tatăl lui, care apăruse lângă fiul său cu viteza unui vânător de umbre.

— Din câte-mi amintesc, zise Maryse, tu îi sabai.

— Bebelușilor le place asta, pretinse Robert. Bebelușilor le place să fie săltați.

— Săltatul îi face pe bebeluși să vomite.

— Săltatul îi face pe bebeluși să vomite de bucurie, zise Robert.

Preț de mai multe momente, Magnus crezuse că singura explicație posibilă era că întreaga familie era beată. Acum ajungea la o concluzie mult mai rea.

Isabelle venise, într-un vârtej organizator, să izoleze întregul apartament. Fusese capabilă sa-i convingă pe Jace și pe Clary să vină și să ajute și ei la asigurarea apartamentului. Iar Maryse îi vorbise partenerului fiului ei cu o afecțiune pe care nu

o mai arătase niciodată până atunci, iar acum voia să țină în brațe bebelușul.

Maryse trăia din plin febra de a fi bunică.

Familia Lightwood credea că el și Alec aveau să păstreze bebelușul.

— Trebuie să stau jos, zise Magnus cu o voce dogită.

Se ținea de tocul ușii ca să nu cadă.

Alec îi aruncă o privire, speriat și îngrijorat. Părinții lui profitară pentru a se năpusti, cu mâinile întinse, spre bebeluș, iar Alec se retrase un pas. Jace sări de pe podea, asigurându-i spatele parabatai-ului său, iar Alec luă hotărârea de a pune bebelușul în brațele lui Jace, astfel încât să aibă mâinile libere pentru a se feri de părinții lui.

— Mamă, tată, poate nu-l înghesuiți, îl auzi Magnus pe Alec sugerând.

Magnus descoperi, fără vreun motiv anume, că propria lui atenție se îndreptase asupra bebelușului. Era o preocupare firească, își spuse el. Oricine ar fi fost preocupat. Jace, din câte știa Magnus, nu era obișnuit cu copiii. Nu era ca și cum vânătorii de umbre o faceau pe bonele pentru puștii din cartier.

Jace ținea bebelușul cumva stângaci. Capul lui auriu, cu părul plin de puf și praf după ce se întinsese pe podea pentru a se ocupa de crăpături, era aplecat deasupra bebelușului, privind fix fețișoara solemnă a copilașului.

Bebelușul era îmbrăcat, văzu Magnus. Avea o salopetă oranj, ale cărei picioare aveau formă de lăbuțe de vulpe. Jace mângâia una dintre lăbuțe cu o mână cafenie, cu degete pline de cicatrice ca ale unui războinic și subțiri ca ale unui muzician, iar bebelușul se zbătu brusc.

Magnus se repezi în față, dându-și seama că se mișcase numai când se afla deja la jumătatea încăperii. Își mai dădu seama și că toți ceilalți se năpustiseră înainte ca să prindă și ei bebelușul.

Numai că Jace nu scăpase copilașul, în pofida zvârcolirii.

Pentru un minut, Jace păru de-a dreptul îngrozit, apoi se

relaxă și privi în jurul lui cu obișnuitul său aer de superioritate moderată.

— E bine, le spuse Jace. E zdravăn.

Privi spre Robert, amintindu-și clar cuvintele acestuia de mai devreme, și săltă ușurel copilul. Bebelușul își agită membrele și un pumnișor îl lovi pe Jace în obraz.

— Asta e bine, îl încurajă Jace. E bine. Poate ceva mai tare data viitoare. Nici n-ai să știi când te vom pune să lovești demoni cu pumnul în figură. Vrei să pocnești demoni cu pumnul în față împreună cu mine și cu Alec? Vrei? Da, vrei!

— Jace, scumpule, gânguri Maryse. Dă-mi mie bebelușul!

— Clary, vrei să ții bebelușul? o întrebă Jace pe tonul unei persoane care îi oferă iubitei lui domnițe o tratație fantastică.

— Nu, mulțumesc, răspunse Clary.

Toți membrii familiei Lightwood, inclusiv Jace, se zgâiră la ea cu un soi de mirare tristă, de parcă tocmai se dovedise a fi alienată mintal.

Isabelle sărise jos de pe taburet în același timp în care toți se repeziseră spre copilaș, gata să-l prindă. Acum se uita la Magnus.

— Ai de gând sa le rupi picioarele părinților tai ca să ții tu bebelușul? o întrebă Magnus.

Isabelle râse grațios.

— Nu, sigur că nu. Laptele lui praf va fi gata îndată. Atunci…

Expresia lui Isabelle se schimbă deodată, înfățișând o hotărâre înfricoșătoare.

— Eu voi hrăni bebelușul. Până atunci, pot să aștept și să vă ajut pe voi, băieți, sa găsiți numele perfect pentru el.

— Am vorbit puțin despre asta venind încoace din Alicante, spuse Maryse, cu o voce cuprinsă de înfocare.

Robert mai făcu una din mișcările sale iuți ca fulgerul, în pași de pisică și neliniștitoare, de data aceasta apărând lângă Magnus. Puse o mână grea pe umărul lui Magnus. Magnus privi

mâna lui Robert și se simți profund tulburat.

— Firește, depinde de tine și de Alec, îl asigură Robert.

— Firește, zise Maryse, care niciodată nu era de acord cu Robert în nicio privință. Și nu vrem ca voi să faceți nimic din ce nu vă convine. N-aș vrea niciodată ca micuțul să aibă un nume care să fie asociat mai curând cu… tristețea decât cu bucuria, ori ca vreunul dintre voi să aibă senzația că trebuie să faceți asta. Dar noi ne-am zis, de vreme ce… în fine, magicienii își aleg propriile nume de familie puțin mai târziu, așa că „Bane” nu e parte dintr-o tradiție de familie… Ne-am gândit că ați putea să reflectați, să vă mai gândiți, dar să nu fie ca o povară…

Isabelle spuse, cu vocea ei clară:

— Max Lightwood.

Magnus se trezi clipind, pe de-o parte din pricina perplexității, dar pe de altă parte din cauza unui alt sentiment pe care îl găsea mult prea greu de definit. Din nou i se încețoșă privirea și i se răsuci ceva în piept.

Greșeala pe care o faceau cei din familia Lightwood era ridicolă, și totuși, Magnus nu se putea abține să nu fie uluit de oferta lor și cât de adevărată și sinceră fusese ea.

Acesta era un copil magician și ei erau cu toții vânători de umbre. Lightwood era un nume străvechi și mândru de vânător de umbre. Max Lightwood fusese cel mai mic fiu al familiei. Era un nume pentru unul de-al lor.

— Sau dacă nu-ți place ăsta… Michael. Michael e un nume drăguț, încercă Robert în îndelungata tăcere.

După ce vorbi, își drese glasul și privi afară pe ferestrele mansardei, spre pădurea care înconjura Academia.

— Sau le-ați putea lega pe amândouă prin liniuță, propuse Isabelle, cu o voce puțin cam prea optimistă. Lightwood-Bane sau Bane-Lightwood.

Alec se mișcă, întinzând mâinile, nu pentru a lua bebelușul, ci pentru a-l atinge. Bebelușul ridică o mână și degețelele minuscule prinseră degetul lui Alec într-o mișcare reciprocă. Chipul lui Alec, îndurerat de când fusese menționat

numele fratelui său, se încălzi brusc de un zâmbet vag.

— Magnus și cu mine n-am discutat încă despre asta și trebuie s-o facem, spuse el calm.

Vocea lui avea autoritate, chiar și atunci când era calmă. Magnus îi văzu pe Robert și pe Maryse dând din cap aprobator la cele spuse de Alec, aproape inconștient.

— Dar și eu mă gândeam la Max, adăugă el.

Acela fu momentul când Magnus își dădu seama de anvergura situației. Nu era doar o concluzie nebunească la care ajunsese Isabelle și cu care îi convinsese în mod neverosimil pe toți ceilalți. Nu erau numai membrii familiei Lightwood.

Și Alec se gândise că el și cu Magnus aveau să păstreze copilașul.

Atunci, Magnus chiar se duse și se așeză pe unul dintre scaunele șubrede, pe care era o pemuță de acasă. Nu-și simțea degetele. Credea că e posibil să fie în stare de șoc.

Robert Lightwood îl urmă.

— N-am putut să nu observ că bebelușul este albastru, spuse Robert. Ochii lui Alec sunt albaștri. Iar când tu faci — execută un gest bizar și tulburător, apoi scoase un sunet de vâj, vâj — magie, uneori se vede o lumină albastră.

Magnus se holba la el.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Dacă ai făcut bebelușul pentru tine și Alec, poți să-mi spui, zise Robert. Sunt un bărbat foarte destupat la minte. Sau… încerc să fiu. Mi-aș dori să fiu. Aș înțelege.

— Dacă… am făcut… bebelușul? repetă Magnus.

Nu era sigur de unde să înceapă. Își imaginase că Robert Lightwood știa cum se fac copiii.

— Prin magie, adăugă Robert în șoaptă.

— Am de gând să mă prefac că nu mi-ai spus așa ceva niciodată, răspunse Magnus. Am de gând să mă prefac că n-am purtat niciodată această conversație.

Robert îi făcu cu ochiul, ca și cum s-ar fi înțeles unul cu altul. Magnus rămăsese fără cuvinte.

Familia Lightwood își continuă expediția de asigurare a apartamentului, de hrănire a bebelușului și de ținere în brațe a bebelușului, toți în același timp. Pe fiecare latură, umplând micul spațiu al mansardei, pietre de lampa-vrăjitoarei ardeau și luminau în ochii lui Magnus.

Alec credea că aveau să păstreze bebelușul. El voia să-i pună numele de Max.

— L-am văzut pe Magnus Bane cu o doamnă vampir sexy în hol, anunță Marisol când trecu pe lângă masa lui Simon.

Jon Cartwright îi căra tava și aproape că o scăpă.

— O doamnă vampir, repetă el. În Academie Marisol se uită la fața lui scandalizată și dădu afirmativ din cap.

— Una sexy.

— Sunt de tipul cel mai rău, murmură Jon.

— Așadar, Simon, tu n-ai fost prea rău, în cazul ăsta, remarcă Julie în timp ce Marisol se îndepărta, depanându-și povestea despre o femeie vampir seducătoare.

— Știi, spuse Simon, uneori mă gândesc că Marisol merge prea departe. Știu ca îi place să râdă de Jon, dar nimeni nu e atât de tâmpit încât să creadă într-un bebeluș magician și o femeie vampir în aceeași zi. E prea mult. N-are noimă. Jon o să se prindă.

Împunse un cocoloș misterios din tocana lui. În această seară, cina se servea foarte târziu și foarte congelată. Gogoșile despre vampiri pe care le turnase Marisol trebuie să-i fi vârât ideea în cap: Simon privi retrospectiv la etapa în care băuse sânge și se gândi că nu ar fi putut să fie atât de rău ca asta.

— Ai fi zis că ea a avut parte de destulă agitație pentru o singură zi, aprobă George. Mă întreb ce face bietul bebeluș. Mă gândeam, credeți că și-ar putea schimba culorile ca un cameleon? Cât de mișto ar fi?

Simon se înseninã.

— Foarte mișto.

— Tocilarilor! le zise Julie.

Simon o luă drept lauda. Chiar avea senzația că George făcuse progrese sub tutela lui. Ba chiar își cumpărase din proprie inițiativă romane grafice când fusese în Scoția în vacanța de Crăciun. Poate că, într-o zi, discipolul avea să devină maestru.

— Asta înseamnă ghinion pentru tine, Simon, zise George. Știu că voiai să vorbești cu Alec.

Scurtul moment de veselie al lui Simon se evaporă și el se prăbuși cu fața pe masă.

— Las-o baltă cu Alec. Când m-am dus să le spun de bebeluș, am dat peste el și Magnus. Dacă Alec nu mă plăcea înainte, în mod cert acum mă detestă.

O altă amintire veche trecu fulgerător prin mintea lui Simon, absolut nedorită: chipul palid, furios, al lui Alec în timp ce o privea cu dispreț pe Clary. Poate că Alec o ura și pe Clary. Poate că dacă cineva îl înșelase o dată, el nu uita și nu ierta și avea să-i urască pe amândoi.

Închipuirile lui hidoase fură întrerupte de o agitație stârnită în jurul mesei.

— Ce? Unde? Când? Cum? Magnus părea un amant atletic, dar tandru? vru Julie să știe.

— Julie! exclamă Beatriz.

— Îți mulțumesc, Beatriz, spuse Simon.

— Să nu scoți un cuvânt, Simon, îi ceru Beatriz, până nu fac rost de un pix și hârtie, astfel încât să pot să scriu tot ce spui. Îmi pare rău, dar ei sunt celebri, iar celebrităților trebuie sa suporte acest interes al tuturor pentru viețile lor amoroase. Sunt ca Brangelina.

Beatriz scotoci prin geanta ei până găsi un carnet, iar apoi îl deschise și îl privi pe Simon cu un aer nerăbdător.

Julie, născută și crescută în Idris, se strâmbă.

— Ce e Brangelina? Sună a demon.

— Ba nu! protestă George. Eu cred în iubirea lor.

— Ei nu sunt ca Brangelina, spuse Simon. Și cum ai putea să le zici? Algnus? Asta sună a boală de picioare.

— Evident, li s-ar spune Malec, zise Beatriz. Simon, ești prost?

— Nu accept ca atenția să-mi fie distrasă! exclamă Julie. Magnus are piercinguri? Sigur că are; când ar rata el posibilitatea să strălucească?

— N-am observat, și chiar dacă aș fi observat, n-aș discuta despre asta, răspunse Simon.

— O, asta pentru că oamenii din lumea mundană nu sunt niciodată obsedați de celebrități și de viețile lor amoroase, zise Beatriz. A se vedea Brangelina. Și formația aia de băieți de care e George obsedat. El are tot soiul de teorii despre idilele lor.

— De ce… formație de băieți… este George obsedat? întrebă Simon încetișor.

George arăta evaziv.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Formația a avut ceva probleme în ultima vreme, iar asta mă întristează prea tare.

Mult prea multe lucruri îngrijorătoare și neliniștitoare i se întâmplaseră lui Simon azi. Se hotărî să nu se mai gândească la George și la formația de băieți.

— Eu sunt cel care a crescut la o stație de metrou de Broadway, știu că oamenii ajung să fie prea interesați de celebrități, zise el. Dar e ciudat pentru mine când voi, fetele, sunteți obsedate de Jace sau Magnus. E ciudat când Jon se ține după Isabelle cu limba scoasă.

— E și pasiunea lui George pentru Clary ciudată? întrebă Beatriz.

— Beatriz, azi e Ziua Trădării lui George? vru George să știe. Si, s-ar putea ca eu să am anumite gânduri despre o anumită vulpiță de buzunar, dar nu ți-aș spune despre ele niciodată. Nu vreau să fac să pară ciudat!

— Vulpiță de buzunar? întrebă Simon, cu ochii mari.

Felicitări, acum chiar ai făcut să fie ciudat.

Rușinat, George își lăsă capul în jos.

— E ciudat pentru mine, deoarece toată lumea se poartă ca și când ar cunoaște oameni celebri, dar eu chiar îi cunosc pe oamenii ăștia. Nu sunt imagini, ca posterele de pus pe pereți. Nu sunt deloc așa cum credeți voi că sunt. Au dreptul la intimitate. E ciudat pentru că văd că toți se poartă ca și cum ar ști cine sunt prietenii mei, când ei nu-i cunosc decât foarte puțin, și e ciudat să vezi pe oricine purtându-se ca și când ar avea vreun drept asupra prietenilor mei și a vieților lor.

Beatriz ezită, apoi lăsă pixul jos.

— Bine, spuse ea. Pot să înțeleg că e ciudat pentru tine, dar… vine din partea oricui admiră ceea ce au făcut ei. Oamenii se poartă ca și cum i-ar cunoaște, deoarece vor să îi cunoască. Și dacă sunt admirați înseamnă că au foarte multă influență asupra celorlalți oameni. Ei pot să facă mult bine cu asta. Alec Lightwood este inspirația lui Sunil de a fi vânător de umbre. Iar tu, Simon… O mulțime de oameni te urmează pentru că te admiră. Ar putea exista o oarecare ciudățenie într-o astfel de admirație, însă eu cred că lucrurile bune sunt mai multe.

— O, cu mine nu e la fel, mormăi Simon. Vreau să spun, nici măcar nu-mi amintesc. Mă refer la prietenii mei. Inclusiv la Alec, care este… prietenul meu care nu mă place. Ei sunt cei speciali.

El nu putea fi detașat și sigur pe sine ca Magnus sau Jace. Nu știa despre ce vorbea Beatriz. De asemenea, se simți brusc paranoic la gândul că oamenii se întrebau dacă avea piercinguri.

Simon nu avea piercinguri. Fusese muzician în Brooklyn. Probabil că ar fi trebuit să aibă piercinguri.

Beatriz mai șovăi o clipă, apoi rupse pagina pe care scrisese și o făcu ghemotoc.

— Simon, și tu ești special, zise ea, și roși. Toată lumea știe asta.

Simon se uită la fața ei roșie și își aminti că George pomenise de cineva care făcuse o pasiune pentru el. Pentru o clipă, crezuse că ar fi putut fi Julie, și cu toate că ar fi fost atât

bizar, cât și bizar de flatam să fi topit inima de gheață a unei prințese vânător de umbre cu farmecele lui masculine, presupuse că Beatriz avea mai multă noimă. El și Beatriz erau cu adevărat prieteni buni. Beatriz avea cel mai grozav zâmbet din Academie. Simon ar fi fost încântat ca o fată atrăgătoare cu care era prieten să fie îndrăgostită de el pe când era în Brooklyn.

Acum se simțea mai ales jenat. Se întrebă dacă trebuia să fie indulgent cu Beatriz.

Julie își drese glasul.

— Și ca să știi..., spuse ea, au existat întrebări indiscrete despre tine. De asemenea, a existat un incident când cineva a încercat să fure una din șosetele tale folosite și să o păstreze drept trofeu.

— Cine a fost persoana cu șoseta? vru Simon să afle. Asta e ceva scârbos.

— Noi nu le spunem niciodată nimic, zise Julie. Și se prea poate ca ei să întrebe o dată, dar nu mai întreabă niciodată iar.

Buza i se retrase de pe dinți. Arăta ca un tigru blond care mârâia.

— Pentru că tu, Simon, ești o persoană reală pentru noi. Și ești prietenul nostru.

Ea se întinse peste masă și atinse dosul palmei lui Simon, apoi își trase mâna înapoi de parcă ar fi fript-o. Beatriz înșfacă mâna lui Julie de îndată ce aceasta și-o trase înapoi și o ridică de pe scaun, ducând-o în colțul încăperii, unde era etalată mâncarea.

Niciuneia nu-i trebuia mai multă mâncare. De-abia se atinseseră de tocana lor. Simon le privi cum se îndepărtau, apoi cum rămaseră stând de vorbă în șoapte agitate.

— Ei bine, amândouă par ciudat de tulburate.

George își dădu ochii peste cap.

— Pe bune, Si, nu fi tâmpiri

— Doar nu vrei să spui..., începu Simon. Nu se poate ca

amândouă… Să mă placă pe mine?

Se lăsă tăcerea pentru destul timp.

— Niciuna nu te place pe tine? întrebă Simon. Tu faci sport. Și ai un accent scoțian.

— Nu insista. Poate că fetele se tem de mine, deoarece ochii mei pătrunzători citesc prea adânc în sufletele lor, zise George. Ori poate că sunt intimidate de înfățișarea mea plăcută. Sau poate… Te rog, nu mă mai face să vorbesc despre cât sunt de singur.

Privi după Julie și Beatriz oarecum melancolic. Simon nu-și putea da seama dacă George era melancolic din cauza lui Julie sau a lui Beatriz sau pur și simplu era melancolic din pricina iubirii în general. Nu avusese habar că prietenii lui erau implicați într-o asemenea încurcătură amoroasă.

Era surprins. Se simțea stingherit. Și nu mai simțea nimic altceva.

O plăcea mult pe Beatriz. Julie era îngrozitoare, dar Simon se gândi la Julie cum îi povestise despre sora ei, și se văzu nevoit să recunoască: Julie era îngrozitoare, dar o plăcea și pe ea. Amândouă erau frumoase și date naibii și nu veneau cu o povară de amintiri pierdute și emoții încâlcite.

Nici măcar nu era încântat că ele îl plăceau. Nu era câtuși de puțin tentat.

Își dorea, cu o intensitate neclintită, ca Isabelle să fi fost acolo — nu o scrisoare, nu un glas la telefon, ci în carne și oase.

Se uită la chipul trist al lui George și îi făcu o propunere:

— Vrei să vorbim despre momentul când Magnus și Alec vor pleca și le vom fura apartamentul și ne vom pregăti propriile mese în bucătărioară?

George oftă.

— Chiar am putea, Simon, sau e un vis prea frumos? Fiecare zi ar fi un cântec. Tot ce vreau este să fac un sendviș, Simon. Doar un biet sendviș, cu șuncă, brânză, poate și cu un strat subțire de… o, Doamne!

Simon se întrebă ce gust ar avea „un strat subțire de… o, Doamne”. George înlemnise, cu lingura la gură, cu ochii ațintiți asupra unui punct aflat dincolo de umărul lui Simon.

Simon se întoarse în scaunul lui și o văzu pe Isabelle în cadrul ușii sălii de mese a Academiei. Era îmbrăcată cu o rochie lungă de culoarea irișilor, cu brațele larg deschise, pe care îi sclipeau brățări. Timpul părea să fi încetinit, ca într-un film, ca prin magie, de parcă ea era un djinn care putea să apară într-un nor de fum strălucitor pentru a îndeplini dorințe, iar toate dorințele ar fi fost ea.

— Surpriză! spuse Isabelle. Ți-a fost dor de mine?

Simon sări în picioare. Se poate să fi lovit bolul, trimițându-l de-a latul mesei în poala lui George. Îi părea rău, dar avea să se achite față de el mai târziu.

— Isabelle! zise el. Ce cauți aici?

— Felicitări, Simon, asta este o întrebare deosebit de romantică, îl anunță Isabelle. Ar trebui să o iau drept „Nu, nu mi-a fost dor de tine și mă văd cu alte fete”? Dacă e așa, nu-ți face griji. De ce să-ți faci griji, când viața e scurtă? Mai precis viața ta, deoarece am să-ți tai capul.

— Sunt contrariat de ceea ce-mi spui, o anunță Simon.

Isabelle ridică dintr-o sprânceană și deschise buzele, dar înainte ca ea să reușească să vorbească din nou, Simon o prinse de talie și o trase spre el, sărutându-i gura surprinsă. Gura lui Isabelle se relaxă, rotunjindu-se sub a lui. Își aruncă brațele pe după gâtul lui și îl sărută și ea ca răspuns, fierbinte și exuberant în același timp, o femmefatale și o prințesă războinică, toate fetele de vis din fanteziile lui monotone adunate într-una singură. Simon se trase înapoi un moment pentru a se uita în ochii negri ca noaptea ai lui Isabelle.

— Nu mi-am dat seama, spuse Simon, că mai există și alte fete pe lume în afară de tine.

De îndată ce rosti fraza, se simți stânjenit. Nu era o replică sexy. Era sinceră la modul jalnic, încercând să-i spună lui Isabelle ceea ce el însuși de-abia conștientizase. Dar văzu ochii lui Isabelle strălucind ca niște noi stele trezindu-se în noapte,

simți brațul ei în jurul gâtului său trăgându-l în jos pentru încă o sărutare și își zise în sinea lui că replica putea fi cumva sexy. La urma urmelor, îi adusese o fată, fata. Singura fată pe care o dorea Simon.

Se făcu miezul nopții înainte ca Magnus să-i scoată din apartamentul lor pe toți membrii familiei Lightwood. Isabelle plecase cu ceva timp în urmă să-l vadă pe Simon, iar Clary și Jace puteau fi, de obicei, convinși să dispară împreună, însă o vreme se gândi că de fapt avea să fie necesar să folosească magia asupra lui Maryse și Robert. Îi împinse afară pe ușă în timp ce ei încă îi mai dădeau ponturi folositoare pentru bebeluși.

Imediat ce plecară, Alec se duse împiedicat spre pat și se întinse pe burtă, adormind instantaneu. Magnus rămase cu bebelușul.

Era posibil ca bebelușul să fi fost și el stupefiat de familia Lightwood. Stătea culcat în pătuțul lui, privind lung spre lumea exterioară, cu ochii larg deschiși. Pătuțul era sub o fereastră, și el se afla într-o pată de lumină, căci luna strălucea peste păturica boțită și piciorușele lui grăsuțe. Magnus se ghemui lângă pătuț și îl privi, așteptând următoarea erupție de țipete care însemna că trebuia să fie schimbat și hrănit. În loc de țipete, adormi și el cu gurița deschisă, un bobocel de trandafir albastru.

Cine l-ar putea iubi vreodată? scrisese mama bebelușului, dar el încă nu știa asta. Dormea, inocent și senin, ca orice copil sigur de iubire. Se poate ca mama lui Magnus să fi gândit aceleași cuvinte deznădăjduite.

Alec credea că aveau să-l păstreze.

Să-l păstreze nici măcar nu-i trecuse lui Magnus prin cap. Socotise că trăise o viață crezând că o mie de posibilități îi erau deschise, însă nu reflectase la această posibilitate ca fiind deschisă pentru el: o viață de familie, așa cum aveau mundanii și nefilimii, o iubire atât de solida, încât putea să fie împărțită cu cineva nou-nouț în lume și neajutorat.

Examina gândul acum.

Să-l păstreze. Să păstreze bebelușul. Să aibă un copil, cu Alec.

Orele treceau. Magnus de-abia observa, căci timpul se scurgea atât de liniștit, ca și cum cineva ar fi întins covorul nopții pentru a camufla pașii timpului. Nu înregistra nimic în afara de acea fețișoară, până ce simți o atingere ușoară pe umăr.

Magnus nu se ridică, dar se întoarse și îl văzu pe Alec privind în jos la el. Lumina lunii prefăcuse pielea lui Alec în argintiu și ochii într-un albastru mai întunecat, mai adânc, infinit mai tandri.

— Dacă ai crezut că îți ceream să păstrezi bebelușul, zise Magnus, nu o faceam.

Alec deschise ochii mari. Asimila vorbele în tăcere.

— Tu ești… încă foarte tânăr, continuă Magnus. Îmi pare rău dacă uneori pare că nu-mi amintesc asta. E straniu pentru mine… să fiu nemuritor înseamnă că atât să fii tânăr, cât și să fii bătrân sunt lucruri stranii pentru mine. Știu că uneori și eu probabil îți par straniu.

Alec încuviință din cap, gânditor și nu rănit.

— Așa este, spuse el, și se aplecă, prinzând cu o mână laterala pătuțului, mângâindu-i părul lui Magnus și dându-i o sărutare moale ca lumina lunii. Și niciodată nu mi-am dorit altceva în afară de asta. Niciodată nu mi-am dorit o iubire mai puțin decât stranie.

— Dar nu trebuie să te temi că te-aș părăsi vreodată, îi spuse Magnus. Nu trebuie să te temi de ce se va întâmpla bebelușului sau că aș fi rănit din pricina bebelușului… e magician și nu a fost dorit. Nu trebuie să te simți prins în laț. Nu trebuie să te temi și nu trebuie să faci asta.

Alec îngenunche în întuneric și pe scândurile goale, prăfuite, ale mansardei, alături de pătuț și cu fața spre Magnus.

— Și dacă vreau? întrebă el. Sunt vânător de umbre. Ne căsătorim de tineri și avem copii de tineri, deoarece s-ar putea să murim tineri, deoarece vrem să ne facem datoria față de lume și să avem parte, pe cât posibil, de toată iubirea din lume. Obișnuiam să… obișnuiam să cred că n-aș putea niciodată să fac asta. Că n-aș putea niciodată să am asta. Obișnuiam să mă

simt prins în laț. Acum nu mă mai simt prins. Nu aș putea să-ți cer niciodată să locuiești într-un Institut, și nu vreau s-o fac. Vreau să stau în New York, cu tine, cu Lily și cu Maia. Vreau să continui să fac ceea ce facem. Vreau ca Jace să conducă Institutul după mama mea și vreau să lucrez cu el. Vreau să fac parte din conexiunea dintre Institut și repudiați. Foarte mult timp am crezut că n-aș putea să am vreodată niciunul dintre lucrurile pe care le voiam, poate doar că aș putea să-i țin în siguranță pe Jace și pe Isabelle. Credeam că aș fi putut să-i apăr într-o luptă. Acum am din ce în ce mai mulți oameni la care țin și… vreau ca toți cei la care țin… vreau ca oamenii pe care nici măcar nu-i cunosc, vreau ca noi toți… să știm că ne putem apăra reciproc, așa încât să nu fim nevoiți să luptăm singuri. Nu sunt prins în laț. Sunt fericit. Sunt exact acolo unde vreau să fiu. Știu ce vreau și duc viața pe care o vreau. Nu mă sperie niciunul dintre lucrurile pe care le-ai spus.

Magnus inspiră adânc. Era mai bine să-l întrebe pe Alec decât să continue să-și imagineze lucruri greșite.

— Atunci, de ce te temi?

— Îți amintești că mama a sugerat să-l numim pe bebeluș Max?

Magnus încuviință din cap, prudent de calm.

Nu-l cunoscuse niciodată pe fratele mai mic al lui Alec, Max. Robert și Maryse Lightwood încercaseră mereu să-și țină copiii departe de repudiați, iar Max fusese prea mic să nu le dea ascultare.

Vocea lui Alec era blândă, atât pentru bebeluș, cât și datorită amintirilor.

— N-am fost niciodată fratele grozav. Îmi amintesc când mama obișnuia să-l lase pe Max cu mine, când era foarte mic și abia învăța să meargă, iar eu mă temeam mereu că avea să cadă și că ar fi fost vina mea. Încercasem tot timpul să-l fac să respecte regulile și să facă ce spunea mama. Isabelle se purta nemaipomenit cu el, mereu îl facea să râdă, și, în numele îngerului, Max voia să fie eocact ca Jace. Considera că Jace era cel mai grozav, cel mai bun vânător de umbre care a trăit vreodată, că soarele răsărea și apunea pe el. Jace i-a dat un mic

soldățel de jucărie, iar Max obișnuia să-l ia în pat cu el. Eram gelos de cât de mult iubea Max acea jucărie. Obișnuiam să-i dau alte lucruri, jucării care credeam că sunt mai bune, dar lui îi plăcea întotdeauna cel mai mult soldățelul ăla. A murit ținând în mână acea jucărie, pentru alinare. Mă bucur tare mult că o avea, că avea ceva ce-i plăcea pentru a-l alina. A fost stupid și meschin să fiu gelos.

Magnus scutură din cap. Alec îi oferi un zâmbet trist, apoi își lăsă în jos capul brun, privind podeaua.

— Întotdeauna am crezut că avea să existe mai mult timp, spuse Alec. Am crezut că Max avea să crească și să se antreneze cu noi mai mult, și eu aveam să-l ajut la antrenamente. Am crezut că avea să vină în misiuni cu noi și eu aveam să-l apăr, așa cum încerc mereu să-i apăr pe Jace și pe Isabelle. Atunci și-ar fi dat seama că plictisitorul lui frate mai mare era bun de ceva. Și-ar fi dat seama că putea să conteze pe mine, orice s-ar fi întâmplat. Ar fi trebuit să poată să conteze pe mine.

— A putut să conteze pe tine, zise Magnus. Știu asta. El știa asta. Niciun om care te-a cunoscut vreodată n-ar putea să pună asta la îndoială.

— N-a știut niciodată nici măcar că sunt gay, spuse Alec. Sau că te iubesc. Îmi pare rău că nu te-a cunoscut.

— Îmi pare rău că nu l-am cunoscut, zise Magnus. Dar el te cunoștea pe tine. Te iubea. Știi asta, nu-i așa?

— Chiar știu asta, răspunse Alec. Doar că… întotdeauna mi-am dorit să fiu mai mult pentru el.

— Tu mereu încerci să fii mai mult, pentru toți cei pe care îi iubești, zise Magnus. Nu vezi cum întreaga ta familie apelează la tine, cum se bazează toți pe tine? Eu mă bazez pe tine. Până și Lily se bazează pe tine, pentru numele lui Dumnezeu! îi iubești atât de mult pe oamenii la care ții, încât vrei să fii un ideal imposibil pentru ei. Nu-ți dai seama că ești mai mult decât destul.

Alec ridică din umeri, puțin neajutorat.

— M-ai întrebat de ce mă tem. Mă tem că el n-are să mă

placă, spuse Alec. Mă tem că am să-l dezamăgesc. Dar vreau să încerc să fiu acolo pentru el. Îl vreau. Tu nu?

— Nu l-am așteptat, răspunse Magnus. Nu m-am așteptat la nimic de genul ăsta să apară pentru mine. Chiar dacă uneori m-am gândit cum ar fi ca noi doi să avem o familie, nu m-am gândit că ar fi în următorii ani. Dar, da. Da, vreau și eu să încerc.

Alec zâmbi, un zâmbet atât de strălucitor, încât Magnus își dădu seama cât de liniștit sufletește era și își dădu seama, tardiv, cât de neliniștit fusese Alec că Magnus avea să spună nu.

— E din scurt, recunoscu Alec. M-am gândit la o familie, dar bănuiesc că mereu am crezut... în fine, bănuiesc că nu m-am așteptat niciodată ca așa ceva să se întâmple înainte să ne căsătorim.

— Poftim? făcu Magnus.

Alec se mulțumi să-l privească lung. O mână prelungă, de arcaș puternic, atârna în pătuțul bebelușului, dar Alec era concentrat asupra lui Magnus, cu ochii lui albaștri mai întunecați ca oricând în obscuritate, o privire a lui Alec mai importantă decât un sărut din partea oricui altcuiva. Magnus înțelese că vorbea serios.

— Alec, zise el. Alec al meu. Trebuie să știi că asta este imposibil.

Alec arăta uluit și îngrozit. Magnus începu să vorbească, cuvintele rostogolindu-se din gura lui din ce în ce mai repede, încercând să-l facă pe Alec să înțeleagă.

— Vânătorii de umbre se pot căsători cu repudiați în cadrul ceremoniilor repudiaților sau ale mundanilor. Am văzut asta întâmplându-se. I-am văzut pe alți vânători de umbre respingând acele mariaje ca neînsemnând nimic și i-am văzut pe unii vânători de umbre cedând sub presiune și încălcându-și jurămintele pe care le făcuseră. Știu că tu niciodată nu ai ceda și nici nu ți-ai încălca jurămintele. Știu că acel tip de căsătorie ar însemna la fel de mult pentru tine. Știu că orice promisiuni mi-ai face, ți le-ai ține. Dar eu sunt în viață cu mult înaintea Acordurilor. Am stat jos și am mâncat și am vorbit cu vânători de umbre despre pacea dintre popoarele noastre, iar apoi, aceiași vânători de umbre au aruncat farfuriile din care am mâncat

fiindcă au considerat iremediabil întinat orice aș fi atins. Nu vreau ca tu să ai ceva mai puțin decât ceremonia pe care ai fi putut să o ai, să-ți onorezi jurămintele față de un vânător de umbre. M-am săturat să fac compromisuri în numele încercării de a face pace. Vreau ca Legea să se schimbe. Nu vreau să mă căsătoresc până ce nu ne putem căsători în aur.

Alec era tăcut, cu capul plecat.

— Înțelegi? vru Magnus să știe, simțindu-se aproape disperat. Nu e vorba că nu vreau. Și nici că nu te iubesc.

— Înțeleg, răspunse Alec. Inspiră adânc și își ridică privirea. Schimbarea Legii s-ar putea să dureze o vreme, spuse el simplu.

— S-ar putea, aprobă Magnus.

Pentru scurt timp, tăcură amândoi.

— Pot să-ți spun ceva? întrebă Magnus. Până acum, nimeni nu a vrut să se căsătorească cu mine.

Mai avusese și alți parteneri, dar niciunul dintre ei nu-l ceruse, iar el avusese înțelepciunea — intuise cu o senzație rece, de prăbușire, că asta ar fi fost ceva inutil — să nu-i întrebe. Fie deoarece ei nu simțeau că puteau sa promită „până ce moartea ne va despărți” atâta vreme cât Magnus nu avea să moară, fie nu prea îl luau pe Magnus în serios, fie socoteau că el, fiind nemuritor, nu-i lua pe ei în serios. Nu știuse niciodată motivele pentru care nu voiau să se căsătorească cu el, dar iată cum stăteau lucrurile: existaseră iubiți dispuși să moară alături de el, dar nimeni nu fusese niciodată dispus să jure să trăiască alături de el în fiecare zi atâta timp cât aveau amândoi să trăiască.

Nimeni până la acest vânător de umbre.

— N-am mai cerut nimănui până acum să se căsătorească cu mine, zise Alec. Așadar, în acest caz e un nu?

Râse în timp ce îl întreba, un râs blând, măcinat de griji, dar fericit. Alec încerca întotdeauna să le ofere celor pe care îi iubea o cale sau o ușă deschisă; încerca să le dea celor pe care îi iubea orice voiau. Stăteau acolo, sprijinindu-se împreună de pătuțul bebelușului.

Magnus își ridică mâna, iar Alec i-o prinse în aer, și degetele lor se împletiră. Inelele lui Magnus străluceau, iar cicatricele lui Alec licăreau în lumina lunii. Amândoi rămaseră așa.

— E un da, într-o bună zi, răspunse Magnus. Pentru tine, Alec, e întotdeauna da.

După orele din ziua următoare, așezat în camera lui de la subsol, Simon se împotrivi tentației aproape irezistibile de a merge să o caute pe Isabelle, și își luă inima în dinți.

Urcă multe șiruri de trepte și ciocăni la ușa apartamentului lui Alec și Magnus.

Magnus deschise ușa. Era îmbrăcat cu jeanși și cu un tricou larg, destrămat, ținând bebelușul în brațe și părând foarte obosit.

— De unde ai știut că tocmai s-a trezit dintr-un pui de somn? întrebă Magnus în timp ce deschidea ușa.

— Îăă, n-am știut, răspunse Simon.

Magnus clipi la el, în felul acela încet în care o fac oamenii obosiți, ca și cum trebuiau să gândească profund la clipit.

— O, scuze, zise el. Credeam că e Maryse.

— Mama lui Isabelle e aici? se miră Simon.

— Șșșt! făcu Magnus. Te-ar putea auzi.

Bebelușul scâncea, nu chiar un plâns, ci mai degrabă un sunet ca un tractoraș nefericit. Își șterse fețișoara udă de umărul lui Magnus.

— Îmi pare tare rău că vă întrerup, spuse Simon. Mă întrebam dacă aș putea să stau de vorbă cu Alec între patru ochi.

— Alec doarme, zise Magnus pe un ton plat, și dădu să închidă ușa.

Vocea lui Alec se auzi înainte ca ușa să se închidă complet. Părea să caște.

— Ba nu, nu dorm. Sunt treaz. Pot să vorbesc cu Simon. Apăru în cadrul ușii, deschizând-o din nou. Du-te pe-afară și fa o

plimbare. Inspiră niște aer proaspăt. Te va trezi.

— Mă simt grozav, zise Magnus. N-am nevoie de somn. Sau să mă trezesc. Mă simt grozav.

Bebelușul își flutură mânuțele durdulii în direcția lui Alec, cu gesturi dezlânate și necoordonate, dar inconfundabile. Alec păru surprins, dar zâmbi, un zâmbet subit, neașteptat de drăguț, și se întinse să ia bebelușul în brațe. De îndată ce o făcu, bebelușul se opri din scâncit.

Magnus flutură din deget în fața bebelușului.

— Găsesc atitudinea ta insultătoare, îl informă el. Îl săruta scurt pe Alec. Nu lipsesc mult.

— Stai cât simți nevoia, zise Alec. Am senzația că în foarte scurt timp părinții mei s-ar putea să vină să ajute.

Magnus plecă, iar Alec se îndepărtă de ușă, ducându-se la fereastră cu bebelușul.

— Așa, începu Alec.

Tricoul îi era boțit, evident dormise îmbrăcat cu el, și legăna un copilaș. Simon se simți prost pentru că îl deranja.

— Despre ce voiai să vorbești cu mine?

— Îmi pare tare rău pentru ieri, îi spuse Simon.

Apoi se întrebă dacă era îngrozitor faptul că făcuse aluzie la sex în fața copilașului lui Alec. Poate că Simon era pur și simplu condamnat să-l jignească de moarte pe Alec, iar și iar. Pentru totdeauna.

— Nicio problemă, zise Alec. Și eu am dat odată peste tine și Isabelle. Bănuiesc că suntem chit. Se încruntă. Cu toate că voi doi erați atunci în camera mea, așa că, de fapt, cred că încă îmi ești dator.

Simon se alarmă.

— Ai dat peste mine și Isabelle? Dar noi nu am… vreau să zic, noi n-am… Am facut-o?

Ar fi fost tipic pentru viața lui Simon, gândi el. Dintre toate lucrurile din lume, tocmai asta să uite.

Alec părea nemulțumit să poarte această discuție, dar Simon îl țintui cu o privire imploratoare și, aparent, lui Alec i se făcu milă de marea disperare a lui Simon.

— Nu știu, răspunse el în cele din urmă. Din câte îmi amintesc, erați în curs de a vă dezbrăca. Și încerc să nu-mi amintesc. Și păreați implicați într-un soi de joc pe roluri.

— Ohl Stai! Ca un joc pe roluri avansat? Existau costume? Aveam recuzită? La ce anume are de gând Isabelle să se aștepte aici, mai exact?

— Refuz să discut asta, răspunse Alec.

— Dar dacă mi-ai da măcar un mic indiciu…

— Pleacă de-aici, Simon! îi ceru Alec.

Simon se smulse de pe marginea panicii provocate de jocul pe roluri și își veni în fire.

Erau mai multe cuvinte decât rostise el în fața lui Alec de ani întregi.

Deși Alec tocmai îi ceruse să iasă din cameră, așa că Simon trebui să admită că lucrurile nu mergeau tocmai bine.

— Îmi pare rău, spuse Simon. Vreau să spun, îmi pare rău pentru întrebările nepotrivite. Și îmi pare rău pentru că am dat buzna peste voi, ăăă, ieri-dimineață. Îmi pare rău pentru tot. Îmi pare rău pentru orice ar fi acel lucru care a mers prost între noi. Pentru orice lucru din pricina căruia ești înfuriat. Sincer, nu-mi amintesc, însă îmi amintesc cum ești atunci când ești înfuriat și nu vreau ca lucrurile să fie așa între noi. Îmi amintesc că nu o placi pe Clary.

Alec se uită la Simon de parcă era nebun.

— Îmi place Clary. Clary este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Oh! exclamă Simon. Îmi pare rău. Am crezut că-mi amintesc… trebuie să fi înțeles eu greșit.

Alec trase adânc aer în piept și recunoscu:

— Ba nu, n-ai înțeles greșit. La început nu mi-a plăcut Clary. Am devenit… violent cu ea o dată. Am izbit-o de un

perete. S-a lovit la cap. Pe atunci, eu eram un războinic antrenat, iar ea nu avea niciun fel de antrenament. Sunt de două ori cât ea.

Simon venise aici pentru a se împăca cu Alec, așa că era nepregătit pentru imboldul puternic de a-i trage un pumn. Nu putea s-o facă. Alec ținea un copil în brațe.

Tot ce putea să facă era să-l țintuiască cu privirea, într-o tăcere furioasă, la simplul gând că cineva ar fi atins-o pe cea mai bună prietenă a sa.

— Nu e o scuză, continuă Alec. Dar îmi era teamă. Ea știa că eu sunt gay și mi-a spus că știa. Nu-mi spunea nimic ce eu să nu fi știut deja, însă îmi era teamă de ea deoarece nu o cunoșteam. Atunci nu-mi era prietenă. Era doar o mundană oarecare ce îmi invada familia, și eu îi cunoșteam pe vânătorii de umbre, eram prieten cu vânătorii de umbre, care dacă ar fi ghicit măcar… ar fi dat fiiga să le spună părinților mei, astfel încât părinții mei să-mi bage mințile în cap. Ei le-ar fi spus tuturor. Ar fi socotit că faceau ceea ce trebuie.

— N-ar fi făcut ceea ce trebuie, zise Simon, încă furios, dar zdruncinat. Clary n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Nici măcar mie nu mi-a spus vreodată.

— Pe-atunci nu o cunoșteam, spuse Alec. Ai dreptate. Ea n-a povestit nimănui, niciodată, nimic din toate astea. Avea tot dreptul să spună că fusesem violent cu ea. Jace m-ar fi pocnit în față dacă ar fi știut. Eram îngrozit că ea avea să-i spună lui Jace că sunt gay, căci nu eram pregătit ca Jace să știe asta despre mine. Dar ai dreptate. Ea n-ar face-o niciodată și nici nu a facut-o. Alec privi pe fereastră, bătând ușor bebelușul pe spate. O plac pe Clary, spuse el simplu. Ea încearcă mereu să facă ceea ce este corect și nu permite nimănui să-i spună ce înseamnă corect. Ea îi amintește parabatai-ului meu că el vrea să trăiască. Din când în când, mi-aș dori ca ea să-și asume mai puține riscuri nebunești, dar dacă aș urî oamenii nesăbuiți, nebunesc de curajoși, l-aș urî pe…

— Dă-mi voie să ghicesc, îl întrerupse Simon. Numele lui rimează cu Face Herringfail.

Alec râse și Simon se felicită în gând.

— Deci, o placi pe Clary, spuse Simon. Eu sunt singurul pe care nu-l placi. Ce-am făcut? Știu ca ai destule pe cap, dar dacă ai putea pur și simplu să-mi spui ce-am făcut, așa încât să pot să mă scuz pentru asta și poate să fim în regulă, ți-aș mulțumi cu adevărat.

Alec îl privi lung, apoi se întoarse și porni spre unul dintre scaunele din mansardă. Existau două scaune șubrede din lemn, pe care se aflau pemuțe brodate cu păuni, și mai era și o sofa. Sofaua se clătina puțin. Alec alese unul dintre scaune, iar Simon decise să nu riște cu sofaua, așa că se așeză pe celălalt.

Alec puse bebelușul pe genunchi, cu un braț în jurul trupului său micuț. Cu mâna liberă se juca cu mânuțele copilașului, bătându-le ușor cu buricele degetelor sale, ca și când îl învăța un joc cu palmele. Era evident că se pregătea pentru o mărturisire.

Simon inspiră profund, concentrându-se pentru orice urmau Știa că putea fi ceva cu adevărat rău. Trebuia să fie pregătit.

— Ce-ai făcut? întrebă Alec. I-ai salvat viața lui Magnus.

Simon era perplex. O scuză ar fi părut nepotrivită.

— Magnus a fost răpit și eu m-am dus într-o dimensiune infernală ca să-l salvez. Asta a fost întregul meu plan. Tot ce voiam era să-l salvez. Pe drum, Isabelle a fost rănită rău. Toată viața mea am vrut mereu să-i protejez pe oamenii pe care îi iubesc, să mă asigur că sunt în siguranță. Ar fi trebuit să pot s-o fac. Dar n-am putut. N-am putut să-l ajut pe niciunul dintre ei doi. Tu ai făcut-o. I-ai salvat viața lui Isabelle. Când tatăl lui Magnus era hotărât să-l ia și eu nu puteam face nimic în această privință, absolut nimic, tu ai intervenit. Te subestimasem, în trecut, iar tu ai făcut tot ceea ce voiam eu să fac, iar apoi ai dispărut. Isabelle era o epavă. Clary era și mai rău. Jace era tare supărat. Magnus se simțea vinovat. Toți sufereau, iar eu voiam să-i ajut, și tu te-ai întors, dar nu-ți aminteai ce făcuseși. Nu mă pricep prea bine la străini, iar tu erai un străin foarte complicat. Nu puteam să vorbesc cu tine. Nu era vorba c-ai fi făcut ceva greșit. Era faptul că eu nu puteam face nimic ca să fim chit. Îți datoram mai mult decât aș fi putut vreodată să îți dau înapoi» și

nici măcar nu știam cum să-ți mulțumesc. N-ar fi însemnat nimic pentru tine. Nici măcar nu-ți aminteai.

— Oh! exclamă Simon. Uau!

Era bizar să te gândești la străini fără chipuri care să-l considere pe Simon un erou. Era și mai bizar ca Alec Lightwood, despre care el crezuse că nici măcar nu-l plăcea să vorbească despre el ca și când era un erou.

— Așadar nu mă urăști și n-o urăști pe Clary. Nu urăști pe nimeni.

— Îi urăsc pe oamenii care mă forțează să vorbesc despre sentimentele mele, zise Alec.

Preț de o clipă, Simon îl privi lung, cu o scuză pe buze, însă nu vorbi, în schimb, zâmbi larg, iar Alec zâmbi și el cu sfială drept răspuns.

— Am facut-o de prea multe ori de când am venit la Academie.

— Îmi închipui, zise Simon.

Nu era sigur ce avea să se întâmple cu bebelușul de care aveau grijă Alec și Magnus, dar, din tot ce spusese Isabelle, ea era convinsă că aveau să-l păstreze. Asta trebuie să fi impus o discuție.

— Mi-ar plăcea, spuse Alec, să nu mai vorbesc despre sentimente cam vreun an. De asemenea, poate să dorm timp de un an. Oare bebelușii dorm vreodată?

— Uneori, obișnuiam să stau cu copilași, spuse Simon. Din câte îmi amintesc, bebelușii dorm o mulțime, dar atunci când te aștepți cel mai puțin. Bebelușii sunt mult mai asemănători cu Inchiziția spaniolă decât ai zice.

Alec încuviință din cap, deși părea confuz. Simon își notă în minte că acum era de datoria lui, în calitate de prieten al lui Alec, să-i prezinte cât mai curând posibil lui Alec grupul de comedie Monty Python. Bebelușul scoase un strigăt de bucurie, de parcă ar fi fost încântat de comparație.

— Hei! exclamă Alec. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că eram furios pe tine, numai pentru că n-am știut ce să spun.

— Păi, zise Simon, uite care-i treaba: am fost ajutat în bănuiala mea.

Alec se opri din jocul cu palmele cu bebelușul. Înlemni.

— Ce vrei sa spui?

— Nu prea ai vorbit cu mine și eram puțin îngrijorat în această privința, îi explică Simon. Așa ca l-am întrebat pe prietenul meu, așa, ca între băieți, dară aveai o problemă cu mine. L-am întrebat pe bunul meu prieten Jace.

Urmă o pauză în care Alec procesa această informație.

— L-ai întrebat.

— Și Jace, zise Simon. Jace mi-a spus că există o chestiune importantă, un secret întunecat între noi. A spus că nu era treaba lui să vorbească despre asta.

Bebelușul se uită la Simon, apoi înapoi la Alec. Fețișoara lui părea gânditoare, ca și când ar fi putut să clatine din cap și să spună: Jace ăsta, ce-are ic gând să mai facă?

— Lasă asta în seama mea, spuse Alec calm El este parabatai-ul meu și avem o legătură sacră și toate alea, dar acum a mers prea departe.

— Asta e grozav, spuse Simon. Te rog să pretinzi o răzbunare crâncenă pentru amândoi, deoarece sunt foarte sigur că pe mine m-ar înfrânge într-o luptă.

Alec încuviință din cap, admițând că asta era cum nu se putea mai adevărat. Lui Simon nu-i venea a crede că fusese atât de îngrijorat în legătură cu Alec Lightwood. Alec era grozav.

— Ei bine, zise Alec. Cum am spus… îți simt dator.

Simon flutură din mână.

— Nee! Suntem chit.

Magnus era atât de obosit, încât intră împleticit în sala de mese a Academiei Vânătorilor De Umbre și se gândi să mănânce acolo.

Apoi privi mâncarea și își veni în fire.

Nu era chiar ora cinei, dar se adunaseră deja câțiva elevi,

cu toate că Magnus nu prea anticipase că avea să fie înghesuială la soioasa lasagna. Magnus îi văzu pe Julie și pe prietenii ei la o masă. Julie îl măsură din cap până în picioare, examinând parul răvășit și tricoul lui Alec, iar el citi o deziluzie profundă pe chipul ei.

Astfel muri visul unei fete tinere. Magnus recunoscu, după o noapte nedormită și îmbrăcat într-unul dintre tricourile lui Alec (deoarece Isabelle distrusese mai multe de-ale lui, iar bebelușul vărsase pe multe altele), că se putea ca el să nu fi fost la apogeul farmecelor sale.

Era probabil bine ca Julie să înfrunte realitatea, cu toate că Magnus era hotărât ca la un moment dat să facă un duș, să se îmbrace cu un tricou mai bun și să orbească bebelușul cu splendoarea sa.

Magnus îl vizitase pe Ragnor la Academie și știa cum erau aici mesele. Se uită în jur cu ochii mijiți, încercând să-și dea seama care mese aparțineau elitelor și care scursurilor, oamenii care aspirau să fie nefilimi, dar nu erau acceptați de nefilimi ca fiind destul de buni până ce nu se înălțau. Întotdeauna Magnus fusese de părere că scursurile dădeau dovadă de un autocontrol imens pentru că nu se revoltau împotriva aroganței vânătorilor de umbre, arzând din temelii Academia și fugind în noapte.

Era posibil ca atunci când Conclavul îl numise pe Magnus răzvrătit să fi avut dreptate.

Oricum, nu reuși să-și dea seama care mese aparțineau cui. Fusese foarte clar, cu ani în urmă, dar era sigur că blonda și bruneta pe care le cunoștea Simon erau nefilimi, și aproape sigur că idiotul superb care voia să crească un bebeluș cu Simon într-un sertar pentru șosete nu erau

Atenția lui Magnus fu atrasă de sunetul unei voci guturale, imperative, care venea dinspre o latino-americană care arăta de cincisprezece ani. Era mundană, Magnus știu dintr-o aruncătură de ochi. Tot dintr-o aruncătură de ochi, mai știu și altceva: în vreo doi ani, fie că se înălța sau nu, ea avea să fie o adevărată teroare.

— Jon, îi spunea ea băiatului care stătea vizavi de ea la masă. Mă doare așa de tare de la înțepătura în degetul de la

picior! îmi trebuie niște aspirină.

— Ce este aspirina? întrebă băiatul, oarecum panicat.

El era, evident, nefilim, din cap până în picioare. Magnus putea să-și dea seama fără să-i vadă runele. De fapt, era pregătit să parieze că băiatul era un Cartwright. Magnus cunoscuse mai mulți membri ai familiei Cartwright în decursul secolelor. Cu toții aveau niște cefe neplăcut de late.

— Se cumpără de la farmacie, spuse fata. Nu, nu-mi spune, nu știi nici ce e aia farmacie! Ai ieșit vreodată în viața ta din Idris?

— Da! răspunse Jon, posibil Cartwright. În multe misiuni de vînare a demonilor. Și, o dată, mama și papa m-au dus la plajă în Franța!

— Uimitor! făcu fata. Vorbesc serios. Am de gând să-ți explic toată medicina modernă.

— Te rog, Marisol, nu face asta! îi ceru Jon. Nu m-am simțit bine după ce mi-ai explicat apendicectomiile. N-am mai putut să mănânc.

Marisol se strâmbă la farfuria ei.

— Deci, ceea ce spui este că ți-am făcut o mare favoare.

— Îmi place să mănânc, spuse Jon cu tristețe.

— Corect! aprobă Marisol. Așadar, nu-ți explic medicina modernă și apoi eu am o urgență medicală. Ar putea fi rezolvată cu aplicarea unui mic prim ajutor, dar tu nu știi cum, așa că eu mor. Mor la picioarele tale. Asta vrei, Jon?

— Nu, răspunse Jon. Ce este primul ajutor? Există și… un al doilea ajutor?

— Nu pot să cred că ai de gând să mă lași să mor când moartea mea ar putea fi evitată foarte ușor, dacă ai asculta doar, continuă Marisol fără milă.

— Bine, bine! Te ascult.

— Grozav. Adu-mi niște suc, deoarece am să vorbesc ceva timp. Încă sunt rănită de simplul fapt că te-ai gândit să mă lași să mor, adăugă Marisol în timp ce Jon se ridica și se ducea

împleticit în partea laterală a încăperii, unde erau etalate mâncarea neispititoare și băuturile potențial otrăvitoare. Am crezut că vânătorii de umbre aveau mandat să protejeze mundanii! strigă Marisol după el. Nu suc de portocale. Vreau suc de mere!

— Ai crede, spuse Catarina, apărând lângă Magnus, că puștiul Cartwright era cel mai mare tiran din Academie?

— Se pare că a întâlnit un tiran și mai mare, murmură Magnus.

Se felicită pentru ghicirea corectă a lui Cartwright. Era greu să fie sigur, cu familiile vânătorilor de umbre. Anumite trăsături chiar păreau să se moștenească în familie, ca rezultat al încrucișărilor succesive, dar existau întotdeauna excepții.

De exemplu, Magnus întotdeauna găsise că membrii familiei Lightwood erau mai curând anosti. Îi plăcuse pe câțiva — Anna Lightwood și parada ei de tinere cu inima frântă, Christopher Lightwood și exploziile lui, iar acum Isabelle —, dar niciodată nu fusese vreun Lightwood care să-i meargă la inimă așa cum se întâmplase în cazul altor vânători de umbre: Will Herondale, Henry Branwell sau Clary Fray.

Până la acel Lightwood care nu era anost; până la acel Lightwood care nu numai că-i mersese la inimă, ci i-o și fiirase.

— De ce zâmbești? îl întrebă Catarina, cu un glas suspicios.

— Mă gândeam doar că viața e plină de surprize, răspunse Magnus. Ce s-a întâmplat cu Academia asta?

Fata mundană nu ar fi putut să-l intimideze pe băiatul Cartwright dacă băiatului nu i-ar fi păsat ce i se întâmpla ei — dacă nu ar fi văzut-o ca pe o persoană și ar fi respins-o în felul în care văzuse Magnus că nenumărați nefilimi respingeau mundanii și repudiații.

Catarina șovăi.

— Vino cu mine! îi ceru ea. Vreau să-ți arat ceva.

Îl luă de mână și îl conduse afară din cantina Academiei, cu degetele ei albastre împletite cu mâna lui cu inele albastre.

Magnus se gândi la bebeluș și se trezi zâmbind din nou. Întotdeauna socotise că albastrul era cea mai frumoasă culoare.

— Dorm în fosta cameră a lui Ragnor, preciza Catarina.

Menționa numele fostului lor prieten într-un fel subit și practic, fara să lase sa transpară vreo trăire. Magnus o ținu ceva mai strâns de mană în timp ce urcară două rânduri de trepte și parcurseră câteva coridoare. Pereții erau împodobiți cu tapiserii ce ilustrau mărețele fapte ale vânătorilor de umbre. Multe dintre tapiserii erau găurite, inclusiv una care îl lăsa pe îngerul Raziei fără cap. Lui Magnus îi era teamă că aceasta era opera unor nelegiuiți de șoareci.

Catarina deschise o ușă mare, din lemn de stejar de culoare închisă, și îl conduse într-o încăpere boltită din piatră, unde existau câteva picturi pe pereți pe care Magnus le recunoscu ca fiind ale lui Ragnon schița unei maimuțe, un peisaj marin cu un vas de pirați în el. Patul din stejar sculptat era acoperit cu cearșafurile de spital ale Catarinei, albe și aspre, însă draperiile mâncate de molii erau din catifea verde și exista marchetărie din piele verde pe un birou, amplasat sub unica fereastră mare a încăperii.

Pe birou erau o moneda, un cerc de cupru înnegrit de trecerea anilor, și două bucăți de hârtie îngălbenită, cu colțurile răsucite în sus.

— Căutam prin hârtiile lui Ragnor din birou când am dat peste scrisoarea asta, zise Catarina. Era singurul lucru cu adevărat personal din cameră. M-am gândit că ai vrea să o citești.

— Aș vrea, spuse Magnus, iar ea i-o puse în mâini.

Magnus despături scrisoarea și privi scrisul negru ascuțit, care se imprimase adânc în suprafața galbenă, de parcă autorul ar fi fost iritat de foaia în sine. I se păru că ascultă o voce pe care o crezuse redusă la tăcere pe vecie.

Lui Ragnor Fell, preeminent dascăl la Academia Vânătorilor De Umbre și fost înalt Magician din Londra:

Regret; dar nu mă surprinde să aud că cea din urmă serie de odrasle ale vânătorilor de umbre este la fel de lipsită de

perspective ca precedenta. Nfilimilor să le lipsească imaginația și curiozitatea intelectuala? Mă uimești!

Introduc în plic o monedă gravată cu o cunună, un simbol al educației din lumea antică. Mi s-a spus că un elf a pus în ea noroc și cu certitudine vei avea nevoie de noroc în reformarea vânătorilor de umbre.

Sunt, la fel ca întotdeauna, impresionat de răbdarea și de dedicarea ta față de meseria ta, precum si de optimismul tău nețărmurit potrivit căruia elevii tăi pot fi instruiți. Mi-aș dori să am și eu concepția ta nemaipomenită asupra vieții, dar; din păcate, nu pot să nu privesc în jurul meu și să nu observ că suntem înconjurați de idioți. Dacă le-as preda copiilor de nefilimi, îmi imaginez că m-aș simți uneori obligat să le vorbesc tăios și, din când în când, să le sug tot sângele.

(Notă către toți nefilimii care ar citi în mod ilegal scrisorile domnului Fell și i-ar invada intimitatea: firește, glumesc. Am o personalitate foarte amuzantă.)

M-ai întrebat cum e viața în New York și nu pot decât să-ți relatez cele obișnuite: urât mirositoare, aglomerată și populată aproape în întregime de maniaci. Am fost aproape răsturnat de un grup de magicieni și de vârcolaci pe Bowery Street. Un anume magician era în frunte, fluturându-și, deasupra capului, ca pe un drapel, șalul din pene, purpuriu și sclipitor. Sunt cum nu se poate mai stânjenit să-l cunosc. Uneori pretind în fața altor repudiați că nu-l cunosc. Sper ca ei să mă creadă.

Principalul motiv pentru care îți scriu este, bineînțeles, să putem continua cu lecțiile tale de spaniolă. Anexez o listă nouă de cuvinte din dicționar și te asigur că te descurci foarte bine. Dacă vei mai lua vreodată groaznica hotărâre de a însoți din nou în Peru un anume magician prost îmbrăcat, care face parte din cercul tău de cunoștințe, de data asta vei fi pregătit.

Al tău, cu sinceritate, Raphael Santiago

— Ragnor nu avea de unde să știe că Academia urma să se închidă după ce Conclavul a fost atacat de Cercul lui Valentine, spuse Catarina. A păstrat scrisoarea, astfel încât să poată să învețe spaniola, și apoi nu a mai putut niciodată să se întoarcă după ea. După cum rezultă din scrisoare, totuși, se pare

că își scriau destul de des. Probabil că Ragnor le-a ars pe celelalte, de vreme ce conțineau comentarii care l-ar fi vârât pe Raphael Santiago în bucluc. Știu că Ragnor ținea la vampirașul ăla cu limba ascuțită. Își sprijini obrazul de umărul lui Magnus. Știu că și tu țineai la el.

Preț de o clipă, Magnus închise ochii și și-l aminti pe Raphael, căruia îi făcuse cândva o favoare; Raphael, care, în schimb, murise pentru el. Îl întâlnise prima dată atunci când fusese transformat, un copil impertinent cu o voință de fier, și îl întâlnise în decursul anilor pe când Raphael conducea un clan de vampiri, deși nu cu numele.

Magnus nu-l știuse pe Ragnor când acesta era tânăr. Ragnor fusese mai în vârstă decât Magnus și, în vremea când Magnus îl cunoscuse, devenise veșnic ursuz. Ragnor țipase la copii să plece de pe peluza lui înainte ca peluzele să fie inventate. Fusese întotdeauna drăguț cu Magnus, dispus să se alinieze tuturor planurilor lui Magnus, atâta timp cât se putea plânge tot timpul până le duceau la bun sfârșit.

Totuși, în pofida perspectivei întunecate a lui Ragnor asupra vieții în general și asupra vânătorilor de umbre în particular, Ragnor fusese cel care venise în Idris să le predea vânătorilor de umbre. Chiar și după ce Academia se închisese, el rămăsese în căsuța lui de la marginea Orașului de Sticlă și încercase să le predea nefilimilor care erau dispuși să învețe. Sperase mereu, chiar și atunci când refuzase să o recunoască.

Ragnor și Raphael. Amândoi trebuiau să fie nemuritori. Magnus crezuse că ei aveau să dăinuie pe vecie, așa, ca el, de-a lungul secolelor, că avea să existe mereu o altă întâlnire și o altă șansă. Dar ei se duseseră, iar muritorii pe care Magnus îi iubea continuau să trăiască. Era o lecție, gândi Magnus, să iubești cât încă mai poți, să iubești ce este fragil, minunat și primejduit. Nimeni nu este garantat pe vecie.

Ragnor și Magnus nu se mai duseseră iar în Peru și acum nu aveau să o mai facă niciodată. Desigur, lui Magnus îi era interzis să mai calce vreodată în Peru, așa că oricum nu putea să meargă.

— Tu ai venit la Academie pentru Ragnor, îi spuse Magnus

Catarinei. De dragul viselor lui Ragnor, să vezi dacă poți să îi instruiești pe vânătorii de umbre să se schimbe. Pare un loc schimbat, de data asta. Crezi că ai reușit?

— Nu m-am gândit niciodată că voi reuși, răspunse Catarina. Asta a fost mereu visul lui Ragnor. Am facut-o pentru el și nu pentru vânătorii de umbre. Întotdeauna am fost de părere că era o nebunie ca Ragnor să predea. Nu poți să-i instruiești pe oameni dacă ei nu vor să învețe.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Nu m-am răzgândit, răspunse Catarina. De data asta, ei chiar au vrut să învețe. N-aș fi putut să fac asta singură.

— Cine te-a ajutat? o întrebă Magnus.

Catarina surâse.

— Fostul nostru Diurn, Simon Lewis. E un scump. Ar fi putut să se eschiveze pe motiv că e erou de război, dar s-a declarat membru al scursurilor și a continuat să-și spună părerea, cu toate că nu avea nimic de câștigat. Am încercat să-l ajut, însă asta a fost tot ce am putut să fac și am sperat doar că avea să fie destul. Unul după altul, elevii l-au urmat și au început să părăsească toate căile stricte ale nefilimilor, asemenea unor piese rebele de domino. George Lovelace s-a mutat în dormitoarele scursurilor cu Simon. Beatriz Velez Mendoza și Julie Beauvale au stat cu ei în timpul meselor. Marisol Rojas Garza și Sunil Sadasivan au început să se lupte cu puștii din elite cu fiecare ocazie. Cele două grupuri au devenit unul singur, au devenit o echipă — până și Jon Cartwright. Nu a fost numai Simon. Aceștia sunt copii care știu că vânătorii de umbre au luptat umăr la umăr alături de repudiați atunci când Valentine a atacat Alicante. Aceștia sunt copii care au văzut cum decana Penhallow m-a primit cu bucurie în Academia lor. Ei sunt copiii unei lumi în schimbare. Dar cred că au avut nevoie de Simon aici, pentru a le fi catalizator.

— Și de tine, pentru a le fi profesoară, zise Magnus. Crezi ca ți-ai găsit o nouă vocație în profesorat?

O examină, subțire și azurie ca cerul, în fosta cameră verde din piatră a prietenului lor. Ea arboră o mină îngrozită.

— Pe naiba! răspunse Catarina Loss. Singurul lucru mai îngrozitor decât mâncarea sunt adolescenții oribili și plângăreți. Vreau să-l văd pe Simon cum se înalță și am plecat de aici, înapoi la spitalul meu, unde există probleme mai ușoare de care să mă ocup, cum ar fi cangrenele. Ragnor trebuie să fi fost nebun.

Magnus duse la buze mâna Catarinei, pe care încă o ținea.

— Ragnor ar fi fost mândru.

— O, încetează! îi ceru Catarina, împingându-l. Ești extrem de sentimental de când te-ai îndrăgostit. Și acum ai să fii și mai și, pentru că ai un copilaș. Îmi amintesc cum era. Sunt tare mici și îți pui multe speranțe în ei.

Magnus îi aruncă o privire uimită. Ea nu vorbea aproape niciodată de copilul pe care îl crescuse, copilul lui Tobias Herondale. În parte pentru că nu era sigur nu era un secret pe care să-l fi știut vreodată nefilimii, și niciun păcat pe care ei să-l poată ierta vreodată. În parte, Magnus mereu bănuise, Catarina nu vorbea de el deoarece o durea prea mult.

Catarina îi surprinse privirea.

— Lui Simon i-am povestit despre el, zise ea. Despre băiatul meu.

— Probabil că ai mare încredere în Simon, rosti Magnus încet.

— Știi? răspunse Catarina. Chiar am. Poftim, ia astea! Vreau să le ai tu. Eu am terminat cu ele.

Luă moneda veche de pe birou și o puse în palma lui Magnus, în mâna care ținea deja scrisoarea lui Raphael către Ragnor. Magnus privi moneda și scrisoarea.

— Ești sigură?

— Sunt sigură, răspunse Catarina. Am citit scrisoarea de foarte multe ori în primul meu an la Academie, pentru a-mi aminti ce căutam aici și ce ar fi vrut Ragnor. Mi-am onorat prietenul. Aproape că mi-am îndeplinit sarcina. Ia-le tu.

Magnus puse bine scrisoarea și talismanul aducător de noroc, trimise de unul dintre răposații lui prieteni altuia.

El și Catarina ieșiră împreună din camera lui Ragnor. Catarina spuse că se ducea să ia cina, ceea ce Magnus socoti a fi extrem de nechibzuit din partea ei.

— Nu poți să faci ceva sigur și liniștitor, cum ar fi bungee jumping? o întrebă el, dar ea insistă. El o sărută pe obraz. Vino în mansardă mai târziu. Vor fi acolo și cei din familia Lightwood, așa că am nevoie de protecție. Vom da o petrecere.

Se întoarse și plecă, neavând chef sa intre în sala de mese și să privească din nou unsuroasa lasagna. Urcând scările, se întâlni cu Simon, care cobora.

Magnus îl privi pe Simon meditativ. Simon păru alarmat de privirea lui.

— Vino cu mine, Simon Lewis! îi ordonă Magnus. Hai să stăm de vorbă!

Simon stătea împreună cu Magnus Bane în vârful unuia dintre turnurile Academiei Vânătorilor De Umbre, privind amurgul care se lăsa și simțindu-se ușor tulburat.

— Aș fi putut să jur că turnul ăsta era strâmb.

— Hm! făcu Magnus. Percepția este un lucru ciudat.

Simon nu era sigur ce voia Magnus. Îl plăcea pe Magnus. Doar că nu avusese niciodată o discuție sinceră cu Magnus, iar acum Magnus îi arunca o privire care spunea Care e treaba cu tine, Simon Lewis? Magnus făcuse chiar ca tricoul cenușiu și uzat cu care era îmbrăcat să arate oarecum șic. Era destul de sigur că Magnus era prea grozav ca sa-i pese de treaba lui.

Îi aruncă o privire lui Magnus, care stătea în picioare în fața uneia dintre ferestrele mari fără sticlă din turn, iar vântul serii îi sufla părul spre spate.

— Cândva ți-am spus, începu Magnus, ca, într-o bună zi, dintre toți oamenii pe care îi știm, noi doi am putea fi singurii rămași.

— Nu-mi amintesc, spuse Simon.

— De ce ai face-o? întrebă Magnus. Cu excepția vreunei tornade anormale care să-i mănânce pe toți cei pe care-i iubim, asta nu mai e adevărat. Acum ești muritor. Și chiar și nemuritorii

pot fi uciși. Poate că turnul ăsta se va prăbuși și toți ne vor jeli.

Priveliștea din turn, cu stelele deasupra pădurii, era minunată. Simon voia să coboare.

Magnus băgă mâna în buzunar și scoase o monedă veche, gravată. Simon nu putea să vadă inscripția de pe ea în întuneric, însă vedea că exista una.

— Cândva, asta i-a aparținut lui Raphael. Ti-l amintești pe Raphael? îl întrebă Magnus. Vampirul care te-a transformat pe tine.

— Numai mici fragmente, răspunse Simon. Îmi amintesc că el îmi spunea că Isabelle nu e de nasul meu.

Magnus își întoarse fața, nereușind să-și ascundă un zâmbet.

— Asta sună a Raphael.

— Îmi amintesc... cum am simțit că moare, continuă Simon, cu vocea încleindu-i-se în gâtlej.

Asta era cel mai rău lucru cu amintirile lui furate, că greutatea amintirii rămânea și atunci când orice altceva dispărea, că el simțea pierderea fără să știe ce pierduse.

— El a însemnat ceva pentru mine, dar nu știu dacă m-a plăcut. Nu știu dacă eu l-am plăcut.

— Se simțea responsabil pentru tine, spuse Magnus. Mi-a trecut azi prin minte că poate și eu ar fi trebuit să mă simt responsabil pentru tine în același fel. Eu am fost cel care a efectuat vraja ce ți-a adus amintirile înapoi; eu am fost cel care te-a îndrumat pe calea spre Academia Vânătorilor De Umbre. Raphael a fost primul care te-a plasat într-o altă lume, dar și eu te-am plasat într-o altă lume.

— Eu mi-am făcut propriile alegeri, zise Simon. Tu mi-ai dat șansa sa fac asta. Nu-mi pare rău c-ai facut-o. Ție îți pare rău că mi-ai înapoiat amintirile?

Magnus zâmbi.

— Nu, nu-mi pare rău. Catarina m-a pus cumva la curent cu ceea ce se petrece la Academie. Se pare că te-ai descurcat

foarte bine alegând fără mine.

— Am încercat, zise Simon.

Fusese șocat că Alec îl lăudase și nu se așteptase deloc ca Magnus să o facă. Însă se simțea încălzit de cuvintele lui Magnus, brusc încălzit peste tot, în pofida vântului care se năpustea din răceala cristalină a cerului. Magnus nu vorbea despre multele și măruntele lucruri ale trecutului său pe jumătate uitat, ci despre ce era el acum și ce făcuse cu timpul lui de atunci încoace.

Nu era nimic remarcabil, dar se străduise.

— Am mai auzit că ai avut o mică aventură în Regatul Elfilor, zise Magnus. Și noi am tot avut probleme în New York cu elfii vânzători de fructe. O parte din vină că elfii își fac de cap este chiar Pacea Rece. Oamenii care nu sunt învestiți cu încredere devin cei pe care nu te poți bizui. Dar mai e și altceva în neregulă. Regatul Elfilor nu este un ținut fără reguli, fără conducători. Regina care a fost aliata lui Sebastian a dispărut și circulă multe zvonuri întunecate cu privire la motive. Niciunul pe care l-aș repeta Conclavului, deoarece ei n-ar face decât să impună pedepse și mai aspre asupra elfilor. Ei devin mai aspri și elfii mai sălbatici, iar ura dintre ambele părți crește zi după zi. În urma ta sunt furtuni, Simon. Dar există o furtună și mai mare care stă să vină. Toate vechile reguli apun. Ești pregătit pentru o altă furtună?

Simon tăcea. Nu știa cum să răspundă la asta.

— Te-am văzut cu Clary, și cu Isabelle, continuă Magnus. Știu că ești pe drumul spre înălțare, spre a avea un parabatai și o iubire de vânător de umbre. Ești fericit cu asta? Ești sigur?

— Nu știu cum e treaba cu a fi sigur, răspunse Simon. Nu știu nici cum e să fii pregătit. Nu pot să spun că n-am avut dubii, că nu mi-a trecut prin minte să mă întorc și să fiu un puști dintr-o formație din Brooklyn. Mă gândesc uneori că e prea greu să crezi în tine însuți. Pur și simplu faci lucrurile pe care nu ești sigur că poți să le faci. Pur și simplu acționezi, în pofida faptului că nu ești sigur. Nu cred că pot să schimb lumea — sună stupid chiar și să vorbesc despre asta —, dar am de gând să încerc.

— Noi toți schimbăm lumea cu fiecare zi în care trăim în

ea, zise Magnus. Trebuie doar să decizi cum vrei să schimbi lumea. Te-am adus în această lume, pentru a doua oară, și, cu toate că hotărârile îți aparțin, eu îmi asum niște responsabilități. Chiar dacă ești dedicat, ai și alte opțiuni. Aș putea să aranjez ca tu să fii din nou vampir sau vârcolac. Ambele sunt riscante, dar niciuna la fel de riscantă ca înălțarea.

— Da. Vreau să încerc să schimb lumea ca vânător de umbre, spuse Simon. Chiar vreau. Vreau să încerc să schimb Conclavul din interior. Vreau acea putere anume de a ajuta oamenii. Merită riscul.

Magnus încuviință din cap.

Vorbise serios Magnus, gândi Simon, atunci când spusese că hotărârile îi aparțineau lui. Lăsase totul în seama lui Simon, în acea zi în Brooklyn, când el și Isabelle se apropiaseră de Simon în fața școlii. Nu-l chestiona pe Simon acum, cu toate că Simon se temea că, alegând să fie vânător de umbre și nu repudiat, l-ar putea ofensa. Nu voia să fie ca vânătorii de umbre care se purtau ca și când erau mai buni decât repudiații. Voia să fie un vânător de umbre cu totul diferit.

Magnus nu părea ofensat. Stătea în vârful turnului, pe piatră, în lumina stelelor, răsucind iar și iar între degetele sale moneda care aparținuse morților. Părea gânditor.

— Te-ai gândit la numele tău de vânător de umbre?

— Aăă..., făcu Simon sfios. Puțin. Mă întrebam, de fapt... care este numele tău adevărat?

Magnus îi aruncă o căutătură piezișă. Nimeni nu arunca priviri piezișe ca cineva cu ochi ca de pisici

— Magnus Bane, răspunse el. Știu că ai uitat multe lucruri, Smedley, dar zău așa.

Simon acceptă subtila dojani înțelegea de ce Magnus obiecta la aluzia că numele pe care îl alesese pentru a se defini pe sine, păstrat de-a lungul anilor interminabili și făcut atât infam, cât și ilustru, nu era adevărat.

— Îmi pare rău, zise el. E doar faptul că mintea mea se tot întoarce la nume. Dacă voi supraviețui înălțării, va trebui să aleg un nume de vânător de umbre. Nu știu cum să-l aleg pe cel

corect... nu știu cum să aleg unul care să însemne ceva, să însemne mai mult decât ar însemna orice alt nume.

Magnus se încruntă.

— Nu sunt sigur că sunt făcut pentru a oferi sfaturi înțelepte. Poate c-ar trebui să port o barbă albă falsă pentru a mă convinge că sunt un înțelept. Alege unul care ți se pare potrivit și nu-ți face prea multe griji, îl sfătui Magnus în cele din urmă. Va fi numele tău. Vei trăi cu el. Tu îi vei da înțeles și nu invers.

— Voi încerca, zise Simon. Există vreun motiv pentru care „Magnus Bane” a fost cel care a părut potrivit?

— Magnus Bane a părut potrivit din multe motive, zise Magnus, ceea ce nu era tocmai un răspuns. Păru să simtă dezamăgirea lui Simon și i se făcu milă de el, deoarece adăugă: Iată unul.

Magnus răsuci moneda deasupra și pe sub degetele lui, cercul de metal mișcându-se din ce în ce mai repede. Liniile albastre de magie păreau să izvorască din inelele sale, o mică furtună iscându-se în palma lui Magnus și prinzând moneda într-o rețea de fulgere.

Apoi Magnus aruncă moneda din turn în vântul nopții. Simon văzu moneda căzând, încă atinsă de focul albastru, trecând dincolo de terenul Academiei.

— Exista un fenomen științific pentru a descrie ceva care se întâmplă atunci când un obiect este în mișcare. Crezi că știi exact ce cale va lua și unde se va sfârși. Apoi, brusc, fără un motiv clar, poți să vezi... că arcul se schimbă. Se duce undeva unde nu te-ai fi așteptat niciodată.

Magnus pocni din degete, iar moneda merse în zigzag prin aer și se întoarse la ei în timp ce Simon privea lung, având senzația că vedea magia pentru prima dată. Lăsă moneda să cadă în palma lui Simon și surâse, un surâs înflăcărat de rebel, cu ochii lui la fel de aurii ca nou descoperita comoară.

— Se numește efectul Magnus, spuse el.

— Bâzzzz, făcu Clary, capul ei cu părul roșu strălucitor zăbovind deasupra căpșorului albastru-închis al bebelușului. Îl săruta mărunt pe bebeluș pe obrăjori, bâzâind ca o albină în timp ce o facea, iar copilașul chicotea și o trăgea de bucle. Bâzzzz, bâzzz, bâzzzz. Nu știu ce fac. Niciodată n-am avut o relație apropiată cu niciun bebeluș. Timp de șaisprezece ani am crezut că eram singură la părinți, bebelușule. Și după aceea, nu vrei să știi ce am gândit. Te rog, iartă-mă dacă fac asta greșit. Mă placi, bebelușule? Eu te plac.

— Dă-mi mie copilașul, îi ceru Maryse, cuprinsă de gelozie. Clarissa, tu l-ai ținut timp de patru minute întregi.

Era o petrecere în apartamentul lui Magnus și Alec, iar jocul preferat era „Dă mai departe bebelușul”. Toată lumea voia să-l țină în brațe. Simon încercase cu nerușinare să se dea bine pe lângă tatăl lui Isabelle, învățându-l pe Robert Lightwood cum să folosească ceasul electronic de mână al lui Simon drept cronometror. Robert ținea acum ceasul foarte strâns și îl studia cu mare atenție. În șaisprezece minute urma să fie din nou rândul lui Robert să țină bebelușul, iar el îl apucă pe Simon de umăr și spuse:

— Mulțumesc, fiule!

Ceea ce Simon lua drept o binecuvântare pentru a se întâlni cu fiica lui Robert. Nu regreta pierderea ceasului.

Clary preda bebelușul și se lasă din nou pe spate pe sofa între Simon și Jace. Sofaua scârțâi în mod periculos când ea se instala la loc. Se prea poate ca Simon să fi fost mai în siguranță în fostul turn înclinat, dar era dispus să se afle în pericol dacă așa putea să stea lângă Clary.

— E așa de dulce! le șopti Clary lui Simon și lui Jace. E ciudat, totuși, să mă obișnuiesc cu gândul că e al lui Alec și al lui Magnus. Vreau să spun, poți să-ți închipui?

— Nu e chiar așa de ciudat, răspunse Jace. Vreau să spun, pot să-mi închipui.

Pometii lui înalți se îmbujorară. Se făcu mic în colțul lui de sofa când Simon și Clary se întoarseră amândoi să-l privească lung.

Clary și Simon continuară să-l fixeze cu o privire critică. Asta îl făcu foarte fericit pe Simon, Să judece oamenii împreună era o parte esențială a celei mai bune prietenii.

Apoi Clary se aplecă în față și îl sărută pe Jace.

— Hai să reluăm această conversație peste vreo zece ani, propuse ea. Poate și mai mult! Mă duc să dansez cu fetele.

Plecă să i se alăture lui Isabelle, care deja dansa pe muzica liniștită în mijlocul unui cerc de admiratori care veniseră deoarece auziseră că ea se întorsese. În primul rând era Marisol, despre care Simon era sigur că se hotărâse să fie Isabelle atunci când avea să fie mare.

Sărbătoarea bebelușului Lightwood era în toi. Simon zâmbi, privind-o pe Clary. Putea să-și amintească vreo două ocazii când ea fusese prudentă în preajma altor fete și, în schimb, ei doi stătuseră împreună. Era plăcut să o vadă pe Isabelle întinzându-i mâinile lui Clary, iar pe Clary să i le ia fără ezitare.

— Jace, zise Simon, în timp ce acesta o urmărea cu privirea pe Clary și surâdea.

Jace se uită la el și păru iritat.

— Ții minte când mi-ai spus că îți doreai ca eu să pot să-mi amintesc?

— De ce mă întrebi dacă țin minte lucruri? îl întrebă Jace, părând în mod clar iritat. Nu eu sunt cel care are probleme cu memoria. Ții minte?

— Mă întrebam doar ce ai vrut să spui cu asta.

Simon aștepta, dându-i o șansă lui Jace să profite de amnezia lui demonică și să-i spună un alt secret fals. În schimb, Jace păru incredibil de stânjenit.

— Nimic, răspunse el. Ce am vrut să spun? Nimic.

— Doreai cumva să spui că voiai ca eu să-mi amintesc trecutul în general? întrebă Simon. Astfel încât să-mi amintesc toate aventurile pe care le-am avut noi doi și relația bărbătească pe care am dezvoltat-o?

Jace continuă să adopte o mutră stânjenită. Simon își aminti că Alec îi spusese că Jace era foarte supărat.

— Stai, asta era? întrebă Simon, nevenindu-i să creadă. Ți-a fost dor de mine?

— Firește că nu! izbucni Jace. Nu mi-ar fi niciodată dor de tine. Eu, ăăă, vorbeam despre ceva anume.

— Bine. Deci ce lucru anume voiai să-mi amintesc? întrebă Simon, privindu-l suspicios pe Jace. Era mușcătura?

— Nu! exclamă Jace.

— Era un moment special pentru tine? continuă să întrebe Simon. Unul pe care ai vrut ca eu să-mi aduc aminte că l-am împărtășit amândoi?

— Amintește-ți acest moment, răspunse Jace. Cu proxima ocazie, am să te las să mori pe fundul unei bărci malefice. Vreau să-ți amintești de ce.

Simon zâmbi în sinea lui.

— Ba nu, n-ai s-o faci. Nu m-ai lăsa niciodată să mor pe fundul unei bărci malefice, murmură el în timp ce Alec se apropia de sofaua înclinată și Jace părea indignat la culme de ceea ce auzea.

— Simon, în mod normal e o plăcere să stau de vorbă cu tine, zise Alec. Dar pot să schimb două vorbe cu Jace?

— A, sigur, răspunse repede Simon. Jace, uitasem despre ce încercam să vorbesc cu tine. Însă acum îmi amintesc foarte limpede. Alec și cu mine am purtat o mică discuție despre problema lui cu mine. Știi, cea despre care mi-ai spus tu că o avea. Îngrozitorul secret.

Ochii aurii ai lui Jace se goliră de orice expresie.

— Ah! făcu el.

— Crezi că ești hilar, nu-i așa?

— Deși îmi dau seama că amândoi sunteți puțin enervați pe mine și că acesta s-ar putea să nu fie momentul în care să mă împăunez cu merite, spuse Jace încet, onestitatea mă obligă să vă spun: da, da, chiar cred că sunt hilar. „Uite-l pe Jace

Herondale”, zice lumea. „Minte brici și bine făcut. E o povară pe care Simon nu ar putea să o înțeleagă niciodată.”

— Alec o să te omoare, îl informă Simon, și îl bătu pe Jace cu palma peste umăr. Și cred că așa e cinstit. Poți să crezi sau nu, o să-mi fie dor de tine, amice.

Se ridică de pe sofa. Alec înaintă spre Jace.

Simon lăsă în seama lui Alec să aplice o răzbunare crâncenă în numele amândurora. Irosise destul timp cu gluma idioată a lui Jace.

George dansa cu Julie și cu Beatriz, prostindu-se și încercând să le facă să râdă. Beatriz râdea deja, iar Simon se gândi că în curând avea să râdă și Julie.

— Vino, dansatul cu mine nu e chiar atât de rău, îi spunea George lui Julie. Poate n-oi fi eu Magnus Bane… Se opri și privi spre Magnus, care se schimbase cu o cămașă neagră de voal pe sub care sclipeau paiete albastre. Categoric, n-am cum să fiu, adăugă el. Dar mă străduiesc! Și am și accent scoțian.

— Să știi că ai dreptate, spuse Simon.

Bătu cuba cu George și le zâmbi fetelor, dar deja trecea pe lângă ele, în drumul lui către mijlocul dansatorilor.

În drumul lui către Isabelle.

Veni în spatele ei și îi cuprinse talia cu brațul. Ea se rezemă de el. Era îmbrăcată cu rochia pe care o purtase în ziua în care o întâlnise a doua oară, reamintindu-i de cerul înstelat al nopții de deasupra Academiei Vânătorilor de Umbre.

— Bună! o salută el în șoaptă. Vreau să-ți spun ceva.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă și ea în șoaptă.

Simon o întoarse cu fața spre el, și ea îl lăsă. El socotea că trebuiau să poarte această discuție față în față.

În spatele ei, îi vedea pe Jace și pe Alec. Se îmbrățișau, iar Alec râdea. Jace îl bătea pe spate ca și când îl felicita. Se terminase cu răzbunarea crâncenă, cu toate că Simon n-ar fi putut să spună că îl deranja.

— Voiam să-ți spun înainte să încerc să mă înalț, zise el.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Isabelle.

— Dacă ăsta e un discurs de genul în-caz-că-mor, nu vreau să-l ascult, spuse ea amenințător. N-ai să-mi faci una ca asta. Nici măcar n-ai să te gândești la moarte. Ai să fii bine.

— Nu, zise Simon. Ai înțeles totul greșit. Am vrut să-ți spun asta acum, deoarece, dacă mă înalț, îmi recapăt amintirile.

Isabelle părea confuză în loc de furioasă, ceea ce era o ameliorare.

— Atunci, ce e?

— Nu contează dacă îmi recapăt sau nu amintirile, spuse Simon. Nu contează dacă un alt demon îmi va da mâine amnezie. Te cunosc: vei veni să mă cauți iar, vei veni să mă salvezi indiferent de ce se întâmplă. Vei veni după mine și eu te voi descoperi iar și iar. Te iubesc. Te iubesc fără amintiri. Te iubesc chiar în acest moment.

Urmă o pauză, întreruptă de lucruri lipsite de însemnătate, ca muzica și murmurul oamenilor din jurul lor. Nu prea putea să citească expresia de pe chipul lui Isabelle.

Isabelle spuse cu o voce calmă:

— Știu.

Simon o privi lung.

— Asta a fost.. Rosti el încetișor. Asta a fost o trimitere la Războiul stelelor? Căci, dacă a fost, mi-ar plăcea să-mi declar iubirea din nou.

— Continuă, atunci, îi ceru Isabelle. Vorbesc serios. Spune-o din nou! Am așteptat destul timp.

— Te iubesc, spuse Simon.

Isabelle râdea. Simon ar fi crezut că avea să fie îngrozit să spună acele cuvinte unei fete și ea să râdă de el. Dar Isabelle îl surprindea mereu. Nu putea să-și ia privirea de la ea.

— Adevărat? întrebă ea, iar ochii îi străluceau. Adevărat?

— Adevărat, răspunse el.

O trase spre el și dansară împreună, pe podeaua ultimului

etaj al Academiei, în mijlocul familiei ei. De vreme ce ea așteptase destul timp, el i-o spuse iar și iar.

Magnus își tot rătăcea bebelușul. Asta nu părea să fie un semn bun pentru viitor. Magnus era convins că trebuia să țină bine seama de locul unde se afla bebelușul.

În cele din urmă îl localiză la Maryse, care îl înșfăcase triumfătoare și fugise să gângurească în bucătărie cu comoara ei.

— O, bunăi îl salută ea, părând puțin vinovată.

— Bună și ție! răspunse Magnus, și prinse în căușul palmei căpșorul albastru, pipăindu-i buclișoarele. Și bună și ție!

Bebelușul scoase un mic plânset iritat. Magnus credea că începe să distingă între plânsetele diferite și făcu să apară prin magie un biberon cu lapte praf gata preparat. Întinse brațele și Maryse găsi voința de a preda copilașul.

— Te pricepi, îl lăudă ea în timp ce Magnus îl așeză pe brațul îndoit și îi vârî tetina în guriță.

— Alec se pricepe și mai bine, zise el.

Maryse zâmbi și păru mândră.

— E foarte matur pentru vârsta lui, zise ea cu dragoste, și șovăi. Eu... n-am fost, la vârsta lui, pe când eram tânără mămică. Nu... m-am purtat într-un mod în care mi-aș dori ca vreunul dintre copiii mei să-l vadă. Nu că asta ar fi o scuză.

Magnus privi chipul lui Maryse. Își aminti de o confruntare cu ea de pe poziții antagoniste, odată, demult, când ea fusese unul dintre discipolii lui Valentine și el simțise că avea să o urască pe vecie pe ea și pe oricine ar fi avut de-a face cu ea.

Își aminti și că alesese să o ierte pe o alta femeie care fusese de partea lui Valentine și care venise la el ținând un copil în brațe și voind să facă lucrurile cum trebuie. Femeia aceea fusese Jocelyn, iar bebelușul devenise Clary, primul și singurul copil pe care îl văzuse Magnus vreodată crescând.

Nu se gândise niciodată că el avea să aibă vreodată propriul copil pe care să-l vadă crescând.

Maryse îl privi și ea, stând dreaptă și foarte mândră. Poate că presupunerea lui privind modul în care ea gândise în toți acești ani era greșită; poate că ea nu luase niciodată decizia de a ignora trecutul și nu socotise, în trufia ei de nefilim, că el ar fi trebuit să se lase condus de ea. Poate că ea dorise mereu să-și ceară iertare și fusese prea mândră.

— O, Maryse! zise Magnus. Las-o baltă. Vorbesc serios, nu mai pomeni de asta niciodată. Într-o întorsătură a lucrurilor la care nu m-am așteptat, suntem o familie. Toate surprizele frumoase ale vieții constituie motivul pentru care viața merita să fie trăită.

— Încă mai poți fi surprins?

— În fiecare zi, răspunse Magnus. Mai ales de când l-am cunoscut pe fiul tău.

Ieși din bucătărie cu fiul lui în brațe și cu Maryse în urma lui, înapoi la petrecere.

Preaiubitul lui Alec, apoteoza maturității, părea să-și lovească în mod repetat parabatai-ul peste cap. Ultima dată când îi văzuse Magnus, se îmbrățișau, așa că presupuse că Jace făcuse una dintre numeroasele sale glume nefericite.

— Ce-i cu tine? întreba Alec. Râdea și continua să-l copleșească cu lovituri, în timp ce Jace dădea din mâini și din picioare pe sofa, trimițând pernele în zbor, o imagine perfectă a grației vânătorilor de umbre. Pe bune, Jace, ce-i cu tine?

Asta i se păru lui Magnus o întrebare rezonabilă.

Magnus privi în jurul lui. Simon dansa cu Isabelle, foarte stângaci. Pe Isabelle nu părea să o deranjeze. Clary sărea în sus și în jos cu Marisol, aproape la fel de înaltă ca fata mai mică. Iar Catarina părea să-l stoarcă de bani la cărți pe Jon Cartwright, lângă fereastră.

Robert Lightwood stătea în picioare chiar lângă Magnus. Robert trebuia să înceteze să se mai furișeze lângă oameni în felul ăsta. Cineva avea să facă un atac de cord.

— Salutare, omulețule! zise Robert. Unde ai dispărut?

Îi aruncă o privire plină de suspiciune lui Maryse, care își

dădu ochii peste cap.

— Magnus și cu mine am stat puțin de vorbă, răspunse ea, atingându-i brațul lui Magnus.

Purtarea ei era de înțeles pentru Magnus: să-l câștige de partea ei pe ginere, să capete mai mult acces la nepot. Mai văzuse astfel de interacțiuni familiale, însă niciodată nu se gândise că avea să facă și el parte din așa ceva.

— Da? făcu Robert nerăbdător. V-ați hotărât asupra numelui?

Cântecul se opri exact atunci când Robert puse întrebarea. Vocea lui bubuitoare răsună în liniște.

Alec sări de pe Jace și peste spătarul sofalei, pentru a sta în picioare lângă Magnus. Sofaua se prăbuși, ușurel, cu Jace încă prins în capcana pemuțelor.

Magnus se uită la Alec, care îi întoarse privirea, cu speranța strălucindu-i pe chip. Asta era ceva ce nu se schimbase la Alec în timpul în care fuseseră împreună: nu avea pic de viclenie, nu folosea niciun truc pentru a ascunde felul în care se simțea. Magnus voia ca el să nu-și piardă nicicând francheța.

— De fapt, chiar am vorbit despre asta, răspunse Magnus. Și ne-am gândit că ai avut o idee bună.

— Vrei să spui…, începu Maryse.

Magnus își înclină capul, cât de aproape de o plecăciune adâncă putu, în timp ce ținea bebelușul în brațe.

— Sunt încântat să vi-l prezint tuturor, zise el, pe Max Lightwood.

Magnus simți mâna lui Alec odihnindu-se, caldă ca recunoștința și sigură ca iubirea, pe spatele lui. Privi în jos la chipul bebelușului. Micuțul părea mult mai interesat de biberon decât de nume.

Poate că avea să vină vremea când copilul, fiind magician, va vrea să-și aleagă propriul nume pe care să-l poarte prin veacuri. Până sosea vremea când avea să fie destul de mare pentru a alege cine voia să fie, Magnus se gândi că ar fi putut să

fie mult mai rău decât acest nume, acest semn de iubire și acceptare, durere și speranță.

Max Lightwood.

Una dintre frumoasele surprize ale vieții.

Urmă o tăcere vibrantă, plină de încântare, zgomote confuze de plăcere și aprobare. Apoi Maryse și Robert începură să se certe pentru cel de-al doilea prenume.

— Michael, repeta Robert, un bărbat încăpățânat.

Catarina veni spre ei, îndesând un fișic de bani în sutien și astfel arătând ca cea mai nepotrivită profesoară din istoria vremii.

— Ce părere aveți de Ragnor? întrebă ea.

— Clary, spuse Jace de pe sofaua căzută. Ajută-mă! Totul s-a întunecat.

Magnus se îndepărtă de dezbatere, deoarece biberonul lui Max era aproape gol și Max începea să plângă.

— Nu face să apară prin magie un biberon, pregătește unul real, zise Alec. Dacă se obișnuiește cu tine mai rapid la capitolul hrană, va trebui să-l hrănești tu tot timpul.

— Ăsta e șantaj! Nu plânge! își îndemnă Magnus fiul, ducându-se înapoi în bucătărie, astfel încât să-i poată pregăti el singur un biberon.

Nu era atât de dificil să pregătești laptele praf. Magnus îl privise pe Alec facând-o de mai multe ori până atunci, și descoperi că era capabil și el să imite ceea ce făcuse Alec.

— Nu plânge, încercă el să-l convingă pe Max, în timp ce laptele se încălzea. Nu plânge și nu scuipa pe cămașa mea. Dacă ai să faci vreunul din lucrurile astea, te voi ierta, dar voi fi supărat. Vreau să ne înțelegem.

Max continuă să plângă. Magnus își mișcă degetele de la mâna liberă deasupra feței bebelușului, dorindu-și să existe o vrajă care să-i facă pe bebeluși să tacă și a cărei utilizare să nu fie ceva greșit.

Spre surprinderea lui, Max încetă să mai plângă, în același

fel în care o făcuse cu o zi înainte în hol, când îl mutase în brațele lui Alec. Bebelușul privea interesat, cu ochi strălucitori, la scânteierile aruncate de inelele lui Magnus pe chipul lui.

— Vezi? zise Magnus și îi dădu iar biberonul plin. Știam eu că ne vom înțelege.

Rămase în cadrul ușii bucătăriei, cu Max în brațe, ca să poată să privească petrecerea. Cu trei ani în urmă, nu s-ar fi gândit că ceva din toate astea ar fi fost cu putință. Existau foarte mulți oameni în această încăpere de care se simțea legat. Foarte multe se schimbaseră, și exista foarte mult potențial pentru schimbare. Era înspăimântător să se gândească la tot ce se putea pierde și însuflețitor să se gândească la tot ce câștigase.

Îl privi pe Alec, care stătea în picioare între părinții lui, cu o atitudine încrezătoare și relaxată, zâmbind la ceea ce spusese unul dintre ei.

— Poate într-o zi vom fi doar tu și eu, micuța mea afină, zise Magnus. Dar mult, mult mai târziu. Vom avea grijă de el, tu și cu mine. Nu-i așa?

Max Lightwood scoase un bolborosit fericit, sunet pe care Magnus îl luă drept un acord.

Această încăpere caldă, luminoasă, nu era un loc rău de unde să înceapă drumul fiului său către a ști că existau mult mai multe lucruri în viață decât puteau oamenii să afle vreodată, că exista iubire infinită de căutat și timp pentru a o găsi. Magnus trebuia să aibă încredere că pentru el, pentru fiul său, pentru iubitul lui, pentru toți muritorii remarcabili ce se stingeau și pentru nemuritorii răbdători care luptau, avea să fie suficient timp.

Puse biberonul jos și își lipi buzele de buclele pufoase care acopereau capul fiului său. Îl auzi pe Max murmurând ușor la urechea lui.

— Nu-ți face griji, murmură și Magnus drept răspuns. Suntem cu toții împreună în asta.

Îngerii se pogoară de două ori

de Cassandra Clare si Robiri Wasserman

Simon știa că, dacă își ridica ochii, avea să întâlnească privirea lui Isabelle sau pe a lui Clary și să-și tragă tăria din ele.

Putea să le întrebe în tăcere dacă aceasta era calea, iar ele l-ar fi asigurat că da.

Dar această alegere nu le putea aparține lor.

Trebuia să fie a lui și numai a lui.

— Cred c-ar trebui sa avem o înmormântare, spuse George Lovelace, cu vocea tremurând la ultimul cuvânt. Una cum se cuvine.

Simon Lewis se opri din treburile lui și se uită atent la colegul său de cameră. George era genul de băiat pe care, odinioară, Simon îl ura pe loc, presupunând că o persoană cu acel bronz strălucitor, cu acel abdomen cu pătrățele, cu acel accent scoțian înnebunitor de sexy (cel puțin, potrivit tuturor fetelor și mai multor băieți cu care Simon verificase acest lucru) sigur avea un creier de mărimea unui rahat de șobolan și o personalitate la fel de atrăgătoare. Însă George întorcea zilnic pe dos presupunerile lui Simon. Exact așa cum se întâmpla chiar în acel moment, ștergând ceva ce semăna suspect cu o lacrimă.

— Tu… plângi? îl întrebă Simon, nevenindu-i să creadă.

— Bineînțeles că nu. George își șterse din nou ochii cu o mișcare violentau în fine, în apărarea mea, adăugă el, părând numai puțin rușinat, moartea e un lucru îngrozitor.

— E un șobolan mort, precizăSimon. Un șobolan mort în pantoful tău, aș putea adăuga.

Simon și George descoperiseră cheia spre o relație fericita între colegii de camera: o diviziune clară a muncii. Așa că George era însărcinat cu debarasarea tuturor creaturilor — șobolani, șopârle, gândaci, amestecul ocazional în formă ciudată

a celor trei, ai căror strămoși, era de presupus, insultaseră cândva un magician — găsite în dulapuri sau pe sub paturi. Simon se ocupa de toate acelea care mișunau prin articolele de îmbrăcăminte și — se cutremură amintindu-și momentul în care își dăduseră seama că această muncă necesita atribuire — pe sub perne.

— De asemenea, o spun ca să se știe, numai unul dintre noi a fost, de fapt, șobolan — și vei observa că el nu e cel care plânge.

— Ar putea fi ultimul șobolan mort pe care îl vom găsi vreodată! fornăi George. Gândește-te la asta, Si. Asta ar putea fi ultimul șobolan mort din viețile noastre pe care-l împărțim.

Simon oftă. Cum se apropia Ziua Înălțării, ziua în care ei aveau să înceteze în mod oficial să mai fie elevi și să înceapă să fie vânători de umbre, George nota cu jale de fiecare dată când făceau ceva pentru ultima oară. Acum, în timp ce luna răsărea în ultima lor seară la Academie, se părea că-și pierduse mințile. Puțină nostalgie avea noimă pentru Simon: în acea dimineață, la ultima lor sesiune de calistenie, Delaney Scarsbury îl strigase pentru ultima dată gustare-de-demon-în-așteptare cu brațe-de-spaghete, patru-ochi și picioare-în-parantează, iar Simon aproape că-i spusese mulțumesc. Și, ce-i drept, ultimul bol de șarlotă cu „aromă de carne” din acea seară îi cam întristase pe toți.

Dar să-și piardă somnul din pricina unui șobolan cu membre înțepenite și cu micoza piciorului? Asta depășea orice limită.

Folosind coperta smulsă din fostul său manual de demonologie, Simon reuși să scoată șobolanul din pantof fără să-l atingă. Îl vârî într-una din pungile din plastic pe care Isabelle i le adusese în mod expres cu acest scop, legă punga strâns, apoi — îngânând semnalul de stingere — îl aruncă în gimoi.

— Odihnește-te în pace, Jon Cartwright al XXXIV-lea, spuse George cu solemnitate.

Îi botezau pe toți șobolanii Jon Cartwright — un fapt care îl înnebunea pe adevăratul Jon Cartwright. Simon zâmbi când se gândi la asta, cum se înroșea de furie fruntea exasperantului lor coleg de clasă îngâmfat, cum începea să pulseze acea venă din

dezgustătorul lui gât musculos. Poate că George avea dreptate.

Poate că, într-o bună zi, aveau să le simtă lipsa șobolanilor.

Simon nu depusese niciodată prea mult efort în a-și imagina ziua absolvirii, cu atât mai puțin seara dinaintea ceremoniei. Asemenea balului de absolvire și a reuniunii absolvenților, acestea păreau a fi ritualuri menite pentru un tip foarte diferit de adolescenți — majoretele și atleții mândri și entuziaști, îmbrăcați în jachete din piele, pe care îi cunoștea în mare parte din filmele proaste. Pentru el nu existau petreceri cu butoaie de bere, nici salutări de rămas-bun smiorcăite sau cuplări nechibzuite alimentate de nostalgie și de berea ieftină. În urmă cu doi ani, dacă s-ar fi sinchisit să se gândească la asta câtuși de puțin, Simon ar fi presupus că avea să-și petreacă seara așa cum își petrecuse cele mai multe seri în Brooklyn, ieșind cu Eric și cu băieții la Java Jones, bând cafele pe rupte și propunând idei nemaipomenite de nume pentru formație. (Șobolanul Mort din Baschet, gândi Simon, din obișnuință. Ori poate Funeraliile Rozătorului)

Desigur, asta era pe când presupusese că liceul avea să ducă la un colegiu, care avea să ducă la statutul de vedetă rock… sau cel puțin la o slujbă destul de mișto la o casă de discuri destul de mișto. Înainte să afle că demonii erau reali, înainte să știe că exista o rasă de războinici cu superputeri și cu sânge de îngeri, care își dăduseră cuvântul pe vecie să se lupte cu ei — și categoric înainte să se fi oferit voluntar să fie unul dintre ei.

Așa că, în loc de Java Jones, se afla în camera de recreere a elevilor, privind cu ochii mijiți la lumina lumânărilor, strănutând din pricina a două secole de praf, și ferindu-se de căutăturile intimidante ale foștilor nobili vânători de umbre ale căror portrete se înșiruiau pe pereți, expresia lor părând să spună: Cum ți-ai putut imagina că tu ai putea fi unul dintre noi? În loc de Eric, Matt și Kirk, pe care îi știa de la grădiniță, era prieten cu unii pe care îi cunoscuse cu numai doi ani înainte, dintre care unul nutrea o afecțiune intensă pentru șobolani și un altul își împărțea numele cu ei. În loc să facă speculații cu privire la viitorul lor în rock-and-roll, se pregăteau pentru o viață în care

aveau să se bată cu tot felul de creaturi diabolice multidimensionale. Evident, presupunând că aveau să supraviețuiască absolvirii.

Ceea ce nu era tocmai o presupunere sigură de făcut.

— Cum crezi c-o să fie? întrebă acum Marisol Garza, cuibărită sub brațul vânjos al lui Jon Cartwright și părând aproape fericită că se afla acolo. Ceremonia, vreau să zic. Ce crezi că vom avea de făcut?

Jon, asemenea lui Julie Beauvale și Beatriz Mendoza, descindea dintr-un șir lung de vânători de umbre. Pentru ei, „mâine” era doar o altă zi, în care își luau oficial adio de la viața de elev. Momentul în care își încetau antrenamentul și începeau lupta.

Dar pentru George, Marisol, Simon, Sunil Sadasivan și o mână de alți elevi mundani, „mâine” se contura amenințător drept ziua în care ei se înălțau.

Nimeni nu era foarte sigur ce însemna înălțarea. Cu atât mai puțin ce atrăgea după sine. Li se spusese foarte puțin: că aveau să bea din Pocalul Mortal. Că aveau, asemenea războinicului primordial, Jonathan Vânătorul De Umbre, să soarbă sângele unui înger. Că aveau, dacă erau norocoși, să fie transformați pe loc în vânători de umbre adevărați, pursânge. Că aveau să-și rămas-bun pe vecie de la viețile lor de mundani și să se fagăduiască în mod solemn unei vieți neînfricate în slujba omenirii.

Sau, dacă erau lipsiți de noroc, urmau să aibă parte de o moarte imediată și probabil înfiorătoare.

Nu prea era motiv de sărbătorit.

— Mă întreb doar ce e în Pocal, zise Simon. Nu credeți că e sânge adevărat, nu-i așa?

— Asta nu e cumva specialitatea ta, Lewis? mârâi Jon.

George oftă nostalgic.

— Ultima dată când Jon face o glumă proastă pe seama vampirilor.

— Eu n-aș miza pe asta, murmură Simon.

Marisol îi trase o scatoalcă peste umăr lui Jon.

— Taci, idiotule! îi ceru ea.

Dar o spuse mai curând prea drăgăstos pentru gustul lui Simon.

— Pariez că e apă, zise Beatriz, mereu pacificatoare. Apă care ar trebui să te prefaci că e sânge, sau pe care Pocalul o preface în sânge, sau ceva de genul ăsta.

— Nu contează ce e în Pocal, spuse Julie pe tonul ei insuportabil de atotcunoscător, cu toate că era evident că nu știa mai bine decât restul colegilor. Pocalul e magic. Ați putea foarte bine să beți ketchup din el și totuși să funcționeze.

— În cazul ăsta, sper să fie cafea, zise Simon, oftând visător.

Academia era o zonă în care nu exista pic de cofeină.

— Aș fi un vânător de umbre mult mai bun dacă aș reuși să mă înalț bine cofeinizat.

— Sunil spune că a auzit că e apă din Lacul Lyn, zise Beatriz pe un ton sceptic.

Simon spera ca ea să aibă dreptate să fie sceptică; ultima lui întâlnire cu apa din Lacul Lyn fusese neliniștitoare, pentru a nu spune mai mult. Și, dat fiind procentajul necunoscut de mundani care muriseră în timpul înălțării, lui i se părea că Pocalul nu avea nevoie de ajutor în plus pe frontul ocazional fatal.

— Și unde, mă rog, e Sunil? se interesă Simon.

Nu se putea spune că plănuiseră să se întâlnească în acea seară, însă oferta Academiei în privința opțiunilor recreative era limitată — cel puțin dacă nu îți facea plăcere să-ți petreci timpul liber încuiat în mod accidental în subterane sau pândind limaxul uriaș despre care se zvonea că se târa pe coridoare înainte de ivirea zorilor. În cele mai multe nopți din ultimele două luni, Simon și prietenii lui sfârșiseră aici, vorbind despre viitorul lor, iar el se așteptase să-și petreacă ultima noapte în același mod.

Marisol, care îl cunoștea cel mai bine pe Sunil, ridică din umeri.

— Poate că „își cântărește opțiunile”.

Desenă ghilimelele cu degetele în aer. Acesta era modul în care decana Penhallow îi sfătuise pe elevii din grupul mundanilor să-și petreacă ultima seară, asigurându-i că nu era nicio rușine dacă dădeau înapoi în ultimul moment.

— Umilire. Rușine toată viața pentru lașitatea voastră mundană și vinovăție pentru că ne-ați făcut pe toți să ne pierdem prețiosul nostru timp, mârâise Scarsbury la ei, și apoi, când decana îl săgetase cu o privire dezaprobatoare, adăugase: Dar, da, sigur, nu-i nicio ocară.

— Ei bine, n-ar trebui ca el să „cântărească”? întrebă Julie. N-ar trebui ca noi toți s-o facem? Nu e ca și când am merge la facultatea de doctori și am depune jurământul lui Hipocritic sau ceva de genul ăsta. N-ai cum să te răzgândești.

— În primul rând, e jurământul lui Hipocrat, o corectă Marisol.

— Și se cheamă facultatea de medicină, se băgă și Jon, părând mai degrabă mândru de sine.

Marisol îl instruise în privința aspectelor vieții mundane. Împotriva voinței lui, sau așa îi lăsase Jon să creadă.

— În al doilea rând, adăugă Marisol, de ce crezi că vreunul dintre noi s-ar putea răzgândi? Tu ai de gând să te răzgândești în privința faptului de a fi vânător de umbre?

Julie părea jignită de idee.

— Eu sunt vânător de umbre. Ai putea la fel de bine să întrebi dacă plănuiesc că mă răzgândesc în privința faptului de a fi în viață.

— Și ce te face să crezi că pentru noi e diferit? întrebă Marisol cu fermitate.

Marisol era mai mică decât ei cu doi ani și mai scunda cu câțiva centimetri, dar Simon considera că ea era cea mai curajoasă. Cu siguranță ea era cea pe care ar fi mizat într-o luptă. (Marisol lupta bine — și, când se impunea, lupta murdar.)

— N-a vrut să spună nimic cu asta, zise Beatriz cu blândețe.

— Chiar n-am vrut, spuse și Julie repede.

Simon știa că era adevărat. Julie nu se putea abține uneori să nu pară o snoabă care îi ura pe mundani, nu mai mult decât nu se putea abține Jon să pară… în fine, un ticălos, uneori. Ăștia erau ei, iar Simon își dădu seama că, în mod inexplicabil, nici nu i-ar fi vrut altfel. Indiferent de consecințe, ei erau prietenii lui. Timp de doi ani înfruntaseră foarte multe împreună: demoni, elfi, pe Delaney Scarsbury, „mâncarea” din sala de mese. Erau aproape ca o mare familie, reflectă Simon. Nu-ți plăceau neapărat tot timpul membrii ei, dar știai că, dacă situația se deteriora, aveai să-i aperi cu prețul vieții.

Cu toate că spera din tot sufletul să nu se ajungă la asta.

— Pe bune, nu ești puțin emoționat? întrebă Jon. Cine își amintește când a fost ultima dată când s-a înălțat cineva? Sună extrem de ridicol când te gândești la asta: o înghițitură dintr-un pocal și — puf! — Lewis e vânător de umbre?

— Mie nu mi se pare ridicol, spuse Julie încet, și tăcură cu toții.

Mama lui Julie fusese preschimbată în timpul Războiului întunecat. O înghițitură din Pocalul Infernal al lui Sebastian, și ea devenise întunericită. O marionetă, nimic mai mult decât un recipient găunos pentru poruncile malefice ale lui Sebastian.

Ei toți știau ce poate face o înghițitură dintr-un pocal.

George își drese glasul. Nu putea suporta o stare de spirit sumbră mai mult de treizeci de secunde — ăsta era unul dintre lucrurile care aveau să-i lipsească cel mai mult lui Simon din locuitul împreună cu el.

— Ei bine, eu unul sunt întru totul pregătit să-mi revendic privilegiul dobândit prin naștere, spuse el voios. Credeți că voi deveni insuportabil de arogant de la prima sorbitură sau va mai dura ceva timp până să-l ajung din urmă pe Jon?

— Nu e aroganță dacă e corect, spuse Jon rânjind și, pe neașteptate, seara se redresă din nou.

Simon încercă să acorde atenție persiflărilor dintre prietenii săi și se strădui din răsputeri să nu se gândească la întrebarea lui Jon, dacă era sau nu emoționat — dacă ar fi

trebuit să-și petreacă seara luând în considerare „opțiunile” lui.

Care opțiuni? Cum putea, după doi ani petrecuți la Academie, după toată pregătirea și studiul, după ce jurase iar și iar că voia să fie vânător de umbre, să plece pur și simplu? Cum putea să le dezamăgească pe Clary și pe Isabelle în acest fel… și, dacă o facea, cum mai puteau ele să-l iubească iar?

Încercă să nu se gândească la cum ar fi pentru ele și mai greu să-l iubească — sau cel puțin pentru el să aprecieze acest lucru — dacă ceva nu mergea cum trebuie în timpul ceremoniei și el sfârșea mort.

Încercă să nu se gândească la toți ceilalți oameni care îl iubeau, la cei pe care, potrivit Legii vânătorilor de umbre, trebuia să fagăduiască în mod solemn că nu avea să-i mai vadă vreodatăPe mama lui. Pe sora lui.

Marisol și Sunil nu aveau pe nimeni acasă să-i aștepte, ceva ce lui Simon i se păruse întotdeauna de nesuportat. Dar poate că era mai ușor să pleci atunci când nu lăsai nimic în urmă. Apoi mai era George, cel norocos — părinții lui adoptivi erau ei înșiși vânători de umbre, chiar dacă nu ridicaseră niciodată o sabie. El încă avea să poată să meargă acasă pentru obișnuitele cine de duminică; el nici măcar nu avea să fie nevoit să-și aleagă un nume nou.

George îl tachinase în ultima vreme, spunând că nici Simon nu trebuia să aibă prea mult de furcă în a-și alege un nou nume. „Lightwood sună frumos, nu crezi?” obișnuia el să spună. Simon devenise foarte priceput la a se preface surd.

În secret, totuși, cu o îmbujorare care îi colora obrajii, el se gândea: Ughtwood… poate. Într-o zi. Dacă îndrăznea să-și îngăduie să spere.

Între timp, totuși, trebuia să vină cu un nou nume, un nume pentru noua sa identitate de vânător de umbre — ceea ce era aproximativ la fel de insondabil ca orice altceva legat de acest proces.

— Ăăă, pot să intru?

O fată sfrijită, cu ochelari, de vreo treisprezece ani, stătea în cadrul ușii. Simon credea că o cheamă Milla, dar nu era sigur

— noua clasă a Academiei era foarte mare și avea tendința să se holbeze la Simon de la distanță, așa încât nu ajunsese să-i cunoască pe mulți dintre ei. Fata avea privirea nerăbdătoare, dar confuză, a unei mundane, una căreia, chiar și după toate aceste luni, încă nu-i prea venea să creadă că era acolo cu adevărat.

— E proprietate publică, zise Julie, o notă semeață — sau mai degrabă chiar-mai-semeață-decât-de-obicei — strecurându-i-se în voce.

Fata porni speriată spre ei. Simon se trezi întrebându-se cum era posibil ca cineva ca ea să sfârșească la Academie — apoi se opri. Avea destulă experiență încât să nu judece după aparențe. În special dat fiind felul în care arătase el când își făcuse apariția cu doi ani în urmă, atât de slăbănog, încât i se potrivea numai un echipament pentru fete. Gândești ca un vânător de umbre, se dojeni singur.

Amuzant cum asta aproape niciodată nu păruse a fi un lucru bun.

— El mi-a spus să-ți dau asta, șopti fata, întinzându-i lui Marisol o hârtie împăturită, și apoi bătu repede în retragere.

Marisol, deduse Simon, era cumva o eroină pentru mundanii mai tineri.

— Cine ți-a spus? întrebă Marisol, dar fata deja dispăruse.

Marisol ridică din umeri și despături biletul, și fața îi căzu în timp ce citea mesajul.

— Ce e? se interesă Simon, îngrijorat.

Marisol scutură din cap.

Jon o luă de mână, iar Simon se aștepta ca ea să-l pălmuiască, însă, în loc de asta, ea îl strânse și mai tare.

— E de la Sunil, zise ea cu o voce încordată, supărată. Îi dădu biletul lui Simon. Bănuiesc că el și-a „cântărit opțiunile”

Nu pot s-o fac, scria în bilet. Știu că probabil asta mă face să fiu un laș dar nu pot sa beau din acel Pocal. Nu vreau să mor. Îmi pare rău. Vrei, te rog, să le spui tuturorră mas-bun din partea mea? Și succes!

Își trecură biletul de la unul la altul, ca și când ar fi avut nevoie să vadă cuvintele scrise negru pe alb înainte să poată să le creadă cu adevărat. Sunil fugise.

— Nu-l putem învinovăți, spuse Beatriz într-un final. Fiecare trebuie să aleagă pentru sine.

— Eu îl pot învinovăți, zise Marisol, cu o privire încruntată. Ne face să părem cu toții răi.

Simon nu credea că acesta era motivul pentru care era furioasă, nu tocmai. Și el era furios — nu pentru că socotea că Sunil era un laș sau că îi trădase. Simon era furios pentru că depusese mult efort în încercarea de a nu se gândi la ce s-ar putea întâmpla sau cum aceasta era ultima lui șansă de a pleca, iar acum Sunil făcuse ca asta să fie imposibil.

Simon se ridică în picioare.

— Trebuie să iau puțin aer.

— Ai nevoie de companie, amice? îl întrebă George.

Simon clătină din cap, știind că George nu avea să se simtă ofensat. Era un alt lucru care îi facea să fie niște colegi de cameră foarte buni — fiecare știa când să-l lase pe celălalt în pace.

— Ne vedem mâine-dimineață, spuse Simon.

Julie și Beatriz zâmbiră și își fluturară mâinile în chip de noapte bună, și până și Jon îi oferi un salut sardonic. Dar Marisol refuză să se uite măcar la el, iar Simon se întrebă dacă ea se gândea că el avea să fie următorul care fugea.

Ar fi vrut să o liniștească, spunându-i că nu exista nici cea mai mică șansă să o facă. Voia să promită în mod solemn că dimineață avea să fie acolo, alături de ei toți, în Sala Consiliului, gata să ducă Pocalul la buze fără nicio reținere. Dar jurămintele reprezentau un lucru serios pentru vânătorii de umbre. Niciodată nu faci promisiuni dacă nu ești absolut sigur.

Așa că Simon spuse doar un „noapte bună” și își părăsi prietenii.

Simon se întrebă dacă, în adevărata istorie a timpului, cineva spusese vreodată „Trebuie să iau puțin aer” și chiar asta

voise să spună. Cu siguranță era ceva folosit mereu drept cod pentru „Trebuie să merg în altă parte”. Ceea ce Simon și făcu. Problema era că nicăieri nu părea să fie locul potrivit în care să se afle — așa că, în lipsă de o idee mai bună, se hotărî că dormitorul lui avea să fie potrivit. Măcar acolo putea să fie singur.

Acesta, cel puțin, era planul.

Dar când păși în cameră, găsi o fată așezată pe patul lui. O roșcată minionă, al cărei chip se lumină la vederea lui.

Dintre toate lucrurile stranii care i se întâmplaseră lui Simon în ultimii doi ani, cel mai straniu trebuia să fie că acesta — fete frumoase așteptându-l nerăbdătoare în dormitorul lui — nu i se mai părea în mod special straniu.

— Clary, zise el în timp ce o cuprindea într-o îmbrățișare fermă.

Era tot ce trebuia să spună, deoarece așa stau lucrurile cu prietenii.

Ea știa exact când avea el cea mai mare nevoie să o vadă și cât de recunoscător și ușurat era — fără să trebuiască să rostească ceva.

Clary îi zâmbi și își vârî stela înapoi în buzunar. Portalul pe care îl crease încă licărea în peretele de piatră tocit, de departe cel mai strălucitor lucru din cameră.

— Surprins?

— Ai vrut să-mi arunci o ultimă privire înainte să devin numai mușchi și luptător cu demonii? o necăji Simon.

— Simon, tu știi că înălțarea nu înseamnă că vei fi mușcat de un păianjen radioactiv sau ceva de genul ăsta, nu?

— Așadar, îmi spui că nu voi putea să sar peste clădiri înalte dintr-o singură mișcare? Și nu voi căpăta un Batmobil? Îmi vreau banii înapoi!

— Pe bune, Simon, zău așa…

— Pe bune, Clary. Știu ce înseamnă înălțarea.

Cuvintele se așternură greoaie între ei și, ca întotdeauna,

Clary auzi ceea ce el nu spusese: că era un lucru prea important pentru a vorbi despre el la modul serios. Că glumitul era, deocamdată, tot ce putea face el mai bun.

— În plus, Lewis, aș zice că ești deja destul de musculos. Îi împunse cu degetul bicepșii, care, nu se putu el abține să nu remarce, erau foarte aproape de a se umfla. Încă puțin și va trebui să-ți cumperi haine noi, remarcă ea.

— Niciodată! exclamă el indignat și își netezi tricoul, care avea treisprezece găuri în bumbacul moale și pe care scria SUNT COSTUMAT ÎN mine ÎNSUMI cu litere aproape prea decolorate pentru a putea fi citite. Din… ăăă… din întâmplare, ai adus-o pe Isabelle cu tine? continuă el, încercând să-și ascundă speranța din glas.

Era greu de crezut că în urmă cu doi ani el venise la Academie în parte pentru a scăpa de Clary și de Isabelle, de felul în care ele se uitau la el ca și cum îl iubeau mai mult decât pe orice altcineva din lume — dar, de asemenea, ca și cum el le-ar fi înecat cățelușul în cadă. Ele iubiseră cealaltă versiune a lui, cea pe care el nu și-o mai putea aminti, și acea versiune le iubise pe ele. Nu se îndoia de asta; pur și simplu nu putuse să o simtă. Ele fuseseră niște străine pentru el. Străine înspăimântător de frumoase, care voiau ca el să fie cineva care nu era.

Îi dădea senzația altei vieți. Simon nu știa dacă avea să-și recapete vreodată toate amintirile — dar, cumva, în pofida acestui lucru, își regăsise drumul înapoi către Clary și Isabelle. Își găsise o prietenă foarte bună, pe care o percepea ca pe a doua jumătate a sa și care avea să fie într-o zi parabatai-ul lui. Și o găsise pe Isabelle Lightwood, un miracol în formă umană, care îi spunea „Te iubesc” ori de câte ori îl vedea și care, complet de neînțeles, părea să vorbească serios.

— Ea a vrut să vină, zise Clary, dar a trebuit să se ocupe de o chestie cu un elf escroc din Chinatown, ceva legat de niște găluște pentru supă și un tip cu cap de țap. Nu i-am pus prea multe întrebări și… Zâmbi cu înțeles spre Simon. Te-am pierdut la „găluște pentru supă”, nu-i așa?

Stomacul lui Simon chiorăi destul de tare drept răspuns.

— Ei bine, poate că putem să-ți luăm niște supă în drum, spuse Clary. Sau măcar două felii de pizza și un latte.

— Nu te juca cu mine, Fray!

În acele zile, Simon era ultrasensibil pe tema pizzei sau, mai bine zis, pe tema lipsei acesteia. Bănui că în orice zi începând de acum stomacul lui putea să-i cedeze în semn de protest.

— În drumul spre ce?

— O, am uitat să-ți explic… de asta mă aflu aici, Simon. Clary îl luă de mână. Am venit să te duc acasă.

Simon rămase pe trotuar, zgâindu-se la casa mamei sale, cu stomacul ghem. Călătoria prin portal îl facea întotdeauna să aibă oarecum senzația că putea să-și verse mațele, dar de data asta nu credea că putea să dea vina pe magia interdimensionala. Nu întru totul, cel puțin.

— Ești sigură ca e o idee bună? întrebă el. E târziu.

— E unsprezece seara, Simon, răspunse Clary. Știi că e încă trează. Și chiar dacă nu e, știi tu…

— Știu.

Mama lui ar fi vrut să-l vadă. La fel și sora lui, care, după spusele lui Clary, se afla acasă în acel weekend, deoarece cineva — de presupus o roșcată bine-intenționată care avea numărul de mobil al surorii lui — îi spusese că Simon avea să vină într-o scurtă vizită.

Se lăsă pe Clary pentru o clipă și, așa micuță cum era, ea îi susținu greutatea.

— Nu știu cum să fac asta, spuse el. Nu știu cum să-mi iau rămas-bun de la ele.

Mama lui Simon credea că el se afla la o școală militară. Se simțise vinovat pentru că o mințise, dar știuse că nu avea de ales; știa, mult prea bine, ce se întâmpla atunci când risca să-i spună mamei sale prea mult adevăr. Dar asta… asta era altceva. Îi era interzis de Legea vânătorilor de umbre să îi spună

despre înălțare, despre noua lui viață. Legea îi interzicea și să o mai contacteze după ce devenea vânător de umbre și, cu toate că nu era nimic care să prevadă că nu se putea afla acolo, în Brooklyn, să-și ia rămas-bun pentru totdeauna, Legea îi interzicea să îi explice de ce.

Sed lex, dura lex.

Legea e dură, dar e Lege.

Lex e nasoală, gândi Simon.

— Vrei să intru cu tine? îl întrebă Clary.

Ar fi vrut, mai mult decât orice — dar ceva îi spunea că acesta era unul dintre lucrurile pe care trebuia să le facă singur.

Simon clătină din cap.

— Dar îți mulțumesc. Pentru că m-ai adus aici, pentru că ai știut că-mi trebuia, pentru… Ei bine, pentru tot.

— Simon…

Clary părea să ezite, iar ea nu ezita niciodată.

— Ce e?

Ea oftă.

— Tot ce ți s-a întâmplat ție, Simon, tot…

Se opri, suficient cât el să se gândească bine la cât de mult cuprindea acel tot: să fie transformat într-un șobolan și apoi într-un vampir; să o găsească pe Isabelle; să salveze lumea de câteva ori, cel puțin așa i se spusese; să fie încuiat într-o cușcă și torturat de tot soiul de creaturi supranaturale; să omoare demoni; să privească în față un înger; să-și piardă amintirile; iar acum să stea în pragul singurului cămin pe care îl cunoscuse vreodată, pregătindu-se să-l lase în urmă pentru totdeauna.

— Nu pot să nu mă gândesc că totul e din cauza mea, zise Clary încetișor. Că eu sunt motivul. Și…

Opri înainte ca ea să meargă mai departe, deoarece nu putea suporta ca ea să creadă că trebuia să-i ceară iertare.

— Ai dreptate, zise el. Tu ești motivul. Pentru tot. Simon o

sărută delicat pe frunte. De-asta îți mulțumesc.

— Ești sigur că nu vrei să ți le încălzesc? îl întrebă mama lui în timp ce Simon își îndesa o altă lingură plină de macaroane ziti reci în gură.

— Mmffi Poftim? Nu, e bine.

Era mai mult decât bine. Erau roșii cu gust astringent și us turoi proaspăt și ardei iute și brânză cleioasă, și mai bune decât aveau dreptul să fie resturile de paste de la pizzeria din colț. Ave au gust de mâncare adevărată, ceea ce deja întrecea cu mult to t ce mâncase în ultimele luni. Dar nu era numai asta. Mâncarea l a pachet de la Giuseppi's reprezenta o tradiție pentru Simon și mama lui — după ce tatăl lui murise și sora lui plecase la școală, și pierduseră obiceiul de a mai lua masa zilnic unul cu celălalt. E ra mai ușor să ia ceva de mâncare ori de câte ori se gândeau la asta, plecând sau venind la apartament, mama lui încălzind cine le luate în fața televizorului, după ce se întorcea de la serviciu, S imon luând niște pbo[31] sau un sendviș în drumul lui spre repetițiile cu formația. Era, poate, mai ușor să nu fie nevoiți să facă față scaunelor goale de la masă în fiecare seară. Dar instauraseră o regulă: să mănânce împreună măcar într-o seară din săptămână, molfăind zgomotos spaghetele de la Giuseppi's și înmuind pâinea cu usturoi în sos picant.

Aceste resturi reci aveau gust de acasă, de familie, iar Simon detesta să se gândească la mama lui stând în apartamentul gol, săptămână de săptămână, mâncându-le singură.

Copiii trebuie să crească si sa plece, își spuse el în sinea lui. Nu facea nimic greșit; nu facea nimic ce nu îi era menit să facă.

Dar exista o parte din el care se întreba. Copiii trebuie să plece de acasă, poate. Dar nu pentru totdeauna. Nu așa.

— Sora ta a încercat să stea trează pentru tine, îi zise mama lui, dar se pare că nu a dormit o săptămână întreagă învățând pentru examene. A adormit pe canapea în jur de nouă.

— Poate c-ar trebui s-o trezim, sugeră Simon.

---

31 Supă vietnameză, simplă, de tăiței

Ea scutură din cap.

— Las-o pe biata fată să doarmă. O să vă vedeți dimineață.

El nu-i spusese de fapt mamei sale că rămânea peste noapte. Dar o lăsase să creadă asta, ceea ce presupunea că echivala cu același lucru: încă o minciună.

Ea se instală pe scaunul de lângă el și luă cu furculița niște zitu.

— Nu mă pârî dietei mele, șopti ea teatral, apoi vârî pastele în gură.

— Mamă, motivul pentru care mă aflu aici... Voiam să vorbesc ceva cu tine.

— Asta-i amuzant, de fapt, eu... Și eu voiam să vorbesc ceva cu tine.

— A, da? Grozav! Ăăă, tu prima.

Mama lui oftă.

— Ți-o mai amintești pe Ellen Klein? Profesoara ta de la școala de ebraică?

— Cum aș putea s-o uit? spuse Simon sec.

Doamna Klein fusese năpasta existenței lui din clasa a doua până la sfârșitul celei de-a cincea. În fiecare marți, după ore, duceau un război tăcut, asta pentru că, într-un nefericit incident pe terenul de joacă, Simon îi dislocase în mod accidental peruca și o trimisese în zbor într-un cuib de porumbei. Ea își petrecuse următorii trei ani hotărâtă să-i distrugă viața.

— Știi că era doar o doamnă în vârstă drăguță, care încerca să te facă să fii atent, spuse mama lui acum, zâmbind cu subînțeles.

— Doamnele în vârstă drăguțe nu-ți aruncă la gunoi cardurile Pokemon, replică Simon.

— Ba o fac atunci când le dai la schimb pentru vin de împărtășanie în fundul altarului, spuse ea.

— N-am făcut niciodată așa ceva!

— O mamă știe întotdeauna, Simon.

— Bine. În regulă. Dar era un Mew foarte rar. Singurul Pokemon care...

— În fine. Fiica lui Ellen Klein tocmai s-a căsătorit cu prietena ei, o femeie minunată, o să-ți placă, tuturor ne place. Dar...

Simon își dădu ochii peste cap.

— Dar lasă-ma să ghicesc doamna Klein e o homofobă înrăita.

— Nu, nu e vorba de asta... prietena e catolică. Ellen a făcut o criză, a refuzat să se ducă la nuntă, iar acum se îmbracă în haine cernite și le spune tuturor că fiica ei ar putea fi la fel de bine moartă.

Simon deschise gura să jubileze despre cum avusese el dreptate mereu, că doamna Klein era într-adevăr o scorpie oribilă, însă mama lui ridica un deget pentru a-l opri.

Se pare că o mama știe întotdeauna.

— Da, da, e oribil, dar nu-ți spun asta ca tu sa te simți răzbunat. Îți spun... își împleti degetele, tulburata brusc. Am avut cel mai ciudat sentiment când am auzit povestea, Simon, ca și cum aș fi știut că avea să o regrete... deoarece eu o regretam. Nu e ciudat? Lăsa sa-i scape un chicotit agitat, dar în el nu era pic de umor. Să te simți vinovat pentru ceva ce n-ai făcut? N-aș putea să spun de ce, Simon, dar am senzația că te-am trădat într-un mod îngrozitor, pe care nu pot să mi-l amintesc.

— Firește că n-ai facut-o, mamă. Asta e ridicol.

— Bineînțeles că e ridicol N-aș face-o niciodată. Un părinte ar trebui să aibă o tutnre riecfflridirirfnata pentru copilul său.

Ochii îii erau umezi de la lacrimile nevarsate.

— Știi că așa te iubesc eu, Simen, nu-i așa? Necondiționat?

— Firește q. Asta.

O spuse de parcă vorbea serios — chiar vorbea serios.

Dar, desigur, era o altă minciună. Deoarece, în cealaltă viață, cea care le fusese ștearsă din mințile amândurora, ea îl trădase. El îi spusese adevărul, că fusese prefăcut în vampir, iar ea îl alungase din casă. Îi spusese că nu mai era fiul ei. Că fiul ei era mort. Dovedise, pentru amândoi, condițiile iubirii ei.

Simon nu-și putea aminti întâmplarea, dar, la un anumit nivel, mai profund decât gândirea conștientă, își amintea senzația — durerea, trădarea, pierderea. Nu îi trecuse niciodată prin minte că și ea și-ar putea aminti.

— Asta e o prostie. Își șterse o lacrimă și se adună. Nu știu de ce devin atât de sentimentală în privința asta. Eu doar... aveam senzația că trebuia să-ți spun asta, și apoi tu ai apărut aici ca și când ar fi fost menit să fie, și...

— Mamă!

Simon o trase pe mama lui din scaun și o îmbrățișă cu putere. Brusc, lui i se păru că e tare mică și se gândi cât de mult muncise în toți acei ani pentru a-l proteja, și cum avea el să facă orice pentru a o proteja la rândul lui. Acum era o altă persoană față de cel care fusese cu doi ani în urmă, un Simon diferit de cel care îi mărturisise adevărul mamei sale și fusese dat afară din casă — poate că și mama lui era diferită. Poate că făcând acea alegere o dată era suficient pentru a garanta că ea nu o va mai face iar; poate că era timpul să înceteze să o mai învinovățească pentru această trădare pe care niciunul dintre ei nu prea și-o mai amintea.

— Mamă, știu. Și eu te iubesc.

Atunci ea se desprinse din îmbrățișare, suficient cât să-i întâlnească privirea.

— Dar tu? Ce-aveai să-mi spui?

O, nu mare lucru, tocmai sunt pe cale sa mă alătur unui cult supranatural de luptători contra demonilor; care mi-au interzis să te mai văd vreodată, te iubesc.

Nu prea părea să sune cum trebuie.

— Am să-ți spun dimineață, zise el. Arăți epuizată.

Ea zâmbi, cu epuizarea întipărită pe chip.

— Dimineață, repetă ea. Bine ai venit acasă, Simon!

— Mulțumesc, mamă, răspunse el și reuși, în mod miraculos, să o facă fără să i se gâtuie glasul.

Așteptă ca ea să dispară dincolo de ușa de la dormitorul ei, așteptă ca sforăiturile ei ușoare să înceapă să se audă. Apoi mâzgăli un bilet, cerându-i scuze pentru că trebuise să plece atât de intempestiv. Fără să-și ia rămas-bun.

Și sora lui sforăia — cu toate că, la fel ca mama lor, nega asta. Putea, dacă păstra o liniște absolută, să o audă până în bucătărie. Ar fi putut să o trezească, dacă ar fi vrut, și ar fi putut, probabil, să-i spună chiar și adevărul sau o versiune a lui. Putea să aibă încredere în Rebecca — nu doar că avea să-i păstreze secretele, ci să le și înțeleagă. Ar fi putut să facă lucrul pentru care venise aici, ceea ce trebuia să facă, să îi spună la revedere și că ea va trebui să o iubească și să o protejeze pe mama lor pentru amândoi.

— Nu.

Vorbise încet, dar cuvântul păru să reverbereze în bucătăria goală.

Legea era dură, dar avea și portițe de scăpare. Nu-l învățase Clary asta? Existau vânători de umbre care găseau o modalitate de a-i păstra în viețile lor pe mundanii pe care îi iubeau — Simon însuși era dovada. Poate că acesta era motivul pentru care Clary îl adusese acolo în această seară — nu ca să-și ia rămas-bun, ci ca să-și dea seama că nu putea. Că nu voia.

Asta nu e pentru totdeauna, le promise el mamei și surorii lui în timp ce se strecura pe ușă afară. Se gândi că nu era o dovadă de lașitate să plece fără să spună nimic. Era o promisiune tăcută — că nu acesta era sfârșitul. Că avea să găsească el o cale. Și, în ciuda faptului că nu era nimeni care să-i aprecieze accentul fără cusur a la Schwarzenegger, jură cu voce tare:

— Am să mă întorc.

Clary îi spusese să o sune când era gata să pornească înapoi spre Academie, însă el încă nu era gata. Era ciudat: într-o altă zi, nu ar fi existat nimic care să-l împiedice să se întoarcă la

New York pentru totdeauna. După înălțare, avea să fie vânător de umbre pe bune. Gata cu școala, gata cu misiunile de pregătire, gata cu lungile nopți și zile petrecute în Idris fără cafeaua de dimineață. Nu prea se gândise la ce avea să facă în continuare, dar știa că voia să se întoarcă acasă în oraș și să stea la Institut, cel puțin o vreme. Nu exista niciun motiv pentru care să-i fie dor de New York când era atât de aproape de a se întoarce pentru totdeauna.

Exceptând faptul că nu era prea sigur cine urma să fie când avea să se întoarcă. Atunci când avea să se înalțe. Dacă avea să se înalțe, în cazul în care nu se întâmpla nimic îngrozitor în timp ce bea din Pocalul Mortal.

De fapt, ce însemna să devii vânător de umbre? Avea să fie mai puternic și mai iute, măcar atâta știa și el. Avea să fie capabil să suporte runele pe pielea sa, să vadă dincolo de farmece fără ajutorul unui magician. Știa o mulțime despre ce avea să poată să facă — dar nu știa nimic despre cum avea să i se pară. Despre cine urma să fie când devenea vânător de umbre. Nu era vorba că o înghițitură dintr-un pocal magic avea să-l transforme pe loc într-un snob egoist, nefiresc de chipeș, nebunesc de nechibzuit ca… în fine, ca aproape toți vânătorii de umbre pe care îi cunoștea și îi iubea. Nici nu se aștepta ca transformarea în vânător de umbre să-l facă automat să desconsidere D&D, Star Trek și toată tehnologia și cultura pop inventate după secolul al nouăsprezecelea. Dar cine putea ști?

Și nu era numai derutanta transformare din ființă umană în înger-războinic. I se garantase că, după toate probabilitățile, dacă supraviețuia înălțării, avea să-și recapete toate amintirile. Toate acele amintiri ale originalului Simon, ale „adevăratului” Simon, cel despre care se străduise din răsputeri să-i convingă pe oameni că dispăruse pentru vecie, avea să se întoarcă în mintea lui, inundându-i-o. Bănuia că asta trebuia să-l facă fericit, dar Simon descoperi că ar fi preferat ca mintea lui să rămână așa cum era acum. Ce se întâmpla dacă acel Simon — cel care salvase lumea, cel de care se îndrăgostise Isabelle prima dată — nu avea să-l placă cine știe ce pe acest Simon care devenise? Ce se întâmpla dacă bea din Pocal și se pierdea din nou pe sine?

Asta îi dădea dureri de cap, să se pună în pielea atâtor

oameni diferiți.

Voia o ultimă noapte în oraș în calitate doar de Simon Lewis, un mundan miop, iubitor de manga.

De asemenea, voia niște găluște de supă.

Simon cutreieră Flatbush, absorbind zgomotele familiare ale New Yorkului nocturn, sirene și percutoare și claxoane agresive, laolaltă cu sunetele ceva mai puțin familiare ale ogarilor din neamul spiritelor naturii, ascunși de iluzii magice, care lătrau la porumbei. Traversă Podul Manhattan, cu metalul zăngănind sub picioarele lui în timp ce metroul trecea mugind pe dedesubt, cu luminile din Financial District strălucind prin ceață. Chiar înainte să afle despre existența demonilor și a repudiaților, gândi Simon, știuse dintotdeauna că New Yorkul era plin de magie. Poate că acesta era motivul pentru care îi fusese atât de ușor să accepte adevărul despre Lumea Umbrelor: în orașul lui, orice era posibil.

În mod convenabil, podul îl purtă în inima Chinatown-ului. În timp ce intra grăbit în dugheana lui preferată și devora o porție de găluște, gândurile lui Simon se îndreptară spre Isabelle, întrebându-se dacă ea se afla pe aproape, șfichiuindu-i pe răufăcători cu biciul ei din electrum. Asta îl zăpăci — dacă se gândea mai bine, practic ieșea cu o supereroină.

Firește, problema când ieșeai cu o supereroină era că nu puteai să îi ceri să ia o pauză de la salvatul lumii doar pentru că tu aveai chef pentru o întâlnire de ultim moment. Așa că Simon continuă să meargă, absorbind ritmul orașului de la miezul nopții, lăsându-și mintea să hoinărească la fel de lipsită de țintă ca și picioarele sale. Cel puțin, credea că hoinărea fără țintă, până ce se trezi într-un cvartal familiar de pe Avenue D, trecând pe lângă o bodegă unde laptele era mereu acru, dar tipul din spatele tejghelei obișnuia să-ți dea mereu cafea gratis cu gogoașa de dimineață, dacă știai să ceri.

Stai, de unde știu eu asta? gândi Simon. Răspunsul îi veni imediat după întrebare. Știa, deoarece, în vreo altă viață uitată, locuise acolo. El și Jordan Kyle împărțiseră un apartament în clădirea dărăpănată din cărămidă de la colț. Un vampir și un vârcolac împreună — suna ca începutul unei glume proaste, însă

gluma proastă era că Simon uitase, practic, că se întâmplase vreodată.

Și Jordan era mort.

Îl izbi acum aproape la fel cum o făcuse când o auzise prima dată: Jordan era mort. Și nu doar Jordan. Raphael era mort. Max, fratele lui Isabelle, era mort. Sebastian, fratele lui Clary, era mort. Sora lui Julie. Bunicul, tatăl și fratele lui Beatriz, tatăl lui Julian Blackthom. Părinții Emmei Carstairs — morți cu toții, iar ei erau doar cei despre care i se spusese lui Simon. Câți alți oameni la care el ținuse, sau oameni la care țineau oamenii pe care el îi iubea, fuseseră pierduți în vreun război al vânătorilor de umbre? El era încă un adolescent — nu trebuia să știe atât de mulți care muriseră.

Și eu, gândi subit. Nu te uita pe acela.

Deoarece era adevărat, nu? Înainte de viața ca vampir, existase moarte. Rece, lipsită de sânge și subpământeană.

Apoi, mai târziu, fusese uitarea, iar asta era tot un fel de moarte.

Simon nu era nici măcar vânător de umbre încă, și deja viața îi luase atâtea!

— Simon! M-am gândit eu că s-ar putea să te găsesc aici.

Simon se întoarse și i se reaminti că pentru toate acele pierderi existaseră și unele câștiguri semnificative.

— Isabelle, rosti el în șoaptă, și apoi, o vreme, buzele lui fura prea ocupate ca sa mai vorbească.

Se întoarseră în apartamentul lui Magnus și Alex. Cuplul își dusese bebelușul în vacanță în Bali, ceea ce însemna că puteau să aibă apartamentul doar pentru ei.

— Ești sigură că e în regulă să fim aici? întrebă Simon, privind agitat în jurul lui prin apartament.

Ultima dată când îl văzuse, etosul decorativ fusese în part

e Studio 54[32], în parte bordello[33]: o mulțime de globuri de discotecă, draperii din catifea și câteva oglinzi scandalos plasate. Acum sufrageria arăta de parcă un magazin Babies că vomase acolo — pături și scutece și carusele de pat și iepurași de pluș oriunde te uitai.

Lui încă nu-i venea să creadă că Magnus Bane era tatăl cuiva.

— Sunt sigură, zise Isabelle, scoțându-și rochia dintr-o singură mișcare lină pentru a lăsa la vedere întinderile nesfârșite de piele netedă albă care se aflau dedesubt. Dar dacă vrei să plecăm…

— Nu, zise Simon, luptându-se să-și recapete suflul îndeajuns cât să poată vorbi. Categoric. Nu. Aici e bine. Foarte bine.

— În regulă, atunci.

Isabelle mătură cu mâna o familie de pisoi din pluș de pe canapea, apoi se întinse ca o felină foarte satisfăcută și periculoasă. Se uită în mod explicit la tricoul lui Simon, care încă era pe el.

— În regulă, atunci.

Simon stătea în picioare lângă ea, neștiind sigur ce să facă mai departe.

— Simon!

— Da?

— Ma uit dinadins la tricoul tău.

— Îhî.

— Care încă e pe tine.

— O! Corect.

Se ocupă de aced aspect. Se lăsă alături de ea pe

---

32 Fost club de noapte, actualmente teatru în Broadway, situat pe West 54th Street în Manhattan, New York City. Clădirea, inițial construită drept Gallo Opera House, s-a deschis în 1927, după care şi-a schimbat numele de câteva ori

33 Bordel

canapea.

— Simon!

— Da? O! Corect. Simon se apleca spre ea și o trase mai aproape pentru un sărut, în voia căruia ea se lăsă circa treizeci de secunde înainte să se desprindă. Ce e în neregula? o întrebă.

— Tu să-mi spui, răspunse ea. Eu, iubita ta incredibil de sexy, pe care tu nu ajungi niciodată să o veri, mă prosternez în fata ta, pe jumătate dezbrăcata, iar tu pari să preferi să te uiți un mcid de baseball.

— Detest baseballul.

Isabelle se ridică în capul oaselor — cu toate că, din fericire, nu se îmbrăcă la loc. Nu încă.

— Știi că mie poți să-mi spui orice, da?

Simon dădu aprobator din cap.

— Așadar, dacă, ipotetic vorbind, te simți puțin agitat în legătură cu toată chestia cu înălțarea de mâine, și nu știi daca vrei să mergi până la capăt, poți să vorbești cu mine despre asta.

— Ipotetic vorbind, repetă Simon.

— Alege un subiect la întâmplare, propuse Isabelle. Am putea vorbi și despre Avatar: Ultima rachetă a amdui, dacă vrei.

— E Ultimul războinic al aerului, o corectă Simon, suprimându-și un rânjet, și te iubesc chiar dacă n-ai habar de chestiile tocilărești.

— Și eu te iubesc, chiar daca ești mundan, zise ea. Chiar daca rămâi mundan. Știi asta, da?

— Eu…

Ei îi venea ușor să o spună, iar el gândi că probabil și vorbea serios. Dar asta nu facea sa fie adevărat.

— Crezi că ai să mă iubești? Pe bune?

Isabelle expiră sub forma unui pufăit enervat.

— Simon Lewis, uiți că erai mundan și atunci când te-am sărutat prima oară? Un mundan mai curând sfrijit» cu un simț al

modei cumplit, ar trebui să precizez. Și apoi ai fost vampir, iar eu am început să ies cu tine. Apoi ai fost mundan din nou, dar de data asta cu o afurisită de amnezie. Și totuși, în mod inexplicabil, m-am îndrăgostit din nou de tine. Ce te-ar putea face să crezi că mai am standarde când vine vorba de tine?

— Aăă, mulțumesc, cred?

— „Mulțumesc” este răspunsul corect. Și, de asemenea, „Și eu te iubesc, Isabelle, și te-aș iubi și dacă ți-ai pierde memoria sau ți-ai lăsa mustață sau ceva de genul ăsta.”

— Păi, evident. Simon o trase de bărbie. Deși aș stabili o limita la barbă.

— Se înțelege de la sine. Apoi, ea păru din nou serioasă. Mă crezi, nu? Nu se poate să faci asta pentru mine.

— Nu o fac pentru tine, precizează Simon, și asta era adevărat.

Se prea poate ca el sa se fi dus la Academie, în parte, din cauza lui Isabelle — dar rămăsese pentru el. Când avea să se înalțe, nu avea sa fie pentru că simțea nevoia să-i dovedească ei ceva.

— Însă... daca aș bate în retragere, ceea ce n-aș face niciodată, dar dacă aș bate în retragere nu m-ar face asta să fiu un laș? Ai ieși cu un mundan, poate. Dar te cunosc, Izzy. Nu ai putea ieși cu un laș.

— Iar tu, Simon Lewis, nu ai putea să fii un laș. Nici măcar dacă ai încerca. Nu e lașitate sa faci o alegere privind felul în care ai vrea sa fie viața ta. Să alegi ce e bine pentru tine, poate că ăsta este cel mai curajos lucru pe care poți să-l faci. Dacă alegi sa fii vânător de umbre, te voi iubi pentru asta. Dar dacă alegi să rămâi un mundan, te voi iubi și pentru asta.

— Dar dacă aș alege pur și simplu să nu beau din Pocalul Mortal deoarece mi-e teamă că mă va omorî? întrebă Simon.

Era o ușurare sa o spună cu voce tare în cele din urmă.

— Dacă n-ar avea nimic de-a face cu felul în care vreau să-mi petrec restul vieții? Dacă e vorba doar că sunt speriat?

— Ei bine, atunci ești un idiot. Deoarece Pocalul Mortal nu

ar putea să-ți facă niciodată vreun rău. Va ști ceea ce eu deja știu, și anume că ai fi un vânător de umbre grozav. Sângele îngerului n-ar putea niciodată să-ți facă vreun rău, spuse ea, cu o privire intensă.

— Chiar crezi asta?

— Chiar cred.

— Așadar, faptul că suntem aici, și tu ești, știi tu…

— Parțial dezbrăcată și întrebându-mă de ce mai facem conversație?

— … nu are nimic de-a face cu faptul că tu crezi că asta ar putea să fie ultima noastră noapte petrecută împreună?

Asta îi aduse un alt oftat exasperat.

— Simon, știi de câte ori am fost aproape sigură că unul dintre noi nu avea să supraviețuiască în următoarele douăzeci și patru de ore?

— Ăăă, de mai multe ori?

— De mai multe ori, confirmă ea. Și în niciuna dintre aceste ocazii n-am făcut vreodată vreun soi de sex disperat, neliniștit, de rămas-bun.

— Stai… n-am făcut?

În ultimele luni, Simon și Isabelle deveniseră foarte apropiați. Mai apropiați, gândi el, decât fuseseră înainte, nu că el își putea aminti. Cel puțin la nivel de conversație. Cât despre alt gen de apropiere — discuțiile la telefon și scrisorile pe care și le scriau unul altuia nu prea puteau duce la pierderea virginității.

Apoi exista faptul chinuitor că Simon nu era sigur că încă mai avea o virginitate de pierdut.

În tot acest timp fusese prea rușinat să întrebe.

— Glumești? îl întrebă Isabelle.

Simon simțea că îi ard obrajii.

— Nu glumești!

— Te rog, nu fi supărată, îi ceru Simon.

Isabelle izbucni în râs.

— Nu sunt supărată. Dacă am fi făcut sex și tu ai fi uitat — ceea ce, apropo, te asigur că n-ar fi posibil, cu sau fără amnezia demonică —, poate că aș fi supărată.

— Așadar, noi niciodată…?

— Niciodată, îi confirmă Isabelle. Știu că nu-ți amintești, dar lucrurile au fost puțin cam agitate pe aici, cu războiul și cu toți oamenii care încercau să ne omoare și tot tacâmul. Și, cum am spus, nu cred în „sexul de ramas-bun”.

Simon avu senzația că întreaga noapte — posibil cea mai importantă noapte din scurta și trista lui viață lipsită de experiență — atârna în balanță, și îi era foarte teamă să nu spună ceva greșit.

— Deci, ăăă, în ce fel de sex crezi?

— Cred c-ar trebui să fie un început pentru ceva, zise Isabelle. Cum ar fi, să zicem, ipotetic vorbind, dacă întreaga ta viață se va schimba mâine, dacă va fi prima ta zi din restul vieții tale, aș vrea să fac parte din asta.

— Din restul vieții mele.

— Da.

— Ipotetic vorbind.

— Ipotetic vorbind.

Atunci ea îi scoase ochelarii și îl sărută cu putere pe buze, apoi foarte delicat pe gât. Exact acolo unde un vampir și-ar înfige colții, gândi o parte din el. Cea mai mare parte din el, totuși, gândea: Asta e pe cale să se întâmple.

Asta e pe cale să se întâmple în noaptea asta.

— De asemenea, și cel mai mult, cred în a o face deoarece vreau s-o fac, adăugă Isabelle deschis. Ca orice altceva. Și vreau. Presupunând că vrei și tu.

— Habar n-ai cât de mult, spuse Simon cu sinceritate și îi mulțumi Domnului ca sângele de vânător de umbre nu conferea telepatie. Ar trebui doar să te previn, eu nu, vreau să spun, eu n-am, adică, asta ar fi prima oară când eu, așa că…

— Te vei descurca fără nicio problemă. Îl sărută din nou pe gât, apoi pe piept. Îți promit.

Simon se gândi la toate oportunitățile de a fi umilit acolo, la faptul că nu avea nici cea mai vagă idee ce facea, și cum, de obicei, când nu avea habar ce face, o dădea în bară. Să călărească un cal, să mânuiască o sabie, să sară dintr-un copac — toate aceste lucruri, continuau oamenii să-i spună, aveau să-i vina firesc, dar de regulă veneau cu hârtoape, vânătăi și, nu numai o dată, cu o față plină de balegă.

Dar nu încercase niciunul dintre acele lucruri cu Isabelle alături de el. Sau în brațele lui.

După cum se dovedi, asta schimba cu totul situația.

— Bună dimineața! cântă Simon, ieșind din portal în dormitorul lui de la Academie — exact la timp pentru a o prinde pe Julie ieșind pe ușă.

— Aăa, bună dimineața, mormăi George, vârât sub pături. Nu eram sigur că ai să te întorci.

— Am văzut-o cumva…?

— Un gentleman nu divulgă niciodată o legătură amoroasă, răspunse George rânjind. Apropo, ar trebui să te întreb unde ai fost toată noaptea?

— N-ar trebui, zise Simon cu fermitate.

În timp ce traversa încăperea, ducându-se spre dulap să caute ceva curat de îmbrăcat, se străduia din răsputeri să nu lase să i se vadă zâmbetul caraghios, visător, plin de dor, de pe chip.

— Ești voios, zise George acuzator.

— Ba nu.

— Și fredonai, adăuga George.

— Firește că nu.

— Ar fi un moment potrivit să-ți spun că Jon Cartwright al XXXV-lea se pare că și-a făcut nevoile în sertarul tău cu tricouri?

Însă în acea dimineață nimic nu putea să-l descumpănească. Nu și când încă mai simțea umbra atingerii lui Isabelle. Pielea îi zumzăia. Își simțea buzele umflate. Își simțea

inima plină.

— Pot să-mi iau oricând tricouri noi, spuse Simon cu voioșie.

Se gândi că de acum înainte putea să spună orice cu voioșie.

— Cred că locul ăsta ce-a scos din minți oficial, constată George, apoi oftă, părând el însuși puțin deznădăjduit. Știi, chiar îmi va fi dor de locul ăsta.

— Doar n-ai de gând să plângi din nou, nu? Cred că mai putem găsi niște mucegai mucilaginos simțitor care crește în fundul sertarului meu cu șosete, dacă vrei să plângi cu adevărat.

— Oare atunci când urmează să fii transformat într-o mașină de luptă supraomenească semi-îngerească trebuie să porți șosete? cugetă George.

— Nu cu sandale, răspunse Simon prompt. Nu ieșise cu Isabelle în toate acele luni fără să învețe câte ceva despre încălțămintea adecvată. Niciodată cu sandale.

Se îmbrăcară pentru ceremonie — alegând, după ceva deliberări, ținutele cele mai tipic-Simon și tipic-George, Ceea ce însemna, pentru George, jeanși și un tricou cu dungi și mâneci lungi; pentru Simon, un tricou decolorat pe care și-l făcuse când formația se numea Gașca de la Moartea Porcușorului de Guineea. (Acesta, din fericire, zăcuse pe podea o săptămână, așa că era lipsit de rahat de șobolan.) Apoi, fără prea multă vorbă, începură să-și împacheteze lucrurile. Academia nu era cine știe ce loc grozav pentru festivități — ceea ce era probabil un lucru bun, medita Simon, de vreme ce, la ultima petrecere a întregii școli, imul din anul întâi dăduse un rateu cu o săgeată aprinsă trasă cu arbaleta și, din greșeala, dăduse foc acoperișului. Nu exista nicio ceremonie de absolvire, nu se faceau poze cu părinții mândri, nu existau anuare în care să se semneze și nici toci de absolvent care să fie aruncate în sus. Doar ritualul înălțării, orice ar fi însemnat el, și cu asta, basta. Sfârșitul Academiei; începutul restului vieților lor.

— Nu e ca și cum nu ne vom mai vedea niciodată, spuse George deodată, pe un ton ce sugera că exact asta îl îngrijora.

Simon se întorcea la New York, iar George se ducea la Institutul din Londra, unde, spuneau ei, un Lovelace era întotdeauna bine-venit. Dar ce era un ocean distanță când puteai să te deplasezi prin intermediul unui portal? Sau măcar să trimiți un e-mail?

— Bineînțeles că nu, răspunse Simon.

— Dar nu va mai fi la fel, remarcă George.

— Nu, bănuiesc că nu.

George își ocupă timpul băgând cu grijă șosetele într-un compartiment al valizei, ceea ce lui Simon i se păru alarmant, de vreme ce era prima data în doi ani când George facea ceva cu grijă.

— Știi că tu ești cel mai bun prieten al meu, spuse George fără să-și ridice privirea. Apoi, rapid, ca și când voia să-l împiedice să îl contrazică, adăugă: Nu-ți face griji, știu că eu nu sunt prietenul tău cel mai bun, Si. Tu o ai pe Clary. Și pe Isabelle. Și pe amicul din formație. Am priceput. M-am gândit doar c-ar trebui să știi.

La un anumit nivel, Simon o știuse deja. Niciodată nu se sinchisise să se gândească prea mult la asta — nu se gândea prea mult la George, punct, întrucât asta era frumusețea lui George. Simon nu era niciodată nevoit să se gândească la el, să descifreze ce avea să facă sau cum avea să reacționeze. El era doar prietenul constant și de nădejde, George, mereu plin de veselie și nerăbdător să o răspândească în jur. Acum, Simon chiar se gândea la el, la cât de bine îl cunoștea George și viceversa — nu doar în lucrurile importante: temerile lor din toiul nopții legate de alungarea lor din Academie, fixația nefericită a lui Simon pentru Isabelle, fixația lui George chiar și mai nefericita, ba chiar și mai șovăielnica, pentru cele mai multe fete cu care își încrucișa drumurile. Se cunoșteau unul pe altul și când venea vorba de lucruri mai mărunte — că George era alergic la nucile de caju, că Simon era alergic la temele la Latină, că George avea o frică paralizantă de păsări mari —, și, cumva, asta părea să conteze și mai mult. În cursul ultimilor doi ani, ei dezvoltaseră o stenografie de colegi de cameră, un fel de limbaj tăcut. Nu chiar ca un parabatai, gândi Simon, și nu chiar

ca cel mai bun prieten. Dar nici ceva mai puțin iz atât Nu ceva ce el voia vreodată să lase în urma lui pentru totdeauna.

— Ai dreptate, George. Chiar am mai mult decât suficienți prieteni buni.

Lui George îi căzu fața, atât de vag, încât numai cineva care îl cunoștea la fel de bine ca Simon ar fi observat.

— Dar există ceva ce n-am avut niciodată, adăugă Simon. Cel puțin până acum.

— Ce anume?

— Un frate.

Cuvântul părea potrivit. Nu un om pe care îl alegeai — un om pe care soarta ți-l atribuia, un om care, în orice alte împrejurări, nici măcar nu te-ar fi băgat în seamă, și nici tu pe el. Un om pentru care ți-ai fi dat viața și pentru care ai fi ucis fără să stai pe gânduri, deoarece facea parte din familie. Judecând după zâmbetul radios al lui George, cuvântul păruse potrivit și pentru el.

— Acum ne îmbrățișăm sau ceva? întrebă George.

— Cred că asta e inevitabil.

Sala Consiliului era intimidant de frumoasă, lumina dimineții prefirându-se înăuntru pe fereastra din tavanul înalt și boltit. Lui Simon îi amintea de picturile pe care le văzuse cu Panteonul, însă acest loc îți dădea senzația că era mai antic și decât Roma antică. Părea atemporal.

Elevii Academiei stăteau adunați în mici grupuri, toți prea agitați și zăpăciți pentru a face altceva decât să comenteze afabil despre vreme. (Care era, după cum cădeau întotdeauna de acord locuitorii, perfectă.) Marisol îi oferi lui Simen un zâmbet strălucitor și o încuviințare din cap atunci când îl văzu intrând în încăpere, ca și cum ar ft zis: Niciodată nu m-am îndoit dc Hm… aproape.

Simon și George sosiră ultimii, și la scurt timp după ce ajunseră, își ocupară toți locurile pentru ceremonie. Cei șapte mundani erau așezați în ordine alfabetică în fața încăperii. Trebuiau să fie zece, dar se părea că Sunil nu era singurul care

se răzgândise în ultima clipă. Leilana Jay, o fată foarte înaltă și foarte palidă din Memphis, și Boris Kashkoff, un est-european cu mușchi ca funiile și rumen în obraji, plecaseră pe furiș la un moment dat în timpul nopții. Nimeni nu vorbea de ei, nici profesorii, nici elevii. Era ca și cum nici nu ar fi existat, gândi Simon — și apoi și-i imagină pe Sunil, pe Leilana și pe Boris undeva în lume, trăind singuri, doar cu tot ce știau ei despre Lumea Umbrelor, conștienți de existența răului, dar fara voința sau abilitatea de a lupta împotriva lui.

Există mai multe feluri de a lupta cu răul m această lume, gândi Simon, și în mintea lui era vocea lui Clary, și a lui Isabelle, și a mamei sale, și propria lui voce. Nu face asta fiindcă tu crezi că trebuie s-o faci. Fă-o pentru că tu vrei.

Numai dacă tu vrei.

Elevii vânători de umbre ai Academiei — Simon nu se mai gândea la ei ca fiind „elite”, la fel cum nu se mai gândea la el și la ceilalți mundani ca fiind „scursuri" — erau așezați în primele două rânduri din public. Elevii nu mai erau doua grupuri distincte; erau un sigur corp. O unitate. Până și Jon Cartwright părea mândru de mundanii din partea din fața a încăperii și chiar puțin emoționat pentru ei — iar când Simon îl surprinse încrucișându-și privirea cu Marisol și ducându-și două degete la buze și apoi la piept, i se păru aproape normal. (Sau, cel puțin, nu o crima absoluta contra naturii, ceea ce constituia un început.) în public nu se aflau membri ai familiilor — acei tnundani care locuiau cu rudele (și aceștia erau deprimant de puțini) își tăiasera, firește, legăturile. Părinții lui George, care erau vânători de umbre prin naștere, dacă nu prin alegere, ar fi putut să participe, dar el le ceruse să n-o facă. „în caz că explodez, amice”, i se confesase el lui Simon. „Nu mă înțelege greșit, cei din familia Lovelace sunt oameni rezistenți, dar nu cred că le-ar plăcea să vadă un George lichefiat.”

Cu toate acestea, încăperea era aproape plină. După decenii întregi, aceasta era prima clasă de mundani de la Academie care să se înalțe și mai mulți vânători de umbre voiseră să vadă cu ochii lor. Cei mai mulți dintre ei îi erau necunoscuți lui Simon, însă nu toți. Înghesuiți în spatele rândurilor de elevi erau Clary, Jace și Isabelle, Magnus și Alec —

care făcuseră o întoarcere-surpriză din Bali cu această ocazie —, împreună cu bebelușul albastru, care se vânzolea. Toți — chiar și bebelușul — își ațintea privirea asupra lui Simon, ca și când puteau să-l treacă prin înălțare numai prin simpla putere a voinței lor.

Asta, își dădu Simon seama, era ceea ce însemna înălțarea. Asta însemna să fie vânător de umbre. Nu doar să-și riște viața, nu doar să deseneze rune și să lupte cu demonii și să salveze lumea din când în când Nu numai să se alăture Conclavului și să fie de acord să-i urmeze legile draconice. Însemna să se alăture prietenilor săi. Însemna să facă parte din ceva mai important decât el însuși, ceva pe cât de minunat, pe atât de înspăimântător. Da, viața lui era mult mai puțin sigură decât fusese cu doi ani în urmă — dar era și mult mai împlinită. Asemenea Sălii Consiliului, era plină cu toți oamenii pe care îi iubea, cu oamenii care îl iubeau.

Pe care aproape că puteai să-i numești familie.

Și apoi începu.

Unul câte unul, mundanii erau poftiți pe podium, unde profesorii lor stăteau într-un șir mohorât, așteptând să dea mâna cu ei și să le ureze succes.

Unul câte unul, mundanii se apropiau de cercurile duble trasate pe podium și îngenuncheau în centrul lor, înconjurați de rune. Doi Frați Tăcuți stăteau alături, în picioare, în caz că ceva nu mergea cum trebuie. De fiecare dată când un mundan lua poziție, ei se aplecau deasupra runelor și crestau una nouă pentru a simboliza numele acelui elev. Apoi se întorceau din nou la marginea podiumului, nemișcați ca statuile în robele lor de culoarea pergamentului, privind. Așteptând.

Simon aștepta și el în timp ce, unul câte unul, prietenii lui duceau la buze Pocalul Mortal. În timp ce o sclipire orbitoare de lumină albastră îi cuprindea, apoi pălea.

Unul câte unul.

Gen Almodovar. Thomas Daltrey. Marisol Gaiza.

Fiecare elev bău.

Toți elevii supraviețuiră.

Așteptarea era interminabilă.

Exceptând faptul că atunci când Consulul îi strigă numele, i se păru a fi prea curând.

Picioarele lui Simon erau ca niște blocuri de beton. Se forță să înainteze spre podium, pas cu pas, cu inima pulsându-i ca un megafon care propaga sunetele joase la distanță, facându-l să tremure din tot corpul. Profesorii îi strânseră mâna, chiar și Delaney Scarsbury, care murmură:

— Am știut întotdeauna că erai făcut pentru asta, Lewis.

O minciună sfruntată. Catarina Loss îi apucă strâns mâna și îl trase mai aproape, părul ei alb strălucitor atingându-i umărul în timp ce buzele îi atinseră urechea:

— Termină ce ai început, Diurnule. Ai puterea să-i schimbi pe acești oameni în bine. Nu o irosi.

Asemenea celor mai multe lucruri pe care Catrina i le spusese, nu prea avea sens, dar o parte din el, totuși, înțelegea pe deplin.

Simon îngenunche în centrul cercurilor și își reaminti să respire.

Consulul stătea în picioare lângă el, cu roba ei roșie tradițională măturând podeaua. El nu-și lua ochii de la rune, însă o simțea pe Clary susținându-l; auzea ecoul râsului lui George; simțea urma atingerii calde a lui Izzy pe pielea lui. În centrul acelor cercuri, înconjurat de rune, așteptând sângele celui divin să-i curgă prin vene și să-l schimbe într-un mod de neînțeles, Simon se simțea deosebit de singur — și totuși, în același timp, mai puțin singur decât fusese vreodată în viața lui.

Familia lui era acolo, ținându-l drept.

Nu aveau să-l lase să cadă.

— Simon Lewis, juri să renunți la lumea mundanilor și să urmezi calea vânătorilor de umbre? îl întrebă Consulul Penhallow.

Simon o mai întâlnise până atunci pe doamna Consul, când aceasta susținuse o prelegere la Academie, și apoi la nunta fiicei ei cu Helen Blackthom. În ambele ocazii, ea dăduse

impresia unei mame obișnuite: energică, eficientă, destul de drăguță și câtuși de puțin surprinzătoare, însă acum părea intimidantă și puternică, mai puțin ca o persoană și mai mult ca receptaculul pe două picioare a milenii de tradiții ale vânătorilor de umbre.

— Vei lua în tine sângele îngerului Raziei și vei cinsti acel sânge? Juri să slujești Conclavul, să respecți Legea, așa cum a fost stabilită de Legământ, și să te supui cuvântului Consiliului? Vei apăra pe acela care e om și muritor, știind că pentru serviciul tău nu vor exista recompense și nici mulțumiri, ci numai onoare?

Pentru vânătorii de umbre, jurământul era o chestiune de viață și de moarte. Dacă facea acest jurământ, nu exista cale de întoarcere la viața pe care o avusese cândva, la Simon Lewis, tocilarul mundan, aspirantul la statutul de star rock. Nu mai existau și alte opțiuni pe care să le ia în considerare. Exista doar jurământul lui și un efort de o viață pentru a-l împlini.

Simon știa că, dacă își ridica ochii, avea să întâlnească privirea lui Isabelle sau pe a lui Clary și să-și tragă tăria din ele. Puteau să le întrebe în tăcere dacă aceasta era calea, iar ele l-ar fi asigurat că da.

Dar aceasta alegere nu le putea aparține lor. Trebuia sa fie a lui și numai a lui.

Închise ochii.

— Jur, spuse, și glasul nu-i tremură.

— Poți fi un scut pentru cei slabi, o lumină în întuneric, un adevăr printre minciuni, un turn în potop, un ochi care să vadă când toți ceilalți sunt orbi?

Simon își imagină tot trecutul dindărătul acestor cuvinte, pe toți Consulii de dinaintea Jiei Penhallow întinzându-se înapoi pe decenii și secole, ținând același Pocal în fața unui mundan după altul. Atât de mulți muritori oferindu-se voluntar să se alăture luptei! Dintotdeauna ei îi păruseră lui Simon foarte bravi, riscându-și viețile — sacrificându-și viitorul pentru o cauză mai dreaptă — nu fiindcă se născuseră într-o mare luptă dintre bine și rău, ci pentru că aleseseră să nu stea deoparte, lăsându-i pe alții să lupte pentru ei.

Îi trecu prin minte că dacă ei fuseseră curajoși să facă alegerea, poate că și el era.

Dar nu îi dădea senzația de curaj, nu acum.

Pur și simplu avea senzația că facea un pas înainte. Atât de simplu.

Atât de inevitabil.

— Pot, răspunse Simon.

— Iar când vei muri, îți vei oferi trupul nefilimilor ca să fie ars, astfel încât cenușa ta să poată fi folosită pentru a construi Orașul Oaselor?

Nici măcar acest gând nu-l înspăimânta. Deodată, i se păru că era o onoare, că trupul lui avea să trăiască în continuare după moarte cu folos, că de acum înainte, lumea vânătorilor de umbre va avea un drept asupra lui pentru eternitate.

— Da, răspunse Simon.

— Atunci, bea!

Simon luă Pocalul în mâinile sale. Era mai greu decât părea și neobișnuit de cald la atingere. Indiferent ce era înăuntru, nu prea arăta a sânge, din fericire, dar nici nu arata a nimic altceva pe care el să-l recunoască. Dacă nu ar fi știut mai bine, Simon ar fi spus că Pocalul era plin cu lumina. Se uită cu atenție la el și lichidul ciudat aproape că părea să pulseze cu o strălucire blândă, ca și când ar fi spus: Dă-i bătaie, bea-mă!

Nu-și putea aminti prima dată când văzuse Pocalul Mortal — asta era una dintre amintirile încă pierdute pentru el —, dar știa ce rol jucase în viața lui, știa că dacă nu ar fi fost Pocalul, s-ar fi putut, în primul rând, ca el și Clary să nu fi descoperit niciodată existența vânătorilor de umbre. Totul începuse cu Pocalul Mortal; i se părea potrivit ca totul să se și încheie acolo.

Nu să se încheie, gândi Simon iute. Din fericire, să nu se încheie.

După spusele unora, cu cat erai mai tânăr, cu atât era mai puțin probabil ca băutul din Pocal să te omoare. Simon avea, în mod subiectiv, nouăsprezece ani, dar aflase recent că, după regulile vânătorilor de umbre, avea doar optsprezece. Lunile pe

care le petrecuse ca vampir se pare că nu contau. Nu putea decât să spere că Pocalul avea să înțeleagă acest lucru.

— Bea! repetă Consulul calm, cu o notă de umanitate în glas.

Simon duse Pocalul la buze.

Bău.

E cuprins în brațele lui Isabeue, e acoperit cu părul lui Isobeue, mângâie trupul lui Isabelle, e pierdut în Isobelle, în mirosul, în gustul și în mătasea pielii ei.

E pe scenă, muzica bubuie, podeaua se scutură, publicul aclamă, inima lui bate, bate, bate în ritmul tobei.

Râde cu Clary, dansează cu Clary, mănâncă ceva cu Clary, aleargă pe străzile din Brooklyn cu Clary, sunt copii amândoi, sunt fiecare jumătatea unui întreg, se țin de mâini și le strâng și jură că nu-și vor da drumul niciodată

Se răcește, înțepenește, viața se scurge din el, este dedesubt, în întuneric, făcându-și cărare cu ghearele înapoi spre lumină, cu unghiile râcâind pământul, cu gura plină de țărână, cu ochii înfundați cu pământ, se căznește, se întinde, se târăște în sus, spre cer, iar când îl ajunge, deschide gura larg, dar nu respiră căci nu mai are nevoie să respire, ci numai să se hrănească. Și e tare înfometat.

Își înfige dinții în gâtul unui copil al îngerului, bea lumină.

Poartă o Pecete, iar aceasta îl arde.

Își înalță chipul pentru a întâlni privirea unui înger, e jupuit de furia focului angelic, și totuși, nerușinat și fără sânge, el trăiește.

E într-o cușcă.

E în iad.

Este aplecat deasupra trupului frânt al unei fete frumoase, se roagă oricărui zeu va asculta, te rog, las-o să trăiască, orice pentru a o lăsa să trăiască.

Renunță la tot ce îi este mai scump și o face de bunăvoie, astfel încât prietenii lui să supraviețuiască.

E din nou cu Isabelle, mereu cu Isabelle, sfânta flacără a iubirii lor înconjurându-i pe amândoi, si există durere, și există bucurie violentă iar în venele lui arde focul îngerului si el este Simon cel care a fost cândva și Simon cel care a devenit apoi și Simon cel care știe că va fi, îndură și este renăscut, e came și oase si o scânteie de divin.

E nefilim.

Simon nu văzu explozia de lumină la care se așteptase — văzu doar torentul amintirilor, o maree care amenința să-l înece în trecut. Nu era pur și simplu o viață care trecea prin fața ochilor lui; era o eternitate, toate versiunile lui care ar fi putut fi vreodată, care aveau să fie vreodată. Și apoi se termină. Mintea i se liniști. Sufletul i se ostoi. Iar amintirile lui — părțile din el pe care se temuse că le pierduse pentru totdeauna — se întorseseră acasă.

Petrecuse doi ani încercând să se convingă că era în regulă dacă nu-și amintea niciodată, că putea să trăiască asamblând laolaltă fragmentele trecutului său, bizuindu-se pe alții să-i spună despre persoana care fusese cândva. Dar niciodată nu avusese senzația că e bine. Cavitatea goală din memoria lui era ca un membru lipsă; învățase să compenseze, dar nu încetase nicicând să simtă absența sau durerea ei.

Acum, în sfârșit, era din nou întreg.

Era mai mult decât întreg, își dădu seama, așa cum spuse Consulul cu mândrie:

— Acum ești nefilim. Te numesc Simon Vânătorul De Umbre, din sângele lui Jonathan Vânătorul De Umbre, fiul nefilimilor.

Era un substituent, până ce avea să-și aleagă un nume nou. Cu câteva momente mai devreme, asta i se păruse de neconceput, dar acum pur și simplu simțea că e adevărat. Era aceeași persoană care fusese dintotdeauna… și totuși… Nu mai era Simon Lewis. Era cineva nou.

— Ridică-te!

Simțea… nu știa ce simțea, în afară de uluială. Copleșit de bucurie și de confuzie și de ceea ce părea a fi o lumină

pâlpâitoare, care devenea din ce în ce mai strălucitoare cu fiecare secundă.

Se simțea puternic.

Se simțea pregătit.

Se simțea ca și cum mușchii lui abdominali erau încă formați doar din două pătrățele, dar presupuse că nici chiar un pocal magic nu putea face mai mult.

Consulul își drese glasul.

— Ridică-tel îi ceru ea din nou. Apoi își coborî vocea până la o șoaptă: Asta înseamnă să te ridici și să dai rândul altcuiva.

Simon încă încerca să se scuture de stupoarea veselă în timp ce își croia drum înapoi spre ceilalți. Urma George și, trecând unul pe lângă celălalt, el bătu pe furiș cuba cu Simon.

Simon se întrebă dacă George avea să vadă înăuntrul luminii, dacă avea să fie la fel de minunat și pentru el. Se întrebă dacă, după ce această ceremonie se termina, aveau să-și compare impresiile — sau dacă era genul de lucru pe care trebuia să îl ții pentru tine. Presupuse că exista probabil vreun protocol al vânătorilor de umbre de urmat — vânătorii de umbre aveau un protocol pentru orice.

Noi, se corectă el confuz. Noi avem un protocol pentru orke.

Avea să dureze ceva timp până să se obișnuiască.

George era în genunchi în interiorul cercurilor, cu Pocalul Mortal în mâini. Era ciudat să fie vânător de umbre în vreme ce George era încă mundan, de parcă acum exista o linie invizibilă între ei. Asta e cea mai mare distanță care ne va separa vreodată, gândi Simon, și în tăcere îșI îndemnă colegul de cameră să se grăbească și să bea.

Consulul rosti tradiționalele cuvinte. George depuse jurământul de loialitate față de vânătorii de umbre fără șovăire, inspiră, apoi ridică vesel Pocalul Mortal, de parcă ar fi ținut un toast.

— Slainte! strigă el și, în timp ce prietenii lui izbucniră în hohote de râs îngăduitor, luă o înghițitură.

Simon încă mai râdea când țipetele începură.

Brusc, în încăpere se lăsă tăcerea, dar în mintea lui Simon era o sirenă de durere. Un țipăt inuman, nepământean.

Țipătul lui George.

Pe podium, George și Consulul fură înghițiți de o imposibilă străfulgerare de întuneric orbitor. Când se risipi, Consulul se ridică în picioare, cu Frații Tăcuți deja lângă ea, uitându-se atenți la ceva oribil, ceva care avea forma unei persoane, dar nu și fața și pielea ei. Ceva cu vene negre ieșind umflate prin pielea crăpată, ceva care încă ținea strâns în pumnul rigid Pocalul Mortal, ceva uscat, o creatură fărâmițată cu părul lui George și cu tenișii lui George, dar, în locul zâmbetului lui George, un rictus chinuit al unei guri fără dinți din care se scurgea ceva prea negru pentru a fi sânge. Nu George, gândi Simon furios în timp ce acea chestie încetă să se mai zbată și să tremure și rămase nemișcată. Și, cumva, în mintea lui Simon, George țipa și țipa.

Încăperea era un vârtej de mișcare — adulții responsabili împingând din urmă elevii pentru a ieși din cameră, icnete și plânsete și țipete —, însă Simon de-abia înregistra vreunul din ele. Se mișca înainte, înainte spre chestia care nu putea George, grăbindu-se spre podium cu forța și viteza unui vânător de umbre. Simon avea sa-și salveze colegul de cameră, deoarece el era vânător de umbre și asta era ceea ce făceau vânătorii de umbre.

Nu o observa pe Catarina Loss venind în urma lui până ce mâinile ei nu poposiră pe umerii săi, într-o strânsoare suficient de ușoară ca el să poată să se elibereze — însă nu se putea mișca.

— Dă-mi drumul! urlă Simon.

Frații Tăcuți îngenuncheau acum lângă acea chestie, lângă trup, dar nu făceau nimic pentru el. Nu ajutau. Doar priveau lung la pânza de păianjen a venelor de culoarea tușului care îi împânzeau carnea.

— Trebuie să-l ajut!

— Nu.

Mâinile Catarinei trecură peste fruntea lui Simon și țipetele din mintea lui încetară. Ea încă îl mai ținea; el tot nu se putea mișca. El era vânător de umbre, dar ea era magician. El era neajutorat.

— E prea târziu.

Simon nu putu să privească venele negre cum se hrăneau cu pielea sau cum ochii goi se topeau în craniu. Se concentră asupra tenișilor. Tenișii lui George. Unul era dezlegat, așa cum era adeseori. Chiar în acea dimineața George se împiedicase în șireturi, iar Simon îl prinsese să nu cadă. „E ultima dată când mă salvezi”, spusese George, oftând din nou nostalgic, iar Simon reacționase imediat: „Puțin probabil.”

Venele pocneau ca niște cereale Rice Krispies în lapte. Trupul începea să se dezintegreze.

Acum Simon se ținea și el de Catarina. Se ținea strâns.

— Ce rost are? întrebă el, cuprins de disperare — căci ce rost avea să mori așa, nu în bătălie, nu pentru o cauză nobilă, nu pentru a salva un camarad luptător, ci degeaba.

Și ce rost avea să trăiești ca vânător de umbre, ce rost aveau abilitățile și bravura și puterile supraomenești, când nu puteai să faci nimic, ci doar să stai și să privești?

— Uneori nu are niciun rost, spuse Catarina cu blândețe. Este numai ce este.

Ce este, gândi Simon, în vreme ce valul de furie și de frustrare și oroare aproape îl mistuia. Dar refuza să se lase mistuit; nu avea să irosească acest moment, dacă era tot ce avea. Petrecuse doi ani călindu-se — avea să fie tare pentru George, acum, în singurul mod care îi mai rămăsese. Avea să stea mărturie.

Simon își încordă voința. Ce este.

Se forță să nu-și întoarcă privirea.

Ce este: George. Curajos și blând și bun, George, mort. George, dus.

Și cu toate că nu știa ce avea de spus Legea despre moartea pricinuită de Pocalul Mortal, dacă Conclavul avea să-l

considere pe George unul de al lor și să-i acorde drepturi de înmormântare de vânător de umbre, lui nu-i păsa. El știa ce era George, ce era menit să fie și ce merita.

— Ave atque vale, George Lovelace, fiul nefilimilor, șopti el. Pentru totdeauna, fratele meu, te salut și rămâi cu bine!

Simon își trecu un deget peste mica placă din piatră, trasând conturul literelor gravate: George Lovelace.

— E drăguță, nu-i așa? îl întrebă Isabelle din spatele lui.

— Simplă, adăugă Clary. I-ar fi plăcut în felul ăsta, nu crezi?

Simon se gândi că George ar fi preferat să fie îngropat în Orașul Oaselor, ca un adevărat vânător de umbre. (Și, mai precis, ar fi preferat să nu fie mort deloc.) Conclavul îl refuzase. Murise în timpul actului înălțării, ceea ce în ochii lor îl marca drept nedemn. Simon încerca din răsputeri să nu fie furios din această cauză.

Petrecuse mult timp în acele zile încercând să nu fie furios.

— A fost frumos din partea Institutului din Londra să-i ofere un loc, nu crezi? întrebă Isabelle.

Simon putea auzi în glasul ei cât de tare se străduia, cât de îngrijorată era pentru el.

Mi-au spus că un Lovlace este întotdeauna bine-venit la Institutul din Londra, îi spusese George când auzise despre plasamentul lui.

După moartea lui Institutul se ținuse de cuvânt.

Avusese loc o înmormântare, pe care Simon o suportase. Avuseseră loc o varietate de reuniuni, mici și mari, cu prietenii lui de la Academie, Simon și ceilalți depănând povești și făcând schimb de amintiri și încercând să nu se gândească la acea ultimă zi. Jon aproape ca plânsese.

Apoi avuseseră loc toate celelalte: viața ca vânător de umbre, din fericire ocupat cu antrenamentul și cu experimentarea grației și energiei recent descoperite, laolaltă cu ocazionalele lupte contra unor demoni sau a unor vampiri infractori. Existaseră zile lungi cu Clary, savurând din plin faptul

că acum își putea aminti fiecare secundă din prietenia lor, pregătindu-se pentru ceremonia lor de parabatai, de care îi mai despărțeau doar câteva zile. Avuseseră loc numeroase încăierări la antrenamente cu Jace, de obicei sfârșindu-se cu Simon lat pe spate în vreme ce Jace era în picioare deasupra lui, jubilând pentru abilitățile sale superioare, deoarece acesta era felul lui Jace de a-și arăta afecțiunea. Fuseseră serile în care avusese grijă de fiul lui Magnus și al lui Alec, strângând băiețelul albastru la pieptul lui și cântându-i să adoarmă, simțindu-se, timp de câteva minute prețioase, aproape împăcat.

Fusese Isabelle, care îl iubea, care facea ca fiecare zi să strălucească.

Existaseră atât de multe lucruri care să facă viața să merite a fi trăită, așa că Simon trăise, iar timpul trecuse — și George era în continuare mort.

O rugase pe Clary să-l aducă prin portal aici, la Londra, din motive pe care nu le prea înțelegea. Îi spusese rămas-bun lui George de foarte multe ori până acum, dar cumva niciodată nu i se păruse a fi definitiv — nu i se părea în regulă.

— Te voi duce acolo, îi spusese Clary. Dar vin cu tine.

Și Isabelle insistase, iar Simon fusese bucuros de asta.

O briza delicată sufla în grădina Institutului, răscolind frunzele și purtând parfumul vag al orhideelor. Simon se gândi că George avea să fie bucuros, cel puțin, să-și petreacă eternitatea într-un loc în care nu exista amenințarea oilor.

Simon se ridică în picioare, flancat de Clary și de Isabelle. Fiecare dintre ele își strecură mana într-a lui, și rămaseră așa în tăcere, legați laolaltă. Acum, că Simon își recăpătase trecutul, își putea aminti toate dățile în care aproape că o pierduse pe una din ele — după cum își amintea acum, atât de clar, de toți oamenii pe care chiar îi pierduse. În bătălie, uciși de mâini criminale, răpuși de boli. Să fii vânător de umbre, știa, însemna să fii intim cu moartea.

Dar, totuși, așa se întâmpla și în cazul oamenilor.

Într-o zi avea să le piardă pe Clary și pe Isabelle, sau ele aveau să-l piardă pe el. Nimic nu putea opri asta. Așa că ce rost

avea? o întrebase pe Catarina, dar el știa că întrebarea era inutilă. Ideea nu era să încerci să trăiești veșnic; ideea era să trăiești și să faci tot ce poți ca să trăiești bine. Ideea era alegerile pe care le făceai și oamenii pe care îi iubeai.

Simon icni.

— Simon? întrebă Clary alarmată. Ce este?

Însă Simon nu putea să vorbească; putea doar să privească cu uimire la lespedea de mormânt, unde aerul licărea, și o lumină translucidă se întrupa în două siluete. Una era o fată cam de vârsta lui; avea părul lung și blond, ochi căprui și o crinolină demodată ca a unei ducese de la BBC. Cealaltă era George, iar el îi zâmbea lui Simon. Fata ținea mâna pe umărul lui și era ceva cordial în acel gest, ceva cald și familiar.

— George, șopti Simon.

Apoi clipi, și siluetele dispărură.

— Simon, la ce te zgâiești? îl întrebă Isabelle pe tonul pițigăiat și iritat pe care îl folosea atunci când încerca să nu se teamă.

— La nimic.

Ce ar fi trebuit să-i răspundă? Că văzuse stafia lui George ridicându-se din pâclă? Că nu-l văzuse numai pe George, ceea ce aproape că ar fi avut o noimă, ci și pe o străină frumoasă și cu aer demodat? Știa că vânătorii de umbre puteau să vadă fantomele atunci când acestea voiau să fie văzute, dar mai știa și că oamenii care jeleau adesea vedeau ceea ce ei voiau să vadă.

Simon nu știa ce să creadă. Dar știa ce voia să creadă.

Voia ca un spirit frumos al unei fete vânător de umbre din trecut, poate chiar a unei Lovelace moarte de mult timp, să-l ia pe George cu ea oriunde se duceau spiritele. Voia să creadă că George fusese bine-venit în brațele strămoșilor săi, unde o parte din el avea să continue să trăiască.

Puțin probabil își aminti Simon. George era adoptat, nu un Lovelace prin naștere. Și pentru vânătorii de umbre — de presupus și pentru cei morți care bântuiau grădinile britanice —

totul se reducea la naștere.

— Simon… Isabelle își lipi buzele de obrazul lui. Știu cât de mult… Știu că era ca fratele tău. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut mai bine.

Clary îl strânse de mână.

— Și mie.

Amândouă, își aminti Simon, pierduseră un frate.

Și amândurora le păsa mult mai mult decât de descendența. Amândouă înțelegeau că familia putea fi o chestiune de alegere — o chestiune de iubire. Așa procedaseră Magnus și Alec, care primiseră copilul altcuiva în căminul și în inimile lor. Așa procedaseră și cei din familia Lightwood, care îl adoptaseră pe Jace atunci când el nu mai avea pe nimeni altcineva.

Și așa procedase și Simon, care acum era el însuși vânător de umbre. Care putea să schimbe ceea ce însemna să fii vânător de umbre doar făcând alte alegeri. Alegeri mai bune.

El înțelese acum de ce simțise nevoia să vină aici, aproape ca și când ar fi fost chemat. Nu pentru a-și lua rămas-bun de la George, ci pentru a găsi o cale de a păstra o parte din el

— Cred că știu care vreau să fie numele meu de vânător de umbre, spuse el.

— Simon Lovelace, zise Clary, ca întotdeauna, cunoscându-i gândirea la fel de bine pe cât și-o cunoștea și eL Are o anumită rezonanță.

Buzele lui Isabelle tremurară ușor.

— O rezonanță sexy.

Simon râse și clipi pentru a îndepărta o lacrimă. Preț de o clipă, cu ochii împăienjeniți, crezu că îl vede pe George rânjind din nou prin pâclă, și apoi dispăru. George Lovelace dispăru.

Dar Simon Lovelace era încă acolo, și era timpul să facă ceea ce conta.

— Sunt gata, le spuse lui Clary și lui Isabelle, cele două minuni care îi schimbaseră viața, cele două războinice care ar fi

riscat orice și totul pentru cei pe care îi iubeau, cele două fete care deveniseră eroii și familia lui. Hai să mergem acasă!